

Class PA254

Book .L6

Lehrsatz über diebeim Lit. Institt. Königl. f. G. J. 68.

Lobius de metaphora et de melongria rari primum. ed. ae. Regim. 19/64 pr. acad.
" " de synecdoche, de catachresi, de diaologiae Lobii scholis nō primū ed. ae. ib. 22/6
" " de metonymia et antistrophe " " " " ed. ae. ib. ind. 116

PARALIPOMENA

GRAMMATICAE GRAECAE

SCRIPSIT

edition
CHR. AUGUSTUS LOBECK.

P A R S P R I O R

QUA CONTINENTUR

DISSERTATIONES

DE PRAECEPTIS EUPHONICIS, DE NOMINIBUS MONOSYLLABIS,
DE ADJECTIVIS IMMOBILIBUS, DE SUBSTANTIVORUM I. DECLINA-
TIONIS PARAGOGE IONICA.

L I P S I A E

APUD WEIDMANNOS.

MDCCCXXXVII.

PA 254
97
.L6

ΠΑΡΑΛΛΟΛΟΜΕΝΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

In Exchange
Univ. of Virginia.
Mr. 11/19/32

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΙΣΣΕΡΤΑΤΙΟΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ

ΛΙΠΣΙΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Lipsiae, typis Breitkopfio - Haertelianis.

VIRO CLARISSIMO

AUGUSTO MEINEKIO

S.

PRAEFATIO.

Num hoc genus scribendi publici sit saporis nescio, sed idem nullum ad explicandas grammaticas quaestiones aptius duco, nullum porro in quo hujus disciplinae vis et copia et subtilitas clarius exsplendescat, dummodo materia inventa sit ad ornandum non inhabilis et par materiae artifex, sollers, industrius eaque animi obstinatione ut vel minutae cujusdam quaestionis causa viam quamvis molestam non dicam emetiri sed emensam, si res poscat, remetiri non detrectet. Vellem equidem hoc, quod cogitatione attingo, facto comprobare possem, sed (ne quid de facultate mea dicam) animum avocavit amplioris operis cura diu ante instituti, nec fas videtur condito pridem decimo quinto lustro spes inchoare longas, mihi praesertim, qui quo longius in his studiis progredior, hoc magis sentio verum esse quod Plato dicit, *οι με-*

γάλοι πόνοι τῶν νέων εἰσί. Denique hanc meam festinationem eo facilius mihi condono, quod jam dudum in hanc deductus sum sententiam ut omnes mihi festinasse videantur, quorum alii libri extant praeter postumos.

Dissertationum, quae utroque volumine continentur, ultima est syntactica; caeterae versantur in formatione vocabulorum. Quemadmodum autem Epicurus atomos fingit, quum per inane feruntur, *recta regione viai* declinare paullum *ut variant motus per quos natura genat res*, ita linguae quasi duplex motus est, unus rectus, quam analogiam vocamus, alter obliquus, quo anomalia efficitur. Illius initium a natura ductum, hujus causae multae variaeque aut manifestae nobis aut occultae; sed potentissima sine dubio observatio euphoniae. Cujus quanta sit vis in omni verborum conformatione partim conjectura auguramur, partim certis indiciis cognitum habemus, quorum nonnulla protulimus in harum commentationum prima, id caput et principium totius causae esse rati. Huic uni quaestioni si quis vitae spatium impenderit, parum erit; adeo recondita est illa vocalitatis ratio, adeo multiplici meatu et ambage universum pervagatur sermo-

nem. Hinc ad alias inconvenientiae species causasque progressus sum, quas Technici nominibus variis, anadromae, metaplasmi, heteroclisiae et heterozygiae signare solent. Ad has et similes disputationes insperata nobis subsidia attulit praesens aetas, qua et graecorum Grammaticorum, qui diu oblituerant, libri e tenebris eruti et virorum doctissimorum ad colligendas et ordinandas veteris disciplinae reliquias studia conversa sunt; spesque non dubia est viam a C. F. Rankio, Lehrsio et Ritschelio initam in dies celebriorem fore. Neque tamen res eo processit, ut nobis gloriari liceat quod Prolytae nostri, *τέχνης εὐρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ*, sed confitendum potius, quidquid profecerimus, pusillum videri prae eo quod restat. Ut nunc quidem est, perpauca sunt vocabula, quorum declinatio, motio, appellatio in aperto sit posita; pauciora etiam, quorum significatio clareat, non illam dico, quae a Lexicographis traditur, sed eam, quae plerumque nullo aut latino aut germanico vocabulo exprimi potest, quae cum tempore et loco mutatur Protei instar vel si quid magis est versatile et volaticum. Hinc illae infinitae interpretantium dissensiones, quas progressus temporis et studii non immi-

nuet sed augebit, quandoquidem adhuc constat, quo plures cuiusdam veterum scriptorum contigerint enarratores, hoc pauciores relictos esse locos, de quibus omnes idem sentiant. Id qua ratione eveniat, haud inficete, ut mihi videtur, exposuit declamatorum veterum nescio quis, cujus epimythion hocce Appuleji Floridis subscriptum reperi:

„Graecam en accipe, lector, fabulam. Immortalitatis donum mortalibus destinatum quomodo bajuli socordia interceptum et ad quos translatum sit, vulgivaga celebrat fama famaeque fidem praestat annua serpentum vernatio perennitatis sequestra. Verum operae pretium erit cognoscere quae sequuta sunt. Indoluit facto doni auctor Juppiter, sed infectum reddere nequibat neque adeo desiderabat improvida mens terrigenum. Etenim illa tempestate vita humana longissimis extendebatur terminis limpidioris aeris haustu sustentata recentibusque adhuc et illibatis naturae viribus. Neque erat tum ulla spei metusque causa, quae suspensos teneret animos, sed pacata omnia terra marique intemerato usque adhuc elementorum foedere, sic ut otiosam aetatem et quietem sine aerumna ulla et sine contentione traducerent. Itaque quum decem

et amplius secula vivendo superassent, milliesque et veris redditum eosdem flores referentem et ceterarum rerum stas vices aequabilesque circumactus quum vidissent, tum vero lassī saturique e vita sic tanquam a convivio discedebant. Posteaquam vero ille primordialis motus, quo mundus ab hujus universi conditore incitatus est, paulatim remisit diūque rerum humanarum ordinatorēs in coeli se receperunt penetralia, protinus omnia languescere, decrescere, parique gressu vitae humanae spatia contrahi coeperunt. Quod si vulgus hominum luxisset, quorum vita et mors juxta aestimatur, hercules cura nulla erat, sed moerebat optimus quisque et ante ceteros ii, qui aversi a lucri cupidine, immunes ambitionis, intacti voluptatibus se totos in veri quaerendi studium abdidissent, has artes et doctrinas, quas nunc colimus, quasi gradum quendam esse rati ad rerum sublimiorum intelligentiam, quarum magnitudinem neminem percipere posse nisi qui, quoad viveret, animum assidua meditatione rite praeparasset. Hi igitur quum viderent post suum obitum eorumque quibuscum vixissent, laborum suorum fructum memoriamque fore nullam, secumque interitura quae secum nata essent,

principio inter se, deinde apud Jovem ipsum conquesti sunt, incassum se tot tantosque labores suscepisse diurnos atque nocturnos, nisi quae ipsi e tenebris in lucem eruissent, ad posteros tanquam hereditatem possent transmittere. Ad ultimum victus precibus Juppiter supplicantibus ita respondit concionabundus: Macte virtute estote, o mihi carissimi Musigenae, qui mortali generati conditione immortalitatem appetitis divinitatis praerogativam. Corpora quidem vestra terreno creta semine compagine soluta in elementa resolvi necesse, ex quis coagmentata sunt; animi autem vinculis relaxati per aeris vias praepetes ibunt unde profecti sunt, ad coetus deorum et ad spectacula rerum aeternarum individuarumque. Interim ratio a me inita est, qua et vos fiatis voti compotes nec Fatarum violentur decreta adamante fixa. Namque efficiam ut, quum illuc evolaveritis, sensuum et cogitationum vestrarum imagines perstent et cum hominibus omnium aetatum atque gentium conversentur earumque contuitu et quasi afflatu refoti ad rerum celsarum commentationem se erigant. Haec ille profatus dimisit lactantes gratantesque. Et ab eo inde tempore omnium, qui quondam in fastigio do-

ctrinae et eloquentiae steterunt, simulacra feruntur, quae Democritus *εἰδωλα* usurpat; eaque jugiter nobis occursant ac maxime, quum mortalia conticuere et profani procul. Tunc illi ipsi generis humani doctores praesentes adesse nosque affari et edocere videntur, sed non adsunt nisi umbrae eorum et simulacra *modis pallentia miris*, neque nos edocent nisi more Pythii qui, ut Heraclitus ait, *οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ σημαίνει.*“

Haec qui commentus est nescio quid aliud significare voluerit, quam omnem antiquitatis interpretationem in conjectura esse positam, quia quae veteres senserunt non clare, ac si loquentes audiremus, perspicimus, sed per involucra verborum, in quibus mentis sensa et cogitata sic inclusa sunt ut animus in anima, anima in corpore, quasi duplici interposito vallo. Nam ut nulla vocis modulatio celeres illos rationis motus consequitur, ita oratione ipsa tardior hebetiorque est scriptio. Quo quum accedit sermo peregrinus nostrique dissimilis, praeclare agitur si summas rerum intellexerimus; sed quae singulorum quasi articulorum inter se sit ratio, quid quamlibet levis terminationis flexus ad variandam sententiam confe-

rat, id tantum abest ut perfecte sciamus, ut persaepe ne substantiva quidem ab adjectivis, simplicia a compositis, mota a non motis, partesque vocabulorum significabiles ab iis, quae formationis causa ascitae sunt, discernere possimus. Haec professus non metuo, ne quis me aut tarditatis accuset, quod multa in medio reliquerim, aut temeritatis, quod ultra quam fas sit progressus sim. Praeterea, qui haec legent, meminerint esse quoddam scribendi genus, in quo difficile sit non errare, et rursus aliud, quod facile siccitate sua ab erroris periculo se tutetur. Scripsi Regimontii Prussorum Kal. Febr. MDCCCXXXVII.

DISSERTATIO PRIMA.

DE

PRAECEPTIS QUIBUSDAM GRAMMATICORUM
EUPHONICIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXII.)

DISSERTATIO PRIMA.

DE PRAECEPTIS QUIBUSDAM GRAMMATICORUM EUPHONICIS.

Et si Critici in dijudicandis lectionibus controversis persaepe aurium iudicio niti solent, tamen quam lubricum sit de Graecorum sensu existimare vel hinc intelligi potest, quod quae Grammatici et Rhetorici ut cacosyntheta et inconcinne juncta notant, hodie a legentibus ne animadverti quidem solent, quae vero nobis aspera pronuntiatu audituque videntur, eorum frequens reperitur apud veteres usus. Donatus Art. III. 1, 4. *sunt*, inquit, *malae compositiones id est κακοσύνητα*, — *metacismi, labdacismi, iotacismi*, quibus sigmatismos adnumerari oportet et rhotacismos, aliasque consonantium et vocalium collisiones absonas; quo de genere vitiorum, quantum ad nostrum usum pertinet, cursim disserere propositum est.

§. 1.

Deltacismi nomen veteribus ignotum, vitium saepenumero reprehensum est, sed plerumque injuria. Etym. M. 253, 11. *δεῖδω δέδοικα καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δ̄ δέδοικα*, quam Herodiani sententiam fuisse intelligitur ex Eustath. p. 149, 8. Quare autem sic statuerent, haec videtur fuisse causa, quod *δεῖδω* in usu reperitur, *δείω* non item, quodque verba pura enallagen vocalis, quam perfectum *δέδοικα* subiit, prorsus refugiunt. Neque illis in mentem venit *ἔοικα* ab *εἶδω* arcescere. Item ad evitandum *ἀλλεπάλληλον* delta genitivos *Σάρδιος* et *Χαρούβδιος* declinari volunt Anecd. Bekk. p. 1192. et Priscianus IV. 6, 34. „*alternitatis causa*, inquit, *quam Graeci*

„επαλληλίαν vocant, *randus dicitur, ne, si randidus dicamus,*
 „male sonent alterna d in utraque continua syllaba. Non dicunt
 „Graeci Χαρόβιδος, quamvis regula exigat, sed Χαρόβιδος“;
 nec praetermittit *meridies* a Cicerone notatum. Verum tamen
candidus dicitur et splendidus; Χαρόβιδος autem non com-
 munis est forma sed propria Ionum pro *Χαρόβιδεως*, ut Σάρ-
 διος pro Σάρδεων. Nec desunt duplicati delta exempla: *κυ-*
μίνιδος Plat. Crat. 392. A. quod e Gud. receptum est pro
κυμίνιδος, *Μενδῖς* (Bendis) *Μενδιδος*, deae Thraciae nomen
 v. Anecl. p. 1192. αἱ *μαγάδεις* et *μαγάδιδες* v. Tzschuek.
 ad Strab. X. 197. Sophocles τὸν Ἰθριδα dixit, τῇ πολυῖθριδι
 Sappho, reprehensi a Grammaticis sed ob aliam causam; *ζομι-*
μιδώδης Theophrastus, qui tamen *ζόμμι* frequentat praec attico
ζόμμις. Denique si quis literam illam in exitu impunius con-
 tinuari censet quam in principio vocabulorum, certe *δέδοιδα*
 non plus offensionis habet, quam *δεδιδαγμένος* Herod. IV. 22.
 Dem. de Hal. 82, 21. Paus. V. 4, 1. *δεδιόδαγε* Hesych. etc.
 Sed excutiamus cetera hujus causae firmamenta. Etym. M.
 657, 46. *δαῖς ὄφειλεν εἶναι δαιδός, ἀλλὰ διὰ τὴν επαλληλίαν*
τῶν δ̄ κλίνεται διὰ τοῦ τ̄, nimirum quia verbale est ut
σταῖς, neutiquam propter illam, quae praetenditur, causam.
 Nec firmiorem duco Stephani rationem, qui ab Ἀρκῆς Ἀρκα-
 σίδης formari scribit, non, ut analogia posebat, Ἀρκαδίδης,
διὰ τὸ κακόφωνον. Ae legitur illud Callim. II. in Dian. 216.
 sed alterum cacophonon dici nequit, quum in patronymicorum
 terminatione haec minime rara sit literarum consequutio:
Μεγαμηδείδης Hom. II. in Merc. v. 100. Ἀγαμηδίδης
 Paus. III. 16, 5 etc. *Βαθυμηῆδαι* autem (v. Aglaoph. p.
 982.) si quis ob eandem causam ex *Βαθυμηδίδαι* concisum
 esse dicet, equidem dubito, num hujusmodi correptionis ex-
 empla proferri possint; nam quod Siebelisius ad Paus. T. I. p.
 78. ex Etym. M. 165, 55. profert *Θρασυμίδης*, id mendose
 scriptum esse apparet ex Philemone Lex. §. 42, 30. ubi
 eadem proponuntur correptae contra regulam penultimae ex-
 empla, *Θρασυμηδίδης*, *Αικηρίδης*, *Θουκυδίδης*. Sic enim
 edicunt, a nominibus tertiae declinationis in *ης* exeuntibus,
 quorum penultima brevis, duci patronymica in *ιδης*, *Εὐτυχι-*

δης, Πλησθενίδης ¹⁾), sed a macroparalectis quae ducantur, diphthongum recipere, *Εὐχρείδης*, *Εὐνλείδης*, exemtis tribus *Θρασυμηθίδης*, *Δικηρίδης* et *Θουκυδίδης*. Sed hac formula prave permiscentur patronymica et quasi patronymica, quorum distinctio jam ex his, quae attuli, exemplis elucet, *Πάλλας Μεγαμηθείδης* in H. homerico, et andronymica *Ἀγαμηθίδης*, *Θρασυμηθίδης*, nec *Θουκυδίδης* solum dicitur, sed etiam *Ἐπικυδίδης* apud Thucydidem et Xenophontem, et contra *Γλαῦκος Ἐπικυθείδης* in oraculo herodoteo. Neque veteres hoc praeteriisse discrimen ex illa Etymologi disputatione quamvis perplexa cognoscitur. Nam posteaquam in principio dixerat διὰ τοῦ *ι* γράφεται τὰ ἀπὸ τῶν εἰς *ος*, *Βηλίδης*, *Λαγίδης*, multis interjectis subdit τύπου δὲ πατρωνυμικοῦ ὄντα παρστάθησαν διὰ τῆς *ει*, *Λυσθείδης*, *Κηθείδης*, *Καλλείδης*, *Ἰχίλλείδης*, *Ἐχεφυλλείδης*, *Συνθροπειδης*, *Θαρόραλείδης*, *Φιλομηλείδης*, quorum exemplorum tertio et quarto vitium adhaeret in praesens insanabile; proxima sunt *Λυσιθείδης* Demosth. *Κηκείδης* et *Θαρόρελείδης* Aristoph. ab ignoto utrumque etymo. *Ἐχεφυλλίδης* tamen legitur ap. Steph. s. *Σφρακτηρία*, et ab aliis solum *Κυθνείδης* excipitur ex lege τὰ ἀπὸ τῶν εἰς *ος* διὰ τοῦ *ιδης* Choerobosc. Cram. II. 235. Moschopul. Sched. p. 171. Zonar. Lex. p. 902. quanquam hi de patronymico loqui videntur, quod genus diphthongum respuit, etsi non solum in libris nostris *Ομηρείδης* et alia talia leguntur, sed etiam Etym. M. falsam Pindari scripturam *Ἀδραστείδης* pleonasmo excusat v. Aglaoph. p. 185. Sed proprium *Θεαγνείδης*, quod hoc loco protuli, rectius *ιωταγραφείται*, ut *Ἀντιγενίδης* Plut. de Virt. Alex. II. 2, 53. Inscr. Att. N. 172. v. 34. p. 307. *Ἐπιτελίδης* N. 171. v. 20. p. 302. *Ἀντιμενίδης* Strab. XIII. 617. Diog. La. II. 45. *Εὐχαρίδης*, *Πολυχαρίδης* Aristoph. et notissimum omnium *Ἐπιμενίδης*, quod ipsum tamen *Ἐπιμενείδης* scribitur in Inscr. Att. N. 302. p. 404. *Ἰπποκρατείδης* N. 285. v. 2. p. 395. et apud Aristophanem Ach. 220. *Λακροατίδης*

1) Πληστονεῖα legitur in Inscr. N. 1506. sed ille Πλεισθενίδης scripsit ut Stesichorus. *Εὐνχιδης* (et *Λεονχιδης* Herod.) ambiguum est, quia non *Εὐνίης* solum dicitur sed et *Εὐνχος*, *Ἐπίνχος*.

producta penultima, quare Bentlejus *Λαικρατείδης* scribi, Elmslejus explendo metro γέ vel δή adijci vult. Sed multo tamen saepius nomina a κράτος composita finiuntur vocali simplici, *Παγκρατίδας* Inscr. N. 1355. *Φιλοκρατίδας* N. 1253. *Λαιμοκρατίδας* N. 1364. *Σωκρατίδας* N. 1253. et in attica N. 168, b. v. 12. et in scriptorum monumentis *Ἐχεκρατίδης*, *Ἐυκρατίδης*, *Ἐυνοκρατίδης* etc. Quae a macroparalectis oriuntur, ex Grammaticorum praescripto in εδης terminantur, *Πολυθερσείδης* Hom. *Προμηθείδης*, *Λυκομηθείδης*, sed discordat *Προμηθίδας* Schol. Apoll. II. 815. sive *Προμαθίδας* Athen. VI. 296. B. XI. 489. B. et *Φιλομηθείδης*, quod ex obscuris Scholiastarum indicis eruimus. Etym. M. I. c. τὰ μὴ πατρωνυμικά (scr. τὰ μητρωνυμικά) διὰ τοῦ ἰ γράφεται, *Νιοβίδης*, *Δαναΐδης*· ὅθεν τὸ *Φιλομηλείδης* (Odys. IV. 343.) κύριον εἶναι λέγομεν· εἰ γὰρ ἦν μητρωνυμικὸν διὰ τοῦ ε (τοῦ ἰ recte Anecl. Cram. II. 398.) ἐγράφετο ἄν (ut *Φιλυρίδης*), quae ex Eraphroditi commentario Odysseae excerpta dicuntur. Scholiastes autem ad Od. I. c. *Φιλομηλείδη* τῷ Πατρόλῳ· *Φιλομήλας* γὰρ υἱὸς ἦν (quod refellitur ad Od. P. 134.) γράφε (γράφεται) *Φιλομήδη* κατ' Ἀττικοὺς (ἄλλους;) χωρὶς ὦ (sic), ubi nescio an scribendum sit *Φιλομηδιάδη* ἢ *Φιλομηδίδη* χωρὶς τοῦ ε. Eundem locum spectat Hesychius: *Φιλομεδιάδη* οἱ μὲν κύριον ὄνομα· πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῷ τύπῳ κυρίως (scr. κύριον) δηλοῦται ὡς *Ἐυριπίδης*, *Ἡρακλείδης*. Palmam tulit *Φιλομηλείδη* proprium quamvis discrepans ab usitatis *Ἐυμηλίδης* Demosth. 1187, 21. *Θρασυμηλίδας* Thuc. IV. 11. *Ἀριστομηλίδης*, *Ἐπιμηλίδης*, *Θεομηλίδης*, quae apud Pausaniam leguntur, ultimum fortasse depravatam ex *Θεομηδίδης*, ut *Σιμηλίδας* id est *Σειμηλ.* in Inscr. N. 1291. Eamque productionem andronymico facilius quam patronymico concessisse videntur veteres Critici, qui pro anomalo *Λαμπετίδης* II. XV. 526. ne periclitandi quidem causa *Λαμπείδης* proponere ausi sunt. Tertium *Λυκομηθείδης* Priscianus suppeditat diversa miscens II. 7, 37. contra regulam producunt penultimas vocales *Aeolides*, *Demades* 2), *Codrides*, *Licoorgides*, *Lagides*,

2) Sotades, cujus media corripitur, ortum habet a *Σώτας*, *Σωτέας* Inscr. N. 1279. Hesychius *Λωτάδης* *Λώτων* υἱός.

Belides; Euerides et Lycomedides apud Graecos contra regulam penultimam diphthongum. Ex his Belides et Lycurgides apud poetas latinos leguntur penultima producta; *Λαγίδης* Theocr. XVII. 14. ubi Meinekius *Λαγιάδης* scribit³⁾ probante Spitznero de Prosod. p. 81. suffragantibusque Grammaticis, qui nomen illud saepius commemorant, sed sine ullo anomalae productionis indicio Etym. M. 554, 39. Anecd. Cram. II. 235. facileque evitari potuit adhibita dialysi *Λααγίδης*. Nam τὸ Λάγος⁴⁾ εὔρηται καὶ τρισυλλάβως Λαάγον φίλος υἱὸς ἀρίζηλος Πτολεμαῖος Anecd. Cram. I. 264. fortasse ex graecanica interpretatione, Λᾶγος significare τὸν λαγόν id est λαγέτην. Sed idem Λάγος pronunciari potuit ut κράατα, et hinc derivatum *Λααγίδης*. *Εὐηρείδης* dixerunt Theocritus et Callimachus convenienter primitivo *Εὐήρης*, cui simile est *Ἄντηρείδης* loco affecto Anecd. Cram. I. 173, 21. ubi verba εἰς ὃ ἐπερείδεται τις ad ἀντήρειδες sive ἀντηρίδες pertinent; sed discordat *Ἀμφηρίδης* in Inscr. Thasia N. 1261. et *Φρασηρίδης*, quod nuper pro *Φρασηκρίδης* restitutum est Demosth. p. 688, 4. 1197, 4. 1290, 20. Eidemque Demostheni c. Phil. III. 126, 3. Bekkerus pro *Φιλιστείδης* bis reddidit e codd. *Φιλισιτίδης*, quod Tschuckius ad Strab. X. p. 12. cum *Ἀριστιδης* confert, Eustathius autem p. 1498, 63. consuetum *Ἀριστείδης* ab ἀριστεύς repetit ut *Βασιλείδης*, eademque via litigiosum illud *Φιλομηλείδης* exsolvit, a *Φιλομηλεύς* (ut *Μενοικεύς*) deflexum dicens. Nec defuisse opinor, qui illa cum εἶδος composita putarent, id quod de *Ἵπερείδης* affirmat Herodianus Hermanni XI. 305. v. ad Phryn. 454. Sed hactenus evagari satis fuerit.

§. 2.

De iteratione literae *z* Grammatici, quoad meminerim, nihil nos admonent. Sed Euripidis verba Bacch. 235. εὐνο-

3) Haec ex editis transcribenti affertur nova ejus editio, h. l. paulisper mutata.

4) Accentum vitiosum reliqui, quia Eustathius quoque p. 1821, 27. nomen ab appellativo *λαγός* repetit et Philemo §. 100. p. 70. *Λαγίδης* τὸ πατρωνυμικόν cum *πελαργίδης*, *λυκίδης*, *χηγίδης* confert. Error utriusque in aperto.

σμος κόμην Matthiae, tametsi kappa duplex sibi improbari neget, tamen adnotanda duxit; Goettlingius autem ad Hesiod. Th. 165. quum recte sensisset pro πατρός γε καὴν τισαίμεθα λωβήν scribi oportere πατρός κε, id non ausus est reponere τρία κάππα κάκιστα ratus, ut videtur. Sed hunc scrupulum eximunt exempla ab Hermanno Opusc. T. VI. 164. et Muetzellio de Theog. p. 151. congesta, quibus tamen excerpendum est μὴ κάκου κεκακωμένον, quippe paronomasiae causa quaesitum, omniaque, quae conjuncta multo plus aut gratiae aut ponderis habent quam divulsa: εἰ τέκν' ἐν τέκνων τέκοι Soph. Oed. T. 1250. ἀνακ' ἀνακτι ib. 284. κακῶν κάκιστα Oed. Col. 1238. cui simile ἔσχατ' ἐσχάτων κακά (Phil. 65.) a Suida sine ratione confertur cum rhetorum lusibus frigidissimis δεινότερα Δεινίου καὶ κύντερα Κύντωνος. Atque ejusdem literae quater deinceps repetitae exempla sunt κακῶς κεκακηγῶτα II. V. 698. κεκακωότες Poll. VIII. 45. atque cognomen Dianae Κοκκώκη Paus. V. 15, 4. Ter recinit ex urbis nomine Καύκακισ Scylac. Peripl. 110. p. 50. et saepissime e verborum perfectis activis potissimum intercedente liquida: κέκωνκα Xenoph. Hell. VI. 5, 37. Alexis Athen. IX. 383. C. κέκμηκας II. VII. 262. κέκρικε Demosth. 414, 1. [Plat. Legg. V. 734. C. Lys. c. And. 108, 9. ἐκκεκρικῶς Cyrill. c. Jul. I. 47. C. ἐγκέκλικε Plut. Symp. VII. Quaest. V. 3, 308. Eunap. V. Aedes. 40. p. 22. ed. Boisson. παρακέκλικε Epict. Diss. I. 8, 10. κεκτικέμαι Diod. Fragm. VIII. p. 21. T. IV. ἀποκεκλεικῶς id. XIV. c. 111. συγκεκλεικνῖα Aristid. Or. XIV. 215. ἐπικέκλικε Aesch. c. Ctes. 78, 29. προσκέκρικουσε Demosth. 581, 2. ἀντικεκρούκει Thuc. VI. 46, 2. Appian. Civ. IV. 87. ἀποκεκάρκει Lucian. Tox. §. 51, 116. T. VI. quibus leniora sunt bis repetita: doricum ἀκονκα v. Schaefer. ad Plutarch. T. V. 210. ὠκίκει Appian. Civ. II. 26. εἰκάκεισαν Suid. et Moschopul. Opusc. p. 53. εἰκακέμαι Schol. Arist. Vesp. 151. εἴλκνκε M. Anton. III. 6. Dem. c. Androt. 611, 10. ut et in Or. de Pac. 60, 8. nunc pro εἴλκνσε legitur, et pro ἡνάγκασε Plat. Hipparch. 232. B. ἡνάγκασα, quod nonnulli ἀνήγκασα dixerunt Atticorum scilicet exemplo Herodian. ap. Etym. M. 106, 23. et porro ἡναγκάκειν Dem. c. Apat. 901, 20. ἡναγκακέμαι

Dionys. Antt. VIII. 73, 1685. *πεφενάκιε* Dem. Ol. II. 20, 5. Fals. Leg. 363, 29. *δεδικαιότες* Theophyl. Hist. III. 8, 73. A. *δεδικαιέναι* Athen. XII. 517. B. *προπεπηλακικότες* Dio Cass. XXXVIII. 34. *προκεκνηκνίαι* Soran. de Matr. p. 54. *συνφοκνίαι* Strab. XII. 544. quae nobis quidem cacillare et cicurrire videntur. Haec autem tot unius generis exempla cumulavi potissimum ob eam causam, quia Buttmannus Gramm. §. 97. Adn. 6. perfectorum quorundam defectum ita excusavit, ut hoc tempus in universum ad usum minus necessarium et in nonnullis verbis ut pronuntiatio asperius declinatum esse statueret⁵).

§. 3.

Lambda semivocalium, ut Dionysius ait, suavissima etsi in utroque sermone duas continuas syllabas non raro orditur, *λαίλαψ*, *λωλώ*, *λαλός*, *loligo*, *lolium* etc. tamen propter antecedentium vel subsequentium literarum naturam interdum loco suo concedere coacta est. Neque enim improbabilis videtur Ger. Vossii opinio pro *coeluleus* substitutum esse *coeruleus* ut suavius, et ob eandem causam nonnullos *Parilia* maluisse quam *Palilia* dicere; ac nescio an Graeci ipsi, quum nomina propria *Cloelia*, *Publilius*, pronuntiarent, sapore quodam traulismi contacti sint, *σκληρός* dicere consueti et *πλήρης*, non ut *δηλός*, *βηλός*, quae nomina communem a verbis puris originem sed diversam pro consonae antecedentis qualitate terminationem habent. Similiter Buttmannus *ἔκπαγλος* et *πύελος* euphoniae causa pro *ἔκπλαγλος* et *πλύελος* ascita putat, quorum posterius veteres parum apte a *πῦος* repetunt, alterius autem originem aliquanto probabilius quam Buttmannus explanat Etym. M. 323, 35. Anecd. Cram. I. 156. ἀπὸ τοῦ ἐκπλήσσομαι *ἔκπλαγλος* καὶ ὑπερθέσει *ἔκπαγλος*, cujus si exempla proferri non possunt, tamen analogia confirmatur similiter figuratis

5) *Ἄλεγε*, quod inusitatum esse dicit, legitur in Galen. Comm. in L. de Hum. II. 12, 250. T. XVI. *Ἄλεγε* et *ἄλλογε* Hesychius affert. Eandem vocalem densant *δέδεικε* Meleag. Ep. LXVIII. Heraclid. Alleg. 33, 109. *τετέλεκε* Demosth. p. 295, 29. 1081, 16. Diod. II. 60. Julian. Or. II. 101. *προτετέλεκε* Thucyd. VI. 31.

πρόβαλος⁶⁾, ἄσκαλος, χοῖροσφάγος, ἄδαμος, ἀντάλλαγος, σακεσπάλος⁷⁾, quorum nonnulla duplicem terminationem habent in *os* et *ys*. Ita sumi potest ἐκπλαγος aut in usu fuisse aliquando aut certe quominus ita diceretur, nihil obstitisse; ἐκπλαγλος autem ne tentatum quidem esse videtur, non magis quam βλαβλός, λιγλός. His adjunctum est Schol. Arist. Plut. v. 1. ἀπό τοῦ ἄλγους ἀργαλῆος ὡς ποδαργία ποδαργία, quod ipsum non legitur sed στόμαργος et γλώσσαργος a nonnullis huc referri solent cf. Doederlin. Symon. T. IV. 424. Tres syllabae ab eadem litera induci non solent praeterquam in reduplicatione ἐκλελαληγένοι Demosth. 354, 25. Α λιλαιόμαι vero, quod unum huic simile verbum, λελιωμένος duci auctor est Herodianus Schol. II. M. 106. Quatuor lambda constipantur ex congressu disjunctorum ἀλλ' ἄλλη Dem. de Hal. 85, 19. ἀλλ' ἄλλον p. 720, 12. ἀλλ' ἄλλος ἄλλω Archiloch. Fr. XXV. 97. ἀλλ' ἄλλως Soph. Oed. T. 1151. Aelian. V. H. VIII. 6. Herod. II. 117. III. 16. ubi et plene scribitur ἀλλὰ ἄλλος ut L. IV. 192. et Plut. de Fort. p. 308. T. VII. — Mytaciismi nomine, si nostras consulimus aures, culpari potest μεμίρημαι Herod. II. 78. Plat. Legg. II. 668. E. Lucian. Rhet. Praeccc. §. 6. de Dea Syr. §. 49. Paus. V. 11, 2. Demetr. de Eloc. c. 24. συμμεμιρημένον Lysias Epitaph. 194, 15. συμμεμοιραμένον M. Anton. II. 5. συμμνημονεύειν Id. III. 10. Plutarch. de Ira XI. 441. Alex. Aphr. in Soph. El. p. 42, a. ἀπομεμνημόνευκα Plut. de Comm. Nott. 26, 370. pro quo ἐμνημόνευκα legitur Plat. Legg. VIII. 672. E. Joseph. c. Apion. I. 1. sed rursus μέμνημαι obtinuit apud omnes, συμμνημονεύεσθω Galen. Comm. in L. de Fract. I. 1, 327. T. XVIII. P. II. et μεμνηστυμένη Artemid. II. 12,

6) Sic apud Hesychium scribitur, πρόβαλλος Phot. ut εἶματανωπερίβαλλος; oxytonum προβαλλός Arcadius sanxit. Illi similia ἐπίβαλος (ἐπιβλής) amphibalus sive amphibalum, fastibalus. De ἀρίβαλλος et κηκίβαλος parum constat.

7) Ἀθλιβος incertum est utrum ab aoristo ductum sit, ut κωνινότριβος, κριθοσφάγος, an a praesenti ut ἄτερος, ἄπενθος, ἀθίγγανος, Ἐπιτύγγανος M. Anton. VIII. 25. φιλομεμφώτατος Plutarch. Parall. T. II. p. 391, 14. Schaeef. quod Schaeferus miratur Vol. IV. 410.

155. Diod. XVIII. 23. Theodor. Hyrt. p. 23. in Anecd. Boisson. T. III. *μέμεμαι* vero nusquam reperi neque *ὀμόμομαι* ad similitudinem tertiae personae *ὀμόμοται* 8). Quemadmodum verba in *ἄνω* exeuntia in syllaba paragoga et principali eandem iterant consonam *ν*, velut est, *μανθάνω*, *ἀνδάνω*, vel assimilatae proximae, *λαμβάνω*, *δαγκάνω*, *φυγγάνω*, ita verbis in *ῥμι*, quorum initialis est *π*, inseritur systoecha *μ*, *πίμπλημι* et *πίμπρομι* 9), sed quia propter longitudinem mediae syllabae minus est necessaria quam illis, rursus omititur, si cum praepositione *ἐν* componuntur, euphoniae causa ut Moschopulus ait Sched. p. 158. Ejusque praetermissionis et apud atticos scriptores et in communi sermone tam numerosa sunt exempla, ut citius credam literam, quam librarii non raro vel contra metrum inculcant, ab his potius aliquoties importune additam, quam a scriptoribus ipsis nescio cujus variationis causa in tempus assumtam rursusque dimissam esse; quae Schneideri sententia esse videtur ad Plat. Civ. T. I. 283. Sed et illud a viro doctissimo dissentio, quod *ἐμπίμπλημι* et *ἐμπίμπρομι* cum *ἐγγίγνομαι* et *συγγιγνώσκω* confert T. III. 86. nam in his gamma primum certe aliud sonat atque secundum 10) neque magis auditur quam in *ἐγγεγύγη* atque similibus, quae ad Phryn. p. 155. allata sunt, sed adulterinum est, ut in *φυγγάνω*, *λαγγάνω*. — Litera *ν* ne crebrius ingereretur Porsonus ad Or. 292. pro *ἰσχαίνω*, quod analogia postulat, Atticos *ἰσχαίνω* dixisse arbitratur; cui consentit Schaeferus, nec repugnat Matthiae ad v. 288. illam antiquiorem, hanc molliorem et recentiorem formam ut *ἰσχάς* esse dicens. Qui omnes plus contendere videntur quam probari potest. Ab *ἴσχω* ducitur *ἰσχαίνω* Theophr. de Odor. IV. 47. Poll. IV. 178. ut *κναίνω*, *λνταίνω*, *ἀλθραίνω*, *ἀλφραίνω*,

8) In direntis vocabulis *ἐμ'* *ἐμνήστευεν* Eur. El. 313. paullo durius sonat quam *τῷδ' ἄρ' Ἄρης* v. Hermann. ad H. H. in Merc. 69. et similia, quorum copia major quam ut exemplis opus sit.

9) Adderem *ἐμπιφράναι*, quod Camus in Aristot. H. Ann. V. 6. e Mediceo, ut dicitur, edidit, nisi Bekkerus hujus scripturae mentionem prorsus omisisset.

10) *Ἐγγίγνομαι* scribi potest ut *ἄγγελος* sed non *γίγνομαι*.

προαίνω. Huic cur litera $\bar{\nu}$ insereretur nulla causa erat, sed inserta est adjectivo hinc propagato *ισχνός* tenuis, cui similia sunt *σιλπνός*, *τερπνός*, *λίχνος*, *θαλπνός*, *φρικνός*, *στεγνός*, *σπερχνός*. Ab his vero nullum procedit verbum in *αίνοι*, ab *ισχνός* autem non solum *ισχνόω*, sed etiam *ισχναίνω* et composita, Hippocr. de Locc. in Hom. p. 138. T. II. Aphor. p. 741. T. III. Herod. III. 24. Plat. Gorg. 522. A. Polit. 293. B. Aristot. Probl. III. 23. Philem. Fragm. Inc. XII. Strab. III. 145. Plut. Symp. V. Quaest. VI. 4. Porphyr. V. Pyth. p. 66. The- mist. I. 10. A. Maxim. Tyr. XXXIV. 2, 157. Stob. Flor. CI. 16, 547. idque ab *ισχναίνω*, *ισχάνω*, *ισχανῶ*, tantum distat, quantum *attenuo* ab *attineo*. Hoc autem discrimen nonnunquam a veteribus neglectum esse nisi quis certioribus, quam Matthiae, exemplis demonstraverit, haud probari poterit Hermannii scriptura Iph. A. 700. (694.) *συνισχανεῖ* pro *συνισχανεῖ*. Sed ut vel hoc concedatur, quod quam maxime dubito, *ισχναίνω* dici pro *ισχναίνω* exempto $\bar{\nu}$, ut *ισχαλέος* pro *ισχναλέος*, tamen nihilo minus, num id soni causa factum sit, ambigi licet, quoniam *ισχνός* unicum est vocabulum, in quo literae *σχν* concurrunt, purum autem $\bar{\nu}$ in duabus atque adeo tribus continuis syllabis repeti non insolitum est, *ἐννενεόττευμαι* Plat. Civ. IX. 573. E. *ἀνενένεγκται* in vetere inscriptione attica Corp. Inscr. Vol. I. N. 76. *ὀνίανται* Aristot. Probl. XIX. 18. Alex. Trall. V. 1. 240. *ὀνιάναι* Galen. de Simpl. Fac. XI. 15, 287. T. XII. de Comp. sec. Locc. IV. 1, 705. de atr. bil. VI. 128. T. V. Paul. Aeg. VII. 3. p. 230, 25. quae notasse hoc magis ad rem pertinet, quia unum, quod Buttmannus in Ind. Anomm. affert ad levandam cacophoniae suspicionem hujus infinitivi exemplum, id ipsum in controversia versatur v. Schneider ad Civ. T. III. p. 213. a.

Sequitur Ξ litera vastior, ut Cicero ait Orat. c. 45. et a Romanis saepe declinata. Durum nobis sonare videntur *exlex*, $\xi\xi$ $\xi\xi$ Plat. Tim. p. 54. E. Aristot. H. Ann. III. 7, 2. $\xi\xi\omicron\xi\acute{\nu}\eta\tau\alpha\iota$ Theophr. Caus. Pl. VI. 7, 6. $\xi\xi\acute{\alpha}\xi\epsilon\iota\nu$ Herod. IV. 148. $\xi\xi\acute{\alpha}\xi\omicron\nu\tau\alpha$ Thuc. V. 80. $\xi\xi\acute{\alpha}\xi\omicron\nu\sigma\iota$ Plat. Crit. 48. C. $\xi\xi\acute{\alpha}\xi\omicron\sigma\theta\epsilon$ Plut. de Fac. Lun. VI. 35. T. XIII. quibus confirmatur $\xi\xi\acute{\epsilon}\lambda\acute{\xi}\omega$ Arist. Eqq. 365. et in disjunctis vocabulis $\xi\xi\omega$ $\xi\epsilon\nu\epsilon\gamma$

κεῖν Nubb. 1388. Sed de hoc quoque nullum proferre possum antiqui Technici praejudicium praeter quod Masorethae Homericum adnotarunt, semel poetam eam literam primi vocabuli extremam, secundi primam fecisse *καθάπαξ ξείνω* Odys. XXI. 349. v. Eustath. p. 1912, 18. Idem vero Eustathius p. 790, 11. perfectum *πέπομπαι* affirmat *σεσιγήσθαι διὰ τὴν κακοφωνίαν*, quae certe non obstitit, quominus *πέπεπται* diceretur Aristoph. Pac. 869. Aristot. Nicom. III. 5. p. 1112, 1. et *πέπόμπενται* Plutarch. An seni resp. XVII. 124. T. XII. et *πέπεμπται* Thuc. VII. 77, 6. *προὔπεμπτο* VIII. 79. pro quo quod in omnibus codd. legitur *προὔπεμπτο*, dubium est utrum reduplicatio librariorum incuria praetermissa sit, an propter facilitatem pronunciationis, quae eadem est de *ἐπαλλόλογητο* Herod. I. 118. aliisque hujus detractionis exemplis dubitatio v. ad Phryn. p. 598. Sed *ἐπιτηδεῦσθαι* Dionys. de Thueyd. XLII. 187. ab eodem errore perfectum unde *νεικνῖα* Aristid. Or. XIII. 119. *ἐνενίκει* Appian. Civ. II. 91. *προσεκχλευακῶς* Demosth. 704, 24. *ἀπιστέων* Xenoph. Anab. II. 6, 5. *κυβιστήρ* Schol. II. M. 385. v. Adn. ad Hesych. s. *Κυβηστήρης*¹¹⁾ aliaeque syllabarum similiter sonantium praetermissiones.

§. 4.

Jam sermo ad rhotacismum et sigmatismum deductus est. Ad illum referenda sunt duo Thomae M. praecepta *Ἐρόρηνται οὐ ῥέρονται διὰ τὸ εὐφωνότερον*, et *Ἐταιρότερος οὐχ εὐρηται ἐμοὶ δοκεῖν διὰ τὸ οὐκ εὐφωνον; ἐταιρότατος δέ, quorum prius notum est valere de omnibus verbis, quae primam literam habent ῥ, sed non observari ab omnibus, ut pro illo ipso *καταρῥερασμένα* scribitur Galen. de Comp. Med. p. Locc. II. 504. et 521. T. XII. *ἐρῥερευκῶς* Hero Spirit. p. 187. *ἀπορῥερχται* Oribas. de Fract. XXI. 109. *ῥεραφανιδωμένος, ῥεραβδωμένος* et similia apud alios v. Boissonad. ad Theodor.*

11) Idem *ζητόρων ζητούντων*· γράφονται δὲ ἔτιοι *ζητητόρων*. Illud analogiae adversatur; *περορῥότηρ*, quod Heindorfius et Buttmannus damnant ad Plat. Phaedr. p. 252. B. minime.

Hyrt. p. 133. T. III. Anecd. ¹²⁾ Ἐχθρότερος ex Thucydide affert Antiatticista Anecd. p. 92. obtinetque hoc idem in Soph. Oed. T. 1346. Herod. de Polit. p. 51. T. VIII. Plutarch. de Virt. Alex. I. 11, 47. T. IX. et Dem. de Pac. 61, 26. sed non sine rivali v. Schaefer. ad h. I. οἰκτρότερος Eur. Phoenn. 1337. saepiusque μαζρότερος et, quod idem Thomas improbat sed ratione subtracta, αἰσχρότερος. Nec magis persuadet Theodosius Gramm. p. 134. νέκταρ νέκταρος declinari, non νέκτατος, φρέαρ autem φρέατος non φρέαρος, ne in illo litera τ, in hoc ρ inconcinne geminetur; nam verbalia omnia praeter θέναρ per τ declinantur, νέκταρ vero ut ἔαρ. Sed nos quoque quum ἐνπρόσρητος et δυσπρόσρητος pronunciamus, asperum quiddam et confragrosum persentiscimus, eoque Pollucem V. 138. permotum suspicamur, ut illud σκληρότερον diceret, hoc improbaret ut τραχύ. Quanquam quum idem μεταδίωξις V. 165. ἐκλάλησις ib. 147. ἀηθεῖν et ἄηθες ¹³⁾ ib. 145. ἐνπροςόδος et εὐντεύκτως ib. 139. ἀντίπαλος ib. 150. ἐκλελεγμένος VI. 208. ὁμοεοκίς ib. 156. σύνδεσις VIII. 152. dura vocat, ἀγγώματος autem V. 157. et ποτνίασις VI. 602. aspera, ζημιώδως δύσφθεγτων VIII. 147. τεμαρτικὸς δυσχερές IX. 152. ὁμαιχμία οὐχ ἥδιον πρὸς ἀκοήν I. 135. intelligi debet, veteres his nominibus non unum vitiorum genus notasse, sed plura atque ea fere, quae nostras aures sine offensione praetervolant. Nam ne eos nihil duri et asperi sensisse nominaque ista in vanum jactasse censeam, quum multa alia retinentum maxime illud, quod quarundam literarum commissiones et saepe admissas et easdem in aliis vocabulis dedita opera declinatase esse intelligimus, rationes autem hujus inaequalitatis explicare nescimus. Velut in hac ipsa litera ut consistamus, quid tam veri simile est, quam quod a multis sumitur, *crebesco* ut lenius

12) His locis rho utrumque modo cum, quem scripsi, spiritum habet, modo nullum, modo unum asperum in syllaba prima, nec constant sibi librarii in ἐπιρῶδημα et similibus v. Goettling. de Accent. p. 205. Mihi qui in ἑρῶμμαι sunt conjuncti spiritus, retinendi videntur in ῥεῖμμαι.

13) Quum ἀήθης apud Platonem Legg. VII. 797. A. Thucydidem II. 11. Demosthenem p. 538. 1. et optimos quosque legatur, credibile videtur, illum ἀηθέσειν scripsisse.

assumptum esse in locum antiqui *crebresco* (ut *nigresco*), quomodo *transtillum*,¹⁴⁾ *praestigiae*, *prosa*, *σηηπιτοῦχος*? At eadem litera geminatur non solum in *crabra* et *crabro*, sed etiam in derivativis *cribrum*, *probrum*. Itaque quod *κραῖρα*, *ἡμίκραιρα*, *κραῦρος*, in communi omnium usu versantur atque adeo antiqua *Althis ναύκραρος* recepit pro *ναύκληρος*, et in Inscript. Tegeatica N. 1513, b. v. 15, 700. *Κραριῶται* pro *Κλαριῶται* non obstat, quominus *Φατρία* v. Corais ad Isocr. p. 137. *δρύφακτος*¹⁵⁾, *χαλκεομίτωρ*, *Θριναλία*, *διπτόρωτος* Hesych. aurium gratia ascita esse credamus; nam persaepe usu venit, ut fastidiosus ille concinnae compositionis sensus in tempus hebescat mox revicturus. Nec scrupulosius quaeramus, cur in *putesco*, *febris*, omissa sit litera, quae in *arferiae*, *arbiter* etc. praeter necessitatem assumpta est, sicut Graeci animum ad *κροκανῶ*, *μορμύρω*, *μαρμαίρω*, referentes maluerunt *δαρδάπτω* dicere quam *δαδάπτω* vel *δαβδάπτω*. — De sigmatismi fuga Vossius ad H. H. in Cer. 135. subtiliter et argute disserit, Homerum et ut quisque ejus fuerit simillimus, tam studiose fugisse sibilos, ut neque *φρεσὶ σῆσι*, neque *ἄλσεσι*, neque *σεσοφισμένος* aut aliud quid his par et simile admitterent. Sed haec scribenti exciderant homerica *κρείσσοσι*

14) Hoc aptius est quam quae Schneiderus enumerat Gramm. T. II. p. 472. et 508. fratellus, libellus etc. quia litera t in primitivo *trans* non inest, sed remansit ex terminatione *transtrum*.

15) Veteres compositum esse putant, Schneiderus et Schaeferus ad Plut. T. V. 38. simplex a verbo *δρυφάσσω* vel *δρυφάζω* derivatum, cui includendi, sepiendi significationem tribuunt auctore Lycophrone v. 238. *ηὴλῶ κατεδρύφαξε διπτόρους γονάς* et v. 785. *στέφνα δεδρυφαγμένον*, quod utroque loco scholiastae interpretantur *ἀσφαλίσαι*, *κατακλιῖσαι*. Sed de secundo loco apertissime errant omninoque qui factum sit, ut *δρυφάσσω* tam remotam a primitivo *δρύπτω* significationem acceperit, adeo non potest intelligi, ut priore loco *κατεδρύφαξε* pro *κατέλανε*, *κατέκναισε*, *attriuit*, *afflictauit* positum credam, nisi Lycophro ipse specie similitudinis deceptus verba diversissima *δρυφάσσω* et *δρυφακτῶ* confudit aut etiam *κατεκρύψασκε* scripsit. Veterum sententiam confirmat accentus; nam ubique scribitur *δρύφακτος* ut *ξύλόφρακτος*, etsi contrarium jubet Arcadius p. 83, 15. qui fortasse illud, quia substantivi intellectum habet, alio atque adjectiva accentu notandum putavit; ceterum ipse compositis subjunxit, non simplicibus, quae paulo ante enumeravit.

Il. XXI. 486. et κελιάσῃσι Od. IX. 149. et hesiodea αἴσῃσι
 Opp. 209. ἀνασσειάσα Scut. 344. Ac si quis Soph. El. 1465.
 κρείττοσι, quod tres Florentini et plerique alii pro κρείσσοσι
 praebent, non a librariis, qui eidem poetae ἔλαττον, πρᾶττειν,
 φυλάττειν, affricuerunt v. Wass. ad Thuc. VII. 11. Ellendt.
 Lex. Soph. T. I. 574. et 985. T. II. 627. sed a Sophocle ipso
 formae atticae quidem sed ad audiendum asperiori praelatum
 esse putet, conflictabitur cum plurimis ejusdem asperitatis ex-
 emplis: ἄρσσει Aesch. Suppl. 951. Thucyd. II. 45. ἐλάσσοσι
 VI. 25. VIII. 104. Paus. V. 21, 6. ἤσσοσι Aesch. Suppl. 489.
 Περσίσι Xenoph. Cyr. VIII. 5, 11. στάσσει Plat. Legg. IV.
 708. B. αἰσθήσσει Civ. VI. 506. C. ὑποσχέσσει Demosth.
 p. 349, 10. 358, 27. 397, 3. 608, 7. ἄσσει Plat. Legg.
 II. 666. E. ἄλσσει I. 625. B. Phanoel. Fragm. I. 3.
 Nonn. XIX. 189. ὀσμῆσσει καὶ ψάσσει Aret. Cur. Acut. I. 1,
 189. ἐμφυσῆσσει Galen. de Us. Puls. VII. 173. T. V. ἐμμα-
 σῆσσει Euror. II. 10, 373. T. XIV. Neque tamen improbem
 Kruegeri judicium ad Anab. V. 4, 15. Xenophontem μούσσοις
 maluisse scribere quam μούσσι soni causa, nisi forte nomina-
 tivum ipsum μούσσην repudiavit propter terminationem aeolicam
 magis quam atticam. Sed operis ratio exigit, ut aliorum quoque
 generum exempla producam: σείσσειται Arist. Ach. 325. ἐκ-
 σσεισμένη Phryn. App. 39, 12. σείσσειται Plutarch. de Def.
 Oracc. c. XLIX, 381. T. IX. συσσεισμός Suid. ἐλασσώσσειται
 Thuc. V. 104. συσσεισσωρευμένος Athen. VIII. 333. B. ξυσσω-
 σασῶν Plat. Legg. IV. 707. C. His appositum et propinquum
 est ἐξυσ' ἀσκήσασα Il. XIV. 179. aliaque nonnulla, quae Spitz-
 nerus congestit ad Il. XI. 76. et complurium vocabulorum
 homoeocatalexia: ὡς ἔως ἑλευσας ἀγῆς Aesch. Pers. 710.
 πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας Eur. El. 366. οὐχ ὄλης οὐσῆς ἱερᾶς
 τῆς ἀκροπόλεως ταύτης Demosth. p. 428, 13. ἐξ ἀνάγκης
 τῆς ἴσης φρουρᾶς περιθεούσης Thuc. VII. 27. νυκτὸς ἐπ'
 ὀλίγας ναῦς τοὺς πολίτας πάντας ἐπιβιβάσαντος IV. 31.
 ὅσοις ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις Aristoph. Avv. 1268.
 ἀγλαῶς ἔβας Θῆβας Soph. Oed. T. 152. φονεὺς — ζιφανῶς
 λησθῆς τ' ἐναογῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος ib. 535. ὡς τὰς
 ἀδελφὰς τὰσδε τὰς ἐμὰς χεῖρας Soph. Oed. T. V. 1481. quo uno

Schaeferus Melet. p. 56. utitur ad excusandos Euripidis sigma-
tismos non illos rhetorum novitiorum acumine inventos, sed
ab ipsis poetae aequalibus exagitados. Atque hoc quoque ar-
gumentum est, quasdam literarum consecutiones habere quidem
quod reprehendi possit, sed non reprehendi ubique neque ab
omnibus, quia plerumque citius praeterlabuntur quam animad-
versae sunt. Itaque mihi non fortuitum videtur, quod Ho-
merus *πέπνυσο* quidem dicit et *κεχόλωσο*, sed *ἔσσυο*, non
ἔσσυσο ¹⁶). Verum *σεσοφισμένος* illud, quod Goettlingius ad
Hes. Opp. 649. minus recte cum legitimo *κεκοιμένος* com-
parat, si veterum Grammaticorum aliquis ethlipsi aeolica atte-
nuatum diceret, difficilis foret infitatio; sed Tzetzae hic sermo
est, idemque ad Lyc. 187. *ματεύω*, inquit, *κατὰ ἐκθλιψιν*
αἰολικῆν, etsi haec potius est principalior forma, *μαστεύω*
auctior ut *μαστροπός*, *Ἄσκρα*, *δίσκος*, *πέσκος*, *κόσμος*.
Eodemque praetextu fortasse usi sunt qui Odyss. XI. 19. *κε-*
πλαμένων legerunt v. Adn. ad Aj. p. 320. et id brevi, ut par
est, antepenultima; quae quomodo in *σοφίζω* produci possit,
neque Vossius explicat, neque qui ejus sententiam sequuti sunt.
Denique nihil quisquam afferat causae, cur Hesiodus *κεκασμέ-*
νος et *πεπνυκασμένος* admiserit, recusaverit autem *σεσοφισμέ-*
νος, cujus usus a Graecis nunquam intermissus est. Testes
sunt Phocylides Nuth. 122. Plutarch. V. Luc. XLI. 341. Ga-
len. de Hipp. et Plat. II. 5, 245. T. V. Diog. La. V. 90. par-
ticipio illo sine dubitatione usi, et hoc non lenius *νενοσφι-*
σμένος Plut. V. Pomp. c. IV. Praecc. reip. XIII. 163. Adver-
bium *ἰσοστασίως* Pollux VIII. 11. rejicit ut *σκληρόν*, non ob
sigma trigeminum, nam adjectivum *ἰσοστασίος* paullo ante
approbavit, sed ob aliam quandam rationem abstrusio-
rem. Duple-
plex *σσ* consonanti antecedere negat Eustathius p. 880, 10.
eamque causam esse, cur *κἀσχεθε* scribatur et *δύστηνος*, neque
non constat *πρόσσημα* Aristot. Probl. XIX. 18. *πρόσσημόν*
v. Adn. ad Phryn. p. 673. Schaefer. ad Julian. Praef. XXII.
Poppo ad Thuc. IV. 11, 3. *δυστομείν* v. Hermann. ad Oed.

16) Imperativum *ἴστασο* Il. X. 291. Aristarchus *ἴσταο* scripsit; de
ἴστασο Il. XI. 314. XX. 197. nihil adnotatur.

Lobeck. Paralip.

C. 990. et similia modo simplex sigma habere, modo, quod saepe ambiguitatis causa praefendum est, duplex. Ad ultimum animadvertere libet, quomodo latinum nomen *Sextus* et *Sextius* a Graecis varietur; Σέξτος Diod. XII. 7. XIV. 94. Plut. de Prof. Virt. p. 248. T. VII. Strab. III. 141. Dio Cass. XLVIII. 21. et 46. LXXI. 1. Ἐξστος Galen. de Praenot. ad Postum. X. 651. et saepius postea; Σέξτος Polyb. XXXII. 20. Julian. Caes. p. 326. A. Appian. Civ. I. 40. et 45. II. 24. IV. 53. V. 75. quibus locis cod. Aug. plerumque Σέξτος scribit, quod et apud alios legitur v. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 232. et in Appiani ipsius contextu II. c. 48. 106. 122. III. 77. ubi codd. regii Ξέστος¹⁷⁾, ut et sextarius graece ξεστής dicitur, de quo nomine Philoxenus egit in libro περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέξεως Etym. Gud. p. 414. His vicina sunt Βίσεξτον sive Βίσεξστον Schol. Hippocr. T. I. 199. cf. Du Cang. s. h. v. πραιτέξτον v. Reisk. ad. Const. Porph. p. 739. πραιτέξτατος Diod. XII. 53. J. Lyd. de Mag. I. 40. p. 70. nec procul distant εξστάδιος, εξξέσας Basil. Aenigm. 36, 499. in Boisson. Anecd. T. III. εξσκέπτωρ exceptor, neque incredibile videtur ξέστροξ sive potius ξέστιξ hordei hexastichi nomen Cnidium populariter corruptum esse ex ξξστιξ. Hinc colligamus licet aliis alia esse aspera leniave, nomina vero communia facilius ad aurium iudicium aecommodari quam propria. Verum haec jam ad literarum contiguarum collisum pertinent, de quo in proximis dicendum erit. Nunc exsequar, quod his gravius, sed prioribus inobservatum est, Graecos haud facile committere, ut easdem duas consonas in duabus continuis syllabis iterent. Etenim nullum est illis vocabulum simplex et primitivum, quod cum latinis *scisco*, *proprius*, comparari possit, non ita multa, quae cum vernaculis nostris *Stillstand*, *dreidraethig*, *unvergleichlich*, *unausbleiblich*. Duobus prioribus similia sunt, quae cum praepositione πρὸ et numeralibus quibusdam coaluerunt,

17) Σῆξτος vitiose in Josephi Synops. I. 503. T. III. sed cur Boeckhii in Inscr. 897. p. 592. Σηστία rejiciat nescio; Sestius et Sextius permutantur Plut. V. Cic. XXVI. et alibi; mala Sextiana eadem Sestiana vocantur et Κεστιανά v. Interpp. ad Colum. XII. 45, 5.

προπροηνής, τετράτροφος Hesiod. τετράτροχα ἀμαξίδια Schol. in Aristot. L. de Incess. p. 153. b. ἐπτάπτυχος Suid. s. Ἑπταβόειον, numero pauca, usu vilia; nec λυπρόορεως dicitur aut μακρόορανός (μακεσίορανός Hesychius affert ab Aeschulo, ut suspicor, usurpatum). Nec saepe motio hujus epalleliae necessitatem affert, μισθοῦσθαι, αἰσθέσθαι, ἡσθῆσθαι, quae evitari non potuerunt, sed ἡσθόμενν dicere maluerunt, quam ἡσθέσθην ut ἡχθέσθην. Semel, nisi fallor, reperitur in paragoge asciticia βοσκέσκοντο Odys. XII. 355. nunquam λάσκεσκε, φάσκεσκε, ἀσπίσκος, ῥισπίσκος, aliudve his simile. Cui rei apta et connexa videtur reduplicationis ratio, τιτραίνω, κέκραμαι, βέβλαμμαι, quam imitati Romani primum sporondi, sciscidi, tum velut mansuescente lingua spondi, scidi, dixerunt. Ac sunt plura cautionis hujus vestigia. Priscianus IV. 7, 165. nutritor quoque nutritrix debuit facere, quod euphoniae causa sive alternitatis mediam syllabam concidit; nutritrix enim dicimus. Deinde σωστός quidem dicitur et χωστός, ἀῤῥώστος, ἄχωστος, sed ἔστρωμαι, ἄστρωτος, ut et substantivis, ἔραστής, μετανάστης, τελεστής, sigma concessum est, quod ἐπιστάτης recusat. Quid? nonne eadem causa videtur, cur a verbis plurimis, quae literas στ continent, κλαστάζω, ἀριστιζω, ἀμυστιζω, βληστορίζω, γαστριζω, γρασιζω, ὠστιζω, nullum propagetur nomen in στος, στης, στυς, quae autem a βαστάζω, διαστάζω, νυστάζω, propagata sunt, pro sigma futuri assumerint gutturalem βαστακτής (βασταγή), νυστακτής, διαστακτικός (διασταγμός), qua ratione labefactatur Valckenarii conjectura ad Herodo. VII. 35. pro ὑπασπιστή IV. Maccab. IV. 11. recipiendam esse codicis Alexandrini scripturam μαστισιτής¹⁸⁾. Nec tolerabilis Schneideri emendatio Φαίδρανδρος in Athen. X. 449. C. in Lexico Gr. proposita. Postremo dicitur quidem ἀλγῶν τοῦς ὀφθαλμοῦς Plut. Apophth. Lacon. p. 244. et ἀλγηδόνες

18) Nomen μαστιγιές, quod Graecum esse negat, certe non adversari analogiae ostendit simile ἀρπαγείς, nisi pro ἀρπαγείας Themistius ἀρπαγας scripsit; utrumque autem a nomine ductum ut ζαγιδείς, nam a verbo non licet.

ὄφθαλμῶν Herodo. V. 18. sed ὄφθαλμαλγία non item, ut κεφαλαλγία, ποδαλγία etc. His non multo leniora videntur ἐμισγέσκοντο Odys. XX. 7. ἐδροστρόφος Theocr. et divisa ὡστ' ἐστί Soph. Oed. C. 573. ὡστε ἔστω Plat. Legg. VIII. 834. D. Stob. Flor. LXXXV. 19. p. 487, 21. sed contra canonem non peccant. Nunc vocales ordiemur.

§. 5.

Schol. Ven. II. XVII. 755. ψαρῶν διὰ τὴν εὐφωνίαν· ἐκεῖ δὲ (XVI. 583.) κολοιοὺς ψῆρας τε, quae verba, nisi ordo perturbatus est, hoc significant, propriam vel homericam nominis formam esse ψηρῶν, quod sequens Quintus Cal. VIII. 387. ψῆρες scripsit et XI. 218. ψήρεσι. Sed quis hoc ψηρῶν insuaviter esse credat quam θηρῶν, quo poeta ipse utitur, et πηρῶν, μηρῶν, quibus alii plurimi? Ad priorem vero locum hoc adnotatum est: ψῆρας διὰ τὸ κακόφωνον τοὺς ψᾶρας· ἐκεῖ δὲ ὡς τὸ ψαρῶν· αὔμιν (sic) ξηράνη οὐδὲ θεορμήνη φησίν· vitiose quidem scriptum pro ἐκεῖ δὲ ψαρῶν, ὡς αἰψ' ἀγξηράνη, αὔθις δὲ θεορμήνη, sed manifesta tamen sententia: ψᾶρ et ψᾶρες Antiphan. Athen. II. 65. E. 19) nativum esse, sed pro ψᾶρας dici ψῆρας, ne duo deinceps audiantur alpha, sicut ξηρήνη propter triplex η mutatum esse in ξηράνη. His laqueis callide se expedivit Gellius XIII. 21. Homerum affirmans et quum ψῆρας diceret et quum ψαρῶν, sequutum esse non communem sed propriam in quocumque loco vocis jucunditatem; nam utrum mutatum sit, in ambiguo relinquit, sed nescire ne videatur, asseveranter addit: *si alterum in alterius loco ponas, utrumque feceris sonitu insuave.* Ac de graecis quoque Homeri interpretibus, qui ψᾶρας Epigr. Adesp. CCCXVI. Galen. de Fac. Simpl. Med. III. 6, 551. T. XI. Aelian. H. Ann. XVI. 3. (ubi Jacobsius ψᾶρους edidit) perinde ut Κᾶρας et legissent saepissime et ipsi ita appellerent, mirum est, unde illam traxerint suspicionem, quum praesertim poeta urbem Φηρήν appellet II. V. 543. quam ipse alibi Φηράς vocat, Dorienses autem Φαράς. Idemque θήρα,

19) Veterem mendam ψᾶρες Schweighaeuserus fovet.

πήρα et χήρα retinuerunt, non certe alpha duplex fugientes, quod in ἀπανάσθαι Pind. Nem. V. 60. Ἀθανάα et ἀλακάτα Theocr. XXVIII. et in communibus ἀρριάμαξα, ἀναγκάσας Plat. Gorg. p. 447. A. Galen. in Prorrh. I. 547. T. XVI. quater iteratur, ter in Δανάα, Κραναά, ἀγλαά, quae apud Tragicos leguntur, et in homericis ἡλάκατα, δεδάσθαι²⁰⁾. Quae quum ita sint, nihil utimur Theodosii subtilitate Anecd. p. 1046, 6. οἱ Ἴωνες τιθάσι, διδόσι, ζευγνύσιν· ἐπὶ γὰρ τῆς δευτέρας οὐκέτι τοῦτο ποιοῦσι διὰ τὴν κακοφωνίαν τοῦ ἰστιάσι, cujus rei longe alia est ratio. Neque verum videtur, quod Gregorius p. 599. Etym. M. 576, 2. Anecd. p. 1182. affirmant, Aeoles, quum τάλαις, μέλαις, Θόαις dicerent, nomen Αἴας ad hanc similitudinem non revocasse διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς αἰ. Haec certe Homerum non absteruit, quominus Αἰαίη admitteret, idque Demetrius de Eloc. c. 69. tantum abest ut vituperet, ut haec σύγκρουσις τῶν διφθόγγων εἰ μουσικωτέρα videatur. Adeoque ter eadem di-phthongus repetita est in μναιαῖαι Athen. III. 89. A. quam hujus scriptura variat v. Adn. ad Phryn. p. 553. μναιαῖος Porphyr. in Ptolem. Harm. VIII. 293. pro quo Wallisius μναιαῖος reponit; μναιαῖους Aristot. de Coel. IV. 4, 95. quod olim puncta diacritica habebat et a Simplicio modo sic, modo omisso iota altero scribitur p. 172. b. 173. a. Graeci-que in universum a nostrae linguae consuetudine adeo discrepant, ut nomina multarum syllabarum sine consonis contexant, ἰωή, οἰήια, εὐαεία, per quae ostenditur diversa fuisse utriusque sermonis principia.

De monophthongo ἦ admonemur a Schol. II. XXI. 347. θερμηῆν μὲν φησιν ἀλλ' οὐ ξηρήνη διὰ τὸ κακόφωνον ὡς ψαρῶν καὶ ψῆρας. Neque dici potest, Homerum ξηρᾶναι praetulisse propter literarum ρ et α affinitatem, qua moti, ut creditur, Attici κρᾶναι, ῥᾶναι, γηρᾶναι, εὐφρᾶναι, adoptarunt; nam haec ratio ab Epicorum consuetudine aliena, qui ut πήρη, πειρήσω, ita etiam πειρῆναι dicunt Od. XXII. 175.

20) Ejusdem vocalis in diversis vocabulis conflictum, ἐν μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάνων ἀνδρὶ δάμασσε, adnotavit Eustathius p. 12, 10.

et 192. Arat. 288. *κοῖναι* Odys. XX. 115. *ἐπιβόρνας* Tryphiod. 66. *εὐφοῖναι* II. XXII. 102. Theocr. XII. 8. *τετροῖναι* Odys. V. 247. Arat. 288. Nonn. XLVII. 124. quibus unum repugnat *ἐμάρανε* H. H. in Merc. 140. convenit *ἐμαρῖνατο* in Epigr. v. Jacobs. Anth. Pal. T. III. p. 967. Et qui dialecto ionica usi sunt, ipsum *ξηροῖναι* probarunt Herodo. VII. 109. Aret. Cur. Acut. I. 10, 234. II. 2, 250. Hippocr. de Vict. acut. p. 99. T. II. de Locc. in Hom. p. 119. de Affect. p. 384. de Affect. intern. p. 431. de Nat. Mul. p. 568. et 595. Muliebr. II. 777. et 861. T. II. de Superfoet. p. 479. T. I. ut et *ἐξυγοῖναι* de Diaet. p. 706. T. II. Muliebr. II. 770. *προσεπιγλισοῖναι* de Vict. Acut. p. 58. nec mirum est librariorum nonnunquam ad vulgarem formam *ξηροῖναι* revolvi, de Nat. Mul. I. p. 553. 558. 594. II. p. 766. de Diaet. II. 673. III. 730. Neque tamen triplex Eta displicuisse, ex aliis apparet exemplis *σημίγη* Herodo. I. 22. Xenoph. Anab. II. 2, 4. Thucyd. VII. 50, 3. Diod. XIII. 12, 214. Paus. IV. 17, 4. M. Anton. XI. 20. Epict. Diss. I. 29, 29. Heraclid. Alleg. c. 35, 112. Agath. Hist. IV. 19, 164. B. Hermog. de Ideis II. 7, 343. T. III. *πημίγη* Epigr. Adesp. CXCVIII. v. Adn. ad Phryn. p. 25. et aliis verbis: *ζητήση* Anth. Pal. VII. n. 681. *ἤτηθη* Lys. de publ. 148, 30. *ἤτηθη* c. Erat. 123, 27. Dionys. Art. VI. *βοηθήσητε* Lys. l. c. 127, 30. *βοηθηθη* Epict. Diss. I. 9, 28. *ἠγήσηθε* Lys. c. Diog. 905. etc. ac diversorum vocabulorum copulatione: *τοσῆδε ἦδη τῆ παρασκευῆ* Thucyd. VI. 43. *εούσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθείσης Λιβύης ψιλῆς* Herodo. IV. 175. Nihilò secius illi Scholiastarum opinioni subscribit Moschopolus Opusc. p. 47. *κακόφωνον τὸ πολλὰ φωνήεντα ἔχον, φῆγη ἀθηρηλοιογόν ἔχειν* — et Eustathius p. 820, 35. qui plura complectitur: *ἀνάξιτον ἐστὶ τὸ ἀήθησον διὰ τὴν κακοφωνίαν — οὔτω καὶ ἀήδιξον ἔλεγον· τὰ γὰρ δύο ἢ κακοφώνως ἔχουσιν ὡς καὶ ἡ τῆς εἰ ἐπαλληλία καὶ τὰ συχνὰ ι, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ "Ιριδι δίγη — et p. 878, 30. τὸ "Ηλιδι δίγη καὶ "Ιριδι δίγη ὑποσεσηρέναι τῆ ἐκφωνήσει τὰ χεῖλη ποιεῖ, additque hujus rei causa pro "Ιλία dici vulgo "Ιλίεια, et a Sophocle *τεμένιος* pro *τεμένειος*, ἵνα μὴ ἐπάλληλα ἢ τὰ τρία ε p. 149.*

Hoc *τεμένιος* attigi ad Aj. p. 120. aliamque correptionis causam attuli, neque omnino veteribus religioni fuit literam *ε* crebrius repetere, *ἐπεγεγένητο* Thucyd. VIII. 96, 2. *ἀπετετέλεστο* IV. 90. *ἐπετετέλεστο* Xenoph. Hell. V. 3, 25. *ἐκτετελεσμένον* Paus. V. 11, 4. *ἐπιτετελεμέναι* Jambl. V. Pyth. 28, 286. *διατετέλεκε* Aeschin. fals. leg. 193. aliaque supra allata in Adn. §. 2. *Ἰλία* autem, quod Eustathius ab *Ἰλιεύς* repetit, sequitur typum temenicorum et possessivorum a nominibus in *ιος* ductorum, *Ἀσκληπίεια*, *Ἰολάεια*, *Ἀμφιαράειον*, totamque illam rationem commenticiam esse arbitror; nam et duplex *ἦ* saepius concurrit *ἦην*, *ἦῆρ*, *θηητός*, *νηῆσας* εὐ *νηῆσ* Il. IX. 358. etc. et totidem iota nulla consona interposita crebro existunt conjunctu praepositionum *διά* et *περί*, aliter raro, *Διπόλια*, *διυπετίστερος* et *Διυτρέφης*, quorum duo posteriora secundam longam habere, postremum, quod et *Διοτρέφης* dicitur v. Bekker. ad Thuc. III. 75. in marmoribus *Διευτρέφης* scribi scite animadvertit Elmslejus ad Med. 323. Adn. p. 139. et ad Bacch. 1266. Atque haec scribendi ratio ambigi potest, utrum ad evitandum duplex iota inita sit an ad signandam productionem, quae clare apparet in homerico *ἀνδρειφόντης*, nec ignota fuit Scholiastae Nicandri Ther. 601. qui pro *ἐν δὲ θερειγενέος κυμίνου* dubitat an praestet *ἐν δ' ἀθερειγενέος*, *ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς ἀθέρας ἔχει*, sed auditur modo in Nic. Alex. 618. *κοῦρον ἀλίβαπτον Μελικέρτην*, et in Lycophr. v. 681. *εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν*, cujus mensura et librariorum turbavit *ἀλίπεδον* et *ἀλῆπεδον* ²¹⁾ scribentes, et Grammaticos induxit, ut ab *ἀλίω* compositum putarent. Jam praeter dativum *Διῆ*, quem Dorienses contrahunt, solum restat solemnium nomen *Διπόλια* sive *Διπόλεια*, quod et ipsum ab Atticis uno iota, ut *Δίφιλος*, pronunciatum esse Porsonus docet ad Arist. Pac. 424. atque *δίος jovialis* Plat. Phaedr. 252. E. Plutarch. de Def. Oracc. XXI. 335. *τοῖν δίοιν* Themist. Or. XIII. 165. C. quod plurimum differt a *δίος divinus*. Itaque ne illis quidem natura concessit, ut omnia, quemadmodum vellent, proloquerentur; sed quum *δίος* dice-

21) Sic et Hesychius in serie.

rent, ubi liceret, altero usi sunt, ubi necesse erat; *Κίος* vero et *Χίος* nunquam dissolvuntur. His nihil conjunctius quam quod Herodianus dicit ad II. *A.* 80. *χέρη* dici pro *χέρει*, ἐπεὶ *κακόφωνόν ἐστι*, unde colligi potest, cum accusativum *χέρεια* potius quam, ut alii, *χέρηα* scripsisse. Neque *σπεῖι* placuit, quod analogia genitivi *χρείος* exigit, sed *σπῆϊ* ut *Ἡρακλῆϊ*, et eadem vicissitudine literarum *ληίς*, *κληίς*, *ρήϊδιος*, *χρηίζω* etc. Attamen *Ἐπειός* legitur apud Strabonem VIII. 341. probatque Stephanus juxta cum *Ἐπειάς*, quod Graecorum auribus suavius sonuisse ex aliorum comparatione intelligitur; namque *Ῥοιτήϊς* dicitur Quint. Cal. V. 656. Antip. Sid. LXV. quod Stephano s. *Ῥοίτειον* reddendum pro *Ῥοιτίς*, sed *Ῥοιτειάς* Apollon. I. 929. Tryphiod. 216. *Βορηίς* (ut *Γαιήϊς*, *Θησηίς*, *Οἰνηίς*) Nonn. XXXIII. 217. sed *Βορειάς* Dion. Perieg. 297. Orph. Arg. 738. Joann. Ephr. 196. Nonn. XXXVII. 121. XXXVIII. 406. XL. 282. XLIII. 235. et *Βοιβηίς* sed *Βοιβιάς* v. Tzschuek. ad Strab. IX. 664. *παρηίς* sed *παρειάς* in codd. Eur. Hec. 274. et Apollon. Arg. IV. 172. ut *γενήϊς* et *γενειάς*. Quam tantam exemplorum cum regula consensionem quis fortuitam esse sibi persuadeat? Diphthongum *οῖ* iota saepius subsequitur, *λυροποιική*, *λογοποιική*, *αὐλοποιική*, quae confertim leguntur in Plat. Euthyphr. p. 289. C. et gentilicium *Εὐβοίς*, de quo Etym. M. 389, 13. τὰ εἰς *εὐς* ἐθνικά, εἰ μὲν ἔχει προηγούμενον σύμφωνον, εἰς *ις* ποιοῦσι τὸ θηλυκόν, *Ἀλεξανδρίς*, *Ἀντιοχίς*, εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς *ας* οὕτως *Ἦρος* 22)· ὁ δὲ γραμματικὸς Σωκράτης ἀντιλέγει, ἰδοῦ τὸ *Εὐβοεύς* ἔχει προηγούμενον φωνῆεν καὶ ἐστὶν *Εὐβοίς*. Ἄλλ' ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι τὸ *Ἰλιεύς* καὶ *Πηλιεύς*, ἐπειδὴ τὸ *ι* ἔχει, ἵνα μὴ εὐρεθῆ ἄλλεπάλληλον, ἐγένετο εἰς *ας*,

22) In libro Ethnicorum, puto, quo et ille saepius usus est et Stephanus s. *Δώτιον*, ubi dicit *Δωτιάς* ὡς *Ἰλιάς* καὶ *Δωτηίς*. *Ῥιανὸς* Ἀδδὴν εἰσάμενος *Δωτηῖν* ἔκτο τελεῖη v. Saalii Fragn. Rhian. p. 25. quae sic scribenda videntur *αὐδὴν* εἰσάμενος (percontaturus) *Δωτηίδος* ἔκτο πελειίης. Regulam ipsam tradit Schol. Apoll. I. 637. διὸ τῶποι εἰσι τῶν θηλυκῶν πατρωνομικῶν, *Πηλιάς*, *Πελοπίς*. Καὶ ταῦτα δὲ εἰς *ας* μεταβάλλουσι τὴν τελευταίαν παρεντιθεμένου τοῦ *ι*, ἵνα μὴ εἴη κακόφωνα, quae transscripsit Philemon Lex. §. 91, 66.

τὸ δὲ *Εὐβοεύς*, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ *ι*, ἐγένετο εἰς *ις*. Neque raro eadem vocalis post diphthongum *αι* reperitur; nam non solum *Ἀχαιῆς* sed etiam *Ἀχαιῖς* dicitur, ut *Βοισαῖς*, v. Boeckh. ad Corp. Inscr. N. 2042. *Κρηταῖς* Anall. II. p. 53. pro qua Stephanus *Κρητηῖς* affert; *Κυταῖς* nuper Apollonio e plerisque libris redditum est, Hermannō magis ad *Κυτηῖς* propendente Orph. Arg. 824. etsi idem Euphorioni *Κυταυῖς* tribuit, quod si ad nostrum referimus sensum, magis blanditur *Κυτηῖς* ut *γαιηῖς*. Sed veteres ipsos alio tempore aliud probasse nisi res ipsa nos doceret, tamen vaga atque inconstans multorum vocabulorum scriptura perspicuum redderet. Eustathius p. 936, 45. οἱ παλαιοί, inquit, ῥήτορες *Ἀχαικὸν φρασι δεῖν γράφειν, ὡς καὶ γυναικὸν καὶ δικαυκὸν*, in quo quanta sit codicum varietas olim exposui ad Phryn. p. 39. dupliciterque errat Elmslejus ad Heracl. v. 84. et quod feminina in *ις* desinentia brevem vocalem ante terminationem habere negat, oblitus praeter alia multa notissimi nominis *Δαναῖς*, et quod Atticos diphthongum, cujus subjunctiva vocalis sit *ι*, alteri iota nunquam praemittere edicit, eamque ob causam pro *Εὐβοῖς* inauditum *Εὐβωῖς* introducit merito explosum ab Ellentio in Lex. Sophocl. Sed haec jam ad aliam quaestionem pertinent de vocalium diversarum compositione, quae ipsa nonnunquam veterum nauseatorum fastidia movit.

§. 6.

Primum docent Homerum, etsi *Ἐρέβευς* diceret et *θάρασσευς*, tamen repudiasse *δείευς* et *σπειευς* διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆς ἐπαλληλίας τοῦ *ε* Schol. Ven. XV. 4. Anecd. p. 1209. atque ob eandem rationem Philemo §. 195. legitimas formas *δέεος* et *σπέεος* a poeta rejectas esse iudicat; quod difficile est refellere, quoniam nominum *ῥέος*, *κλέος*, *χρέος*, genitivi trisyllabi (ut *βέλεος*) vix reperiuntur. Sed quae in *δείευς* et *σπειευς* concurrunt vocales, easdem continent praeter *σειεύς* nomina localia a primitivis in *εῖα* et *εῖον* desinentibus derivata, *Ροιπειεύς*, *Ἐρικειεύς*, *Σεῖριειεύς*, *Λακερειεύς*, *Λαμπωνειεύς*, quanquam in hoc quoque genere, si commode fieri potest, haec epallelia vitari solet, terminatione *ευς* syllabae

primitivi penultima subjuncta Ἀντίοχος (Ἀντιόχεια) Ἀντιοχεύς, Ἀλεξανδρεύς, Σελευκεύς. Si vero primitivi ipsius penultima diphthongum continet, hanc servandam esse docet. Etym. M. p. 426, 38. Anecd. Gram. II. 296. τὰ εἰς εὐς λήγοντα οὐ θέλουσι (τῇ εἰ) διφθόγγῳ παραλήγεσθαι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου σχῶσι τὴν εἰ. Πρόσκειται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, διὰ τὸ Νειλεύς, οὐκ ἐπὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Νέστορος²³), μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου διὰ τὸ Ῥοιτειεύς, Σιγαιεύς, quibus alia aequiparat Stephanus Ἀσχειον, τὸ ἔθνηκόν Ἀσχειεύς, ὡς Σιγαιεύς, Ῥοιτειεύς. Γαμβριον (scr. Γάμβριον ἢ Γάμβρειον) Γαμβριεύς ὡς Σιγαιεύς. Idem Πολίειον Πολιεύς (Πολιειεύς) ὡς Σιγαιεύς, et Φίνειον Φινειεύς ὡς Σιγαιεύς. Sed alia brevior illa via commeant: Μελάμπεια ἀπὸ Μελάμπου — Μελαμπεύς ὡς Σελευκεύς. Ἐλέγεια Ἐλεγεύς ὡς Σελευκειεύς (scr. Σελευκεύς), Εὐέλγεια Εὐελγεύς, Εὐμένεια Εὐμενεύς, Κεκουφάλεια Κεκουφαλεύς, eodemque modo Ἀρπαλικεύς, Ἀμασεύς, Ἀνθεύς, Ἡρακλεύς, Κροκυλεύς, Αὐξεύς, Μακνεύς, Σκαρφεύς, Στρουθεύς, Τεμενεύς, Φηγεύς. Itaque Αἰνειεύς ab Αἶνεια derivatum non dubitat παράσημον dicere, sed in hoc tamen adeo non constat sibi, ut non solum Πλωθεύς et Πλωθειεύς perinde probet, quorum exempla collegit Schoemannus ad Isaeum p. 302. sed etiam Δεκελειεύς solum in ordinem referat, etsi Δεκελεύς non modo usitatius est sed etiam regulae convenientius, quippe a primitivo Δέκελος ductum Herodo. IX. 73. ut a Μαντινή Μαντινεύς, similiterque a Δίομος declinandum erat Διομειεύς Hesych. non, quod ille affert Διομειεύς, nec a Κορύλειον Κορυλειεύς sed proxime a Κόρυλος Κορυλεύς, a Φάρνακος Φαρνακεύς ὡς Σελευκεύς id. s. Φαρνακία. Verum tamen veteres ipsos usum vagum et exlegem moderari nescivisse ostendit Eudaemonis et Abronis dissensio, cujus ille meminit s. Αἰλία, nobisque ea quaestio hoc est inexplicabilior, quod ipsa primitivorum scriptura summopere variatur. Ab Αἴγιον

23) Hoc quid sit perspicitur ex Eustathii verbis p. 1681. 58. δηλοῦ ὁ γράψας Τεχνικὸς τὸ Νειλεύς ἐν διφθόγγῳ οὐκ ὁ πατὴρ τοῦ Νέστορος ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς, οὗ γενικὴ Νεῖλω cf. Meinek. ad Theocr. XXVIII. 2.

recte ducitur *Αἰγιεύς*, ut Ethnographus docet: *Ἀφόρμιον Ἀφορμιεύς*, ὡς *Αἰγιεύς*, *Σουνιεύς*, adde *Φρουγιεύς*, *Ἀφροδισιεύς*, sed reperitur etiam *Αἰγιεύς*, v. Wesseling. ad Diod. XIX. 66. Neque *Δεκελεύς* solum extat et *Δεκελειεύς*, sed etiam *Δεκελεεύς* Corp. Inscr. N. 224 — 226. N. 2306. *Τιθορεία* si probatur, incola appellandus est *Τιθορείς* ex ea lege, quam idem proponit s. *Μανθυρέα τὸ ἐθνικὸν Μανθυρεύς* διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο *εε*, sed saepe legitur *Τιθοραία*, *Τιθοραιεύς* v. Siebel. ad Paus. T. IV. 286. et 288. quem nollem *Θεμισωνεύς* et *Τιθρωνεύς* cum *Ἀνθεύς*, *Σιγιεύς* comparasse p. 283. Neque ipse diffitetur usum ab arte dissentire: *Ἀμφιρόπη*, *Ἀμφιροπαιεύς*. *δοκεῖ δὲ τοῦτο ἐξ ἄλλου εἶναι τοῦ Ἀμφιροπαῖος*. τὰ γὰρ εἰς *εὺς* ἀπὸ τῶν εἰς *η* θηλυκῶν ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις ὡς *Σινώπη* *Σινωπέύς*, quo loco pro *Ἀμφιροπαῖος* Salmasius et Holstenius *Ἀμφιροπαία* corrigunt (ut *Φηγαία*, *Φηγαιεύς*) parum memores eorum quae alibi tradidit: *Φαραί*, *Φαραῖος* *Φαραιεύς*, ὡς *Κρηταῖος* *Κρηταιεύς*, *Κωπαῖος* *Κωπαιεύς*, et *Σίφαι* — ἐστὶ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ *Κρηταῖος* *Κρηταιεύς*, οὕτω *Σιφαῖος* *Σιφαιεύς*. quae quum a primitivis *Κρήτη*, *Κῶπαι*, derivari non possint, neque extent *paragoga* *Κρήταια*, *Κῶπαια*, *Ἀμφιρόπαια*, ille ethnica in *εὺς* a possessivis in *αῖος* repetit, partim usu testatis, partim ad artis regulas conformatis. Et quod modo de *Μανθυρεύς* dicebamns, non servatur in aliis: *Ἀραιθυρέα* *Ἀραιθυρεεύς*, *Πτελεὸν* *Πτελεεύς* ὡς *Φενεεύς*, nec Corais dubitavit ad Heracl. Polit. p. 356. pro *Λεπρεῖς* substituere *Λεπρεεῖς*, sed pro *Δέραια*, τὸ ἐθνικὸν *Δερεεύς* ὡς *Ἡραιεύς* scribendum est *Δέραια*, *Δεραιεύς*, et quod sequitur *Ἀρκαδίας* γὰρ *ἀμφότερα*, quomodo accipiendum sit, apparet ex aliis urbium Arcadicarum paronymis *Ἡραία*, τὸ ἐθνικὸν *Ἡραιεύς* λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ *ι* ὡς *Νικαιεύς* et *Κύναιθα* *Κυναιθεύς* καὶ *Κυναιθαιεύς* καὶ *Κυναιθαεύς*, neque tamen ex his perdiscimus, uter fuerit arcadicus typus, nedum ut pronunciare possimus, quid Graeci in universum probaverint, *Ἀθηναιεύς* an *Ἀθηναεύς* v. Tzschuck. ad Strab. IX. 373. *Πειραιεύς* an *Πειραιιεύς* v. Dindorf. ad Arist. Pac. 145. *Ἀχαιικός* an *Ἀχαιικός* v. Well. ad Agam. 178. Matthiae ad Troad. 659.

ad El. 1286. quorum prius Eustathius p. 99, 8. τὸ ἐντελής esse, alteri a posterioribus literam \bar{i} more aeolico detractam ait; qua de re ad Phryn. p. 39. uberius exposui. Praeterea iota in omnibus fere diphthongis geminatur, *μναιαῖος*, de quo supra dixi, *Ἀλαιαῖος*, *μαιεῖα*, *Νερμιαῖος*, *Θειαῖος*, *Μαλει-αῖος*, *Βεροιαῖος* (*Βροιαῖοι* Suid.) *ἀγνιαῖον* Sophocl. Herm. Fr. III. (211.) *ποιοίη* Demosth. p. 389, 5. Xenoph. Cyr. IV. 5, 8. *ποιοῖμεν* Arist. Avv. 172. *εἰοικνῖα* homericum, quibus concinunt verba *σεῖειν*, *κλείειν*, *κρείειν* Artemid. II. 12, 153. et monophthongo temperata *Ἀλφειῖα* Dianae epitheton et *Ἀητώ-εια* v. Osann. Auct. p. 105. *Αἰεῖος*, *Κλεινέιος*, *ἐχέιος*, *Ναυπλίειος*, quod et *Ναύπλιος* dicitur Eur. Or. 54. et 369. *Ἀμφίειον*, *ταρμεία*, *νεανεία*, pro quo apud Zonaram p. 1390. *νεανεία* extat Tittmanno improbatum, sed vereor ne injuria. Nam iota ante \bar{e} facile premi exemplis constat plurimis; *ὕγεία* v. Meinek. ad Men. p. 379. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 21. et quae huic adjunxi ad Phryn. 493. *ἀλεία* v. Locell. ad Xenoph. p. 261. *ταρμείον* v. Bernhard. ad Dion. p. 897. τὸ *Ὀλυμπείον* v. Interpp. ad Thuc. VI. 64, 1. *Ἀμφειον* Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 42. *Ἄλειον* Athen. V. 561. E. quod Eustathius p. 1562, 57. Boeotis tribuit (τὰ *Ἄλια* Aristid. Or. XLIII. 547. *Ἥλια* Julian. Or. IV. 156. C.) *Ἀσκληπεία* Inscr. N. 1124 et 1186. *Λικύμνεια ὀνόματα* ut nunc scribitur pro *Λικύμνια* Plat. Phaedr. 267. C. qua adjectivi forma Euripides usus est Schol. Arist. Avv. 1242. *Γόργεια ῥήματα* Athen. XI. 504. Dionys. Ep. ad Pomp. II. 6, 760. v. Bornemann. ad Symp. p. 84²⁴). Hoc iota autem quum Eustathius p. 351, 36. in *ὕγεία* et *Βάτεια* non omissum, sed in pleniore forma interpositum esse statuat, contrarium traditur in Etym. M. 774, 35. ἢ *ὕγεία* et τὰ *Ἀπολλώνεια* crasi coartata esse, quorum posterius proxime ab *Ἀπόλλων* declinatum est, *ὕγεία* autem et plurale *ὕγεται* Simplic. in Ench. 38, 391. accentum a crasi profectum ostentat, nisi quis ex vetere forma Attica *ὕγιεῖα*

24) Ex Synesii loco, quem notavi ad Phryn. p. 371. *γοργαῖον* retinet Josephus Synops. Rhet. T. III. 539. *γοργίειος* recepit Kruegerus ad Dionys. p. 18.

(ut ἀληθεία) translatum dicat; Βατεία vero Diod. IV. 77. Apollod. III. 12, 1. quod nomen rectius Βάτεια scribitur Schol. Lyc. 1306. et Steph. s. Ἀρίσβη et Δάρδαμος, minus recte Βατία Schol. II. XXI. 236. ut saepius ἀλία, ἀσπαλία, omnino in exemplum trahi non debet. Nostra sententia est, in his vocabulis, quibuscum latina Antiochensis et Antiochiensis, Catinensis et Catiniensis, Carthaginensis et Carthaginiensis comparari possunt v. Gronov. ad Liv. XXVIII. 26. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. p. III. 335. vocalem tenuem et liquidam similem furtim potius subterlapsam quam euphoniae causa detractam esse, eandemque animadvertimus saepe extrinsecus addi: φοιτικιοῦς, Βατραχιοῦν, φοιταλιεύς, ἀσπαλιεύς, ἐλλοπιεύς, ἀμαξιεύς, Σχοιτιεύς v. Stephan. 25) et velut ex lege praemittitur terminationi adjectivorum, quae tempus et mensuram significant: μνηιαῖος, ἐνιαυσιαῖος etc. Postremo ad hunc locum pertinet quod Priscianus scribit in XII. Aen. c. III. Majugena et Trojugena (adde Grajugena) dici evitandae geminationis causa²⁶⁾ neque aliam rationem invenio cur uligo, pulligo, fuligo, urigo, prurigo, discrepent ab aerugo, aurugo, vesperugo, lanugo, albugo etc. sed in compositis quadrupes quadrivium, aucupium mancipium, haruspex, carnufex, saerufico, nulla est hujus rei observatio. — Iota quater repetitum praebet dativus προινιδίους Arist. Avv. 615. totidemque per syllabas continuatur quae sequitur vocalis in nomine

25) Idem tamen s. Ἀτῆνη negat ex Ἀτηνία duci posse Ἀτηνεὺς pro Ἀτηνεῖς. Alpha ante ει omitti in nominibus Phrygiis docet s. Γορδιεῖον—Γορδιεῖς ὡς Κοτιάειον Κοτιαεὺς, Δορυλάειον Δορυλαεὺς· ἐχρήν δ' ἰσοσύλλαβα· ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυγῖσι σημειώδη. Hinc apparet s. Δαρεῖον τὸ ἐθνικὸν τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων παρὰ μίαν συλλαβὴν Δαρειεὺς ὡς Κοτιαεὺς τῷ λόγῳ τοῦ Ροῖτειον καὶ Σίγειον, Δαρειεὺς, primum scribendum esse Δαρεῖς ὡς Κοτιαεὺς, deinde ἢ τῷ λόγῳ etc. Idem Δοκιμειον Δοκιμεὺς κατὰ τέχνην, Δορυλάειον Δορυλαεῖς, Δοριεῖον Δοριεῖς ser. Δοριεῖς, ut Γορδιεῖς, Μιδαεῖς, quae omnia typum Phrygium habent. Ἀμφιάρειος usurpavit Euphorio Fr. LXIX. sed Πρωτεσίλεια in Schol. Pind. Isthm. I. 11. emendavit Boeckhius.

26) Isidor. Orig. I. 31. p. 842. Gothofr. p. 47. Lindem. Soloecismus est quoties in iota litera duplicatur sonus, Troja, Maja, quae nonnulli Troiia, Maiia scribebant v. Schneider. Gramm. T. I. 281.

urbis Σολόγορος Steph. s. *Ἡραία*, et in verbo ὀβολολογεῖν Anecd. Bekk. 56, 2. Ypsilon ter, nec amplius, in γλυκύθυμος.

§. 7.

Expositis veterum de vocalium repugnantibus praeceptis ad consonarum asyntaxiam transgrediemur, quam nomine tenus attigerunt artigraphi Buttmano antiquiores eo loco, quo exponunt de mutatione literarum. Hanc enim bipartitam faciunt, *respectu connexionis*, et *respectu dialectorum*, sed de illa parte non plus tradunt quam ad usum pertinet scholasticum. Veteres autem Grammatici, ut in omnibus etymologiae partibus accuratissime versati sunt, ita hunc quoque locum haud inornatum praetermisisse apparent. Namque Democrito illi perantiquo et percelebri, cujus Onomasticon Pollux praedicat²⁷⁾, liber inscriptus fuit *περὶ εὐφώνων καὶ δυσφώνων γραμμάτων* Diog. La. IX. 48. idemque argumentum tractasse videtur Aristonicus in libris *ἀσυντάκτων ὀνομάτων* Suid. (in quo sequor Lehrsii interpunctionem de Aristarch. p. 3.) Etenim *ἀσυνταξία* non solum constructionis inconsequentiam significat sed etiam literarum, ut si *νένυχε*, *τέτυχε*, literam aspiratam accepit pro tenui, id *δι' ἀσυνταξίαν* factum dicitur Theodos. Can. p. 1019, 16. Similiter Orion p. 28, 6. *σύζω*, *σκυζαίνω*, καὶ ἐνδέσει τοῦ μὲν *σκυζμαίνω*, καὶ τροπῇ τοῦ ζ' διὰ τὴν ἀσυνταξίαν *σκυδμαίνω* (sic ista legenda sunt) cf. Etym. M. p. 314, 10. 401, 6. 685, 22. quas res credibile est in Herodiani commentario *περὶ συντάξεως στοιχείων* (v. Parerg. p. 484.) uberrime tractatas esse. Nostra autem memoria haec diligentius persequutus est Fridericus Schultze in tabulis Lexico Passoviano Ed. III. subjectis, quas inscripsit de cumulatione consonantium. Quanquam ne hic quidem plus propositum habuit, quam ut enumerandis quae conjungi possunt consonis manifestum faceret, quae nunquam conjunctae sint, non item, quae raro coeant, neque magis, quae duas syllabas deinceps inchoent.

27) Hinc fortasse sumta est illa nominis *Τριτογένεια* interpretatio, de qua dixi in Aglaoph. I. 157. et quae de declinatione nominum literarum τοῦ δέλτατος καὶ θήτατος narrantur in Anecd. p. 781.

Itaque nihil dixit de *πίττειν*, *πτύττειν* et *πτώττειν*, quae et nostris improbantur auribus et veteris offensae quasdam notas prae se ferunt. Illud Dindorfius scripsit in Aristophanis Fragm. N. 267.

πίττω, *βράττω*, *μάττω*, *δεύω*,
πέττω, *καταλώ*.

ubi vulgo *πίττω* legebatur, Brunckius *πίσσω*, et apud Lucian. Hermot. §. 79. Strab. XV. 692. et 720. libri *πήσσειν*, et alia variant²⁸) ut in Pherecratis versu ap. Herodian. π. Μον. p. 24. *αίνειν*, *πήσσειν*. Hesychius *Ἀναντα-παρὰ τὸ αἰνεῖν (αἰνεῖν) πήσσειν*. *Ἐκπίσσειν* legitur Aelian. H. An. XVII. 31. *καταπίσσειν* Stob. Flor. CXXIII. 12. Plut. de Virt. mor. X. 414. etc. nihilque celebrius est illa viri magnanimi voce e mortario emissa *πίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον*. Pro *πτώττειν* Jacobsius Aeliano VII. 19. e codd. restituit *πίσσειν*, pro *διαπυτυτόμενα* Plat. Legg. IX. 858. E. editt. vetustissimae *διαπυτυτόμενα* exhibent neque fortuitum videtur quod iidem scriptores, qui *βράττω*, *τάττω*, constanter scribunt, tamen *πίσσω*, *πτύσσω*, *πιώσσω*, praeoptant. Pro illo Romani, quorum nulla vernacula vox a pt orditur, *piso* substituerunt, omninoque hae litterae varie emollitae sunt, aut interpositione vocalis *πίσσω*, *πίτυρον*, *πτύω* (spuo) *pityssō*, *pītuita*, aut exaeresi, *πίτρον περνα*, *πίτλον pilus*, *πίτρονα πέρνη περνα*, *πίτρονιξ*, *πέρονιξ*, *τέρναξ* v. Schweighaeus. ad Athen. T. I. 470. neque improbanda Eustathii originatio p. 802, 3. *ἴσως ἀπὸ τοῦ πίσσειν γίνεται καὶ πίσον τὸ ὄσπριον, ὃ καὶ πίσσος λέγεται· cícera fresca, ξεῖξαι πίσσους* Aristoph. Amphiar. VI. n. 88. neque erat sane, cur Fritzschius ad Marc. XIV. p. 595. Scaligeri conjecturam tam contemptim abjiceret *νέρδος πιστική* a *πίσσω* repetentis. Ac pro *πυτυτίον* invaluit *πυτυτίον* Gregor. Naz. Or. LXIV. 827. T. I. LXXXVII. 843. Nicet. Ann. VIII. 6. 138. D. Theophyl. Hist. IV. 8. 101. A. Hesych. s. *Ἐν λευκώμασι, πυτυτίς (διφθέρα)* Galen. Comp. Med. p. Loec. I. 1, 423. T. XII. Nicet. l. c. *ἐν πυτυτοῖς πί-*

28) Sic et *πτύσσω*, *πήσσω*, *πλήσσω* confusa Phot. Bibl. c. 94, 133. *ἐπυτυτος* Iph. T. 312. Hermannus in *ἐπυτυτος* mutavit.

ναξι Herodian. VII. 6. quod pro *πυκτός* legitur in cod. Aristid. Or. XV. 235. ac jam in codd. Homeri II. VI. 169. Quamquam quum eadem litera inserta sit nominibus *πτόλις*, *Πτολεμαῖος*, in deliberationem venit, utrum *πτύξ* an *πύξ*, *πυκνός*, pugnus, *πυγμή* nativam vocabuli formam repraesentet. Verum hac re missa subjungam alia, quorum consonae etiam horridius resultant: *συζεῦξαι* Eur. Alc. 166. Meleag. Ep. LII. Galen. in Hipp. d. Art. Comm. I. 741. T. XVIII. p. 1. *σύζευξις* Plat. Rep. VI. 508. A. Legg. XI. 930. B. Aristot. de Ort. et Int. II. 3. *πώλοις ἄζυξι* Julian. Or. II. 53. C. neque placet *ξύζυγος* Poll. I. 127. idemque in Eur. Iph. T. 250. ex Ald. nuper repositum pro vulgato *σύζυγος*, *ξύζυγείς*, quod pauci libri suppetunt Plat. Rep. VIII. 545. C. *ξύζωσάμενος* Arist. Thesm. 656. Lysistr. 536. (hic a Brunckio invectum contra Aristophanis usum) *ξύνζευξις* Oribas. de Lux. II. 133. molliore forma *συζευγνύναι*, *συζήν*, *συζητεῖν*, in commune recepta. His perpetratis ad symploecen consonantium transgrediar, cujus non una est ratio. Nam *ἄνδρός*, *σινδρός*, *γαμβρός*, *Κίμβρος* (*Κιμμίριος*, *Κέρβερος* v. Schol. Odys. A. 14. et Porson. ad h. l. *κέμμερος ἀγλός* Hesych.) exempta litera auxiliari barbarum sonant; item *λίμνη*, *σεμνός*, *ερεμνός* (*ερεβεννός*) apparet non potuisse dici nisi mutata consona nativa. Alia symploeces genera certarum dialectorum propria sunt: *ἔσλός*, *μάσλης*, quod cum *Πάσσης*²⁹⁾ compositum profert Hephaestio p. 15. idemque *μάκαρς*, *χέαρς*, *Τίρυνς*³⁰⁾ p. 4. quae literae in diastasi facilius tolerantur *ἄδρυνσις*, *ἄρσις*, *θηρσί*, *ἀλσί* Aristot. Meteor. IV. 385, 9.

29) Similiter Romani veteres *poesna*, *cesna*, *casnar*, quod pro *canus* valere videtur, ut Caesar et Caeso pro *caesus* ex veterum opinione; Pollio *casnar* (si vera est scriptura Quintil. I. 5, 8.) nominabatur fortasse ut affectator cascae antiquitatis (nam antiquarius erat) non ut assectator puellarum.

30) *Ἀκκινήσιος* sive potius (nam latini nominis prima brevis est) *ἀκκινήσιος* scripsit Athenaeus VII. 294. F. *Καπνήσιος* XII. 528. B. *Λατερήσιος* Appian. Civ. III. 84. *Παρμήσιος* V. 2. *Ραμνήνοης* et *Λουκερήνης* Plut. V. Rom. c. XX. Alii *Ὀρτήσιος* et *Ὀρτήνσιος* v. Jacobs. ad Aelian. p. 184. *Πάσας* Plutarch. de Fort. Rom. VII. 11. pro *Πάνσας* V. Cicer. c. XLIII. Romani contra *triens*, *quadrans* pro *τριᾶς*, *τετραῶς* etc. ut stans, infans. Pro ineffabili *Manlius* illi *Μάλλιος* substituerunt.

Aristoph. Pac. 1075. (ἄλεσι Plut. Symp. VIII. Quaest. VIII. 2, 375. pro ἄλασι) etsi hanc quoque aliquid offensionis habuisse indicio sunt dativi *κυσί, μυσί*, et abolitio futurorum aeolicorum *κένσω, φέρσω* (ἐφεροσεν ἐκύησεν Hesych.) *πεφύρσομαι*, et quod Stephanus affirmat *Μεσημβρία* dici pro *Μελοσημβρία* (ἀπὸ Μέλσου) διὰ τὸ εὐφωνότερον. Alia nominibus propriis concessa sunt *Μυρλέα* (perlego, pelluceo), *Ἀγβάτανα* v. ad Phryn. p. 413. Goettling. ad Theod. p. 209. *Ἐρίγβωλος* Nonn. XXXII. 223. *Ῥίγβασος* XXVI. 249. *Πφ, τθ* et *κχ*, quae consistunt in nominibus doricis et aeolicis *ὄσφρις, τυτθός, ἄκχος ὦμος* Hesych. id est *ὄκχος* sive *ὄχος*³¹⁾, *ἀκχαλίβαρ* id est *νεκροφόρος, νυκάζειν* Hes. et *κακάζειν*³²⁾ ab Atticis non admitti nisi in nominibus propriis et plebejis³³⁾ ostendi in Aglaoph. p. 845. non praetermissa tenuium et mediarum geminatione, cujus exempla pleraque ejusdem generis sunt; nam *ββ* non reperitur nisi in *κράββατον*, quod Atticistae uno ore rejiciunt et in aetolicis *κίββα, σίββα* Hesych.; *γγ* in nullo communis usus vocabulo coeunt quin alterius mutetur sonus, neque in *φυγγάνω*, ut equidem sentio³⁴⁾, aliud auditur quam in *λαγχάνω*, tango; *κάδδος* attica forma non est, ac ne nativa quidem sed *κάδος*, cadus, ut *λάκος, σάκος*, nam tenuium quoque rara geminatio, *κίκκος, ὕκη, πέλεκκον, νοβακκίζειν*, quorum nihil inter Atticorum lexes politicas referri potest. Literae *γγλ* praeter *αἴεσχλος κιάδος δάφνης* Hesych. cujus scriptura ambigitur, et composita *δύσχλαινος, προςχλευάζειν*, in uno conjunctae reperiuntur *ὑσχλος*, quo amentum sive *ἀγκύλη* (mendosius *ἀγκύλος* Anecl. Cram. II. 24, 7.) ac proprie obstragula crepidarum significantur. Sed

31) Idem Ὀκῆσεις οἴσεις, ὀκῆσεις scrib. ὀκῆσεις.

32) Athen. XIII. 615. D.

33) Huc etiam pertinet ἄπφα Eustath. 565, 22. sororis hypocorisma atticum, ἀπφῆς etc. Demi atticum nomen persaepe Πιθεῖς scribitur v. Schoemann. ad Isacum p. 214. et p. 388. Pro κέπφος posteriores κέφος susceperunt v. Aristoph. MS. ap. Boissonad. ad Herod. p. 289. Literas κεπ in nulla graeca voce sese excipere Bentlejus observavit Epist. ad Bernard. p. 160.

34) Alia est Hermannii sententia de Emend. Gramm. p. 59.

idem ὕσκλος scribitur et pro ἔπτυσχος alicubi lectum esse ἔπτυσχος colligitur ex Photii verbis Πτύσχοι ὑποδημάτιόν τι (ut latinum *obstrigilli*) καὶ κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ σ πτύσχοι, pro quo non puto scribendum esse κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ ε, sed eam literam potius librariorum excidisse incuria. Ἐπτυσχος sive ἔπτυσχος Phrynichus App. p. 16. propter omissionem adspirationem cum ἀπηγές (scr. ἀπηδές i. q. ἀφάδος) ἀπηθεῖν, ἀμπισχεῖν, componit. Sed fortasse ὕσκλος id est ὄχος *habena* ³⁵⁾ nomen aeolicum fuit una cum spiritu leni in dialectum communem transfusum ut ὄρχα orca, urceus, quod asperum quidem habet Arist. Vesp. 676. et Fragm. Holc. XIV. n. 367. sed vereor ne a librariis additum, quemadmodum Tyrannio homerica ὕμμε et ὕμμες adspirari iussit; ὄρχη scribi confirmant Grammatici Lex. de Spir. p. 236. Anecd. Cram. I. 423. neque Pollux, ut opinor, illud aeolicum dixisset, si in Aristophanis exemplaribus adspiratum invenisset ³⁶⁾. Postremo eorundem elementorum concursum ab aliis admissum, aliis improbatum esse reperimus. Anecd. p. 445. ἄρκτος οὐχὶ ἄρκος· τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ διὰ τὸ εὐφρονον καὶ

35) Hesychius tria congenera vocabula ὄχανον, ὄχεύς, ὄχλεύς, uno explicat δεσμός. Ab ὄχλεύς pusillum discedit ὕσκλος. Eidem dialecto fortasse adscribendum est ὕπεαρ, quod Herodoti libri praebent pro ὄπεαρ cum ὀπή cognatum. Literarum σκλ conjunctio Graecis adeo proclivis fuit, ut mallent Ἀσκλον, Τοῦσκλον dicere, quam ut Romani solent, nec solum in diastasi sed in syllepsi quoque, σκληρός. In Herodiani Fragm. p. 457. ubi negat tres consonas vocem ordiri nisi intercedente rho, excidisse oportet, quae de liquidis in universum valent, σκνιπός, σκληγίς etc. Tres mutae non junguntur nisi in compositis, ἐπιπτωτος, κακφθίμενος.

36) Eodem modo notatur ὄρχη sive ὄρηη, quod furcam significat. Porphyrius Anecd. p. 693, 15. τὸ ὄρχας (scr. ὄρχα) αἰολικὸν ὃν ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους (scr. ἐπὶ τοὺς τοίχους) ἀναξείρησιν, sive potius instrumentum subrependi v. Boisson. ad Aristaen. p. 513 sq. Hi stimuli bifurci, qualibus hodie viatores utuntur in regionibus glacialibus, ὄρχαι dictae sunt ob furcillarum similitudinem. Item Ὑλῖαι τὰ πρὸς καττίμασι δέσματα Hesych. vox aeolica videtur pro ὄλαι soleae, et ab eadem dialecto nomina γυνή, στήραξ, στύλος, πνδαρίζειν v. Etym. M. 696, 2. συνόννημος, dimanarunt longius partim mutata quantitate, partim eadem.

τὴν πνοὴν ἄρκιον³⁷⁾, cujus discriminis rationem qui intelligat admodum acute audire oportet, ac ne verum quidem est, ursam ab omnibus ἄρκιον (v. Niclas. ad Geopp. V. 30.) ventum ἀπερκτίαν dici. Causa autem, cur litera τ modo adsit modo desit, non magis expediri potest, quam quare Romani semper quidem *ultus, fultus, refertus*, sed non semper *multa, artus* dixerint.

§. 8.

Persaepe interest, quaenam vocales praecedant. Paullo vastius sonant dativi φωροσί Aelian. H. Ann. IX. 45. ἰχῶροσι Galen. de Simpl. Med. XI. 3. 722. T. VII. ἀχῶροσι Alex. Trall. I. 9, 14. φθειροσί Theophr. Caus. II. 9, 6. Diog. IV. 4. Aelian. H. Ann. IX. 19. quod in cod. φθειροσί scribitur, sed evitari non potuerunt; χειροσί vero, quod Grammaticus Hermanni XV. 306. Anecd. Cram. T. I. 441. cum φθειροσί componit, elegantiae causa amisit literam asciticam, et pro μάρτυροσι Hipponacti in fine scazontis Fr. VIII. 33. placuit μάρτυσοσι scribere, de quo Meinekius ad Euphor. p. 109. rectius sentit, quam Buttmanus in Ind. Anomm. §. 58. p. 235. Sed Σηροσί Caesar. Dial. II. 631. C. T. XI. Bibl. Bign. Ἰβηροσι Strab. IV. 2. μυζοστῆροσι Sext. Hyp. I. §. 128. p. 33. literam in ipso nominativo praesonantem nunquam abjecerunt, ac ne poetae quidem μνηστῆροσι, ἐρπυστῆροσι, dicere fastidiunt, quorum perfacilis erat devitatio. Verbi ἐρπω, quod Buttmanus in Ind. Anomm. ultra imperfectum declinari negat, futuro utitur Aeschylus Eum. 500. aoristum, ἐπὶ μείζον εἶρψε τὸ κακόν Chrysost. Epp. p. 622. E. ἐξεῖρψεν ἢ γῆ βατράχους Psalm. CIV. 29. quod Etym. Gud. p. 192, 60. interpretatur ἐξήνεγκεν, ἐξέβαλε, antiqui ut immodulatum respuisse videntur. Numne alia causa est cur ii, qui suaviter loquendo ceteros Graecos superarunt, cur igitur Attici, quum praesens ἔλκω et futurum ἔλξω magis probassent, quam ἔλκνω et ἔλ-

37) Qui sequuntur versus Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος, suppleantur ab Eustathio p. 1106, 17. ἄρκιος ὡς ναύτητων ἀσκεύοις μολών, unde apparet ἄρκιος scribendum esse.

κῦσω v. Wernick. ad Tryphiod. p. 69. aoristum tamen hinc ducere maluerint, quam ab ἔλω, unde scriptores inferioris ordinis hoc tempus repetunt περιεῖλξε Philostr. Heroicc. p. 735. Paul. Aeg. VII. 3. p. 243, 12. ἔλξατε Orph. Arg. 258. ἔλξαν Tiber. Epigr. II. 228. T. III. καθέλξαι Tzetz. Chil. IV. 408. ἔλξαντες Procl. in Hesiod. Opp. 222. ὅταν ἐλχθῆ Galen. de Semin. I. 6, 192. T. III. Comm. in Hipp. de Articc. c. CIV. 648. T. XVIII. P. I. Nec tamen illi recusarunt, quae aures nostras non minus radunt, ξείροξετε Aristoph. Ach. 825. εἴρχθη Thueyd. IV. 63. V. 94. Lysias c. Andoc. 105, 33. Plutarch. V. Anton. II. (διώρχθην Hesychius in serie) εἴρχθεις Lyeurg. c. Leocr. 164, 112. εἴρχθῶμεν Quint. Cal. X. 34. et tritissima εἴρχτη, εἴρχμός v. ad Aj. p. 339. Ex quo difficilis nascitur quaestio, quid sequuti ἄερχτος scripserint Lys. p. 110, 39. et ἄφερτος Aeschyl. σύνερχις Plat. Civ. V. 460. A. συνερχθεις Themist. Or. XXI. 248. A. ionicamne verbi formam an aurium voluptatem? Nec dissimilis deliberatio de ἐνειρμένος, εἴρμός, ἔνερσις, quorum principio, verbo εἴρω³⁸) diphthongum multo firmiter inolevisse quam in σπείρω, κείρω, δείρω, ostendit declinationis diversitas, σπέριμα, κέριμα, βροτοκέρις, δέριμα, δαρτός, πάμφθαρτος, ἱμερτός. Praeterea ante ρι et ρσ diphthongus non reperitur, nec, puto, ante λμ et λσ. Exceptis κρείσσω, λεύσσω et γλαύσσω nullum esse vocabulum, in quo diphthongus ante duplex inveniatur sigma, Herodianus docet π. Μον. p. 40, 21. v. Eustath. p. 64, 13. Anecd. Cram. I. p. 6, 15. quo tacite damnat γείσσω, cujus scriptura fluctuat, κείσσομαι a librariis saepe invecum v. Interpp. ad Theocr. VII. 25. ad Pind. Ol. III. 18., et quod Ellendtius in Lex. Soph. T. I. 45. scite animadvertit, Porsonianum αἴσσω. De litera ρ idem traditur a Choerobosco Anecd. Cram. T. II. 229, 20. οὐδέποτε πρὸ τῶν ρρ εὐρίσκειται δίφθογγος, et generaliter Theognostus ib. p. 17. negat, diphthongum reperiri πρὸ δύο τῶν αὐτῶν συμ-

38) Theognostus Anecd. Cram. II. 15. τὸ ἐρμός (scr. εἴρμός) ἐν κινήσει ὃν οὐκ ἀντίκειται. Σησημειῖται τὸ εἴρω, καὶ μήποτε παρὰ τὸ εἴρω ἐστὶν ἐν πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ οὐ γνησίαν ἔχει τὴν δίφθογγον.

φώνων, excepto Θορήσσα³⁹⁾. Quod praeterea praecipiunt Eustathius p. 1041, 62. et Philemo §. 4. γράφεται αἰγίλιϋ δια τοῦ ι, ἐπεὶ μηδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὐρίσκεται δίφθογγος, intelligi debet de duplicibus vocabuli extremis; nam λείψω dicitur et αὔξω, et de diphthongo εἰ, nam αἴξ et προίξ illis ignota esse non potuerunt; sed haec diphthongus vel ante consonantes geminatas, εἴλλω, λείμμα, ἄλειμμα, quod saepe ἄλιμμα scribitur, ut primum horum ἴλλω v. Rueckert. ad Plat. Symp. p. 174. invenitur raro, ceterae nunquam. Mirum est Thomae praeceptum p. 54. Atticos βλαβεῖμεν, ποιοῖμεν, βαῖμεν, dicere exemto eta, sed cavendum esse τὸ κακόφωνον ἐνθα ἂν τύχη, ὡς ἐπὶ τοῦ βαιτε καὶ σταῖτε καὶ τῶν ὁμοίων. Quis enim haec magis cacophona esse putet, quam ἴσταιτο, ἐπίσταιτο, πράξαιτε, λύσαιτε? Et singulare illud Scholiastae ad Phoenn. 264. εἰσφρῶσι δυσέφθορον, quod alias δυσγράμματον dicitur. Suidas Εὐγράμματον ὄνομα τὸ εὐφρημον, οὐκ εὐγράμματον τὸ δύσφρημον, ὡς τὸ Νεφέρωφρις ὄνομα Αἰγύπτου βασιλέως. Plato Crat. p. 404. D. εὐστομίαν appellat, εὐφρημίαν Demetrius de Eloc. c. CLXXV. τὸ ν δι' εὐφρημίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί, ubi εὐφωμίαν corrigunt, oblitī Quintiliani I. 5, 10. Plerumque autem haec nomina intellectum faciunt alium, ut Stephanus Πορδοσελήνητινές δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφρημον τοῦ ὀνόματος Πορδοσελήνην ἐκάλεσαν, a quo non multum abest τὸ κακέμφρατον. Priscianus VIII. 1, 4. ἀσυμφωνίαν reddit incommoditatem et inconsonantiam.

39) Idem de ἦ valere dicit praeter πῆσσω, ῥῆσσω, πλήσσω, praetermisso βῆσσω, neque persuadet ἦσσαν compositum esse; βῆσσα fortasse uno sigma scribi voluit, sicut urbis nomen Βῆσα v. Steph. λῆμμα, ἐπίσημμα etc. non sunt ἀίνητα. His appositum est Grammaticorum latinorum decretum *juxta diphthongum omnino consonantem geminari non posse* v. Coar. Schneider. Gramm. T. II. 391. De κτείννυμι et δαιννυμι v. Hermann. Praef. Antig. XXIII. Aristarcho εἶσκω scribenti opponit Schol. II. XI. 799. ante σκω nullam diphthongum reperiri εἰ μὴ τὴν διὰ τοῦ ν, πιφάσκω, pro quo inferiores πιφάσκω scribere instituerunt v. Muetzell. de Theogon. p. 224.

§. 9.

Schneiderus ad Theophr. H. Pl. IV. 14. *pro εὐχειρότατα*, inquit, *debebat esse εὐχειρωτότατα*, *sed contrahere maluerunt formam longiorem aequo Attici; ita Xenoph. Oec. VIII. 4. et 6. Cyrop. I. 6, 36.* Contra haec admonendum est, primum nullam esse hujus contractionis apud veteres Grammaticos mentionem, deinde reperiri ubique comparativos et superlativos non solum eodem syllabarum numero, sed etiam longiores; apud Theophrastum ipsum *εὐθεραπευτότερος* Caus. III. 7, 4. *εὐπελευητότερος* Hist. V. 6, 3. *εὐθεωρητότερον* I. 1. *δυστροπητότερον* V. 6, 3. apud Xenophontem *δυσκαταφρονητότερος* Cyrop. VIII. 1, 14. *εὐεπιβουλευτότερος* ib. 4, 2. (*ἀνεπιβουλευτότερος* Synes. de Regn. p. 13. A.) *δυσπολορηκητότερος* Hellen. IV. 8. 5. apud Theophrasti magistrum *δυσκινητότερος* Topicc. III. c. 2. *δυσεπιχειρητότατος* VIII. c. 3. *ἀνοιωνητότερον* III. 2. *δυσμεταχειριστότατος* Plat. Legg. VII. 808. D. *δυσπαρακολουθητότερον* M. Anton. V. 5. *εὐεπηρεαστότατον* Epict. Diss. IV. 1, 111. etc. cujus generis tam ingens copia pullulat, ut omnem conatum corrigendi refutet. Ceterum vocabula ejusmodi decumana Graecis ad pronuntiandum non multo expeditiora fuisse, quam nobis sunt, facile concesserim neque miror Polluci adverbium *ἀποδεδειλιακότης* videri *δύσφθεγκτον* V. 123. *καταμαθητικός* autem *δυσηγέστερον τῷ μήκει* IX. 152. Sed illa, quae Wytttenbachius et hunc sequuti Schneiderus atque Schaeferus ex tota Graecia exterminare studuerunt, a Grammaticis reprehensa non sunt. Ergo, ut hodie in scribendo syllabas vocabulorum praesertim longiorum medias easdemque praecedentibus aut sequentibus similes saepissime omittere solemus, ita illa exaeresis exempla omnia librariorum potius incuriae, quam scriptorum fastidio tribuenda sunt; primum *δυσφωρότατος*, quod Wytttenbachius ad Plut. de Discr. Adul. p. 434. codicum aliquot auctoritate recipiendum putavit, vulgatumque est ap. Galen. de Locc. Affect. II. 1, 259. T. VII. (T. VIII. 70. R.) et compar *εὐφωρότατος* De adm. Anat. II. 40, 50. T. IV. (T. II. 293.) et VIII. 8, 182. (695.) quibus in locis *εὐφώρατον* scribi oportet; sed rectius *εὐφωρατώτατοι* editum De sanit. tuend,

II. 3. p. 71. T. VI. (T. VI. 95.) *δυσφωρατότερα* de Adm. Anat. VIII. 7, 182. (694.) Pro *εὐχειρώτατον*, quod idem ex Plutarecho affert V. Crass. c. 21. jam Corais ex Appiano *εὐχειρωτότατον* reposuit, quod legitur apud Herodotum VII. 9, 8. pro *εὐχειρότερος* Dion. Cass. XXXVIII. 7. p. 116. Sturzius e codd. *εὐχειρωτότερος* scripsit; tertium *ἀκηρότατον* in Stratonis epigrammate, si, ut Wyttenbachio videtur, adsignificat τὸ ἥμισυ κηροῦ μετέχον, satis excusatum est; ceterum a κήρ quoque ἀκηρος componi posse alio ostendetur loco. Quartum *ἀλλοκώτερος* perinde mendosum est atque *παλιγκώτατον* Hippocr. de Articc. p. 166. T. III. et *ἀδιαρθρότερα* Aristot. H. An. II. 1, 2. quod Bekkerus, ut par erat, correxit. Apud Themistium Or. XXVI. 326. C. pro *εὐαγωγότατος καὶ εὐαλώτατος* vel aures requirunt *εὐαλωτότατος* 40), quod minus mirum est semel corruptum, quam toties integre scriptum esse: *εὐαλωτότερος* Lucian. Bis accus. §. 28. Dio Cass. XLIV. 16. Galen. de Opt. Const. Corp. c. IV. p. 4. T. VI. *δυσαλωτότερος* Plat. Lys. p. 206. A. Geopp. XIX. 1. etc. Apud Hesychium *Ἐὐηρότατον εὐδιον*, καλή γῆ aut deest syllaba aut superest, nec recte *εὐδιον* scriptum pro *πεδίων*. Scholiastae Euripidis Hec. 237. si quis *δυσαλώτερον* suum relinqui malit, equidem non ereptum eam, sed Platoni injuria Stallbaumius *δυσαλώτατον* unius cod. auctoritate obtrusit Tim. p. 51. B. Neque *εὐαλούστερος* video quomodo defendi possit in Alciphr. II. Ep. I. 45. ubi Lamia dicit meretriculis elaborandum esse, ut amatorum fastidiis occurrant tergiversando et morando *ἵνα μᾶλλον ἐξάπτωνται τοῖς διαστήμασιν εὐαλούστεραι αὐτῶν αἱ ψυχαί*, cui sententiae convenit *εὐαλωτότεραι*, nec alienum est, quod a vulgata minimum distat *νεαλέστεραι*. Et apud Hesychium *Ἐὐαλῶς* (cod. *εὐαλῶς*) *εὐχερῶς θηρώμενος* superimposita ultimae lineola amissionem syllabae indicare videtur, id est *εὐάλωτος*, ceterum ordo literarum *εὐαλῆς* poscit, verbum rite compositum. Pro *δυσκενότατος* Ga-

40) Quum haec primum ederem, nondum legeram Dindorfii praefationem, qui eandem quaestionem tractavit sed multo brevius, saepe eadem, ut fit, vestigia ingressus, alias diversus.

len. Comm. III. in L. de Art. c. 66. p. 580. T. XVIII. P. I. vel *δυσκένωτος* vel *δυσκενωτότατος* reponendum, pro *εὐλειω-
τάτη* apud eundem de Simpl. Med. Fac. IX. 1. p. 189. T. XII. *εὐλειωτοτάτη*, pro *εὐεψότερος* Geopp. II. 25. *εὐεψητότατος*, nam quod Niclasius affert ab *ἐψῶ εὐεψος* duci ut a *διψῶ ἄδι-
ψος*, apparet falsum esse; pro *εὐχειροτέρους* Schol. Thuc. VII. 18. *εὐχειρωτοτέρους*. His profligatis, quorum patrocinium ne-
minem suscepturum puto, restant duæ, quæ justiore synco-
pæ suspicionem præbent, unum *ὑβριστότερος*, *ὑβριστότατος*, alterum, quod Schaeferus Wytttenbachianis exemplis accumula-
vit, *χαλιζότερος*. Prius H. Stephanus, Matthiae, Buttmanus ad masculinum *ὑβριστής* referunt, cujus legitimos gradus *ὑβρι-
στιστότερος*, *ὑβριστιστότατος*, omissos esse ut inconcinnos; quam rationem si quis paullo subtilius quaerat, inveniet sane, id quod regulæ supra propositæ consentaneum est, literas *στ* nunquam duas continuas syllabas exordiri. Sed restat scrupu-
lus; nam ut Comico hæc licentior concedatur syncope, Herodotus certe, Xenophon et ceteri hujus ordinis, cur maluerint nativam vocabuli formam adulterare, quam *ὑβριστικώτατος* dicere, quod tantumdem valet nec minus probatum est v. Demosth. 218, 27. etc. vix intelligi potest. Neque perstat in sententia Matthiae, sed, posteaquam *ὑβριστότατος* ad *ὑβρι-
στής* retulit, addit tamen Pherecratem et Platonem comicos in Anecd. p. 368, 17. *ὑβριστον χροῖμα* dixisse, accentus incuriosus. Quem quum non suo loco positum esse putaret Passovius, tacite *ὑβριστός* scripsit ut *σπανιστός*, a quo superlativum *ὑβριστότατος* arcessit sed dubitanter, quia Mehlhornius negat *ὑβριστός* aut aliud nomen participiale nec compositum activam habere significationem. Sed hanc viri egregii dubitationem tollit vel homericum *τλητὸς θυμὸς*, neque obstat quod Grammatici nostri de adjectivis verbalibus per gradus motis tacent; nam *ζηλωτότατος* legitur ap. Arist. Nubb. 463. *ἀσπαστότερον* Herodo. I. 62. *αἰρετώτερον* Demosth. 657, 21. *δανυμαστότερον* Sextus c. Phys. p. 577. *ρήτότατα* c. Mus. p. 373. c. Log. p. 399. *σκεδαστότατον* Plotin. ap. Euseb. Praep. XV. 862. B. *αἰσθητότερον* Simpl. in Ench. XIII. 141, *οἰστότερον* Heliod. II. 24, 88. *περιποθητότερον* Appian. Civ.

III. 4. etc. Obstat vero, quod Grammaticus Bekkeri clare et affirmative superlativo isti accentum proparoxytonorum tribuit; dicit enim Comicorum lexes ὑβριστον χοῆμα κάκιστατον, ὑβριστον ἔργον καὶ κύβαλον, duplicem habere θεωρίαν, μίαν μὲν ὅτι ἐχρήσαντο τῷ ὑβριστον ἀντὶ τοῦ ὑβριστικόν, ὁμοιον ὄν τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερθετικῶν βέλτιστον, κάλλιστον, κράτιστον, ἐτέραν δὲ διότι συμπλέκεται τὸ ὑβριστικόν (scrib. ὑβριστον) τῷ ἀκολύστῳ, quae disparium graduum conjunctio ne quem offendat, addit συγγραφικαὶ δὲ αἰ συνθῆκαι p. 330. 41) Hic igitur ὑβριστον superlativum esse credidit vel ab obsoleto etymo ut ῥᾶστος, ὀνήσιος, ἄλπνιστος, vel a substantivo ὑβρις 42) ductum illa liberiore via, qua ab ἄρος ἄριστος, a βασιλεὺς βασιλεύτατος, a κύων κύντερος et κύντατος, a φῶρ φωρότατος ducitur, neque obest, puto, quod a paucis illis, quae cum ὑβρις conferri possunt, ἔρις, ἐλπίς, μῆνις, δῆρις, adjectiva hujus modi derivari nescimus; nam hoc fortuitum esse potest. Quemadmodum vero ab eadem stirpe κύντατος dicitur et κυντότατος et vero etiam κυντατίστατος v. Anecd. p. 101. ita veterum Grammaticorum doctrinae, qui κλεπτίστατος, κυδίστατος, λαγνίστατος a κλέπτιστος, κύδιστος, λάγνιστος orta putant v. Eust. p. 215, 12. p. 1441, 24. consentaneum est, ὑβριστότατος illud, unde haec disputatio fluxit, ex ὑβριστος epitasi quadam superlatio-

41) Κομφὸς καὶ λαλίστατος Eur. Cycl. 315. ἐπίβουλον καὶ δορυμὸν καὶ ὑβριστότατον Plat. Legg. VII. 808. D. cf. Fischer. ad Well. T. III. 330. πελωροῖσι καὶ ἀγρωπᾶταισι Athen. 84. E. γεραρός τε καὶ αἰδοῖστέρος Dionys. Per. 172.

42) Hesiodio illi κακῶν ῥεπτήρα καὶ ὑβριν, de quo jam diu disceptatur, specie simillimum est Lucian. Conviv. §. 12. ἀνδρα βοῆν ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κρατικώτατον, sed Hesiodum Homerumve hoc modo loquutum esse non constat. Accusativum autem ὑβριν ex nomine ῥεπτήρ, unde κακῶν, pendere nimis artificiosum videtur. Ergo vix effugere possumus, quin aliquando ὁ ὑβρις dictum esse statuamus, non ut Bernhardy opinatur Synt. p. 50. ex ὑβριστής contractum sed eodem intellectu. Vellem constaret aliquid de natura avis, cui nomen ἡ ὑβρις vel ὑβρίς fuit; Ἰβρις canis nomen est ap. Xenoph. Cyn. VII. 5. fortasse a petulantia ductum ut ὄνοι ὑβρίζοντες v. Wesseling. ad Herod. IV. 129. nec dissimile andronymicis Πρᾶξις, Τίσις, Λίσις, Ἰσχυς.

nis, ut dici solet, contractum esse; demonstrari neutrum potest. Jam unum restat causae ancipitis munimentum *χαλικρό-τερος*, quo bis usus est Nicander, semel licentius Alex. v. 59. ubi jus gallinacei *μυελόεντα χαλικρότερον πότον ὄρνιθος κατοικιάδος* vocat sic, ut meri significatio plane obteratur, tum v. 626. magis proprie *χαλικροτέρη πόσις οἴνου*. Schneiderus, qui hunc comparativum ad absolutum *χαλικρός* refert, perspicue fallitur; nam ut concedamus Graecis usitatum fuisse, cuius exemplum non extat, tamen adjectiva, quae, ut Grammatici loquuntur, a secunda perfecti passivi composita sunt, velut *νεοκρός*, *προβλής*, *φυλλοστρώς*, neque per genera moventur neque per gradus. Nec minus falsa est Schaeferi opinio, qui H. Stephanum sequens *χαλικρότερος* ex *χαλικρατότερος* contractum putat, scilicet ut *δυσφωρότατος* ex *δυσφωροτώτατος*, recisa syllaba longa. Necessario sumendum est, adjectivum *χαλικρός* quondam in usu fuisse non solum propter comparativum illum, sed etiam quia *χαλικραΐη*, quo idem poeta utitur v. 29. aliunde repeti nequit et quia substantivi *χάλις* adjectivum aliud non reperitur. Ab hoc igitur *χαλικρός* declinatur ut *δείλακρος*, *μύλακρος*, *φραλακρός*, *δίκρος*⁴³⁾, *τρίκρος*, *στόλοκρος*, *άλυκρός*, *θαλυκρός*, *σανκρός*, *ψανκρός*, qua in paragoge saepius aspirata supponitur, *πενιχρός*, *μελιχρός*, *ιαχρός*, *μυσαχρός*, *βδελυχρός*, alias litera *ε* interjicitur, *διψακερός* Etym. M. 801, 48. et *νοσακερός*, quod Schneiderus perperam ad *νόσαξ* refert. Horum priora *δείλακρος* et *φραλακρός* non composita esse, ut vulgo creditur, sed simplicia significat mobilitas *ἢ δειλάκρα* Arist. Plut. 973. Athen. p. 697. C. *ἢ φραλακρά* Lucian. pro Imagg. §. 5. quae si quis oblivione

43) Certe sic Schneiderus edidit cod. Urbinatis et Med. vestigia sequutus in Theophr. H. Pl. IX. 11, 3. *ρίζαν δίκραν ἢ τρίκραν* pro vulgatis *δίκρανῃ ἢ τρικρανῃ*, alii *δίκροον* et *δίκροον*. *Μακρὰν καὶ δίκροαν ἐστέραν* Aristot. H. II. 12. (c. 17. p. 508, 14. Bekk.) ubi nihil variant codices; Thomas *δίκροῦν οὐ δίκροον, ἀπὸ τοῦ δίκροον γὰρ* v. ad Phryn. p. 233. Aeschylus *δίκρα ὄψις* dixit pro *διπλή* Hesych. oblitterata (si a verbo compositum est) verbi notione, sicut idem *δίπαλτα πῆματα* et *τρίμοιρος χλαῖνα*, Sophocles *δίγονος μάσθλης*, Nonnus XV. 21. *διδυμόζον ὕδωρ*.

originis, ut ἀρογῆ, σκυθρωπή, declinata esse atque ideo etiam φαλακρός acuta ultima dici contendat, tamen nullam rationem afferre poterit, cur illa compositis potius quam simplicibus adnumeranda sint. Nomen δίκρος sive δικρός, quod et δίκροος scribitur, eandem affert quam δίπλοος dubitationem, utrum terminatio eorum a verbo tracta, an, ut in scholis dici solet, formativa sit, cui quaestioni tum demum responderi poterit, si syllabarum paragogicarum usus penitus exploratus fuerit. Στόλοκρος, quod Photius κορδύλην interpretatur id est torulum, manifestum est a στόλος propagatum esse, quod, ut Hesychius tradit, τὸ εἰς ὄξυ συνεστραμμένον significat, idemque Glossographus hircos cornibus mutilos κόλους atque κολόκρους dici affirmat. Itaque apparet causam nullam esse, cur χαλικρότερος ex χαλικροτήτερος violenter concisum potius, quam a χαλικρός legitime propagatum dicamus.

Neque tamen rarum est, ut ex duabus syllabis, quae aut iisdem aut similibus literis constant, una omittatur. Sed id fit magis celeris pronounciationis quam elegantiae causa maximeque usurpatur in numeralibus corruptelae proximis propter multiplicem usum. Quod Amphis comicus Athen. VI. 224. F. de cetariorum atticorum insolentia querens narrat eos emtoribus vix respondere dignari nisi curtis verbis: τάρων βόλων dicentes, id Reiskius ad Constant. p. 567. non inepte cum corruptione nominis τεσσαράκοντα comparat, pro quo Graeci novitii σαράκοντα invexerunt⁴⁴). Ac jam Photius ταρτημόριον affert; τέτρακμιον, quod legitur in Inscript. Boeot. N. 1570. b.,

44) Syllabas initiales a librariis saepe corruptas esse, compluribus ostendi exemplis in Aglaoph. p. 1094. quibus in Progr. de Mot. Anom. A. MDCCCXXXI. accesserunt alia. Dio Chr. XII. 380. ἀφικόμην εἰς ἄνδρας οὗ νοθροὺς ἀλλ' ἑμετέρους καὶ ἀγωνιῶντας scrib. ἀλλὰ μετεώρους. [Ibid. IV. 164. ἀπὸ τοῦ τύφου ἀνανεύσαι scrib. ἀνανῆψαι. Or. XXXI. 643. ἀγῆσετε ἄνδρα μοχθηρὸν τοῦ χρόνου χάριν, ὃν διῆλθε ποιηρὸς ὢν fort. διέλαθε. Or. XXXIII. 2. τὸ ἀπιστεῖν — φαῦλον ἠγεῖσθε καὶ ἄκρον scrib. ἄκαιρον. Or. XXXV. 73. τοῦτο τὸ γένος ἄτιμόν ἐστιν οἱ τε ἄλλοι φέγουσιν αὐτοὺς scrib. φεῖγουσι.] Artemid. I. 38. εἰ ἔτι μελήσειε τὴν κεφαλὴν ser. εἰ τημελήσειε. Anth. Pal. VII. n. 30. ἴμερα — κισσοῦ ὄδοδε λίθος scrib. ἠρέμα. Hesychius Βελτιώτας τὰς βελτίους ser. βελτιωτέρας.

attestantur idem s. Σωτήρ et Ammonius s. h. v. similiterque nonnulli τράπεζα contractum putant. Didymus ap. Priscian. de Pond. p. 396. T. II. ed. Krehl. ἡμέδιμνον, inquit, λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον, ut Latini semodius, selibra, atque Herodianus Anecd. Cram. II. 83, 8. et I. 344, 23. τὰ ἐκ τοῦ ἡμισυς συγκείμενα ἀποβάλλει τὴν σὺ συλλαβὴν· εὐρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς μετ' αὐτῆς, ἡμισύχοιρος (fort. ἡμισύχορος), ἡμισυχοίνιξ. Sed haec contagio serpit longius. Galen. Comm. I. in L. de Art. 27, 359. T. XVIII. P. I. μώνυχά ἐστι τὰ ἀμφώδοντα συνηρημένον τοῦ ὀνόματος, ὡς φασιν οἱ τὰς ἐτυμολογίας τιμῶντες, ἐκ τοῦ μονώνυχα. Ab eadem negligentia profecta videtur syllabarum mediarum praetermissio, Ἀρσσηνός pro Ἀρσσυσηνός, quod Stephanus affert, ὀπισθέναρ, ἀμφορεύς, μηλόνθη, πασπαλέτης, Galen. Gloss. p. 540. συλωπία (nisi mendosum est), χαλκόπτῆς pro χαλκοκόπτῆς, ut ajunt, in Corp. Inscr. N. 837. simpludiaris, stipendium⁴⁵). Sed quod Schneidewinus fingit ξίφηρος pro ξιφηφόρος in Dissert. de Diana Phacel. p. 11. tum denique ratum ducemus, si quis ὀρόφηρος, ὄδοικος vel simile monstrum in lucem produxerit. Ἀμφορεύς autem, ne ob duplex φ breviori illi cecidisse videatur, regulam de adspiratarum consequutione distinctius tradi oportet sic ut purae a non puris atque eae, quae sunt ejusdem ordinis, distinguantur a diversis⁴⁶). Primum igitur tenendum est, duas continuas syllabas nunquam ordiri ab eadem adspirata pura nisi in compositione et declinatione, sed in his quoque ratio habenda syllabarum principalium et cliticarum. Theta iteratur in ὄρνιθοθήρας, Τιρυνθόθεν (Steph.), λιθωθήναι, εὐθυνθήναι, καθαρθήναι, καθεθεῖσα Oribas. de Fract. VII. 86. XXII. 114. et L. XLIV. p. 28. ed. Bussemak. sed mutatur in tribus verbi

45) Haec exempla, quae non ejusdem auctoritatis sunt omnia, Thomam M. induxisse videntur, ut ἐβδομηκοντὶς pro ἐβδομηκοντούτῃς dici posse putaret.

46) Quantum ex R. Kuehneri compendio intelligo, nemo Buttmani vestigia egressus est, qui ἐτέθην et ὠρθώθην, ἐθρέφθην, tanquam contraria sibi et repugnantia proponit. Nec distinctius disseruit Matthiae.

locis, primum si est syllabae principalis et thematicae litera prima *ἐτέθη*, *ἐτύθη*, quae sola sunt verba a theta progressa aoristique capacia; secundo in reduplicatione *τίθημι*, tertio in terminatione imperativi syllabica, nisi synaloephe intercedit *σώθηθ'* Eur. Or. 1345. Chi et phi pariter geminantur in compositis *ἀοχέχορος*, *παχύχειλος*, *πολφοράκη*, *στεφροφόρος*, *ἐφρυγή* v. Muetzell. de Theog. p. 103. 47) mutantur vero in reduplicatis, *πέχθυμαι*, *ἀπαχίζω*, *πέφασμαι*, *πιφάσσω*, *παμφαίνω*, praeter quae nulla mutatione opus, quia verba a *φ* et *χ* ducta non recipiunt terminationes ab iisdem literis ordientes (*ὠρύχην*, *ἐκρύφην*) neque nomina in *φή*, *φος*, exeuntia asciscunt suffixam *φι*. Hactenus de adspiratis ejusdem ordinis. Quae vero sunt generis diversi, in primitivis nunquam se subsequuntur, quin alterutra mutetur, *χιτών*, *ταχύς*, *τάφος*, ac ne in motione quidem theta reperitur ante aliam adspiratam, sed dicitur *ταφῆναι*, *τυφῆναι*, nec dubium quin verbi prisca *θάω* si in usu esset aoristus passivus, is *ταθῆναι* scriberetur. Sed phi et chi patienter ferunt subsequens theta, *φάθι*, *ἐχέθη*, *ἐβρυχήθη*, neque ulla in junctura vocabulorum adhibetur cautio, ne duae compingantur adspiratae dispariles, *λιθοφόρος*, *πληθόχορος*, *ἀμφιθεις*, *ἀμφιχανών*, *ἐχέθυμος*, *ἀγγιφανής*. Venio ad complicatas. In quibus nihil aliud observatur, quam quod ad reduplicationem pertinet, *κισθάναι*, *πιφράναι*. Ceteroqui adspiratae cujusque modi continuari possunt, si, quae secundam obtinet syllabam, subtexta est consonanti, *φάσθαι*, *θέσθαι*, *ἐχέσθαι*, *θωχθῆναι*, *θαλφθῆναι*, *θελχθῆναι* etc. 48) Hinc perspicitur primum, cur *ἐθροφθη* admittatur et

47) *Ἐπεχειρία* qui ab *ἐκάς* compositum esse statuerunt v. Goettling. ad Theodos. p. 214. haud dubie facilius spiritum asperum, ut saepe, in lenem converti posse, quam adspiratam sine idonea ratione in tenuem mutari arbitrati sunt. Idem tamen fit in *ἐπαφή*, *ἐξυπαφθῆναι*, ut Villouson edidit Schol. Il. Ψ. 167. Bekkerus (v. 168.) *ἐξαφθῆναι* et *ἀπαφίσσω*, si ut Eustathio placet p. 756, 8. ex *ἄπτω* compositum est. Cum *ἐπαφή* et *ἐφρυγή* conferri possunt *ἀμπέχειν* et *ἀμφέχειν*.

48) *Θιχθῆναι* Sext. c. Geom. 8, 325. c. Phys. I. 597. *θλιφθῆναι* Nic. Ther. 403. Galen. de Fasc. p. 836. T. XVIII. p. 1. *θραχθῆναι* Hesyech. *ἐφθάρθαι* Aristot. de Ort. et Int. I. 10. etc.

ἐθρούφθη Nic. Ther. 914. Maneth. VI. 41. Diog. La. VII. 153. sed ἐτράφη et ἐτρούφη dicatur, ut τάρφος et τρούφος ⁴⁹⁾ nec minus, quare τετάρφεται probetur Clem. Protr. III. 45. p. 39. et τεθάφθαι ibid. improbentur autem τεθάφεται Herodo. VI. 103. et τετάρφθαι Appian. Civ. III. 34. perinde ut θυθεῖσα Aesch. Choeph. 242. ἐθύθη I. Cor. V, 7. Dio Cass. XLV. 17. p. 431, 54. Phrynichus quidem App. p. 16. ἀπεφθος receptum esse affirmat ob eam causam, ὅτι τραχὺ ἔδοξε πρὸ τοῦ φ καὶ τοῦ θ ἔτι τὸ φ παρεντιθέναι, sed easdem tres adspiratas habet ἐφῆφθαι Aristid. Quint. de Mus. L. I. p. 11. Quaeritur vero, imperativus verbi φθῆναι quomodo scribendus sit. Ex eo quod ἰσχυθῆναι dicitur Diod. X. 87. ἀχλυθῆναι Quint. Cal. I. 77. v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 210. et ἔσχεθε, ἔσχεθη ⁵⁰⁾ intelligitur, priori quoque syllabae concessam esse adspiratam vel praecedente vel subsequente alia consona, sed tamen τρέφω, τρέχω et similia indicium praebent, theta syllepsi non excusari, neque ἀπέφθιθεν, quod boeoticum perhibent Anecd. T. I. 428. ad normam factum esse ostendit Grammaticorum tergiversatio Anecd. Bekk. p. 1291. ὅσπερ κακόν ἐστιν ἢ κλοπή καὶ ὅμως οἱ μὲν φεύγουσιν αὐτήν, οἱ δὲ οὐ, οὕτω κακόφωνον μὲν ἢ ἐπαλληλία τῶν δασείων καὶ ὅμως τινὰ μὲν φεύγοντα αὐτήν τρέπουσιν τὸ θ εἰς τὸ τ, τινὰ δὲ οὐ, ὡς τὸ ἀπέφθιθον ⁵¹⁾). Haec igitur est summa

49) Idem in causa est, cur τέθραυμαι et ἐθραύοθη dicatur v. Adn. ad Aj. p. 322.

50) Cumulantur asperae in ἔσχ' ἄχος Hom. H. in Ven. 220. στανάγχεσχ' ὄθ' ἐὸν φίλον νιόν Il. IX. 132. Σχέθω inusitatum esse jam veteres observarunt v. Etym. M. 456, 18. probant vero ἀμυνάθω et διωκάθω, quae Ellendtius in docta dissertatione Lex. Soph. T. I. p. 101. et 501. cum isto componit. Interest certe quod haec in αθω terminantur, illud in θω. Neque facile reperiuntur praesentia authypotaeta nisi verborum primitivorum.

51) Gregorius Cor. in Hermog. III. 25, 1137. ἀπέφθιθον illud refert inter exempla παραφθορᾶς — οὐ γὰρ εἴρηται φθίθω ἀλλὰ φθίω. "Εφθιθ' Aesch. Eum. 436. sola excusatur complexione. Verbi thematici, pro quo φθάνω invaluit, aoristus est φθασθῆναι Dionys. Antiqq. V. 25, 1097. Phil. de Vit. Mos. p. 651. A. Galen. de Semin. I. 13, 201. T. III. non φθαθῆναι ut βαθῆναι, etsi φθατεῖν dicitur et καταφθατεῖσθαι pro καταλαβεῖν. Atque illi similis aoristus ἐφθίοθη ab Hesychio profertur.

omnium, quae mihi de metathesi aspirationis observasse videor. Qua de re productus sum ut breviter admonerem, quia Lexicographi Buttmannum sequuti *θάψω*, *θύψω* et huic similia thematum modo praefigunt, quae nunquam a Graecis pronuntiata sunt. *Τάφος* et *ταφών* veteres docti ad *θάπω* revocant; Schol. Lips. II. IV. 243. *θάπος καὶ μεταλλαγῆ στοιχείων (συστοιχων) τάφος, ὡς παρ' Ἡροδότῳ βάρθρακος καὶ μονόκνυθρον*⁵²⁾. Hinc emanarant, quae Hesychius ubiubi invenit, *θάπαν φόβον*, *Θήβος θαῦμα*, ubi media successit⁵³⁾; hinc *Θήπω θανμάζω*, *κολακεύω*, *Θηπαλέος βωμιολόγος* etc. quorum omnium fons et origo est verbum *θάω*, *θεῶμαι*, *θαῦμα*, *θής ὁ παράσιτος (κόλαξ)* et *θύψ ὁ μετὰ θανμασμοῦ ἔγκωμιαστής*, hinc etiam *Θωτάζω χλευάζω*, pro quo receptum est *τωθάζω*. Ac, si quaerimus, pleraque illorum, quae in quaestione versantur, adspiratam in principio habuisse videntur, *θεσμός* et *τεθμός*, *Χαλκηδών* a metallis denominata et *Καλχηδών* v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 337. Osann. Syllog. Inscr. I. 238. Bernhard. ad Dion. Per. v. 803. Schaeff. ad Dem. T. V. 295. hisque antiquiores, quos Tzschuckius nominat ad Mel. Vol. II. P. I. 674. cum andronymicis *Κάλλας* et *Χάλλας* v. Eustath. 289, 38. *Θράκη*, *Θρακίς* et *Τραχίς* v. Siebelis ad Paus. T. IV. p. 160. *θύω* (fumigo), *θυμάλωψ* et *τύφω*, quibus veteres *θάπτω* associant, *κηθάριον* sive *κηθίον* et *χητίον*, si Eustathio fides v. Schweighaeus. ad Ath. T. VI. 144. *θύρω* (*θρώσκω*) et *τρέχω*, neque *ταχύς* habet quo referri possit praeter *θέω*, *θοός*, *θάσσω* et *θοάζω*⁵⁴⁾. Sed revertar ad coepta.

§. 10.

Praeter *μάδρνα*, quod Athenaeus pro *μαλόδρνα* dici testatur, cetera hujus contractionis exempla ad certas classes

52) Apud Herodotum neque hoc legitur neque, quod illum scripsisse arbitror, *μονοκίθων*.

53) Eodem modo *Τελγίνες* et *Θελγίνες* v. Aglaoph. p. 214. et 1183. *τριγρός*, *θριγρός* et *θριγγός*, de quo dubitat Schneiderus ad Plat. Civ. T. II. 331. *σκεθρός*, *σχεθρός* et *σκεδρός*, quorum originem ignoramus.

54) *Θέλπονσα* et *Τελφοῦσα* fortasse *τιλφόσσα* significat v. Siebelis ad Paus. T. II. 271. et 274.

redigi possunt; primum ea, quae vulgo a genitivo componuntur, potissimum nomina in *ων*, *ως*, *ας*, *ις* et *μα*, modo formam vocabuli absolutam referunt, modo eam, quae in declinatu subnascitur. Theognostus Cram. II. 98, 10. Bekk. 1394. b. τὰ εἰς ὠν προηγούμενα λέξεως ἐν τῇ συνθέσει τρέπει τὸ ὦ εἰς οῖ σπάνια δὲ τὰ παραδείγματα, *λεόπαρδος*, *γεροκόμος*, *Ἀπολλογενής*⁵⁵), quibus accedunt *δράκηνλος* Sophocleum, *πλευμορρογής* Hippocratis, *Στρυμόδωρος* a fluvio ductum (ut *Ἀσωπόδωρος*, *Ἰσμηνόδωρος*) *Τριτογένης*, *Τριτογένεια* tritonia virgo, *Εὐδαιμοκλῆς* Inscr. No. 1271. *Ἀμεινοκλῆς*, *Ἀμεινοκράτης*, *μειόφρων*, *μειαγωγός*⁵⁶) v. ad Phryn. p. 669. Ex nominibus in *ς* et *ξ* huc referenda *μεμβραφύα*, *θεμίπλευτος*, *χαρίλαος*, *Χαρικλῆς*, *χαριδώτης*, *Ἐλπινίη*, *τιγροείδης*, *ἐπακτροκέλης*, si verum dicit Harpocratio, *Ἀρτεμίδωρος*, *αἰπολεῖν*, *γυναιμανής*, *κοκκύμηλον*, *κροκυλεγμός*. Sed in hoc genere nominum plures captiones concurrunt. Primum enim ab iisdem nominibus ducitur modo brevior forma, modo ea quae similior genitivi. *Ἀπολλωνοτραφῆς* Schol. II. Ψ. 291. *Μυρωνονησίτης* Steph. *Δολωνοφρονία* Eust. p. 786, 19. *μιονόκρανον*, *μειονεντεῖν*, *πλειονομοιεῖν* Geopp. V. 8, 332. et in simplicibus *μειζονότης*, *πλειονότης*, cujus brevior forma *πλεότης* conferenda est cum *καρρόθεν ἀπὸ τοῦ κρείττονος* Suid. *μειζότερος*, *εἰκότερος*, quo ter usus est Antipho⁵⁷) ipsumque *πλέες* ex *πλέονες* contractum esse, ut ex *χειρόνι χέρηι*, nonnullorum fuit opinio v. Anecd. Cram. I. 338. Tum non *χαριδώτης* solum dicitur, sed etiam *χαριτοδότης* v. Wytttenbach. ad Plut. Sept. Sap. p. 974. et tertium adeo *χαροδότης*. Quod si quis potius a *χαρά* compositum dicet ut *χαροποιός*, afferre possum alia hujus formae exempla *στλεγγοποιός* et *Ἰσόδωρος* Arcad. 72, 10. Inscr.

55) His p. 86, 23. additur *λεομακέλλης*, fortasse pro *λεοεἰκελος*, ut *θεοεἰκελος*. Hesychius *Μελίκοις*, *μελιτι ὅμοις* scripsisse videtur *μελιεἰκελε*.

56) *Κρεισσοτέκνος* non potest significare *τὸν κρείσσονα τέκνων ὄντα*, sed corruptum videtur.

57) Pro *ἀραρότερον* perperam *ἀραρότερον* scribitur Themist. Or. XXII. 270. nec recte, puto, *τὸ ἄραρον καὶ βέβαιον* Jamblich. de Math. p. 102. ed. Villois. pro *ἀραρός* v. ad Phryn. p. 120.

N. 187. Ἴσόφιλος N. 276. v. 17. quae pugnant cum *στλεγ-
γιδοποιός, Ἴσίδωρος, Ἴσίγονος, Ἴσίδοτος, Βενδιδώρα* N. 496.
Βενδίδωρος N. 2034. Ἀρτεμίδωρος. Ac si haec quoque du-
bitationem recipiunt, ne aut mendose scripta aut aliter compo-
sita sint, illud a *στέλγος (στέλλω, stringo)*, hoc ab ἴσος, in
vicem succedunt, nomina in *μα*, quae modo plenam genitivi
formam referunt *ἀρωματοφόρος, σμηγματοπόλης*, modo cor-
ruptam, sed hanc duplici ratione; alia namque ex terminatione
genitivi *ατο(s)* primam et secundam literam deterunt, *σπερ-
μοφάγος, χειμοφυγεῖν, κνμοδέμων, στομοδόκος, Ἀρμό-
νικος* Inscr. N. 1346. *αἱμοπότης, κερμοδότης* Nonn. Par.
II. 75. *νομισμοθήκη* Phot. s. *Λίτρα*, quibuscum conferre
juvat *Ἀπολλοφανής* et latina: foedifragus, rumifico, munifi-
cus, quae ab aquilonigena, odorisequus, pudoricolor, calori-
ficus, tantumdem distant, quantum ab illo *ἀπολλωνοτραφής*.
Alia vero sed minus multa secundam et tertiam: *χειμάζους,*
ἀρματροχία, ὀνομαθέτης (v. ad Phryn. 668.) et boeoticum
nomen *αἱμακορία*, quo suspectius est *αἱμαποσία* Porphyr.
ap. Stob. Ecl. Ph. I. 52, 49. quod Heerenius e duobus codd.
pro *αἱματοποσία* recepit, neque sat fidei habet *χειράπους*
pro *χειροπόδης* Suid. Atque his apponi possunt *Λαδωγενής*
ἢ Ἀφροδίτη ὅτι ἐπὶ Λάδωνι ἐγεννήθη Hesych. *Δολωφονία*
Philem. Lex. §. 62. *κενεώπορησις*, nisi in utroque erratum
est, *Ἴσίδωρος* et *iricolor*. Ex nominibus in *ρ* exeuntibus
huc referri licet *κορκοζόρα, ἰχωρῶνειν* et *φρεωρός*. Quae
si omnia ad syncopen genitivi retuli, scholae usum sequutus
sum haud ignarus *ἐρωμανής, γοργοτομία*, (ut *γόργειος*) cor-
dolum, solstitium, justitium, veneficium, muscipula, et alia
talia istas ambages detrectare. De nomine *Ἑλλάνικος* Sturzii
sententiam Opusc. p. 28. impugnavi ad Phryn. p. 610. pro-
pugnat Passovius in Lex. Gr. exemplo Avieni nixus, qui pen-
ultimam corripuit; sed in ejusmodi causa plus ponderis habet
Theognostus, qui macroparalectum esse docet ut *Κάικος, Γρή-
νικος* Anecd. Cram. II. 59. Bekk. 1369. ac si simplex esset
nomen, acueretur ultima sicut alia nomina, quae ex gentiliciis
facta sunt hominum propria: *Ἰωνικός* Eunap. Vitt. Soph.
p. 106. *Ἀττικός* Dion. Cass. LVI. 46. LXV. 17. *Ὀλυμπι-*
Lobeck, Paratip.

κός Plutarch. de S. N. V. c. III. 219. T. X. Ἀχαϊκός Clem. Strom. IV. 8, 589. (213. Sylb.) quod Klotzcius tacite immutavit, Δωρικὸς Diod. XIV. 7. ipsumque Ἑλλανικὸς hominis christiani nomen in Arii Epistola in Eriphan. adv. Haer. L. II. T. II. 731. D. Ῥωμανός Prisc. Exce. Hist. p. 57. A. Anecd. Bekk. p. 1177. etc. Atque de hoc valet Choerobosci sententia Anecd. Cram. II. 201. Ἑλλανικὸς παρὰ τὸ Ἑλληνικὸς τροπῇ τοῦ ᾱ. Si vero Sturzcius veretur, ne nomen Ἑλλάνικος, id est Graeciae victor, Graecis religiosum visum sit malique ominis, id refellit Ἑλλανοκράτης Aristot. Pol. V. 12, 221. et exemplum Pindari, qui de ludorum publicorum victoribus saepe hoc praedicat, ἐκράτησεν Ἑλλήνων, ἐνίκησεν Ἑλλήνων στρατόν v. Boeckh. Expl. ad Pyth. XII. 4. Jam ad illa venio, quae comica finxit licentia, κομψευριστικῶς et περιλιππῶσθαι v. Dindorf. ad Athen. p. 551. F. a quo non longe abhorret Livianum Protesilaodamia, si modo recte ita scribitur; et ad fictas a Grammaticis syncopas, ἀντιτα pro ἀντίτιτα Schol. ad Il. XXIV. 213. ἀρόρηφόρος pro ἀρόρητοφόρος v. Aglaopham. p. 872. κελαινεφής, quod illi ex κελαινονεφής contractum, Reiskius ad Const. Porphyrog. p. 604. a verbo κέλλω compositum putat, sed probabilius ab obsoleto adjectivo κέλας sive κέλαις (ut μέλαις, τάλαις) repetitur, altera parte interdum quiescente ut πέδια κελαινεφῆ Pind.⁵⁸) Neque ratum habemus, quod Galenus in Gloss. ait, οἶνος αὐτίτης dici pro αὐτοετίτης. De Epidauri epitheto λιμνηρά sive λιμνηρηρά veteres ipsi inter se dissentiunt v. Poppo ad Thuc. P. I. Vol. II. 204. nec facilis veri cognitio.

Restant nomina dicatalecta in *is* et *itis*. Nymphae Cithaeroniae bis a Plutareho, nec unquam alibi, nominantur Σφραγίτιδες, pro quo Corais ad Aristid. c. XI. Σφραγιδίτιδες substituit, quia Pausanias memorat antrum Νυμφῶν Κιθαιρωνίδων Σφραγίδιον ὀνομαζόμενον, sed a substantivis in *ιδιον* exeuntibus vereor, ut adjectivum hujusmodi pro-

58) Sic Hesychius Κελαινεφής παραγωγής. Sophocleo verbo ὁπὸς ἀργινεφής significari videtur faeculenti quiddam, quod Hippocratici δμίχλας dicere solent, Latini nubeculas. Graeci ἰοδνεφές εἶρος dicunt, Latini e contrario vellera pro nubes, et floces (flocci) sedimenta vini appellant.

pagari possit, neque indubitata est Pausaniae scriptura, cujus in locum Clavierius *Σφραγιτίδων ὀνομαζομένων* reponi vult mutatione leni eoque probabiliore, quod nomen *σφραγίδιον* antro non magis convenit quam *σφραγίς*, unde Schaeferus antri inquilinas *σφραγιτίδας* nominatas esse suspicatur⁵⁹⁾, sed non demonstrat a *σφραγίς*, *χειρίς*, *κνημίς*, *βαλβίς* aut simili principio duci nomina in *ιτις*; terra quidem Lemnia a medicis graecis *σφραγίς* vocatur non *σφραγιτίς*, ab *ἀσπίς* *ἀσπιδίτης* ducitur, non *ἀσπίτης*, ab *ἀσταφίς* *ἀσταφιδίτις* retenta syllaba genitivi, quae deest localibus: *Κορηνίδες Κορηνίτης*, *Ταναῖς Ταναῖτις*, *Ἐλυμαῖς Ἐλυμαῖτις*, neque admittitur in iis quae pure declinantur, *τῆλις τηλίτης*, *ῥαχίτις*, *Σειριτίς*. *Κορηνίτις* autem non a *κορηίς* repetendum sed a *κορήνη*, interposito masculino *κορηνίτης*, ut *νησίτις* *νησίτις*. Haec autem feminina paronymis in *ις* adeo et scriptura et significatione vicina sunt, ut persaepe syllabae in scribendo omissae adjectaevae suspicio oriatur; quis enim distinguat *λειμωνίς πόα* v. ad Aj. v. 601. et *λειμωνίτιδες πόαι* Nicet. Ann. IV. 6, 82. *κασωρίς* et *κασωρίτις*, quae Eustathius p. 741, 27. componit tanquam synonyma? *Ὀμφακίτιδες* Galen. Eup. II. 12, 478. T. XIV. vocantur quae vulgo *ὀμφακίδες gallae*; pro *ἡγεμονίδος γῆς* Appian. Civ. II. 65. vet. Edd. *ἡγεμονίτιδος*, pro *ἀλσηίδες* Schol. II. XII. 8. Didymus *ἀλσηίτιδες*. Tum eadem herba *προσωπίς* persolla dicitur et *προσωπίτις* personata, ut Plinius vocat, Geopp. V. 48, 4. Diosc. IV. 107. incertum librariorum arbitrio, qui et in nomine locali *Προσωπίς* et *Προσωπίτις* vacillarunt v. Wesseling. ad Diod. XI. 77. an Graecorum ipsorum; eadem *ἡπατίς* et *ἡπατίτις* Geopp. V. 6, 3. VIII. 22. *Ἀλκνονίδες ἡμέραι* Arsen. Viol. p. 40. quae alibi *ἀλκνονίτιδες*, et promiscue Pollux X. 185. *γῆν κεραιμίτιν καὶ κεραιμίδα*, quod utrumque praebent codices Plat. Legg. VIII. 844. B. *Βοιβηίς* et *Βοιβηίτις* v. Tzschuek.

59) Magis conveniret epitheton a *σφάραγος* ductum, sicut Neptunus *ἐρισφάραγος* dicitur, Psamathe *undisona* Valer. I. 364. nymphae in univ. *σφράγαι* in Orph. H. XXIII. quanquam hoc quoque nomen suspensionem habet.

ad Strab. IX. 664. τῆ Μακεδονίτιδι Θεσσαλονίκη Aelian. H. Ann. XV. 20. cod. Μακεδονίτιδι, ut Ταφίδος pro Ταφίτιδος Strab. XVII. 833. τῆς Κροτωνιάτιδος Aristot. Mirabb. c. CVII. Bekkerus praetulit vulgato Κροτωνιάδος, pro ὑελλίς γῆ Theophr. de Lap. §. 49. Schneiderus ὑελλίτις scripsit et pro αἱματίδες de Odor. 40, 889. αἱματίτιδες, pro μαργαρίδες Corais ad Helioid. p. 102. μαργαρίτιδες, hic injuria, nam μαργαρίδες saepius legitur; sed ubi exempla desunt, res ad divinationem redit, quoniam et librariorum in omittendis syllabis negligentia nota et Graecorum in variandis terminationibus *is* et *itis* libertas paene infinita, significationis autem discrimen nullum est, nisi quod brevior forma substantivo propior, longior adjectivo, sicut φαρμακίτις βίβλος Galen. Comp. Medic. p. Locc. II. 3, 593. T. XII. nullo modo dici potest φαρμακίς, nec τριχες βλεφαρίτιδες Paul. Aeg. VII. 3. 255. eadem βλεφαρίδες, aut venae jugulares σφαγίδες pro σφαγίτιδες, quae longior forma in *itis* et *itis* ab omnibus terminationibus atque adeo ab adjectivis ipsis proficiscitur, ἀγνίτης⁶⁰), λευκίτης, ψαφαρίτης, μακαρίτης, πεζίτης Eust. p. 1007, 39. Sed haec exequi mittam.

60) Ottfr. Muellerus ad Aesch. Eum. p. 134. ut lustrationum ceremonias, sine quibus antiquitatis interpretatio mystica consistere nequit, Homero impertiret, ex verbis Schol. Vict. ad Il. XXIV. 480. τὸν δὲ καθάρωντα καὶ ἀγνίτην ἐκάλουν, argumentum ducit Homerum non, ut vulgatum est, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ scripsisse sed — ἀγνίτω. Verum ex hoc novitio scholio nihil cognoscitur, nisi quod vix mentione dignum, interpretum aliquem errore vulgatissimo posterioris aetatis institutum ad Homerum tuanstulisse atque illi ἀνδρὶ ἀφνειῷ, ad quem homicida confugere dicitur, καθάρωντος partes imposuisse; quo facto iste more Scholiastarum tralatio de synonymo admonet τοῦτον δὲ καὶ ἀγνίτην (vel ἀγνισίην) ἐκάλουν. Hujusmodi autem adnotamenta scholica si quis totidem veteris et germanae scripturae indicia esse putat, rudem se harum rerum esse ostendit. Si Scholiastes antiquior hoc prodidisset verbis aliis τὸν καθάρωντα ἐνταῦθα ἀγνίτην καλεῖ, id saltem diversae foret indicium scripturae, sed eam tamen refelleret Homeri consuetudo, quae substantiva in *itis* ab adjectivis ducta non magis fert, quam hujusmodi vocabula θρέπρια, εὐρέτρια, κρυάριον, ποντοχαρής, ἀληθινός, χλευασμός etc. Non loquor de singulis vocabulis, sed de vocabulorum generibus.

§. 11.

His rebus consideratis intelligitur quarundam literarum commissionem ab omnibus aequaliter respui, alias admitti quidem sed raro et in vocabulis antiquis aut peregre acceptis, et saepe etiam usu venisse, ut idem sonus modo offenderet aures, modo velut hebescente animi acie sine sensu praeteriret, illas autem regulas, quas nos in conformatione et in colloca-tione vocabulorum sequi solemus, a Graecorum consuetudine abhorrere. Cujus rei immemores multi, quid dulce sonet, quid secus, citius quam consideratius pronunciare solent. Ex-empli causa in Luciani Enc. Dem. §. 4. Reitzius *Δημοσθέ-νης μικρόν* substitui jubet *μικρόν euphoniae gratia*, et in Plat. Phaedon. p. 99. A. Heindorfius *σφόδρα μικρόν* praefert vulgato *σμικρόν ob euphoniae*, suis uterque, non Graecorum auribus usus. Nec justior illa Osanni ad Philem. p. 251. querela de Hermannii correctione Soph. Aj. 384. *ἴδοιμί νιν νῦν*, nam et hoc apud veteres legitur et similia multa, *πρίν μιν, μὲν μιν* Arat. 160. *ἦν γ' ἦν* Arist. Avv. 1543. *πῶς παῖς* Bion. XV. 7. *ὡς γνῶς* Meleag. Ep. XLVI. Similis error circa homoeoteleuta, quae quam cupide a Criticis exagita-ta, quam saepe a veteribus admissa sint, exposui ad Aj. compluribus locis, Tragicorum potissimum exemplis usus. Sed reperiuntur apud quosvis; *ἐπὶ πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφι-κῆται* Od. XV. 56. ubi eadem vocalis quinquies iteratur, qua-ter in Hes. Theog. 921. *λοισθοτάτην Ἥρην θαλαρῆν*, et similes exitus alibi: *παθόντες κακῶς ἰκανῶς οὐκ ἐνδεῶς ἤμύναντο* Plat. Menex. 244. B. quae sigmatismum notabi-lem exhibent; *ἀδελφῶν τριῶν ὁμομητριῶν ἐπικληῶν κα-ταλειφθεισῶν* Isaeus de Her. Cir. p. 224. *ἐκ τοῖν λόγοιν τοῖν ἀνδροῖν ἐκατέροιν τοῖν βασιανεσθέντοιν* Antiph. de caed. Her. p. 728. *τῶν μὲν ἀκόντων ὑπακούοντων, τῶν δὲ ἐκόντων προδιδόντων* Lysias Epitaph. 193, 24. ⁶¹⁾ *Ἰδοι-*

61) In Aristid. Or. Plat. II. 187. pro *ἐκόντος ὑπερβαίνοντος* Din-dorfius restituit e codd. *ἐκόντος*, quae est legitima constructio: *ἄκοιτες ἐμμετάνοντες* Plat. Hipp. min. 373. C. *ἐκόντων διδόντων* Liban. Decl. T. I. 587. *ἐκόντων δουλεόντων* T. III. 247. *ἀκόντων ὑπακούοντων* Ly-

ναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισι Herod. I. 60. πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χώροις γενομένοισι χειμῶσι IV. 28. τοῖσι υἱοῖσι ἀκροκωλοῖσι ἐμπροσθίοισι ἐφθοῖσι Hippocr. Diaetet. III. 733. T. I. ἅπαντα ἅπασι πάντα ἀγαθὰ εὐχεσθαι Dem. c. Aristog. I. 805, 13. παντὰ τὰ μὲν κινήματα τερπνὰ Epicurus in Theon. Progymn. X. 169. T. I. ed. Walz. ἄρματα μὲν ἑπτα καθῆκα ὅσα — Thucyd. VI. 16.⁶²⁾ ἀσίας ἀπὸ γῆς ἀγίας ἀλίας Συρίας Mnesimachus Athen. IX. 403. D. quae verborum homoeoptotōn congeries neque hoc loco neque aliis ad Phryn. p. 691. allatis fortuita videri potest. Omninoque saepenumero fit, ut quae per se considerata minus probentur, certo loco et tempore plurimum gratiae afferant, sicut homericum illud κόπτ', ἐκ δ' ἐγκέφαλος Demetrius de Eloc. CCIX. p. 87. durum esse, sed hanc duritiam rei apprime convenire judicat cf. Dionys. de Comp. XVI. p. 100. Et in Soph. Oed. C. 1547. τῆδ', ᾧδε, τῆδε βῆτε, τῆδε γὰρ μ' ἄγει, quod Schaefero vix tolerabile visum, quam maxime consentaneum habetur commotioni vociferantis. Sed quoniam duo attingimus paronomasiae genera, unum fortuitum et inartificiale, in quod inscientes et saepe inviti incurrimus, alterum arte quaesitum, non omittendum videtur id quoque ut adjiciam, esse quoddam tertium genus in confiniis utriusque regionis positum. Nam quod Plato ait in Hipparch. 225. C. ἐν ὁποίᾳ ὥρᾳ καὶ χώρᾳ, ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμ-

sias Epitaph. p. 94. ἐκοῦσιν ἐνδοῦσιν Thucyd. IV. 19. ἐκόντας τιθίντας Dem. c. Androt. 607, 2. ἐθέλοντας λειτουργοῦντας c. Phaen. 1046, 20. pro quo margo Lutet. ἐθέλοντάς, ut variatur in Arrian. Alex. III. 25, 6. Inverso ordine (ne quis fixum credat) ἀποθνήσκοντι ἐκόντι Max. Tyr. III. 36. ἐκβιασθέντας ἄκοντας Aelian. V. H. XIII. 42. etc. De Thucydidis scriptura quod dixi ad Phryn. p. 6. nunc approbat Poppo, sed idem ad Cyrop. p. 27. vetere illo homoeoteleutorum odio ductus trium infinitivorum εἶναι νομίζειν καταλιπεῖν concursum injucundiosem esse judicat; quod refellitur vel uno Aristidis exemplo Or. Plat. II. 117. τῆν τοῦ βα- σκαίνειν δοκεῖν παρέχειν λαβῆν.

62) Aeschin. Fals. Leg. 34, 37. ὡς συντόμως καὶ τᾶλλα πάντα ἀπαγγελοῦ. Si πάντ' scribas hiatus vitandi causa, quem Criticorum nonnulli valde gravantur, senarius exit iambicus; sed πάντα multi codd. omittunt.

βαλῶμεν, indicio est, id unum fuisse e Sophistarum scitamentis, quae ille cavillari solet v. Ast. ad Phaedr. p. 268. Sed hoc idem apud Hippocratem Aphor. p. 711. et 720. T. III. ejusque imitatores, Galenum Comm. in L. I. de Fract. 42, 399. T. XVIII. P. II. Alexandrum Trall. I. 10, 19. Paulum Aeg. IV. 4, 134. Stephanum Schol. T. I. p. 161. 180. 272. Oribasium de Fract. I. 77. ⁶³⁾ sine ulla suspicione apparationis et artificiosae elegantiae legimus. Neque Homerum, Thucydidem aut quenquam alium hujus ordinis et dignationis ad haec minuta artificia se demisisse credimus, etsi Technici multa hujusmodi afferunt *Σαμία μία ναῦς*, *Πρόθοος θοός* etc. v. Eustath. p. 337, 40. Hermog. de Id. I. 12, 286. de Inv. IV. 8, 169. T. III. Anon. Schol. in IV. 7, 837. T. VIII. neque afferunt solum, verum etiam praedicant et ad imitandum proponunt, etsi a veteribus ipsis hanc cacozeliam damnari non nesciunt — *σοφιστικά ταῦτα, ἃ νῦν μὲν ἐπαινεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν παλαιῶν κομωδεῖται* Hermog. π. Μεθ. Δειν. XIII. 418. Nos igitur, si quid hujus modi scriptoribus sanis siccisque exciderit, non consulto sed casu factum esse censemus, ac ne umbram quidem epanastrophae agnoscimus in Xenophontis verbis longo intervallo a se disjunctis *Πειθίαν - πείθει*, quae Scholiastes Hermogenis T. III. 169. tanquam juncta affert *Πειθίαν* scribens. Sed Pythiam non negaverim *πειθῶϊ πείθων* Schol. Pind. Pyth. IV. 10. ⁶⁴⁾ ἄγαν ἄγαμαι Plut. de Pyth. Oracc. XVII. 293. ex industria composuisse. Tum est proprium quoddam parechesis genus, quod in sermone quotidiano et familiari dominari solet proverbiorum modo, *Ταντάλου τάλαντα* Phot. *ἀγαθῶν ἀγαθίδες* v. Interpr. ad Hesych. s. *Ναύσων*, aliaque in Rhetorum libris tractata. Et ut nos in consuetudine scribendi et sermocinandi simulacra quaedam annotationis usurpantes eum ordinem verborum servamus, qui

63) His omnibus locis ὄρα καὶ χόρα legitur; Galenus Comm. in Progn. III. 10. 257. ordinem invertit, sed additis aliis *κατὰ χόραν καὶ ὄραν καὶ κατάστασιν*.

64) Vulgo scribitur *πειθεῖ πείθων*. De diastasi nominum in $\bar{\omega}$ exentium Buttannus dixit Gramm. §. 49. Adn. 3.

antiquitus obtinuit, *Huelle und Fuelle, Saus und Braus, Salz und Schmalz*, eadem Graecorum in certis loquutionibus constantia: πολλοὶ sive πολλὰ *πολλάκις* Eur. Med. 1165. Troad. 1015. Demosth. p. 458, 5. Dio Cass. LXIII. 22. LXXIII. 12. Arrian. Ven. XVI. 206. Lucian. Asin. §. 35. Bis abdic. §. 8. Athen. 616. E. Phil. de Creat. Princ. §. 1, 361. ed. Mang. Himer. Ecl. IV. 15, 106. Sext. c. Emp. II. 508. Stob. Flor. XCH. 31. p. 510, 38. Julian. Or. VII. 211. B. πολλοὶ *πολλαχῆ* Soph. Oed. C. 965. et cum ceteris adverbis Liban. Decl. T. I. p. 136. et 203. T. II. p. 527. nec facile mutatur nisi adjectivum aliunde regitur, ut *πολλάκις πολλοῖς* Demosth. 1384, 15. Aeschin. Ep. VII. 677. *πολλάκις πολλαῖς* Athen. XIII. 466. (p. 1042. Dind.) *Ἄλλ' ἄλλοτε* Pindarus composuit Isthm. III. 39. metro inserviens, et ap. Themist. Or. XXVI. 316. C. *χρόνω δὲ ἄλλου ἄλλο τι εἰσφερομένου* nuper recepta est Jacobsii emendatio *ἄλλοτε*, sed vetus scriptura et sententiam habet magis perspicuam et vocabula ordine collocata; nam adverbium hoc praecedere solet: *ἄλλοτ' ἄλλος* Eur. Alc. 191. Plat. Gorg. 482. A. Plutarch. de Def. Oracc. c. XXX. Conv. XII. 25. T. VIII. Liban. T. II. p. 90. 313. Diog. La. VIII. 14. X. 95. Arrian. ap. Stob. Ecl. I. 30, 2. p. 606. Aristid. de Mus. I. p. 18. Lucian. Deor. Conc. §. 3. Galen. de Comp. Med. p. Locc. II. 524. *ἄλλοτε ἄλλως* Aristot. Nicom. III. 5. p. 1112, 26. Plutarch. de Superst. VI. 67. de Virt. mor. V. 399. de Placit. Phil. I. 12. Julian. Misop. p. 337. A. Artemid. III. 56, 294. Stob. Ecl. I. 206. Themist. XIII. 167. D. Liban. T. I. p. 579. 680. cf. Schaefer. ad Long. p. 403. Wellauer. ad Apoll. I. 881. Ellendt. ad Arrian. I. 8, 13. sed retroacto ordine Aeschylus Sept. 1071. et Theophylactus Hist. II. 41, 47. B. *ἄλλως ἄλλοτε*, ille idonea ratione ductus, hic nulla; *ἄλλην ἄλλοτε* Plut. de Fac. Lun. XXI. 68. *Πάντη πάντα* legitur non solum, ubi metrum poscit Anth. Pal. XII. n. 91. XIII. 1. [*πάντη πᾶσι περιβλέπεται* VII. n. 100.] sed etiam Xenoph. Mem. II. 5, 2. Alciph. II. 4, 326. frequentius tamen *πάντα πάντη* Plat. Civ. V. 466. D. Diog. La. IV. 15. aliisque locis, quos Jacobsius collegit ad Aelian. p. 206. ac similiter *πᾶσα πάντως* Plat. Phaedr. 253. A. Menex. 247. A. *πάντες πάντως* Eur. Med.

853. *ἀπαντων πάντως* Plutarch. V. Coriol. c. XV. *κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες* Thuecyd. VII. 87. *πάντη πάντως* Plat. Legg. VI. 781. E. 801. A. Phaedr. 246. A. Parmen. 160. B. Tim. 29. C. Hippocr. de Fract. p. 94. T. III. Aristot. de Ort. et Int. I. c. 7. de Sens. III. 440, 3. Dio Cass. L. 50, 7. Demetr. de Eloc. c. III. Simplic. in Epict. p. 94. T. III. *πάντη παντάπασι* Aristid. Or. XIV. 220. A. *πάντη καὶ πάντως* Plat. Civ. VI. 490. A. Theophr. de Ign. VIII. 708. Polyb. I. 23, 10. Julian. Or. VII. 209. C. Epist. XVII. 24. Sext. c. Geom. III. 29, 317. c. Log. 412. Artemid. IV. c. 1. 201. c. 15, 210. c. 83, 250. Simplic. in Epict. III. p. 60. quem ordinem invertit Plato Phileb. p. 60. C. cf. Jacobs. ad Ael. p. 347. Addam his quartum *πῆ καὶ πῶς χορήσεται τοῖς* — Polyb. III. 93, 2. *πῆ δὴ καὶ πῶς* Plat. Phileb. 41. E. ubi nunc *ποῖα δὴ* receptum, *ὅπη δεῖ τε καὶ ὅπως μανθάνειν* Epinom. 990. B. *ὅπη τε καὶ ὅπως ἦθελε* Epist. VII. 547. E. eodemque modo Civ. X. 612. Diog. La. X. 41. Aelian. V. H. I. 32. Themist. Or. XIII. 162. A. Plutarch. Amat. c. XVII. 40. de An. Procr. XXIII. 314. Clem. Strom. IV. 21, 624. (226. Sylb.) Niceph. Greg. Hist. VI. 8, 122. A. Theophyll. Hist. Prooem. p. 1. A. et apud alios, quos Boissonadius memorat ad Heroicc. p. 604. et Jacobsius ad Philostr. 634. sed aliubi contrario ordine legitur *ὅπως δὲ χῶπη* Aesch. Prom. 875. *εἶθ' ὅπως εἶθ' ὅπη* Plat. Legg. X. 899. C. inter quas adverbiorum formas non plus interest, quam inter haec *πῶς νιν εἴλετε τρόπον δ' ὁποίῳ* Iph. T. 256. *ὅπως ἔπαθε καὶ τίνα τρόπον* Hippocr. de Vuln. Cap. p. 356. T. III. *ἢ ἂν γένοιτο καὶ ὅπως ἂν γένοιτο* Socrat. Epist. XVII. 24. *οὔτω καὶ ταύτη* Plat. Legg. IV. 714. D. vel inter *οὔδαμῆ οὔδαμῶς, μηδαμῆ μηδαμῶς*, quorum compositio perfrequens Plat. Lach. 29. B. Phileb. 65. E. Legg. VI. 778. A. X. 934. E. Demosth. p. 1113, 8. Aristot. Pol. VII. 14, 12. Plut. de Adul. discr. c. V. 164. Lucian. Pseudol. §. 19. Dissert. c. Hes. §. 8. Dio Cass. Fragm. XXXIV. c. 119. p. 48. Liban. Decl. T. I. p. 6. Artem. IV. 58. 236. etc. ⁶⁵⁾ pro quo nuperi Platonis

65) *Οὔδαμῆ οὔδαμῶς οὐδεπόποι' οὔδεμιᾶς δεδενημένης* Niceph. Greg.

editores Legg. VII. 820. B. codicum Florentt. auctoritate scripserunt *μηδαμῶς μηδαμῆ*, sicut paullo post legitur *οὐδαμῶς οὐδαμῆ*. Cum illo πάντες πάντως Elmslejus ad Med. 787. componit Tragicorum et Aristophanis parallela, *κακὸς κακῶς, στυγερός κακῶς, περισσὰ περισσῶς, καλὴ καλῶς*, quomodo Plautus dixit *bella belle, stulla stulte* v. Dorvill. ad Char. p. 213. Comm. ad Arist. Eccl. 761. Atque in hac etiam adjectivi et adverbii conjunctione definitum quendam ordinem servari videmus; *κακὸς κακῶς* Demosth. p. 87, 20. Athen. IV. 150. C. *λαμπρὸς λαμπρῶς* Plutarch. V. Flam. c. X. Aristid. Or. X. 70. A. XLIII. 540. C. *μεγάλοι μεγαλῶς* XIV. 214. B. *καθαρὰ καθαρῶς* X. 70. B. *σεμνὸς σεμνῶς* Liban. T. I. p. 27. Aristid. Or. Plat. II. 171. T. II. (*ἐν θρόνῳ σεμνῶ σεμνὸν φωκεῦντα* Herodo. II. 173.) *καλὸς καλῶς* Aelian. V. H. XIII. c. 22. Plutarch. Gryll. VII. 221. T. XIII. Amator. X. 18. T. XII. *κακὸς κακῶς* ibid. XVI. 35. Appian. Civ. V. 62, 80. sed eum poetae migrant sine ullo metri emolumento *κακῶς ἀπόλλυσθαι κακούς* Sophocl. etc. His adjungenda substantiva *τὰ μέλη καὶ μέρη* Plat. Tim. 77. A. Legg. VII. 795. E. Ion. 14. E. Philo in Flacc. p. 990. A. Hermog. de Id. I. 12, 278. Niceph. Greg. X. 2, 295. D. sed versis vicibus *μέρη καὶ μέλη* Dionys. Art. X. 6. 381. Philo de Fort. p. 741. A. aliique v. Boissonad. ad Aristaen. p. 212. sq. Pariter variant *κτῆματα καὶ χορήματα* Dio Cass. LXXVII. 11. *κτῆσις καὶ χοῆσις* Plat. Hipparch. 238. C. Philo de Legg. Spec. II. 34, 330. et retrorsum *χορήματα καὶ κτῆματα* Plat. Legg. V. 728. E. Plut. V. Alex. c. 59. Aelian. H. Ann. Epilog. p. 564. ed. Schneid. Dionys. Art. III. 236. Synes. de Provid. I. 111. B. Artemid. I. 16, 30. IV. 7, 207. Neque solum *ἦθη καὶ ἔθη* Plat. Legg. XII. 968. D. Aelian. H. Ann. IX. 9. sed etiam *ἔθη καὶ ἦθη* Plutarch. de Adul. Diser. c. VIII. 167. cf. Jacobs. Addend. ad Athen. p. 282. Tum *ὀνόματα καὶ ῥήματα* Plat. Symp. 198. B. 221. E. Crat. 424. E. Theaet. 184. B.

VIII. 9, 210. B. cf. Adn. ad Aj. 866. *Nunquam quidquam cuiquam* Plaut. Pseud. I. 2, 2. *quidquam quisquam cuiquam* Ennius ap. Auct. ad Herenn. IV. 12. *aliquando aliquis* saepius Cicero.

Plutarch. V. Alcib. X. 12. de Pyth. Orac. X. 263. Philo Legg. Alleg. II. 83. B. Diog. La. IV. 31. Aelian. H. Ann. Epil. p. 566. Jamblich. Protr. IV. 48. Lucian. Enc. Dem. §. 27. Synes. Dion. p. 40. C. sed ecce ex adverso ῥήματα καὶ ὀνόματα Plat. Theaet. 206. D. Apol. 17. C. Cratyl. 431. B. Epist. VII. 342. B. Philo de Migr. Abrah. p. 390. A. Gregor. Thaum. Or. ad Orig. §. 10, 426. T. III. Bibl. Gall. Haec igitur vocabulorum non sono solum, sed significatione quoque congruentium compositio ab illo artificioso genere, quod technici tractant, plurimum distat neque omnino in rhetorum ludis nata, sed a natura profecta et in commerciis quotidiani sermonis magis ex consuetudine quam ornatus et elegantiae causa celebrata est; quapropter, qui varia sermonis figurandi genera et praecepta tradiderunt, ne unum quidem illorum exemplorum afferunt, quae a nobis proxime sunt proposita potissimum ob eam causam, quod, si minus in omnibus, at certe in plerisque fixa quodammodo est verborum consecutio. Idemque intelligitur in quibusdam synonymorum juncturis, ad quas jam veteres Grammatici animo adverterunt. Suidas et Schol. ad Plat. Conv. 320. E. Ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἔπος καὶ ὡς ἔπος φάναι καὶ ὡς φάναι ἔπος. Id quod principio scriptum est ὡς ἔπος εἰπεῖν, hoc ordine plus centies legitur itaque fixum est, ut perpauca reperiantur extra carmen contraria exempla, ἅπανθ' ὡς εἰπεῖν ἔπος Plat. Legg. XII. 967. E. et Aelian. H. Ann. IV. 36. λευκὴν (ζεφραλήν) οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος ἀλλὰ καὶ χίονος ἐπέκεινα καὶ γάλακτος πλέον λευκὴν, quo loco ὡς εἰπεῖν ἔπος non ut plerumque accipitur⁶⁶⁾ ut ita dicam, reddi potest, sed potius hoc modo: non ut vulgo nomen λευκός usurpari solet, hoc est ita ut cum albidulis communicetur, sed τὸ ἀκριβῶς λευκόν, sicuti Plato Civ. I. 341. B. opponit τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἄρχοντα et τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, ac Dio Cass. XLII. 44. ὡς γε λόγῳ εἰπεῖν — τῷ ἔργῳ, Herodo. I. 120. οἱ ἀληθεῖ λόγῳ βασιλεῖς his qui vulgo ita appellari solent, quorum

66) V. Schneider. ad Plat. Civ. I. 341. Rueckert. ad Symp. p. 40. Plerumque valet ὀλίγον δέω φάναι, prope dixerim.

nonnulli hoc nomine parum digni sunt. Suidas: Ὡς φάναι ἔπος, ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ ὡς τύπῳ περιλαβεῖν μὴ ἀκριβῶς ἀφορίσαντα ὡς κοινότερον καὶ καθόλου⁶⁷⁾. Aeschylum vero, ut εἰπεῖν ἔπος scriberet Pers. 711. versus ratio permovit. Alterum est Helladii praeceptum ap. Phot. CCLXXIX. 865. καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες, ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι καίτοι ἀγαθὴ τύχη λέγουσι καὶ τύχη ἀγαθὴ, quod adjectivum praecedit interdum alteri ἀγαθὴ τε καὶ πολλή Strab. V. 234. sed eidem postponitur πολλὰ καὶ γαθὰ Lysias p. 768. et πολὺς quoque, quod plerumque praemitti volunt πολλοὶ καὶ καλοὶ v. Blomfield. ad Pers. 249. et quos Krabingerus nominat ad Synes. Enc. Calv. p. 189. non raro postremum occupat locum πονηροὶ καὶ πολλοὶ Lys. 753. γενναίους καὶ πολλούς Liban. T. II. 512. μεγάλα καὶ πολλὰ Eunap. Ep. XXXVIII. 69. αἰσχροὶ καὶ πολλὰ Theogn. 659. ἀφθονα καὶ πολλὰ Aesch. c. Ctes. 592. δεινὰ καὶ πολλὰ multi codd. Demosth. 525, 29. v. Corais ad Isocr. p. 139. Jacobs. ad Aelian. p. 342. et in Ind. s. Πολύς. Tertium à Thoma M. sancitum est: Τί τις ἂν εἴποι οἱ δόκιμοι, τί ἂν τις εἴποι κοινόν, sed τί ἂν τις λέγοι Xenoph. Hell. V. 2, 17. Aristid. Or. III. 24. Epict. III. 24, 29. His catervatim addam similia: ἀρχαῖα καὶ παλαιά Plut. Cons. ad Apoll. p. 532. T. VII. σμικρὰ καὶ φαῦλα de Educ. Lib. XIV. 40. de Aud. poet. XI. 120. de Stoic. Repugn. XXXVII. 387. Liban. T. II. 180. Hermog. de Meth. XXXIII. 439. T. III. ed. Walz. quorum hoc ad Aj. v. 1323. illud ad v. 145.⁶⁸⁾ exemplis declaravi pluri-

67) Herodo. II. 53. πρόην καὶ χθῆς ὡς λόγῳ εἰπεῖν et II. 15. νεωστὶ ὡς λόγῳ εἰπεῖν, idem est quod ὡς ἔπος εἰπεῖν χθῆς καὶ πρόην in Platonis loco, quem Valckenarius apponit, id est non accurate his proximis diebus sed paene ad hoc temporis, ideoque hoc ὡς ἔπος εἰπεῖν plerumque adjungitur affirmationibus et negationibus generalibus οὐδείς, πᾶς, ὅλος, ἕκαστος, ἀεί, ad significandum aliquid laxius minusque accurate dictum esse, ἐναντιὸν ὡς εἰπεῖν οὐ κηρύσσεται Hipp. Muliebr. I. 717. ὡς ἔπος εἰπεῖν φαῦλον res paene nihili Plat. Phileh. p. 55. E. πάντα ὡς ἔπος εἰπεῖν Fr. Aug. Wolfius ad Lept. §. 118. non recte interpretatur ut uno verbo dicam.

68) Ibid⁹ p. 137. v. 22. adde δειμάτα καὶ φόβοι Hippocr. Epist. p. 817.

mis; ὅλος καὶ πᾶς Plat. Legg. VII. 808. A. XII. 944. Civ. V. 469. C. VII. 527. C. Polyb. III. 94, 10. Philo de Fort. §. 3, 377. Mang. etc. quae vix aliter conjuncta deprehendas. Tum ἴσος καὶ ὁμοίος Thucyd. IV. 105. V. 27. Xenoph. Hell. VII. 1, 33. Dem. c. Aristog. I. 774, 16. Aeschin. c. Ctes. 475. Aristot. Pol. III. 11, (16.) 9. Strab. XVII. 827. Philo

T. III. et de Morb. Sacr. p. 610. T. I. ἄφοβον καὶ ἀδεᾶ Plat. Alcib. I. 122. A. τρόμῳ καὶ δειματι Liban. T. I. 335. οὐ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται II. M. 46. de quo recte Scholiastes οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνει δι' ἀμφοτέρων, sed aliorum distinctio tenuior: τρέμει καὶ δέδοικε Plut. de Discr. Adul. c. 35, 210. βοή καὶ κραυγή Aeschin. Fals. Leg. 263. ἰσχύς καὶ ἰσότη Julian. Or. I. 21. C. μίξαι καὶ κερᾶσαι Plut. de Educ. X. 28. ἀρήγει καὶ βοηθεῖ Philo de Somn. 578. B. quae usu magis quam natura differre declarat idem Leg. ad Caj. 1007. E. παρὰ τὸ ἀρήγειν, ὅπερ βοηθεῖν ἐστὶ κατὰ γλωσσοῦσαν, Ἄρης ὀνομάσθαι δοκεῖ, et saepe amplificationis causa copulantur ἐπάρηξον, βοήθησον v. Gregor. de Meth. XIII. 24, 1237. T. VII. Neque magno emolumento verba dicendi cumulantur: τί ποτ' ἂν ἐρεῖ ἢ τί φθέγγεται Aeschin. c. Ctes. 542. ἐρέουσι καὶ φήσουσι Hippocr. de Septim. p. 447. T. I. τί ἐροῦμεν ἢ τί φήσοιμεν ἂν Liban. T. I. 497. τὸ μὴ φατὸν μηδὲ ἑρητόν Plutarch. de Is. c. 79, 210. Ἐβλεπε καὶ ἑώρα Dio Cass. LXXIII. 3. quod injuria addubitari ostendit Platonis exemplum ad Aj. p. 137. sq. allatum. Homericum πεδάα καὶ ἔδηος Od. IV. 380. invertit Theocritus Id. XXX. 10. δῆσάν τε κἀπέδησαν, nisi hoc est ἐπίδεν. Similiterque adjectiva: ὕστατα καὶ πύματα Odys. XX. 13. λώϊον καὶ ἄμεινον v. Aglaoph. p. 1094. παῦρον τυτθόν τε Nic. Ther. 639. cf. Ellendt. Lex. Soph. II. 306. (s. Ὀλίγος.) ἀνίατον καὶ ἀνήκιστον Aesch. c. Ctes. 544. ἔρμον καὶ μόνον διαδόχον Aelian. V. H. IX. 40. Appian. Civ. IV. 30, 73. Aesch. Pers. 720. ὄξος καὶ ταχύς, quod tautologiae exemplum affert Phoebammon de Fig. III. 498. T. VIII. εἰμαρῶς καὶ ἑαδίως Plut. Quaest. Nat. III. Hisque etiam notabiliora, quae non solum intellectum eundem, sed etiam commune etymon habent: ἀπέχθεια καὶ ἔχθρα Liban. T. II. 87. ἐργαλεῖον καὶ ὄργανον Plut. de Aq. et Ign. II. 125. T. XIII. δέους καὶ δειμάτων Sopat. Diaer. p. 25. T. VIII. ἀνάπανταν καὶ ἀνάπανσιν Stob. Flor. CXX. 28. p. 468, 30. ubi codd. aliquantulum variant, ἴσα τὰ ἀμαρτήματα πάντα τιθέμενοι καὶ ἴσας τὰς ἀμαρτίας de Virt. Mor. X. 413. T. IX. θαῦμα καὶ θάμβος de Audit. VIII. 145. ἀστραβῆς καὶ ἀδιάστροφος ad Princ. Ind. II. 90. T. XII. τὸ καταλειμμένον μου μέρος καὶ λοιπὸν ὄν Isocr. Ep. V. 416. 1. Haec et talia saepe in glossarum similitudinem incurrunt, quae interposita copula subjungi solent, καθαρὸς παντὸς μύσους καὶ μισμοῦ Diod. I. 65. quod Wesselingius rescuit.

de Legg. Specc. §. 8, 276. de Instit. §. 2. 360. Dio Cass. XLI. 6. 50. XLIII. 50. Gaudent. Introd. Harm. p. 14. Epict. II. 8, 8. sed praepostero ordine Herodo. VI. 52, 3. Aristot. I. c. §. 10. ἐν τοῖς ὁμοίοις καὶ ἴσοις, Heliod. I. 33, 51. ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ καὶ ἴσῃ⁶⁹). Ex verborum numero unum succurrit ἄγειν καὶ φέρειν, quod frequentissimum est, perrarum φέρειν καὶ ἄγειν Herodo. III. 39. VI. 42. Lys. c. Polyst. 689. Gregor. Naz. Or. XXV. 432. B. v. Wesseling. ad Diod. L. XIX. 93. p. 557. T. VIII. De adverbiiis unam habemus Photii adnotationem Πάνν σφόδρα, ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσι σφόδρα πάνν, quorum prius in uno Aeliani libro, qui Variarum Historiarum inscribitur, tredecies legitur II. c. 1. et 16. III. c. 9. 22. 25. VI. c. 2. IX. c. 20. 27. XII. c. 15. XIII. c. 1. XIV. c. 6. et 43. contrarium nunquam, semel πάνν σφοδρῶς VII. 4.⁷⁰) Eodem pertinet quodammodo illud, quod Grammaticus Hermanni tradit N. 147, 341. μεθ' ἡμέραν nunc dici pro interdiu, contra quam ferat propria praepositionis significatio; id autem notatum esse, οἱ γὰρ παλαιοὶ ῥήτορες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ὅπερ ἐδήλου μετὰ τὴν νύκτα τὴν ἡμέραν· οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ παρηλλαγμένον ἀεὶ ζήτοῦντες τῆς φράσεως καταλιμπάνοντες τὸ νύκτωρ μόνον τιθέασιν τὸ μεθ' ἡμέραν. Thomas Νυκτὸς καὶ ἡμέρας Ἀττικοί — νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν Ἑλληνες. Hoc usi sunt Alciphro II. Ep. IV. 326. Philo de Fort. §. 2, 376. de Legg. Specc. §. 3, 302. Plut. de Virt. et Vit. p. 315. T. VII. Theophyl. Hist. II. 18, 56. B. aliique v. Boissonad. ad Marin. p. 68. sed νυκτὸς καὶ μεθ' ἡμέραν Plutarch. Aq. et Ign. Comp. II. 123. νυκτὸς καὶ ἡμέρας de Is. c. 44, 164. Vitt. Oratt. VII. 254. νύκτα καὶ ἡμέραν Thucyd. VII. 77, 6. Liban. T. I. 307. et 601. T. II. 75. In utroque autem genere vocabula saepe sedes suas

69) Ὅμοιος καὶ παραπλήσιος Herodo. III. 101. Isocr. Areop. p. 156, 79. Demosth. Olynth. III. 36. ἴσος καὶ παραπλήσιος Thuc. VII. 42. Dial. Herm. de Astrol. II. 12, 46. etc.

70) De λῖαν ἄγαν dubitat Meinekius ad Menand. p. 152. λῖαν κομιδῆ Procop. Arc. XXVI. 190. πάμπου λῖαν Lucian. πάγχυ μάλᾳ ταῦτολογεῖται ἀττικῶς κατὰ τὸ λῖαν πάνν Eustath. 972, 46.

permutant: μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ Phil. de Fest. Coph. §. 3, 6. μεθ' ἡμέραν καὶ νυκτός Epict. III. 24, 24. μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτα Paus. IV. 21, 6. ἡμέρας τε καὶ νύκτωρ Plut. de Prof. Virt. I. 245. ἡμέρας καὶ νυκτός Herodo. II. 133. Liban. T. II. 34. ἡμέραν καὶ νύκτα II. 518. postremo καθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ Phil. de Legg. Specc. §. 7, 306. Diod. XVI. 74, 179. sed καθ' ἡμέραν καὶ νυκτός XV. 26, 332. quibus locis καθ' ἡμέραν non quotidie significat sed interdum, quod Schaeferus ad Demosth. T. II. p. 190. fieri posse negat ⁷¹) et jam olim negavit Schwebelius ad Onosandr. Strat. VI. p. 35. Et in Theophr. Caus. VI. 17. 3. τῆς νυκτός μᾶλλον ἢ καθ' ἡμέραν postrema verba in codd. desunt, sed in Aesch. Choeph. 817. νύκτα σότον φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανεστερον, nulla est librorum dissensio, idemque καθ' ἡμέραν praebent plerique in Onosandri l. c. omnes Diodori. Ad aliud genus spectat Planudes in Grammatica Etym. Gud. subjecta p. 660, 20. καὶ λέξεις μετατίθενται, οἷον εἴ τις τὰς σεμνὰς θεὰς θεὰς σεμνὰς λέγει, καὶ τὸ θεῖον ἄπυρον ἄπυρον θεῖον· ἢ γὰρ καθωμιλημένη συνήθεια τὸ σεμνὰς προτάττει καὶ τὸ θεῖον. Τὸν ἴσον δὲ τρόπον καὶ λόγοι μετατίθενται ὡς τὸ καλούμενον σχῆμα προωθύστερον, οἷον οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, quod schema, si ab aurium consuetudine abhorret, prioribus exemplis adnumerandum est. Nam ut nos in collocandis certarum rerum nominibus ordinem a natura praescriptum servamus,

71) Μεθημερινοὶ γάμοι ap. Demosthenem interpretatus sum *quotidianae nuptiae*, non temere festinanterque, ut Schaefero videtur, sed secundum Auctorem ad Herenn. IV. 34. qui hoc ipsum fortasse sumsit ex Demosthenis oratione a Cicerone in latinum conversa, et quia ex Plaut. Cist. I. 1, 43. haec quidem cotidie viro nubit intelligitur meretriculis exprobrari *quotidianas nuptias*. Saepe quidem γάμοι et ποτὸν μεθημερινοί, id est coenae tempestivae, exprobrantur luxuriosis Plut. An seni resp. IV. 106. Aristid. XL. 505. Vales. ad Dion. Cass. T. V. p. 59. ed. Sturz. sed quid criminis habent *diurnae nuptiae*? Si concubitus intelligi voluit orator, certe obscurius quam argutius loquutus est. — De festinatione mea certe miror eos conqueri, quorum libri meorum numerum decuplo superant.

Mann und Weib, Weib und Kind 72), *gross und klein*, idem Quintilianus praecipit IX. 4, 24. *est et alius naturalis ordo ut viros ac feminas, ortum et occasum dicas potius, quam retrorsum.* Atque hoc modo dicitur ἀρχὴ καὶ τέλος, δοῦναι καὶ λαβεῖν, sed nec illa improbantur γυνή καὶ ἀνήρ Demosth. p. 1017, 12. κόραι καὶ κόροι Strab. X. 467. Liban. T. II. 417. *noctes et dies* v. Heindorf. ad Hor. Sat. I. 1. 76. ἄρχαι τέλους ἀπ' ἀρχῆς Plut. de Anim. Procr. X. 298. neque naturalem solum, sed positivum quoque ordinem permutari docet Priscianus XVII. 1. p. 9. *Nec non etiam dictio transmutatur, ut plebis tribunus pro tribunus plebis, et publica res pro res publica; orationes quoque, ut nutrit filios et peperit, quod est homericum Od. XII. 134. τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε, a Rhetoricis saepe hyperbati causa adnotatum v. Phoebamm. IV. 502. Cocondr. XV. 792. T. VIII. cf. Schaefer. Melet. p. 16. Consuetudo evicit, ut indicta causa, versa vice, sua sponte, aqua et igni interdicere (v. Struve de Lat. decl. et conj. p. 32.) eodem semper ordine collocarentur, quem excedere solis poetis concessum; ac pariter fixa videntur Liber pater (ut Marspiter, Diespiter, sed Matuta mater et contra), pater patratus, praediis praedibusque aliaque ad Aj. p. 138. cumulata et quae juris consulti suppeditant castrense peculium, in manum conventio. Ratio vero sanxit, ut nomen gravius anteponatur leviori, postponatur autem definiens, quod dicitur, definiendo; sed haec ratio revincitur saepe aliis, quae ex propria cujusque loci conformatione pendent neque regulis subjici possunt. Cujus rei unum e multis, quae suppetunt, exemplis adjiciam λόγῳ καὶ ἔργῳ in II. Ep. ad Thessal. II. 17. ubi in multis et luculentis codd. scriptum ἔργῳ καὶ λόγῳ, ut saepissime Plato, et οὔτε ἔργῳ οὔτε λόγῳ Demosth. c. Neaer. 1345, 8. pro quo Bekkerus e plurimis edidit οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ, qui ordo, ut Schaeferus ait, in his locutionibus solemnibus. Sed vix dici potest, utrum solemnius; οὔτε ἔργῳ οὔτε λόγῳ Hippocr. de Septim. p. 447. Epidem. V. 552. T. III. an οὔτε*

72) Graeci promiscue παῖδες καὶ γυναῖκες et γυναῖκες καὶ παῖδες v. Maetzner. ad Lycurg. p. 75. Sintenis ad Plut. Themist. X. 68.

λόγον οὔτε ἔργον p. 545. Psephisma II. ap. Plutarch. V. Oratt. p. 277. καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ Aristid. Or. XXXIX. 504. Julian. Or. II. 96. A. Liban. T. II. 585. Diog. La. II. 50. et Plato ipse in Men. p. 86. C. et Min. p. 318. E. sed contrario modo Aristid. XIII. 166. XXII. 272. Julian. III. 123. A. ἔργῳ καὶ ἔπει Plat. Legg. IX. 878. C. ἔπος τε καὶ ἔργον Herodo. III. 135. ἔργον τε ἔπος τε Hom. Od. II. 272. πᾶν μὲν ἔργον πᾶν δὲ ἔπος λέγοντες τε καὶ πράττοντες Plato Civ. VI. 494. E. chiasmo usus; αἶτε ἔπος αἶτε ἔργον Inscript. Elea XI. 26. similiterque ὄνομα καὶ πράγμα et πράγμα καὶ ὄνομα in locis a Boissonadio allatis ad Eunap. p. 420. Sed de Grammaticorum praeceptis satis dictum videtur, quibus multa alia ordinis permutati exempla addi possunt πάντα ταῦτα et ταῦτα πάντα v. ad Aj. v. 1023. ταύτη ταῦτα et contra v. Jacobs. ad Ael. p. 134, 11. ἄλλοι πολλοὶ et πολλοὶ ἄλλοι v. Krueger. ad Dionys. p. 444. πρῶτος καὶ μόνος et mutatis vicibus v. Fritsch. ad Lucian. p. 12. καλῶς τε καὶ εὖ Herodo. I. 59. Aeschin. c. Tim. p. 33, 32. εὖ τε καὶ καλῶς Athen. 322. D. Plat. Lach. p. 188. A. et aliis locis v. Heindorf. ad Crat. 440. D. εὖ καὶ καλῶς Stob. Flor. LXXIX. 51. p. 458, 48. Aelian. V. H. III. 25. IV. 5. Liban. T. I. p. 19. T. II. 136. Plutarch. Conviv. II. 3. Discr. Adul. 23, 190. ad quae animum diligenter adverti oportet, primum ut mutabilia discernantur ab immutabilibus, deinde, si quid ex solito variaverit, ut id quoque pervestigetur qua ratione factum sit.

DISSERTATIO SECUNDA.

DE

NOMINIBUS GRAECAE LINGVAE
MONOSYLLABIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXX.)

DISSERTATIO SECUNDA.

DE NOMINIBUS GRAECAE LINGVAE MONOSYLLABIS.

C A P. I.

In Grammaticos monosyllaborum scrutatores extat Herodici epigramma Anall. T. II. p. 65.

Φεύγετ', Ἀριστάρχειοι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κερμάδος,
γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
τὸ Σφῖν καὶ τὸ Σφῶν καὶ τὸ Μιν ἤδὲ τὸ Νιν.

quod ne illi quidem, adversus quos scriptum est, facetum esse negaverint. Nihilo secius non solum, qui istas casuum pronominalium formas, sed multo magis, qui nomina et verba monosyllaba speculati sunt, laudem gratiamque meruere. Velut Trypho, ut Suidas refert, *περὶ τῆς ἐν μονοσυλλάβοις ἀναλογίας* scripsit, Philoxenus autem *περὶ μονοσυλλάβων* Schol. Ven. K. 290. Etym. M. p. 442, 39. etc. vel *περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων* Schol. Ven. B. 269. Schol. Ambros. Ξ. 485. Etym. Gud. 415, 18. Orion. p. 59, 22. etc. quo utroque titulo unum eundemque librum designari vel illa ostendit de verbo *φρῶ* adnotatio identidem repetita, cui modo hoc modo illud nomen subscribitur v. Schol. Eur. Phoen. 264. Etym. M. 691, 37. Et ex hoc opere, quod fortasse pars fuit τοῦ ῥηματικοῦ ab Etym. M. saepius nominati, sumta videntur, quae Grammatici nostri de hoc genere vocabulorum multifariam praecipiant, saepe addito auctoris nomine v. Eustath. p. 154, 1. Schol. Ven. A. 375. alibi omisso, ut de septem significationibus verbi *ἔω* sive *ἔω* Schol. II. B. 432. de totidem verborum *θῶ* et *ῥῶ* Etym. M. p. 461, 5. et 705, 29. de quadruplici differentia verborum *νῶ*, *γῶ* et *πρῶ* v. Suid. s. *Νῶ*, Etym.

M. p. 244, 6. et Gud. p. 484, 15. de quinque potestatibus verborum ῥῶ et τρῶ Schol. Eur. Hec. 320. Etym. Gud. p. 537. Quas et ceteras hujusmodi notationes qui revolverit, ultro concedet graecorum verborum pleraque perpaucis constare literis primitivis, sed ut omnium primordia demonstrarentur fieri posse negabit, arguetque veterum Etymologorum temeritatem, lineas, quas ultra progredi non licet, violento impetu transilientium. Verum de verbis monosyllabis alius erit nobis opportunior ad dicendum locus; nunc propositum habemus de nominibus hujus moduli disserere, quoniam quod Phocas fecit, ut monosyllaba vernaculi sermonis congereret Segm. II. id graecorum Grammaticorum, qui supersunt, nullus facere conatus est. Dicam autem tantummodo de declinabilibus et iis quidem communibus nec contractis aliove modo affectis, sed integris; exotica autem et propria non complectar, nisi admodum ad rem pertinebit.

§. 1.

Initium sermonis esto praeceptum prosodiacum Arcad. p. 193. πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκατάληκτόν ἐστι γύσει ἢ θέσει, Στύξ, πᾶς, λῖς, κῖς, κᾶρ, πλὴν τοῦ τίς, quod accuratius exponitur in Regg. Pros. ab Hermanno editis n. 57. 433. πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς εἰς ᾗ λῆγον ἢ εἰς ῶ ἢ εἰς ὄ ἀρσενικόν ἢ θηλυκόν ἢ οὐδέτερον ἀπαρραχημάτιστον, εἰ ἔχει δίχρονον, ἐκτείνει αὐτό, πᾶς, γραῦς ¹⁾, πρᾶς (Πρᾶς), κῖς (κῖς), μῦς, πῦρ· διὸ τὸ πᾶς (scr. τίς) σημαίνεται· τὸ δὲ στᾶδα (στάδα) λίμνην ἢ κλᾶδα (κλάδα) χουσεόζαρον, adde πεπονθότα ἐστὶ, quare haec in monosyllabis non censerī solent. Neque minus affectum est ἦλ, si Euphorio hoc pro ἦλος usurpavit, omninoque nullum graecum nomen in λ terminari docent Anecd. p. 1174. Βήλ syriacum est, Βάλ aegyptium Plutarch. de Is. c. 80, 212. gentium barbararum nomina Τράλλες Steph. (nisi Τράλλεις scripsit) et Βάκαλες sive Κάβαλες Herodo. IV. 171. Nonn. XIII. 376.

1) Scrib. Γραῦς, quod nomen saepius in γραῦς pervertitur v. Mueller, ad Lye. T. II. p. 1017. Tzschuck. ad Strab. XIII. 256. Siebelis ad Paus. T. II. p. 5.

in singulari numero non reperiuntur; alia graecanico more inflexa sunt *Μαρόβας, Ἀτάρβας, Ἀσδροούβας*. Itaque semi-vocalium tres relinquuntur, quarum prima est *v*. Arcadius 124, 21. *πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ὄν λῆγον ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν ὀξύνεται, Πάν ὁ δαίμων, Ἄν κύριον, Ζήν, μήν, γήν, χωρὶς τοῦ Θῶν, Θῶνος*. Pro inaudito Ἄν, quod in Regg. Pros. p. 450. n. 127. omittitur, neque codex Havn., neque memoria, quod juvet, suppeditat, nisi forte peregrinum *Λάν*, a quo regionis Asianae nomen v. Hesych. s. h. v. Nomina Jovis *Λάν*, quo Pherecydes usus est, et *Ζάν*, quo Alcmān in Anecd. Barocc. Musei Philol. Cantabr. Vol. II. 413. perinde ut doricum *σύν* consulto praetermisit Arcadius, sola scrutatus τὰ κοινολεκτούμενα, quoniam ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει καὶ δι' αὐτὴν συν-εστάθη Schol. Pind. Ol. III. 181. Urbis Creticae nomen *Πᾶν* scribitur in Seylacis Peripl. c. 48, 265. nisi is Gailii error est a pedisequo Clausenio iteratus, sicut *Ζᾶν* editum in Porphyry. V. P. XVII. p. 17. *ἵν ἡ δύναμις* Lex. de Spir. p. 226. *πρῶν* Schol. Aesch. Pers. 132. *σῆς* Schol. Hesiod. Opp. 428. et Hesych. *Γυνῆς* apud Stephanum, *Θεῦθ* ante Bekkerum Plat. Phileb. p. 18. B. *ἡ κλεις* Schol. Ravenn. ad Arist. Thesm. 423. aliaque hujusmodi. *Γλᾶνες* in Marelli Sid. Fr. I. v. 11. ex *γλανίδες* (*γλάνιες*) concisum putant, ut *λόφες* v. 12. ex *λοφίδες*, pro quo Schneiderus in Lex. Gr. *ἐλοπτες* corrigit. In *εἶν* nulla vox terminatur; sed Syracusanum esse dicitur ὁ *δεῖν* pro ὁ *δεῖνα* Apollon. de Pron. p. 335. C. (p. 76.) In *γν* compluria, quae enumerant Herodianus π. *Μον*. p. 15. 2) Choe-robose. Anecd. p. 1198. Philemo Lex. §. 266. p. 187. Etym. M. 799, 42. *Ζήν, μήν, ῥήν, σπλήν, σφῆν, χήν, ψήν, φοήν*, quod a ceterorum et genere et declinatione discrepare docent; nam illa omnia aut masculina esse aut communia, *γλήν* vero

2) Versus Naupactiorum, quos hic affert, ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἐπινευσοὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἶκια ναυστάσσει πολυζῆην, πολυβοώτης, sic corrigi oportet ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἀπάνευθε — In sequentibus p. 17, 4. *πηρῆν καθ' Ἡσίοδον πατὴρ υἱός*, scribendum *Πειρῆν — πατὴρ Ἰουῶς*. [Hoc anticipavit Dindorfius ad Hesiod. Fr. XCI.]

in Hermesianactis Fragm. I. *μούνη* δέ οἱ ἐφλέγετο *γλήν*, femininum quidem esse, ut *φρήν*, sed ἀποκεκομμένον ἐκ τοῦ *γλήνη*, non integrum. Jovis nomina Ζήν et Δήν attingit Herodianus p. 6, 15. quorum prius legitur in Tzetzae Antehom. v. 35. Pro *Πρήν ταῦρος* Hesychio restituendum est *πηρίν*, nam *πηρίς* sive *περίναιος* ab eodem explicatur *ταῦρος*, neque mendo vacat alterum *Σκήν ψυχήν, γάλαϊναν*, quod cum *Κήνυγμα σικιά, εἶδωλον, φάντασμα*, quoquo modo conjunctum videtur³⁾. *Πτήν* in Anecd. Barocc. p. 418. Mus. Cant. Vol. II. ex *ψήν* depravatatum.

Litteris *ιν* finiuntur tria: *ἴν*, *θίν* et *ρίν*, quae a Grammaticis inter dicatalecta referri solent. Orion p. 136, 33. *πραπίδες ἀπό τοῦ προῖω, προῶ καὶ φροῶ, ἐνθεν καὶ φρήν*⁴⁾. *Ἀπό τοῦ (adde φροῶ) παράγωγον φραπίς ὡς λέπω λεπής*⁵⁾. Οὐδὲν γὰρ εἰς *ην* μονοσύλλαβον ἐν μόνῳ *θηλυκῷ* γένει *συνεσταλμένον* (scil. ἔχει τὸ φωνῆεν)· τὸ γὰρ *ις* καὶ *ιν* εὐθείαν ἔχει *σν* καὶ ἐκτέταται· οὕτω *Φιλόξενος*, vitiose scripta pro: τὸ γὰρ *θίν* καὶ *ἴν* τὴν εὐθείαν ἔχει (*δικατάληκτον*) εἰς *ς* καὶ *ν*, quo discrepant a *φρίν*, id est *φρήν*, cujus rectus unam terminationem, obliqui vocalem brevem habent. Monocatalectum *ἴν*, unde Eustathius p. 1182, 52. siculum *ἡμίνα* compositum putat, hebraicum est, *πρίν* vero, quod legitur apud Philoponum Stephani: *Πρίν* prius, *πρίν* arbustum, ex mendosa scriptura Plutarchi Thes. c. XVII. *πρινός* pro *πρίνου* natum. — In *συν* syllabam nullum exit graecum vocabulum; namque nominativum *γοῦν*, a quo nonnulli obliquos *γουνός* et *γουνί* repeterunt, merito expolit Herodianus p. 34, 22. et quod Etym. Gud. p. 192. de masculinis et femininis cujusvis mensurae praecipit: τὰ εἰς *ν* λήγοντα ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ οὐ

3) Schneiderus ad Aristot. H. Ann. T. III. 614. apiariorum noxam nescio quam huc refert.

4) Idem p. 161, 1. *φρήν* παρὰ τὸ *φροῶ*· τί γὰρ φρονιμώτερον τῆς φρενός scrib. *φοριμώτερον*, sicut Plutarchus de Is. c. 60. *φρόνησις* interpretatur *φορὰ νοῦ*.

5) Hoc alienum est exemplum, convenit ὡς ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥαπίς, cujus synonymum *ῥάβδος* sive *ῥάβδος* ab eodem verbo ῥῶ (*ῥάσσω, ῥαβάσσω*) arcessunt v. Etym. Gud. p. 489.

θέλουσι πρὸ τοῦ $\bar{\nu}$ ἔχειν δίφθογγον, id de omnibus tribus primitivorum monosyllaborum generibus valet. — In $\bar{\omega}\nu$ terminantur tria appellativa, duo masculini generis κλών et πρών, unum femininum χθών Herodian. p. 32, 1. Etym. M. 809, 3. Nam quod apud Suid. legitur χῶνες οἱ χωνευταί, parum exploratum duco. Propria sunt Ἰλν urbis Aegyptiaca nomen indeclinabile et Ῥών Indicae Steph. Χών Χωνός ὄνομα ποταμοῦ ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἡπειρος Χωνία Theognost. in Anecd. Cram. II. 131. sq. Χῶνες gens italica ab Hercule Chone appellata Etym. M. 816, 27. tum Θῶν Θῶντος ὄνομα κύριον, ὅπερ σεσημειώται ὡς μόνον ἐκ πάντων τῶν μονοσυλλάβων περισπώμενον καὶ διὰ τοῦ $\bar{\nu}\tau$ κλινόμενον Anecd. Cram. I. c. 132. Bekk. 1222. et oxytonum Θῶν Θῶνος, accentu anomalo non solum in Homeri libris, sed etiam ap. Philostr. V. Apoll. VII. 22, 302. Steph. s. Θῶνις, Gregor. Naz. Carm. 50. p. 119. aliosque, quem Grammatici, quos nominavi, et Joannes de Ton. p. 10. repetunt ex pleniore genitivi forma Θέωνος, qua Justinus utitur Paraen. c. 28. p. 27. vel Θώνιος Nicand. Th. 313. vel Θῶνος in codd. Lucian. Alex. §. 5. Eodemque accentu scribitur Πρῶνος genitivus nominis topici Pausan. II. c. 34, 10. et 35, 3. (ubi Siebelisius Πρωνός scripsit) vel ad significandam synaeresin ut λᾶος, κῆρος, ἦρος, vel ut Ἰππος πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ προσηγορικοῦ Anecd. p. 1222. Etym. M. p. 826, 18. quod a proprio parum distinxit Buttmannus in Indice Nomm. Anomm. s. h. v.

§. 2.

Sequitur litera $\bar{\rho}$. Etym. M. 817, 42. δύο μόνα εἰσὶν ὀνόματα εἰς $\bar{\alpha}\rho$, ψᾶρ καὶ κᾶρ, ἅπερ προσθέσει τοῦ $\bar{\omega}\varsigma$ κλίνεται. Appellativum neutrius generis κᾶρ, unde compositum est ἐγκαρος i. e. ἐγκέφαλος *cer-ebrum*, non legitur nisi praepositionibus adjunctum ἀνὰ κᾶρ, κατὰ κᾶρ, interdum uno sub accentu, uti adverbia solent; commune κᾶρ significans πρόβατον et φθειρα (Hesych.) nonnulli in homerico τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ invenire sibi visi sunt, cujus genitivi alpha naturaliter longum ionice correptum esse, ut λελασμένος Schol. II. Π. 776. Ceterum significationum illarum vestigium

superest nullum, nisi quod Cariae mons *Φθείρ* vel *Φθιρῶν ὄρος*, accolae *Φθίρες* vocati sunt v. Schol. II. IX. 378. Schol. Lyc. 1383. cf. Schneider. ad Theophr. T. III. 102. de ovibus vero si dicitur, cum *ἀρνός* cognatum videri potest, quod ab obsoleto *ἄρ* ⁶⁾ productum est ut *κάρνος φθείρ*, *βόσκημα*, *πρόβατον* Hes. a *κάρ*, *Νάρνος* fluvius Steph. a *Νάρ*. Tertium *Πάρ*, regionis Thraciae nomen addunt Arcadius p. 125. Draco p. 76, 14. Choeroboscus Anecd. p. 1408. eaque omnia longa esse testantur. Neque aliter statuendum de *Ῥάρ*, quod nomen Triptolemi patrem habuisse Photius refert; ceteri *Ῥάρων* vocant. *Φάρ* τὸ ἰμάτιον Arcadius p. 124, 15. perispomenon esse docet ut cetera, quae sint neutrius generis, *στῆρ*, *δῶ*, *κῶ*, quorum prius ex synaeresi natum, cetera apotroctis adnumerantur; idemque accentus est latini *far*, quod acuitur in Aret. de Cur. Acut. II. 2, 256. ed. Spreng. Graeci autem *φῆρος* dixisse videntur v. Aglaoph. p. 866. In Schol. Guelph. ad Eur. Hec. 1038. *μάρ ἢ χεῖρ κατὰ Λωριεῖς*· ἐξ οὗ καὶ *μάρπτω*, sine dubio *μάρη* scribendum; nam *μάρη ἢ χεῖρ κατὰ Πίνδαρον* Schol. II. O. 137. et ab hoc nomine, quod Coraes Atact. I. p. 140. in novitia Graecitate perdurare testatur, vulgo verba *μάρπτειν*, *μάρνασθαι*, *εὐμαρής*, *δυσμαρής* repetere solent v. Etym. Gud. 380, 27. Eustath. p. 1009, 26. sicut a synonymis *εὐχερής*, *εὐπαλής*, *ἀπάλαμνος*. Plurale est nomen gentis Ponticae οἱ *Μᾶρες* Herodo. VII. 77. Praetermitto Hesychii aenigmata *Βάρ μικρόν*, *Κλάρες αἱ ἐσχάροι* et ex vicinis terminationibus *Ἄρ ὀξυβαρον*, *Κτέρες νεκροί*, quae nullius graeci vocabuli similia sunt. —

Τὰ εἰς εἰρὴν λέγοντα μονοσύλλαβα τρία μόνον εἰσίν, ἐν μὲν θηλυκόν, τὸ χεῖρ, δύο δὲ ἀρσενικά, Εἶρ ὄνομα ποταμοῦ καὶ τὸ φθείρ Anecd. p. 1200. Herodian. Epim. p. 220.

6) De similitudine nominum *ἀρνός*, *ἀρνεῖός*, aries (arvina, aruga) *ἐρῆσος*, *ἄρσην*, barrus, *ἐριφος* (ut *στέρηφος*), verres, vervex, *χῆρ*, *χοῖρος*, *πόρκος*, vir, fireus, jam plurimi superiorum admonuerunt, neque ea fortuita videtur; v. Interpr. ad Hesych. s. *Ἄρθεος* et *Βαρῆιον πρόβατον*, *βοῦς*. Idem *Κάρτην τὴν βοῦν Κῶτες καὶ τὸν οἰκέτην*, quod recte sic emendant *κάρ τὴν βοῦν*. Pro *οἰκέτης* valet in proverbio *θύραξ Κᾶρες*, *οἰκέτ' Ἀνθεστηρία*.

Arcad. p. 20. quorum postremum Galenus Ther. ad Pison. XVIII. 290. T. XIV. a verbo φθείρω repetit. De primo, quod latinum *hir* s. *ir* esse creditur, consentit Eustathius p. 110, 38. *μονῆρες ἐν θηλυκοῖς τὸ χεῖρ*, Herodianum fortasse sequens, cujus est illa de genitivis *χερόος* et *χηρός* disputatio; etsi in libro *περὶ μονήρους* praeteritur. Secundum diverse interpretatur Moschopulus Opusc. p. 51. *εἶρ λαίλαψ ἢ λαμπηδὼν ἢ ὄνομα ποταμοῦ*, cujus mentio est ap. Basilium in Anecd. Boisson. T. III. 439. appellativi memoria evanuit nec scitur graecum sit an barbarum. Quartum accumulatio *Σεῖρ σειρός ὁ ἥλιος καὶ σειρίος* Suid. unde *σειραίνω* manat, quod idem interpretatur *ξηραίνω*, latinum *serus* (*ξηρός*), *serenus*, *seresco*. — Celebrior est terminatio *ῆρ*, *θήρ* sive *φῆρ* 7), *κήρ*, *σήρ* ὁ *σκόληξ* Moschop. Sched. p. 54. (ut *χάλυψ* a gente denominatus) *κήρ* (heres), andronymicum *Ἥρ* Platonis fabula nobilitatum et gentilicia *Σῆρες*, *Τροῆρες*, *Τροῶρες* Steph. Ex bisyllabis contracta sunt *κήρ*, *σῆρ* Galen. de Comp. Med. s. Locc. V. 861. T. XII. qui multo saepius *στέαρ* scribit, et *ῆρ*, quod Theodosio p. 198. reddendum pro *φῆρ*, nam quae Goettlingius proposuit *φᾶρ* et *φοῆρ*, eorum prius non satis convenit cum reliquis exemplis media e consuetudine sumtis quotidianoque sermone, alterum inusitatum est. Item contractionis notam prae se fert *Βλήρ αἰολικῶς τὸ δέλεαρ* Etym. M. *Βλήρ δέλεαρ τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄσθμα* 8), *παρ' Ἀλκμαίωνι ἢ λέξις* Hesych. hoc est, puto, apud philosophum Crotoniensem, cui nomen aeolicum melius convenit quam poetae comico, cujus mentionem injiciunt interpretes; *Βληρόν δέλεαρ* Suid. litera delta, quae cum lambda consociari recusat, in β mutata aeolice ut *ὄδελος*, *σάμβαλον*. Postremo quod Herodianus ad ex-

7) Feminino ῆ θῆρ usi sunt Aelianus H. Ann. VI. 24. XVII. 12. Oppian. Cyn. III. 440. Nicand. Ther. 357. et 814. Nonn. XV. 197. XLVIII. 738.

8) Haec significatio aliunde tracta, fortasse a *φλᾶν*, *flare*, *παφλάζειν*, nisi alio ducit Hesychii glossa *Αἶθμα δέλεαρ*. Cur vero *ἄσθμα* ubique scribitur contra Technicorum auctoritatem et, nisi ab *ἀάζω* ortum habet, contra rationem? *Βλήρ* ex *δέλεαρ* contractum inflecti debere docet Goettling. de Acc. p. 239. *Βῆρ τὸ φρέαρ παρ' Ἀσσυρίοις* Schol. Diosc. 911. eodem accentu apud Stephanum et Hesychium.

plicandum homericum ἐπίηρα 'φέρειν' assumsit nomen ἦρ ἢ ἐπικουρία, οὗ ἢ γενικῆ ἦρός Schol. Ven. I. 572. Eustath. p. 152, 31. id si certis exemplorum documentis confirmare potuisset, non stetisset Aristarchi sententia, accusativum illum ab ἐπίηρος repetentis. In ἰῶ tantummodo tria finiri dicit Etym. M. 107, 28. ἰῶ καὶ φθίῶ καὶ φίῶ ὄνομα κύριον, quorum postremum ignotum; ἰῶ pro εἰῶ valere videtur, sicut Endymionis filius modo Φθειῶ nominatur Schol. ad Lyc. 1383. modo Φθίῶ Anecd. p. 1200. Eustath. p. 368, 1. et cur ita nominatus sit, conjectare liceret, si Phthirem Cariae montem Latmo vicinum fuisse sciremus; Γίῶ sive Γείῶ Libyae fluvium Geographi memorant, gentilicia Σίρες et Φθίρες Stephanus; sed quod apud Hesychium legitur Ἰῶρες λόγοι, magna suspicio est, ne aut metaplastum sit pro ἰῶραι sive εἰῶραι, aut ex hoc ipso corruptum. Ultra progredientibus duo occurrunt brachycatalecta, quae Hesychius offert: Ζόρ ἠλικία ἐλάφου ἢ δορκός et Πόρ πούς Λάκωνες, quorum illud removerunt viri docti probabili correctione ζόρξ, huic opitulatur proprietates dialecti, de qua paullo post dicetur. De ceteris assentimur Theognosto Anecd. Cram. I. 122. αἱ παρὰ τῷ Τρύφωνι εὐθεῖται δόρ καὶ δούρ, ἀφ' ὧν δορός καὶ -δουρός, κακίζονται, neque ullum aliud nomen in οὐρ terminatum reperitur praeter peregrina, ἀσοῦρ κρατήρ (αἵματος) ὑπὸ Φοινίκων Hesych. quod Romani *assir* dixerunt, potionis genus, ut Festus ait, ex vino et sanguine temperatum v. Tzschuck. ad Mel. II. 1. 12. et Σούβουρ Ptolem. II. 6. sed Tibur Graeci transnominaverunt Τίβυρις et Τίβουρα, Anxur Ἄνξωρ (sic) Diod. XIV. 16.

Sequitur vocalium quarta. Herodianus π. Μον. p. 12, 18. οὐδὲν εἰς τῶ οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ, ὃ Σιμωνίδης (iambographus, reor) ἐνεκα μέτρου δυσλλάβως ἀπερήνατο, τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρες ἐς τύγε πύρ. quorum facile remedium φῆρες ἐστυγον πύρ, leones videlicet, quos Aristoteles H. Ann. IX. 31. (44.) 2. dicit φοβεῖσθαι μάλιστα τὸ πῦρ, Homero assensus H. XI. 544. leo autem praecipue ὁ θῆρ dici solet⁹⁾. Deinceps ita nos docere pergit exi-

9) Reisigii correctio φρὲς ἐς τὸς πύρ silentio praetermitti debebat. [Eam qui nuper probarunt, meminere haec prius edita esse.]

mius magister: τὸ Σῦρ οὐ σύννηθες παρ' Ἑλλησιν ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ Φοινίκη. Interim nomen graecanicum nescio unde expiscatus est Theognostus Cram. II. 133. εἰς ὑρ̄ μονοσύλλαβα δύο ἐστί, σῦρ τὸ φορτίον καὶ πῦρ· ἀμφοτέρω δὲ κλίνεται διὰ τοῦ ρος. Illud procul dubio cum σύρη, σύρμα, συρφετός et ceteris verbi σύρω germinibus ¹⁰⁾, cognatum est potiusque φορυτόν quam φορτίον significat; nam φορυτός et συρφετός synonyma sunt. Praetermitto κῦρ decrepita aetate receptum pro κῦριε, exempli causa ὃ κῦρ Βασιλείε Eustath. Opuse. 337, 48. v. Ducang. Gloss. Nominum in ωρ exempla quatuor proponit Theognostus Cram. I. 133. φώρ, qui nominativus legitur in Julian. Epigr. XIII. male circumflexus ap. Gellium I. 18. et alios, Νώρ ὄνομα ἔθνους, σώρ, σκώρ τὸ οὐδέτερον, ex quo colligimus id quod antecedit esse urbis Tyri nomen femininum, quod alibi Σόρ et Σούρ scribitur; Nores gens iterum memoratur in Anecd. T. I. 440. incertum Noranis an Noricis affinis. Σκώρ oxytonum est in Edd. vett. Aristoph. Rann. 146. Plut. 305. ubi Brunckius σκῶρ, tanquam masculinum esset, scripsit, in Anecd. Bekk. p. 1208. aliisque locis ad Phryn. p. 293. indicatis, sed circumflectendum esse, ut cetera neutra, credimus antiquis v. Theodos. de Accent. p. 198. Regg. Pros. p. 449. exceptis qui dorice scripserunt; etenim Joannes de Ton. p. 7. τὸ σκῶρ Δωριεῖς φασιν ὀξύνην· quod si verum est, male nuper in Epicharmi versibus Athen. VII. 319. F. 320. C. pro oxytono e codd. successit circumflexum. Romani

10) Υῤῥάξ sive ὑράξ, quod Suidas et Hesychius interpretantur μῆγδην, idem est quod φῆγδην et fortasse rectius scribitur ἕρραξ ut aeolicum; barytonum certe est in Anecd. Cram. II. 23, 22. Eustathius p. 13, 45. Υῤῥάξ κῦριον αἰολικόν, διὸ καὶ φιλοῦται· ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Υῤῥάδης, ὅπερ οἱ Αἰολεῖς Υῤῥάδιος. Sed id alios pro adjectivo usurpasse ex Hesychio apparet Υῤῥάδιος ὁ ἄδοξος, εἰκαῖος, ubi aspiratum est ut nomen proprium apud Diogenem; et Συῤῥάδιος μικτός, εἰκαῖος. Herodianus π. Μον. p. 18, 9. cum ὑῤῥάδιος componit θυητάδιος, κρηπτάδιος, μουσάδιος, μιχτάδιος, μολπάδιος, ὑσσάδιος, quorum tertium in Μυσάδιος mutandum, nomen aeolicum v. Stephan. s. Μυσία. cf. Anecd. p. 859, 16.

quum *Dorí* possent dicere, maluerunt *Dores* ut *Aeoles*, de quibus valet quod de multis aliis *εὐθεῖαν ἀναπλάττειν μὴ εἰρημένην εὐήθεες* v. C. III. §. 3. Neque in monosyllaborum numero referri debet *ῶρ ἢ γωνή*, quippe contractum ἐκ τοῦ *ῶαρ ὡς ἦρ* Philem. Lex. p. 218. Eustath. 573, 29. cujus prima positio non reperitur. *Ἦρες πύργοι ὠχρωμένοι* Hesych. vix dubium erit, quin idem declarent, quod *ῶροι* sive *οὔροι* id est *φύλακες*, quos et *οὔρεις* appellari tradit, sed utrum is sit metaplasmus, qui dicitur, aeolicus, *ῶρες* pro *ῶροι*, an librarii terminationem corruerint, in incerto relinquam¹¹⁾.

§. 3.

Hinc progredimur ad literarum finalium ultimam. Nominum in *ας* magnum numerum congregavit Technicus Anecd. p. 1181. primum circumflexa hominum et fluviorum vocabula *Βᾶς, Λᾶς, Θᾶς, Χνᾶς*¹²⁾ et appellativa *λᾶς, πᾶς* (*ἄππας, ὁ τροφεύς* Hesych.) id est pater, quae omnia pares in declinando syllabas servant, tum oxytona, *Ζᾶς Ζαντός, Πρᾶς Πραντός*¹³⁾, *Φθᾶς Φθαντός*, cujus accentum participiis assimilatum esse, postremo appellativum *κρᾶς παρὰ Σιμωνίδῃ (Σιμμία) τῷ Ῥοδίῳ χρυσῶτι φαέθοντι πολύλιτος φαίνεται κρᾶς*¹⁴⁾ idque diverse declinari, quia unicum sit appel-

11) Idem *Ῥορες ἀναγκαῖοι, προσήμοντες, et Ἄορκτους ὁμιλίας*, hic *ἄορον* id est *ἄρον*, illic *ῶρες* scripsisse videtur vel *ῶρες* pro *ῶρες*, quae commutantur in Schol. II. IX. 324. cf. Muetzell. de Hesiod. Theog. p. 61. sq.

12) Omissum est *Γρᾶς* v. Arcad. p. 125, 15. unde *Γράδης*, et *Λᾶς* viri et urbis nomen, a quo veteres *Λαπέροης* compositum esse volunt probatque Bekkerus ad Harpoer. p. 104, 17. sed repugnat correptio syllabae primae et insolentia compositionis; nam *Λαπέροης* dici debebat vel *Ἀποροθός*, nec *Θουριοπέροαι* significat Thuriorum eversores, sed Thuriis *περοίζοντας* v. Meinek. Quaest. Scenn. II. 53. Feminina *Χνᾶ ἢ Φοινική* et *Φνᾶ νῆσος* memorat Joannes p. 8, 5. *Χᾶς* in Regg. Pros. p. 449. vitiose scriptum pro *Χνᾶς*. [*Nᾶς* in Phryn. p. 434. operarum errore subrepsit pro *Λᾶς*, non ut Goettlingius suspicatur de Ace. p. 116.]

13) Sic Herodianus in Catholica; sed in Onomatice *λέγει τὸ Πρᾶς περσιπᾶσθαι* et scribitur ita apud Stephanum s. h. v. et Eustath. p. 436, 20.

14) Versus facile restitui potest *χρυσῶ τοι - πολύλιτος ἐμφέρεται*

lativum oxytonum: ὡς διήλλαξε περὶ τὸ σημαίνόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν, quod pertinet ad notum canonem ὅπου εἰς ἓν ἡμάρτηται, ἡμάρτηται καὶ εἰς ἄλλο Anecd. p. 1196. Ac macrocatalecta illa nulla ratio est cur dubitemus per omnes casus declinari potuisse, sed eorum, quae unum tempus habent, nullae probantur formae, nisi quae pluribus constant syllabis sive declinando sive componendo effectis. Et enim communis consuetudo et Grammaticorum auctoritas v. Etym. M. p. 446, 24. 635, 21. 809, 23. Arcad. p. 193. nullum fert monosyllabum nisi aut natura aut positione intentum, praeter aeolicum πᾶν et literae σάν nomen doricum, praeterque numeralia et pronomina, quorum in omnibus linguis liberior fictio, ἴ sive ἶ v. Drac. 106, 14. τίς, ἔν et δέν, quo Democritus usus est Plutarch. c. Col. IV. 143. μὴ μᾶλλον τὸ δὲν ἢ τὸ οὐδὲν εἶναι, et Alcaeus Fragm. LXXXIX. 62. οὐδὲν ἐκ δεινὸς γένοιτο, uterque in antithesi, de cuius licentia dixi ad Aj. v. 24. ad Phryn. 563. Verum hoc quoque ab usu quotidiano remotum est pariterque aeolicum πᾶν et πόρ, quod paullo ante protulimus, et πός, cuius in proximis erit mentio. Itaque κλάς, quod Matthiae Gramm. §. 92. p. 253. tanquam usitatum assert, ipsum non legitur sed casus bisyllabi κλαδί, κλάδα, κλάδεσι, κλάδας: nec ab ejusdem notae verbis propagantur nomina βάς, στάς, σπάς etc. sed obliqui στάδα λίμνην v. §. 1. et composita βουστάδες ἀύλαι Sophocl. Ion. Fr. II. (Oen. 417.) χοροστάδες ἑορταί Callim. συστάδες ἄμπελοι v. Schneider. Lex. Gr. quod apud Hesychium reponendum pro Ὑστάς ἢ δασεῖα ἄμπελος et Ὑστάς παστάς ἀμπέλων, similiterque figurata προστάς vestibulum et prostibulum, παραστάς, ex quo Wyttenbachius ad Ecl. Hist. p. 356. nomen παστάς concisum putat, sed est potius a παστός denominatum

κράς, id est προσφέρεται sive ἐμφερής ἐστι, sententia nullo modo; nescimus enim, utrum de Phaethonte aureo an de auro splendido sit loquutus et cuiusnam significetur caput. Schol. Hecub. 429. κοινῶς μὲν ἡ κράς λέγεται, ἡ δὲ τραγωδία τὸ κράτα cf. Matthiae ad Schol. Phoenn. 1159. Simmiae nomen pro Simonide reposuit Buttmanus Gramm. §. 58. 228. cf. Schneidewin. ad Simon. p. 88.

v. Reisk. ad Constant. p. 256. Schneider. ad Vitruv. T. II. 477. ἀνλαδας ἀμπέλους, ἀνλαδέυτους Αἰολεῖς Hesych. ἐμβάς, ἐπεμβάς¹⁵), ὀκρίβας ἔνιοι τὸν ἄγριον κριόν Hesych. ὀροβάδων νεβρῶν Id. de quo genere adnotavi ad Phryn. p. 610.¹⁶) aliaque in Dissert. III. C. III. §. 1. allata, quorum omnium simplicia non extant. Simplex κᾶς δέρμα Hesych.¹⁷) haud dubie a verbo brachyparalecto σκάω ductum est, cui affinia sunt σπάω, σκύλλω, σκῦλον srolium, σπόλια τὰ παρατιλλόμενα ἔρια Hesych. σπάτος δέρμα, σκύτος Id. κᾶσκανα κασσύματα Id. σπατίλη et παστίλη κόπρος καὶ ἀπόξυσμα τῶν δερμάτων Suid. Schol. Ven. ad Arist. Pac. 42. (48.) ipsumque σκῶρ, cujus obliqui τοῦ σκατός et τῷ σκατί orti sunt ab obsoleto σκάς, unde σκατοφάγος et νεοσπάτωτον id est νεοκάττυτον Athen. XIV. 622. A. brevi utrumque vocali, ut et ἔγκυα (laconice ἔγκυτα) viscera cuti subjecta, *intercus*. Postremo qui latini nominis *scortum* intellectum duplicem reputaverit, non dubitabit indidem repetere graeca κᾶσσος et κᾶσα. Arcadius p. 76, 16. κᾶσσος ἀπὸ τοῦ κᾶσος γίνεταί κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ. Ἔστι δὲ εἶδος ἱματίου, quod latine, puto, *scortea* dicitur, alias σίσουρα· prostibali nomen est κᾶσα, κατᾶκασσα, et paragoga κασωρίς, κασανύρα, illud ut

15) Ἐπιβάς Schol. Pind. P. IV. 249. fortasse fictum ad explanandum nomen ἐπίβδα. Κεραβάς (sic) Etym. Gud. 315, 11. rectius in Lex. MS. Albertii ad Hesych. s. Κέρατα scribitur κεροβάτης. Ὀκρίβας paroxytonum et per *ντ* declinatum non magis huc pertinet quam κιλίβας, ἀλίβας, λυκάβας, quorum origo solis nota est Grammaticis symbolice doctis. Μιμοροτοβία ναῦς ἐν ᾗ ἄνθρωποι βεβήμασι Hesych. fortasse de cymba charonia, a βίω eo, unde βίωμα sive βείωμα homericum cum significatione futuri ut πίωμα.

16) In Antiphanis versibus, quos tractavi ad Phryn. p. 637. βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑλιβάτης, αἰξ οὐρανία, nunc praefero ἡλιβάτης ut Schol. Ven. O. 273. ὁ αἰγαγρος τῶν ἡλιβατούντων ἐστί· et apud Anaxilaum τοὺς μὲν ὀρενόμους ποιήσει δέλφικας χιληβότας, ad exemplum homericum οἷς ληϊβότεια. Lycophro 677. socios Ulixidis, de quibus ille loquitur, χιλῶν vescentes inducit.

17) Quod sequitur Κασπέλη στορνίει, sic corrigam καστέλη στορνίη, doricum illud pro καταστέλλη, ut κᾶστρομα pro κατᾶστρομα, κᾶσσει pro κᾶθεσ. Κοσαρνεῖς ἀνίεισ Λάκωνες scrib. κασάνεισ ab ἄνω, ἀνῶ.

ὄπωρα fructus succulentus, θεωρός, θυωρός, κνέωρον v. Adn. ad Aj. p. 404. ¹⁸⁾ hoc ut a λάστη (πόρνη Hesych.) λάσταυρος, ab ἀγλαός ἀγλαυρος. Dehinc κασαυρείον alpha correpto ¹⁹⁾. Quodsi primitivo κάς sive σκάς eadem tribuenda est brevitās, haud controversum erit, quin propter tenuitatem inconcinnam ab elegantioribus scriptoribus repudiatum sit. Verbo tangam γάς apud Herodianum π. Μον. p. 7, 16. γῆ καὶ γάς εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα, vitiose scriptum vel pro δᾶ vel pro γάνα, quod Hesychius interpretatur χίρσος, γῆ, Gregorius γυνή, sic ut idem nomen et frugiparam et puerperam significasse appareat. — Nomina in ῆς pleraque complexus est Choeroboscus p. 1188. primum duo perispomena parisyllabae declinationis ὁ Δοῆς, quod etiam ab Etym. M. affertur p. 635, 29. Anecl. Cram. T. I. 389. et ὁ Τροῆς, quae unica hujus terminationis exempla esse dicit; tum oxytona, quae magis huc pertinent: σῆς ²⁰⁾, Κρηῆς ²¹⁾, θῆς, Γνῆς καὶ Ἰγνῆς ὡσπερ Ἰγνῆς (scrib. Ἐτεόκης): Apollonius vero de Pron. p. 329. sq. Ἰγνῆς spiritu aspero notat ut a pronomine compositum. His addi poterit Ζῆς, quo Pherecydes usus pro Ζεύς

18) Hesychius Κεωρεῖν πασητηῖν, scrib. κνωρεῖν i. q. κνησῖν prurire.

19) Cum σκάς, κάσα, corium, scortum conferenda μάσθλη id est δέρμα, μάσθλης exoletus, λωγάνιον paleare, λωγάς πόρνη, λωγάλοι πόρνοι, λωγασος ταυρεία μάστιξ (ut μάσθλης ὁ μεμαλαγμένος λῶρος) quibus respondent verba depsere et subigere, unde subactus dicitur pro molli, pathico. Regum Cypriorum speculatores et otacustae προμάλαγγες sive προμάλαγγοι Athen. VI. 256. simillimi Sicularum tyrannorum ποταγωγίδαι v. ad Aj. p. 390. not. 2. fortasse ab illecebris lenoniis nomen adepti sunt. Hesychius Προμαλχατεῖν, μετατροπέειν. nescio an μαστροπέειν scripserit, id est προαγωγέειν. Ad significationem flacci et exoleti etiam μάραγμα sive μάραϊνα ταυρεία μάστιξ, μαραίνω, marcor, convenire videntur.

20) Pro τοῖς σῆτας Théophr. H. Pl. IX. 11, 11. Schneiderus in Syl- labo p. XXXII. ex Urbinate affert τοῖς σεῖς, sed in Auctar. Lectt. p. 74. ex eodem τοῖς σῆς. Οἱ σῆτες Menand. Fragm. Inc. XII. 198.

21) Aeschyl. Fragm. 173. ἐγὼ γενὸς μὲν εἶμι Κρηῆς ἀρχέστατος, a Grammatico affertur tanquam simile ionicis ἀφρονέστατος, αἰδοῖστατος. His simile foret ἀρχαίεστατος, quod metro repugnat; ἀρχέστατος non est. Quapropter Κρηῆς ἀρχέστατος scribi oportet, non ἀρχέστατον ut Reisigius visum ap. Wexium ad Antig. T. II. p. 79.

v. Herodian. p. 16, 16. cf. Spitzner. ad Il. XIV. 265. gentilicia *Φοῆς*, *Γλής*, *Τλής* a Stephano allata, *Μῆς πόλις καὶ λιμὴν* Scylax Peripl. CX. *Κλής* fluvii nomen ut Theognostus ait Anecd. Cram. II. 134. qui nonnullos *Ζῆς* scribere syllaba inflexa tradit, cetera autem hujus declinationis nomina acui praeter *κρῆς* dorice contractum atque ea quae Arcadius p. 126, 7. κατὰ διάλεκτον γινόμενα dicit, namque haec servare suum et proprium accentum *ῆς* et *πῆς* ²²⁾ pro *εῖς* et *παῖς*, ut *δῆς* pro *δαῖς* et pro *μῆν* sive *μείς* *μῆς*, quod in Chia editione legebatur Il. T. 117. et hodieque legitur Hippocr. de Septim. p. 447. T. I. Haec vero, quae recensuimus, omnia substantiva sunt, eoque plus mirationis habet adjectivum, quod Theognostus et Schol. Eur. Or. 16. huic numero aggregant, *βλής*. Idque adeo Schol. Il. Ψ. 254. veteris cujusdam poetae exemplo confirmat; *πᾶσα δοτικὴ διούλλαβος ἐπ' ὀνομάτων εἰς τι λήγουσα ὀξύνεται, χρωτί, δαιτί· οὕτως οὖν καὶ λιτί. Τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ βλητί ὀφείλομεν κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἀναγινώσκειν Νύμφα φίλη, καὶ βλητί λίθῳ ἐνὶ δάκρυον ἦκας.* Neque tamen animo impero, ut rem confectam atque compositam putem. Nam adjectiva, quae extant in *ης* et *ως* verbalia, composita sunt omnia; simplicia substantivorum significationem habent, *Γνής*, *θῆς*, *πλώς*, *δμώς*, postremum et nonnunquam tertium (v. Goettling. de Acc. p. 247.) etiam declinatione differt; *χρῆς* a Philoxeno etymologiae causa fictum est ad derivandum *ζαχρηῆς* et *ἀχρεῖος* v. Schol. Il. B. 269. et Orion. p. 67, 1. *πένης* verbale quidem sed a longe diverso verborum genere. Verum ut concedatur scriptori ignoto aliquanto plus quam grammaticis rationibus probari potest, quid tandem illo loco significat *lapidi jacto*? Requiritur *ἀδμητι λίθῳ* ut Ovidius dixit Art. Am. I. 659. *lacrimis adamantae movebis*, id est *ἀδμητι λίθῳ ἐνὶ δάκρυον ἦσεις*, vel *σκληρῶ*. Neque tamen audeo hic *σκλητί* supponere ad sententiam aliquanto aptius, sed analogiae non minus alienum quam *βλητί*. Hujus est etiam in Etym. M. p. 358, 5. aliqua mentio: *τὸ ἐπιβλής οἱ μὲν βαρύνουσιν ὅτι δοκός ἐστιν· οἱ δὲ ποιότης*

22) Haec boeotica perhibentur in Anecd. Cram. T. I. 346, 7.

δοκοῦ· οὐ γὰρ βαρύνεται· οὐ γὰρ ἐστὶ βλής μονοσύλλαβον καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἵνα ἐν συνθέσει βαρύνηται ὡς Ἐτεόρκης, quibus haec subjecta videtur sententia: si substantivum βλής in usu esset trabem significans, tum ejus ποιότητος sive differentias retracto accentu notandas esse, πρόβλης obex, ἐπιβλής subex, κάβλης ὁ μάνδαλος Hesych. ὑπόβλης sublex sive publica v. Schneider. ad Vitruv. III. p. 201. eadem ratione qua certum genus Cretum Thracumve Ἐτεόρκης et Σαμόθραξ nominatur; quum vero substantivum βλής non extet, retractionis causam esse nullam, sed ἐπιβλής scribi oportere, sicut προβλής, συμβλής, ὑποδρός, ἀκμής, ἰθυτιμής et cetera, quorum simplicia desunt. Verum de accentus inconstantia in progressu sermonis dicetur accuratius; nunc, quo intendimus, pergamus.

De nominum in $\bar{\iota}\varsigma$ syllabam desinentium paucitate Theognostus Aneed. Cram. II. 135. τὰ εἰς $\bar{\iota}\varsigma$ μονοσύλλαβα μὴ ὄντα δικατάληκτα οὐκ ἔστι πολλά, τίς τὸ ἐρωτηματικόν, κίς, λίς ὁ λέων, Ἴς ὁ ποταμός, Δίς ὁ Ζεὺς· τὸ γοῦν ἴς καὶ θίς καὶ ρίς δικατάληκτα. De mensura Herodianus π. Μον. p. 19. τὰ εἰς $\bar{\iota}\varsigma$ πάντα ἐκτείνεται, λίς, κίς, ρίς· σημειῶδες ἄρα τὸ τίς. Horum unum θίς pro significatione variat genus, cetera inanimatarum rerum vocabula feminina sunt, animantium masculina, eoque numero comprehenditur etiam Ἴς Babyloniae et Italiae fluvius Herod. I. 179. Lycophr. 724. et plurale Φθῖοι καὶ Φθῖες Steph. Appellativi formam singularem asservavit Hesychius Γίς ἱμάς καὶ γῆ καὶ ἰσχύς, quae interpretationes fere omnes conveniunt cum primitivo ἴς vis, unde ἴφης, ἰσχύς, ἰσφαίνω, ἴσφατον βίαιον Hesych. (ἰσφότατον Theognost.) ὀσφύς, ἰσχίον; ἰξύς, vīco, vīmen (ἱμάς), vīncio; a γίς γῆ compositum videtur γίγας. Praeterea affert Γνίς γέρανος Τυρόρηνοί, cui latinum grus apponunt, Δρίς δύναμις, quae glossematica sunt et inaestimabilia, aliorumque inclinamenta varia Σχίδα (nisi nominativus est doricus) σινδόνος πῆγμα (scr. ῥῆγμα), Βλίδες (βλύδες) ψεκάδες, Σφίδες χορδαὶ μαγειρικαί²³), Ψίδες ψιάδες, ψεκάδες, Νίδες

23) Idem est σφιζω et σχίζω. Ab hoc scindo proficiscitur, ab illo

αἰδοῖα παιδίων Suid. pro quo apud Hesychium Νίδες scribitur, fortasse pro ἰνίδες *nervuli*. Horum si nominativos ad amussim fingimus, emergent monosyllaba brachycatalecta, quale est *τίς* ap. Apollonium in Lex. Hom. et Hesychium s. Κτιδέη, sed haec consuetudo graeca non fert; Schol. Il. K. 334. *κτιδέη κατ' ἀφάρισιν· ἰκτίς γάρ ἐστιν ὡς Νικανδρος ἰκτίδος· τὸ γὰρ μονοσύλλαβον οὐ δύναται κατ' ἔκτασιν οὔτε κατὰ συστολήν λέγεσθαι· οὔτε γὰρ ἐκτείνεται ὡς κρηπίδος, ψηφίδος, οὔτε συστέλλεται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ τίς*. Neque tolerari potest quod apud Hesychium scribitur, Φρίν φρένα, sed ille vel φρήν scripsit vel φρόνιν. Σχίδα autem et σφίδες et similia veteres sine dubio metaplastis adnumerarunt sicut Eustathius p. 865, 32. *κνίδα* Oppian. Hal. II. 429. pro *κνίδην*, etsi prosodia discrepat, dictum esse sumit ὡς ἰώκην ἰῶκα, κρόκην κρόκα. *Κνίς urtica* non legitur nisi in Gloss. Philox. neque probari potuisse apparet ex illa argumentatione, qua nominativum *Δίς* a Rhinthone usurpatum reprobant Anecd. Bekk. p. 1194. Sic enim disputant, obliquos hujus nominis casus iota semper breve habere, quare iis nominativum longum (ut est latinus *Dis*) praestrui non posse, brevem autem repugnare analogiae. Ergo etiam *κνίδα*, *σχίδα*, *σφίδες*, quorum iota breve esse partim ex metro apparet, partim ex accentu et ex mensura latini *fides*, neque a disemo nominativo repetere potuerunt neque ab eo qui est unius temporis, sed metaplasta dicere coacti sunt. *Δίς* autem si remotum fuerit, duo sola restant pure declinata *κίς* et *λίς* Anecd. p. 1259. nam qui Il. A. 480. pro *λιν* scripserunt *λιν' δωρικῶς*, auditi non sunt. Accusativus ille *λιν* legitur etiam Eur. Bacch. 1174. et Theocr. XIII. 6. sequente utrobique vocali nullo cum apostrophi signo, similiterque *κιν* scribitur Anecd. p. 1232. pro quo Lexicographi nostri tacite *κίν* substituunt ut et Hermanus apud Euripidem. *λίν* edidit, utrumque contra Herodiani

findo, omisso sigma asymploco, ut *funda* pro *σφενδόνη*, *fungus* pro *σφόγγος*, *fallo* pro *σφάλλω*. Indidem orta *fides*, *fibra*, *fimbria*, *flum*, *filix*, quae graece propter foliorum similitudinem *πετρῖς* dicitur *εἶδος βοτάνης ὁμοιον πετρῶ* Schol. Theocr. III. 3.

praeceptum Schol. II. 1. c. *πᾶσα ἀντιαιτικῆ μονοσύλλαβος ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν*, quare etiam *κλειῖν* scribitur et *θεῦν τὴν θεῖσιν* scr. *τὴν θεόν* Arcad. p. 130, 20. quamvis acutis nominativis²⁴). Sed quaeritur accentus nominativi, qui modo *λίς* scribitur Hesiod. Scut. 172. (ubi Ven. *λίς*) et Theocr. XXV. 202. 211. 232. sive *λεῖς* Gell. N. A. XIII. 7, 5. sicut Aristarchus *ῥεῖς* et *θεῖς* scripsisse dicitur Etym. Gud. p. 30, 48. magis, puto, prosodiae causa (ut *χοεῖσαι*) quam propter etyma in scholis tradita *ῥεῖν* et *θεῖν*, modo etiam *λίς* Theocr. XIII. 61. et 62. Oppian. Cyn. IV. 80. in Theodotionis, quae dicitur versione Job. IV. 11. Oseae V. 14. Gregor. Carm. IX. p. 79. B. XIV. p. 88. C. LX. 139. A. Suid. s. h. v. etc. quorum illud probavit Aeschrio *λίς* scribens, primum ut hoc accentu diduceretur ab adjectivo *λίς*, deinde propter accusativum *λίην*, quarum rationum prior parum valida, altera levissima est. Aristarchus autem *λίς* assimilavit *τῷ κίς καὶ θίς καὶ ῥίς, καίτοι γε διαφόρως κλιθεῖσι πρὸς τὸ λίς*²⁵), quae differentia non pertinet ad *κίς*. Idque unum ad probationem confert, quippe et genere et declinatione et vocalis mutabilitate²⁶) cum *λίς* perfecte congruens; ac miror cur Aristarchus non satius duxerit hoc uno niti vocabulo, cujus accentus minime controversus erat²⁷), quam dicatalecta illa in auxilium vocare, quae a *λίς* tantum distant, quantum *πούς* a *βοῦς*.

24) *Μὰ τὸν Ζεῦν* legitur in Aeschrionis iambis, sed scriptura parum certa est.

25) V. Lehrs. de Aristarch. p. 266. Eustathius pronomen *τίς* adjungit, pro quo Spitznerus ad II. IX. 239. *ῖς* substitui jubet ut aptius; sed aptum est neutrum. In Scholio isto *τῷ χαρακτῆρι — κλιθεῖσι* laborat paullulum constructio.

26) Sic enim docemur Anecd. p. 1194. iota nominum *λίς* et *κίς* naturaliter longum esse, sed corripri in tractu et declinatione pro arbitrio poetarum v. Meinek. ad Euphor. p. 78. quod si verum est, in sermone soluto *κίς* potius scribendum quam *κίς* Theophr. Caus. Pl. IV. 15, 4. Ammon. p. 74.

27) In nostris certe libris multo saepius *κίς* invenitur quam *κίς*, quod Goettlingius praefert de Accent. p. 242. repugnans illis Grammaticorum testimoniis, qui accentum obsoleti *λίς* conjectura quaerebant, sed prononciationem usitati *κίς* auribus perceperant.

Aliud est *λίς* ὁ *λίθος* Etym. M. p. 513, 30. fictum fortasse exemplo synonymorum *λέα*, *λαῖας*, *λίθος*, (*λήβολος*), *λαίγξ*, *λαπίς*, *λέπας*. Adjectivum hujus terminationis unum reperitur *λίς*, cujus obliquos casus *λιτί*, *λίτα* sive *λιτά* metaplasmo ut *κλαδί*, *κρόα*, detortos esse volunt, quia *λίς* non per *τ* sed, ut cetera monosyllaba, pure declinari debeat Schol. Σ. 352. Ψ. 254. Nobis haec quoque ex dissimilibus argumentatio incertior videtur, nihilque cunctamur uni adjectivo tres attribuere formas, unam primitivam *λίς*, *λιτός*, duas paragogas *λιτός* et *λισσός*.

Terminatio *ος* brevi absolvi potest. Herodianus enim in Etym. Gud. p. 31. et Theognostus Anecd. Cram. II. 135. simpliciter negant monosylla hujusmodi reperiri praeter pronomina. Sed Choeroboscus in Ind. Anecd. Bekk. p. 1361. Etym. M. 635, 20. *πάν*, inquit, ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτεῖ χωρὶς τοῦ *τίς* καὶ τοῦ *πός*, ὅπερ ἀπὸ τοῦ *πούς* γέγονεν, οἷον ὡς *πός* ἔχει *μαινομένοισι*· καὶ τοῦ *ἐν* καὶ τοῦ *δέν*, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ *τί*²⁸) καὶ χωρὶς τοῦ ὅς καὶ τοῦ *πάν* παρ' *Αἰολεῦσι*. In verbis poetae, quae significant ὡς *ποδῶν* ἔχουσι (πρὸς *μαινομένοις* Mosch. Id. V. 78.) Dindorfius Praef. Corp. Scen. p. XV. nihil immutat numerum choriambicum esse ratus; si heroicus est, aptior suppetit scriptura ὃ *πός* ἄγ', *ιέμένοισι* ut Theocr. XV. 70. ὁ δ' ἔ *πόδες* ἄγον *ἐχώρει*. Tria sunt in *υς*, *δρῦς*, *μῦς*, *σῦς*, circumflexa omnia Arcad. p. 126, 16. Regg. Pros. 127, 449. quibus accedit nomen regis Paphlagonum, quem Athenaeus IV. 415. D. *Θῦν* appellat (τοῦ *Θύος* accentu mendoso X. 415. D.) Aelianus *Θῦον*. At brachycatalectorum *βλύς* et *κλύς* nihil nisi accusativus *κλύδα* legitur et composita: *σύγκλυς*, *Ἀναβλύες* *πηγαί* Hesych.

De nominibus in *ως* hoc praeceptum legimus Etym. M. 770, 20. τὰ εἰς *ως* μονοσύλλαβα ἀρσενικά ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐν συναλοιφῆς εἶη ὡς *σῶς*, ἢ ὅπου *Δωριεῖς* καὶ *Ἴωνες* τὸ

28) Coraes Atact. T. I. 180. dubitabat antiquum *δενός* utrum pro *τινός* an pro *οὐδενός* valeat.

οἷς ὡς²⁹⁾ λέγουσι. Τὰ ὀξύτονα εἰ μὲν ἔχει σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυντόνων, διὰ καθ' αραοῦ τοῦ ὡς κλί-
νεται δμῶς, θωός· εἰ δὲ μὴ, διὰ τοῦ τ φωτός, χρωτός,
πλωτός, cuius accusativo utitur Xenocrates de Aquat. c. X.
καλοῦσιν τινες καὶ πλωτά τὸν κεστρία, frequentior autem
est pluralis. Horum tria sunt substantiva masculini generis;
duo natura epitheta, quae sequuntur genus nominum, quibus apta
sunt, δμῶς (ἄνθρωπος), πλώς (ἰχθύς) propriaque utuntur
positione feminina δμῶς et πλώας. Sed terminationem ipsam
ab hoc genere non abhorrere, documento est κλώς, cuius plu-
ralem Hesychius protulit, Κλώθες μοῖραι, fortasse ex Homeri
libris antiquis Od. VII. 197. ubi hodie κατακλώθες sive κα-
τάκλωθες Etym. M. legitur, veteres autem disjunctum a prae-
positione legerunt, τὸ κλώθες μεταπλασμός ἐστι τοῦ κλω-
θοί ὡς Σαπφοί Schol. estque hoc unum nomen monosylla-
bum per θ declinatum. Δώς quomodo declinari potuerit, ex
latino dos apparet, sed refertur inter acclita ἐπειδὴ τὰ εἰς ὡς
θηλυκὰ μονοσύλλαβα περισπῶνται καὶ κύρια ἐστὶ Etym. M.
293, 50. Gud. p. 154, 53. Haec autem sunt, quae Joannes
affert p. 7, 36. Κῶς, Γλῶς, Χῶς, Τλῶς, Κρῶς, πόλεων
ὀνόματα. Pro χῶς dorice dici χῶς, ut βῶς pro βοῦς, satis
superque constat, sed Χῶς proprium haud usquam commemini,
omittitque hoc Arcadius p. 126, 25. caetera servans, eaque
heroum nomina esse dicit, nec refert, quoniam urbium voca-
cula ab eponymis heroibus heroinisve repeti solent, Τλῶς ἀπὸ
Τλῶ τοῦ Τρεμίλου, Κῶς ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος Steph. Item
Etym. M. 741, 51. λέγει ὁ Τεχνικός ἐν τῇ περὶ τοῦ μονο-
συλλάβου ζῶς βίβλῳ ὅτι περισπῶμενά ἐστι τὸ ζῶς καὶ τὸ
Κῶς καὶ τὸ Γλῶς· ἐστι δὲ ὀνόματα ἡρώων, postremum
etiam hominis Aegyptii vel Asiani Polyaen. VII. 20. et Hesych.
quod minus recte Γλῶς scribitur, idemque vel Τλῶς reponen-

29) Recte Sylburgius τὸ οἷς ὡς. Hemsterhusius putat ex οἷς primum
ὡς tum κῶς extitisse; sed ὡς pro οἷς non legitur, κῶς τὸ πρόβατον,
quod Eustathius κῶον scribit, idem est quod κῶς τὸ κῶας, ut vellus di-
citur pro pecus Juvenal. XII. 4. qui et squamae usurpat pro piscis, ebur
pro elephantus, ipsumque pecus graecum πέμος esse putatur.

dum in *Anecd.* p. 1196. et ap. Lascarin Gramm. lit. C. fol. VIII. τὰ εἰς ὡς μονοσύλλαβα ἀποβολῇ τοῦ *ς* ποιοῦσι τὴν γενικήν, ὁ σῶς, ὁ Κρῶς, ὁ Κῶς, ὁ Γνῶς. Joannes autem pro suspicioso illo *Χῶς*, quod apud Theognostum *Cram.* II. 135. *Χῶς* scribitur, fortasse *Λῶς* posuit insulae nomen a Stephano proditum. Ignotum quoque *Μῶς* τὸ ἔθνος Theognost. I. c. *Τρῶς* nonnulli adjective dici existimarunt II. V. 461. *τρῶας* *στίχας* scribentes pro *τρῳάς*. Sed adjectivum, quod vere ita appellari possit, in hoc numero nullum reperitur praeter *ζῶς*, quod Ptolemaeus inflecti jussit sed non obtinuit, *μόνον γὰρ* τὸ σῶς ἐστι περισπώμενον μονοσύλλαβον εἰς ὡς ἀρσενικόν *Schol.* II. *F.* 887. ubi μὴ μόνως ἀρσενικόν scribendum est, nam masculina multa sunt, sed solum σῶς per genera movetur. Ceterorum nullum satis exploratum est; *κῶς* carcer Corinthius, quo inclusi *κῶες* vocantur v. *Steph.* s. v. metonymice, ut videtur, quemadmodum *κύφων* et *carcer*. Pro *σμῶς* *ἀνέμου πνοή* *Hesych.* probabiliter *σμώνη* corrigunt; nomen aviculae αἱ σῶδες *Schneiderus* ad *Oppian.* IX. p. 433. vereri se ait ut sanum sit. Sed jam genus fecundum explicetur, quod diphthongis constat.

§. 4.

Suidas s. *Σταῖς* et *Etym. M.* 251, 37. τρία εἰσὶν εἰς αἰς, παῖς ἀρσενικόν, δαῖς (scr. δαίς) θηλυκόν, σταῖς οὐδέτερον, ἃ σεσημείωται. ob eam causam quod ut alio loco dicitur p. 657, 3. ταῦτα τὰ τρία κλίσει μὲν ἀνεδέξαντο, κανόνι δ' οὐχ ὑπέπεσον, nam ne inter se quidem genere et accentu conveniunt. *Arcadius* p. 125, 19. τὰ εἰς αἰς μονοσύλλαβα περισπᾶται, παῖς, σταῖς, τὸ δὲ δαῖς ὀξύνεται, id quod vulgo in libris nostris servatur, convenitque etymo, δαῖς ἀπὸ τοῦ δαίω ὀξύνεται *Etym. Gud.* 132, 50. ut δῶς a δώσω. Sed fluctuat accentus tertii vocabuli, quod Grammatici perispomenon esse jubent; *Regg. Pros.* p. 449. πᾶν μονοσύλλαβον οὐδέτερον περισπᾶται, σκῶρ, ὦς (οῦς), φῶς, σταῖς etc. estque ea usitatio hujus vocabuli tonosis sive sebum significat sive farinam maceratam *Hippoer. de Nat. Mul.* p. 550. et 597. T. II. *Herod.* II. 36. *Aristot. Probl.* XXI. 9. *Athen.* I.

32. B. XII. 548. C. XIV. 645. B. Galen. Comm. in L. de Articc. II. 41, 469. T. XVIII. P. I. Stob. Flor. LXXXV. 21. p. 491, 11. rarius oxytonum Aristot. Meteor. IV. 9, 459. G. p. 385. ed. Bekk. ejus tot libri mirabiliter conspirant, Galen. de Antid. I. 9, 50. de Loce. affect. II. 9, 111. T. VIII. Oribas. de Fract. II. 82. Moschopul. Sched. p. 199. et in Eupolidis versu ap. Etym. M. 422, 43. quem afferens Eustathius p. 1166, 38. *σταῖς* scribit. Sed quod Photius ait *στάς ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει, ὁ δὲ Ἰῶν σταῖς*, hodie nusquam apparet praeterquam in *στατίτης* codd. Athen. III. 110. B. et *στατίνη ἢ ἐκ στέατος (σταϊός) πεποτημένη* Hesych. ac ne *στάς* quidem, neque ulla hujus hypthesis apud Grammaticos mentio, nisi etymi expediendi causa in Anecd. Barocc. p. 414. Mus. Cambr. *τὸ σταῖς ἐκ τοῦ στέας στάς καὶ μετὰ τοῦ ι σταῖς*. Sed et quae praecedunt, adscribere juvat: *ἐχομέν τινα (scr. τρία) εἰς αἰς, παῖς, δαῖς καὶ σταῖς παρ' Εὐπόλιδι καὶ Ἡροδότῃ· τούτων δὲ μόνον τὸ παῖς περισπώμενον ἔστι (adde διὰ τοῦ δ κλινόμενον)· τὸ γὰρ δαῖς ὀξύτονεῖται, κλί- νεται δὲ διὰ τοῦ τ, παρὰ τὸ δαῖω δαῖς καὶ συναλοιγῇ δαῖς ὀξύτονεῖται καὶ ἐπὶ ἀπὸ (sic) ὀξύτονου ἴσως πρὸς ἕτερον σημαίνόμενον· ἔστι γὰρ δαῖς περισπώμενον ἐπὶ τῆς μάχης, ἔνθεν αἰτιατικῇ Εἰς δαῖν ὀπλισμένων ἵππων ἀργός, ἔχει (scr. λέγει) Καλλίμαχος. Ille synaloe- phae praetextus unde natus sit, minus perspicio³⁰), sed pro καὶ ἐπὶ ἀπὸ scribendum est aut ὡς ἀπὸ ὀξύτ. id est, quasi contractum esset ex δαῖς, aut καίπερ ἀπὸ βαρυντόνου, unde δαῖς proficisci debebat, sed acui dicitur propter synemptosin nominis δαῖς, quanquam hoc nunquam contrahitur ac ne eodem quidem ab omnibus scribitur accentu; Etym. Gud. p. 133. 1. δαῖς ἢ λαμπάς ὀξύνεται, δαῖς ἢ μαχῆ βαρύνεται. Sed Hesychius *Δαῖ μάχη ὡς γραῦς γραῖ*, ut in Aeschyli codd. Sept. 926. scribitur pro pleniore forma *δαῖδι*. Schol. II. Ξ. 387. *δαῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ὡς Θέτι, οἱ δὲ πλείους ὡς φλευαῖ**

30) Anecd. Gram. I. 115. *δαῖς παρὰ τὸ δαῖω, κατὰ διάλυσιν δαῖω καὶ πλεονασμῶ δαῖζω, ὁ μέλλων δαῖσω· ἢ δοτικῇ δαῖδι καὶ κατὰ συγ- κοπὴν (ἀποκοπὴν) δαῖ*.

scrib. ὡς φλεβί³¹⁾ quod praeferunt, quia *Θέτι* ultimam Ion-
gam, *δαί* brevem habeat, et quia, quae in *ις* purum exeant
praecedente alpha, acuantur potius quam graventur: *Λαίς*,
Θαίς, *Δαναίς*, *Ἀγλαίς*, *Θηβαίς*, contraria autem *Ξοίς*³²⁾,
Σαίς (adde appellativum *βαίς*) exotica esse — οὕτως ἄρα
δαίς, εἰ μὴ λέγοι τις τοῦτο βεβαρυτονῆσθαι πρὸς ἀντι-
διαστολήν τοῦ ὀξύνομένου ὥσπερ καὶ τὸ ἀκρίς. Schol. A.
677. quum retulisset Menecratem *λήϊδα* scribere, Aristarchum
ληϊδα, hoc posterius probat eodem argumento, additque *δαίς*
a nonnullis gravari ἐπὶ ἐτέρου σημαυνομένου, quae spectant
ad nomen *δαίς*, unde *δαίς* contractum volunt, vel ad aequae
commenticium *δαίς* *δᾶς*, quod explicandae oxytonesi genitivi
δαδός adhibent Anecd. Bekk. p. 1257.³³⁾ sed propter iota
anecphoneton huic numero nominum in *αις* non admiscetur;
Ἡρωδιανὸς παραδοῦς τὰ εἰς *ας* ὀξύτονα διὰ τοῦ *δ* κλίνε-
σθαι οἷον *στιβάδος*, *ισχάδος*, ἐν μόνον ἐκ τούτων εἰς *αις*
φρησι λήγειν τὸ *δᾶς* Eustath. p. 1571, 30. Jam restant duo
barytonesis auctores, Gregorius Cor. de Aeol. VII. 582. τὰ εἰς
αις μονοσύλλαβα διαιροῦσι, *παίς*, *δαίς*, quem de perispo-
meno *δαίς* loqui ita apertum est, ut mirer Schaeferi cautionem,
et Etym. M. 266, 35. παρὰ τὸ *δαίω* γίνεται βαρύτονον
δαίς. *Καλλίμαχος* ἐς *δαῖν* ἐρχομένων. Hae sunt fere
Grammaticorum de accentu nominis *δαίς* sive *δαίς* sententiae
dissonae et dissociabiles, quarum neutra certo fundamento ni-
titur; nam illud est vocabulum ἀπαράθετον, nulli eorum,
quae apponuntur *Θαίς*, *Λαίς*, simile; neque suppetunt no-
mina in *ηίς*, quibuscum comparari possit; nam quod Hero-
dianus affert Epim. p. 20. *δηίς* ἢ μάχη κλίνεται *δηϊδος* ὅθεν
καὶ *δηϊός*, et Schol. Apoll. II. 114. *μενεδηϊός* ἀπὸ τοῦ *δηίς*,
etymologiae causa fictum esse suspicari licet ex eo, quod Etym.

31) Heynius *φλεῖ* reponit scilicet dativum nominis proprii *φλεός*, qui
nusquam legitur.

32) Hoc exemplum, de quo dixi ad Phryn. p. 88. non convenit nisi
regula ita concepta τὰ εἰς *ις* καθαρόν.

33) *Τὰ ὀξύνόμενα ἐν τῇ συναιρέσει πάλιν ὀξύνεται*, *δαίς*, *δᾶς* Schol.
Hesiod. Scut. 275. Anecd. Gram. II. 4. Bekk. p. 708.

M. I. c. adjungit καὶ ἐκτάσει δῆϊς καὶ πλεονασμῷ δῆρις, quod ipsum substituendum est in Schol. Hom. I. c. καὶ τὸ δῆϊς (scr. δῆρις) οὐνομολογεῖ τῷ τόνῳ· τραπέντος γὰρ τοῦ ᾱ εἰς ἠ̄ καὶ τοῦ ἰ̄ (scr. τοῦ ῖ) πλεονάσαντος ἐγένετο; quod nomen δῆρις non plus ad comprobandum confert quam μῆρις, ἔρις, ἐλπίς, vel aliud simile; λῆρις autem ipsum in controversia versatur; homonymi λῆρις sive λῆρις, quod Hesychius interpretatur βούληρις, casus non extant. Quod reliquum est, Callimachi verba ita corrigi oportet ἐς δάϊν ὀπιλιτῶν ἵππιον ἐροχομένων, si pedites cum equitibus congregiuntur, duoque ejus fragmenta CCXLIII. et CCCCLXX. in unum conflari debent.

Eἰς αὐς δύο μόνα θηλυκὰ μονοσύλλαβα περισπώμενα· κλίνεται δὲ ἀμφότερα διὰ τοῦ ος, ναῦς καὶ γραῦς Etym. M. 240, 29. Tertium admetitur Joannes p. 7, 34. perispomena in ας, ους, αἰς, αὐς afferens: μόνως δὲ θηλυκὰ ναῦς καὶ νᾶς, γραῦς, βαῦς, quod quid sit non habeo dicere, neque certum adminiculum praebent Hesychii glossae Βαῦ εἶδος ἄνθους et Βλαῦδες ἐμβάδες, κρηπίδες. Idem Lacones αῦς, αὐτός pro οῦς, ὠτός, dixisse auctor est. Praeterea haec apud eum legimus Ταῦς μέγας, πολὺς, quod tamen ταῦς scribi poterit cum diaeresi, quae in similibus apparet: Ταῦσας μεγαλύνας, Ταῦγέταις μεγάλαις πύλαις, et in ipso nomine montis similiter composito ut τηλύγετος ὁ τῆλε γενόμενος Schol. Od. III. 11. — Nomina in εἰς Etym. M. 304, 52. strictim attigit, unum femininum afferens, κλείς, nec plura novit Theodosius Gramm. p. 66. τὰ εἰς ἰς θηλυκὰ διὰ τοῦ ἰ, πλὴν τοῦ κλείς καὶ ἀντήρις, et duo masculina κτεῖς et δεῖς, tantummodo ut eorum in declinando diversitatem ostenderet; quae causa fuit cur μείς ab Arcadio adnumeratum p. 125. praetermitteret; id enim in casus declinari negant: Ἰσρος καὶ Ἀρκάδιος ἄκλιτον εἶναι λέγουσιν· εἰ δὲ ἐκλίνετο, μενός εἶχεν εἶναι ἢ γενική ὥσπερ κτενός Choerobosc. Anecd. p. 1397. Etym. Gud. p. 385, 2. Excc. Koesii p. 192, 3. ubi Eudaemon appellatur pro Eudemo. Schol. ad Il. T. 117. ἐν τῇ Χίᾳ, inquit, μῆς, ἄλλως μείς ἀδολικῶς· ὥσπερ δὲ ῥεῖς ῥεῖνός καὶ θεῖς θεῖνός, οὕτω καὶ μείς, μῆνός (scr. μεινός vel μείνος) κατὰ τὴν ἀναλογίαν. Atque hic genitivus legitur in Inscript.

Boeotia N. 1569. et saepius, nominativus *μείς* apud Hesiodum, Pindarum, Platonem Tim. p. 39. C. Theophrast. de Sign. Pluv. I. 12. II. 2. Stob. Ecl. I. 27. p. 556. (male *μείς* scriptum) Tzetz. Anteh. 80. aliosque, *Ζείς* pro *Ζήν* in nummo syracusano. In accentu haec vocabula sibi constant, nisi quod *κλείς* circumflexum habet in Aristot. Probl. XXIX. 14. p. 952, 21. et in codd. Laur. et Paris. Nicom. V. 2. p. 1129, 30. contra Grammaticorum praeceptum *οὐδὲν εἰς εἰς μονοσύλλαβον περισπᾶται εἰ μὴ τὸ εἰς* Anecd. Cram. I. 171. Regg. Pros. N. 127. p. 450. Eusth. 857, 40. neque quod in diastasi *κλήϊς* dicitur (*κλάϊς* aeolicum est), extra diastasin barytonum esse potest; itaque etiam atticum *κλήϊς* scribitur. — *Τὰ εἰς εἰς λήγοντα ὀνόματα ἄρσενικά εἴτε μονοσύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα ὀξύνονται, δηλονότι κοινολεκτούμενα* (non aeolica ut *Πήλεως*, *Ἄρσενος*) *Ζεύς*, *Φεύς* (sic) ὁ *Διόνυσος*, *Νεύς* ὄνομα ποταμοῦ, *Δνεύς* ὄνομα πόλεως ἐν *Λυκία*, ἐνθα ἀνετράφη ἡ *Χίμαιρα*, *σεύς* ὁ *σκώληξ*. *Τὸ φλεύς* (sic) *καὶ Νεύς* οὐ συνήθη τοῖς Ἑλλησι· τὸ δὲ *σεύς* οὐδὲ ἐν χρήσει κατὰ τὴν εὐθειάν. Πρὸςκειται ἄρσενικά διὰ τὸ *νεῦς* καὶ *ροεῦς* περισπώμενα Etym. M. 189, 39. Hoc loco *Φλεύς* (*Florus*) pro *φεύς* scribi oportere significavi in Aglaoph. p. 402. idemque nomen Arcadio restituendum pro *φθεύς* p. 125, 26. ubi *εὔς* et *εὔς* subreperunt pro *Νεύς* et *νεῦς*. Herodianus π. *Μον.* p. 6. τὸ *Νεύς* ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον, ὡς φησι *Φιλέας*, ἀπεξενωμένον ἐστι· τὸ δὲ *θεύς* ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν, τὸ δὲ *εὔς* ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον (adverbii *εὔ*), τὸ δὲ *φεύς* ἐπὶ *Διονύσου* κείμενον κατ' ἱστορίαν ἐστὶν εἰρημένον· τὸ δὲ *μῆν* (sic) *δνεῦς* *χειμέριον* ἄγριον ὀφλήσεις, ἐθνικόν· hoc est, ut arbitror, *Δνεῦς* nomen gentilicium est proditum in vetere proverbio *μὴ Δνεῦς Χίμαιραν ἐκτρέφω ὄφλης βλάβην*, ne, ut *Dneus*, *Chimaera educanda malum tibi arcessas*; nam de hac excetra valet quam maxime, quod Aeschylus dicit, *οὐ δὴ τις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσι ἀνατεῖ μὴ μεταστένειν πόνων*. Hinc corrigendum *Δνεῦς* ὄνομα πόλεως ἐν *Λυκία* in Anecd. p. 1365. ubi et ionica *ροεῦς* et *νεῦς* afferuntur p. 1236. *Λεύς* pro *Ζεύς* dici Grammatici testantur, sed *λεύς* id est *λίθος*,

quod Sylburgius Pausaniae reddere conabatur, et *πρεύς*, unde *πρευμενής* pendet et *Πρευγένης* Pausan. VII. 18, 4. nulli illorum innotuisse videtur, nec magis monosyllabum *ηῦς* in Inscript. Phanag. N. 2727. Vol. II. Corp. Inscr. *ἡῦν δὲ συν-ηρώων χῶρον ἔχουσ φθιμένων*, cujus emendatio facilis sed incerta est.

Οὐδὲν εἰς οἷς *λήγει* ὅτι μὴ μόνον τὸ οἷς καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ φθοῖς Schol. Ven. III. 198. Paullulum immutat Etym. M. 620, 23. εἰ μὴ μόνον τὸ οἷς παρ' Ἀττικοῖς καὶ τὸ φθοῖς, quae pariter attica sunt. Nomen *φοῖδες* Aristot. Probl. XXXVIII. 7. quod plerumque *φῶδες* scribitur, singularem habere negat Phrynichus App. p. 70. — Monosyllaba in *ous* parisyllabae declinationis et imparisyllabae permixte exhibet Herodianus p. 14, 23. *Γλοῦς ὁ ληστῆς* (v. Wessel. ad Diod. XV. 3.), *κνοῦς*, *βοῦς*, *οῦς*, *πούς*, quod unum huc pertinet temereque cum prioribus confusum est; nam illa diphthongum vel vocalem longam habent, *πούς* vero et *ὄδους* auctis syllabis ad nativam brevitatem (*πός* et *ὄδός*) relabuntur. Unde arguitur Grammaticorum error, contra rationem fieri affirmantium quod utrumque acuitur v. Apollon. de Adverb. p. 544, 31. Joann. p. 7, 33. Anecd. p. 1159. etc. Atque *ὄδους* nunquam aliter notatum est; alterius accentus minus sibi constat, sed quod Buttmannus dicit Gramm. §. 41. Adn. 8. multo saepius *ποῦς* legi quam *πούς*, adeo falsum est, ut prae decem circumflexionis exemplis centum contraria proferri possint. Soli Hesychio notum *Στροῦς ὁ στροῦθος καὶ ὄσπριον* quaestionem detrectat. Neutrum in hoc numero unum deprehenditur; τὸ οῦς ἀκλιτὸν ἐστίν, οὐδὲν γὰρ οὐδέτερον εἰς οῦς λήγει, εἰ μὴ μόνον τὸ οῦς Choerobosc. in Etym. M. 639. 8.

§. 5.

His percursis pauca subjienda sunt de consonis sigma finale antecedentibus. Est autem unicum hujus terminationis nomen primitivum idemque in communi usu positum ὁ ἄλς Herodot. IV. 185. Aristot. Probl. I. 38. VII. 9. et alio intellectu ἢ ἄλς, quanquam illud plerumque pluraliter dicitur,

hujus obliqui tantum casus frequentantur³⁴). Ceterarum liquidarum nulla huic literae juncta reperitur, praeterquam in vocabulis deviiis obsoletisque, *χίρος* in Timocratis versu ap. Hephaest. I. 2. Toupii emendatione plausibili repositum, et pauca bisyllaba *Τίρυνς* et *μάκαρος*, quae cum *χίρος* et *ἄλς* componit Hephaestio, *περίχρος* Etym. M. 663, 55. et quartum *Σάλαρος* insulae nomen v. Stephan. cui simile *Sars* Hispaniae fluvius a graecis geographis praetermissus. Nec omnino multo plura esse testis est Schol. Dionys. Gramm. p. 823. *πολλά εἰς δύο σύμφωνα λήγοντα οὐκ εἰσίν, εἰ μὴ τὸ ἄλς, Τίρυνς, μάκαρος, δάμαρος*, quorum nullum publico usu celebratum est, ne *Τίρυνς* quidem, de quo postmodo dicetur.

§. 6.

Pergimus ad duplices. *Τὰ μονοσύλλαβα εἰς ἄξ θηλυκὰ μὲν ὄντα συστέλλει τὸ ἄ, σπάξ ἢ κύων, κλάξ, πλάξ, γλάξ, δράξ. Ἡ δὲ ῥάξ (ῥάξ) ἐκτέταται. Τὰ δὲ ἐκτείνοντα ἄρσενικά εἰσι, βλάξ, κράξ, πτάξ· τὸ δὲ Πράξ ἱστορεῖται μὲν ἐκτείνεσθαι (sic), ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ὅθεν οἱ Πρωῆκες Draco p. 19. et 80. Regg. Prosod. N. 63, 434. Primum nomen persicum est, secundum corruptum, ut videtur, pro *στάξ* quod in arte praetexitur obliquis v. Schol. Apoll. IV. 626. tertium ἢ *πλάξ* in casu recto legitur Theophr. de Sens. 73, 677. Lucian. Somn. §. 3. Paul. Silent. Amb. 37. Schol. Theocr. I. 57. Photius: *Πλάξ ἢ γαστήρ καὶ τὸ ἐν πλακοῦντι ῥύμμα, πλάκα τὴν χώραν ἢ τὴν γαστέρα*, quarum interpretationum posterior convenit cum *planus venter* Ovid. Amm. I. 5, 21. prior cum brachyparalecto *plaga*. Quartum *γλάξ βοτάνη γαλακτοποιός* Arcad. p. 125, 5. Etym. M. 232, 37. Eustath. 1251, 19. quae a Dioscoride et Plinio *glaux* (antiquitus eugalacton) vocari videtur, originem traxit a themate *γάλ*, quod quum alpha ut *θάνω*, *δάμω*, *ταλάω*, haberet mo-*

34) Eos, qui *ἄλς* nisi adjuncto *χόνδρος* dici negarent, errasse demonstrant Anecd. Bekk. p. 1317. Obliqui casus persaepe leguntur apud Hippocratem. Sed saepius etiam *ἄλς χόνδρος* pro *χορδρίτης* vel *άλός χόνδρος* v. Elmslej. ad Arist. Ach. 526. Jacobs. ad Anth. T. II. p. 113.

bile, in γλά — γ abiit, iterata gutturali, quod saepe usu venit, ut consona vocabuli prima repetatur vel ante secundam πολύς *porplus*, κώληψ *porples* (ubi *p* pro *π* successit ut σκύλον *spoliium* etc.) κέλομαι κέλομαι Orpian. Hal. III. 311. Orph. Lith. 177. Apollon. I. 716. et fortasse κόλος *cocles*, μέλος sive μέρος *membrum*, μέλεται μέμβλεται v. Goettling. ad Theog. 61. Μῆλος Μεμβλής Hesych. nomen insulae, quae Μιμαλῆς quoque vocata est Hesych. et Βύβλος Steph. ³⁵⁾ modo post secundam consonam βηλός βαλβίς limen, βόλιτον βόλβιτον, μῆρινθος μέρμης. Quum vero Graeci neque γλάγ effari possent, quia gamma terminale non est, neque etiam γλάξ ut ἄλς, quia haec terminatio a genere neutro abhorret v. Apollon. de Adv. p. 549. coacti sunt ad primitivum γάλ redire assumpto alpha finali ut κάρα, λίπα. Utriusque autem formae vestigia impressa sunt affinibus. Etenim a γλάγ, ejus similitudo apparet in latino *lac*, ducta sunt haec: τὸ γλάγος sive cretice κλάγος v. Valckenaer. ad Adoniaz. p. 351. A. γλαγερός, γλακῶν, εὐγλαξ (τοῦ εὐγλαγος), εὐγλαγος, γλαγῆς v. Spitzner. ad II. XVI. 642. νεογλαγῆς, φερεγλαγῆς, ad ultimum γλακκός i. q. γαλαθηνός Hesych. Ab altera stirpe pullularunt γάλακες conchae, Γαλακῶ fons a colore denominatus Paus. III. 4, 5. γαλακτίδες *lactes*, γάλλια ἔντερα Anecd. p. 230, 4. (hirae, hillae) γάλιον herba ἀπὸ τοῦ τὸ γάλα πηγνύειν Paul. Aeg. VII. 3, 234. ut *lactilago*, *lactuca* etc. ἔγγαλος, πολύγαλον et ὀρνιθόγαλον herbarum vocabula. Quintum erat δρᾶξ ξέστου τὸ μέτρον Hesych. δρᾶξ ἀλεύρου Zonar. Ann. II. 90. D. τοὺς δρᾶκας Stob. Ecl. I. 52, 40. p. 968. et χεῖρ ἢ δρᾶξ Hesych. unum activae potestatis, alterum passivae. De postremo ρᾶξ dixi ad Phryu. p. 75. Masculinorum primum est βλάξ, *flaccus*, *lavus*, quod contractum esse diu ante Butt-

35) Sic *plumbum* natum est ex graeco μόλυβος, primum synaeresi μλύβος, tum transmutatione βλύβος ut βλώσκω pro μλώσκω ὅτι τὸ μ εἰς β ἀσύμπλοκον Schol. Plat. p. 116. ed. Ruhnk. cf. Aglaoph. p. 568. postremo repetita, quae vocem orditur, consona, βλύμβος, *plumbum*, adhibita insuper generis enallage; nam metallorum nomina Graecis masculina sunt, Romanis neutra.

mannum docuit Orion : *μαλακός συγμοπῆ μάξ, τροπῆ (καὶ μεταθέσει) βλάξ*, ut modo dixi plumbum e *μόλυβος* ortum esse; quarum formarum ea mihi magis primitiva videtur, quae ad pronunciandum facilior est, neque Buttmano accedo principiis duplices assignantis *μλο, θνα, κλε, πτε*, quorum primum ab ore Graecorum prorsus abhorret, sed potius *ἔμολον, ἔθανον*, primitivam verbi speciem repraesentare statuo. *Κράξ* fortasse sermonis plebeji et comici vocabulum est, idem significans quod *κέκραξ* Drac. p. 51, 12. Lascar. Gramm. p. D. ii. quanquam Spitznerus de Prosod. p. 40. et 45. pro hoc *τέτραξ* supponit, pro illo *Θράξ*, quod vereor ne a proposito alienius sit, quippe commune duobus generibus et natura bisyllabum. Schol. Odys. XI. 408. *βέβακται πεφλυάρηται, ἔνθεν καὶ βάζ ὁ κράκτις*, pro quo Schol. Mediol. *βάβαξ* ut Suid. *παρὰ τὸ βάζω βάζ καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν βάβαξ*. Nominis *πτάξ* pluralem *πτάκες* exsignarunt veteres Lexicographi, accusativus *πτάκα* legitur apud Aeschylum correpta priore junctusque adjectivo feminino; quam generis mutationem Passovius in causa fuisse putat, cur alpha contra rationem corripeteretur. Verum enimvero nomen verbale *πτάξ*, sicut *ἄρπαξ* (*ἄρπαγες αὔραι* Nonn. XLVI. 351.) et omnia hujus notae, utriusque generis natura particeps est, neque unquam cum genere mutatur prosodia, ac vocalis brevis est in *καταπτακίων*, cui cognatum videtur adverbium *πτακάδις* Theognost. Cram. II. 163. *Πράκες* (cod. *Πραῖκες*) Stephanus in catalogum ethnicorum referre non omisit s. *Πρακίαι, τὸν Πράκα* Paus. III. 20, 8. correpta, si accentum sequimur, priore; sed pro *Πράκες* *ἐλαφοι* Hesych. jam priores viderunt *πρόκες* scribendum esse. *Δάξ* affertur a Lascari Gramm. p. D. ii. cujus pluralis in usu est *Δάκες* et *Σάκες*. *Θράξ* cur Draco praetermiserit, et *κλάξ*, causa in aperto, sed addere poterat *Ψάξ* insulae nomen a Stephano memoriae proditum et fortasse compluscula alia; *Κνάξ γάλα λευκόν* Hesych. cujus arcta est cum adjectivo *κνηκός* seu *κνακός* cognatio, eodemque pertinet Porphyrii interpretatio ap. Bentlej. Ep. ad Mill. p. 493. *κνάξ ὁ τράγος ἀντὶ τοῦ κνάκων*. Idem Hesychius *Βράκες ἀναξυρίδες*, quae vulgo *βράκη* et *braccae* dicuntur. Tertium est *λάξ ὁ ὑπὸ τοῦς*

δακτύλους τοῦ ποδὸς ψόφος (τόπος) ἢ τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων Schol. Apollon. II. 106. λάξ λάκτισμα Hesych. λάξ *calcia, calx, carcer* (calces) Gloss. Cyrill. ex quo manifestum fit, fuisse aliquem substantivi usum, verbo λάξαι conjugati, etsi repudiat Apollonius de Adverb. p. 551, 13. τὸ πύξ καὶ τὸ λάξ οὐ πάντως διὰ τὴν μετάληψιν τὴν εἰς τὸ πυγμαῖ, καθότι τινὲς ὠήθησαν, ὀνόματα ἂν εἶη. Λάκας autem accusativus pluralis, quem Hesychius interpretatur φάραγγας, ad protocliton λάκη referendus videtur fissum quiddam, ut suspicor, significans, unde λακίς lacinia. Quartum ejusdem Glossographi πάξ ὑπόδημα εὐνόδητον, interpretes apte cum latino *baxeae* comparant. Quintum suppeditat Etym. M. s. Ἐταῖρος, hoc nomen ex ἔθος, ἔθαιος extitisse scribens; litera θ mutata in τ καὶ πλεονάσαντος τοῦ ρ, ὡς τάξ τράξ, Ἄτεμις Ἄρτεμις, ἴδις ἴδρις, sed exemplum haud dubie corruptum est pro στάξ στράξ, ut p. 729, 43. στράξ παρὰ τὸ στάξω, στάξω, στάξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ καὶ τοῦ ρ στράξ. Sextum affert Schol. Eur. Hec. 566. σφάξ λέγεται τὸ κοῖλον τοῦ λαιμοῦ, ἐξ οὗ καὶ διάσφαγες τὰ κοιλώματα τῆς γῆς· ἀπὸ τούτου γοῦν λέγεται καὶ σφαγή. Sed simplex σφάξ et quod hinc progenitum est latinum *faux*, ab usu politionum scriptorum pariter remota videntur; nam et hujus nullum vestigium superest praeter casus inferiores et illius locum obtinent composita διάσφαξ, διάσφαγμα, διάσφαξις, αἱ διασφάξεις Hippocr. Epidem. II. c. 121. p. 434. T. III. quorum postremum perrarum est et vix a Lexicographis animadversum, illud multorum usu tritum sed ambiguae modulationis. Jacobsius ad Aelian. H. Ann. I. 23, 10. pro διασφαγᾶς, inquit, διασφάγας scripsi; est enim a nominativo διασφάξ, et eodem modo correxerat Ruhnkenius ad Tim. p. 83. sed taete; neque res in vado est. Arcadius quidem p. 18, 22. praecise τὸ διασφάξ ὀξύνεται, cui consentiunt Draco p. 19, 9. τὰ ὀξύτονα συστέλλει τὸ α, διασφάξ, βλεφαροσπάξ, et Anecd. Cram. I. 34. τὰ εἰς αξ βαρύνεται εἰ μὴ ἀπὸ ῥήματος εἶη, Φαίαξ, θώραξ, ἄναξ· τὸ δὲ διασφάξ καὶ ἀποσφάξ ἐπιρῥήματα scr. ἀπὸ ῥήματος. Et ex hac regula scribitur τῆς διασφάγος Lucian. Tragodop. v. 24. Schol. Lycophr. 314. τὴν

διασφάγα Strab. XI. 593. Plutarch. de Curios. I. 129. T. X. Aristid. XXII. 272. T. I. *αἱ διασφάγες* Oppian. Halieut. I. 744. Herodo. II. 158. III. 117. et adjective *ἀποσφάγι βήσση* Nicand. Ther. 521. *ἐρίφοιο νεοσφάγος* idem ap. Athen. III. 126. B. pro quo Schneiderus in Fragm. I. tacite *νεόσφαγος* posuit. Sed *ἀπόσφαξ, ἀπόσφαγος* editum est in Anecd. Bekk. p. 1199. *διάσφαγες* Gregor. Corinth. p. 538. ubi alia hujus notationis exempla asseruntur, tertio *τῆς διασφαγός* in codd. Lycophr. v. 317. et 1062. *διασφαγί* Galen. de Admin. Anat. VI. 8. p. 141. T. IV. retento accentu simplicis, ut fit interdum in similibus: *αἱ ἀποσχίδες* Aretaeus de Cur. Acut. II. 2. 248. Oribas. de Fract. I. 81. *τὴν ἀποσχίδα* Galen. de Admin. Anat. VI. 12, 578. T. IV. *τὰς ἀποσχίδες* Hippocr. de Oss. Nat. IV. 3. 506. T. I. Epidem. II. 4, 456. T. III. Galen. de Us. Part. IX. 15, 145. T. III. de Uteri dissect. V. 895. T. II. de Facult. Med. Nat. II. 5, 94. T. II. *τὰ σέλιη, ὧν τὴν διασχίδα δεχάλαν λέγουσι* Introduct. c. X. 707. T. XIV. Hippocr. de Fract. p. 130. T. III. *παροσχίδας* p. 102. sed *αἱ ἀπόσχιδες* de Oss. Natur. IV. 3, 507. T. I. ut codd. Strabonis XI. 539. ed. Tzschuck. Similiter *προκνίς* legitur apud Eustathium et Hesychium in codice, si Schowius satis attentus fuit, ipso, *προκνίς* vero apud Photium et *προκνίδες* Athenaeus XIV. 653. A. librariis in diversum actis, quum Grammaticorum alii accentum simplicis servandum, alii autem retrahendum ducerent, quia simplicia *σφάξ, σχίς, κνίς*, defunt v. §. 3. Verum de hoc satis. De declinatione nominum in *αξ* in Anecdosis Barocc. Musei Cantabrig. p. 418. traduntur haec: *τὰ εἰς ξ̄ μὴ μετὰ τοῦ γ̄ (στοράγξ) ἔχοντα καὶ τὸ ᾱ συνεσταλμένον, διὰ τοῦ η̄ κλίνεται, δράξ, σάροξ, πτάξ, σημαίνει δὲ τὴν πτησιν, πράξ, πάξ· ἀναλόγως ἄρα τὸ πλάξ πλακός, παραλόγως δὲ γλάξ γλακός, βοτάνη γάλακτος αὐξητικὴ, quo loco pro πάξ scribendum σπάξ, pro πτησιν fortasse πτόησιν· namque πτάξ, ut ἄσπαξ, et actorem significare potest et actionem. Πάξ ῥαγός non adversatur regulae, quia alpha longum habet.*

§. 7.

In $\overline{\alpha\iota\zeta}$ quae desinunt, Etym. M. p. 243, 28. per opportunitatem alius quaestionis enumerat: ἀπέλειψεν ἢ γύναιξ εὐθεία· τὰ γὰρ εἰς $\overline{\alpha\iota\zeta}$ κοινὰ εἰσι τῷ γένει, αἴξ, Γραιξ, Θραῖξ. Numerum auget Theognostus Cram. II. 132. σπάνια τὰ εἰς $\overline{\alpha\iota\zeta}$, ἃ καὶ ὀξύνονται· αἴξ, Γραιξ, Παῖξ· καὶ τὸ Θραῖξ περισπώμενον, ὅπερ οὐδὲ ἐκφωνεῖ τό ι. Duobus omissis Eustathius p. 1922, 10. ὁ ταῦτα παραδοὺς (Herodianus, ut videtur) τὰ εἰς $\overline{\alpha\iota\zeta}$ εἰς δύο μόνον περιγράφει, αἴξ καὶ Θραῖξ, nec plura Arcadius, qui αἴξ et Θραῖξ ab Atticis circumflecti dicit p. 125, 6. Horum prius ubicunque inveni, oxytonum est Aristot. H. A. II. 2, 8. Theophr. Fr. XV. 3. Theocr. X. 3. Polyb. XII. 3, 9. Galen. de Comp. Med. Fac. XI. 1. 320. T. XII. Artemid. I. 79, 121. Longus III. 21, 90. etc. alterum modo perispomenon Xenoph. Anab. VII. 3, 26. Paus. V. c. 12, 5. 26, 3. Appian. Civ. IV. 136. lege synaeresis ἀπὸ τοῦ Θραῖξ βαρυτόνου ὀνόματος Eustath. ad Dion. 322. Regg. Pros. N. 126. p. 449. Anecd. Cram. T. I. 25. modo oxytonum Polyb. V. 65, 9. Strab. XIV. 611. Appian. Civ. I. 116. Athen. VII. 272. F. XI. 489. A. Sext. c. Gramm. III. 288. Schol. II. O. 741. ut Bekkerus scripsit Plat. Charm. p. 156. D. et in iisdem Regg. Pros. N. 6, 423. sancitur v. Goettling. ad Aristot. Polit. p. 406. De declinatione Anecd. Barocc. p. 418. τὰ εἰς $\overline{\xi}$ μονοσύλλαβα μετὰ διαφθόρου διὰ τοῦ $\overline{\eta}$ κλίνεται, προῖξ, γλαύξ, δαύξ (scr. Ταύξ), οὐχ ὑγιῶς δὲ τὸ γραιξ γραικός, ὑγιῶς ἄρα τὸ ραῖξ ραικός, οὐχ ὀμιῶς δὲ αἴξ αἰγός (scrib. ὑγιῶς ἄρα τὸ Γραιξ Γραικός, οὐχ ὑγιῶς δὲ τὸ αἴξ αἰγός· ἀλλ') ἐπειδὴ μόνον (μόνον) ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο· παραλλάξαν δὲ κατὰ τὴν ἄρχουσαν, ἥλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσειν, quae eadem ratio affertur in Etym. Gud. p. 588, 22. Θραῖξ generis communis esse Technico credimus vel sine exemplorum prolatione; nam similiter dicitur ἢ ἄναξ et ἢ Γραιξ. Stephanus Γραικες παρὰ Ἀλκμᾶνι (Fragm. XCIII.) αἰ τῶν Ἑλλήνων μητέρες καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσι (N. 455. Dind.). Ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμός ἢ τῆς Γραιξ εὐθείας κλίσεις ἐστίν· quo nominativo Graeci fortasse nunquam usi sunt. Non major est numerus

nominum in $\overline{\alpha\nu\xi}$. Herodianus π. Μον. p. 41, 21. οὐδὲν ὄνομα εἰς $\overline{\alpha\nu\xi}$ λήγον θηλυκὸν ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ· προσέθηκα δὲ θηλυκὸν, ἵνα μὴ τις τὸ Ταῦξ ἀντιθῆ· ιστορεῖται γὰρ οὗτος ποταμὸς περὶ Σικελίαν. De accentu admonet Etym. M. p. 36, 53. οὐδὲν εἰς $\overline{\xi}$ περισπᾶται (adde ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον)· τὸ τοίνυν αἶξ ὀξύνεται, τὸ δὲ Θραῖξ περισπᾶται καὶ τὸ Ταῦξ. Mantissam adjicit Technicus Anecd. p. 1230. πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς $\overline{\alpha}$ διφθόγγῳ παραληγομένη προπερισπᾶται, οἷον γλαῦκα, καῦκα, προῖκα, αἶγα, δαῖτα, sed illud καῦξ quid sit, nescitur; in Gloss. Cyrill. legitur καῦκα patera, quae καῦκος dici solet; apud Hesychium Κραυγὴ νόσημα παιδίων· καὶ γὰρ ἡ κραῦξ σεριφία ἐστὶν ἡ λεγομένη βασκανία, ubi quod Sopingius substituit γραῦς egregie convenit cum σεριφία, sed κραῦξ magis cum κραυγῇ clamorum infantium, quam nutriculae, ut videtur, fascinantium livori tribuebant. Sed haec in conjectura posita. Ceterum in Etym. Gud. 512, 15. οὐδέποτε δίφθογγος εἰς διπλοῦν λήγει πλὴν τοῦ προῖξ, manifestum est post δίφθογγον excidisse verba ἀπὸ τοῦ ὀ ἀρχομένη; nam ut cetera ignoraverit hujus canonis perscriptor, vulgatissimum nomen γλαῦξ eum nullo pacto subterfugere potuit, de cuius tonosi attica³⁶) Joannes p. 7, 26. multique alii loquuti sunt v. ad Phryn. p. 76.

§. 8.

Σπάνια τὰ εἰς $\overline{\epsilon\xi}$, κρέξ, ἐπίτεξ, Αἰλεξ Eustath. p. 1922, 8. Theognostus II. 132. addit monosyllabum λέξ et p. 40. quae supra syllabam sunt: Βέβροεξ ὄνομα ἔθνους, ἀγχίτεξ, πινωτάλεξ, idemque hanc terminationem perraram esse testatur. Ex quo emergit, cur Graeci romanum *Simplex* in Σίμπλιξ verterint Dio Cass. LXV. 17. princeps in πρίγκιψ Niceph. Greg. III. 5, 42. A. Sed dispiciamus singula. Grammaticus in Anecd. Barocc. p. 418. quum docuisset nomina in $\overline{\xi}$ exuentia vocali brevi per $\overline{\eta}$ declinari, illico subjicit τί οὖν τὸ

36) Γλαῦξ Aristot. H. Ann. IX. 2. (1.) 3. sed ibidem II. 12. (11.) 14. et aliis locis γλαῦξ ut Theophr. de Sign. Pluv. IV. 3, 798. Γλαῦξ — καὶ φυτόν τι Hesych. γλαῖξ πῶα γάλακτος γεννητικῆ Paul. Aeg. VII. 234. 42.

φλόξ; οὐκ ἔστι μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ λέξ λεγός, ῥηματικά, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ φλέγω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω, quo non ex-puto quid aliud significatum sit nisi *Λέξ τὸ ἔθνος*, quod Arcadius inter monosyllaba oxytona in ξ numerat, decurtatum, ut opinor, ex *Αέλεξ*, quod nomen *λεκτούς* hoc est, ut Strabo interpretatur, *συλλέκτους τινὰς καὶ μιγάδας* ostendere crediderunt. *Βέβροεξ* sine dubio idem nomen est, quod apud Stephanum scribitur *Βέρεξ*, ceteroqui ignotum; *βροεκέξ* aliorum pertinet. *Ἰλεξ*, quod Hesychius affert, latinum est idemque macedonicum. Sed ad monosyllaba redeo. Nominativo *κρέξ* usi sunt Herodotus II. 76. Euphorio Fr. IV. 58. et Aelianus H. Ann. IV. 5. aviculam denotantes, quam Eustathius p. 1279, 47. a verbo *κρέω* dictam censet satis probabiliter, quando *κρέξασα κίσσα* Anth. Pal. c. VII. n. 191. documentum praebet, *κρέκειν* de avium voce dici et *κροκός* ab Hesychio exponitur *κρέξ ὄρνειον*. *Κρέξ* cirrum significans sive *κροκίδα* ortum videtur a secundaria ejusdem verbi potestate, unde *κροκίς* et *κρόκη* v. Scaliger. in Varr. VI. 244. Bip. Aliud hujus formae monosyllabum non suppetit praeter suspiciosum illud Hesychii *Νέκες νεκροί, ἀνίαι, ἀρχαῖοι, νέοι*, cujus pars referri potest ad *νέαιες, νεαροί, νεανίαι*. In *εἰξ* nullum exire graecum nomen affirmamus non solum nostra memoria freti, sed etiam veterum auctoritate: *τὰ εἰς ξ λήγοντα ἀποστρέφονται τὴν εἰ δίφθογγον* Etym. Gud. 338, 47. Neque est quod in *εὐξ* terminetur. Theognostus II. 39. οὐτε ἡ εὐ δίφθογγοσ εὐρίσκειται πρὸ τοῦ ξ. Saepius vero *ετα*. Primum *βήξ* nomen duorum generum³⁷⁾, tum *δηξ* teredo, cujus genus conjectatur ex ceteris vermium nominibus *ἕψ, θοίψ* etc. Ad haec *κήξ*, quod feminine appellavit Homerus sed commune esse ostendit forma plenior *καύηξ* (*κάηξ* Lex. Apollon.) sive *καύης*

37) V. Thom. M. p. 151. ἡ βήξ Arist. de Animm. II. 8. p. 420, 34. cod. βήξια, βήχα ξηρόν Theophr. H. Pl. IX. 13, 2. Urbinas ξηράν, τοὺς βήχας IX. 18, 1. idem τὰς. Βήχας χρονίους Geopp. XII. 30, 4. cod. χρονίας. Ἡ βήξ Hippocr. Epid. VII. 659. T. III. Phrynichus Athen. II. 53. A. Aristid. XXV. 312. T. I. Galen. Comm. in Aphor. c. 39. p. 64. T. XVIII. P. I. Paul. Aeg. II. 47. etc. ὁ βήξ Schol. Hippocr. T. II. 272. τὸν βήχα Galen. Eup. III. 563. T. XIV.

et Ceycis mutatio in κήυκα, quam ipsam scripturam in home-
rico loco codd. Vindob. et in Schol. Pind. P. VIII. 10. cod.
Goetting. exhibet, videlicet κηῦξ monosyllabum, quemadmodum
etiam nomen proprium, sive Alcyonae maritum sive Trachiniae
regem sive alium significat in Schol. Lyc. 804. et alibi repe-
ritur sine punctis diaeriticis, quibus Bekkerus utitur Schol. II.
IX. 562. et Klotz in Clem. Protr. IV. §. 54. (p. 47. Pott.)
sed opus non est, non solum quia bisyllabum esse poetarum
versus docent et barytonesis genitivi Κήυκος Apollod. II. 7,
7. Antonin. Lib. c. XXVI. Lucian. Halc. §. 1. Athen. V. 188.
B. Schol. Theocr. VI. 57. sed et propter canonem; κανών
ἔστιν ὁ λέγων, οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ ἠ καὶ τὸ υ ἐν μιᾷ
συλλαβῇ Etym. M. 763, 4. excepta clisi et synaeresi v. Apol-
lon. de Adv. p. 560. (νηῦς, δηῦτε, ηῦτε, quod ambigitur).
Itaque ut syllaba ηῦξ inter graecas recipiatur catalexes, non
suaserim. Quomodo declinetur illud nomen, apparet ex Hesychio
Κῆμες λάροι. Etymon latet, nisi avis a proprietate vo-
cis denominata est, ut Eustathius censet verbum κημάζειν hinc
repetens, firmatque Oppianus Ixcut. II. 7. haleyones κήῦξ κήῦξ
canere; aut a colore, ut Etym. M. 519, 14. ubi de adjectivo
κημάς agit, οἱ δὲ κῆκα τὴν μελανίαν φασίν, ὅθεν Ῥωμαῖοι
τὸν τυφλὸν κέκον λέγουσι. sed fides non extat; nomen κνη-
κίς a Lexicographis redditur μελανία, nec multum distat ae-
que scrupulosum κηλάς. Contra notissimum est masculinum
σφῆξ vespa, quam Eustathius ita nominatam putat παρὰ τὸ
διασφάγα κατὰ τὸ μέσον ἔχειν. Horum autem monosyllabo-
rum duo praetermisit Theognostus II. 132. εἰς ἠξ̄ μονοσύλ-
λαβα τρία ἐστι, σφῆξ, κῆξ, ῥῆξ, sed unum βῆξ ipse addit
p. 41. nec ignorare poterat; ῥῆξ̄ autem, quod et in Regg.
Pros. N. 127, 450. legitur, haud definiam utrum sit para-
schematismus nominis ῥώξ̄ sive ῥῆξ̄ις, an mendose scriptum
pro δῆξ̄ vel pro δρῆξ̄ στρουθός, quod Vossius ad Hesych. s.
Δρῆες ex Cyrillo affert; nam latinum ῥῆξ, τοῦ ῥηγός Anon.
de Fig. p. 696. T. VIII. ed. Walz. quod Byzantii ad se trans-
tulerunt uno cum finitimo δούξ̄, Grammaticos mentione dignum
habuisse non puto.

De nominibus in ἰξ̄ testes habemus idoneos: τὰ εἰς ἰξ̄

μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ $\bar{\iota}$ ἐπὶ ὅλης τῆς κλίσεως, ἔχοντα δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ $\bar{\iota}$, στίξ, πλίξ, θριξ. Τὸ μέντοι ἴξ καὶ φίξ ἐκτείνεται ἐπὶ ὅλης Draco p. 27. et 93. Regg. Pros. p. 435. Nominis στίξ, quod exempli causa affert Arcadius p. 125, 6. a Schol. ad Il. III. 196. IV. 251. usurpatum, apud antiquiores duntaxat obliqui casus inveniuntur. Πλίξ Schol. Arist. Ach. 218. non solum τὸ βῆμα significare tradit, sed etiam τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς (fort. τοῦ ἀντίχειρος) ἐπὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα. In Schol. Pal. Od. Z. 318. Λωριεῖς τὰ βήματα πλίχας καλοῦσι, semel hoc modo, bis πλίχας quod Buttmannus probat, scriptum est, parque vicissitudo aspiratae et tenuis in contiguīs πλιχάς, quod Galenus Comm. in L. de Fract. II. 70, 321. T. XVIII. a nonnullis πλιγάς (ut a πλήσσω πλιγάς) scribi perhibet, πλόκανον, πλόχανον, πλέγμα, πλοχμός, *plicare*, cujus principium *plica* nullum auctorem habet, sed pro eo *ruga* dicitur; neque nosceretur *plix*, nisi in Glossariis servatum esset Πτυγή *plix*. Quod sequitur φίξ, Bastius ad Greg. p. 748. vocabulum nihili dicit, pro quo φριξ reponendum esse, oblitus Hesiodעי φῖκ' ὀλόην. Sed Draco fortasse utroque exemplo usus est, ut Grammaticus Leid. Valekenarii ad Ammon. p. 103. τὰ εἰς ἴξ μονοσύλλαβα ἂν ἔχη τὸ φ, διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ κλίνεται, φριξ, φίξ. Φριξ in nominativo legitur Hippocr. de Morb. II. 284. T. II. ac, si lectio tralaticia valet apud Homerum ipsum, Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φριξ, ubi altera scriptura ἐπιφριξ id est φριξ ἐπιπολάζουσα constructionem turbat, probata tamen Eustathio Epist. XXVIII. 334, 87. λεπτή τις ὑπέτρεχεν ἐπιφριξ. Obliquorum casuum exempla Jacobsius protulit ad Aelian. p. 544. ex poetis potissimum depromta; nam soluto sermoni aptius est φρίκη Hipp. de Morb. I. 201. III. 302. Epidem. VII. 694. T. III. Herodo. V. 134. Theophr. de Lassit. 17, 806. etc. Contrarium valet de πνίξ Hipp. de int. affect. p. 478. de Nat. Mul. p. 550. de Mul. p. 611. T. II. ἡ ὑστερικὴ πνίξ Paul. Aeg. III. 71, 119. et in proverbio μερὶς οὐ πνίξ Phot. τῆς ὑστερικῆς πνιγός Galen. Comm. in L. de Humor. II. 36, 339. T. XVI. pro quo τῆς ὑστερικῆς πνίξεως scripsit de Puls. XII. 489. T. VIII. de Locc. affect. IV. 6, 249. τὴν πνίγα Hipp.

de intern. affect. p. 525. αἱ πνίγες Aretaeus de Sign. Diut. II. 13, 183. Dioscor. I. 39, 60. Galen. de Antid. II. 13, 181. T. XIV. etc. sed multo rarius est ἡ πνιγή Philo Quod mund. incorr. p. 961. E. ὑστερικῆ πνιγῆ Paul. Aegin. III. 70. Haec autem omnia generis feminini sunt praeter ἴξ, quod masculinum esse non solum cognoscitur ex Alcmanis versu Fragm. CXXIV. ποικίλον ἴνα τὸν ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα, sed etiam ex genere affinium vermiculorum ἴψ, θρίψ, κίς, σῆς, ψήν, quae quum universa genus nominis σκόληξ sequantur, non dubitamus idem tribuere vocabulis δῆξ et τρώξ, quae Tzetzes ad Hes. Opp. 418. illis adjungit. Commune est ψίξ, cujus rectus casus legitur ap. Alex. Aphrod. Probl. I. 40. et in Gloss. Ψίξ mica. Photius et Suidas Ψίγες ἀρσενικῶς· ὁ δὲ Θεολόγος ψίξ παραδραμοῦσα, quod ubi legatur parum memini, sed δὸς ψίγας ἀλλοτρίας scripsit in Carm. XLIII. p. 111. D. eodemque modo αἱ ψίγες Aretaeus Cur. Acut. II. 10, 290. Plutarch. de Profect. Virt. p. 248. T. VII. Alex. Trall. I. 14, 60. VI. 1, 272. Eustath. Epist. V. 312, 42. Anon. Progymn. p. 646, 16. in Rhet. Graec. T. I. Anecd. Bekk. 461, 25. Hesych. s. Ἀττάραχοι, quibus locis paroxytonum est ut et Galen. de Praenot. ad Epig. c. 10, 652. T. XIV. Paul. Aeg. IV. 21, 141. et femininum, sed τοὺς ψίγας ἐψηθέντας Alex. Trall. VIII. 1, 391. et producta priore Gregor. Carm. LI. p. 132. C. Verum hujus poetae auctoritas nulla, et cetera, quae per χος declinantur, iota breve habent, longum vero quae per γ et κ, excepto gentilicio Βοίγες, si quidem a Dracone stamus; Βουγοί tamen et Βουγγίς vocalem longam habent. Unum est quod consonam variat, φίξ, nomen boeotium ut Scholiastes ait ad Hesiod. Th. 326. doricum ut Festus s. Sphinges. Plato Crat. p. 414. D. ἀντὶ σφιγὸς σφίγγα καλοῦσιν, ubi Bekkerus pro σφιγὸς scripsit φιγγός, pro σφίγγα cod. φίκα exhibet; Hesychius Βίκας σφίγγας et Φίγα φίκα, σφίγγα, quarum formarum ea, quae syllabam penultimam positione longam habet, quo accentu notari debeat, difficilis est cognitionis. Theognostus Cram. T. II. p. 41. et 132. praeter haec affert τριγξ εἶδος ὀρνέου ὅπερ τινὲς καὶ διὰ τοῦ λ γράφουσι στλίξ, quo nescio quid significari possit nisi *strix*, cujus exemplo Ver-

heyckius *στρίξ* sive *στρίγξ* Antonino c. XXI. et Hesychio reddidit, fortasse a graeco *τρίζω* derivatum. Ignotiora quaedam Hesychius promit: *Κρίνα κρίνον*, quod in metaplastis tractabitur; *Βρίξ εἶδος ἄνθους, οἱ δὲ περιστερεῶνα*, pro quo Schneiderus in Lex. Gr. Suppl. s. *Θριδακίνη* proponit *βρένθιξ*, neque scio ex multis hujus herbae vocabulis quod proprius sit quam *τριξαλίς* Dioscor. Mat. IV. 60, 549. *βρίζα* vero a peristereone longius distat. Ad haec adverbii simile *Βλίξ συνεχῶς*, quod auctius sed non clarius reddit Theognostus Cram. I. 184. *βλίξ τὸ συνεχῶς βλιχᾶσθαι*³⁸). Et *Φρίκες χάρακες*, nescio an pro *Φρύκες* id est *φύρες* sive *φύραι furcae, valli*, quibus nomen est *φουῖρκος* et *ῥογαί* v. Aglaoph. p. 866. ubi quae allata est Hesychii glossa *Φύρκος τεῖχος*, ea quidem pertinet ad Thucydidis locum V. 46. sed eo loco *Φύρκος* est nomen topicum, proprie idem significans quod *φουῖρκος, ὀχύρωμα*, sicut vocabula plurima ex communibus facta sunt certorum locorum propria: *πύργος* Herodo. IV. 148. *χωμα* Paus. VIII. 44, 4. et vulgo nota *ἴδη, ὕλη, ἔλος, δρυμός, πορθμός, ῥίον*. Restat quintum *Λίξ πλάγιος καὶ λίθος πλατύς* et paullo ante *Λίγξ πλάγιος καμπτῆρ ἢ σχαστηρία*, cui interpretes vocabula similis formae et significationis apponunt, *λέκροι, λίκροι, λικριφίς, λεκροῖός* et latina *liquis, obliquus, sublica*. Moschopulus Sched. p. 166. *λίξ ἐπίθετον*.

§. 9.

Οὐδέν εἰς οἷξ λήγει ὄνομα πλὴν μόνον ἢ προῖξ Herodian. π. *Μον.* p. 41, 19. *μόνον τὸ προῖξ* Theognost. Cram. II. 132. ubi oxytonum est, ut multis aliis locis Demosth. c. Onet. I. 868, 10. c. Boeot. 1012, 23. Isaeus de Hagn. Her. 88, 13. Strab. IV. 172. Stob. Flor. LXII. 5. p. 480, 30. Plutarch. de Aud. Poet. c. III. Ammon. de Differ. p. 145. Schol. Eur. Med. 945. Moschopul. Ὀῤῥusc. p. 125, 6. Hesych. s. *Φέρονη*, idque Arcadius tuetur p. 125, 6. et ratio ipsa, si ex

38) Hesychius *Ἐπίπλαξ συνεφῆς νεφεῶ*, et *Ἐπιβληξ συνεφῆς* fortasse adverbium est *ἐπιβλύξ συνεχῶς*, quod pro re nata adjectivo *συνεχῆς* reddi potest.

προῖξ contractum est. Eustathius p. 321, 44. στίξ ἀπό τοῦ στείχω διὰ διχρόνου παραγόμενον, ἐπεὶ μηδὲν ὄνομα εἰς δίφθογγον λήγει μετὰ διπλοῦ ἀπαθῶς, διὸ καὶ ἡ τῆς γυναικὸς εὐθεία σεσίγηται, ἢ δέ γε προῖξ (sic) καὶ ἡ αἴξ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχει τὰς διφθόγγους. Neque paucorum est haec opinio sed fere in vulgus recepta, προῖξ indidem compositum esse, unde προῖσσομαι clariusque quam latinum *prex*, unde oriunda sunt *procus* et *procax*, originis notam ostendere. Sed ab hoc absoleto ἴξ sive ἴξις compositum προῖξ utrum servet accentum simplicis an retrahat ac proinde προῖξ scribendum sit an προῖξ, eadem est quaestio, quae de διάσφαξ et διασφράξ omnibusque similiter compositis agitur. Properispasis accusativi προῖκα, quem οἱ Ἴωνες διαιροῦντες προῖκα λέγουσι Etym. M. 495, 32. nullius habetur ad probationem momenti; nam idem est accentus accusativorum βεβῶτα, κερκηνῆδα, κλᾶδα, πρῶνα etc. quae nemo sic ut Bernhardy scivit ad Dion. p. 868. scribere animum inducet.

Τὰ εἰς ὦξ ἅπαντα διὰ τοῦ ὦ γράφεται, πλὴν τοῦ φλόξ Etym. Gud. 554, 58. ubi excidit καὶ τοῦ πρόξ, quod Grammatico ignotum esse non potuit, neque praetermittitur ab Herodiano ap. Eustathium p. 1922, 8. σπανίζεται τὰ διὰ τοῦ ὦξ φλόξ, πρόξ, quibus Theognostus II. 40. addit κρόξ, fortasse Hesychio usus auctore Κρόξ κρόκος, vel quia Hesiodus κρόκα dixit pro κρόκην, Antipater Thess. κρόες pro κρόκα. Nominativo πρόξ usi sunt Aristoteles de Part. Anim. IV. 2. p. 676, 27. Hist. Anim. II. 15. p. 506, 22. Schol. Apoll. II. 279. Suidas s. h. v. et s. Πρόκα, nulla cum generis notatione; pro hoc etiam προῖξ dici testatur Etym. M. 689, 15. quod in composito Προικόννησος apparet v. Wessel. ad Diod. XIII. 49. Krueger. ad Dionys. de Thuc. p. 69. Bernhardy ad Dion. p. 923. Cum metaplasto κρόκα, κρόκες, maximam similitudinem habet πόκες Arist. Rann. 186. τίς εἰς τὸ λήθης πεδίον ἢ εἰς ὄνου πόκας, quae graecus interpres ita edisserit: φαίνεται παροιμιῶδες εἶναι ὄνου πόκον τὸ ἄχρηστον· οὐδὲν γὰρ αἰ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσι. Sed Buttmanus Gram. §. 56. Adn. 13. locum Utopicum probabilius asini tonsuram (πόκαι) quam asini vellus sive floccos (πόκοι) dici ju-

dicat repudiato metaplasmo, cujus patrocinium equidem non suscipiam, sed illa probabilitas mihi parum explorata videtur nomenque tonsuram significans dubito an *ποκή* potius quam *πόνη* scribendum sit. — Sequitur terminatio *υξ*, cujus decem exempla profert Theognostus Cram. II. 132. *νύξ*, *στύξ*, *Φρούξ*, *Βρούξ*, *σφύξ*, *στρούξ*, *τρούξ*, *πνύξ*, *λύγξ*, *λύξ*. Dimidio minus sed definito genere et numero Helladius Photii C. 279, 874. *πέντε εἰς μονοσύλλαβα εἰς υξ λήγοντα θηλυκά*, *τρούξ*, *στύξ*, *νύξ*, *πνύξ* καὶ *πνύξ*, quorum ultimum per *υ* declinari, duo prima per *γ*, reliqua per *χ*, nam genitivi *νυχός* formam apparere in *πάννυχος*, sed pro *χ* inductum esse antistoechum kappa et huic adjungi literam formandis genitivis destinatum *νυκτός*, ut *ἀνακτος* et *γάλακτος*, qua de re quae in Etym. Gud. 558, 32. traduntur: *τὰ εἰς υξ διὰ τοῦ γ κλίνεται-πλήν τοῦ νύξ*, librariorum incuria truncata sunt; nativa nominis forma elucet non solum e compositis et derivatis *ἀντο-νυχί*, *νυχανγής*, *νύχιος* etc. sed etiam ex adverbiali *νύχα* id est *νύκτωρ*, *νυκτί*, apud Hesychium, et paragogico *νύχος*, quod Lexicographi graeci *νύξ*, *σκότος* interpretantur. Nominativi *τρούξ* et *στύξ* leguntur non raro, posterius quidem pro nomine proprio; appellativo *τῆς στυγός*, *αἱ στύγες*, Aeschylus et Theophrastus usi sunt. *Πνύξ*, *πνυχή* ab Hesychio et aliis Grammaticorum refertur; Schol. Phoenn. 84. *πτυχας*, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτύξ, *πτύχας*, ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχή, *πτυχάς*, unde sunt *πτυχαί* Inscr. Coreyr. N. 1907. Corp. Inscr. *ἀναπτυχαί* et *διαπτυχαί*, nec mirum hujus vocabuli exempla pleraque esse pluralis numeri v. Matthiae ad Bacch. 62. cui hoc solum assentior, *πτύξ* apud bonos Graecitatis auctores non reperiri temereque Elmslejum pro *πτύχας* apud Tragicos ubique *πτυχάς* invexisse. Neque *βρούξ* testimonio ullo nititur, de quo Schol. Od. E. 319. *τὸ ὑπόβρουχα εἴτε ἐπιρόρημα εἴτε ἀπὸ τοῦ βρούξ, προπαροξύνεται*, quod sequutus Oppianus *ἐξ ἐάτην βρούχα* dixit; sed Schol. II. I. 461. *δίπτυχα ὡς ὑπόβρουχα*. Idem esse videtur, quod apud Hesychium legimus, *Βύξ βύθος*. Haud testatius est ejusdem *Λύξ λύτρον*, et accusativus *τὴν πύγα* Aristot. Physiogn. VI. 810. 1. in quo codices omnes consentiunt et congruit compositum *λιπόπυξ*

Eustath. p. 1288, 46. Addatur his Γρούξ ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος Suid. et Hesych. quibus verbis particulam γρού explicare solent, geminumque ap. Etym. Gud. p. 130, 10. γρούξ παρὰ τὸ γρούζειν, ἰσχυρὸς ἐν τῷ ἀρπάζειν καὶ ἀνασπᾶν τὴν θήραν, quae interpretatio convenit in nomen γρούψ; postremo φύξ παρὰ τὸν φύξω μέλλοντα Etym. M. 802, 46. quod ambigo utrum adjectivum an substantivum esse voluerit; illud non extat usquam nisi cum praeverbio compositum πρόσφυξ, alterum Ptolemaeus in homerico φύγαδε superesse sibi persuasit v. Schol. II. II. 697. sed merito desertus est. Ethnica sunt Βρούξ et Φρούξ, suspecta quae Theognostus admiscet p. 132. στρούξ et σφύξ, quorum prius fortasse est nomen herbae στρούχρον, alterum pro πνύξ subrepsisse videtur.

Eis ὧξ μονοσύλλαβα πέντε εἰσι βῶξ, πτώξ, ῥῶξ, πρῶξ, ὦξ Theognost. p. 40. σπάνια τὰ εἰς ὧξ, πρῶξ (sic), βῶξ, ῥῶξ ὃ διὰ τοῦ γ κλίνεται Herodianus Eustath. p. 1922, 5. uterque praetermittens simplex τρῶξ (nisi ille pro ὦξ scripsit) cuius singularis non invenitur, sed τρῶγες θηρία ἐν τοῖς ὀσπρίοις Phot. qui et τρῶνται dicuntur Hieracosoph. p. 131. et τρωξαλλίδες. Ac vermiculi nomen haud dubie masculinum est; femininum vero substantivum τρῶγες τρῶγλαι Hesych. ut γρώνη a γράω, unde et γραβή βόθρος Hesych. duci potest et latinum scrobs id est locus exesus, nisi utrumque cum γλάφω cohaeret. Neque omittendum erat πρῶξ ἢ πρῶϊνη δρόσος ἀπὸ τοῦ πρῶϊ Schol. Theocr. IV. 6. quod doricae adscribitur dialecto v. Gregor. p. 274. perperam a Lexicographis nostris masculinis adnumeratum v. Callim. H. Ap. 41. Ac γλῶγες quoque huc referri meruit ex Hesiodo Scut. 398. quod in nonnullis libris περιγλῶγες scribitur, eodem, ut arbitror, genere signatum quo affinia γλῶσσα et γλωγίς. Sed revisamus ad Eustathium. Πῶξ illud, cuius solus superest apud Homerum accusativus ῥῶγας, femininum esse et ratio probat et auctoritas Eustathii ipsius l. c. alterum vero, quod modo acinum significat modo uvam, utrumque genus participat: γλυκυσίδης ῥῶγες πυρῆοί εἰσιν ἐσθιόμενοι Dioscor. Eupor. II. 111. p. 309. et aliis locis ad Phryn. p. 76. allatis; diversitas autem accentus, quam Suidas tradere videtur, ῥῶξ εἶδος φα-

λαγγίου, ῥῶξ κόκκος καὶ εἶδος πέτρας, librariis imputanda. Minus recte Gregorius p. 419. Ionibus tribuit βῶξ, quae est vulgaris forma; hoc eruditior Athenaeus VII. 286. E. ionice βόρηξ dici, attice βόαξ παρὰ τὴν βοήν, idoneis confirmat testimoniis; quo loco et VIII. 356. B. codices aliquot βῶξ exhibent deleta contractionis nota, et genitivus utriusque numeri βωκός et βωκῶν Anecd. p. 991. et 1200. acuitur tanquam a nominativo non contracto, sed hoc idem fit in Θρακῶν et similibus, ac diserte Arcadius p. 125, 4. τὰ εἰς ξ ὀξύνεται, τὸ δὲ αἰξ οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι καὶ τὸ Θραίξ καὶ βῶξ. Joannes Philoponus de Creat. Mund. L. V. 1. 563. βῶξ λέγεται βόαξ τις ὧν τοῦ ὀ καὶ τοῦ ᾱ συνηρημένων, ἐξ ὧν καὶ περισπωμένην ἔχει τὴν προσωδίαν αὐτὴν (αἴτε) σύνθετον οὔσαν. Theognostus I. c. εἰς ὦξ ὀλίγα, πτώξ, προῶξ, ὦλλξ, βῶξ ὃ καὶ μόνον ἐκ πάντων περισπᾶται· παρὰ γὰρ τὸ βόαξ cf. Anecd. Bekk. p. 1159.

§. 10.

In ξ non purum quae terminantur, haec sunt: στράγγξ ὃ διὰ λεπτοτάτης ὀπίης σχολῆ κατιῶν σταλαγμός Schol. Arist. Nubb. 131. cujus nominis solus mihi notus est accusativus potissimum e proverbio κατὰ στράγγα ῥεῖν Aristot. de Plant. II. 9. p. 829, 20. Theophrast. H. Pl. IX. 18, 9. Galen. de Usu Part. V. 16, 415. T. IV. Comm. in Aphor. c. 48. p. 153. T. XVIII. P. I. Eustath. Opusc. p. 295, 20. ὕδατος στράγγα Menander dixit, μικρὰς στράγγας Meleager. Hesychii Λάγγα ἢ τῆ τροφῶ διδομένη μερίς, cui latinum *lanx* apponunt, fortasse cum λαγγάνω cognationem habet, a quo λόγγη ducitur, id est μοῖρα. Ejusdem glossam Πλάγγας sive ut cod. exhibet Πλάγας τὰς συμπληγάδας πέτρας tuetur ordo literarum. Stephanus Λίγξ ποταμὸς Μαυροετανίας· τινὲς δὲ Λίξον γράφουσι. Lix vocatur apud Geographum Ravenn. v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. III. 10, 6. p. 378. sq. Urbis in eadem regione sitae τῆς Λιγγός mentio est Strab. XVII. 826. ubi duo codd. Λυγγός praebent pariter discrepantes p. 829. ubi editum est πρὸς τῆ Τιγγί. Λίγξ et σφίγγξ supra attigimus; famosissimum κόγγξ, de quo nuper multus

ultro citroque fluxit sermo, Aglaophamus rite composuit condiditque sepulcro T. I. 775. *Πτύγξ* avis nomen semel legitur Arist. H. Ann. IX. 13, 3. nec scriptura constat. Sed in omnium usu versatur nomen *λύγξ*, quod quum affectum ventriculi significat, generis est communis: *ἡ λύγξ* Thuc. II. 49. Plat. Symp. 185. D. Aristot. Probl. XXXIII. 6. Aret. de Cur. Acut. II. 4, 269. *τὴν λύγγα* Plat. l. c. rarius *τοῖς λυγξί* Galen. de Art. Med. XX. 356. T. I. quae forma tanquam attica praefertur vulgari *λυγμός* v. Phot. et Thom. Ferae nomen quum apud Latinos communis sit generis, idem de graeco existimandum videtur; quomodo declinetur docet Theodosius Aneed. p. 996. *τὸ λύγξ, ὅτε μὲν τὸ ζῶον δηλοῖ, διὰ τοῦ ᾧ κλίνεται, ὅτε δὲ τὸ πάθος διὰ τοῦ γ.* Sed et ab hoc propagatur verbum *λυγκαίνειν*, quod Suidas *ἀναλύζειν* interpretatur, et e contrario pro lynces *λύγγες* exhibent codd. plurimi Aristot. H. Ann. V. 1. p. 538, 23. Mirabb. c. 75.³⁹⁾ et aliis locis v. Mueller. ad Tzetz. v. 1125. Jacobs ad Aelian. p. 277. ad Philostr. p. 479. *τὰς λύγγας* — *τὸ λυγγοῦριον* Plut. de Sol. Anim. IV. 146. T. XIII. ut saepius scribitur lyncurii nomen v. Spanhem. ad Call. H. in Dian. 89. et Maussac. ad Psell. de Lap. p. 4. nec raro in herois nomine media apparet pro tenui. *Λύγξ τὸ τόξον* Hesych. Schneiderus in Lex. s. *Λίξω* depravatum putat ex *λίγξ*, quod certe intelligi potest quomodo ortum sit. — In *λξ* num ulla vox finita sit nimis quam dubium videtur; namque eo, quod Hesychius aliique antiquorum tradunt *ἀλκί ἀπὸ εὐθείας τῆς ἄλξ ὡς σάρξ*, non efficitur ut nominativus in consuetudinem receptus fuerit, cujus, si exempla innotuissent Technicis, ad explicandum *ἀλκί* et *ἄλκα* neque metaplasmis neque apocopae excusatione usi fuissent; quo accedit alia ratio. Romani quidem *calx*, *fulx*, non repudiarunt, etsi in diastasi praetulerunt molliora *alsi*, *fulsi* etc. nisi quod nonnulli, ut Priscianus ait, perfectum verbi mulgeo *mulxi* scribere conati sunt. Sed Graecis contra *ἄλξις*, *ἔπαλξις*, *Ἀλξίων*, *ἔλξω*, offensione non fuerunt, displicuit vero

39) Hoc loco pars codd. *λύγα* praebet et Theognostus p. 132. *λίξ* conjuncte cum aliis in *ιξ* recenset.

earandem literarum in una syllaba comprehensio. Nam ὄλξ illud, unde accusativum ὄλκα arcessunt, non extat nisi apud Grammatices doctores; Philoxenus ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ap. Orion. p. 120, 11. ὄψ, inquit, παρὰ τὸν ἔψω μέλλοντα-ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλξω ἐλξ καὶ τροπῇ ὄλξ καὶ ἐπεκτάσει ὄλξ, quod si ita esset, ὄλξ scribi deberet, ut legitur ap. Theognostum p. 132. sed Grammatici vulgo circumflectunt ut ex ἄλοξ contractum cum translatione consonantium, ut neutra ἦρ, κῆρ, ὦρ Eustath. p. 573, 29. 956, 9. Philemo §. 312. Itaque Arcadio p. 126, 5. et Grammatico in Anecd. Barocc. p. 418. ὄλξ et ὄλξ relinqui possunt ut scholae inventa. — In ῥξ exeunt σάρξ, pro quo Aeoles σύρξ dixerunt ἐτυμώτερον, παρὰ τὸ σύρω σύρξω, ut ait Etym. M. 708, 31. sed quis subsignabit? et δόρξ sive ζόρξ, quod in Anecd. Bar. l. c. reponi debet pro βόρξ. Prioris nominativus usitatissimus est, alterius fortasse apud solos legitur Grammaticos. Neque νάρξ extat sed accusativus νάρκα apud Oppianum, et pluralia ab Hesychio relata Φάρκες νεοσσοί ac Φόρκες (furcae) χάρκαες.

§. 11.

Superest litera $\bar{\psi}$ ceteris paullo abundantior. Nam ἡ ζάψ a Simmia, Euphorione aliisque verborum obliviorum venatoribus usurpatum est v. Meinek. ad Euph. p. 57. Aglaoph. p. 1184. 40) et in communi usu positum φάψ, quorum prius τήν ζέουσαν significare creditum, alterum cum φέβω cognatum videtur (φάβα φόβος Hesych.) ut synonymum τρήρων id est pavida cum τρέω. Adhuc Grammatici turbam ignotorum vocabulorum concient; Regg. Pros. N. 67, 436. ἐν τοῖς εἰς $\bar{\alpha}\bar{\psi}$ μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται παρ' Ἀριστοφάνει (Dindorfius omisit) καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνοις, ἡ δὲ γράψ καὶ φάψ θηλυκῷ γένει συστέλλουσιν. Arcadius p.

40) De Simmiae versu Clem. Strom. V. 674. ἀμασιγνήτων καὶ Τελχίνων ἔψν ἡ ἀλκῆ ζάψ quum fere desperatum sit, periculum faciam tanquam in Care: μνάμονας (sive μνάμονε) Ἰγνήτων Τελχίνας ἄφροσ' ἀλκῆ ζάψ. Sic enim fama fert, Telchines undis haustos esse. Eosdem tamen alii posteros Ignatum fuisse prodiderunt.

126, 18. τὰ εἰς $\overline{\psi}$ μονοσύλλαβα ὀξύνεται, κνάψ ὁ δειλός, μάψ ὄρνέον τι, quae si forte ommissa esset designatio, quid tam veri simile videretur, quam μάψ illud ipsum esse, quod Strabo VIII. 364. inter apocopae exempla homerica refert, Grammaticos sequutus qui μάψ e μαψίδιον sicut ἄψ ex ὀπίσω extitisse affirmarunt. Adeo lubrica est vocabulorum sine interpretatione traditorum tractatio. Interim si conjecturam periclitari libet, δράψ e δράπων sive δραπέτης coactum cumque Δρώπτης ἀλήτης Hesych. cognatum videtur, γραψ fortasse idem est quod γραπίς membranam sive exuvias serpentum significans, quae quum nomen habeant γῆρας et senecta, γραπίς illud crediderim nihil aliud esse quam γραῦς, ut vocatur ἐπίπαγος sive rugosa lactis mellisque crusta, quae et γρανίς dici potest id est anicula. Λάψ Eustathius p. 898, 9. in λαίλαψ versum dicit reduplicata syllaba ut παιπάλη, παιφάσσω. Id vero nomen si quis a Grammaticis originationis gratia fictum putat, aliud sub manu est consilium; nam ut delta et lambda permutantur in δάφνη, λάφνη, laurus, δεῦκος, omisso gamma pro γλεῦκος, Ὀλυσσεύς, adeps, ita sumi potest, tarentinum λάψ esse latinum daps, graecum δαίς, adjectivaque δαψιλής et ἀμφιλαφής et inter se et cum illis vinculo quodam cognationis contineri. Κνάψ quo redigam nescio; nisi forte scripsit γνάψ contractum ex γνύπεσος sive γνύπων ut κνώψ pro κινώπετον. Neque discrepat significatio; γνύπετοι δειλοί Anecd. Bekk. p. 233, 10.

In αἰψ nullum nomen terminari colligitur ex Theognosti verbis Anecd. Cram. II. 135. Bekk. p. 1418. τὰ εἰς εἰψ μονοσύλλαβα διὰ τοῦ ε̄ γράφεται· ἔστι γὰρ τὸ κλέψ ὁ δηλοῖ τὸν κλέπτην, καὶ τὸ φλέψ καὶ τὸ σκέψ, quorum ultimum ex Hesiodico loco οἱ σκέπα μαιόμενοι derivatum esse eo credibilis videtur, quod Proculus hoc σκέπα ex σκέπασμα imminutum putat, ab aliis in numero metaplastorum relatum ut φύγα, κρόκα Schol. II. VIII. 157. Eustath. 1080, 17. Huic praemissum κλέψ et Zonaras in ordinem recepit p. 1217. nec praetermisit Phrynichus App. p. 11, 31. ἄτριψ παρὰ τὸν μέλλοντα ὡς ἄρπαξ κλέψ καὶ βούκλεψ καὶ τέξ καὶ ἐπίτεξ, quae tantum abest ut monosyllaborum istorum usum compro-

bent, ut ea duntaxat ad explanandam compositorum originem et analogiam fingi appareat, sicuti adjectivo παραβλώψ simplex praestruitur βλώψ a βλέψω v. Orion. p. 86. Zonar. l. c. etc. Declinationis regulam tradit Anonymus Schedogr. p. 335. T. III. Anecd. Boisson: τὰ εἰς ψ διὰ τοῦ π κλίνεται πλὴν τοῦ λίψ ὁ ἄνεμος, νίψ ἢ κρήνη, φάψ καὶ φλέψ, quod masculine enunciauit Nonnus XLVII. 111. φλέβες οἰδαίνοντες, ipsaque terminatio utrique generi pariter apta. Diphthongorum inquisitionem nobis remittit Etym. M. 481, 3. τὰ εἰς ψ τὴν δίφθογγον ἀποστρέφεται, neque multum ponderis tribuam Hesychii testimonio Σκοίψ ψώρα, quae interpretatio cum seabies, κνύζα, congruit. In ηψ terminatum unum solum indagavimus σήψ, quod ubi putredinem significat idem genus habet quod paragoga σήψις, σηπεδών. Apud Hippocratem, unde Erotianus p. 324. affert, hodie non reperitur, sed Diosc. I. 68, 73. εὐχρηστέῃ εἰς τὰς σήψας. Serpentis nomen, cujus nominativus legitur Paus. VIII. 4, 4. Artemid. II. 13, 164. Aelian. H. Ann. XVI. 40. masculine dicitur Aristot. Mirab. c. 164. feminine Schol. ad Nic. Ther. 517. eademque in latino sermone diversitas. Idem aut simile nomen Zonaræ reddendum pro Πήψ, ὄνομα ζώου, ubi in cod. Aug. ξίψ scriptum. — Terminationis ἰψ tria exempla promit Etym. M. p. 568, 13. λίψ σημαίνει τὸν ἄνεμον καὶ τὴν ἦταν παρὰ τὸ λείπω καὶ τὴν λιβάδα παρὰ τὸ λείβω· κνίψ, κνιφός καὶ κνιπός, Νίψ νιβός, ὄνομα κρήνης, quatuor Arcadius p. 126, 19. ἰψ ὁ σκόληξ, λίψ, νίψ ὄνομα κνίσσης (κρήνης) καὶ κνίψ. Prosodiae nos certiores facit Draco p. 53, 16. et Regg. Pros. n. 66. τὰ εἰς ἰψ μονοσύλλαβα μακρὸν ἔχει τὸ ἰ ἐπὶ ὅλης τῆς κλίσεως, διὸ ἢ λιβός γενικὴ σημεϊώδης ὅτι συστέλλεται. Id certissimum est de nomine venti Libyci, quod est generis masculini; feminini, quod ille affert, cum verbo λείπω cognati inclinamentum nullum reperitur, nec magis homonymi, quod Hesychius e latebris vetustatis protraxit Λίψ ἐπιθυμία, cujus quí flexus fuerit ex latino libeo colligi potest. Sed quod addit Hesychius καὶ πέτρα ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει, a verbo λείβω ductum, unde latina liquo et lix (germanicum Lauge) saepius legitur non de loco quidem sed pro

Lobeck. Paralip.

λιβάς sive λίβος, ejusque genitivo λιβός et accusativo λίβα Aeschylus usus est Choeph. 292. et Fragm. N. 65. Dind. Theognostus in Ind. Anecd. p. 1402. Νίψ Νιβός ὄνομα κρήνης. Photius et Suidas Νίβα χιόνα· καλεῖται δ' οὕτω καὶ κρήνη ἐν Θοράκη, unde fortasse urbium nomina Νίβα πόλις Θοράκης Steph. et χῶρος Θεσσαλονίκη τῇ Μακεδονίτιδι γειττιῶν Νίβας Aelian. H. Animm. XV. 20. sicut alia loca nomen Κρήνη, Κρηνίδες, Κρουννοί, Πηγαί, Λεϊβηθρα, adepta sunt. Neque quidquam hinc distat appellativum νίψ χιόν, quod ita ex usu recessit, ut veteres accusativum νίφα ex νιφάδα mutilatum tonumque retractum crederent v. Procl. ad Hesiod. Opp. 530. Joann. p. 12, 20. etsi apertum est, νίψ, χέρονιψ, ad νείρω, νίπτω, nimbus et genitivum nivis eandem rationem habere, quam habent νίχ, νίγνις, νίγγο ad νίξω, cujus futurum, si extaret, νίξω foret, unde nix pendet et auctius nix, ningis, ut conjunx, Meninx, φόρμιγξ, ἄστριγξ v. ad Phryn. p. 72. quanquam nix ipsum non receptum est, sed quia a νίψ qui oriuntur casus, produci non possunt, praesternitur producendis obliquis. Σκνίψ κλίνεται διὰ τοῦ π καὶ διὰ τοῦ φ, κνίψ δὲ διὰ τοῦ π μόνον Cherobosc. in Etym. M. 718, 19. Zonar. p. 1310. οἱ κνίπες Aristoph. Avv. 590. Aristot. H. Ann. IV. 8, 15. τοῦς σκνίπας IX. 5. (3.) 4. et eodem loco κνιπαλόγος ut in libro de Sens. V. 444, 12. κνίπας editum, pro quo codd. complures σκνίπας et σκίπας exhibent, contra quam Theognostus narrat Anecd. Cram. p. 135. Bekk. p. 1418. b. σκνίψ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ χωρὶς τοῦ σ, sed et Galenus de Simpl. Med. IX. 1. 187. T. XVII. οἱ σκνίπες, aliique; μνῖαι καὶ σκνίπες Orig. c. Cels. V. 582. B. et in versione Alexandrina; τοῦς κνίπας Anton. Lib. c. 14. v. ad Phryn. p. 399. Haec vermium nomina σκνίψ, ἔψ, θρίψ, masculina sunt; ἡ θρίψ, quod Wytttenbachius mirabatur ad Plut. de Discr. Adul. p. 422. e Menandri versu jam sublatum est p. 198. commune vero ῥίψ-ἡ ῥίψ Eustath. 1533, 53. ταῖς ῥίψι Aristot. Probl. XV. 6. paullo post τοῦ ῥιπίος, et ῥίπαισι οἰσύντοις Nonn. XL. 461.

In οψ perpauca desinunt; nam Hesychii glossa Ἀνόψ χιτώνας εἶδος, βάθος· dubitatione non vacat; neque fidem in-

venerunt, qui homericum *τρόφι*, ut Apollonius refert in Lexico, oxytonos scripserunt *ὡς ὀπί, ἀπὸ εὐθείας τῆς τροφῆς*. Igitur sola restant *ὄψ ἢ φωνή, διὰ μικροῦ Hesych.* et *ὄψ ἢ ὄψις*, quod Aristoteles Poet. XXI. aphaeresi imminutum dicit *οἶον τὸ κρῖ καὶ τὸ δῶ*, Straboque loco notissimo VIII. 364. cum aliis hujus affectionis affert exemplis, uterque, ut videtur, Grammaticorum more loquutus, qui *gubernacula* quia longe usitatius est quam *guberna*, rite et legitime formatum, alterum affectum dicunt; id quod ad *Λωδῶ, Συρακῶ, Μέσση* transferri licet. Perinde clarum est, *ἄλφιτον, πηδάλιον, γλαφυρός, τροφίμος* derivativa esse, ac si quis principia eorum nominum anquiret effabilia, recta ad illa ipsa deducetur, quae, quia a communi usu repudiata sunt, propterea decurtata vocantur⁴¹). Sed aliter se habent *κρῖ* et *δῶ*. Nam si prioris exemplum nullum extaret, *κρῖθ-ή* nemini non primitivum videretur peraeque ut *πίθ-ος*. Ac si *κρῖμνον* derivati speciem habet, tamen etyma ejus plura reddi possunt, *κρῖβ, κρῖμ*⁴²). Verum ut hoc quoque concesserim, *κρῖ* vel fuisse primitivum vel ex nominibus *κρῖθῆ* et *κρῖμνον* probabiliter exsculpi potuisse, tamen *δῶ*, quod Gregorius cum *Ποσειδῶ* confert, veteres autem per omnes casus et numeros immotum traducunt, *suam*

41) Graeco *πηδόν* appositissimum est *gubernum*, quod ipsum radices suas in Graecia habere videtur propter accentum nominis *κυβερνήτης*. Ἄλφι Aristoteles eo loco, ubi sola tria in *ι* terminari dicit, silentio praetermittit v. Dissert. III. c. 1. §. 2. fortasse quia postrema sui parte truncatum putavit.

42) *Κρῖμνον κατ' ἀποκοπὴν ἀττικὴν κρῖ* Moschopul. Sched. p. 156. quod et Scholiastes II. E. 196. a *κρῖμνον* potius quam a *κρῖθῆ* repetit propter epitheton *εἰρηφνές*. Prudentior utroque scriptor Epimerismorum in Anecd. Gram. I. 255. *κρῖ ἢ κρῖθῆ οὐ κατὰ ἀποκοπὴν, ἐπεὶ οὐ περιεσπᾶτο ἄν, ἀλλὰ κατὰ διώνυμον ὡς περ ἡμέρα καὶ ἡμαρ*. Apollonius Lex. Ἀρίσταρχος οὐ κατ' ἀποκοπὴν εἰρῆσθαι ἀλλὰ μετεοχηματῖσθαι, quae Albertius ad Hes. T. II. 347. per errorem Photio tribuit. *Κρῖμνα πύρινα, κρῖμνα κρῖθῆων* saepius legitur apud Hippocraticos de Nat. Mul. p. 587. de Morb. III. 322. *τὰ ἀδρομερῆ κόμματα τοῦ σίτου κρῖμνον ὀνομάζεται* Theophil. de Urin. p. 55. eodemque accentu Galen. de Med. Simpl. VII. 54, 45. T. XII. Lycophr. 607. etc. sed rectius fortasse *κρῖμνον* Athen. III. 126. C.

do, *χούσεα δῶ*, non dubitabo licenter corruptum dicere ex *δῶμα*, quod veteres per syncopen effectum esse sumunt ex *δόμημα*, sed nostra sententia ut *δόμος*, *δομή*, *δέμας*, a *δέμω* proficiscitur sive potius a *δείμω* sicuti *κῶμα* a *κειμαι*. Quo si ulterius progredi verbumque *δέω* fundamenti loco substruere volumus praeunte Hesychio *Δεσμός σῶμα*, *μορφή*, tamen nulla est via, qua *δῶ* hinc derivari possit. Id igitur certum apocopae exemplum numero, pariterque *δαιμόνιος ἦλ*, quo significari videtur ille *ἀδαμάντινος ἦλος*, quem summis verticibus figit dira necessitas, re vera *ἀπόκομμα λεξειδίου* esse arbitror ut *ψό* pro *ψόθος*, si verum dicit Photius, ut ludicra illa Palladae Epigr. XCII. *θῶ*, *κνῆ*, *κρᾶ*, quod genus ab Epicharmo comico introductum ferunt v. Suidas s. "*Ἄλφι*"⁴³). Sed cetera cur apotrocta dicantur, nullam causam esse video. Namque *ὄψ* ad *ὄψις* eandem rationem habet quam *ἄμυξ* ad *ἄμυξις*, *λίψ* ad *λεῖψις*, ac si auctores habet minus antiquos, speciem certe gerit simplicissimam atque antiquissimam. Neque de duabus formis, *ἄλφι* et *ἄλφιτον*, ambigi potest utra sit vetustior. Similiter a *Μέσση* propagatum videtur *Μεσσήνη*, ut a *Λίσσος* sive *Λίσσα* v. Hoeck. de Creta T. I. 388. *Βλισσήνη* Schol. Odyss. III. 293. et ab aliis stirpibus *γαλήνη*, *εἰρήνη* v. Suid. s. "*Υπήνη*" et Lennep. ad Phalar. CVII. 308. *Δωδῶ* autem non longius quam *Δωδώνη* abest a nomine fluvii *Δώδων*, unde appellata esse dicitur v. Steph. sicut Cyrene a Cyra fonte, Syracusae a *Συρακώ* stagno v. Goeller. de Syrac. p. 82. Denique *Εἰδῶ*, "*Υψώ*", "*Ἀφρώ*", *Δωρῶ*, nemo propterea, quod "*Υψιπύλη*", *Δωροθέα* et cetera leguntur, miuris adnumerabit. Sed absolvam pensum.

In *ὑψ* duo novimus avium nomina, *γύψ* Lucian de M. Peregr. §. 39. cui Atticistae *αἰγυπιός* praeferunt v. Suid. s. h. v. Anecd. Bekk. p. 354. et *γούψ* Athen. XI. 496. E. Inscript. Att. Class. II. n. 139. ubi est instrumenti domestici nomen; saepius vero obliqui, falso plerumque accentu, in quo scriptores ipsos errasse exemplo est Gregorius Carm. LXIII. p. 151.

43) Num quod Suidas affert *Τυρόκη ἡ μάχαιρα*, ex ejusmodi fonte profluxit? "*Ομοκλή*" et *ἐπίκλην* ad alium locum pertinent.

B. νεκρούς ἀμφιέπουσι γύπες. Τρύψ inauditum est, sed Zeunius in Nic. Alex. v. 44. ὅτε νέκταρ εὐτριβι κινδύον ἀφύσσης, scribere conatus est ἐνὶ τρυβί, Scholiastae vestigia sequens οἶνον πυρόρον ἐν τρυβλίω, quod ipsum nomen non habet quo referri possit nisi τρύψ, (trua, trulla) τρύβλη, ut τρώξ v. §. 9. τρώγλη, ζεύξω, ζεύγλη. Sed fortasse ille νέκταρ ἐνὶ τρυγί scripsit significans τρυγίαν· nam ut εὐτριβι, quemadmodum Lexicographi nostri volunt, pro εὐτριβές positum credatur, nullo pacto impetrari potest. Στύψ, quod Theognostus Cram. II. 134. adnectit, nisi librarius erravit pro στύψις vel στύπος stipes, unde *stupidus*, valere videtur. Gentilicium Ῥύψ enotavit Stephanus: Ῥύπαι καὶ Ῥυπαία, ὁ πολίτης Ῥύψ. Pluralis urbis Ῥύπες legebatur Strab. VIII. 387. ante Tzschuckium, qui e cod. Mosq. paroxytonum edidit, ut et aliis locis scribitur v. Adn. ad Hesych. s. Ῥύπες, Siebelis ad Paus. T. III. 123. et in exitu senarii Aesch. Fragm. N. 315. — Sequuntur ultimo loco nomina in ὦψ, quorum regulam tradit Moschopulus Sched. p. 105. ὁ ὦψ ἀπὸ τοῦ ὄφομαι, κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τροπῆ τοῦ ὀ εἰς ὦ· τὰ γὰρ εἰς ὦψ ἀρσενικὰ μονοσύλλαβα πάντα διὰ τοῦ ὦ γράφεται, ῥώψ τὸ κοινῶς ῥωπάκιον, θώψ ὁ κόλαξ, σκώψ εἶδος ὀρνέου, κλώψ καὶ ἕτερα· κλίνονται δὲ πάντα διὰ τοῦ ὦ. Ὅψ δὲ ἢ φωνή, οὐκ ἀρσενικόν ἐστι. Ὠψ, quod Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. p. 271. a nescio quo ἔοπα, veteres a futuro repetunt v. Etym. M. s. v. et Zonar. p. 1494. masculinum est Aret. Cur. Ac. I. 5, 217. ἦν ξύμπας (sic cod. Fabr.) τιταίνηται οἱ ὦψ et εἰ ὦπες οἶδε de Sign. Diut. I. 15, 116. φίλοις ὦπεσσι Maxim. v. 157. τοὺς ὦπας Athen. VII. 287. A. IX. 367. A. Maximus Planud. in Carm. Boeth. X. 3. (ubi Weberus errat) Etym. M. s. Εὐρόψ, s. Γλαυκῶπις et s. Ἐλίωπας, sed femininum τῆν ὦπα s. Ὑσσωπος et s. Ἐνωπῆ, neutrum τὰ ὦπα, quod Bekkerus in Plat. Crat. p. 409. C. ex aliquot codd. rescripsit, non reperi; neque huc referam, quod Aretaei codd. Harlej. et Vatic. exhibent ξύμπαν· nam id adverbii loco positum videtur. Nominis proprii Ὠψ genitivus ter legitur in Odyssea prima circumflexa διὰ τὴν ἀντέκφρασιν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν Schol. Od. I. 429. sed Hesychius Ὠπός

ὄνομα γενικῆς πτώσεως, διὸ καὶ τινες ἤξιωσαν ἀναγι-
νώσκειν Ἰππὸς ὡς Θεογνός. Σκώψ ὁ σκώπτης· Ἀριστο-
τέλης δὲ χωρὶς τοῦ σ Theognost. Gram. T. II. p. 136.
Θώψ et κλώψ testium satis habent, quo praesidio carent λώψ
ἢ χλαμύς Hesych. unde λῶπος propagatum, κνώψ ὁ τυφλός
Suid. quod cum σκνιπός sive σκνιφός ἀμυδροῶς βλέπων com-
ponendum videtur, νώψ ὁ ἀσθενής τῆ ὄψει Hesych. et Zo-
nar. p. 1412. cui nihil magis appositum quam Νενώπηται
καταπέπληκται Phot. Ultimum explicabilium est κνώψ τὸ
κινώπετον, cujus obliquos casus Nicander ter usurpavit, semel
feminine; hinc κνωπεύς ὁ ἄρκτος, κνωῦπις ὁ ἄρκτος, κί-
κνωψ θηρίον Hes. et fortasse alia fluxerunt. In Schol. Nic.
Th. 887. Κνωπὸς ὁ Ἰσμηγνός εἴρηται ἀπὸ Κνωπός (sic)
τοῦ Ἀπόλλωνος, lectio incerta; andronymicum est ὁ Κνω-
πός Athen. VI. 258. F. Pro μώψ ὁ μὴ ὄξυδορκῶν Hes. et
Cyrill. μύωψ reponunt; γῶπας κολοιοὺς Μακεδόνες Hes.
inexplicatum relinquunt. Adde huc Κρωπες demi atticī no-
men v. Steph. s. Κρωπία, et ignorable δρώψ, quod Gram-
maticus Meermannianus p. 662. profert monosyllaba ab Aeoli-
bus circumflecti docens; idemque, ne diffidas, Hesychius in-
terpretatur ἀνθρωπον, a verbo δρώπτειν, δρωπάζειν Apol-
lon. de Adv. 549, 23. ut opinor, quia *facies homini tantum*
Plin. XI. 37. Cujus si memores fuissent etymorum aucupes
antiqui, nomen ἀνθρωπος, quod adjectivum esse declarat con-
structio ἀνθρωπον ἦθος Schol. Il. Ω. 58.⁴⁴) non ab ἀνα-
θρεῖν sed ab ἀναδρώπτειν sive ἀναδρῶν id est ἀναβλέπειν
duxissent; quod paullo sublimius interpretatur Cicero Legg. I.
9. *nam cum ceteras animantes abjecisset ad pastum, solum
hominem erexit ad coelique conspectum excitavit.* Δρόψ
illud, quod legitur in literatura metrica⁴⁵), Porphyrius in MS.

44) Eodem fert motio ἀνθρωποτέρα τέχνη Galen. Utr. Med. an
Gymn. XXXI. 866. T. V. nisi ἀνθρωπινοτέρα scripsit.

45) Hanc Clemens στοιχειωτικὴν τῶν παιδῶν διδασκαλίαν vocat,
quod Bentlejus ita accepit, certandum fuisse pueris, ut sententiam isto-
rum verborum quovis modo indagarent. Quis autem homo sanus pueris
ejusmodi Abracadabra interpretandum proponat? Sic potius statuendum

Bentleji Ep. ad Mill. p. 493. nonnullos ὄψον accipere dicit, alios ἀνθρωπον, δρωῖτες γὰρ οἱ ἀνθρωποι λέγονται. Quod utcumque est, nomen Δρωπίδης Plat. Charm. 157. E. Diog. La. III. 1. non aliunde ductum videtur. In ψ non purum unum desinit χρέμψ, pisciculi nomen semel apud Aristotelem lectum H. Ann. IV. 8, 10. sine ulla aut generis aut declinationis nota nec constantis scripturae: nam in Vat. χρέψ legitur, in aliis omissum, a Schneidero uncis interclusum est. Δόρωψ autem, unde nonnulli homericum δόρωπα declinatum putarunt Schol. II. XXIV. 447. ex vano conflatum.

Monosyllaba in vocalem desinentia ad ultimum rejeci, quia perpauca sunt et obsoleta aut ex barbaria accepta; primum illa, quibus Grammatici syllabas finales detractas putant, ῥά, βροί, λί sive γλί Hesych. Haec autem neque declinata sunt unquam neque adjectivorum modo usurpata, sed adverbialiter ut praepositiones loquellares λά, λαί, ἄροι, ἔροι, μάσι, et ut adverbia, αἴψα, ὄψέ, γάλι ικανόν Hesych. id est ἄλις, ἴφι⁴⁶), ἄγχι⁴⁷), αἴροι, ὕψι, πάνυ, τῆλυ, μάψ (quod apotroctis adnumeratur) πύξ etc. quae ipsa sunt principia vocabulorum ἀρείων, λίαν, βροθύς, βρομός, μάτις, magnus, ὕψος, αἰψηρός etc. assumtis literis ad pronunciandum necessariis, α, ι, υ et σ. Nam ἄέ, τῆλε, ὄψέ, procul dubio recentiora sunt quam aeolica αἴ, τῆλυ, ὄψι, quod comparet in compositis ὄψιμαθής etc. ut priora in ῥάθυμος, λιτόνηρος, λιώλεθρος, βροήπνος cf. Anecd. Bekk. p. 30, 31. Schol. Apoll. III. 860. Neque certum apocopae argumentum praebet aeolicum βρά, quod Apollonius de Adverb. p. 567. negat existere potuisse nisi ex βράδιος, quia beta illud non praeponatur nisi sequente dentali,

est, pueros, quo absolutius os fieret et expressior sermo, nomina quaedam versusque affectatae difficultatis ex asperrime coeuntibus inter se syllabis concatenatos et velut confragosos quam citatissime volvere jussos esse Quintil. I. 1, 37.

46) Passovius dativum nominis ἴς esse putat; sed is est ἰνί. Terentianus: ἵνα quam Graeci vocamus, vim jubet me dicere.

47) Idem esse videtur ἀμφί, quod praepositionis accentum habet, mutatis antisloechis ut πάγχι, πάμφι. Conf. ἀμφισβητεῖν et ἀγχιεβατεῖν, ῥύγχος et ῥάμφος.

excepto βράκος. Sed βράναι affert Grammaticus Leid. Gregorio subjunctus p. 689. ac si id quoque rejectum fuerit, tamen vocabulum solivagum, primaeque positionis vereor ut ex communi analogia judicari possit. Si quis tamen illa neutra esse malit, id quod Vossius ad H. H. in Cer. 318. de μεσσηγύ statuit ⁴⁸), equidem non praecise negem aliquando in usu fuisse adjectiva βρίς, λίς, ῥήις, προῖς, et extat certe λίς alio intellectu, neque id refellam accentu nominis ῥά, si modo illud concessum fuerit, ea adjectiva manca esse et obsoleta. Cetera aut propria sunt eaque peregrina pleraque Λά, Χνά, Φνά, quae Goettlingius circumflecti jubet sicut literarum nomina πι, νῦ etc. de Accent. p. 116. 126. et Addend. p. 407. Σμύ Plutarch. de Is. LXII. 189. ῥᾶ (ῥῆον ut μῆον), σποῦ, φοῦ, aut epiphthematica βᾶ, μᾶ, πᾶ, quae quo facilius ab interjectionibus μῦ, φῦ, βή, ψό distinguantur, appellativa sive προσηγορευτικά (Schol. II. VI. 518.) cognominare libet. Aut omnino, quid sint, nescitur, ut pleraque Hesychiana: Θρώ λιμός, Κλά (post κλειδοῦχος) κλινάριον, Σκώ παιδίσκη, cujusmodi nonnulla in priore quoque reperiuntur genere, quod in consonam exit.

C A P. II.

De formatione nominum primitivorum in σ,
ξ et ψ exeuntium.

§. 1.

Exposita hujus universi generis varietate conjectura est perfacilis, quoniam in argumento versati sint veterum Technicorum ii, qui de monosyllabis scripserunt. Etenim et genus

48) Hoc sumto μεσσηγύς nominativus masculini erit, pariterque ἰθύς, εὐθύς, sicut veterum nonnullis ἄνεως et ἀκίων casus recti adjectivorum visi sunt, quibuscum latina versus, prorsus, secus, fors, recens, deinceps, conferri possunt. Nobis credibilis videtur, illa sigma adscitum habere ut πέρνοι, πέρντις, ἀῖθι, ἀῖθις, ἀῖθιν, χῶρι, χωρίς, γάλι, ἄλις, ἀντικῶς etc.

horum vocabulorum ambiguum et accentus instabilis et declinationis imparilitas et quorundam casuum defectus beatulis illis, qui antiquitatis copias adspexerunt illibutas atque integras, uberrimam praeberunt disputandi materiam. Ac fortasse jam in vetere illa Grammaticorum controversia, quae fuit de analogia et anomalia sermonis, haec agitata est de monosyllabis quaestio. Tryphonis quidem memoratur liber *περὶ τῆς ἐν μονοσυλλάβοις ἀναλογίας* v. C. I. §. 1. quam huic generi abjudicasse videtur Chaeris; nam in Schol. N. 103. ubi accentus genitivorum *θώων, παίδων* etc. disceptatur, postrema verba *Χαίρις δὲ φησιν οὐκ εἶναι ἐν τοῖς δισυλλάβοις ἀναλογίαν*, res ipsa demonstrat sic scribenda esse *ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις*, aut certe significari inclinamenta monosyllaborum. Sed nobis propior cura, unde nata sint et quo traducta. Veteres quidem a futuro verbi repetunt; *γλαύξ ἀπὸ τοῦ γλαύσσω* Schol. II. P. 172. *ἴψ ἀπὸ τοῦ ἴπτω* Schol. Aesch. Prom. 365. *ρήψ* et *ρήψ* a *ρήπω* Sch. Arist. Pac. 699. *δώς* a *δώσω* Orion. 48, 4. et item alia *ἄλξ, δόρξ* etc. subscriptorem nacti Coraium Atact. T. I. 165. Nos e diverso persuasum habemus, sigma illud non e longinquo repetitum sed in primo vocabuli satu receptum esse fingendis masculinis et femininis, *δώς, κράς, ἄλς, στίξ, λίψ, φάψ, ὄψ*, neutris in unam trium vocalium, quibus vocabula primitiva finiri possunt, deflexis, *κάρα, γάλα* (utrumque eadem metathesi effectum), *ῥφα, λίπα, ἄλειφα, μέλι, ἄλφι* ¹⁾ *γλάφυ, φῖτυ*. Hae autem ipsae termina-

1) Stirps vocabuli sine dubio est *ἄλφ*, cognata cum verbo *ἄλφω, ἄλδω, ἀλο*, non *ἄλφι* ut Buttmannus sumit Gramm. p. 213. Nec ferri possunt, quae idem comminiscitur themata, *μελιτ, γαλακτ*. Tau prioris vocabuli cliticum est, ut in latinis Ditis (*Διός*), dotis, ut *ῃ* in lapidis, *ῃ* in tendinis, *ῃ* in gloris (vires, speres, regerum), quae sunt propriae Romanorum litterae cliticae; Graeci solis utuntur dentalibus *δαῖδος, γάρματος, ὄρνιθος*. Nam *ῃ* in uno apparet pronomine *τίνος*, quod totum ab analogia recessit; *κτενός* a *κτήν* (ut *μείς* et *μήν* mensis, mensor) profectum videtur potius quam a *κτένς*, quia in stirpe *κς*—*άζω* litterae *ν* vestigium nullum, nisi *κτεῖς* nomen participiale est, quod in declinatione tau (*κτεντός* ut *θεντός*) abiecit ut *πρίονος*. In *ένς* eandem litteram magis thematicam esse apparet ex paragogis *οῖνη, οένς*. Genitivus *γάλακτος* guttu-

tiones adverbii quoque redditae sunt ἀμύξ, προτύψ, ἀναμίξ, ὀκλάξ, μίγα, κρύφα, λίγα, ἄγχι, ἴφι, τῆλυ, eaque temporis progressu novis aucta sunt incrementis, μιγάδης, κρυφάδης, κρυφηδόν etc. exemplo eodem, quo nominum stirpes informes et inchoatae articulationis causa terminationes ascivere vocaliores, ἄλφιτον, ἄλειφαρ, ὕφασμα, quibus demtis nomina cum adverbii in unum confluunt, nam λίπα et pro λίπος dicitur et pro λιπαρῶς, neque ἄμυξ ab ἀμύξ distat nisi accentu. De monosyllabis quod dixi, idem de bisyllabis intelligi debet, quorum syllaba posterior ad ipsam stirpem pertinet ἄβαξ (infans), βᾶβαξ, ἄμυξ, ὄνυξ, ὄρυξ. Veteres vero non haec solum a futuro repetunt, sed eandem rationem ad verba quoque derivata transferunt, ἄρπαξ, σάλπιγξ, κήρυξ, ἐλπὶς, γῆρυς, ἰσχὺς, ab ἀρπάξω, ἐλπίσω etc. arcessentes, etsi fieri potest ut ἐλπὶς et spes prius natum sit quam ἐλπίζω et spero. Huiusmodi autem nominibus duarum et ultra syllabarum Graecorum sermo affluit, βᾶσταξ, κάρμαξ, σάλαξ, ἀρρόβαξ, χάρμαξ, ἔλιξ, ἴλιγξ, φοίνιξ, στήριγξ, ἄμπυξ, πομφόλυξ, ἀμάργυξ²) et quae in ε purum desinunt, ἄλυς, ἀχνύς, ἄρκυς, ἄρπυς, ἀχλύς, ἰθύς, οἰζύς, τονθρύς, φῖτυς, quae omnia quidem ver-

ralem a nominativo γλάξ translata, tau auxiliare habet ut νυκτός, δάμαρτος, κλέπτω (clepo), πτόλις, ipsumque latinum lacte (ut osse), pro quo, si lac masculinum esset aut femininum, lactis diceretur ut Capenatis, Sarsinatis. Nominativum lact merito exposit Struvius de Decl. et Conjug. p. 20. sed de apocope non minus errat, quam ceteri qui Capenas, Arpinas, Urbinas, cujas, summas, nostras, ex Capenatis etc. concisa putant. Grammatici graeci haec ad anadromen retulissent ut κάρβανος, Ἀδρύμητος, χαροπός, μάριτρος, nos paragogis adnumeramus, ut famulus, morigerus, facilis, discordis, vulturis etc. Num cui probari potest Campas genus, Arpinas iter per concisionem ortum esse ex Campate, Arpinate? Immo brevior forma eadem principalior habenda.

2) De industria praetermisi animantium nomina a sonis naturalibus ducta ἔποψ, νόαξ (rana), ἴβυξ, ἴτυξ ὄρνεον Suid. (fortasse illud, in quod Itys mutatus est) ἰνγξ, κόκκυξ, πίπιγξ, πόνυξ sive φόνυξ, τέττιξ, τέτραξ, μέμβραξ v. Schneider. ad Aristot. T. III. 387. et ad Aelian. X. 44. quorum nonnullis verba adjecta sunt, τετραξέιν, τιτίξέιν, βαβράξέιν etc. Praetermisi autem propterea, quia, nisi in omnibus, certe in upupae, ranae et cuculi nomine consona nativa inesse videtur.

balia sunt atque adeo literas finales cum verbi cognati futuro communes habent, neque tamen cogi potest, ut ab hoc fonte derivata sint, quia multa reperiuntur, quae gutturalem sigma praecedentem manifesto foris ascitam habent. Etenim ut primum de adverbii dicam, in futuro communi eorum verborum, a quibus ἀπρίξ, ἐπιβλύξ, ὑράξ, ducta creduntur, literae gutturalis vestigium nullum inest, ac si quis ὑποδράξ vocalem a δράω, unde ὑπόδρα, consonam a δέρω accepisse putat, tamen hanc vel sua sponte et sine ulla verbi antecessione subnasci potuisse ostendunt ἀντάξ ἐν μέρει Hesych. (nisi ἀνταλλάξ scripsit) ὑπαντάξ et paronyma, γνύξ, εὐράξ, μουνάξ, κουρίξ. Idemque apparet e nominibus; nam ut largiamur θρίξ a dorico θριξίω repeti posse, at certe φλέψ, κήρυξ, μήρουξ, μήριγξ, gutturalem non a principiis suis φλέω, γηρύω (γηρύς ὄθεν καὶ κήρυξ Hesych.), μηρύω acceperunt, sed extrinsecus ut mordex, scaturex s. scaturix. Quare sic potius existimandum consonas, quas adverbia et nomina cum futuris communes habent, non ab hoc tempore ad illa translatas, sed omnibus aequaliter proprias et nativas esse, quippe jam in stirpe verbi obscure adumbratas. Etenim cur a tribus simillimis praesentibus ζέω, νέω, ῥέω, tria oriantur dissimillima futura, quid tandem causae esse potest nisi quaedam primitivorum diversitas, quae in praesentis conformatione delitescit, apparet autem et promitur in derivatis? Itaque a ψίω duci potuit ψίξ cum anticipatione ejus literae, quae in ψήχω emergit, a φλέω φλέψ, vocali *υ* quam nomen Φλεύς praefert ³⁾, in consonantem versa ut in δέω δέρω, δέω δέω ἐπιδευής, debeo, debilis. Et eadem ratione ab ἀλάομαι ἀλύκη, elucus, ἀλάλγξ i. q. ἄλγξ, ab ἐρύω ἐρίω, ἐρυγξ τὸ ἔρκος Hesych. cujus exiliorem formam nomen montis Ἐρυξ reddit i. q. ἔρυμα ut Τιμῶλος ἔρυμα Ἀυδίας Eur. Bacch. 55. ut et mons cum μύνη moene cognatum videtur; a μηρύω (μηρύω, μηρυκῶμαι) μήρουξ piscis, quem Aristoteles ἀπὸ τοῦ ἔργου vocatum esse ait, a νύω (νέρω) νύξ nubs, quae est solita labialium et gutturalium vicissitudo. Etenim talpa vulgo dicitur

3) Photius Φλεβάξειν βρύειν cf. Schneider. Lex. Gr.

σπάλαξ sive ἀσπάλαξ, attice autem σάλοψ v. Comment. ad Aristoph. Ach. 879. a verbo σάλλω, ut creditur; avis quaedam ἀσάλοψ et σολόπαξ v. Schneider. ad Eclog. Phys. p. 41. ad Aristot. T. IV. 131. neque differunt γλίχομαι, λίπτομαι, libeo, γλίξαι id est ἐπιθυμῆσαι Hesych. unde λίχνος ortum videtur; ad haec ἴψ et ἴξ v. Niclas. ad Geopp. V. 53, 6. Barker. ad Etym. p. 1093. (in adnot.) ὄψ vox, νίψ nix, ῥώξ rupes (interposita vocali ut sepes, scrobes, nubes, navis, copis, jugis pro ζύξ) σκνίψ cinips (ciniphes), κώνωψ culex, σμώδιξ et μώλωψ a σμάω, unde σμώνη plaga, φλίβω fligo, λείβω liquo, ὀπός sueus, quibus cognata videntur sapor, ne-sapus, insipidus, insubidus; ἤπαρ jecur, ἵππος ἵκκος, con-nivi connixi, et fortasse a καλύπτω κάλυξ⁴⁾, a τήξ, quod hodie non legitur, tabes⁵⁾. Itaque tria distinguimus nominum genera; unum quod stirpi verborum primitivorum sigma, com-mune formationis instrumentum, adjungit: κλείς, δαῖς, ναῦς⁶⁾, φλέψ. Alterum, quod eandem literam sed inserta simul vocali addit, vel puram ἐλπίς, ἀγνός, vel implexam mutae, quae in verbi motione asciscitur, σύριγξ, ἀμάρυγξ, nisi sic dicere praestat syllabas ίξ et υξ sive υγξ prosschematismo potius af-

4) Hesychii Κάλυγες τὰ ἔμβρονα idem esse videtur, quod κάλυκες, ut ὄρτυκες pro ὄρτυγες Anecd. p. 1400.

5) Forfex quoque sola specie differre puto a forceps v. Boettiger. Sabin. T. I. 313. quo quum proprie significetur fabrorum ferrariorum in-strumentum, quod graece θερμαιστροίς id est formicapa dicitur v. ad Aj. p. 358. postea nomen ad alia decussata translatum est ob formae simili-tudinem; ab eadem forma denominata sunt κάρκινος, cancer, cancelli, κυγκλίδες. Hesychius Κάγκχαλος κρικός ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις, Σικελιοί· quem vulgo ῥόπτρον appellant v. Harpocr. Α κρικός derivatum κίρκινος circi-nus, qui et κάρκινος dicitur.

6) Α νάω, νέω, νέυσομαι Grammatici v. Anecd. Cram. I. 290. recte derivare videntur et νῆσος et ναῦς sive νεῦς, νᾶς τῆς ναός Etym. M. cujus synonymum est πλωτή v. Corais ad Aelian. p. 314. id est ἡ πλέ-ουσα, ἡ νηχομένη. Ab eodem verbo νέπους, ναῦπος et ναυσίπος i. q. νηξίπος composita, quorum pars posterior non pedem sed πορείαν signi-ficat v. Dissert. V. §. 12. not. 98. Neque aliunde νῆσσα ducitur Schol. Arist. Avv. 566. anas a nando Varr. de L. L. V. 13. et fortasse ψῆσσα piscis planus a ψάω, quia speciem rasi, ἀπερημένον, habet.

fixas, quam ex futuri (συρίξω) declinatione anticipatas esse. Est enim tertium genus, quod et vocalem et consonantem aditiciam habet: σκάλλω σπάλαξ, ἄνω ἄναξ (ut a verbis synonymis κρᾶντωρ et τελεστής id est ἄρχων in Inscript. Elea XI. p. 26. Corp. Inscr. Vol. I.), σαίρω σήραγξ, φάρω φάραγξ (vorago) et φάρυγξ (ut ἀλάλαγξ et ἀλάλυγξ), πήσσω πάσσαξ (πάσσαλος pessulus), σάλλω σάλαξ, πλήσσω πλάστιγξ Galen. Gloss. p. 546. Haec autem si a verbis repetimus, utique verba intelligi volumus non omnibus suis partibus perfecta et absoluta sed stirpes et quasi semina verborum. Ut certum quiddam exempli causa ponam, βλάξ et deinceps μαλακός ac μαλάσσω ortum esse dico ab etymo μαλ, quod ex μολύς, mollis, malva, μαλάχη, μολόχη, pellucet. Hoc autem μαλ quum ab ore et auribus Graecorum abhorreret, quumque, quod proximum erat, μάλς, displicuisset ob terminationem uno exemplo ἄλς parum excusatam, unum supererat μάλαξ, sed hoc quoque cessit incertum qua de causa breviori βλάξ. namque μάλξ non magis probantur quam ἄλξ. Denique synaeresin sequuta est productio vocalis alpha natura brevis, sicuti πέρω πρήσσω, πέτω πτήσσω, σκέλω συληρός, θάνω θνήσις, δάμασις δμησις, δαματήρ δμητήρ. Neque negamus fieri posse, ut nonnulla illorum nominum, quae verbalibus adnumeramus, a nominibus ortum habeant hodie amissis, ut δρώπαξ, δόναξ. Eademque dubitatio de χάσκαξ, τρύφαξ, βόαξ, illincine ducta sint, ut latina vorax, verax, edax, emax, an a nominibus unde plurima talia, a tritoclitis μῦς μύαξ, δρῦς δρύαξ, σῦς σύαξ piscis (ut σύαινα) v. Intpp. ad Hesych. s. Σύβακα, ab aliis terminationibus ἔρονξ, φάυσιγξ (φουσαλίσ), φώτιγξ (αὔρη). A protoclitis πλάτιγξ, στόρθυξ, σχίδαξ, πόρπαξ, a ψύλλος ψύλλαξ (pulex), a φάλος (palus) φάλαξ sive φάλαγξ (palanga), a πτέρον πτέρουξ, a ψήφος ψηφίς, ψηφαξ, ψηφιγξ, quod Etym. M. cum λάιγξ contendit, a κόχλος κόχλαξ 7), quod ab

7) Corais ad Heliod. p. 3. idem esse putat quod κάχληξ, κάχλιξ. Utriusque origo fortasse latinum calx (calculus), unde reduplicatum κάχλιξ.

eodem cum *μύρμος* (vermes) *μύρμηξ*, *ίέραξ*⁸⁾ et *νέαξ*⁹⁾ componitur; tum *θρόνος* (*θροῶνος*) *θρόναξ* *ὑποπόδιον* Hes. quod et *θράνυξ* sive *θρήνυξ* dicunt et *θρήνυς*. nam *ξ* et *σ* in hac terminatione alternant: *διφράς*-*δίφραξ*, *θυννάς* (*θυννίς*) *θύνναξ*, *θυλάς* (*θυλλίς*) *θύλαξ*, *λιθάς*-*λίθαξ*, *νοσσάς* (*νοσσίς*) *νόσσαξ*, *συβάς*-*σύβαξ*, *ψιάς*-*ψίαξ*, *ρύας*-*ρύαξ* (*ροίαγξ* et *ρύμιγξ*, id est *torrens*), *βεμβίς*-*βέμβιξ* v. Schol. Nic. Al. 182. *ἴβις*-*ἴβιξ*, *κύστις*-*κύστιγξ*¹⁰⁾, *μάστις*-*μάστιξ*, *μάστιγξ*, *πεζίς*-*πέζιξ*, *πεμφίς*-*πέμφιξ*, quae permutantur in Lycophr. v. 686. et 1106. *ρήνις* (*ἀρνακίς*) *ρήνιξ*, quod Passovius perperam pro *ρήν* valere dicit, *στροφίς*-*στροφίγξ*, *σπινθαρίς*-*σπινθάριξ* sive *σπινθάρυξ* v. Adn. ad Apoll. Rh. IV. 1544. ¹¹⁾ *τροφαλίς*-*στροφάλιγξ* v. Schol. ad Nic. Ther. 697. *χάλις*-*χάλιξ*, *μῶλυς*-*μῶλυξ* id est *mollis*, unde *μῶλυγερὰ τὰ ἄνοξα ξύλα* (enodia) Hesych. postremo *ὄρνις*-*ὄρνιξ*, quod doricum perhibent fortasse ob declinationem singularem¹²⁾

8) Hesychius *Κέραξ* *ίέραξ*, quod ad *κίρκος* referendum. Idem *Κύλλας* (*κύλλα*) *σύλλαξ* *Ἡλιῖοι*.

9) Haec ab adjectivis oriunda ut *λείαξ*, *χαίναξ*, *ψίλαξ*. A *σκαίος* *σκάνηξ*, id est *ἐπαρίστερος* (*σκανεύεσθαι ἐπαριστερεύεσθαι* Hes.) et a cognato *σκαμβός* non solum *σκάμβυκες* *σκόλοπες* Hes. ut *vallus* a *varus*, sed etiam *σκαμβάλυξ* cum epectasi ut *αἰθύνλιξ* (non *αἰθύλιξ*) *ταρβάλυξ* a *ταρβύσω* sive *ταρμύσω* (non *ταρβήσω*) et a *βόμβος* non modo *γωνιοβόμβυξ* sed et *βομβυλίς*, *πομφόλυξ*, quod Etym. M. a *παφλάζειν* repetit, a *στροφίγξ* *στροφάλιγξ*, a *πίφιγξ* *πιφαλίς*. Ad idem illud *σκαίος* revocandum *σκάνδυκες* *σκόλοπες* Hesych. ubi perperam *σκάνδυνες* editum, et *σκάνδαλον*, id est *transtillum*.

10) Significationis differentia, quam Galenus tradit in Gloss. *κύστιγγα* *κύστιν* *συμκράν*, apparet etiam in *λάγγξ*.

11) Aequae indiscreta sunt *σάνδυξ* et *σάνδυξ*, *σάνδυξ* et *σάνδυξ*, *πέλιξ* sive *πέλλιξ* et *πέλλυξ*, *πέμφιξ* et *πέμφυξ*.

12) Ad hujus similitudinem ficta videntur nomina specialia *cornix*, *coturnix*, *spinturnix*. Ipsum *ὄρνις* et conjugata *ὄρταλις*, *ὄρτάλιχος*, a verbo *ὄρω*, *ὄρνωμι*, descendere veterum opinio est multo probabilior ea, quam Boppius profitetur Gramm. Comp. I. 147. *ὄρνις* compositum esse ex sanscritico *arani* (silva) et graeco *θέω* (curro). Etenim, quantacunque est harum linguarum societas et contagio, tamen non eo valet, ut ejuremus omnes, quae de verborum graecorum compositione sancitae sunt leges. Sed hanc meam sententiam nemo sic calumniatur, tanquam studiis illis

et utrique linguae commune *πέλιξ* pelvis, ut *κώληψ* poples, *Κύκλωψ* Coeles, et contra *κέλης* celer, celox¹³), quibus interveniunt aliae catalexes *ηξ* et *υξ* *πάλλαξ* (*παλλάς*) *παλλήξ*, *ἄλλιξ* *ἄλληξ*, quod Etym. M. ab *ἀλλάσσω* arcessit recordatus, puto, vestimentorum quae *ἀλλάξιμα* *mutatoria* vocantur v. Reisk. ad Const. Porph. p. 43. *φήληξ* et *ψήληξ* cum *φήλος* et *ψιλός*, ut creditur, cognata¹⁴), *μάλλυξ* a *μαλλός* (mallo), *τόλυξ* a *τύλος* (utrumque Hesychius *αἰδοῖον* interpretatur),

obtrectem; immo vero, si natura nobis concederet *νέους* *δὲς* *εἶναι* *καὶ* *γέροντας* *αὖ* *πάλιν*, duplicata vitae spatia — quoniam simplex vix unius linguae cognitioni suppetit — dividerem utrisque. Atque adeo in hac ipsa tractatione quum insideret illa mihi cogitatio, graecorum vocabulorum, in quibus haesitarem, significationem ex sanscrito erui posse, communicavi, quae collegeram, monosyllaba cum viro doctissimo P. a Bohlen. Is vero nonnulla quidem in utroque sermone similia esse me docuit, velut *δρῦς* *drus* (arbor), *μῦς* *músha* (fur), *μῆς* *másas* a verbo *más* (metiri), *βοῦς* *bhús*, *λύξ* a *loch* (lucere, videre), *χείρ* *kara* (propr. faciens), *νῆξ* *nis*, *φρῆν* *prána* (anima), *γραῦς* a *jri* sive *dschri* (senescere) etc. sed de controversis illis *λάψ*, *δρώψ*, *ταίξ*, *ζάψ*, *σῆς* aliisque multis nihil pronunciare ausus est, et in universum monosyllaba sanscritica pauca esse, pleraque graecis dissimillima. *Θῆς* conferebat cum *dhas* (positus) fortuito incidens in Buttmani vestigia nomen illud a *τιθέναι* repetentis. Mihi a *θάω* derivatum idemque quod *θώψ* id est assecula significare videbatur, quia, ut Aristoteles ait, *πάντες οἱ κόλακες θητικοί*. Hesychius *Θῆσαντο* *ἐθαύμασαν*, *Θῆσατο* *ἐθήτευσε*, *Θηपालέος* *βωμολόχος*. Neque tamen excludo, quod in Aglaoph. p. 1319. posui, denotari hoc nomine eum qui pascitur, *τὸν θέραπα* (a verbo *θρέπω* sive *θράπω* i. e. *τρέφω*, *τράφω*.)

13) Forsitan eodem modo cohaerent veles velox, sollus solox, ferus ferox, ater (atrus) atrox. In senex, junix, struix, pistrix, saepe subvenit sigma.

14) Incertiora sunt *βέμβηξ* v. Schaefer. Melet. p. 112. *πέλλιξ* et *φήλιξ* apud Hesychium. Idem *Βανῆκας* *γυνάϊκας* *Βοιωτοί* et *Γοίναϊκας* *βλαστοί*, utrumque a *γένω*, feo, unde *γυνή* aeolicum, ut Theognostus tradit in Anecd. Cram. II. 88. pro *γονή* (ut *ἕρχη*) id est femina, *γονάς*, venus. Sullae cognomen Felix, quod Graeci dixerunt *ἐπαφροδίτος* id est venustus, ut fidustus vetustus, a feo ductum, unde fenus (*τόκος*), fecundus. Mirabile est Buttmani commentum *γύναιξ* contractum esse ex *γυνή* et *εἰκέναι*, quasi *γύναιξ* *Weibsbild* Gramm. I. 223. A *γυνή* producitur *γυνήξ*, ut ab aeolico *βάνα* *βανήξ*, a *μύρμος* *μύρμηξ*, ab *ἀλωπός* *ἀλώπηξ*. Vocativus consonam asciticiam amittit ut *ἄνα*.

φρεψάλυξ a φρέψαλος, hoc a φράω. Sunt vero etiam quae ν et ξ alternent, τριβων-τριβαξ (trebax, fervitribax), μόθων-μόθαξ, λειμών-λείμαξ (a λείβω, limus), κνώδων-κνώδαξ, εἴρη-μείραξ, cujus synonyma sunt μέλλαξ, μίλαξ¹⁵). His igitur exemplis manifestum fit, terminationes $\alpha\xi$, $i\xi$, $\upsilon\xi$, multo saepius additicias, quam a futuris verborum derivatas esse, ac si quis modo unius vocabuli variationes animadverterit, κάρα-βρος, χήραψ, χηραφίς, κεράμβηλος, κεράμβυξ, qua lege haec regantur, sciri posse desperabit.

Cum hoc autem genere, quod in partitione nostra ultimum erat, concinunt Romanorum vocabula adjectivi et substantivi generis, partim verbalia: sternax, tagax, proeox, vertex, tumex σμώδιξ Gloss. apex, struix, impetix, offendix, appendix, volvox, partim paronyma: dens dentex, furnus (θερμάστρα) fornax fornix, ramus rameox (sicut hernia παρὰ τὸ ἔρονος). Sed hanc similitudinem articulatim persequi haud ab re duco. Itaque primo generi componenda sunt simplicia fors, lax (licium), pax, arx, serobs, scobs, fons etc. quorum numerus non perinde magnus abundante compositorum copia, artifex, mellifex, auceps, forceps, maniceps, menceps¹⁶), vesticeps, aureax, remex, aquilex, altispex, coelispex, iudex; et parasynthetorum subex, applex, complex, illex, index, pollex, resex. Quorum nonnulla cum verbi inclinamentis notabiliter congruunt; *dux* et *rex* Priscianus I. 5, 28. p. 449. a per-

15) Hesychius *Κίλλιας δημότας*, fortasse pro *μίλλιας*. Idem *Μέλακες νεότεροι* et *Μίλαξ δημοτικός*, sicut popularis dicitur pro sodalis *ἡλιξ*.

16) Niebuhrius Hist. Rom. T. I. Adn. 107. veteres literatos erroris arguit, quod *municeps* compositum esse crediderint, et levitatis, quod tria nomina in eandem syllabam cadentia, *biceps*, *princeps*, *municeps*, a tribus diversis vocabulis *caput*, *capio* et *capesso* repetere conati sint. Illis vero nunquam in mentem venit, *capessere* aut diversum a *capere* aut omnino ad componendum aptum esse; ac mirarentur, puto, si quis negaret *γαστήρ ἀναλτος* et *κρέας ἀναλτον* vel *τιρός νεαλής* et *στρατιώτης νεαλής* diversis orta esse principiis. Si ceps syllaba significat id quod ad rem pertinet, nihil interest aucupem aliquem dicas an aviarium, mentis comptem an mente captum. Sed interest, credo, plurimum. Nihilo certior mihi videtur illa de *consul*, *easul*, *praesul*, conjectura.

fecto derivat, cui tempori simillima *pernix*, *praecox*, *conjux*; indidemque duci posse simplicia *pax*, *lex*, *arx*, apparet e panxi, intellexi, arctus; neque absonum videtur *artifex*, *auceps*, *remex*, *obex*, *innox*, conferre cum futuris faxo, capso, axo, objexim, noxim. Verum a verbis puris quae originem trahunt, sigma extrinsecus mutuentur necesse est, comes; trames, antistes, mansues, quorum vocalis nativa est, et inquires, proles, (torques, sedes) quibus aliunde venit. Neque minus quae a contrario genere; sed haec triplici ratione. Nam quae verba unam ex tribus immutabilibus catalecticis pro caractere habent, eam incorruptam ad nomina transmittunt, praesul, oscen¹⁷⁾, cornicen, agger, adulter, legifer, armiger; quod genus a graeco sermone abest. Quae vero mutam habent stirpis primitivae extremam, eam aut abjiciunt assumpto sigma: impes, praepes, obses, reses, deses, ineus, subscus, nefrens, libripens; aut servant interposita vocali: arbiter (pro arbites), interpres, indiges (nisi hoc a geo potius quam ab ago compositum est) in eoque sequuntur exemplum simplicium tudes, trudes, caedes, teges, nec verbalium modo sed et paronymorum, ales, circes, cocles, eques; quibus respondent graeca *ἐλπίς*, *καινίς*, *ἄρκυς* etc. Cum tertio genere, ut modo dixi, congruunt quae utrumque elementum aliunde sumunt, vertex, appendix etc. Sed differt quod Romani gutturalem frequenter non solum in nominum formatione, sed et in verborum declinatione interponunt, strages, fruges, confluges, fluxi, struxi.

§. 2.

Si quis autem cum infinita verborum multitudine horum nominum et paucitatem et rarum obsoletumque usum comparaverit, miretur necesse est, quid causae fuerit, cur Graeci Romanique, quum hanc nominum fingendorum viam semel ingressi essent, rursus declinaverint neque porro ad istud exemplum *ἄψ*, *γοάψ*, *τάξ*, *τέξ*, *φύξ* et mille talia fabricati sint, id quod orsis consentaneum et factu proclive erat. Verum

17) Nominativus *oscinis* per se nihilo mirabilior est quam *segnis* id est segenis *ἀγενής* sive *ἀγενής*.

Lobeck. Paralip.

enim vero hujus generis numerus, si cujuscunque mensurae vocabula colligas, et ab initio perexiguus fuit et procedente tempore imminutus est, his ipsis, quae jam ascita et probata erant, alio traductis. Ad hoc igitur solvendum duas rationes afferri posse arbitror, quarum una ad monosyllaba, altera ad universa pertinet. Prima est, quod si sermo, quo coeperat, ire perrexisset, torrentis modo insuperabilis exundasset monosyllaborum copia, quia verborum prototyporum pars major una constat syllaba primitiva, monosyllaba autem cum per se, ut Gellii verbis utar XII. 13, 8. parvo exiguoque sonitu obscurius promuntur, tum spissius continuata auribus molesta sunt, *quia necesse est compositio multis clausulis concisa subsultet* Quintil. IX. 4, 42. paene ut in litania scholastica, ζάμψ, χθώ, σφίγξ v. §. 11. Nobis quidem, qui decem et ultra monosyllaba jungere consuevimus, aures hoc tinnitu oppletae jam dudum obsurduerunt; apud illos vero nusquam puto sic cumulata reperiri: ἦν γὰρ σὺ νῦν δὴ φθῆς τὰς ἕξ ναῦς δοὺς τῶ τῆς γῆς κρατοῦντι, sed ad summum quatuor aut quinque vocalae continuantur καὶ μὲν μὴ φῆ Arist. Avv. 555. πῶς ἂν οὔν οὐκ ἂν δεινὰ πάσχοιμεν Lys. p. Polystr. 159, 21. ¹⁸⁾ εἰ οὔν ὄν ἂν ἦ χρόνον καὶ ὄν ἂν μὴ ἦ Plat. Men. p. 86. A. εἰ μὲν οὔν ὁ νῦν δὴ ἔλεγον Euthyphr. p. 3. D. ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν Eur. Med. 584. ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' — Or. 600. ἐγὼ μὲν οὔν οὐκ ἂν ποτ' οὐδ' εἰ μοι τὰ σά Soph. El. 359. τί δὴ οὔν τὰ τοῦ θεοῦ Clemens Protr. V. 50. quarum aliquot proclisi aut enclisi aut synaloephe conjuncta sunt. Adhuc loquutus sum de nominibus natura et positione longis, quibus Graeci usi quidem sunt sed modice; si vero illa, quam designo, nominum fictio in commune fuisset recepta, brachycatalectorum copia pullulasset, cujus generis in latino sermone non plus sex reperiuntur, in graeco nullum publice probatum est, sed quae a thematis brevibus originem habent, aut diphthongum susceperunt ut βόσω, βοῦς, χόσω, χοῦς, aut nominativo destituta sunt, κλαδί, στάδα, κνίδα, κλύδα. Altera causa posita est in ambiguitate formae. Namque vocabula haec,

18) Prius ἂν alibi omittit, πῶς οὔν οὐκ ἂν ἦν p. 109, 35. et 170, 22.

quae meram verbi stirpem repraesentant nullaque syllabica terminatione instructa sunt, haud cito dignoscas, substantiva sint an adjectiva, masculina an feminina, actoremne significant ut *δήξ*, *κλώψ*, an actionem, ut *δώς*, *πνίξ*, an aliquod agendi instrumentum, velut *σύριγξ* Strab. IX. 421. pro *συριγμός* dicitur, *μάσταξ* pro eo quod edimus et quo edimus, *τροφή* καὶ *γνάθος* Schol. Od. XXIII. 76. ut mala a mando, *ἄρπαξ* simul raptorem sive rapacem, rapinam, harpagonem ¹⁹⁾ significat, *ὄρυξ* instrumentum et fossam (quod mansit in nomine loci Paus. VIII. 25, 2.), *φλύαξ* rem et hominem ²⁰⁾. Huc accedit alia ratio, quod adverbia quoque plurima in *ἀξ*, *ίξ*, *ῦξ* exeunt, quorum aliqua ut *ἀμύξ*, *ὀκλάξ* et factitium *κοάξ* a nominibus nulla re nisi accentu discrepant, origo autem indidem repetitur unde nominum, hoc est, a futuro verbi. Helladius Photii CCLXXIX. 869. τὸ ἐπιτάξ ἀπὸ τοῦ μέλλοντος γέγονεν ὡσπερ καὶ τὸ χωρίς καὶ τὸ πέλαις καὶ τὸ μίξ, ὅθεν τὸ ἐπιμίξ, καὶ τὸ δάξ, ἐξ οὗ τὸ ὄδαξ· ἀπὸ δὲ τοῦ πτύξω πτύξ καὶ πύξ· ἀπὸ τοῦ οὐδίσω οὐδίς καὶ ἀμφουδίς· ἀμύξω ἀμύξ παρὰ Νικάνδρῳ, πλῆξω πλῆξ καὶ ἀμφιπλήξ (scr. πλίξ), ἀγκάσω ἀγκάς, τύψω τύψ καὶ προτύψ· quibus si adnumereres omnia ejusdem generis adverbia, ἀλλάξ cum compositis, quae ad Aj. v. 1087. memoravi, *πατάξ* ²¹⁾, *διαμπαξ*, *ὑράξ*, *ὑποδράξ*, *ἄβριξ*, *ἀπριξ*, *ἐπιβλύξ*, hanc quoque adverbiorum formationem magis tentatam quam perfectam esse apparebit reperto alio exitu, *μίγα*, *μίγδα*, *μίγδην*, *μιγάδην*, *μιγάδεις*, *φύρδην*, *κρύβδα*, *κρύβδην*, *κρυφάδεις* v. Anecd. Ind.

19) Ἀρπάγας harpagoes nunc scribitur in Dion. Cass. LXXIV. 11. p. 1252, 98. pro ἄρπαγας. Ab eadem stirpe tracta videntur ἄρπη v. Etym. M. ἀρπετός ἰκτινός Hesych. hirpus, irpex sive urpex.

20) Ἀθηνᾶ σάλπιγξ Paus. II. 21, 5. non tubam sed tubicinam significare videtur. Hesychius *Ληιστοσάλπιγγες Τυρόηνοί*, cui non praeferam Photii scripturam *ληιστοσαλπιγκταί*.

21) V. Menandr. Fragm. CCCVIII. ubi *πρώην ἄρας ἐπάταξα* scribendum pro Ἄρης. A communi adverbiorum accentu sejunctum *ἄπαξ* fortasse ex *ἄμανις* ortum, quod Cretensibus tribuit Hesychius, hoc autem ex *ἄμα* vel *ἄμός*, *ὄμός*, ut *μανός* *μανάνις*, *ἄρβός* (*ἄραιός*, rarus) *ἄρβάνις* etc.

s. *Ἀμάδις*, multoque minorem reperiri simplicium quam compositorum numerum.

§. 3.

Propter eandem causam nominibus additae sunt terminationes expressiores, ὄσσα, αἰκὴ, ἰοκὴ, δαίτη, ῥωγή (ruga), διασφαγή — δορκάς, κερκάς, λιβάς, πλωάς, πτωχάς, προκάς, ῥωγάς, ψιάς — αἰγίς²²⁾, καταγίς, πταγίς, ἀλγίς (a quibus segreganda sunt quae significationem primitivi immutant *μαστίγη*, *ὑστριγίς* etc.) aliaeque in *ων* et *σις*, *σταγών*, ὄλογών²³⁾, βαβραδών²⁴⁾, ἰωξις, σταξίς Hipp. Progn. p. 254. T. II. nec raro pro cuiusque necessitate uni plures: ἄμυξις, ἄμυχή, ἄμυγμα, quod exitum habet perfecto passivo accommodatum; sed a stirpe nominis propiora sunt neutra λίβος, στύγος, ῥίπος v. Wesseling. ad Herodo. II. 96. ut a ῥήν, ῥήνος, a βράξ ῥήγος, a φρίξ ῥίγος frigus, ab ἄρξ (arx) ἄρκος et ἄλκαρ, a λίψ ἄλιψ (adeps) λίπος, λίπα, ἄλειφαρ, ἄλιππα ut ὄππα, de quo docte disseruit Muetzell. de Emend. Theog. p. 49. ab ὕψ²⁵⁾ ὕφή, ὕφος et ὕφα ut σέπα, quibus non detractam esse consonam finalem sed potius non additam arguunt similiter terminata μέλι, δάκρυ, μέθυ, γλάφυ, quod elegantius visum quam γλάψ (scrobs). Masculina autem nulla fingi potuere nisi assumpta consona, qua verbi passivi tertiae formantur personae ἔποψ (Hesych.) — ἐπόπτῃς, βάρβαξ-

22) Primitivum αἰγίς veteres et procellas interpretantur et fluctus et τὸ σπινθηρίζον καὶ διαττον πῦρ Anecd. quibus cognata videntur ἀκτίν et ἀκταίνω.

23) Hoc Schol. Theocr. VII. 139. a verbo derivat unde ὄλογος, ulula et ὄλολος, cui simile σαλαῖς κοικτός Hesych. sed normae convenientius foret ὄλόλοξ. Pro Ὀλόφος οἶκτος idem scripsisse videtur ὄλόφωξις vel magis ex ordine literarum ὄλόφωξις.

24) Hesychius Τετράδων ὄρνεον· certe τετραδών scribendum est ut βαβραδών, ἀηδών, χελιδών.

25) Hoc mihi elicere visus sum ex latino *seps*, *suparum*, *siparium*; Virgilius dixit *texere sepem* proprie, ut videtur; a sepio vero *sepelio* ducimus ut a concio concilio, ardeo ardelio (θερμουργός) et *sepulcrum* id est σηκός septum. Atque haud scio an latinum *ops*, *coops*, *copia*, nativam ostendat graeci ὄφελος formam.

βαβάκτης²⁶) ut in femininis ἄρπαξ-ἄρπακτός, nam illa terminatio utriusque generis ambigua est. Nec raro abrogatis simplicibus retinuerunt composita, διώρουξ, κατὰίξ, πολυαίξ. Consimiliter, ut illuc redeam, in altero sermone pro aureax substitutum est origa sive auriga, pro scaturix scaturigo, cujus vocalis penultima non adventicia est ut in urigo, claudigo, surdigo, lentigo, farrago, lumbago, lappago, salsugo, asperugo, mollugo, sed in verbo continetur vel paragogo ut scalpturigo, esurigo, prurigo, vel primitivo ut suffrago, terminatio autem paragoga dici potest ut impetigo, origo, vertigo, intertrigo (παράτριμμα). Sed addam paullum aliquid de aliis terminationibus. Romani igitur pro *scribs* maluerunt *scriba* dicere, quod Graecis negatum est, neque alterum exemplum praebet latinus sermo; nam *perda* pro perditor Salmasius ad Trebell. XXX. Tyr. c. XVIII. suo, ut dicitur, Marte confinxit, neque apposite ad Treb. Claud. c. XIV. 391. *cura unus*²⁷) comparat synthetis *convena*, *incola*, *officiperda*, quorum ingens copia suppetit: *conviva*, *confuga*, *heredipeta*, *frugiperda*, *bucaeda*, *parricida*, *legirupa*. Tum in *us* exeunt *promus*, *condus*, *coquus*, *mergus*, *crepus* et femininum *traha*, quae etsi vulgo pro substantivis accipiuntur, tamen nihil aliud valent quam adjectiva *suadus*, *sci*, *parcus*, *vivus* etc. neque exiguus est conjugatorum *proventus*, *aquilejus*, *bustirapus*, *caprimulgus*, *crurifragus*, *dentilegus*, *domiducus*, *funirepus*, *merobibus*, *vinibus* (a *buo*, unde compositum est *imbuo*, id est *bibere facio*), *legirupus*, *pilierepus*, *sociofraudus*, *testitrahus*, *turicremus*, *velivolus*, *viviparus*, *puerpera*, *noctiluca*, et *parasynteta*: *consequus*, *pronubus*, *prodigus* etc. quibus adjacent partim substantiva *perfuga*, *lucifuga*, *legirupa*, *bubsequa*, partim communia, quae supra exposui, sic ut ab eodem verbo saepe duplex oriatur forma: *praecox* et *praecoquus*, *panifex*

26) Jesaiae interpres graecus cap. 50, 9. σὴς καταφάγεται ὑμᾶς, Aquila σὴς ἢ βρωῖσας, pro quo Procopius βρωτῆρ substituit, sicuti homerum Ὠκεανὸν θεῶν γένεσιν veteres interpretantur γενέτην.

27) *Fugae* Columell. X. 125. quod pro fugitivi accipiant, Schneiderus commode cum graeco αἱ φυγαὶ pro φυγάδες posito confert.

et panificus, aruspex et prospicus (ut perspicus, despicius), ar-
miger et morigerus, tibicen et tibicinus, vesticeps et urbica-
pus, foenisex et foeniseca; sed nullum novi nomen quod idem
sit primae et secundae declinationis. Compluria autem propter
significationem uni sunt sexui adscripta ut proseda, suceuba,
procella, sanguisuga, quae a Graecis quoque feminine appel-
lantur. Jam primi generis, ut modo dicebam, in graeco ser-
mone nulla reperitur similitudo, sed haud pauca sunt a verbis
sive barytonis sive circumflexis composita αἰθεροβόσκης, ὑε-
λέψης, λαθροδάκνης, σιγέρπης²⁸), θεοσύλης, πραγματο-
δίφης, πιννοτήρης, λογοθήρας etc. Simplicium autem fides
incerta: Αἴτης πτωχός apud Herodian. Epim. p. 166. et Hes-
ychium, qui quum saepe vocabula capite truncata in ordinem
repperit, hic quoque suspicionis ansam praebet; veteres qui-
dem ἐπαίτης et προσαίτης dixerunt. Ἐχης ὁ πλούσιος Etym.
M. et Herodian. Epim. p. 38. per ἦτος declinari ut πένης
discimus e Lexico MS. Albertii ad Hesych. s. *Ἐύχατότερον*.
Latinum *dicere* si radices suas in graeco sermone habet, huc
referri potest Δίκαιο τοὺς διαστάς, Ἡλεῖοι Hesych. cui si-
mile λέσχης Grammatici a λέσχη derivant, hoc a λέγω, neque
minus τένθης aberrat a similitudine verbi τένδω, unde repeti
solet v. Schol. Ven. ad Arist. Pac. 1009. et Θούρην βάνην
Hesych. Nomen πώλης Pollux tradit in comoedia legi, quod
si solum extaret testimonium, vix contra dicere auderemus;
sed ex Aristophanis loco, quem respectat, joci causa fictum
esse apparet. Praeterea Hesychius quinque hujus filii vocabula
suggerit Βερόρης δραπέτης, Τμήγας γατόμος, ἀροτήρ, Τύ-
πης πλήκτης, Ὑδης ἔμπειρος, et Φοίτης ὁ κήρυξ παρὰ τὸ
φοιτᾶν. Horum primum si erroneam significat, βερόρης scribi
praestat ut πλανής, et verbum hinc derivatum βερόρητεύειν,

28) Hesychius Σιγέρπης λαθροδάκνης, quod Critici restituerunt Cal-
limacho; idem tamen χαμερπής affert; διανοίας χαμερποῦς Niceph. Greg.
Hist. VII. 4. 137. B. neutrum χαμερπές Gregor. Naz. Or. XXIII. 434. B.
palmae chamae repes Plinii hybrida est, nisi chamerpes scripsit; τῶν
χαμαιρεπῶν κροκοδείλων Galen. de Med. Simpl. Fac. X. 30, 308. T. XII.
vitio aperto.

non βερεδεύειν Etym. M. Alterum compositum videtur ex verbi forma contracta, ut *τληπαθής*, et nomine quod nonnulli Neptuni epitheto *Ἐκνοσίδας* subjiunt v. ad Aj. p. 389. ²⁹⁾ aut pro *τιμήτης* scriptum est, quo idem utitur *Ἐκτομεύς* *τιμήτης* (non *τιμητής*). Tertium *τύπης*, quod Theognostus Cram. II. 24, 30. cum multis aliis Hesychii glossis ad se transtulit, a *τύπτης* tam prope abest ut momenti perparum afferat; *τύπτης* autem et huic similia *κλέπτης*, *ράπτης*, *βάπτης*, *δύπτης*, non a praesentibus usitatis ducta sed tertiae perfecti passivi figurae, ut in scholis dicitur, aptata esse documentum praebent *σφάπτης*, *κατάπτης*, *ρέπτης*, *λήπτης*, *γλύπτης*. *Γέροδης* (cerdo, gerdius) aeolicum esse ab *ἔρω* derivatum Guieti est ariolatio ad Hesych. s. *Γέροδιος*. His si quis *ἀρτύνης* addiderit et *εὐθύνης*, quorum notitia celebrior, fere totum hujus exilis generis ambitum emensus erit. Plebejorum nominum *δακνῆς*, *φαγῆς* et similium, de quibus alio loco dedita opera disseruimus, nulla hic ducenda ratio. Alterius vero generis, quo continentur verbalia secundae declinationis, exempla minime dubia extant, *ἀγός*, *ἀρχός*, *ἀκουός*, *ἄρσεκος*, *βοσκός*, *ἔδος*, *φαγός* ³⁰⁾, *φειδός* (*φιδός*) etc. Quo in genere si labialis intervenit, saepe duplex ut in latinis jugis, scobis, scrobis, trabes, Polluces ³¹⁾, plebes, reperitur forma, *κραγός* et *κράξ*, *ἄρπαγος* et *ἄρπαξ* ³²⁾, *δίσπος* et *δίωψ*, *μαίμακος*

²⁹⁾ *Μελανόγης* Nieph. Blemm. Paraphr. p. 407, 7. ed. Bernh. p. 4. Spohn. neque defendam pertinacius neque damnabo.

³⁰⁾ *Φάγος* scribitur Epiphan. c. Haer. L. I. T. II. 143. B. de quo in alieno foro litigat Fritzschius Exc. III. ad Marc. p. 790. accentus diversitatem explicare annisus. *Φάγος* epitheton *sive navis* substantivum esse statuit, *φαγός* adjectivum, hisque comparat *τόμος* et *τομός*, quae plurimum distant. Barytonis, quae ad Phryn. 438. attuli, accedit *αἶθος* ὁ *αἶθων* Etym. M. et *φῶνος* ὁ *μεγαλόφωνος* Theognost. Cram. II. 66. Feminina substantivorum munere funguntur *ἄρπη*, *βδέλλα*, *κνίζα*, *σπίζα*, *ἄφροσα* *κοτύλη* Hes. proprie haustum.

³¹⁾ Trabes fortasse ex graeco *τράφηξ*, Polluces ex *Πολυλεύκης*. Schol. Apoll. I. 1037. *Πολυδέκης* λέγεται ὁ πᾶν γλυκός, ut dulcis pro *γλυκός* *clueis* adhibita metathesi v. Fest. s. *Clucidatum*. *Δεῦκος* pro *γλεῦκος* ut dedico, deliquo etc. v. Valckenaer. de Urb. Cad. §. 17.

³²⁾ Harpagus nomen proprium est, apud Latinos viri, apud Graecos equi Stesichor. Fr. I. et adjectivum in Schol. Arist. Plut. 799.

Arcad. *μαίμαξ* Hesych. *πρόσφυξ* et *πρόσφυγος* Enarr. Chronogr. Constpl. L. V. p. 88. Sed de his primum exponendum quid veteres senserint.

§. 4.

Priscianus L. IV. 5, 25. p. 236. *in multis invenimus a genitivo graeco factum latinum nominativum, elephantus, abacus, Titanus, Aethiopus; nec non ab accusativo, panthera, cratera; quod Graeci quoque in multis fecere et genitivo et aliis casibus pro nominativo usi, ὁ μάρτυρος, ὁ ἐκτινος.* Ex monosyllabis huc pertinent *λύγος* pro *λύξ* sive *λυγμός* Erotian. p. 238. et in Gloss. *λύξ* *lynxus*; *σφιγγας* καὶ *λύγγους* Artemid. II. 12, 160. pro quo Reiffius codicibus adversis *λύγγας* scripsit; accusativi pluralis *langas*, qui apud Plinium legitur, incertum est utrum *langa* sit nominativus an *lanx*; pro *λυγία* Athen. V. 201. C. cod. B. *λαγία*. In Zenodoti commentario de vocibus animalium p. 230. *γλαῦκος* legitur pro *γλαῦξ*. In Inscr. Boeot. N. 1569. a. III. *ἦγος* pro *αἶξ*, alibi *δόρκος* pro *δόρξ*. Hesychius *Γρυβός* *γρύψ* et *Γρυπόν* *γρούπα*, quod Romani *grypum* et *Gryphem* dixerunt; *σκώψ* saltationis genus appellatur³³⁾ et *σκῶπος*. Ejusque mutationis exempla subministrant gentilicia *Βρύγες* et *Βρύγοι* v. Schaefer. ad Plutarch. T. VI. 465. *Δάκες* Suid. et *Δάκοι* sive *Δακοί* Strab. VII. 304. (v. Tzschuck. T. II. 376.) Dioscor. Mat. III. 7. (9.) 350. *Γραικες* et *Γραικοί* v. C. I. §. 7. Sed persaepe incertum est, utrum hic merus sit paraschematismus an denominatio. Photius *Κνίψ* *ζωῦφιον* ἢ *γενικὴ μετέστη εἰς εὐθείαν καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγον δαπανῶντα.* Hesychius *Σφρηκοί* *συνεσφρημένοι*, *ῥωμαλέοι*, quod, etsi homines *σφρηκώδεις* directe dici possunt *σφρηκες*, tamen adjectivum esse videtur ut et *βλακός*, sive hominem fatuum significat sive piscem, qui alias *βλέννος* dicitur. Plerumque autem hac metastasi intellectum vocabulorum nihil immutari, certis-

33) Athenaeus *σκώψ* et *σκώπευμα*, Photius *σκώπευμα* et *σκωπος*, hoc nullo accentu notatum.

simum argumentum praebent nomina propria *Χάλυβες* et *Χάλυβοι* apud Hecataeum et Euripidem v. Elmslej. ad Heracl. 162. *Κίνυψ* et *Κίνυφος* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 190. Vol. II. P. I. 265. *Ἴνυξ* et *Ἴνυκος* v. Valckenaer. ad Herodo. VI. 14. *Νάρυξ* et *Νάρυκος* v. Tzschuck. ad Strab. IX. 549. *Ἐρυξ* et *Erycus* v. Zumpt. ad Cic. Verr. II. 8, 22. Etym. M. 490, 18. *Καππάδοξ* σεσημείωται ἐκ τῶν εἰς ὧς ἀρσενικῶν διὰ τοῦ μικροῦ γραφόμενον· ἡ γενικὴ *Καππάδοκος* μετατρέχεται εἰς εὐθείαν καὶ κλίνεται *Καππαδόου*· τὸ δὲ *Καππαδόκης* κατὰ μεταπλασμόν, de quo paullo post dicitur. Ac notum est nominativos *φυλακός*, *ἀνακός*, *τροίβακος*, *κῆρουκος*, ad eandem referri anadromen v. Koen. ad Greg. p. 592. auctore, ut suspicari libet, *Philoxeno* v. *Orion* p. 153. quem non alia ratione *ἀμβικος*, *ἡλικος*, *βάβακος*, *παλλακός*, *ὑσσακος*, *δριφρακτος*, *βόστρουχος*, explicuisse probabile est; et item ea, quae labialem continent, *Γρυβός* ὁ *γρύψ* Hesych. *ἔλλοπος*, *χαροπός*, *αἰγίλιποι montes* Lucil. apud Gell. XVI. c. 9. ceteraque in recensu monosyllaborum producenda. Postremo quae in liquidam simplicem exeunt, eodem illi metiuntur pede. *Stephanus* s. *Ἰβηρία*—*Ἀπολλώνιος* ἀπὸ τῆς γενικῆς *Ἰβηρος* εὐθείαν παράγει ὡς τοῦ *φύλακος* ὁ *φύλακος*, ὁ *μάρτυρος*, *Χάροπος*, *Τροίζηνος* v. Schol. II. B. 672. quae omnia proparoxytona esse vult ne primo quidem excepto, quod *Aristarchus* diastoles causa (ut *χαροπός*) acuit. Graecis *Ἰβηρες* usitatus quam *Ἰβηροί*, Romanis utrumque promiscuum esse adnotat *Tzschuckius* ad Mel. Vol. III. P. III. 158. idemque de *Βύζηρες*, *Byzeri*, *Βέχειρες* etc. disserit Vol. II. P. I. 613. *Ψίθυρο* quod Schol. Theocr. I. 21. Etym. Gud. p. 574, 8. cum *μάρτυρο* componunt, hodie non magis reperitur quam *ἀντίθυρο*, quod Scholiast. ad *Lucian*. p. 111. T. VIII. ex mendosa scriptura τῆς ἀντίθυρος proeudisse videtur. Sed οἱ *ψᾶρες* *Plut.* de Soll. Animm. c. 19, 173. *Galen.* de Facult. Alim. II. 6, 567. T. VI. et τοὺς *ψάρους* *Ther.* ad Pis. IV. 227. T. XIV. οἱ *ψάρροι* (sic) *Nonn.* Epit. c. 37, 174. Alterius literae exempla sunt *ἀρρβαν* καὶ *ἀρρβανος* Etym. M. 493, 43. *Steph.* s. h. v. *Arcad.* p. 8. cujus feminina forma *καρρβάνα*, quam *Wellauerus* *Aeschylō* obtulit *Suppl.* 117. non magis fe-

renda videtur quam synonymi ἡ βαρβάρα³⁴). Tum *Μόσσυ-νες* Artemid. I. 8. p. 21. et *Μόσσυνοι* v. Orell. Suppl. ad Nicol. Damasc. p. 74. *Ἀτιντανοί* Appian. Illyr. VII. *Ἀτιν-τάνοι* Schol. Lyc. 1044. et *Ἀτιντᾶνες* Steph. *Ὀδόμαντοι* et *Odomantes* Plin. quod et codd. nonnulli Herodo. V. 16. sup-
petunt; *Santones* et *Santoni* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. III. p. 80. et 102. *παρὰ Βραγμαῖοις* Caesar. Dial. II. 611. C. Bibl. Bign. T. XI. qui vulgo *Βραγμαῖνες* et *Brach-
manae* dicuntur. Atque appellativa: *ἀτμήν*, *ἀτμενος*, *ἀστὴν*
(ut *ἀπτὴν*) *ἄστηνος*, *τιβὴν* Anecd. Cram. II. 27. et *τίβηνος*,
quod et *τριβὴν* scribitur Anecd. p. 1424. Orion. p. 151. Arcad.
p. 9, 12. idque a *βαίνειν* repetunt v. Bachmann. ad Lyc. 1104.
ut *χὴν* a *χαίνειν* (*χὴν κεχηγνῶς* Athen. 519. A.) et ab *ἀνα-
βαίνειν ἄμβων* Phrynich. App. p. 12. Schol. Hippocr. T. I.
10. Reisk. ad Constant. p. 112. His succedunt *μόςσυν* et
μόςσυνος, *ὄρκυν* et *ὄρκυνος* sive *ὄρκυνος*, quorum prius
fortasse non legitur sed *τὸν ὄρκυν* Athen. VII. 301. F. *οἱ
ὄρκυνες* ib. IV. 131. E. Aristot. H. Ann. V. 9. (vett. Edd.
ὄρκύνες) alterum Atticis tribuit Athenaeus p. 303. B. tritum-
que est Romanis ut *delphinus*, *elephantus*, *Aphesantus*.³⁵)
Vocalium ultimam quae continent, haec sunt: *Ἐτεωνός* et
Ἐτεών Hesych. ut *Ἐλεών*, *Πετεών*, gentilicium *Ἡδωνοὶ καὶ
μεταπλασμιῶ Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι* οὕτως *Ἡρωδιανός* Schol.
Thucyd. II. 99. quos aliter distinguit Schol. Lyc. 419. *Ἡδω-
νες παρὰ θάλασσαν οἰκοῦσιν*, *Ἡδωνοὶ δὲ τὴν μεσόγαιαν*,
tum pro *τριγόνα* Plautus Capt. IV. 2, 71. trigonum dixit,
ubi Lindemannus sine gravi ratione *trygonem* corrigit, pro
ἀγών Aeoles *ἄγωνος* Alcaei Fr. CIII. 65. ejus nominis si
solus superesset accusativus, a Grammaticis haud dubie adscri-
beretur metaplastis, quemadmodum *γερόντοις* Aetolis assignant
v. Koen. ad Greg. p. 592. Ex his, quae in sigma exeunt,

34) Nominis *καρβάν* sive *καρβας*, de quo dixi in Dissert. III. §. 1. memoriam durare in lingua Turcarum testatur Reiskius ad Const. Porph. p. 57.

35) Nomen *Faunus* Salmasius Exerc. Plin. p. 414. existimat graecum esse genitivum *Πανός*, a *πάω*, pasco.

primum huc pertinet, quod Schol. Callim. H. in Del. 289. cam-
 pum Lelantum ἀπὸ *Λήλαντος βασιλέως* denominatum tradit;
 vulgo nomen a fluvio Lelanto repetunt. Nec solum *πελέκας*
 sive *πελέκαν* sed etiam ὁ *πελεκανός* in usu fuisse ostendi in
 Wolfii Anall. III. 56. *Μέλανος* nomen proprium est in Inscr.
 N. 1570. b. lin. 16. *μελανόν καρπόν* olim legebatur Theophr.
 H. Pl. II. 2. (3.) 6. *νησίον μελανόν* Anonymus Stad. Mar.
 M. c. 56, 447. T. II. Gail. eodemque accentu Plut. de Curios.
 IV. 134. T. X. (fort. *μέλαν ὄν*) Geopp.⁴ VII. 16, 6. c. 13,
 497. Hesych. s. *Μελάντατον* et *Περκνόν*, Apollonius s. *Περ-*
κνόν, aliique inferiorum, quos Du Cangius nominat in Gloss.
 p. 898. Sed *μελανός* Etym. M. 492, 57. Arcad. p. 64. *με-*
λάνη Euteen. ad Alex. v. 171. Hieracos. p. 15. quod Soloni
 ipsi impertivit Bachius Fr. XXVII. 112. *μελαινός* Hesych. s.
Κελαινόν. Et saepius τὰ *μέλαινα* Hippocr. Mul. II. 851. T. II.
 Galen. de Comp. Med. p. Loc. I. 5, 457. T. XII. Comm. in
 Aphor. 67, 79. T. XVIII. P. I. mendose pro *μέλαινα*, ut nunc
 scribitur Marc. Ant. II. 13., *μελαινοτάτη* Lucill. Epigr. XXXI.
 compar habet *τερεινότερος* Anthol. ejus positivum *τέρεινος*
 Anacreonti reddendum putat Hermannus. *Μεγάλος* fortasse diu
 in vulgaris sermonis commerciis viguit priusquam a scriptori-
 bus novitiis receptum est. *Γέργιθες* Herodo. V. 122. et *Γέρ-*
γιθοι veteres ipsi promiscua habent ut *Ἀδρύμης* et *Ἀδρύ-*
μητος, Adrumetum v. Tzschuck. ad Mel. I. 7. p. 178. Vol. III.
 His vero et talibus exemplis nominum in simplicem exeuntium
 Grammatici permoti videntur, ut ex genitivis praepostero ordine
 nominativos existere crederent; nam quae in duplicem, certari
 potest, utrum exempli causa *πάνδοκος* sive *πανδόκος* ex ge-
 nitivo nominis *πάνδοξ* reclinatum an ex illo, cujus usus multo
 crebrior, testes locupletiores sunt, extrita vocali *πάνδοξ* sit
 ortum, idque adeo ad veritatis similitudinem multo videtur pro-
 pensius, quum terminatio *οξ* sit rarissima v. C. I. §. 9. syn-
 aeresis autem exempla plurima et certissima *βάλανος* glans,
γέρανος grus sive gruis, *χόρτος* chors sive cors, *πόλτος* puls,
μόρος mors, panax, oropanax, de quo Galenus de Simpl. Med.
 Comp. VIII. 4, 95. T. XII. *εἶθισται οὐκ οἶδ' ὅπως ἦδη σχε-*
δὸν ἅπασιν οὐ πάνανες ἀλλὰ πάνανκα προσαγορεύειν τὴν

πόαν ταύτην. Nec dubium quin πῶλυψ, quo Diphilus Siphnius utitur Athen. VIII. 356. E. ex usitato πῶλυπος contractum sit, ἔλαψ Poll. VI. 50. ex ἔλαφος, quod ejusdem est nomen piscis, ac pariter λῶψ ex λῶπος v. C. I. §. 11. τριᾶξ ex τριακάς Hesych. ortum dici potest. Sed de multis tamen ambigitur, utrum detractu vocalis imminuta, an interposito amplificata sint. Nam si, quae maximam simplicitatis speciem habent, eadem antiquissimis et primigeniis adnumerari oportet, summe consentaneum videtur, nomen βότρως, ut hoc utar, a stirpe intermorta proxime abesse, hinc secundo quasi satu βόστρουξ, tertio βόστρουχος extitisse, ac similiter ex πέλως primum πέλως, quod Photius barbarum dicit, deinde resumta gutturali πέλως, ex ἱερός ἱέραξ, ἱέρακος, ex δίφρος δίφραξ, δρίφρακος, ex δρῦς δρύαξ, δρύφρακος, veho vehes, vectis, extrinsecus ascita litera qua ἵκταρ (ἵκαρ Hesychius suo loco), νυκτός, δάμαρτος, φροντίς, τίκτω, pecto, lacte, aucta sunt. Itaque quum tot pateant corrumpendae principalis formae diverticula, unde quidque ortum sit, quo detortum ultra humanam conjecturam esse videtur; nec facile decidam, δίωψ antiquius sit an δίωπος, καλαύροψ an καλαύροπος, quorum si unum semel forte aut bis legitur, alterum aliquanto saepius, quis neget fieri posse ut ex illo literarum graecarum naufragio rarioris formae exempla plura, minus rarae pauciora relicta sint?

§. 5.

Veteres tamen in illa anadromae opinione tam pertinaciter haerent, ut primae quoque declinationis nomina, quae cum genitivo aut accusativo tertiae congruunt, ab his ipsis casibus repetere non vereantur. Etym. M. p. 87, 35. ἀρπάγη, καλύκη, περάτη ἀπό γενικῆς τῶν ἀρσενικῶν (scrib. ἐνικῶν) τῶν ἀρπαγος, κάλυκος, πέρατος. Stephanus Ἐρμιόνη ἀπό τῆς Ἐρμιόνοσ γενικῆς ὡς ἀπό τῆς κάλυκος ἢ καλύκη καὶ τῆς χιτῶνοσ ἢ χιτῶνη καὶ ἡγεμόνοσ ἡγεμόνη. Etym. M. δαίτη οἱ μὲν ἀπό τῆς δαιτός γενικῆς, οἱ δὲ ἀπό τοῦ μέλλοντοσ, διὸ καὶ βαρύνεται. Verum περάτη ab ipso πέρας sive πέρας derivatum est ut ἐρκάτη, ἔρκατος, ὄρχατος, assumpto genere feminino, quia ad γῆ refertur, nec sine aliquo

significationis discrimine. *Καλύκη* Stesichor. Fr. LIV. 104. *Χιτώνη*, *Ἡγεμόνη*, nomina propria aut deorum epitheta sunt, neque omnino ad hanc quaestionem pertinent sed ad eum locum, quo de motione dicetur. Sed poterant aptioribus uti exemplis partim monosyllabis, quae supra attulimus, *πτυχή*, *ῥογή*, et pluralibus *αἱ πλάκαι* Eriphan. in Resurr. Chr. p. 279. C. T. II. *ἐπὶ θινᾶς* Poet. de herb. v. 3. *ταῖς ἀπὸ τῶν καλάμων ἴναις* Arrian. M. Erythr. p. 178. ed. Blanc. Festus p. 78. *ina pars tenuissima chartae*, quo pili sive, ut Persius dicit, capilli membranae significari videntur; partim iis, quae ex pluribus constant syllabis: *χοῖνιξ δεσμὸς ποδῶν-καὶ χοινίκαι παχεῖαι πέδαι* Philem. Techn. §. 292. *λάταξ* et *λατάγη* Athen. XV. 666. C. Tzetz. Chil. VI. 859. *λάλαξ* et *λαλαγή*.³⁶⁾ Hoc genus paraschematistorum Grammatici nonnunquam ab accusativo repetunt. Eustathius p. 665, 7. *ἀπὸ τοῦ φρίξ φρικός, φρίκα, παρὰ τοῖς ὕστερον ἢ φρίκα καὶ φρίκη ἰωνικῶς*, et *αὔρα* ex *ἀέρα* ortum esse affirmat Schol. II. I. 133. *δαίτα* e *δαῖτα* Etym. M. in quam opinionem vix incidissent, nisi jam illa aetate percrebuisset haec terminationum casualium depravatio, quam in novitia Graecitate latissime grassari locuples testis est Corais ad Plut. Alcib. c. 22. p. 365. T. II. *πολλὰ ἐκ τῆς τῶν περιπτοσυλλάβων εἰς τὴν τῶν ἰσοσυλλάβων μετηνέχθησαν κλίσειν, παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις πεφεισμένως, ἢ Δήμητρα, ἢ Γόρτυνα, ἢ Γυρτώνη· παρ' ἡμῖν δὲ*

36) Hesychius *Λάλαγες βάτραχοι*. Choeroboscus Anecd. p. 1394. *σσημειώται τὸ λάλαξ λάλαγος διὰ τοῦ γ κλιθέν, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ λαλαγή γέγονε τοῦ σημαίνοντος τὸν θόρυβον*. Exceptionem firmant *λάταξ* (latex) nomen siculum Schol. Arist. Pac. 1242. *διασφάξ* et *ἄραξ*, quod solum in *γος* exire edicunt Theodos. p. 121. Anecd. p. 990. ceteris simplicibus per *κ* declinatis. Sed omittunt *λώταξ*, *λώταγος* Eustath. p. 905, 20. *τέτραξ ἦν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν οὔραγα* Aristot. H. Ann. VI. 1, 3. quorum prius *τέτρακος* declinatur in Epicharmi versu Athen. II. 60. B. ut Eustathius affert p. 398. *βύσταγα πόγωνα* Hesych. sed *τοὺς βύστακας* Athen. IV. 143. et semper *τοῦ μύστακος* v. Comm. ad Arist. Vesp. 495. ut *τῆς μάστακος* Stephanus *Ἄσφαξ ὡς Ἄτραξ-ἀπλᾶ δὲ ἔστι*. Idem *Τεκτόσαξ ὡς Ἄσφαξ, Ἄτραξ, καὶ Τεκτόσαγες*. et alio loco *Ἄτραξ-τινὲς διὰ τοῦ γ ἔκλιναν ὡς Εὔπολις*, quod probatur minus v. Anecd. p. 1346.

κατακορέστερον· ἢ μητέρα γὰρ φημὲν καὶ ἢ θυγατέρα ἢ ἢ γαστέρα, et similiter ab accusativis pluralibus nominativos proserpere, ὁ κόρακας, ὁ βασιλέας, ὁ ἱερέας, quibuscum comparat nomina propria antiquitus recepta *Τριόπας, Λεπρέας, Ἀμοιβέας, Πρωτέας*, quae aliorum pertinere ostendi in Dissert. de Ambiguis, et ad extremum eundem participiorum casum in nominativum converti demonstrat, primum apud veteres Graecos *Δόντας* Paus. VI. 19. tum multo magis adulterato antiquitatis colore, *ὄντα, βλέποντα, ἀκούοντα*, pro casibus rectis. Jam ἢ *Δήμητρα* rarissimum est Justin. Paraen. p. 38. Etym. M. 96, 29. Schol. Tzetz. 152. (codd. bis *Δημήτηρ*) *τῆς Δημήτρας* Schol. Pind. Ol. VI. 160. *τῇ Δημήτρᾳ* Etym. M. 442, 14. et in lemmate epigrammatis Anth. Pal. VI. n. 31. et 36. a quibus separandus est ob multo frequentiorem usum accusativus *Δήμητραν* Plat. Crat. 404. B. Apollod. I. 1. 4. (codd. variant) Paus. IX. 25, 6. Strab. IV. 198. Diod. I. 14. V. 68. et 69. Plutarch. de Mal. Her. XIII. 293. de Placc. Phil. I. 6. de Fac. Lun. c. XXVII. de Es. carn. I. 2, 231. etc. Aelian. H. Ann. XI. 4. Heraclid. Alleg. c. 68, 204. Stob. Ecl. I. 28, 62. Epict. Diss. III. 31, 12. Clement. Protr. II. 12, 5. Nonn. VIII. 349. aliisque locis v. Jacobs. ad Aelian. p. 374. Muetzell. de Theog. p. 201. nec raro in codd. apparet Aristot. Plut. 64. Dem. Ol. II. 37, 13. et de Fals. Leg. p. 425. Liban. Decl. T. I. 480. etc. sed nullo poetarum atticorum exemplo comprobatur. Vulgaris vero Graecitas, rerum omnium perturbatrix, consonam, qua accusativi parisyllabae declinationis et tritoclita in *ις, υς, αυς, ους* terminantur, dissimillimis aptavit, *τὸν χόαν* Galen. de Mens. et Pond. VI. 757. T. XIX. *ελαίου χόαν* Diose. Mat. I. 33, 46. *ἀρόραν* v. Schneider. ad Theophr. T. III. 101. sq. similiterque *ἄνδραν, Ἀραρόταν, νύκταν, ἀκρίδαν, ἐλπίδαν* v. Reisk. ad Const. Porph. p. 79. Sturz. de Dial. Alex. p. 127. Boeckh. Corp. Inscr. Vol. I. 886. Vol. II. 108. b. Boisson. ad Eugen. VI. 609. quin etiam neutra haec infuscavit barbaries, *αἶμαν, πρᾶγμαν* v. Corais Atact. T. II. 106. Eaque sermonis rustici licentia quaestionem, in qua versamur, haud mediocriter perturbat. Nam primum librarii aetatis suae consuetudine infecti *αἶγαν, χεῖραν* et similia in scriptores transfude-

runt ab hac labe integerrimos v. Jacobs. ad Aelian. p. 222. Dobraeus ad Plut. 48. Deinde quum exempla masculinorum et neutrorum indicium praebeant, $\bar{\nu}$ illud magis ephelcystum quam ex heteroelisia tractum esse, res controversa erit utrum $\bar{\nu}$, qui *ἐλπίδαν* protulerunt, ceteris quoque casibus ad hoc exemplum usi sint; quod ne liquido dijudicari possit, obstat exemplorum paucitas et scribarum in syllabis finalibus crebra vacillatio. De cetero fieri potest, ut obscuratis, quod frequenter accidit, in vulgari dialecto casuum discriminibus, unus ceteris crebrior et sonantior, qui est quartus casus, nominativi locum occuparit. Id certe comprobare videtur ingens multitudo vocabulorum romanorum a Graecis acceptorum, quorum prima positio graecae quartae omnibus literis convenit. Horum partim a viris doctis allata sunt, quos Schneiderus nominat Gramm. T. II. 1, 272. alia Salmasius ad Pall. p. 449. Boëhartus Hieroz. P. II. L. VI. 6. 828. Valesius ad Ammian. XXVIII. 1, 37. Burmannus ad Anth. L. III. Ep. 210. V. D. in Observ. Amstel. Vol. II. 90. Hemsterhusius ad Lucian. Dial. Mort. XXV. 1. T. II. 527. congregarunt, nos autem et plenius exhibebimus et magis ex ordine. Ergo a monosyllabis in simplicem exeuntibus proficiscuntur *ina*, *vena* et *taeda* pro *ἴνα* et *δαδα* sive potius *δαῖδα* iota adscripto ut *ἔνδαιδες* Aesch. Eum. 1044. quod Hermannus Opusc. T. VI. 2. 125. *ἐνδαδες* scribit, alibi *γήραι*, *δέπαι*, ut Thierschius Gramm. Gr. §. 15, 27. scribere solitus³⁷⁾.

37) Romani tragoedus, comoedus et citharoedus scribentes iota omiserunt in rhapsodus, prosodia, palinodia, herous, patrous, Latous, prora (quanquam huic saepe etiam Graeci subtrahunt) fortasse ob eam causam, quia illa nomina in commerciis vitae quotidianae celebrata multo prius perceperunt; nam ab eo quod comoedus a verbo compositum est, rhapsodus a nomine, variatae scripturae causa repeti nequit. Plane evanuit litera graeca in *crapula*, alias mutata in \bar{i} vel \bar{e} , boja ut Maja sed Oea, Judaicus sed Callaecus ut *Ἀσχροῦνδας* v. Boeckh. Inscr. T. I. 722. b. 778. a. qui quum ad Pind. Ol. XIII. 82. (121.) nescire profiteretur quid sit (*τῆ*) *γένν*, nondum cognitus erat Choerobosci canon *οὐδέποτε ἐν τέλει λέξεως ἢ $\bar{\nu}$ διφθόγγος εὐρίσκεται* Anecd. 1195. quod conjunctum est cum Apollonii praecepto hanc diphthongum nunquam praeponi consonae p. 1292. quare *ζευγνύμην* scribendum esse. Id comprobare videtur Hermannus *τῆ* *πληθῦ* scribens in Praef. ad Seiffarth. de Sonis literar. p. VIII.

Secundo ab his, quae duplici finiuntur, sive uuius syllabae sive plurium: σφίγξ fica seu pica, σφής vespa, φύσιγξ vesica, σπήλυγξ spelunca, θρίξ trica s. tricae, quas Nonius pilos interpretatur, ὄρουξ orca, φάλαγξ palanga, φόρμιγξ³⁸⁾ formica, ἄλιξ alica, θώμιγξ tomica, δέλφιξ delphica, θώρηξ lorica³⁹⁾, ἔποψ upupa, ἄμβιξ, ambica. Tertio, quae nominativum graecum habent, una trium finalium terminatum, Aneona, Ascalona v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 355. Crotona, Bivona, Lebena, Salamina, attagena, Persida, absida, crepida, (mutata prosodia ut θήρ ferus) chlamyda, forda, helota, hebdomada, magida, Numida, pubeda (βούταιδα), placenta, Opoenta⁴⁰⁾, aurora, pánthera, statera. Quod si sola masculina hanc subiissent mutationem, formam cum genere conversam diceremus, cuius enallagae Priscianus de XII. Vers. Aen. p. 346. haec affert exempla, ὁ κρατήρ haec cratera, ὁ δεκάπους haec decempeda, ὁ πάνθηρ haec panthera. Sed ea ratio non convenit femininis, quorum aliqua supra memoravi, plura nunc ad-

38) Hesychius Φόρμιγγα μύρμηκα, Βόρμιξ μύρμηξ, Ὀρμίκας μύρμηξ. Vermes ἔρπηθς sive ἔρπην, morbi nomen est, quam medici formicani appellant; ἔλμινθς vermina.

39) Quod Matthiae Gramm. §. 3. p. 29. dubitat, num Latini pro graeco eta substituerint iota, probatur his exemplis, ῥήγος rica, κνήκος enicus, Σηπιοῦς Sipus Strab. VI. 284. δίκης dicis, ῥήγμα rima omissio gamma ut φλέγμα flemen, hisque certioribus sed novitiis erimus, mathisis, lyristis, quorum iota non corripitur.

40) Inscriptio delphica bilínguis N. 1711. b. quae nunc ab aliis Opus, ab aliis Opoenta dicitur, ut Cerasunta in codd. Melae I. 19, 11. pro Cerasus et Cerasuntum, quibus interpretes apponunt Sipuntum, Solentum (Solentini), Hydruntum, Agrigentum, a graecis accusativis repetita; quod confirmatur exemplo appellativi κιλλίβας cillibantum. Eiusdem generis sunt ἡ Τραπεζοῦντα Chron. Pasch. p. 35. ἡ Τίρυνθα, de quo dictum est alibi. Diversa vero ratione ablativi nominum urbicorum μονοπτώτως usurpantur Civitas Vercellis, metropolis Susis, et deinceps simpliciter Curibus, Trallibus v. Wesseling. ad Itiner. p. 4. Urbesalvia etc. Quod unde ortum sit, intelligi posse puto ex Cic. Verr. II. 74. socii ex portu Syracusis, qui ablativi pro adjectivis valent in utraque σχέσει; nam et hospes Zacyntho dicitur, vinum Chio etc. Ostia ex plurali τὰ Ὠστια Strab. V. 231. in singularem reflexum; Arelate fortasse fortuito cum ablativo nominis Arelas congruit, vel ut illud lacte cum illo lacte.

jungam: *αἴξ ἢ αἴγα* in Zenodoti libello, *γλαῦκα* non solum in Schol. Lips. II. *A.* 195. p. 20, 19. sed etiam in Additam. Theophrasti Char. XVI. *κἄν γλαῦκα βαδίζοντος αὐτοῦ παραπτῆ⁴¹) ταράττεται.* *Κρέκα* pro *κρέξ* dici auctor est Eustathius p. 1528, 18. *τὴν κρέκα μετὰ τοῦ ν̄ καὶ χωρὶς τοῦ ν̄*, quod sejungendum ab accusativis semibarbaris *νύκταν*, *ἐλπιδαν*, ob nominativum ab Hesychio asservatum *κέρκα ἀκρίς*, qui ab eodem verbo *κρέκω* originem habere videtur, *stridulam* significans, consuetum locustae epitheton. *Τὴν κτέναν* pro *τὸν κτένα* dixit Nonnus Epit. II. 22. Neque solum *τὴν φλέβαν* legitur Galen. in Hipp. de Hum. I. 29. T. XVI. *οὐ τοῦτο μόνον ὃ καλοῦσι φλέβαν*, ἀλλὰ — et Soran. de Muliebr. c. 22. p. 69. Oribas. L. XLIV. p. 58. ed. Bussemak. sed etiam apud Hesychium *Φλέβαι νεῦρα*. Genitivus *κῆρας* aliquoties legitur apud inferiores, neque corrigere audet Ruhnkenius ad Tim. p. 18. Et urbs Laconica *Χῆν* Diog. I. 31. a Pausania, Maximo, aliisque pluraliter dicitur *Χῆναι* v. Holsten. ad Steph. p. 536. Wesseling. ad Diod. Excc. L. IX. 306. T. IV. Transeo ad bisyllaba et trisyllaba: *ἄρπαξ ἄρπαγή*, *ἐλιξ ἐλίκη*, *θρίναξ θρινάκη* Schol. Theocr. VII. 155. *ἰλίγγη συστροφή*, *ἰλιγγος καὶ ἰλιξ ὃ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός* Hesych. qui eodem modo interpretatur nomina *εἰλιγγος* et *εἰλιξ*, tum *κέρκωψ* et *κερκώπη⁴²)*, *πέλιξ* et *πελίκη*, *σάμβυξ* et *σαμβύκη* v. Schweighaues. ad Athen. T. II. 645. *φύσιγξ φύσιγγη*, *φάλαγξ φάλαγγη*, quorum diversitatem imitantur Romani: ballux balluca, fulix fulica, nomen a fumo tractum ut fuligo, nam graece *αἰθρῦα* dicitur; tamarix tamarice, vomex vomica. Deinde Graeci degeneris aevi susceperunt ἢ *λαμπάδα*, ἢ *ἐβδομάδα*, et huic nominativo consimiles reddiderunt obliquos casus *τὴν πεντάδην*, *τὴν δεκάδην*, *τὴν εἰκοσάδην*, quae confertim suppeditat Michael Ephesius in V. Nicom. p. 64. b. *τῆ εἰκοσάδῃ* p. 67. a. etc. Ac pro *Γέρογς* non solum *Γέρογιθος*, ut Stephanus

41) Hoc παραπτῆ de meo addidi sequente ταράττεται oblitteratum.

42) Pro κερκώπη tamen Aelian. H. Ann. X. 44. Jacobsius κερκώπαν scripsit et in Hesychii glossa *Κερκώπων δολίων*, *τεττίγων*, posterius fortasse ad κερκωπῶν pertinet.

ait, sed etiam *Γέριθα* reperitur Athen. VII. 256. C. Jam restat finalium literarum tertia: *ὠλήν*, *ὠλένος*, pro *ὠλένη* apud Suidan legitur; pro *Τροιζήν* in codd. Strab. VIII. 369. *Τροιζήνα* scriptum; *Λέβην* sive *Λεβήν* et *Λεβήνη*, *Lebena*, dici ostendit Tzschuckius ad Strab. L. X. 257. accusativus *Χελῶνα* pro *Χελώνην* testem habet Hesychium, plures *μελεδών*, unde declinata *μελεδῶνι* Aret. Sign. Diut. I. 6, 79. *μελεδῶσι* II. 4, 141. sine ulla codd. dissensione; *μελεδῶνες* et *μελεδῶνας* in H. Hom. in Cypriis carminibus Athen. II. 35, C. apud Hesiodum, Theognidem, Phanoel. Fr. I. 5. Synes. H. I. 316. D. Gregor. Naz. Carm. I. p. 33. D. eo loco versus positum ut alteri formae cedere possit, quam in duobus horum locorum codd. praebent, neque genitivus *μελεδώνων* H. H. in Merc. 447. Mimnerm. Fragm. VI. Diog. Epigr. I. 60. multum ponderis habet sed *μελεδῶνας* Gregor. Carm. LV. p. 133. A. metri lege retinetur, quanquam apud hunc saepius legitur *μελεδῶναι* Carm. II. p. 43. A. p. 47. A. p. 53. A. III. p. 56. C. p. 61. B. *μελεδῶναις* p. 63. C. Carm. V. p. 74. C. sed *μελεδῶσι* XX. p. 94. B. *Μελεδώνη*, quod Goettlingius ad Hesiod. Opp. 66. ferendum esse negat, legitur ap. Aret. Sign. Diut. II. 6, 148. Agath. Epigr. XIII. p. 38. T. III. *πολλῆς μελεδώνης* Hippocr. Mal. L. I. 660. et 661. T. II. neque aliud invenisse videtur Galenus in Gloss. *μελεδαίνοντι ἐπιμελουμένῳ καὶ μελεδῶν ἢ ἐπιμέλεια, οὐχ ὡςπερ παρ' Ὀμήρω ἢ λύπη*⁴³⁾. nam apud hunc *μελεδῶναι* legitur in exitu senarii ut Quint. Cal. IX. 369. His similia *Κρήστων* et *Κρηστώνη*, *Ἴτων* sive *Ἴτών* et *Ἴτώνη*, de quo egit Tzschuckius ad Strab. L. IX. 614. *Ἐρμιών* et *Ἐρμιόνη* idem ad L. VIII. 29. *Γοργών* et *Γοργόνη*, quod recentioribus tritum⁴⁴⁾ ab Hermanno Euripidi ipsi Alc. 1123. vindicatum est; *Γόρτυν* et *Γόρτυνα* v.

43) Idem in Hipp. de Articc. I. 39, 363. T. XVIII. P. 1. *μελεδῶνας οἱ ποιηταὶ τὰς λύπας καλοῦσιν ἐν ἴσῳ τῷ τὰ μέλη ἐδοῦσας*, scripsisse videtur *μεληδῶνας*.

44) Locis a Jacobsio allatis ad Achill. p. 635. adde Schol. Lucian. de Dom. §. 19. p. 106. T. VIII. Schol. Od. A. 634. *Ἀκροχορδόνη* Erotian. s. *Ὀῦλον*.

Siebelis ad Paus. T. II. 195. *Γύρτων* et *Γυρτώνη*, quibuscum *Κυρτώνη* et *Κυρτώνες* nodo quodam cognationis contineri videntur. E masculinis huc referenda sunt *Maces*, *Macae*, *Σάκεις* Etym. M. 707, 36. Anecd. Cram. I. 390. *Σάκται*, *Βρύγες* *Βρύγαι*, *Φλεγύες* *Φλεγύαι*, *Blemyes* *Blemyae* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. I. 192. *Σκύθες* Chron. Pasch. p. 57. ed. Nieb. *Είλωσ*, *Ειλώτης*. Hujus autem tantae exemplorum copiae non poenitebit, opinor, lectores, ubi meminerint, nonnulla aut semel tantum aut perquam raro aut apud scriptores infimi ordinis reperiri, sic ut dictu difficile sit, quid librarii corruperint, quid barbaries invexerit, quid proprietate significationis exeusetur. Etenim tota haec quaestio est de nominibus, quae mutata terminatione significationem non mutant, ut *φύλαξ*, *φύλακος*, *Δημήτηρ*, *Δήμητρα*, quibus nomen indidimus paraschematistorum. Ab his vero plurimum differunt ea, quorum species alia aliud declarat, ut *φύλαξ*, *φυλακή*, *Φύλακος*, *Φυλάκη*, *σφήξ*, *σφηκός*, *γύψ*, *γύπη*. Haec enim necessitas expressit, illa commoditatis causa reperta sunt et vocalitatis. Utri autem numero unumquodque adscribendum sit, tum demum sciri poterit, si cujusque significatio inventa erit vera et propria. Sed in hoc vehementer vacillamus. Num exempli causa *Πρόνω* urbis Creticae nomen Zonar. p. 1581. idem est quod *Πρών* v. C. I. §. 1. an adjective significat *Collinam*? Equidem non reperio qui capitis vertiginem, quam *ἰλιγγον* dicere solent⁴⁵⁾, *ἰλίγγην* vocaverit, quo nomine vortices aquarum significant Diod. XVII. 97. Galen. de Us. Part. VII. 13, 565. T. III. Neque cito dixerim, semperne ubique *ἔλιξ* et *ἔλικη* inter se commutari possint; nec, si quis unum alterumve attulerit exemplum, dubitandi et tergiversandi causa praecisa erit. Nam a Graecis multa dicta sunt non graece, sicut Germanorum multi loquuntur non germanice. An igitur Aelianus, quum urbem in Eryce sitam *Ἐρωνα* diceret v. Corais ad V. H. p. 286. incorrupte loquutus est? Vulgo quidem mons ita vocatur, urbs monti su-

45) V. Pierson. ad Moer. p. 196. Jacobs. ad Achill. p. 565. qui Theophrastum praetermittunt in libro *περὶ ἰλίγγων* hac forma constanter usum.

perstructa *Ἐρύκη* 46). Sed rursus *Νάρουξ* et *Ναρούκη* indiscreta sunt v. Wesseling. ad Diod. XIV. 82. ut *σικύς* et *σικνός* Poll. VI. 46. *βλήνος* et *βαλήν*, *Πώγων* Argolidis portus et Pogonus; nec scimus *Ἐροίξην* sive *Ἐροίξην* aliter dici quam *Ἐροίξηνος* v. Schol. II. B. 847. sed apud Romanos metropolis Troezen dicitur, Troezen colonia v. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. II. 237. Ejusmodi quaestiones sunt infinitae et innumerabiles, quas si quis solvendas susceperit, faciet quod Thales interrogatus quid deus esset, fecisse dicitur; primum diem, tum mensem, tum annum sibi ad deliberandum poscet. Non minus ambiguum sed minus ambigi dignum, qua via paronyma illa sint orta; utrum ut veteres volunt, a certis praeformatisque casibus an potius a stirpe ipsa. Equidem ita mihi persuasi, anadromen illam ad servandum scholasticae disciplinae tenorem perapte excogitatam esse, sed priscos nomenclatores, quae dictu opus erant, libere atque sine proplasmate finxisse. Adeo enim cerea est vocabulorum natura, ut in ipso loquentium ore aliter atque aliter figurentur. Etym. M. p. 231, 8. *Γηρουών* καὶ κατὰ μεταπλασμὸν *Γηρουονεύς* (ut *Ὀφίων* *Ὀφιονεύς*) καὶ *Γηρουόνης*· ὁ δὲ *Ἡρωδιανὸς* λέγει τὸ *Γηρουών* ἀπὸ τοῦ *Γηρουόνης* εἶναι κατὰ ἀποκοπήν. Similiter *Καππάδοξ* et *Καππαδόνης* v. Tzschuck. ad Strab. XII. p. 6. Jacobs ad Anth. Pal. p. 415. cui Stephanus *Ἐκτόσαξ* et *Ἐκτοσάγης* (ut *Αἰγισάγης* v. Schweighaues. ad Polyb. V. 77, 3.) componit, Satraps et Satrapes, ut *ῥώξ*, rupes, et fortasse trabs a *τράφηξ* sive *τράπηξ*, hoc a *τράφω*, unde *τάρφη*, id est *βλαστοί* Hesych. et interposita alia vocali *ὑσπληξ*, *ὑσπληγίς*, *βάμβαξ* sive *πάμβαξ*, *βαμβανίς* Suid. *πάλλαξ*, *παλλακίς*, quibus nemo anadromae nomen applicabit. Nihiloque exploratior videtur metaplasmatis praetextus, cujus quum saepius habita sit mentio, causas et genera paullo accuratius inquirere annitatur.

46) Discrimen nomen *ῥμφαξ* et *ῥμφάκη* in Lexicis traditum nititur uno Dioscoridis loco, quo nunc pro *ῥμφάκη* revocata est Aldina scriptura *ῥμφαξ*.

CAP. III.

De metaplasmo.

§. 1.

Primum locum dabo casibus obliquis, quibus qui conveniat nominativus aut ne fingi quidem ut *δορός, υἱός, ἀρνός, πολύαρονι*, aut non declinari potest, sicut *κλώθρες*, quod Technici pro *κλωθοί* dici affirmant, non solum quia *κλώς* nusquam reperitur, sed multo magis quia, quae reperiuntur hoc modo terminata (v. C. I. §. 3.) aut indeclinabilia sunt aut aliter declinantur. Secundo loco collocabimus ea vocabula, quorum primus casus ab auribus abhorret vel ob nimiam exiguitatem vel quia consonantes asymplocas continet. Ad prius genus pertinent *κνίς, κλάς, στάς* et cetera monosyllaba in prima hujus disputationis parte enumerata, quae lex et usus excludit. Itaque Draco p. 36. et p. 103. τὸ στάδα λίμνην, inquit, καὶ τὸ κλάδα χρυσεόκαρπον οὐχ ἔξει τινὰ ὄξειαν (scrib. εὐθείαν) στάς ἢ κλάς· μεταπλασμοὶ γὰρ εἶσι· quod quomodo de *κλάδος* dici possit, nemo ambigit, sed haeremus in altero, quia neque *στάδος* neque simile quidquam legitur. Invenitur quidem nomen neutrum τὸ ἐμβαδόν apud Polybium et posteriores, significans τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα Eustath. p. 1029. 59. qui eo saepius utitur, τὸ τῆς οἰκίας ἐμβαδόν p. 436, 40. δάπεδον ἐνταῦθα τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν p. 1655, 60. τοῦ ἐμβαδοῦ p. 1901, 55. τῶν ἐμβαδῶν Anatol. de Dyad. p. 12. quo intellectu veteres *χωρίον* dixerunt; idemque apud Byzantios pro *ἐμβάτη* sive *ἐμβασίς*, hoc est folium balnei, receptum est v. Du Cang. Gloss. sed ex hoc vocabulo, quod fortasse vulgi abusu ex *ἐμβατόν* corruptum est ut *ἐμβαδία* pro *ἐμβατεία*, *ἐνώδια* pro *ἐνώτια*, *τῆδες* pro *τῆτες*, *cotonea* pro *cydonia*, specimen capere nefas. Deinde adjectivo *χανδός* usus est ignotus poeta in Append. Epigr. CCCLXI. ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, quod Eustathius eodem traxit p. 746, 69. ὄρα τὸ χανδῆς, οὐ ἢ ἀπιατικὴ ποιεῖ τὸ χανδόν ἐπίρρημα, nec dubitandum videtur Jacobsio ad Pal. 959. Schneiderus autem traiectione syllabarum depravatum putat pro *ἐκ ζωρῆς χανδοποτῶν* — cui emendationem anteponam aliam mi-

nus audacem et fortasse magis graecam *εὐχανδεῖς ζωροποτῶν κίλικας*. Adjectivum *εὐχανδής*, quod Riglerus suspectat ad Maneth. VI. 463. exemplis, quae Jacobsius affert ad Anth. Pal. p. 157. satis munitum adeoque in cod. Goett. Nicandri Alex. 63. praeferendum vulgato *εγγανδής*. Tertio Lexicographi nostri *ἀνάφανδα* et *ἀμφραδά* pluralem esse volunt adjectivi *ἀναφανδός*, quod sine dubitatione concederem, sicubi *ὁ* et *ἡ ἀμφραδός*, *τοῦ ἀμφραδοῦ* etc. legerentur. Sed quae pro adjectivi usu afferri possunt, omnia unius modi sunt; Odyss. XIX. 390. *μὴ εἰ λαβοῦσα οὐλήν ἀμφράσσαιτο καὶ ἀμφραδὰ ἔργα γένοιτο*, Apollon. III. 615. *μὴ ἀρίδηλα καὶ ἀμφραδὰ ἔργα πέλοιτο*, quod Scholiastes interpretatur *ἀκουστά*, *φανερὰ*, et IV. 84. *πρὸ γὰρ ἀναφανδὰ τέτυκται πάντα*, Quint. Cal. XII. 242. *ὄφρα μὴ ἀμφραδὰ Τρωσὶν Ἀχαιοῖν ἔργα πέληται*, et XIII. 26. *μὴ ἀμφραδὰ πάντα γένηται*, Manetho VI. 294. *πάντ' ἀναφανδὰ πέλει*, et hoc verbo omisso Gregorius Naz. Carm. XI. p. 85. B. *ἐνθα τε πάντ' ἀναφανδά*. Atque ejusmodi exemplis nititur Eustathii sententia p. 1062, 32. *αὐτοσχεδὰ ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδόν, ὅποῖον καὶ τὸ ἀμφραδόν, ἀμφραδά, μεταβληθέντος τοῦ ἐπιρρήματικοῦ ἐνικοῦ οὐδετέρου εἰς πληθυντικὸν ὅμοιον*, et p. 1464, 51. *τὸ ἀναφανδὰ ἐσχημάτισται πληθυντικῶς ἀπὸ τοῦ ἀναφανδόν ἐπιρρήματικοῦ ὀνόματος*. Ergo ne is quidem haec *ἐπιθετικά ὀνόματα* vocare ausus est, quia *ἀμφραδός*, *αὐτοσχεδός*, nunquam inveniatur, sed solum neutrum et id cum solis verbis, quibus Latini quoque adverbia adjungunt *palam esse*, *propalam fieri*. Neque ex eo quod Lucianus dixit, Epigr. V. *οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστὶ νόημα*, colligi licet, adjectivum *διακριδός* in usu fuisse. Nam Graeci non solum adverbia localia et temporalia cum verbo substantivo ejusque vicariis construnt, *μίννυθα δὲ γίγνεται ἤβης καρπός* Mimnerm. El. II. 7. etc. sed ea etiam, quae qualitatis vocantur, *σίγα πᾶς ἔστω λεώς* Eur. Hec. 532. cui appositum est homericum *ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ* et Quint. XII. 335. *τοὶ δὲ σιωπῇ πάντες ἔσαν*, neque Aristarchus dubitavit homericum *ἄνεω* (*γενέσθαι* et *εἶναι*) adverbium dicere. Similiter *ἀνέδην οὐσῶν τῶν συνόδων* Athen. XIII. 555. D. *συστάδην οὐσῆς τῆς μάχης* Diod.

XI. 7.¹⁾ quae constructio saepius incommodavit Criticis. In Dion. Cass. XXXVIII. 30. p. 173. *Κικέρων ταῦτα ἀνούσας ῥαδίως ἐγένετο*, Sturzius contra codices ῥάων edidit, sed ἐγένετο pro διετέθη valet ut *γενομένη ῥαόνως* Artemid. V. 30, 409. οἱ δειπνοῦντες — τῇ ὑστεραία καλῶς γίνονται Athen. X. 419. D. Plutarcho familiare est ἡδέως γέγονα V. Demetr. XI. V. Alex. LXIX. Sympos. IV. Quaest. IV. 2, 183. de Sannit. p. 383. T. VII. Praecec. Pol. III. 141. T. XII. pro quo Demosthenes dixit ἡδέως ἂν εἶη αὐτοῖς c. Neaer. p. 1554. κομψῶς σοι ἔσται *praeclare tecum actum fuerit* Epict. Diss. II. 18, 14. κακῶς μοι ἔστι IV. 4, 2. exemplo homerico; τᾶλλ' ἔσται καλῶς Eur. Iph. A. 441. (396) προἰστορησαι (ἂν) ἀναγκαίως εἶη Eunap. V. Aedes. 68. p. 38. Wyttenbachius ἔχει scribendum putat. Intactum inoffensumque est Lucian. Hermot. §. 69, 93. πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν *codem loco sumus*, sed Phalar. Ep. LXXXVI. 246. ὁμοίως τοῖς πονηροτάτοις ἔση dubito utrum ita accipi debeat ut ἡ Σαρδῶ ὁμοιά ἐστι ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις, an potius adverbio praestet adjectivum; quae quum librarii saepius commutaverint ut *σαπρῶς γενομένης τῆς οἰκίας* Athen. VI. 241. D. οὐ μετρίως γενόμενος Diod. XIV. c. 105. ἀνεπιγνώστως γίγνεται τὸ διάστημα Polyb. XVIII. 1, 16. etc. perdifficilis est veri falsique dijudicatio, sed illud dubitari non debet, quin adverbium ἀναφανδὰ cum verbis jungi possit²⁾. Neque mira-

1) Ad demonstrandum adverbia poni pro adjectivis, Grammatici nostri afferunt Thucydidis verba *χαλεπῶς αὐτοῖς ἢ ἀνάστασις ἐγίγνετο*, et Theognidis ὁ δασμὸς οὐκ ἴσως γίγνεται, quo nihil approbant. Nec magis ῥηϊδίως ἔσται ἢ ἦσις Hippocr. de Haemorrh. p. 344. T. III. ἵππον λυσσῶσαν ῥαδίως ἔστι παῦσαι Aelian. V. H. XI. 18. ῥαδίως τῆς ἐμβολῆς γενομένης Oribus. de Luxat. c. IV. 138. ἀκριβῶς ἢ ἀρμονία γενήσεται de Fract. I. 57.

2) Cum nominibus verbalibus: *μίξεις ἀναφανδόν* Basiliius de Legg. script. VI. 40. *σιρομβηδὸν νηῶν σύγχρσιν* — ἦμισεν "Ομηρος Epigr. Adesp. CCCXCII. *θηρίων σοστάδην ἀναίρεσις* Herodian. IV. 7. p. 89, 11. *θάραξήλιαν* Aristot. Probl. XXX. 1. p. 954, 31. Mirabilis illud Paus. II. 30, 7. *ἰερὸν ἀποδόμησεν ἐπὶ θαλάττῃ τελευτώδει καὶ ἐπιπολῆς*, et Quintil. VIII. 6, 11. *audaci et proxime periculum translatione tolluntur*, nec

tionem habet illa adverbii cum adjectivæ conjunctio ἀρίθμηλα καὶ ἀμφοδᾶ, nam eadem libertate Plato est usus Legg. X. 885. B. ἱεροσουλία λάθρα καὶ βίαιος ἐὰν γένηται, et Nonnus XXXIV. 268. ὡς διδύμων τελέσειεν ἀμοιβάδεις ἔργα θεῶων, λάθρα Κύπριδος ἔργα καὶ ἀμφοδὸν ἰστὸν Ἀθήνης, id est, clam Veneris, palam Minervæ; Aristoph. Thesm. 91. φανερόν ἢ λάθρα λέξων, et Homerus ipse Il. K. 51. μελήσει Ἀχαιοῖς δηθά τε καὶ δολιχόν, cum aliis quos ad Aj. v. 839. attuli³⁾. Sed jam satis, opinor, confirmatum est, adjectivi ἀμφοδός fidem nullam esse; neque magis χανδῆ illud et τὸ ἐμβαδόν pro argumento afferri posse, manifestum facit infinita adverbiorum in δόν, δα et δην exeuntium copia, partim verbalium σχεδόν, ῥυδόν, ὀκλαδόν, παρασχεδόν, ἀνασταδόν, παρασταδόν, ἐμβαδόν, παραιβαδόν, ὑποφθαδόν, ἐγγλιδόν etc. partim a nominibus ductorum κλαγγηδόν, γνωμηδόν, φορημηδόν, βαθυμηδόν, λεοντηδόν, φαλαγγηδόν etc. quibus simile adjectivum nusquam gentium reperitur. Adversatur quidem Grimmus Gramm. T. III. 239. Buttmani vestigiis ingressus Lexil. T. I. 16. cui ἀναφανδόν et κρυφηδόν accusativi esse videntur, perinde ut latina coram et palam, sed admodum vereor, ne κρυφηδός et ἀναφανδός et quae his similia effingi possunt adjectiva ὁμοθυμαδός, ἐξονομακληδός, βουστροφηδός, καταφυλαδός, διαμοιρηδός, non tam obsoleta sint quam mere barbara aut certe ejus Graecitatis, quae diluvio periit. Equidem in adverbiiis quae stirpem in promptu positam habent, ἀμύξ, μίξ, ἐπιμίξ, ὀδάξ, προτύψ, simplicissimam mihi for-

libri consentiunt. Cum articulo Aret. de Sign. Acut. II. 12, 64. ἀκρατέες ἐς τὸ ἀμφοδόν.

3) Il. XV. 53. εἰ ἔτεδὸν καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Quint. XIV. 61. οὔτε κρυφηδόν οὔτ' οὖν ἀμφοδίην, Arat. 1078. πρώτα καὶ ὀμιλαδὸν ἐρχομένησι, et Nicandr. Ther. 495. διαμπερῶς καὶ ἀπηλεγῆς praetermisi, quia haec adjectiva adverbiorum locum occuparunt, sicut adverbia articulo adjuncta pro adjectivis valent, τῶν ἀνωτάτω καὶ μετεώρων τόπων Heracl. Alleg. XL. 135. τῆς ἀνωτάτω καὶ μεγίστης ἀρχῆς Philo de Creat. Princ. §. 5, 364. Mang. et neutrum comparativi: φερόμενοι ἀφειδῶς καὶ ἀκρατέστερον Paus. IV. 7, 2. εἶχον ἀτακτότερον καὶ ἀθύμως ibid. 8, 3. Illis adde Xenoph. Anab. VI. 1, 3. ἤλλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως.

mam agnoscere videor, hisque proxime pono ea, quae pro sigma unam trium vocalium receperunt, *μίγα, λίγα, πύκα, κρύφα* etc. v. C. II. §. 1. quorum brevitati medetur insertum delta *μίγδα, κρύβδα, κύβδα, φύγδα*, et labialibus familiare *μγ, ρίμφα*. Eadem vero vocalis adhibetur verbis puris vel $\bar{\nu}$ mobile habentibus *χυδά* Joann. p. 30. *περιχυδά* (si certa est scriptura Hippocr. de Affect. p. 420. T. II. ubi *περίχυδα* editum) *ἐκταδά*⁴), *ἀποσταδά, διακριδά, ἀποκριδά* Joann. p. 33. quorum accentus declarat delta non interpositum esse ut superioribus, sed pertinere ad terminationem, cujus altera forma est *δον, σταδόν, ρυδόν, σχεδόν, ἐκταδόν, ἐπισταδόν, ἀποσταδόν, περισταλαδόν* Hesych. *ἀποκριδόν, διακριδόν, παρακλιδόν*, et tertia *στάδην, βάδην, ρύδην, σύδην, χύδην, ἐκτάδην, ἀποτάδην, ἀμφάδην, διαφάδην (διαρρήδην), ἐπισπάδην* Hippocr. de Int. Aff. p. 474. T. II. *ἐμπελάδην*, quem ad numerum accedunt, quae a verbis in consonam exeuntibus ducta sunt, *μίγδην, συναίγδην, κλέβδην, ὄβδην, διαλεγδόν, ἡμερολεγδόν* Arist. H. Ann. VI. 21, 2. Hisque terminationibus saepe eadem variantur vocabula. Apollonius de Adv. p. 562, 18. *τὰ εἰς δα ὄξυνόμενα συννύαρχει τοῖς εἰς δον περατομένοις, καναχηδόν, καναχηδά, αὐτοσχεδόν, αὐτοσχεδά, χανδόν, χανδά*, similiterque alia verbalia et nominalia *ἀγεληδόν, ἀγεληδά, ελληδόν, ελληδά, λαθρηδόν, λαθρηδά, ροιζηδόν, ροιζηδά, συσταδόν, συσταδά*. His adjuncta est quarta terminatio, cujus specimen praebet *μιγάδην*, sed frequentissimus usus est in nominibus perfecto secundo assimilatis, *λογάδην, καταλογάδην, ἀγχοάδην, ἀνδοκάδην, ἀμβολάδην, παραβολάδην, ὑπερβολάδην, δρομάδην, παραδρομάδην, ἐπιτροπάδην, ἐπιστολάδην, περιστολάδην, ἀναστροφάδην, λοχάδην, σποράδην, φοράδην*, quorum exemplum sequitur propter formae similitudinem caetera dispar *μονάδην*, quod idem dicitur cum metathesi quantitatis *μουνναδόν* ut *οἰαδόν*⁵), *συνωχαδόν* et

4) Nonn. XXXVII. 592. *καὶ πόδα πεπταμένης διὰ γαστέρος ἐκτάδα πέμπων*, Graefius *ἐκτάδα* pro accusativo habuisse videtur. Sed est adverbium *ἐκτάδα*.

5) Adverbio *δμαδόν* fidem conciliat Suidae glossa *Ἰφώμαδον (ἴφομ.) ὁμωνυμαδόν*.

συννοχηδόν. Quinta species est eorum, quae in αδης terminantur, κρουφάδης, μιγάδης, v. Anecd. Cram. II. 163. Bekk. p. 1317. et dorica in ανδης, χαμάνδης, Όλυμπιάνδης, ἀργάνδης ibid. p. 1303. quae si exempla sequimur, haec terminatio in ανδης propria fuit topicorum. Sextum et ultimum gradum obtinent, quae in Anecd. Cram. p. 164. Bekk. p. 1364. proferuntur: ἐπιρῶήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς εἰ, διχάδεια, τυπάδεια, τροπάδεια, κρουφάδεια, ἐγκοικιάδεια, τελλοφάδεια καὶ εἴ τι ὅμοιον, quorum hodie nullum in libris Graecorum reperitur, nisi ultimum est homericum καταλοφάδια, quod Glossographi κατωμαδόν interpretantur et duobus sub accentibus scribunt. In Schol. II. XXIV. 163. ἐντυπᾶς ⁶⁾ ἢ διπλῆ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ, scribendum est ἐντυπάδεια sive ἐντυπάδεια. Tertii meminit Photius Τροπάδια ἀστραγάλων παιδιά, cui Albertius ad Hesych. s. Τρόπα lenem admodum sed fortasse non necessariam correctionem adhibet Τρόπα δι' ἀστραγάλων ἢ. τ. λ. De quinto Hesychius Ἐγκοικιάδια ἢ συναφῆ τῶν χειρῶν εἰς τοῦπίσω, digitis, ut Plinius ait H. N. XXVIII. 47. pectinatim inter se implexis, manibusque vel circa genua complicatis, quod lugentes ⁷⁾ faciunt et otiantes, vel post tergum ad onus ferendum ut Thueyd. IV. 4. τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον τὸ χεῖρε εἰς τοῦπίσω ξυμπλέκοντες, et in ludo, de quo Schol. II. Ψ. 34. παιδιά τις ἐν κοτύλῃ λέγεται, ἐπειδὴν τὰς χεῖρας κοιλάναντες εἰς τοῦπίσω δεχόμεθά τινα ἐπιβεβηκότα — — ταύτην δὲ οἱ μὲν ἐφεδρισμὸν καλοῦσιν, οἱ δὲ κρικαδίαν etc. quo loco fortasse κρικαδία vel κρικαδέια scribendum est tanquam nomen inde-

6) Ἐντυπᾶς ne quis cum ἐντομάς consociet, adverbium esse declarat accentus, de quo Apollonius loquitur, atticus ἐντυπᾶς, et Grammaticorum auctoritas, qui illud cum ἐκάς, ἀγκάς, ἀνδρακάς, componunt v. Schol. Od. N. 14. Postremum tamen nonnulli nominativum esse putarunt vel ex ἀνδραδέικας ὄνεισιν ut Phrynichus, vel integrum ut Nicander, qui partem virilem ἀνδρακάδα dixit. Mihi pro ἀνδράξ dici videtur ut μονάξ, quod illi apponit Polybius de Schemat. p. 612. T. VIII. Rhet. Graec.

7) Alium lugentium vel meditantium habitum denotat os columnatum Plauti, quod Graeci vocant ὑπόγυνθα, τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ τὴν γνάθον Hesych.

elinabile, ut et τροπά sive τροπά a Joanne p. 32, 32. adverbii adnumeratur aliaque ludorum nomina, ὄστρακίνδα, χυτρίνδα, βασιλίνδα p. 34. quare in Cratetis versibus Poll. IX. 115. pro κυνητίνδαν, quod metro adversatur, scribendum est κυνητίνδα. His si adjunxero terminationem ἰνδην, πλουτίνδην, ἀριστίνδην, et duo solitaria μίνυνθα, ὀλίγινθα, numerus fere expletus erit. Atque haec copia Graeci ita usi sunt, ut plerisque duas tresve reddiderint exitus, ἐνωπαδόν, ἐνωπαδῖς, ὠμαδόν, ὠμάδῖς, λαθρηδόν, λαθρηδά, λαθρηδῖς, αἰφνηδόν, αἰφνηδά, αἰφνηδῖς, nonnullis plures, ἀμοιβαδῖς, ἀμοιβηδῖς, ἀμοιβαδόν, ἀμοιβήδην, ἀμοιβηδόν v. Schol. II. Σ. 506. κρύφα, κρύβδα, κρύβδην, κρυφρηδόν, κρυφάδῖς, κρυφανδόν. Hos autem esse accusativos adjectivorum si quis asseverare pergat, aut unum saltem hujusmodi adjectivum in medium promat necesse est, ἐθελοντηδός, παλιμπυγηδός, βοτρυδός⁸⁾ aliudve simile, aut si hoc parum successerit, saltem ostendat necesse est, cur Graeci nominum et verborum terminationes in infinitum variare potuerint, adverbia autem nisi presse ad similitudinem casuum nominalium effingere nefas duxerint. Ob easdem causas substantivum ὄβδη, quod Passovius ascevit ex adverbio ὄβδην, a Graecorum consuetudine segregari oportet, neque magis admittendum σποραδής, quod quum Schneiderus profligasset, ab illo revocatum esse miror; ordinem egreditur ἀγγιβάδης ἄρτι παρών Hesych. pro quo ἀγγίβλωσ ex Etym. vel ἀγγιβάς scribendum, παραιβάδης Aesch. Eum. 543. jam remotum est. Etenim propagantur quidem ab hoc genere verborum nomina assumpto delta, sed earum forma diversa est; primum substantiva, ἄδος, ἄδη (cujus accusativus adverbii modo usurpatur ut *ad fatim*), γλιδή, βάδος, κλάδος, σπαδών, tum adjectiva, quorum formae plures; una primitiva et simplicissima ἀκλάς, συστάς, νεοσπάς, ἐμβάς, quae quam literam in declinatu suscipiunt, eadem inservit producendis secundariis formis νεοσπαδής, νευροσπαδής, εὐαδής

8) Βοτρυδόν et νεωδόν sola esse dicuntur a nominibus ducta Anecd. p. 941. Verbale est ὠρυδόν, ignotae originis κλωκωδά τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσὶ Hesych. quod Latini *incocare* dicunt.

id est εὐπνοῦς, de quo mihi non convenit cum Hermanno ad Philoct. 817. ἐπαντοφάδες ἐπ' αὐτοφώρῳ Hesych. qui et calceorum nomen αὐτοσχεδές affert et ἀσχαδές, quod ἀμετάσχετον interpretatur, sed Etym. M. ἀκατάστατον, quasi ἀσταδές legisset; quibus adjuncta sunt deuteroclitica σχέδιος⁹⁾, στάδιος, ἐκτάδιος, ἀμφάδιος, ἀποσπάδιος, φθίδιος, πασσυδίη, βλύδιος, nisi hoc a βλύζω repetere malumus ut a χάζω εὐρυχαδής, quod Lucianus reprehendit; neque impediam, si quis ῥαδές τὸ ἀμφοτέρως (ἀμφοτέρωσε) κλινόμενον Hes. ἀμφιρῶρηδής et περιρῶρηδής cum verbo ῥέω (ruo?), ῥέπω, ῥίπτω, ῥερίπω cognata putet. Atque ab hoc rarissimo adjectivorum genere nulla existit propago; nam διαρῶυδᾶν Aesch. Choeph. 67. neque pro διαρῶυδῆεν accipi neque neutrum participii dici potest; Scholiastam διαρῶυδῆην legisse ostendit interpretatio διαρῶέων, quo modo adverbia explicari solent: ἀποσταδά ἀφροσῶτες Schol. II. O. 556. ἀβολάδην ἀναβάλλον Hesych. ἐντυπάς περιεσφιγμένος Schol. Apoll. I. 264. Sed resumamus orsa.

§. 2.

Comprobato igitur, adjectivum σταδός, cujus accusativus in στάδα transfigurari posset, fuisse nullum, circumspiciendum est aliud effugium. Nec desunt duces. Etenim complures veterum στάδα illud amputato capite ex εὐστάδα exitisse ajunt eadem ratione, qua ἦνορέη pro εὐήνορέη substitutum sit Anecd. p. 1242. Etym. M. p. 432, 35. Cujus sententiae auditu mirabilis Grammaticorum secundum Aristarchum nobilissimus, Apollonius, nescio an auctor, certe comprobator fuit. Hic enim de Conj. p. 499. et de Adverb. p. 546. pluscula vocabula ad speciem simplicia e compositis nata putat, ἦνορέη, σαφής, ψευδής, φρονεῖν, argumentatione hujusmodi: a φρήν si ver-

9) Eustathius p. 1662, 35. recte σχέδιος a σχεδόν ortum dicit, non contra, ut quidam ἐνώπια ab ἐνώπια ortum putarunt; idque confirmant etiam adverbia paronyma eodem traducta. Etym. Gud. p. 308, 15. κατωμάδιος ἀπὸ τοῦ κατωμαδόν ὡς ἀφαδόν ἐκτάδιος scrib. ὡς ἀμφαδόν ἀμφάδιος, ἐκταδόν ἐκτάδιος. Adde his ἐπωμάδιος, ἐνωπάδιος, ἀμοιβάδιος.

hum ducatur, id *φρονῶ* esse debere, tropen vero vocalis $\bar{\epsilon}$ in \bar{o} nullam admitti nisi in synthesi *σώφρων, εὐφρων, ἄφρων*, unde quum derivatum esset verbum *ἀφρονεῖν*, hujus contrarium dici *φρονεῖν*. Supra C. I. §. 3. dixi genus esse synecdromae, quo contraria contrariis assimilantur, attulique nomina et verba composita ex simplicibus nata, quae sine illis nunquam extitissent *σύμβαμα - ἀσύμβαμα, εἰμάρθαι - ἀνειμάρθαι* Plutarch. de Plac. Phil. I. 27. Neque contrarium fieri posse nego, ut nonnunquam compositis contra ponantur simplicia, etsi exemplum deest praeter illud *οὐδέν - δέν*. Nam *coniti*, quo usus sum ad Aj. p. 81. vanum est Harduini commentum, quodque Eustathius dicit p. 1893, 30. *ὁ ἀθεμίστιος ἀφαιρεθεῖς τὴν κεφαλὴν ἀποτελεῖ τὸν Θεμίστιον*, jocari videtur. Sed *φρονεῖν*, verbum usitatissimum et antiquissimum, ex *ἀφρονεῖν* ortum esse dictu arduum; quumque *φροήν* solum sit monosyllabum, quod in transitu vocalem bisyllabum, (*πατέρος, ἀνέρος*) ritu corripiat, idemque solum, quod ex se et verbum progignat et substantivum (*φρόνις*), non nimium nobis arrogare videmur, si \bar{o} micron hujus verbi consueta enallage ex $\bar{\epsilon}$ genitivi extitisse contendimus, ex quo ad composita quoque translatum est, *ἄφρων, εὐφρων* ut *ἀπάτωρ, διμήτωρ*. *Ἥνορέη* Apollonius ex *εὐήνορέη* decurtatum putat; nam ab *ἀνέρος* formandum fuisse *ἀνερία* vel ab *ἀνδρός ἀνδρία* ut ab *αἰθέρος αἰθερία*. At quis audeat vocabulum plane singulare, et *ἀπαράθετον* sub formula judicare? Concedamus Eustathio p. 826, 56. *ἦνωρ* fuisse *ἄρῳητον*, quam afferri potest et Hesychii testimonium *Ἥνωρ ἄρχων* et similitudo nominis *φροήτωρ*, sed illud tamen nobis eripi non patiemur, ab *ἀνήρ ἡνέρος*, ut *ἀήρ ἡέρος*, et mutata vocali *ἡνόρος* declinari potuisse, unde pendet Hesychianum *ἀνόρεος ἀνδρεῖος* copulatumque *ὑπερηγόρεος*. Et ut nihil istorum dictum sit, fortasse ipsa compositorum forma animo anticipata derivatum *ἀνόρεος, ἡνορέη*, in sui similitudinem traxit; ejus prolepsis exempla aliquot infra producemus; eique conjecturae hoc facilius indulgebatur, quod a nullo alio nomine in *ἦρ* exeunte primitivo substantivum in *ῖα* nascitur, ad ejus normam illud possit exigi; nam quae Apollonius memorat,

ἀνδρία et αἰθερία, eorum prius substantivum est, ἤνορέη autem adjectivum ut πινυτή¹⁰⁾, alterum genere quidem cum hoc congruit, sed differt eo quod nomen αἰθήρ componi cum aliis non potest, ἀνῆρ autem componitur sic ut πατήρ, substituta vocali ὀ. Verum illam aphaeresis suspicionem arbitror istis ne in mentem quidem venturam fuisse, nisi potissimum adjectiva ψευδής et σαφής ob oculos habuissent, quae in commune recepta nec tamen Grammaticis nativa visa sunt. Schol. II. A. 235. ὁ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ψεύδεσσι, ὁ δὲ Ἐρμαπίας ψεύδεσιν, ἐπεὶ οὐδέποτε οἶδεν ὁ ποιητής ἀπλοῦν τὸ ψευδής, ἐν δὲ συνθετῷ φιλοψευδής, ἀψευδής, quae ratio nobis non gravissima videretur, nisi sciremus hoc genus adjectivorum verbalium, si cum compositis ejusdem generis conferatur, summae esse raritatis. Apollonius de Synt. III. 29, 267. quum demonstrare vellet innumerabilia esse syntheta ὧν τὸ διαλυόμενον κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι ῥητόν, exempla non aliunde quam ex hoc numero repetit, σεβής, παγής, γενής. Cujus generis primitias quasdam et quasi libamenta dedit Homerus. Primum ζαής, de quo tamen non satis constat simplexne sit an compositum. Arcadius p. 23, 12. τὰ περιττοσυλλάβως κλινόμενα βαρύνονται, λύης λύντος ἀπὸ τοῦ λυήεις (fort. λυσσήεις) καὶ τὸ ζαής ὡς σύνθετον ὀξύνεται, pro quo βαρύνεται scribendum et pro βαρύνονται, quod praecedat, ὀξύνονται hoc est περισπῶνται. Item Anecd. Cram. I. 47. ὡς φράζω φραδής οὕτως ἄω ἀής καὶ δυσαής καὶ ζαής. Id igitur sive aeolico more compositum est ut ζαελέξατο sive communi ut ζάπλουτος, ad hanc causam nihil pertinet; sed alii simplex esse tradunt sicut verbum Ζάει πνεῖ, Ζαέντες πνέοντες Hesych. ipseque Arcadius p. 25, 3. refert inter simplicia oxytona, ἀλής, προηνής, ψευδής. Neque alpha longum contractionis documentum praebet; nam idem habent non contracta εὐαής, δυσαής, ἀλῆαής. Jam apud Homerum bis legitur ζαής ἄνεμος Od. E. 368. et II. M. 157.

10) Ἦν οὖν καὶ τὸ εὐήνωρ, ἀφ' οὗ κτητικὴ παραγωγή ἐπιπτεν εὐνήνορεια ὡς ἐκτόρεια, κ***ρεια καὶ πραγτόρεια, pro quibus καστόρεια et ἀκτόρεια vel aliud simile posuisse videtur.

quorum locorum priori hoc adnotatum est: ὄξυτόνως τὸ ζαῆς· alteri hoc amplius: ζαῆς ὡς ὕγις· παραιτητέον τοὺς βουλομένους βαρύνειν πλανηθέντας ἴσως ἐν τῆς αἰτιατικῆς ζαῆν ἄνεμον, quod legitur Od. M. 313. cum hoc scholio: Ἀρίσταρχος ζαῆν ὡς Ἐρμῆν, Ποδῆν. Hic igitur nominativum integrum esse putavit ζαέας ut Θαλέας, Πυθέας, Φιλέας, Τελέας Aristoph. Ἀνθέας Athen. X. 445. A. ¹¹) contractum ζαῆς ut Θαλῆς, Ἀύγῆς Arcad. p. 23, 25. Σωσῆς Eust. p. 1538, 34. Qui vero illic ζαῆς, hic ζαῆν scripserunt, alteram sequuti sunt formam Θάλῆς Θάλου, Πύθῆς Πύθου Polyæn. VIII. 42. Diod. XIII. 13. Ἀνθῆς Ἀνθου v. Siebelis ad Paus. T. I. 243. de quo Etym. M. p. 108, 48. Ἀνθῆς βαρύντονον ὡς πότης. Accusativi hujus formae sunt Φλέγγν Quint. Cal. X. 87. et Πέτην τὸν πατέρα Μενεσθέως Diod. I. 28. ubi audacter Πετεῶ (Πετεώ) corrigunt; genitivus ionicus foret Πέτεω, a quo Πετέω Apollod. III. 10, 8. non longius abest quam homerica scriptura Πετεώ, quam Heynius hic substituit ¹²). In Odyssea autem nonnulli ζαῆν ἄνεμον praetulerunt. Etym. M. 407, 1. ὡς παρὰ τὸ πέτω πέτην, οὕτω παρὰ τὸ ἄω ἄην καὶ ζαῆν· τὸ γὰρ τέλειον ζαῆνα ¹³), vitiatis accentibus; et ab eodem verbo non solum Ζήτης, id est ζαήτης, quod olim in Anthol. scribebatur, sed etiam Κάλαις, id est ὁ καλῶς πνέων, compositum esse opinatus est idem Grammaticus et Schol. Pind. Pyth. IV. 324. Sed hoc

11) Ἀνθείας legitur Paus. VII. 18, 2. ut Ἀύγείας II. 15, 1. Αἰνείας VIII. 12, 5. alibi apud eundem Ἀύγείας, Αἰνείας. Θαλέας, Θρασίεας, Μενείας Etym. M. 579, 25. a substantivis θάλος etc. repetit.

12) Πέταος, quod in auxilium vocant v. Spitzner. ad II. II. 552. vereor ne commenticium sit.

13) Orus ap. Zonar. p. 948. ζαῆν ὡς πετήν· Ἡσίοδος αἰετόν μὴ πετῆνα γενέσθαι. Παρὰ τὸ ἄω ἄην καὶ μετὰ τοῦ ζα ζαῆν· τὸ γὰρ τέλειον ζαῆνα· εἰ μὴ κατ' ἐκθλιψιν γέγονε. Haec ita perturbata sunt, ut nemo hinc colligat Hesiodum adjectivo inaudito et abnormi πετήν usum esse. Sed Grammatici hoc more tralaticio fingunt ex composito ἀπτῆν. Equidem suspicor plura de inclinamenti verbi πέτομαι excidisse et in his Hesiodium εἶθε γενοίμην αἰετὸς ὑπιπέτης, testimonii votum a multis repetitum v. Brunck. ad Soph. Oenom. Fr. IV

ζαήν Herodianus π. Μον. p. 17. in suspicionem adducit, quia nullum aliud nomen in ην purum exeat, id quod exempla supra proposita confirmant, homerici autem testimonii auctoritatem elevet scripturae ambiguitas, oblitus gravissimae rationis, quod adjectiva verbalia in ην omnia composita sunt ἀχόν, ἀπτήν, ἀκτήν. Utrum vero Aristarchi sententiam probaverit, an ζαήν pro ζαῆ positum crediderit ut *δυεμένην*, tacitum relinquit, neque nobis decretum est quid omnium praestet; nam ad confirmandum ζαῆς ζαοῦ ille nihil afferre potuit nisi nomina propria; ζαῆς autem tritocliton testatum quidem est genitivo ζαοῦς, quem Brunckius in Philippi Epigr. XII. 214. Anall. T. II. Anth. Pal. IX. n. 290. ex Planude reposuit, et neutro ζαῆς μέγα, πολύ, λαμπρόν ἢ ἰσχυρόν Hesych. et Suid. qui alicubi πνεῦμα ζαῆς invenisse videntur; nam et ἄνεμος λαμπρός dici solet v. Interpp. ad Arist. Eqq. 430. Dorvill. ad Char. p. 268. Sed huic non convenit accusativus ζαῆνα, neque credibile est Homerum pro ζαῆ scripsisse Aeolum more ζαήν vel ζάην. Ad ultimum, si quis ζάην substantivum esse statuatur compositum ut ζαπότην, versura solvet; nam a verbis puris primitivae formationis nulla progenerantur nomina sed a derivatis tantummodo, θεομίσης, γυναικοφίλης etc. Sequitur alterum non magis expeditum ἀελλής, quod Etym. M. ab ἔλλω repetit, Aristophanes autem II. III. 13. κονισάλου ὄρνυτ' ἀέλλης scripsit tanquam substantivum, fortasse feminini ἀέλλα paraschematismum ὁ ἀέλλης esse ratus ut ἀήτη ἀήτης, idemque apud Hesychium reperitur sed accentu dissentaneo Ἀελλῆς συστροφή ἀνέμου, nisi is genitivum ἀέλλης interpretatus est nominativo. Tertium quiddam investigavit Buttmanus Gramm. §. 42. Adn. 15. ἀελλῆς scribens, neque tamen diffitetur, adjectivum ἀελλήεις apud antiquos non reperiri; quod idem valet de θυελλήεις. Postremo fuisse, qui κονισάλος ἀέλλης per methypallagen positum crederent pro κονισάλου ἄελλα, Spitznerus demonstrat. Adeo insolens omnibus visum ἀελλῆς adjectivum et propter se et ob verbi ἀέλλω defectum, quod ab ἄημι duci poterat ut ἀγάλλω ab ἄγαμαι. Neque illi statutum habuere, utrum id pro ἀελλώδης dicatur an pro ἀλής sive ἀολλής. Pluralibus ἐλεγχέες

et ταρφές Buttmannus nominativos in \overline{us} assignat, posterius ex praescripto veterum Grammaticorum, alterum contra; *ἐλεγχία μῦθον* Nonn. XL. 35. *ἐλεγγές αἰσχρόν* Hesych. A thematicis praesentibus repetuntur adjectiva *σπιδής* et *ἄσπιδής*, cui Schol. Arist. Vesp. 118. verbum *σπίζω τὸ ἐκτείνω* praetexit, atque *φραδής*, cui adhaeret adverbium *φραδῶς φραστικῶς* Hesych. Superest *ψευδής*, quo num Homerus usus sit, inter veteres certatum esse constat v. Lehrs. Quaest. Epic. Spec. I. 35. et Muetzell. de Theog. p. 436. differtque hoc a prioribus ea re quod substantivo agnatum est *ψεῦδος*, ut *ἐλεγχής* et *ἐρευθής*. Sed hac oblata occasione non praetermittam quaerere, quam fidem habeat adjectivum *ψεῦδος*, quod Passovius et Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. p. 39. Graeciae inserunt. Non ignoro equidem saepe illud cum adjectivo copulari hunc in modum: *πότερον οὖν ἀληθές ἐστίν ἢ ψεῦδος* Aristot. Probl. XII. 3. *τὸ ἀληθές ἢ ψεῦδος* Dionys. Antt. X. 13, 2020. T. IV. *μίξις ἀληθοῦς καὶ ψεύδους* Julian. Caes. p. 307. A. pro quo *ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς* legitur Aristid. VIII. 52. T. I. discrimine nullo nisi accentuunculae; *ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον καὶ ψεῦδος* Plutarch. de Fac. Lun. c. IV. p. 31. T. XIII. sed hoc idem fit aliis, *σκῶμμα καὶ γελοῖον* Id. Praecc. reip. c. VI. 150. T. XII. *utilitates et commoda* Cic. etc. nec momentum facit *ψεῦδος δὲ καὶ τὸ παράδειγμα* Aristot. Pol. II. 5, 14. ed. Schneid. c. 8. p. 1269, 19. Bekk. nedum Herodoti locus, quo vir doctus utitur *ψεύδεα μαντήια*. Ubi quis non malit accentum transponere quam ut adjectivum in ordinem recipiat tertiae declinationis in \overline{os} terminatum, quale nullum novimus? De *εὔτειχος* tritocelito nescio quid mussitat Eustathius p. 1045, 60. *τὸ πόλιν εὔτειχεα προπαροξύνεται οὐκ ἀπὸ τοῦ εὔτειχης ὃν ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ εὔτειχος, οὗ γενικῆ εὔτειχεος*. Sed veteres, quos allegat, longe diversum sensisse, ex sequentibus patescet. Hinc ad illa proficiscar, quae auctores minus antiquos habent. Primum Empedocles solis orbem *ἀγέα κύκλον* dixit, quod Grammatici interpretantur *εὐαγῆ* vel *παναγῆ* Anecd. p. 337, 13. Hipponax *ἀγής Βούπαλος* pro *ἐναγής*, ut iidem referunt productionis securi, quam neque excusare conabor hesiodio *ἐπαλέα*

λέσχην, si praesertim, ut Goettlingius suspicatur, pro ἀολλής valet, neque explicari posse arbitror nisi sumatur posterius ex ἀαγής (ἀναγής) contractum, prius pro αὐγέα vel αὐγέτα, ut ἡγέτα πορθμὸν Orph. Arg. 1248. (1256. H.) scriptum. Ex ignotis fontibus Hesychius hausit Ἀρκής ταχύς et Ἀρκῶς ἀρκετῶς, sed hoc extra ordinem ante ἀρκόν sic ut ἀρκίως scripsisse videatur, illud fortasse ex Euphorione aliove sermonis mangone, qui quum ποδαρκής nimis tritum videret, novandi causa πόδας ἀρκής substituit. Idem Ἀύχες αὐχώμενοι, mutilatum fortasse ut multa. Latino antae nullum est quod respondeat graecum nomen, nisi ex genitivo τῶν διαντέων Schol. Hipp. T. I. 23. aliquid colligi potest. In Geopp. XVIII. 17, 4. ἐὰν δὲ ἐν βλαβεστέρᾳ νομῆς διοιδήσῃ τὴν κοιλίαν, quod interpres reddit *ex nocentiori pabulo*, scribendum est βλαδαρεστέρᾳ, ut in Galeni Glossario pro Βλαβεραὶ ὕγραί, μυξώδεις recte emendatur βλαδαραί, quod cognatum cum πλαδαρόν id est χαῦνον, ἀσθενές, ὑγρόν, et cum Hesychii glossis Βλαδεῖς ἀδύνατοι, Βλαδόν ἄωρον. Idem nobis suggerit Δρανεῖς δραστικοί, ὅθεν καὶ ἀδρανεῖς, ejus causa fortasse illud fictum est sicut αἰδής ad explicandum ἀναιδής Etym. M. 101, 13. multaque similia in arte ponuntur. Paullo ante loco alieno (post Δύξα) Δαεὶ νόσῳ, ἐπικρατεῖ· conjunctum fortasse cum Δάν μακροῶς, πολὺν χρόνον, idemque significans cum δηναῖός ¹⁴). Etym. M. δεικῆς περιφανές, λαμπρόν, ὅμοιον· γράφεται δὲ καὶ δεικῆς, quo in explicatione homerici ἀδενκῆς et πολυδενκῆα φωνήν usi videntur. Ἐρεμθῆς legitur apud Aratum et Oppianum Cyn. III. 91. Longius a verbi similitudine deflectunt quae Hesychius profert Ἠκία ὀξέα et Ἠκῆς ὀξύ, ut et ἡνεκῆς, quo Maximus utitur v. 64. praecunte Empedocle v. Lehrs. l. c. p. 35. Ἥρεμθῆς in usu fuisse ex comparativo, ἡρεμέστερος vitiose colligit Sturzium Opusc. p. 236. quod si probari posset, tamen non magis huc referri oporteret quam σαφῆς, ἀστεμῆς, καναχῆς semel lectum, et λιπαρῆς, a quibus verba nascuntur, ipsa autem ver-

14) Quod sequitur Δόν πολυχρόνιον aut pro δαρόν corruptum aut hujus primitivum est; pro Διανδῆς πολυχρόνιος fortasse αἰανῆς scripsit.

bum, cui adhaereant tanquam stirpi, non habent. *Θαλής* Heynius comminiscitur ad II. XXIV. 304. *θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ*, quem genitivum Buttmannus ab adjectivo *θάλυσ*, *θάλεια*, repetit, indidemque verbum *θαλύνω* duci; quibus addi poterat nomen solemniū *θαλύσια*, ut a *νέκυσ νεκύσια*, producta penultima ut *χάρις χαρίσιος*, *Ἄρτεμις Ἄρτεμίσιος*¹⁵). Veteres illud interpretantur adjectivo *θάλλειν ποιούντων*, *ἡδέων*, et Suidas *Θαλέεσσι τρυφεραῖς*, *θάλλειν ποιούσαις*, sed Kuesterus e codd. *τρυφαῖς* reposuit, quod poscit accentus et subjectum exemplum *τὸν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον* idemque legitur in Alemanis Fr. LXVI. *ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἡμενος*. Aequē fictitiū est *θανής*, de quo Schol. Od. M. 22. et Eustathius p. 1705, 69. *τὸ δισθανέες ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκει Ἀπολλόδωρος*. *Κυδεστέρας ἐλπίδας* Polyb. III. 96, 7. Schweighaeuserus temere defendit adversus Ernestium *ἐπικυδεστέρας* corrigentem, quo ille saepius et cum eodem substantivo utitur. *Μενοιής πρόθυμος* Hesych. etiamsi testem haberet, tamen ad praesentem usum nihil conferret. In Nicandri Fr. I. *χίθρα μὲν ἐντρίψειας* — *εὐώδει δὲ μιγῇ ἄμα φῦρσον ἐλαίῳ*, Schneiderus probabiliter corrigit *μιγένθ' ἄμα*, neque illi fidem addit adverbium *μίγα* sive *μίσγα*: namque si *σάφα*, *κάστα*, *λίγα*, *τάχα*, *ᾧα* ab adjectivis, ut Grammatici volunt, repeti possunt, tamen haec similitudo fortuita est propter naturalem adjectivorum et adverbiorum (quae Apollonius *ἐπιθετικὰ ῥημάτων* vocat) cognationem, neque propter *ῆγα*, *σίγα*¹⁶), *πύκα*, *λίπα*, *ἄντα*, sumi licet adjectiva *ἡκέα*, *ἀντέα* etc. in usum recepta fuisse, sed potius ita statuendum adverbia in se continere vim adjectivorum sed sine articulatione generis, numeri et casuum. Sed referam, quae restant: *Σθενής ἰσχυρός* Phot. et Suid. *οὐ σθενῶς*, *οὐκ ἰσχυρῶς* Hesych. *σπερχής σπουδαῖος* in Rutgersii Glossario, pro quo *ἀσπερχής* dici solet ut *ἀχανής*, postremo *φρυῶς φύσει* He-

15) Anecd. Cram. I. 172. *Ἄρτεμίσιος τὸ μὲν βραχύ, τὸ δὲ σὶ μακρόν*. Contrarium voluit dicere.

16) Goettlingius de Accent. p. 103. *σίγα* olim imperativum fuisse statuit *σίγα*.

sych. pro quo fortasse trajectis vocibus *φύσει φυσικῶς* scribendum. Adjectivum *ταρβῆς* unde Lexicographi acceperint, ignoro. Pro *σθενῆς* autem Arcadius p. 24, 21. affert *σθενῆς* contractum ut *τεχνῆς*, *λαχνῆς*, *ζαχνῆς*, et extat feminina positio *Σθένεια* Lycophr. 1164. cui similia sunt *Θάλεια*, *Ἀγυαί*, *Τράφεια* urbs Boeotiae, ἀπὸ τοῦ πολλὰ θρέμματα ἔχειν Steph. ut *Τάρφρη* Locridis παρὰ τὰ τάρφρα Id. quorum nominum prius Nicandro Ther. 887. pro *Τρόφεια* reddendum; *Ἄνθεια* complurium urbium nomen Junonisque cognomen Paus. *Ἄνθεια* ὡς *Κράτεια* Schol. II. VI. 160. ἀπὸ τοῦ χαίρω χάρεια καὶ ἀνθῶ Ἄνθεια καὶ κρατῶ Κράτεια — *Μήδεια*, *Θέρεια* Etym. M. 558, 1. Choerobosc. Cram. II. 180. quibus Theodosius p. 67. *σάρφεια* addit ut a praesenti *σάρφω* ductum v. Anecd. Cram. II. 300. Sed de *Θέρεια* errant v. Dissert. V. neque propria a praesentibus solum finguntur sed multo liberius, vix ut sciri possit utrum *Ἄνθεια* pro *Ἄνθη* valeat, quod fuit Halcyonidis nomen v. Suid. s. Ἄλκ. an contra ut *Μήδεια* *Μήδη* v. Meinek. ad Euphor. p. 64. an quod ex Hesychnii glossa *Ἄνθειαι* (ἄνθειαι) ὄροι (Horae) colligi posse videtur, masculino sit appositum, ejus forma fertur triplex: *Ἄνθειός* Liberi patris cognomen Paus. VII. 21. 2. qui et *Φλυεός* dicitur, id est Florus, *Ἄνθος* Anton. Lib. c. VII. Inscr. Att. N. 183. N. 268. N. 272. N. 378. et *Ἄνθης* ut *Κλέης*¹⁷⁾. Adjectiva autem, quae recensuimus, si quis perlustraverit, non adeo mirabitur cur Grammatici *ἀγῆς* ex *εὐαγῆς* detruncatum, *ψευδῆς* ad similitudinem oppositi *ἄψευδῆς* formatum esse sibi persuaserint. Quippe tam rara inveniebant hujus generis exempla ut singulari quadam ratione progenita existimarent. Ad illam autem aphaeresis suspicionem quantum inclinaverint, vel

17) *Κλέης* *Κλεάδος* πόσις Epigr. Adesp. CCCCLXXV. idem est *Κλέης* Strab. XIII. 582. doricum *Κλέας* ut *Κέας* Etym. M. 498, 30. Anecd. p. 1183. Verbalium pleraque tertiae sunt declinationis *Κράτης*, *Λάχης*, *Χάρης* et composita *Φιλοχάρης*, *Λευκοκράτης*, quae ipsa declinatione inter se differunt, *Χάρητος*, *Φιλοχάρους*, sed et *Λάχου* reperitur in Plut. Vit. Oratt. VIII. 267. T. XII. et Philolachae Plaut. Most. II. 1, 27. Adjectivum in *ης*, *ητος* unicum est *πένης*, nisi et *θῆς* in hoc numero reponere libet.

hinc intelligitur quod *τρόφι* ex *εὐτρόφι* natum fabulantur v. Etym. M. 769, 40. ob eam, reor, causam, quia nullum aliud adjectivum simplex in *ἰς* terminatum genus neutrum participat, sed composita multa extant *εὐέλπι*, *εὐχαρι* etc. nec tamen animadverterunt ea omnia a nominibus composita esse, *τρόφι* autem originem trahere a verbo. Eodemque in errore versatur Apollonii disputatio de Coniunct. p. 499, 29. *ὁμολόγως οὖν ἐν ἀφαιρέσει τοῦ εὐ τὸ ἡγορέη, ὥσπερ τὸ δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι*, quo exemplo *Ξάνθος ῥέων, τάφρος ὀρυκτῆ* explicant Schol. II. IV. 434. X. 198. quae non minus integra sunt quam *πηκτὸν ἄροτρον* Od. XIII. 32. *θάλλοντα σέλινα* Theocr. XIII. 42. *ποταμοὶ ῥέοντες* Odys. XIX. 206. Theocr. XXV. 19. Maxim. Tyr. XX. 380. neque magis, si *φρονεῖν* valet pro *εὐ φρονεῖν*, *τυχεῖν* pro *εὐτυχεῖν* v. Jacobs. ad Philostr. p. 307. ¹⁸⁾ quo pertinet Photii adnotatio: *τύχην ἀπλῶς τὴν ἀγαθὴν τύχην καλοῦσι*, adverbium extrinsecus adsumimus, aut *ἐπὶ χώρας ἕσσαι* Pind. IV. 485. *ἡ ναυμαχία κατὰ τρόπον ἐγένετο* Isocr. Panath. p. 243, 51. *μετὰ γνώμης* Plutarch. V. Pericl. c. XXXI. supplemento adiectivi *ὀρθός* indigere credimus, quod Reiskius adeo in Plutarchi loco inserendum putabat, sed haec perinde ut *δίκη*, *rite*, *ratione*, *in loco*, *tempori*, *καθ' ὄραν*, *κατὰ χώραν*, significationem justae rationis, iusti temporis locive per se ipsa habere asseveramus. Hoc autem effugio repudiato, quid restat nisi ut *ψευδής* similiaque ad desuetum quoddam referamus formationis genus, quod magis inchoatum quam perfectum est. Etenim quemadmodum Empedocles in primo animantium satu multa naturae fictrici velut tentabundae excidisse ait imperfecta atque enormia

*πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστερνα φέσθαι
βουγενῆ, ἀνδρόπρωρα —*

ita in illa verborum fabrica credibile est aliquando aliquid tentatum esse quod inventis melioribus reprobaretur, alia autem

18) *Ψῆφος βαλοῦσα* Aesch. Eum. 751. non aliter dici videtur quam *φρονεῖν* *τρίς ἕξ βαλοῦσα* Agam. 33. id est *εὐβολοῦσα*, *εὐτυχοῦσα*, imagine a tesserarum jactu prospero repetita.

retenta quidem esse, sed ita ut in paucis consisteretur exemplis. Cujus generis sunt substantiva superius allata *δῶς*, *ἄρπαξ*, *φραδής*, *ψευδής*, et quae aliis locis tractavimus *μνησσις*, *χῆτις*, *θέτης* v. Dissert. VI. §. 10. Neque tamen infitiamur poetae alicui forte in mentem venisse pro trito *ποδαρκής* inauditum *πόδας ἀρκής* substituere, pro *διηνεκής*, quod compositi speciem habet, *ἡνεκής*, cui Meinekius aequiparat Euphorionis verbum *πλομένω ἐνὶ ὄρω* p. 126. eodemque *τάρροθος* referrem a Lycophrone usurpatum pro *ἐπιτάρροθος*, si origo vocabuli pateret. Sed *ψευδής* contraposito *ἀψευδής* quasi inaedificatum, *ἀγής* ex *εὐαγής* amputatum esse nequaquam persuadent quamvis nobiles auctores; eodemque iudicio rejicimus eorum sententiam, qui *στάδα* pro *εὐσταδα* dici volunt aut metaplastis inserunt. Nos acephalum appellamus, quia, ut Varronis verbo utar, caput ex sua analogia non habet.

§. 3.

Quoniam ipsa rerum continuatio seriesque nos a proposito abduxit longius, breviter repetendum videtur, unde haec coeperit disputatio et quo decurrerit. Exordium erat de casibus iis, quorum nominativus ne fingi quidem potest ut *ἀρνί*, *νῖος*. His proxime subjunximus nominativos effabiles quidem, repudiatos tamen aut ob nimiam exilitatem (quo genere monosyllaba continentur brachycatalecta) aut propter consonarum finalium repugnantiam molestamve ejusdem literae iterationem. De monosyllabis dictum est; de asymplocis dicetur. Primum, ut ordinem invertam, herois nomen, a quo Mopsopia appellata dicitur, in nominandi casu (*Μόψοψ*) ut Stephanus s. h. v. tradit, *ἄρροητον* est, neque aliud reperitur vocabulum, cujus eandem syllabam duplex orditur et finit, ne zeta quidem, quod ipsum nonnulli duplicis instar habent, praeterquam in stirpium nominibus *ζίζυφον* et *ζιζάνιον*. Prioris generis specimen exemplumque est *Βερέκυνης*, cujus ceteri casus triti sunt *Βερέκυντα* *χῶρον*, *βερέκυντες* *ἀνλοί* Nonn. XIII. 508. XL. 227. ipsum vero ab eodem Stephano *ἄρροητον* perhibetur. Hinc, ubi prima positione utendum erat, ad secundam transitum est declinationem: *ὁ Μόψοπος*, *τοῦ Μοψόπου* Strab. IX. 397.

ὁ Βερέκυντος sive Βερέκυνθος v. Wesseling. ad Diod. V. 64. p. 619. T. III. vel ad primam Βερεκύντης Steph. Suid. eujus anadromae exempla prius allata sunt plurima; tertiam formam suppeditat Hesychius Βρέκυν τὸν Βρίγα. Eadem vero heteroclisiae ratio cernitur in multis aliis. Pro absono πείρινς substituerunt ἡ πείρινθα et πείρινθος Etym. M. Hesych. Item pro absono ἔλμινς, quod ter deinceps legitur in Hippocr. de Morb. IV. p. 367. 368. et 369. T. II. ἡ ἔλμινς Schol. Nic. Ther. 386. sese insinuavit suavius ἔλμινς Epidem. VII. 702. T. III. Aristot. H. Ann. VIII. 20, 12. (cod. Med. ἔλμινς) Theophr. H. Pl. IX. 20, 5. Paul. Aeg. IV. 56. p. 158. quorum duplex declinatio: τὴν ἔλμιν id. VII. 3. p. 247, 52. τὰς ἔλμινς p. 238, 7. et p. 254. sive masculine τοὺς ἔλμινς Dioscor. Eup. II. 67, 282. οἱ ἔλμινθες Artemid. III. 7, 167. αἱ ἔλμινθες Diose. II. 66. et apud Stephanum Schol. Hipp. p. 153. et 154. T. I. ἔλμινθοι, ἔλμινθες et ἔλμινθα. Μήρινς in hoc casu inveniri non puto sed accusativo μήρινθα utitur Orpheus Arg. 599. nominativus modo μέριμις dicitur iterata consona initiali et huic accommodata τὴν μέριμιθα v. 1102. et in codd. Diodori III. c. 20. et 21. modo ἡ μήρινθος sive σμήρινθος Plat. Legg. I. 644. E. Lucian. Hermot. §. 28. Julian. Or. VII. 422. A. Nonn. XXIV. 247. Hesychius Μέριμιθα μέριμιθον, pro quo Cyrillus μείρινθον exhibet. Ac Τίρυνς quoque, sive herois nomen est sive urbis, nullum locupletem testem habet, sed Grammatici hoc nominativo utuntur v. Steph. et Zonar. s. h. v. Schol. Pind. Ol. VII. 49. X. 39. Schol. Eur. Or. 920. quem Argivis ipsis tribuit Apollonius Synt. IV. 3, 313. φέρε δὲ καὶ εἶναι Τίρυνς καὶ τούτῳ προστίθεται τὸ ν̄, οὐ δὴ μετὰ τὸ σ̄, ἀνάπαλιν μέντοι, ὡς γε παρ' Ἀργείοις παμπολλός ἐστιν ἡ τοιαύτη σύνταξις. Choeroboscus Cram. II. 264, 7. Τίρυνς ὁμοίως τοῦ ἰλῦς· γίνεταί δὲ καὶ πρόσθεσις τοῦ ν̄ Τίρυνος scrib. Τίρυνς. Alii vero fugientes hanc doricam terminationem, quae ex εῖνς et τιθέινς recinit, declinationem mutarunt ἡ Τίρυνθος Hesiod. Scut. 81. Schol. v. 11. et 77. cui accommodatum est adverbium Τίρυνθόνδε, et ἡ Τίρυνθα ut Scylaχ Peripl. p. 19. T. I. ἐν μεσογείῳ Κλεῶναι καὶ Μυκῆναι καὶ

Τίρυνθα, pro quo Gailius re parum deliberata *Τίρυνς* scripsit c. 50. p. 267. complacitum Clausenio; dativum *Τιρύνθη* prae-
bet codex optimus Arrian. Alex. V. 26, 8. edd. veteres *Τι-
ρύνθη*, cui Ellendtius hesiodium exemplum subjicit; et ab
eodem Scylace p. 18. *Πολυρόρηνα* dicitur urbs, quae a Ste-
phano *Πολύρορην* vocatur ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥήνεα (sic) ἔχειν,
sed illud quoque doctis in suspicionem venit. Hesygiumque
Τίρυνθα πόλις ἐν Ἀργεῖ obliquum casum recte interpreta-
tum esse statuunt, quod neque de hoc neque de *Γορτύνα* si-
milibusque sumi necesse. Latinum *Aruns*, quod cum *Tiryns*
communes flexus habet, Graeci alio vertere solent *Ἀρῶων*
Plutarch. V. Publ. c. IX. τοῦ Ἀρῶοντος c. XVIII. τῷ Ἀρῶ-
νι V. Camill. XV. ὁ Ἀρῶος Dion. Hal. V. 36. VII. 5, ὁ Ἀρῶν-
τας V. 15. (cod. Vat. Ἀρῶος) τοῦ Ἀρῶντα IV. 30. τῷ Ἀρῶν-
τα c. 28. quibus locis cod. Vat. Ἀρῶοντος, Ἀρῶοντι, Ἀρ-
ῶοντα (sic) prae-
bet; eodemque modo *Κρήσης* et similia ad mo-
rem gentiliciorum deflectunt v. Dissert. I. §. 6.

§. 4.

Hactenus de metaplasms diximus iis, quos naturales ap-
pellare placet propterea quod, cur nominativus desit, ratio ido-
nea reddi potest. Restant positivi, quorum primum casum in-
usitatum fuisse solo Grammaticorum testimonio constat. Sed
haec rursus in duo dividi possunt genera, quorum unum com-
plectitur monosyllaba maxime in duplicem exeuntia, alterum
quae supra syllabam sunt. Causa autem distinctionis haec est,
quod illa non aliena quidem ab analogia nec penitus remota
ab usu fuerunt, attamen in universum gratiae habuerunt mi-
nus, ac si facilis patebat exitus, studiose declinata sunt pro-
pter eas causas, quas in principio hujus commentationis ex-
planavi. Primum homericum ἀλκί Ptolemaeus Ascalonita non
dubitavit referre ad nominativum ἀλξ, quem Methodius ex
ἀλκή concisum putavit ὡς φοινίκη φοίνιξ, φρίκη φρίξ, κρόνη
κρόξ Etym. M. p. 69, 34. Aristarchus contra consueta Aeolibus
metaplasi ex prima ad tertiam declinationem tractum esse
affirmat; hos enim τὴν ἰωκὴν ἰῶκα λέγειν καὶ τὴν κρόνην
κρόκα καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα ὡς σάρκα· εἰ δὲ ἄλκα ὡς σάρκα,

καὶ ἀλλή κῶς σαρκί Schol. Ven. E. 299. Eadem conjungit Suidas Ἰῶκα Ὀμηρος λέγει τὴν ἰωκὴν ὡς Ἡσίοδος κρόκα τὴν κρόαην καὶ αὐτὸς Ὀμηρος τὴν ἀλλήν ἄλλα, ἀλλή πεποιθώς. Dativo κλαγγί Ibycum usum esse docet Grammaticus in Anecd. Cram. I. 65. idque cum αἶδι, κλαδί, ὑσμῖνι contendit, tanquam metaplastum. Accusativos κρόκα et κρόκα Hesy chius alicubi invenit pro κρόκον et κρόζον. Ex his, quae in labialem exeunt, nomen ὄψ vocem significans ejusque casus Grammatici saepissime attingunt sine ullo aberrationis indicio; alterum autem huic simile Aristoteles et Strabo, quum in solo nominativo reperissent, ex ὄψις decurtatum esse statuerunt v. Sturz. ad Emped. p. 622. et obliquos, si quis veterum usurpasset, metaplastos dixissent vel alioqui affectos ut νίφα, ὕφα, λίπα, κάρφα, quorum omnium nullum hac ratione exsolvimus. Neque ὄψ minus legitimum censemus quam κλώψ et σκώψ, fortuitumque esse remur quod ut ὠπή sive ὀπωπή, sic etiam ἐνωπή, ἐπωπή, περιοπή, praevaluerunt. Itaque causa nulla cur κατένωπα scribatur proparoxytonōs, ut Alexio et Herodianus jusserunt, quasi contractum ex κατενώπια ut μῆρα, σῖτα, sed retinemus κατ' ἐνώπα cum Aristarcho, utique non ut illi visum, κατὰ μεταπλασμὸν ἀντὶ τοῦ ἐνωπήν Schol. II. O. 320. Etym. M. 496, 7. Eust. 1017, 64. sed tanquam residuum oblitterati nominativi ἐνώψ, cujus vestigium quoddam mihi cernere videor in scriptura codicum Stob. Flor. Tit. LXXIV. 61. p. 445, 8. χρώματι δὲ φαιδρύνεσθαι τὰν ποτῶπα μὴ ἐπαντῶ, ubi vulgatum est ποτῶπαν. Sed horum nominum non eadem est aestimatio. Nam ἄλλξ litteris terminatur iis quibus nulla alia vox graeca. Quae vero eodem judicio comprehensa sunt, κλάγξ, στάξ, πτύξ, ὄψ et cetera, nihil habent in quo offendi possit, nisi quod monosyllaba sunt, cujus generis in utroque sermone usus rarior.

Jam vero ad ea transgrediar, quae cur adoptata sint, prorsus nihil rationis afferri potest. Primum igitur Δωδῶνι et Δωδῶνα Technici proprium nominativum habere negant, sed ex prima declinatione ad tertiam aberratum esse v. Stephanus s. v. Joannes p. 11. et Anecd. p. 1228. qui cum illo comparant ὕσμῖνι homericum, Sapphicum τοῦ κίνδυνος, cujus dativum

τῷ κίνδυνι ex Alcaeo afferunt, ex Aristophane τὸν ἰκτίνα. Sed de conformatione horum casuum in diversas abeunt partes, alii anadromen praetexentes, quidam metaplasmum. Choeroboscus Anecd. p. 1389. b. κίνδυν, κίνδυνος· οὕτω Σαπφῶ ἔφη τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ (serib. κίνδυνι)· αὕτη δὲ ἡ γενικὴ μεταίεται εἰς εὐθείαν, quo satis clare significat apud Lesbiam poetriam non, ut Neuius putat Fragm. CXV. nominativum legi ὁ κίνδυν sed genitivum τοῦ κίνδυνος, unde usitatum ὁ κίνδυνος extitisse sumunt. De ἰκτινος autem diversum sentiunt, hunc casum non ex secundo τοῦ ἰκτίνος reflexum, neque omnino ὁ ἰκτίν usitatum esse, sed accusativum metaplasmo ortum ex ἰκτίνον. Etym. M. p. 470, 35. Πλάτων προπαροξυτόνως λέγει ὡς παρ' Ἀριστοφάνει Ἰκτίνα παντόφθαλμον ἄρπαγα πρέφει οὐ γὰρ ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἰκτίν εὐθείας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰκτίνος, ἧς ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ἡ αἰτιατικὴ ἰκτινον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἰκτίνα ὡς ἀλίτροχον ἀλίτροχα. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἰως προπαροξύτονα διὰ τοῦ ἰ γράφεται. Ac profecto si ἰκτίνα a Platone et Aristophane antepenultima acuta, ut Grammatici ajunt, pronunciatum est, nullum certius metaplasmi exemplum proferri poterit; nam quum simplicia in ἰν ex-euntia oxytona sint, ἀκτίν, δελφίν, ἐρμίν, πηρίν, ῥηγμίν, σταμίν, Σαλαμίν, Τελχίν, Τραχίν¹⁹⁾ apparet proparoxytonon accusativum ab oxytono ὁ ἰκτίν duci non posse. Sed accentus utriusque formae vehementer nutat: ὁ ἰκτινος Xenoph. Hipp. IV. 18. Dio Cass. XLI. 39. Athen. VIII. 353. D. ubi Dindorfius ἰκτίνος scripsit, Annaeus Gaz. in Theophr. p. 623. T. XII. Bibl. Bign. Phot. Bibl. c. XCIV. 137. Hesych. s. Ἐλανος, Suid. Etym. M. Drac. p. 53, 8. sed properispomenon est, ut Herodianus jussit Eust. 1815, 12. in Herodo. II. 22. Aristot. de Part. Ann. III. 7. p. 670, 34. (unus cod. ἰκτί-νος) Galen. Eup. II. 2, 400. Priscian. VI. 5, 236. Etym. Gud. p. 274, 25. Hesych. s. Βαθυρόρηγάλη et Σκίλλος, et nonnunquam apud eosdem scriptores utrumque Artemid. II.

19) Pro hoc apud Herodian. p. 10. τραχίν editum, apud Stephanum Τραχίς ut Herodo. VII. 199. Ἐχίν graecum non videtur.

20, 273. VI. 56, 368. cf. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 837. neque appellativum solum sed etiam proprium v. Lehrs. de Aristarch. p. 300. quibus addam casuum ceterorum exempla: τοῦ ἱκτίνου Aristot. Mirab. c. CXXXIII. Paul. Aeg. VII. 3, 241. Geopp. XIII. 8, 8. τῷ ἱκτίνῳ Plutarch. Gryll. VIII. 223. T. XIII. τῶν ἱκτίνων Apollon. Dysc. Hist. c. X. τοὺς ἱκτίνους Stob. Flor. XV. 10, 293. Ex tertia declinatione: τοῦ ἱκτίνος — τὸν ἱκτίνα Julian. Misop. 366. A. οἱ ἱκτίνες Pausan. et Aelian. v. Jacobs ad Ael. p. 32, 24. quae triplex forma in uno Sophoclis loco affertur. Haec autem accentus inconstantia suspectam reddit Platonis et Aristophanis scripturam ἱκτίνα, qui si ἱκτίνα extulerunt ut δελφίνα, illa metaplasmis suspicio vehementer labefactatur; nam is accusativus recta descendit a primo ἱκτίν sive ἱκτίς, quod Critici restituerunt Hesychio pro Ἰκτός ἱκτίνος Περγαῖοι. Et in Gloss. Graecolat. sine accentibus ἱκτιν βοα jugit. Nec praeterea quidquam certi pro hac causa affertur. Nam Δωδών, ὕσμιν, etsi nusquam neque in nostris leguntur libris neque Grammaticis innotuerunt, tamen per se adeo nihil offensionis habent, ut eorum praetermissionem fortuitam potius quam necessariam judicemus. Ac fortasse illi ipsi, qui ἱκτίν, Δωδών et talia rejecerunt, non ullo peregrinitatis odore ducti sunt, sed hoc tantummodo cavere voluerunt, ne nominativi, quorum auctor nullus extat, pro usitatis vulgoque probatis recipiantur, quemadmodum hodie latine scribentes nominativis *naucus* (nucleus), *verber*, *faux*, *ops* et aliis abstinemus ut incompertis ratumque habemus quod vetus admonet magister Schol. Ven. A. 395. εὐθείαν μὴ εὐρημένην ἀναπλάττειν εὔηθες. In quo fortasse nimis scrupulosi fuerunt. Schol. Arat. 78. διχόμηρι ἀντὶ τοῦ διχομήρηφ· οὐ δεῖ δὲ τῶν μεταπλασμῶν (fort. μεταπλαστῶν) τὰς εὐθείας ἐπιζητεῖν ὥσπερ καὶ τὸ ἐρυσάριματες, quae Orionis quoque est sententia p. 27, 29. ἀλκί κατὰ μεταπλασμὸν ὡς διχόμηρι, aliis ambigentibus metaplastumne sit an apocope affectum ex διχομήριδι Etym. M. 280, 2. Anecd. p. 1226. Etenim quum διχόμηρος et διχόμηρις persaepe invenissent eademque specie cetera ab hoc nomine composita ἡλιτόμηρος, δίμηρος, πάμμηνις, τριτόμηρις, nullum autem quod for-

mam simplicis retineret, ad illam vel apocopae vel metaplasis obtentum redacti sunt. Quo nos utique non utimur, sed potius *διχόμενι* et quod alio loco scriptum est *νεόμενι* nominibus defectivis adnumeramus, quorum si prima in usu esset positio, heteroclitica dicerentur ut *πολύρρην* et *πολύρρηνος*, *Γόρτυν* et *Γόρτυνα*, nunc autem, quia eam Technicis ignotam fuisse apparet, acephala appellamus generis positivi. Nam quin dici potuerit *διχόμεν* ut *πολύρρην*, dubitandi causa nulla, eoque *διχόμενι* differt a *Μόψοπος* et *ξρυσάρματα*, quorum primus casus a regula loquendi abhorret.

§. 5.

Ab his omnibus sejunctam habemus veram et propriam metaplasin, quae neque nominativi imaginarii speciem animo anticipatam, ore ineffabilem, sequitur ut *κλάδα*, *Μόψοπα*, neque heteroclisiae suspicionem relinquit ut *Λωδῶνι*, *διχόμενι*, sed perspicue ab aberratione quadam unius declinationis ad alteram proficiscitur. Hujus principalis causa est terminatio nominativi singularis utriusque declinationi similis, qua delusus Alcaeus a recto *Αἴας* genitivum duxit *τοῦ Αἴα* et accusativum *τὸν Αἴαν* et a simili principio vocativum *ὦ Εὐρυδάμαν*, quam formam nonnulli homerico *ὦ Πουλυδάμα* substituerunt II. XII. 231. et Pindarus adeo ab *ἀκαμαντοχάρμης* finxit appellativum *ὦ ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν* - κατὰ συνεικδομήν *τοῦ Αἴαν ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων* Anecd. p. 1183. quod exemplum asserens Herodianus ap. Etym. M. p. 44, 45. *πλάνην κλίσεως* vocat, nos metabasin nuncupabimus, quia superiora propriis distingui possunt nominibus, huic nullum suppetit rei consentaneum. Huc pertinent etiam genitivus *τοῦ Ἄτλα*, unde Hemsterhusius ad Hes. Opp. 381. *ἄτλαγενής* profectum putat, et accusativus *λυκάβαν* Append. Epigr. N. 323. Adjectiva autem a *τλάω* composita semper ad primam declinasse videntur *τοῦ πολύτλα* Eustath. p. 700, 32. *τὸν πολύτλαν* Schol. Eur. Hipp. 742. et aliis locis v. ad Phryn. p. 610.²⁰) neque aliter statuo de *ἄτλας*²¹) quod Hesychius

20) In Maximi v. 557. ἡ γὰρ ἀνατλήσειεν ἀεκέλιον βροτὸς ἄλλος,

interpretatur ἄτολμος. Haec igitur, quae usus communior et etymi ratio tertiae vindicat flexioni, inter metaplasta referimus; sed Φόρβαν Anth. Pal. III. n. 42. an Φόρβαντα, Ἴδου an Ἴδαντος Etym. M. 465, 15. Ἀμύκλα an Ἀμύκλαντος Steph. s. h. v. et in ceteris quae Grammatici proferunt Anecd. p. 1183. et 1185. utra forma magis legitima sit, dijudicari nequit, quia nomina propria huc et illuc flectuntur. Item primae et tertiae declinationis ambiguus casus λάς in causa fuit, cur Sophocles Oed. C. 196. genitivum λάου fingeret, quem Herodianus, ut Scholiastes adnotat, a genitivo τοῦ λάος per anadromen²²⁾ ortum dicebat. Idem poeta et Aeschylus a βοῦς declinarunt τοῦ βοῦ Anecd. p. 1196. τὴν ἀνόδουν scripsit Athenaeus VII. 319. D. Atticosque τοῦ πολύπου, τὸν πολύπουν dicere affirmat p. 316. A. cf. Grammaticum Hermann. §. 20, 322. Hesychius Νήπους ἢ νήποδας, ἀνυποδέτους, quibus congruit ambigua priorum Οἰδίπους et Μελάμπους declinatio. Contrario vero motu vulgariter scribentes nomina secundi ordinis ad tertium transferunt, primum simplicia, τοῦ νοός v. ad Phryn. 453.²³⁾ τοῦ πλοός Martyr. Ignat. c. III. 296. Bibl. Gall. T. I. cf. Reisk. ad Const. Porph. p. 210. οἱ σῶες v. Matthiae Gramm. §. 124. οἱ πλόες Phot. s. πλοῖ, τῷ ῥοῖ Hellanicus in Schol. II. Φ. 242. Achill. Tat. III. 20. p. 76,

scribendum est ἀναπλήσειν. Accusativus Σωδάμαν Paus. VI. 4, 6. ne mutetur in Σώδαμον, quod legitur Anth. Pal. c. VII. n. 294. et Schol. Pind. P. II. 63. obstat non solum praecedens nominativus Σωδάμας sed etiam accusativus Ἀνδροδάμαν Paus. II. 12, 6. Κίνα λεοντοδάμαν Pind. Dithyr. Fr. XI. 584. quod Boeckhii et Vossii ad Arat. v. 326. a λεοντοδάμας arcessunt, ad λεοντοδάμη referendum ut θειοδάμη Ἐκάτη in oraculo Chaldaico, quod Suidas interpretatur ἡ θεὸς δαμάζουσα.

21) Haec adjectiva ad componendum idonea non sunt, sed Ἀτλαγε-νῆς dicitur ut Ἀπολλογένης, lege priorum. Quod vir doctissimus suspicatur, Hesiodum Ἀτλαγγένων scripsisse, mihi non admodum veri simile videtur.

22) Etym. Gud. p. 537, 50. αἱ γενικαὶ μεταγόμεναι εἰς εὐθεΐαν πολλὰκις ἀμείβουσι τοὺς τόνους, λάας λαός, υἱός υἴος.

23) Notabilius est Hesychianum Κατὰ νᾶ, κατὰ νοῦν, de quo certant Critici.

31. τὸν φλόα Nic. Alex. 302. tum etiam composita: τὸν ἔγ-
 γλοα Ther. 676. τὸν δονακόγλοα Eur. Iph. T. 400. quod
 antiquissimum videtur hujus licentiae exemplum et saepius in
 plurali οἱ εὐνοῦς Philem. Fragm. CXXII. 430. οἱ εὐπνοεῖς,
 codd. Harl. et Vat. Aretaei Cur. Diut. I. 3, 305. αἱ ὁμό-
 χροῦς Paul. Aeg. IV, 5, 133. τοὺς ἄγροαs Maneth. I. 127.
 quod nuperi editores Dorvillium sequuti in ἄγροῦς demutarunt.
 Polybius de Barb. p. 230. Anecd. Boiss. T. III. barbarismi ex
 pleonasmo et ellipsi nati exemplo proponit genitivos *Αἰσχί-
 νοῦς* et *Δημοσθένου*, quos ab aliquibus usurpatos esse ma-
 nifestum est ex ceteris, quae affert; utrumque autem peperit
 ambigna primae positionis species. Simili errore Latini non
 solum graeca neutra in *ā* exeuntia ad primam transtulerunt,
hujus cymae, schemae, oxygalae, erismae, aut contra, *synto-
 mata, epitomata*, sed etiam masculina effeminarunt, *metreta,
 authepsa, cochlea*, et a pluralibus graecis finxerunt *orthoptota*,
*haec athla, hujus athlae, haec sesama, hujus sesamae*²⁴⁾ iis-
 demque complacuit a sacer sacrem et sacres formare, a vesper
 vespere sive vesperi, a gener generibus. Neque raro termi-
 natio nominativi pluralis duobus flexibus communis causam at-
 tulit aberrationis. Etenim qua ratione genitivi *anciliorum,
 olerorum, iliorum, moeniorum, vectigaliorum* nati sunt, ita
 Lycophronem, ut a *μῆλα μηλάτων* produceret, illexisse vide-
 tur fallax similitudo nominum *δοῦρα, δοράτων, γούνα* sive
aeolice γόνα (γόνα) γονάτων. Ac vicissim alii *τοῖς δού-
 ροις* dixerunt Oppian. Hal. III. 573. et *τοῖς ὄτοις* v. ad
 Phryn. p. 211. lenocinante fortasse accentu minus legitimo
γούνων, δούρων, ὄτων. Haud ex alio fonte manarunt da-
 tivi *παθημάτοις*, poematis, peripetasmatis, oleris, quorum si
 nominativi, quos Celsus comminiscitur, *poematum, petasma-
 tum*, in usu fuissent, dativi non ad metaplasta referrentur, sed
 ad heteroclitā, sicut urbium regionumque nomina *ἡ Ἐμισα* et
τὰ Ἐμισα, ἡ Ἰπάτα et *τὰ Ἰπάτα*, Synnada, Stagira, Ala-
 banda et plurima talia apud utriusque linguae scriptores v.

24) Juvenalis nominativo graeci participii *χειρονομῶν* assimilavit ac-
 cusativum *chironomonta*, ut Xenophon, Xenophonta.

Corais. ad Heliod. p. 212. Hemsterhus. ad Xenoph. Eph. p. 212. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. I. 478. P. II. 223. Contrario motu sed eadem de causa a secunda declinatione ad tertiam aberrarunt dativi, qui a Joanne p. 12. Arcadio p. 138. Philemone §. 64. Theodosio in Anecd. p. 1007. Eustathio p. 677, 10. Etym. M. 310, 14. pro metaplastis afferuntur, *προσάπασι, πρόβασιν, ἔγκασιν, ἄστρασι*²⁵), quod quum Aristarchus paroxytonum fecisset, obloquutus est Herodianus metaplastum esse, *ὄν τρόπον ἢ ἐγκάτοις ἔγκασιν ἐγένετο — καὶ οὐκ ἀναγκαζόμεθα ἐνικὴν εὐθεΐαν ἀκόλουθον ἐπιζητεῖν — ἢ τε προσβάτοις πρόβασιν, ἢ τε πετάλοις πέταλοι* Schol. Ven. XXII. 28.²⁶). Horum omnium Herodianus Hermanni p. 408. eandem, quam nos, affert causam: *ἁμαρτάνουσι οἱ λέγοντες τοῖς πρόβασι σφαλλόμενοι τῇ ὁμοιότητι*, qui error hoc proclivior faciliorque erat, quod numerus singularis, qui regeret declinationem, deficiebat. De *ἄστρασι* dubitat Lehrsius p. 311. neque ego scio, quid Herodianus pro sua causa afferre potuerit praeter *δοῦρα* et *θέναρα* Hippocr. de Morb. Mul. II. 775. T. II. nam *τὰ πυρά* et accentum proprium ha-

25) Accentus hujus vocabuli tam est inconstans, ut in uno Maximi carmine bis paroxytonum sit v. 288. 476. quinquies proparoxytonum v. 18. 36. 145. 262. quam notationem Grammaticos induxisse, tantummodo ut numerum metaplastorum augerent, Buttmanni conjectura est Gramm. §. 47. parum plausibilis. *Ἀστράσι* Maneth. III. 362. (cod. *ἄστρασι*) VI. 13. et 318. Nonn. III. 430. VI. 72. Niceph. Hist. VII. 12, 139. E. VIII. 7, 200. A. IX. 6, 260. A. X. 6, 303. F. Gregor. Carm. XLVII. p. 107. D. sed *ἄστρασι* LXI. p. 141. C. Theophr. de Sign. Pluv. I. 25, 789. quo accentu est Nic. Ther. 19. Nonn. XXV. 130. XXXVIII. 374. 386. 428. XL. 385. etc. sed *ἀστράσι* XLVII. 450. P. Silent. Soph. II. 211. Niceph. Greg. VIII. 7, 199. F. etc. quod Arcadius p. 138. quia metaplastum sit, proparoxytonum esse edicit. Pro *ἄρνασι* Buttmannus Arat. v. 1103. et Bekkerus Conon. Narr. XIX. *ἀρνάσι* scripserunt, sed illud legitur in Maxim. v. 315. et saepius; *ἄρνεσι* Nonn. Paraphr. XV. 20. *Τοῖς ἀστῆροι* Geminus Elem. Astrol. p. 45. in Petav. Uran. *ταῖς γαστῆροι* Hippocr. de Morb. IV. 367. T. II. *γάστρασι* Jul. Afric. Cest. V. 291. A.

26) In seqq. *ἄστρασι*—*κατὰ πλεονασμὸν ὡς πρόβασιν*, mendose scriptum pro *μεταπλασμὸν*, idemque vitium in Schol. Viet. ad Arist. Nubb. 657. et cod. Gregor. p. 62. Schol. Od. VI. 264.

bet et diversam declinationem, *τοῖς πυροῖς*, quare ab Etym. M. 585, 40. metaplastum quidem dicitur, sed confertur cum iis, quae nos ab hoc numero longe segregata habemus, *σταθμοί, σταθμά, ξετμοί, ξετμά, μηροί, μήρα, οἰκίαι, οἰκία*. Horum alia aliorum pertinent; *πυρά* plurale a *πῦρ* denominatum videtur pariter ut *ἡ πυρά*. Itaque, si quibus duo illa non satis videbuntur ad speciem tritoclitii conciliandam, cum Aristarcho *ἀστράσι* scribere malent remoto metaplasmo. Verum ea, quae nominativum in *τᾶ* mittunt, ut *πρόβατα*, inter utramque declinationem fluctuasse, nemini mirum videri potest. Etym. M. 542, 8. *κτεάτεσσιν ἀπὸ εὐθείας τῆς κτεάς· ἄμεινον δὲ μεταπλασμὸν παραδέχεσθαι ἀπὸ τῆς κτεάτοις δοτικῆς*, quae Herodiani quoque fuit sententia *π. Μον. p. 37, 3. Anecd. Bar. in Mus. Cant. Vol. II. 420*. Sed quum *κτεάτον* nusquam reperitur, *κτεάρ* autem saepius certe apud posterioris aetatis poetas Quint. IV. 543. Carphyl. Ep. I. 401. T. I. Macedon. Ep. XXXIII. 120. T. III. Gregor. Carm. X. p. 82. A. XVI. p. 91. C. XLVII. p. 111. A. credibilis est a plurali *κτεάτα*, cuius analogiam praestant *δέατα, φρέατα, καίατα* aliaque a verbis ducta, modo *κτεάσι* sive *κτεάτεσσι* ut *στεάτεσσι* formatum esse, quod Eustathius epenthese syllabica dilatatum putat p. 766, 19. modo etiam *κτεάτοις*, cuius exemplum tamen non succurrit. Nominativus *προσώπατα*, quo Oppianus I. 418. aliique supparis aetatis versificatores usi sunt, in uno Homeri loco nuper demum H. Stephano auctore repositus est; quo admissio dativus *προσώπασι* metaplasmi speciem exiit, sed commenticius videtur singularis *τὸ πρόσωπας ὡς τὸ γόνας, τὸ δόρας*, quem Herodianus Eust. p. 677, 28. huic casui praescribit; unde haud scio an acceperit Schol. II. VII. 212. *ἀπὸ τῆς πρόσωπα* (fort. *πρόσωπας*) *εὐθείας αἰολικῶς προσώπατα καὶ προσώπασι*, quippe intercurrente nominis aeolici ὄπασα memoria. Praetermitto ficticiam metaplasin *δάκρουσι* et ectasin nihilo probabiliorem *δέσματα ἐκτέταται ὡς τὸ ὄνειράτα, προσώπατα* Schol. Od. I. 204. Neque *ἐγκασι*, quod nonnulli ex *ἐγκάτοισι* contractum ajunt v. Philem. Gramm. §. 64. metaplastum dici potest, quum *ἐγκατα* apud ipsum legatur Homerum nomen plurale tantum ut synonyma, *νήδυια,*

ἐντόσθια, exta, ilia, intestina; cujus si quaeritur prima positio, ea sane est ἔγκρατον, unde τοῖς ἐγκράτοις derivatum Lucian. Philops. §. 3. p. 240. T. IX. Xenocr. c. XIV. (loco suspecto) Schol. Od. A. 579. sed ipsum a germano Luciano Lexiph. §. 3. p. 180. T. V. deridetur ut affectatum; ab analogia autem non abhorret quippe, a κάς, cus, cutis²⁷⁾ compositum ut ἀκέρατον, ἀγῆρατον. Nam neutra in ας componi non possunt quin terminatio mutetur, nec τὸ πρόβας fingi permisum, unde Reiskius προβαία, pellis, ovilla natum putabat ad Const. Porph. p. 265. sed solum ὁ et ἡ προβάς et τὸ πρόβατον ut νηκτόν, ποτητόν etc. cujus nominativus pluralis ea est forma, ut et προβάτοις et πρόβασι dici posse videretur. Itaque et hoc et quae ei adjuncta et continentia sunt, ἔγκρασι, προσώπασι, ad metaplasin referimus, hoc est, ad fluctuationem flexionis, quam peperit ambiguitas casus principalis. Quae vero ad hanc rationem revocari non patiuntur, ea propriis circumscribimus cancellis.

§. 6.

Primum πέταλσιν illud, quod non solum a Scholiasta homerico sed etiam in Etym. M. 245, 52. Anecd. Cram. I. 121. affertur tanquam ex πετάλοισι transfiguratum, aut syncopen perpeßsum aut aeolicum est, (quanquam in Alcmanis Fragm. XXXV. 47. πετάλοισι legitur) aut quid verbi sit, nescimus. Sed veteres saepe ad metaplasium confugisse, quum minime opus esset, pro comperto habeo. Schol. Arist. Nubb. 912. κρίνεσιν ὡς ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος κατὰ μεταπλασμόν, quod refellit alius doctior interpres κρίνον κοινῶς, κρίνος ἀττικῶς, quod in Anecd. Cram. I. 227. cum δένδρον δένδρος, πῦον πῦος, μέγαρον μέγαρος, componitur, ac si dativus κρίνεσι Athen. XII. 608. F. XV. 681. B. 685. C. poeticae licentiae tribui potest, Herodotus certe, qui κρίνεα usurpavit, a meta-

27) Pro κάς, cui cognata σκῆτος, scutum (ut σῆρξ, βύσταξ) receptum est κασσός, unde verbum καττίω, de quo dixerunt Hasius ad Leon. Diac. p. 406. et Barker. Epist. ad Boisson. p. 272. sed hic a praepositione κατὰ et verbo inaudito σῶω ἰ. e. suo compositam putat.

plasmii contagione immunis. Dativum illi similem ῥοδέεσσι Apollon. III. 1020. Wellauerus exterminavit ῥοδέησι scribens. Neque tamen obliviscamur, illos metaplasmii nomen ad heteroclitiam et quamlibet terminationis mutationem transferre. Grammaticus Hermanni p. 349. ἔστι δὲ μεταπλασμός μετασχηματισμός λέξεως ὀνόματος ἢ ῥήματος ἢ ἐπιρῥήματος ὀνόματος μὲν ἀλκί, ἐρυσάρματες, κλαδί· ῥήματος δὲ τὸ κλῦθι, ἄνωχθι (v. Draec. p. 37, 20. Moschopul. ad. Opp. v. 9. Schol. Barocc. ad Aj. 368. Erf.) καὶ τὸ δοίην καὶ γνοίην καὶ εἰδείην· ἐπιρῥήματος δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ δίχα, τρίχα, διχῆ γὰρ ἦν. Itaque ἔς, θές, δός, metaplasta vocant Schol. Od. I. 297. et cum κλαδί, ὑσμῖνι, componunt πεφρευγοίην, περιπατοίην Eust. p. 58, 36. aliaque verborum inclinationa anomala huc revocant; ἔθριγα μεταπλάττεται εἰς ἐνεστώτα ἐθρίγγησι ὡς δεδοίχω Schol. Ven. III. 353. ut κεκλήγοντες aeolicum dicunt XVI. 430. Tum adverbia μίγδα, κρύβδα, pro μίγδην etc. Eust. 722, 20. maximeque enallagen generis κελευθά, δεσμαί, δίφρα, λύχνα Schol. Od. VI. 93. Schol. Ven. I. 464. Etym. M. 544, 20. et 502, 22. quae quum omnia servent accentum formae communis, effugere non possunt quin μῆρα ex μῆρια concisum dicant. Item quod Nicander ποιφύζοντος pro ποιφνζούσης posuit, Homerus pro εἰσιθμός εἰσιθμη, metaplasmo assignant v. Schol. ad Ther. 179. ad Odys. VI. 264. eodemque modo si quod vocabulum diversos ejusdem declinationis flexus sequitur ut ὕδει, κώεσι, id αἰολικῶς μεταπεπλάσθαι dictitant v. Procl. ad Hes. Opp. v. 60. Schol. Od. III. 38. quin etiam Ἄλκιμος pro Ἄλκιμίδων dici κατὰ μεταπλασμόν ὡς Μελάνθιος, Μελανθεύς Schol. II. XXIV. 474. Sed revertar ad ea, quae cum nostra causa conjuncta sunt arctius. Cur nominativus Ἄϊς repudiatus sit, inexplicabile est; quo cogimur obliquos casus metaplastis adnumerare, ut Herodianus Schol. Ven. I. 3. sed iidem negamus nomen proprium et divinum ad normam communis sermonis dirigi oportere. Aristarcheum πύλω neque metaplastum dici potest, quia Homerus singulari ἢ πύλη abstinet, neque heterocliton, quia ὁ πύλος auctore caret, omninoque qua ratione nitatur, ignoratur. Vix dignum relatu διαπόρω a Schol. Lips. II. II. 103. in transformatis referri, sed

memorabilior Pindari licentia Liberum patrem διθύραμβα vocantis Fragm. p. 585. nimirum ad exprimendum etymon λῦθι ῥάμμα. Et in universum, si proprium Ἄις praetermittimus, nullum reperitur hujus declinationis exemplum, cujus ratio probabilis reddi non possit. Nam et ἀνδραπόδεσσι, pro quo Aristarchus usitatum ἀνδραπόδοις (Demosth. p. 610, 11. Jamblich. Protr. p. 220. Corp. Inscript. Addend. p. CI.) πολυδένδρεσσι Eur. Bacch. 552. apparet directa esse ad similitudinem simplicium, et πυρογοκέρατα non temere surrepsisse videtur sed quia terminatio nominativi κέρας memoriae inhaerebat, a quo si adjectivum componeretur, id non aliter declinari posset quam εὔκρας. Apollonius de Adv. p. 596. καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῆτα, τὸ παρὰ Σαπφοῦ ἀνὰ²⁸), τὸ πυρογοκέρατα παρὰ Βακχῆ λίδη, quod ad Phryn. p. 658. composui cum Aristophaneo ὑψικέρατα πέτραν Nubb. 597. ubi Schol. μεταπλασμός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον. Huic similem nominativum pluralem nescio unde affert Hesychius Λευκοκέρατες (vel λευκόκερατες) διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι. Dativo, quod mirabilius, usus est Photius Ὄξυπρόρω τάρω, τῷ ὄξυκέραι. Haec si quis metaplasta nuncupare obstinet, non intercedam, modo separentur a dissimilibus ἀνδραπόδεσσι, πολυδένδρεσσι. Nam τὸ ἀνδράπου, τὸ πολυδενδρές analogiae non repugnant, sed ὑψικέρας vel maxime; quare componendum cum simplicibus, quae §. 3. exhibuimus, quorum primus casus non solum inusitatus sed plane penitus ἀόρητος est, obliqui autem casus reprehensione carent. Et ob hoc ipsum malui acephala vocare, ut et ἐρυσάρματες, quod Etym. M. 105, 48. ex ἐρυσάρματοι transfiguratum dicit. Etenim barbarum est, quod in Lex. Apostolii ap. Albertium ad Hes. T. II. 1451. affertur, ἐρυσάρμας veredus, pro quo ἐρυσάρματος dici oportet, ut ῥιμφάρματος, εὐσώματος, δικέρατος, βραχύωτος etc. sed obliquis ad simplicis similitudinem relabi permissum. Quae autem nulli horum generum subjici possunt, ea aut aeolicae declina-

28) Fragm. CXIV. ubi Neuius affert Etym. τὴν ἣν οἱ Αἰολεῖς ἀύαν. Scribendum videtur ἀύαν, auroram.

tioni adscribenda aut scribentium imperitiae imputanda videntur. Primum dicam de postremis.

§. 7.

Inconditum poetam Sibyll. L. V. v. 319. (p. 595.) metri necessitas subegit ut *πολυήλατι χαλκῶ* diceret; quo paullo excusatius est *πολυπάταμι* Arcad. p. 129, 9. Anecd. p. 1226. quia *πολυπάταξ* certe fingi potest; sed non minus enormes sunt accusativi *εὐτροχα* et *άλιτροχα*, quos Etym. M. 585, 10. Anecd. Cram. I. 271. proferunt ex poeta antiquo fortasse sed aeolico. *Εὐτείχεα* autem, quod Schol. II. II. 57.²⁹) metaplastum dicit pro *εὐτείχεον* et cum *πυργοκέρατα* contendit, in tertia hujus libri parte C. II. §. 7. expedire conabor. Homericum *ερίηρες* Etym. M. a recto *ερίηρ* repetit, alii metaplastum dicunt, quorum illud inauditum est, alterum indubitabile esset, si quando *ερίηροι* vel *ερίηρους* legeretur, sed constanter poeta nomen plurale tertiae, singulare secundae accommodat declinationi, idque veteribus satis visum, cur hanc nativam formam dicerent, illam metaplastam; nobis non aequae liquet. Sed hoc fortasse exemplo ductus Marcellus in Dedic. Regill. v. 33. *πρωτόθρονες ἔδραι* usurpavit pro *πρωτόθρονοι*, ut Constantinus Porph. Cerem. I. 83, 223. D. *κλάδους συνομόθρονας*, sed hic magis ex assuetudine quotidiani sermonis lineas ultro citroque transilientis; cujus corruptelae exempla commonstrat Reiskius p. 217. et 365. *διάκων, μυριάδαι, lampadae, patrones*, contagio autem a librariis transfusa est latius: *οἱ ὄρνιθοθήρες* cod. Aelian. H. Ann. III. 14. cui simillima sunt *κνωδοθήρες* et *λεξιδοθήρες*, quorum illud Reiskius ex Dioscoride, hoc Casaubonus ad Athen. III. 98. ex Epiphanio affert; *μνέες* Lucian. Dea Syr. §. 48. *γεῶρες* apud Suidan pro *γεῶραι* sive *γειῶραι*, quod paullo post legitur, et apud eundem *μενδοθήρες, ζυμῆτες* pro *ζυμίται* Poll. VI. 72. Athen. IV. 151. A. quod Dindorfius corrigere non est ausus cf. Krueger. ad Xen. Anab. VII. 3, 21. hisque contraria *μαιῶραι* majores Suid. *μυκῆται*

29) Ibidem pro *πολυνηκῆς διελένα* scribendum videtur *πολυνηκῆς Δυσελένα*.

Paul. Aeg. I. 77. cui consuetum est *μύητες* dicere, *εἰνατέ-
ραι* Hesych. s. *Ἰνατέρων*, *παρῶναι* v. Schweighaeuser. ad
Polyb. Fragm. Hist. LXV. p. 72. T. V. *χειρωνάκται* Pro-
cop. Arc. XXV. 188. ed. Orell. *τῶν χειρωνακτέων* Hippocr.
de Diaet. Acut. p. 29. T. II. quod cum *βαβάτης*, *φυλάκτης*
componi licet. Neque secus tertiae et secundae declinationis
vocabula: *ἄστανες* cod. Aristot. de Part. Anim. IV. 8. p. 683,
27. *αὐλίκουρες* Zonar. *γέρουνες* Schol. Nic. Ther. 620. *ἡμίον-
νες* Theophyl. Hist. I. 12, 25. B. *κελαινόρρῳινες* v. Ellendt.
Lex. Sophocl. T. I. 947. et contraria *Κόρουθοι περιεφε-
λαῖαι* Hesych. (post *κόρουθες*) *παράφρονοι* Teles Stob. Flor-
ril. V. 67. p. 69, 35. veterumque nonnulli homericum *κα-
τήφρονες* pro *κατάφρονοι* acceperunt. Horum pleraque sine
dubio corrupta sunt syllabae finalis depravatione, qua nulla
injuriae magis obnoxia. Neque ambigi potest, quin Bekke-
rus Phrynicho Append. p. 24, 29. pro *ἄσωτες*, quod Schae-
ferus ad Greg. p. 444. alienissimis defendit exemplis, recte
reddiderit *ἄσωτοι*. Ac pariter apud Himerium Or. XII. 6,
728. *Ἀπόλλωνι μὲν συγχορευτὰ (αἱ Νύμφαι) καὶ ξυμπαί-
στριες* reponi debet *ξυμπαίστορες*. Sed tamen praecauto opus
est, ne quam vetustatis robiginem abstergamus inviti. Schol.
Theocr. I. 93. *οἱ Δωριεῖς τὰς παρ' ἡμῶν διὰ τῆς αἰ ἐκφερο-
μένης εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ ἐς ἐκφέρουσι*, quo
auctore Reiskius Theocrito *μοῖρες* et *αἶτες* tribuit, neque non
inveniuntur talia aliquoties in codd. et Edd. vett. sed certum
hujus metaplasmi nullum extat apud scriptores doricos exem-
plum praeter *ἀρίγνωτες* Pind. Nem. V. 21. quod vel *ἀρίγνω-
τοι* dicendum erat vel *ἀριγνώτες* ut *ἀλλογνώτι* in Empedoclis
versu v. Aglaoph. p. 838. Quod genus vocabulorum quum
accentus saepe variet, id quoque labascit adminiculum. Neque
momenti quidquam affert *χλιδόμαι* Suid. sive id mendose
scriptum est pro *χλιδῶνες* s. *χλιδωνες*, sive *χλιδόνη* in
usu fuit ut *Γοργόνη*. Certius transmutationis aeolicae exem-
plum praebet Hesychii glossa *Πάσσαλερ σφῆνας* scrib. *σφῆ-
νας*, sed latina *patrimes*, *matrimes*, *remores*, *duumvires*, *flores*,
a nominativis partim heteroclitis, partim ambiguis repetita vi-
dentur. Atque haec nominativi ambiguitas quantum valuerit,

maxime perspicitur ex nominibus propriis, quae in syllabam $\bar{\eta}\varsigma$ terminantur duabus declinationibus communem. Schol. in Dionys. Hierarch. Eccl. p. 2. C. νόες καλοῦνται πρὸς τὸ εὐφρονότερον τῆς κλίσεως γενομένης, ἐπειδὴ ἐχρῆν οἱ νοῖ εἶναι. Ἔθος γὰρ τοῦτο Ἀττικοῖς οἱ φασιν Ἀριστοφάναι καὶ Σωκράται. Cujus transitionis exempla, si scriptores minus elegantes perquirimus, undique affluunt: οἱ Κλεάνθαι Himer. Or. XIV. 20, 650. οἱ Ἐρμογέναι I. 13, 348. οἱ Σωφάναι Plutarch. Comp. Arist. c. Cat. c. II. 431. οἱ Κλεισθέναι Synes. Enc. Calv. p. 85. B. οἱ Πραξιτέλαι Philostr. V. Ap. VI. 19, 256. neque solum in hoc casu sed in omnibus: τοὺς Διογέναι καὶ τοὺς Σωκράταις Synes. Enc. Calv. §. 6, 68. B. τοῖς Λεωκράταις καὶ Θουκυδίδαις Plut. V. Pericl. c. XV. τοῖς Κλεάνθαις Gregor. Naz. Or. X. 173. A. etc. ac prae ceteris in accusativo singularis, quanquam vituperat Herodianus de Soloecc. in Anecd. Boisson. T. III. 258. Similiterque Romani *hi Cleanthae, hi Socratae* etc. Ad appellativa quod attinet Choeroboscus Anecd. p. 1191. cum οἱ Δημοσθέναι, τοὺς Δημοσθένας, confert οἱ ἐπταέται, τοὺς ἐπταέτας, et cum accusativis vulgo receptis, τὸν Δημοσθένην etc. aeolicos τὸν δυσμένην καὶ εὐρυνέφην p. 1233. quo rursus admone-mur Aeolidis, cui Gregorius p. 617. vocativi quoque et genitivi metaplasmum assignat: ὦ Σώκρατε, ὦ Ἀριστόφανε,³⁰) τοῦ Σωκράτου, τοῦ Σοφοκλέου, cujus formae genitivos bene multos Boeckhius collegit ex inscriptionibus partim atticis Vol. I. p. 73. a. His addo vocativos ad tertiam declinationem traductos, ὦ Στρεψιάδες, ὦ Σιμώνιδες, quanquam illum Schol. ad Arist. Nubb. 1196. joci causa fictum dicit, hunc Critici plerisque locis expunxerunt v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 173. Haec igitur sunt veteris in declinando inconstantiae documenta, non solum obliquos casus sed ipsos etiam nominativos libere huc illuc traducentis. Sed restat unum ceteris memorabilius.

30) Οἱ Ἀττικοὶ διχῶς ἐπιφέρουσι τὴν κλητικὴν ὦ Ἀπολλογένη καὶ Ἀπολλόγενης, ἐπεὶ καὶ τὴν αἰτιατικὴν διχῶς, τὸν Τισσαφέρην καὶ Τισσαφέρην Anecd. Bar. p. 419. Mus. Cant. Vol. II.

§. 8.

Pervulgata est Grammaticorum de nominativis aeolicis praeceptio Ἀρχύτα, Θυέστα, αἰχμητά, ἠπύτα,³¹⁾ ἠχέτα, ἰππότα etc. quos modo macedonicae et thessalicae (Priscian. XVI. c. 27.) modo boeoticae dialecto adscribunt, modo communi harum omnium parenti Aeolide, eademque et monoptota vocant et aclita Etym. Gud. p. 393, 24. quorum nominum prius, si quidem Prisciani finitionem sequimur³²⁾ convenit omnibus, alterum minus. Nam genitivo usus est Aratus Phaen. 664. ἰππότα φηρός, ubi nullo modo probari possunt, quae Vossius et Buttmannus ediderunt, hic ἰπποτόφηρος, ille ἰπποτάφηρος, nisi forte credere collibet poetam ludibrii caūsa vocabulum vere centaureum et τερατοφύες machinatum esse; nam ne iis quidem, qui homericum τοξότα λωβητήρ arbitrati sunt ὑφ' ἔν νοητέον εἶναι, in mentem venit τοξοτολωβητήρ scribere. Deinde genitivi illius testes habemus Eudaemonem, qui ipsa verba Arati affert Eust. p. 1457, 24. et Choeroboscum Anecd. p. 1242. ἔστι τὸν ἰππότην καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τὸν ἰππότα καὶ οὐ προπαροξύνεται, ἐπειδὴ ἔχει προηγουμένην γενικὴν καὶ δοτικὴν μεταπεπλασμένην, additque ea, quibus metaplastus casus antecedit, paroxytona esse, proparoxytona autem quae aliter se habeant ut διθύραμβια, ἀλίτροχα, πυρογοκέρατα (sic), quare etiam μητίετα proparoxytonos scribendum esse, οὐδὲ γὰρ ἔχει γενικὴν ἢ δοτικὴν προμεταπλασθεῖσαν, εἰ καὶ σπανίως τις θέλει εἰπεῖν ἐπὶ τούτων γενικὴν ἢ δοτικὴν μεταπλασθεῖσαν quae fere eadem leguntur in Etym. M. 585, 3. Ergo non solum genitivum

31) Hesychius Νηπύτια βοητά κήριξ μικρόφωνος ser. Νη, τύτα κήριξ βοητά μικρόφωνε, fortasse a Parodo quodam dictum.

32) V. 13, 210. quae pro omni casu una eademque terminatione funguntur; quale est ὁ Σήμ, τοῦ Σήμ, τῷ Σήμ, quod Etym. M. 462, 45. acliton vocat, μονόπτωτον δὲ τὸ ἐπ' εὐθείας μόνης, τὸ ὕφελος, τὸ οὖς; quae Priscianus aptota dicturus fuisset; μέγας μέγαν heteroptoton vocat Apollonius de Pron. p. 11. γυνή γυναικός heterozygon Herodianus Eust. p. 113, 36. Nec minus ambigua est heteroclitici appellatio v. Schneider. Gramm. II. 1, 470.

τοῦ ἰππότα novit, sed etiam dativum τῷ ἰππότα et fortasse plura ad hunc modum. Unum certe dativi exemplum affertur in Anecd. p. 1187. ἔστι τῷ κvanoχαίτου (sic) καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τῷ κvanoχαίτα καὶ οὐκ ἔχει τὸ ἰ, ὡς παρ' Ἀντιμάχῳ Πατρί τε κvanoχαίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς, quibus hoc significari videtur, ex κvanoχαίτω fieri κvanoχαίτη, quod aeolice scribitur κvanoχαίτα (id est κvanoχαίτα) omisso iota ultimaque correpta nec tamen retracto accentu, qui tunc demum reclinatur, si dativus in ἰ exit. Arcadius p. 129. λέγει ὁ Τεχνικὸς ὅτι αἱ μεταπεπλασμέναι δοτικαὶ ἔχουσαι τὸ ἰ προσπαροξύνονται, ὁ πολυπάταρος, τῷ πολυπάταρι, quo exemplo διθύραμβι scribendum esset et ἀλίτροχι, si quis hoc metaplasmo uteretur, non autem κvanoόχαίτα. Ne quis vero miretur, quomodo Grammatici κvanoχαίτα metaplastum dicere possint, quum vulgo ita nos doceant, metaplasmmum non fieri nisi ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν Eustath. p. 75, 50. Moschop. ad Hesiod. Opp. v. 9. Schol. Eur. Or. 1428. dativus autem in ἄ nullus exeat, sane a Porphyrio in Anecd. Villois. T. II. p. 116. alpha inter dativi catalexes refertur propter κοχλία et similia, quia jota non modo non audiebatur sed ne scribebatur quidem ab omnibus: Αἰολεῖς καὶ Βοιωτοὶ οὐχ ὑπέγραφον, ὅπερ παρ' Ἀντιμάχῳ φηλάττεται. Itaque etiam κvanoχαίτα non metaplastum sed regularem esse arbitror monoptotae illius declinationis dativum. Nam et accusativos hujus formae legimus ἡγήτα Orph. Arg. 1255. πολεμιστά Lith. 307. ac fortasse εὐρύοπα non illa vulgari ratione ab εὐρύουφ declinatum est, cujus nullus casus reperitur, sed homoptoton nominativi; accusativum μητίετα e metaplasmo, ut ait, ortum, affert Technicus Anecd. p. 1241. neque id analogiae explicandae causa fingere videtur. Accentum autem huic accusativo reddidit non quem communis accusativus μητιέτην habet, sed quo nominativus μητίετα ab Aristarcho signatus est v. Lehrs. p. 269. canonem sequutus quo edicitur ὁμοτονεῖν τὰς ὁμοφώνους πτώσεις Anecd. p. 1240. sq. Μητίετα vero Aristarchus scripsisse videtur ut dilatatum ex μητίτα. Cetera aeolica servant tonum communium, ὁ τοξότης, ὁ τοξότα Eustath. p. 75, 20. nisi quod πάθος intercedit, ὁ ἐλα-

σῆς, ὁ ἰππηλάτα ut ἐλλιάμενος, ac si verum est casus homophones eisdem homotonos esse, ex vocativo ὦ ἐργάτα Anth. Pal. VII. n. 209. sequitur nominativum fuisse ὁ ἐργάτα, nec dubitandum quin ἀλεστής et ἀνυστής Etym. M. 781, 54. Apollon. de Adv. p. 545. si aeolice sunt appellata, extrito sig^{ma} accentum in penultima acceperint ut ἀπρόσληπτα τοῦ σ, Schol. II. A. 508. Si quis vero quaerat, quare ἀνάκητά, εὐρύοπα, ὄροστορίανα, scribatur contra vulgarem de homotonia primi et quinti casus regulam, equidem nihil habeo quod respondeam nisi illa idionyma esse ut ἀγλαοστρίανα, εὐτρίανα apud Pindarum, similiaque propriis ὁ Κόπαινα, ὁ Μύριλλα. Nam quod Hesiodus dixit ἀνάκητα Προμηθεῦ Th. 614. nihil ad Homerum pertinet. Sed cur νεφεληγερέτα scribitur? Fortasse ob characterem, hoc est quia verbalia in ετις exeuntia vocativum habent paroxytonum, ὦ ἀρχέτα, ἡγέτα, ὑπερομηνέτα, γιγαντολέτα, τοξαλκέτα etc. Et Ἀργειφόντα quoque scribitur ut συκοφάντα Hom. II. in Vest. XXIX. 7. Orph. H. XXVIII. 3.

§. 9.

His omnibus manifestum fit, veteres metaplastorum nomen in vocabula contulisse diversissima, quae nos partim heteroclitis et heterogenesin attribuimus, partim acephala dicimus ut a nominativis ineffabilibus aut ad effandum minus expeditis orta v. §. 2. 3. Alia, quorum nominativus non extat quidem sed fingi tamen potest, nulli certo generi adscripta habemus. Quibus omnibus demtis perpauca relinquuntur casuum metaplastorum exempla, si quidem hoc nomen iis reservamus, qui sine ulla observabili ratione a declinatione sua desciverunt ut ἀλίτροχα, πέταλσι. Hanc autem quaestionem instituimus primum, ut quae a Grammaticis in unum nomen et corpus confusa sunt, distingueremus accuratius; tum etiam ob eam causam, quia, quae illi metaplastis adnumerant, στάγα, νίφα etc. haec ipsa nobis vetustissimae et simplicissimae nominum fictionis specimen praebent, quae verborum stirpibus nihil quidquam addit praeter sigma, ut ita dicam, formativum.

DISSERTATIO TERTIA.

DE

ADIECTIVIS IMMOBILIBUS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXI.)

DISSERTATIO TERTIA.

DE ADIECTIVIS IMMOBILIBUS. *)

Miretur fortasse aliquis si professus fuero, longos illos de monosyllabis et metaplastis sermones ex adnotatione ad Aj. v. 323. (325.) profluxisse. Ubi quum scriptum esset *βοτοῖς σιδηρο-
κμη̄σι*, in editione prima multa proposui consimilis inaequalitatis exempla. Postea vero diuturna rei observatione a compositis traductus sum ad simplicia non solum adjectivi generis, sed etiam substantivi, quorum quum pleraque a Grammaticis in numero metaplastorum relata essent, id quo jure ita statuerint, inquirendum duxi. His vero, prout facultas tulit, absolutis revertendum est ad adjectiva composita eorumque in genere, motione, accentu anomalias.

C A P. I.

De nominibus in $\bar{\nu}$ exeuntibus.

§. 1.

A simplicibus, quae in $\bar{\alpha\nu}$ terminantur, accentu differre syntheta Stephanus docet: *Ἀκαρνάν ὡς Αἰνιάν, Ἀθαμάν, Ἀζάν· ἀπλᾶ γάρ· τὸ Τιτανόπαν σύνθετον, ut ψευδόπαν Julian. Or. VII. 234. D. Huic suffragatur Arcadius p. 8. τὰ εἰς $\bar{\alpha\nu}$ σύνθετα ἀπὸ ἀπλῶν ῥημάτων βαρύνονται, Αἰγίπαν, Ἐρμόπαν, αἰνοτίταν· τὸ δὲ καρβάν ὀξύνεται καὶ ὅσα μὴ ἀπὸ ἀπλῶν ῥημάτων, uno verbo simplicia, quorum*

*) Nomen inscriptum est *κατ' ἐπιγράτειαν*.

de numero nonnulli *καρβάν* excerptunt v. Aglaoph. p. 1037. *) Draco addit *εὐπαίαν* et *Τιτανόπαν*, quod oxytonum est apud Suidan s. *Μυρτίλος*, Scholiastes Theodosii p. 1198. *Ἀντίπαν*, Hesychius *ἀτίταν* s. *Τιτῶνες*· οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτίσαι ἀτίτανες ὠνομάζοντο, οἱ δὲ ἔχοντες τιτῶνες, quorum nominum prius eidem reddendum videtur s. *Ἀπταντίτας*· τοῦτο ἐν *συνηθείᾳ* λέγεται· σημαίνει δὲ ἀπτάν (scr. ἀτίταν) πένητα, *Τιτάν* δὲ παιδεραστήν. Simplicia vero plerumque accentum servant ab Arcadio praescriptum *μαριθάν*, *μεγιστάν*, *νεάν*, *πελεκάν* et propria *Αἰγάν*, *Ἀρετάν* fluvii nomen Etym. M. 138, 22. *Ἀργειάν* montis Idem et Anecd. Cram. II. 263. *Δαρειάν* 2), *Ἀτιντάν*, *Εὐροτάν*, *Λυκάων* καὶ *Λυκάν* Steph. sed discrepant *ψάρδα* Athen. XV. 690. E. quod Schweighaeuserus *ψαρδάν* scripsit, *Εὐάν* montis nomen indeclinabile Paus. IV. 31, 4. ab epiphonemate bacchico *εὐάν*, ut dicitur, translatum; nec raro vacillatur in gentiliciis, *Σόανες*, *Γίνδανες*, etc. v. Tzschuck. ad Strab. T. IV. p. 32. et 394. Femininum genus huic terminationi abjudicat Choerobosc. Anecd. p. 1316. εἰς ἄν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνάν εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι Λούπερκος ὅτι ἀρσενικόν ἐστὶ· nec concedi potest neutrum; pro *παιάν* καὶ ἵλεων ὄμμα Callistrat. Statt. XI. 903. aut *παῖον* scribi oportet, ut Heynio visum, aut *παιώνιον* ut Jacobsio Adn. p. 716.

1) Stephanus *Καρβανίς* γέγονεν ἀπὸ γενικῆς τῆς εὐθείας ὁ *Κάρβανος* scrib. ὁ *Κάρβαν*, cujus a genitivo reflexum est *κάρβανος* ὄχλος Lycophr. 605. et 1387. quod oxytonum est more gentiliciorum apud Aristot. de Vent. 946. *κάρβας* ἄνεμος ἀπὸ τῶν *Καρβανῶν* τῶν κατὰ φοινίκην. Carbae venti nomen male oxytonos scribitur ap. Steph. s. *Καρπασία*. *Δυσκάρβανος* Boissonadii commentum est ad Theophyl. Sim. Ep. XIII. 240. qui quid Psellus scripserit, ex Albertii adnotatione ad Hesych. s. *Δυσβράκανον* discere poterat.

2) Schol. Aesch. Pers. 650. οὐ μόνον *Δαρείος* ἀλλὰ καὶ *Δαρειάν* γράφεται. Aut hoc restituendum est Arcadio p. 8. τὰ εἰς ἄν ὀξύνεται, *παιάν*, *δορειάν*, aut *Δωριάν* i. q. *Δωριεύς*, ut *Αἰνιάν* et *Αἰνιεύς* v. Steph. s. *Αἰνία* et Tzschuck. ad Strab. T. III. 561. *Αἰνειάν*, quod saepius legitur v. Wesseling. ad Diod. XII. 77. Ellendt. Lex. Soph. T. I. p. 40. tacite damnat Choeroboscus Cramerii II. 263. τὰ εἰς ἄν οὐ παραλήγονται τῇ εἰ, nisi ex primitivo ut *Ἀργειάν* (et *Δαρειάν*).

§. 2.

Praeter γέρον *ἔντιμος* Hesych. quod parum exploratum est, et ionicum ξυνήν duo sunt adjectiva τέρον et ἄροην. Ab hoc composita ἡμιάρσην et εἰμάρσην, quod nisi depravatum est, pro ἀνδροείμων vel ἀνδροείματος valet. His accedunt tria, quae ad simplicitatem redigi nequeunt, ἀχήν, quod apud Suidan perperam ἄχην scribitur, ἀκτήν et quod Eustathius p. 753, 51. huic adjungit ἀπτήν. Longe major est substantivorum numerus, quorum pleraque recenset Arcadius p. 8. primum oxytona ἀδήν, ἀξήν, ἀτυμήν, βαλλήν³⁾, εἰρήν, ἐσσήν, κηφήν, λιμήν, πυθμήν, σωλήν, τριβήν, ὑμήν, nec pauca omittit: ἀτυμήν, de quo Schol. II. Ψ. 765. τὰ εἰς μὴν λήγοντα ἀπλᾶ ὀξύνεται, ἀτυμήν, ποιμήν etc. tum ἐροπήν v. Aglaoph. 1087. ἡλακατήν, κευθῆνες οἱ καταχθόνιοι δαίμονες Suid. κιφήν ἀλώπηξ Zonaras Lex. p. 1213. κωλήν Etym. M. et Eust. 1327, 24. ξιφήν ὁ φέρον ξίφος Suid. πευθήν, προπήν, ταγήν ταγήνος τὸ ταγήνιον Zonar. p. 1713. ταγήν ὄνομα ὀρνέου Suid. 4) ὑβαλλήν λαγνός Anecd. Bekk. 1426. φυκήν Athen. VII. 355. B. quorum prius apud Hesychium ὑβαλής et συβάλλας scribitur, hoc a Schweighausero in φύκης mutatum est. Nonnulla fortasse delitescunt in corruptis, quae ordine referam p. 8, 14. ἀρχήν, εὐχήν, ναυχήν, ὄροφήν, scrib. ἀχήν, λειχήν, αὐχήν, Ὀροφήν id est Orpheus v. Priscian. VI. 18, 283. T. I. ut in proximis v. 19. ἀγήν est proprium Ἀγήν v. Schweighaeus. ad Athen. XIII. 546. et paulo post v. 24. καμασσήν, οἰχθήν, νασσήν, ἐροσήν, αἰζήν, ἐψήν, scrib. καμασῆν ὁ ἰχθύς, pro νάσσην⁵⁾ fortasse Δαμασῆν Nonn. XXV. 453. de tertio nihil suppetit, quartum est Αἰζήν Ταντάλου υἱός Herodian. π. Μον. p. 17. quod ipsum ex Herodiano affert Stephanus s. Ἀζανοί, notabile illud propter

3) Propter metathesin βλῆνος praestat βαλήν scribere simplici lambda.

4) Arcad. p. 9, 12. τὰ ἔχοντά τι τῶν μέσων, ὠγήν, ἀδήν, ἀττήν, ἀτταγήν scrib. ταγήν ὁ ἀτταγήν, nam de bisyllabis agitur.

5) Eustathius p. 1868, 38. Βλισσή — Κράτης δὲ σὺν τῷ ᾧ γράφει Βλισσήν, ὁμοίως τῷ σωλήν, cui simillima est Strabonis scriptura X. 479. Ὀλύσσην id est ὁ Αἰσσην sive Αισσήν. Hesychius Ἐσθηνες εἶδος ποτηρίου.

diphthongum duplici praemissam; pro *ἐψήν* cod. praebet *ἀψήν*, quo *ἀνερίναστος* significari videtur. Proxima sunt p. 9, 1. *τελλήν*, *ὠλλήν*, *κελήν*, *σιπελήν*, quorum primum sine dubio est *Τελλήν* andronymicum, quod saepius paroxytonos scribitur v. Ruhnken. Ep. I. 119. de *ὠλλήν* ambigo propriumne sit cantoris nomen v. Fabric. Bibl. Gr. T. I. 134. 6) an appellativum, quod Suidas apponit s. *Ἰλέναι* pro *κελήν* subvenit *κωλήν* vel proprium *Κωλήν* Eustath. p. 1326, 53. nec discrepat *Κυλλήν* Paus. VIII. 4, 3. pro ultimo bisyllabum anquiritur sive *στελήν* Herodian. π. Μον. p. 17, 5. sive aliud certius notiusque. Paulo post v. 9. *κερβήν* pro *Κεβροήν* scriptum est, quod in Demosth. c. Aristocr. p. 671, 9. tres Pariss. hoc accentu signant, vulgo autem *Κέβροην* scribitur Xenoph. Hell. III. 1. 14. (17.) Scylac. Peripl. XCV. p. 36. utroque modo apud Stephanum; huic oppositum *ἐκτην* pro gentilicio *Ἐκτην* sive *Ἐγκτην* Anecd. Gram. II. 27. quod oxytonos scribi solet v. Siebelis ad Paus. T. IV. p. 16. Mendosum est *ἀττήν* v. 12. suspecta *περπεροήν* v. Goettling. de Acc. p. 263. et *κορδυλήν* v. 15. quod cum *κόρδυλος* et *κορούδυλις* Athen. VII. 306. E. cognatum videtur; pro *μαραθήν* et *δοθήν* praestat *μαριθήν* et *δοθιήν*. Nec levis est corruptio postremi canonis: *τὰ εἰς ῥην καθαρόν μὴ ἔχοντα πρὸ τέλους συλλαβήν εἰς ε̄ καταλήγουσαν ὀξύνεται, εἰρήν, πιρήν, διπρήν, πλῆν τοῦ ἄρῶν. τὰ εἰς ῥην καθαρόν παραλήγοντα (scil. τῷ ε̄) ὀξύνεται (scrib. παροξύνεται) ἔρῶν, τέρῶν, θέρῶν ποταμός, πέρῶν. Pro *εἰρήν* in cod. *σειρήν* scriptum, quod utrumque regulae convenit; nam si prius nomen, unde *μελλείρην* compositum, vulgo paroxytonos scribitur ut apud Arcadium ipsum v. 18. id nequaquam exploratum esse paullo post patebit; pro *πιρήν* substitui *Πειρήν*, pro *διπρήν* nihil succurrit praeter *πυρήν*, quod *πειρήν* scribitur Athen. VII. 306. C. Sequentibus simillima sunt *τέρην* et *γέρην ἢ γέρανος* Hesych.*

6) In Pherecratis versu Athen. III. 111. B. quem Fritzscheius tractavit Quaest. Aristoph. T. I. 73. *Ἦλεν ὀβελίαν (δεῖ) σποδεῖν, ἄρτον δὲ μὴ προτιμᾶν*, lenissima fuerit correctio *ὁ δεῖν* i. e. *ὁ οὗτος. Προτιμᾶν* h. l. non significat anteferre sed *προτιλίξιν*.

sed extremâ in medio relinquo. Et in universum perquam anceps est Arcadii emendatio, non solum propter molestissimam adjectivorum et substantivorum, priorum et communium permixtionem, sed etiam quia modo eadem diversis locis iterat exempla, modo quae ad rem erant, praetermittit, *Σέβην* Anecd. p. 1417. Lascaris Gramm. C. Fol. 6. *Λέβην* sive *Λεβήν* v. Tzschuck. ad Strab. X. p. 257. de qua terminatione ille ne verbum quidem, *Πέλλην* qui et *Πέλλης* vocatur v. Siebel. ad Paus. VII. 26, 5. *Τροιζήν*, cujus maxima est in accentu inconstantia 7), *Πυθῆν* Thucyd. VI. 104. *Ἀραδῆν*, *Ἀραφῆν*, *Κωφῆν* 8), *Χερσῆν* etc.

Jam de accentu horum vocabulorum quid antiquitus traditum sit, expositum est; de genere idem valet quod de monosyllabis, quorum pars major masculina, aliqua communia sunt. In declinatu docent vocalem nominativi longam servari, nisi si literam $\bar{\mu}$ subsequatur. Herodianus π. *Μον.* p. 32, 7. *τὰ εἰς μῆν λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν* 9) *τὸ ἢ εἰς ε̄ τρέπει· μόνον τὸ Δαμῆν ἐφύλαξεν, ἴσως ἐπεὶ κύριόν ἐστιν. (Δαμῆν συγγραφεύς Anecd. Cram. I. 366.) Τὸ δὲ ἀλλαμῆν (sic) παραιτοῦμαι· οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα παρὰ Διοδώρῳ, apud quem nihil simile reperio 10). Βραχυῆνες Nonn. XXIV. 162. XXXIX. 358. sciens praetermisit, quia vulgo aliter dicitur *Βραχυᾶνες* ut *Γερμαῖνες* Strab. XV. 712. ignoravit fortasse *Νύμφας Ἀκμῆνας* Paus. V. 15, 4. pro quo nunc *Ἀκμηνάς* scribunt. Sed *τῷ πρώτῳ κανόνι ἀντίκειται τὸ εἶρην· τοῦτο γὰρ ὁ Καλλιμάχος διὰ τοῦ ε̄ ἐκλινεν εἰπὼν ἀλλ' ἀντὶ**

7) *Τροιζήν* oxytonum est Diod. XII. c. 78. Athen. p. 639. B. Strab. VIII. 374. cf. Spitzner. ad II. II. 561.

8) *Κόψης ποταμὸς Ἡρωδιανὸς ὡς Χρῶσης, Ἀριστοτέλης δὲ τὸν Κωφῆνα φησὶν ὡς σωλῆνα* Eustath. ad Dionys. 1140. cf. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. III. 246.

9) Hoc excidit apud Theodosium Gramm. p. 118. cui *μῆν μῆνός* ignotum esse non potuit; sed *χῆν χενός*, quod Goettlingius ei opponit, omisit quia canonicum non est.

10) Eorum, quae reperi, simillimum est laconicum *δολομάν μαστροπός* Hesych. sed incertum et ab hoc loco alienum. Num qua facta est a Diodoro Alcmanorum mentio?

βρεφείων πολλῶν εἶρενα μέσσων καὶ ταῦτα μὴ ἔχοντος αὐτοῦ οὐδετέρου παρασχηματισμόν, ἴσως διὰ τὸ μέτρον Schol. Theodos. Anecd. p. 1198. Callimachi versus, quem Blomfieldius Fragm. N. 497. ex solo Lascare edidit, in Anecd. Cram. I. 413. sic scriptus est ἀλλ' ἀντὶ βρεφείων πολίων νέον εἶρενα μέσσων, isque conjungendus videtur cum Fragm. 304. μητέρας ἐξεκένωσαν ἐκούφισσάν τε τιθήνας, quod ille ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων dixit v. Gregor. Schol. in Hermog. I. 1133. T. VII. et cum Fragm. 200. Bentl. καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνας, qui versus affertur in Schol. ad II. Φ. 12. sed reciso principio ὅς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνας, quod Meinekus ad Menandr. p. 123. ita restituere conatur κληῖρον ὅς αἰζηῶν. Mihi vero hi versus sic conjungendi videntur:

Ἄλλ' ἀντὶ βρεφείων πολλῶν πολὺν εἶρεν' ἄμνησαν

μητέρας ἐξεκένωσαν ἐκούφισσάν τε τιθήνας
καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνας

id est pro multis infantibus, quos hostes occiderant, vicissim multos pueros demessuerunt etc. ut Nonnus XXXV. 267. σατύρους κτείνοντα καὶ ἀμύοντα γυναῖκας v. Siebelis ad Paus. VIII. 7, 223. Neque alienum fuerit ὄλεσαν scribere. Εἶρην paroxytonum est Plutarch. V. Lyc. XVII. Etym. M. Anecd. Bachm. II. 335. Anecd. Bekk. p. 1198. quod si recte se habet, Callimachus εἶρην pro adjectivo habuisse videtur ut ἄρσην et τέρην, quae neutro genere non carent; τὸ ἄρσην γένος Eur. Dan. Fr. VII. 3. Συρίας τέρενα τέρματα sive potius φέρματα Melanippides Athen. XIV. 651. F. Sed Scholiastam Theodosii εἶρην scripsisse non εἶρην, apparet ex regula quae est de oxytonis. Neque hoc solum per *ενος* declinatur sed et oxytono ἀρήν, a quo Etym. M. 377, 22. ἀρηνοβοσκός compositum dicit, hanc declinationem assignat Phrynichus App. p. 7, 11. ἀρήν τὸ τοῦ προβάτου ἔργονον ὡς λιμήν, ὑμήν, et fieri adeo potest ut εἶρην et ἀρήν tam sibi sint affinia quam *juvenis* et *junia*, cujus persimile nomen apponit Hesychius Ἐρινάς (ἐρινας) νέας βοῦς. Huc accedunt duo τῶν κοινολεκτουμένων. Apollonius de Pron. p. 34. B. ἡ ἀνίχενος παρὰ λόγος ἔστιν. Photius et Anecd. Bekk. 342, 29.

ἀδὴν τῶν ἐν τῷ σώματι γεγεννημένων ἐστί· ὀξύνεται καὶ δασύνεται παραλόγως ὡς φησιν Ἡρωδιανός, si praesertim feminine usurpatur; nam feminina oxytona nulla sunt praeter σειρήν, διὸ καὶ οἱ ἀδένες ἀρσενικῶς λεγόμενοι παρ' Ἰηποκράτει ἀναλόγως λέγονται Id. π. Μον. 16, 18. masculina autem duo ἀρχήν et ἀξήν. Quare Etym. M. p. 22, 35. regulam hanc constituit, quae alpha in prima habeant eademque corporis partem significent, ἀδὴν, ἀξήν, ἀρχήν, declinari modo eorum, quae in *μην* terminentur.

Hinc ad compositionem transeamus primum monosyllaborum, tum eorum, quae duabus et amplius syllabis constant. Ex illo genere est ἀψήν sive potius ἄψην, quod supra posuimus, et πολύρῳην, quem nominativum a Passovii suspitione vindicat vetus poeta ap. Herodianum l. c. p. 15. cum heteroclitico ὑπόρῳηνος, ejus similitudinem sequuntur cetera a monosyllabis ῳητοῖς composita, ἄσπληνος (asplenum), ἐπίσπληνος, ὑπόσπληνος, ἐπίσφηνος, δίμηνος, τελεόμηνος, πολύμηνος Eustath. Epist. XL. 344, 33. neque extat horum brevior forma praeterquam in dativo διχόμεμη, qui idcirco ad metaplasta refertur v. Dissert. II. c. III. 4. Bisyllaborum barytonorum unum ἔλλην aliis orationis partibus subjungi patitur, ἀνέλλην, ἡμιέλλην, μισέλλην, Συρέλλην etc. Oxytona quum componuntur, accentum mutant, μελλείρην, ἀρχιποίμην, quae Arcadius affert. Lexicon Herod. L. IX. p. 1138. βαρυτόνως τὸ μελλείρην ὡςπερ πυθμήν ἀπύθμην, ἀρχήν ὑψαύχην· et Eustathius ad II. XI. 633. δύο δ' ὑπὸ πυθμίνες ἦσαν, quum memorasset nonnullos ὑποπυθμίνες scribere ὑφ' ἐν, id est ὑποπυθμίνιοι (ut ἐλλιμένιος, ἐμμήνιος, ἐπανχένιος etc.) id saltem ὑποπύθμενες scribendum esse dicit διὰ τὴν σύνθεσιν ὡς ἑριαύχενα p. 869, 8. Ἀπυθμίνες quidem editum est in Theognosti Canon. Cram. II. p. 60, 5. sed ipse contrarium praecipit p. 86. barytona esse ἀπύθμην, βαθυπύθμην, ὀλιγοπύθμην. Neque alius accentus similium βοισαύχην, βουσαύχην, καμπυλαύχην, λασιαύχην, μακραύχην, στρεψαύχην, βουποίμην, ψευδοποίμην, et nominis proprii Φιλοποίμην. Regulam migrant ἱππολειχόν v. Dissert. VI. τοῦ φινυποίμενος Aesch. Eum. 911. in quo nullus editorum

offendit, τοῦ ἀρχιποιμένου I. Petr. V. 4. ubi codd. quos Lachmannus sequitur, proparoxytonum praebent; ἐπιποιμήν excusatur pleonasmo praepositionis, propter quem illud ab Eustathio p. 1117, 48. cum ἐπιβουκόλος, hoc autem a Schol. ad II. E. 178. cum ἐπιμήνης comparatur adjuncta regula ὅταν παρέλκη ἢ πρόθεσις, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν τόνου, id quod ad ἐπιπροτήν transferre licet, sed in συμποιμήν Nicet. Eug. VI. 436. haec ratio non convenit, nec in πελαγολιμήν. Quemadmodum vero simplicia in αν et ην crebro ad secundam trans-eunt, ita his quoque succrevit forma prolixior: ἀπύθμενος Demetr. Phal. de Eloc. c. CIV. Diosc. Eup. I. 242. p. 223. quod Arcadius p. 87, 1. cum genitivo compositum ducit; δι-πύθμενος Eust. p. 1175, 37. μονοπύθμενος p. 869, 31. ὄξυ-πύθμενος Xenocr. de Aquat. c. XXIII. quorum pleraque a Lexicographis neglecta, ἀλίμενος, κακολίμενος, πολυλίμε-νος, πολυαύχενος, ἀναύχενος, μακροαύχενος, quo neutrum plurale τὰ μακροαύχενα Hippocr. Epid. III. 433. T. II. Aristot. H. Ann. VIII. 8. (6.) I. referendum esse apparet ex Nonn. II. 352. πολυαύχενον αἷμα. Nec raro codices inter utrumque fluctuant optione ambigua, ut Athen. I. 6. C. II. 65. B. IX. 398. D. Nomen πυρήν ex se progenit dissimilia ἀπύρηνος, διπύρηνος, μεγαλοπύρηνος, μικροπύρηνος. Andronymicum est Φιλοποίμενος Anall. T. II. 130. exemplo simplicium ἄτμε-νος, Ἰλγενος v. Schaef. ad Greg. p. 1051. et ἄξενος πάγων, quod Hesychius affert. Unum φρήν vocalem mutat in composi-tione ἄφρων, in adjunctione non item, ἐπίφρων, μετά-φρων.

§. 3.

Arcadius p. 10. τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἀπλᾶ μὲν ὀξύ-νεται, σύνθετα δὲ βαρύνεται, εὐάκτιν, χουσάκτιν, quae quum sub ις referri possent, aequabilis partitionis causa seor-sum tractare malui, etsi nominativus rarius in ν quam in σ exit. Ergo a ῥίν Aret. Cur. Acut. I. 2, 205. Jamblich. Protr. 27, 364. Lucian. Asin. §. 12, 144. quod Thomas sermoni vul-gari assignat, composita sunt εὔριν, pro quo etiamnum men-dose εὔριν scribitur Aesch. Agam. 1093. (1148.) εὔρινος, unde superlativus εὔρινότατος Hesych. τὸ ἔνρινον sive ἔρότι-

νον Eust. p. 950, 1. τὸ ἀντιόρινον et ὑπόόρινον Ruf. Ephes. de Part. p. 36. quam utramque formam conjunxit Xenophon Cyn. III. 2, 3. ἄρινες et ἄρινοι. Ἀκρόθιν sive ἀκρόθις non reperitur neque Pindarus Ol. X. 68. ἀκρόθινα δόσω, ut Heynio visum, sed τὰ ἀκρόθινα dixit pro consueto ἀκροθίνια, cui simile est ἀσαλαμίνιος et ἀσπλήγιος Diosc. Eur. II. 61, 272. quod ἄσπληγος dici solet. Eundem flexum habent adjectiva ab ἴν composita ἄινος, εὔινος, ἔφινος, ὀλιγόϊνος, λεπτόϊνος. Hinc paullulum declinantes incidimus non in Scyllam, sed in Scyllae matrem Κραταίν, quam invocare jubetur Ulixes Od. M. 124. βωστρεῖν δὲ Κραταῖν μητέρα τῆς Σκύλλης, filia ipsa τερατωδεστέραν significatione, declinatione, accentu. Deus sive dea multipotens per excellentiam nominari potest κραταίς vel adjective vel proprie, sicut herba quaedam dicitur χιλιόδυναμις Galen. de Simpl. Med. VIII. 29, 106. T. XII. Diosc. Mat. IV. 8, 511. latine *chiliodynama*, sed hujus accusativus foret κραταίνα, aut, si forte ad similitudinem nominum Ἀχαιίς, Πλαταιίς, καλλιίς, deslexit, Κραταίδα, vel omissa iota Κραταίδα, sicut Nicomachus scripsit in Phot. Cod. CLXXXVII. 239. Ovidius in sexto casu *Crataide* ¹¹⁾. Si accentum quaerimus, accusativus Κράταιν (nam vulgo pro nomine proprio accipitur) proparoxytonus est apud Apollonium et Alciphronem I. 18. quemadmodum Schol. Ven. A. 677. τὰ εἰς ἰς λήγοντα καθαρόν μόνως θηλυκὰ ὀξύνεσθαι θέλει, Κριφιίς (scr. Κριφίίς) Βρισιίς· τὸ δὲ Κράταις ἐπὶ τοῦ κυρίου βεβαρυτονῆσθαι δοκεῖ· τίχω δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολήν, qua quid opus sit, minus intelligo. Nam in A. 597. ubi loquitur de Sisyphi saxo ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλίειν, τόν' ἀποστρέψασκε κραταίς, Aristarchus pronuntiandum censet κατὰ συστολήν, hoc est, ut adverbium simile iis, quae in ἰς breve exeunt, λικριφίς, ἀμφουδίς, Ptolemaeus vero interpretatus est ἡ κραταία δύναμις τοῦ λίθου. Illi tacite assentitur Theognostus in Cramerii Anecd. II. 163. adverbia oxytona in ἰς componens ἐγκυτίς, σολικρίς, λικριφίς,

11) Martian. Cap. VI. §. 641. Solin. II. 14. C. eum *Crataide* flumine, quae Scyllae mater fuit.

ἀμφικελεμνίς¹²⁾, ἀπτονυχίς, κραταιίς· et Joannes p. 38, 20. τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ἰς λήγοντα ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ δις καὶ κίς (scr. ἀδὶς καὶ ἀκίς) ὀξύνεται, ἐγκυτίς, ὃ χωρὶς τοῦ σ Καλλιμαχος εἶπεν, λικριφίς, κραταιίς, praetereaue extat homericum ἀμφουδίς, quod Hartungius De casib. p. 242. perperam ab οὔς compositum putat, et huic appositum ἐπιουδίς et utrique assimilatum ἀκροπουδίς v. Anecd. p. 1310. a. Si vero, unde quidque horum natum sit, scrupulosius quaerimus, nullum ita comparatum est ut cum κραταιίς comparari possit; namque pleraque composita sunt, simplicia non plus duo, σολικρίς et λικριφίς, quorum prius prorsus incognitum est (neque audeam στολοκρίς proponere) alterum a λέχρις productum. Sed pro κραταιῶς aliquos dixisse κραταιίς aut omnino esse adverbium ejusmodi, quod ab adjectivis paragogis in αἰος, εἰος, οἰος, derivari possit, his exemplis non adducimur. Neque hoc solum suspiciosum sed etiam illud addubitandum est, num ἀποστρέψασκε pro ὑπέστρεφε homerico more dictum sit. Jam videamus de altera ratione; ὁ Ἀσκαλωνίτης τὸ πλήρες κραταιία ἴς, ᾧ ἐπέισθη ἡ συνήθεια. Quaeritur, quo accentu; num κραταί' ἴς, ut Eustathius scribit, controversioso illo χρεῖ' ἦ subnixus, cui ὄξει' ὀδύναί Il. XI. 272. adjungere poterat, an κραταί' ἴς, ut Schaeferus ad Dion. XX. 280. quorum neutrum satis tutum, sed prius consentaneum est eorum rationi, qui ἄ δειλ', κείν' ὄχεα, scribebant v. Spitzner. ad Il. V. 104.¹³⁾ neque proparoxytonum si quis praeferebat ut πέραια, causam obtinebit, nam hoc, ut significationem, ita accentum accepit substantivi. Restat tertia sententia, quam

12) Hujus adjectivum extat apud Hesychium ἀμφικέλεμνος ἀμφοτέρωθεν στριζόμενον et brevior forma ἀμφίκελος κλίνη, ἐκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλινητήριον, quod perperam sollicitatur. Similis paragoge est nominum τρεμμῖος, στρέμμῖος, βέλεμνον.

13) Eodem accentu Eur. El. 1077. εἰ μὲν τὰ Τρωῶ' ἦν εὐτυχῆ, pro quo recepta est Musgravii emendatio Τρώων εὐτυχοῖ non admodum necessaria. Nam neque enallage modorum inusitata diei potest, neque adjectivum τρωός, ut Matthiae credere videtur, a genere neutro abhorret. Hegelochus fortasse γαλῆν' ὄρω pronunciarere voluit, non, ut hodie scribitur, γαλῆν' —

vetus Paraphrastes prodidit, *δαίμων τις ἰσχυρὸς ὀνόματι Κραταίς*, Scyllae matrem, ut videtur, eodem devenisse ratus, quo *Centauri Scyllaeque bifformes et centumgeminus Briareus ac bellua Lernae, Gorgones, Harpyiaeque* — sed hoc ab Orco homerico alienum. Idem nomen, sed appellativi loco, accepit Hesychius *Κράταις προπαροξυτονεῖται τὸ κύριον, τὸ δὲ περισπώμενόν*¹⁴⁾ *ἔστιν ἐπὶ τοῦ Σιούφου προσηγορικόν*, quemadmodum nonnulli pro *καλῆ παις* dici posse existimarunt *καλλίπαις*. Sed et hoc a Graecorum consuetudine alienum, ac si ita diceretur, *κραταίς* scribendum foret ut *κολοβόρρις*. Itaque, ubicunque vestigium ponimus, salebra est, nec spes evadendi, nisi sollertissimus Odysseae interpretis adjumenti aliquid subministraverit. Equidem hoc solum addam: *Ἄνις ὁ ἐστερημένος δυνάμεως* Schol. Lyc. 350. et *νηῖς ὁ ἐστερημένος δυνάμεως ἢ ὁ ἀπλῶς ἐστερημένος* Moschopol. in Ritschelii Praef. Thom. p. CXXXVI. *νηῖδα* (sic) *ἀσθενῆ* Phot. quasi ab eodem nomine ἴς compositum. Quorum prius auctore caret, alterum, quia aliter declinatur atque ἴς, rectius a verbo *εἶσαι* repetitur.

Bisyllaborum casus inferiores *χαλκογλώχινος μελίης* Hom. *πυριγλώχινι κεραίῃ* Nonn. I. 295. *πολυγλώχινια κεραίην* Nic. Th. 36. *τριγλώχινες* Galen. de Hippocr. dogm. VI. 6, 548. T. V. de Adm. Anat. VII. 9, 196. T. II. ambigui sunt. Choe-robo-scus Anecd. p. 1414. *τριγλώχιν πλατυτέρα ἔστιν ἢ εἰς ὁ κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἢ εἰς ὦν, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ τριγλώχιν οἰστός, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ τριγλώχιν νῆσος*, quod et apud Apollonium legitur, *τριγλώχιν* vitiose ap. Suidan s. h. v. et *τανυγλωχίνες* Anth. P. VII. n. 443. quod Jacobsius correxit, *πυριγλωχίνες* Orpian. Cyn. II. 146. *τῆς εὐωδίνος* Maxim. v. 529. sed saepius proparoxytonum est Aelian. H. Ann. XIII. 5. Nonn. XIII. 187. etc. ut *ἀπειρώδινος* XXVII. 110. *ἀριστώδινος* Anth. Plan. N. 221. P. Silent. Ecphr. Soph. 65. *βαρνώδινος* Nonn. XVI. 74. Suidae adnotatio *Λειπώδινος οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἀλλὰ γενική*, nos traducit ad alteram

14) Προπερισπώμενον corrigit Goettlingius de Accent. p. 271. idque ad *κραταῖς* ἴς refert.

nominativi formam, ἀπειρώδινος ἔχιθνα Eriphan. c. Haer. T. II. p. 101. D. τριγλόχινον τρεῖς ἀκίδας ἔχον Etym. Gud. p. 535. τριγλόχιννα τόξα τρίγωνα Suid. δυσωδίνοιο γενέθλης Epigr. Adesp. CIV. ἀπήρινος ἰχθύς Athen. VII. 299. A. Neutorum in ἰ̄ exeuntium Aristoteles non plus quam tria novit μέλι, κόμμι, πέπερι Poet. XXI. eorumque unum μέλι graecum perhibent Athen. II. 67. F. et Grammaticus Herm. N. 31, 323. quod et synthesi aptum εὐμέλιτος, εὐμελιτεῖν, μελιτοιογεῖν, et parthesi ἀπόμελι, ἐλαιόμελι, μηλόμελι, ὀμφακόμελι, δξύμελι etc. Cetera autem, σίνησι, κίκι, κόμμι, στάχι, στίμμι, κιννάβασι, exotica dicuntur Anecd. p. 1208. et βέρβερι Eust. p. 759, 50. qui quum soli μέλι graecam originem concedit p. 846, 50. tacite circumscribere videtur illa quae Theognostus affert Anecd. Cram. II. 79. et 120. κόρι τὸ κορίαννον, quod nonnulli a κόρις denominatum putant, κόμμι, πέπερι, κιννάβασι, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ τιγγάβασι φασί, τάγγρι, χνάσμι, κάρι, σέσελι, quae praeter τάγγρι omnia sunt septasiae vocabula, pleraque nota, exceptis κάρι et χνάσμι, nisi ille ἄκαρι et θλάσπι scripsit; omissa sunt (praeter facticia βλίττυρι et μυσίκαρρι) ἄμμι, κοῦρμι, κῦφι, σίλι, σάκχαρι Arrian. M. Erythr. p. 150. ed Blanc. ζιγγίβερι vel γιγγίβερι Alex. Trall. VII. 7, 338. σαππαρι, quod Graeci aliter appellant κάππαρις ut στίμμεις, θλάσπις, πέπερις, κόμμεις, ζιγγίβερις, atque propria Κῶφι, Μῶφι Herod. II. 28. Λαγνί Diod. XXXIII. p. 89. T. X. Ἐπιφί etc. quae omnia a nativo μέλι differunt non solum quod a compositione abhorrent, sed etiam eo quod aut indeclinabilia sunt aut aliter declinata. De accentu nihil certi habemus, sed praevalet barytonesis.

§. 4.

Quod de compositione dixi, idem valet de nominibus in ὑν̄ terminatis, quae pauca sunt, Φόρκυν, Πόλτυν, Γόρτυν, μόσυν et τέκτυν¹⁵), quod aeolicum vocant Arcad. p. 10. et 93. Anecd.

15) Quae Theognostus affert Anecd. Cram. II. 27. Κόλυν et Κάπυν quota, Κάπυς et Κότυς notissima sunt; Εὐρύκαπυς Apollod. II. 7, 8.

Bekk. 1198. Largius multo prolixiusque fluunt substantiva in *ων*, de quibus in Comm. Ajacis v. 222. dictum est, parique compositorum multitudine stipata sunt, partim substantivorum *αἰνολέων*, *μυρμηκολέων*, partim adjectivorum *ἀζίων*, *βαρυσκίπων*, *θυμολέων*, *ἰσοπλάτων*, *λευκοβραχίων*, *μακροτένων*, *πολυτροήρων*, *τιλλοπόγων*, *ὑψιτένων*, *φιλολάζων*, *χαλκοπόγων*, *χειροδράκων*. Non ita multa ab adjectivis ducta *αἰείρων* Nicet. in Boissonadii Anecd. T. III. 328. *ἀπίων*, *εὐπίων*, *γαστροπίων*, praeter verbalia, quorum copia maxima, *ἀμνημίμων*, *φιλειδήμιων* etc. Accentus regulam tradit Arcadius p. 17. a perispomenis et oxytonis composita retinere accentum simplicium, *φιλοξενοφῶν*, *Ἴπποποσειδῶν*, *φιλομακεδῶν*, *ἰππαλεκτρῶν*, nimirum si pluribus constant syllabis, nam quae una aut duabus, retrahunt: *βαθυλείμων*, *ἀχίτων*, *αὐτόχθων*, *ὀπότε μὴ τοικιῇ* (scr. *τοπικῇ*) *σχέσει ἦνωται*, *προκοιτών*, *προπυλόν*, *προθυρόν*, quae ad compendium retulit Etym. M. 805, 56. Regulam sequuntur monosyllabis juncta *παλαίχθων*, *ἰερόχθων*, *ἐλελίχθων* etc. bisyllabis, *εὐάγων*, *φιλάγων*, *μακροίων*, *δολιχαίων*, *βαθυπρόήων*, *εὐπρόήων*, *μισαλάζων*, *πολυχείμων* Appian. Civ. I. 139. *μονάγκων* et *τετραάγκων* machinarum nomina, et, quod adverbii loco dicitur, *ὀπισθάγκωνα* atque *γαλιάγκωνες* Hipp. de Art. p. 155. et 220. Sed idem contra regulam *γαλεαγκῶνες* Aristot. Physign. III. p. 808, 31. et p. 713, 12. *γαλιαγκῶνες* apud Plutarchum aliosque, quos Schneiderus affert in Supplem. Lex. Gr. *γονναγκῶν* in cod. Hesychii, *ὑποχθῶν* in Ed. Stephani Anth. Pal. IX. 755. App. Epigr. Pro *στρατηγίαι δυσάγωνες* Plutarch. Timol. c. XXXVI. Schaeferus Vol. IV. 407. *δυσαγκῶνες* legi memorat, quod Heldius silentio praetermittit, idemque Vol. VI. 367. *προαγών* a Corae praeferrī adnotat sine ulla aut approbatione aut improbatione, etsi de adjectivis in universum praecipit Arcadius l. c. et substantivum *προάγων* gravari dicit p. 10, 20. sicut alia quae per *ωνος* vel *τος* declinentur. Atque sic illud scribitur Demosth. c. Andr. p. 611, 8. ubi tres codd. *προαγκῶνες*, Dionys. Art. Rhet. II. p. 227. Plut. V. Brut. XXXIX. 265. Liban. Decl. p. 267. T. II. Poll. III. 141. Eustath. Opusc. XXIV. 225, 81. Aristid. Or. XXVII. 354. T. I. ubi Dindor-

sius προαγών scripsit oxytonon, ut legitur Plat. Legg. VII. 796. D. Diod. XI. 30. XVII. 34. Plutarch. Comp. Thes. c. I. et saepissime Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι apud Athenaeum et Grammaticos. Tantum de accentu. Variandae autem terminationis quanta Graecis fuerit copia, exemplo est nomen λειμών, cujus triplex in compositis forma βαθύλειμος, εὐλείμων et εὐλείμωνος Strab. VI. 256. ut μονόκλωνος, τρίκλωνος, λεπτόκλωνος Paul. Aeg. VII. 3. p. 235, 16. nec aliunde ortum habet comparativus πολυκλωνότερος in codd. Aristot. de Plant. I. 7. p. 821, 24. ubi πολυκλωνότερος vulgatum, et Theophr. H. Pl. VI. 2, 6. non, ut Lexicographi voluit, a πολύκλων, nec puto aliud adjectivum reperiri a κλών compositum, nisi quod in H. Pl. VI. 6, 2. pro ἀκλώνητος Urbinas ἄκλων praebet. Ἀκρατοκόθωνος, quod Pollux VI. 25. ex Hyperide affert, nominativus videtur ut φιλοπλάτωνος a Suida sine interpretatione propositum atque novitium τὸ χειρισίφωνον. Eidemque secundae declinationi adscribam neutra pluralis numeri, ἦπατα λευκοχίτωνα Batrachom. 37. σπέριματα πολυχίτωνα Theophr. Caus. Pl. V. 18, 2. et quo Hesychnus utitur Μονόλωπα μονοχίτωνα, μονόδεσμα, etsi in masculino et feminino genere praevallet forma brevior, ἀχίτων, ἐλκεχίτων, λυσιχίτων, χαλκοχίτων etc. Illa vero nomina, quae per ὄνος declinantur, neutro genere destituta non esse apparet ex Heracl. Alleg. c. 66. p. 197. τὸ αὐτόχθον καὶ γηγενές· sed ἐνοσίχθονι ἀρότρῳ Euphor. Fr. CXL. 173. inutile ad comprobandum propterea, quod ea quoque adjectiva, quorum nominativus immobilis est, in casibus indiscretis cum substantivis generis neutrius componi possunt; nec magis idonea haec: αὐτόχθονα ἔθνη Herodo. VIII. 73. αὐτόχθονα γένη Dicaearch. Descr. Graec. v. 118. λάχανα τῶν αὐτόχθόνων Athen. II. 60. B. quia ad secundam declinationem referri patiuntur; nam apud Etym. M. 173, 40. legitur Αὐτόχθονοι οὐ κατασκευασταὶ ἀλλ' αὐτοκτίσται (scr. αὐτόκτιστοι) et αὐτόχθονον δόμον Aesch. Agam. 536. (519.) pre quo Blomfieldius αὐτόχθονα scripsit; ac si facilis est utriusque permutatio, tamen a nominibus hujusmodi adjectiva secundae declinationis componi haud negem, τολύπας ὀλοστη-

μόνους Poll. VII. 32. ex Sophocle affert, cui Ellendtius Lex. Soph. II. 309. *όλοστήμονας* reddendum censet, neque longius distat *όλοστήμιους* ut *ἀραιόστημιος*, *μανόστημιος*, *πολύστημιος*. Sed *δένδρων εὐκτηδόνων* Theophr. H. Pl. V. 1, 11. nec mutari facile neque ad *εὐκτηδών* referri potest, comparativumque *εὐκτηδονώτερα* Robertus in L. III. 9, 3. pro *εὐκτεανώτερα* substituit; a *κύνων* compositum *ἔκκυνος*, unde verbum *ἔκκυνεῖν*, et herbae nomen *ἀπόκυνον*· sed pro *πρόσκυννοι* Athen. VI. 259. A. e codd. successit *πρόσκυννες* vel aptius *πρόκυννες* substantivum *antecanes*, ut *πρωτοκύνων*, *ἀπλοκύνων*, *ἱπποκύνων* Gell. III. 18. *μυιάκυνα ἀναιδῆ* Hesych. τὸν *ψευδόκυνα* Plut. V. Brut. XXXIV. et *Ἡμίκυνες* Hesiodi, nec desunt adjectiva *μισοκύνων* Suid. s. *Ἐρμαγόρας* et *φιλόκυννες* Plat. Lys. 212. D. Ocell. 14, 49. Praepositiones si haec nomina asciscunt, mobilia fieri solent: *διαιώνιος*, *ἐξαγώνιος*, *περιβραχιόνιος*, *ἐγγθόνιος*, *μεταχθόνιος*, *ὑπερχθόνιος* Maneth. II. 26. Sed pro *αὐτοχθόνιον* Harpoer. s. *Λεύκη* nunc *χθόνιον* editum. Verbo tangam solitaria illa, quorum forma simplex non extat, *ἀμφικτίονες* et *περικτίονες*, quae nescio an a verbo *κτίω* eodem modo producta sint, quo *πρίων* a *πρίω*, *κύνων* a *κύνω*, et composita *ἰθυκτίων* et *ἰθυπτίων* a *κτέω*, unde *κτεῖς* et *κτηδών*, atque *πτέω* (*πέτομαι*) unde *πτερόν* et *πτίλον*. Licuit, opinor, *περικτίς*, *ἰθυκτίς*, *ἰθυπτήν*, dicere, sed non placuit.

§. 5.

Adjectivorum, quae modo percurrimus, motio certis continetur finibus. Plurima sunt neutra in *εν* et *ον*, *σιόεν*, *χάριεν*, *πέπον*, *ἔθνη γείτονα* Appian. Civ. I. 93. *ἄλσους γείτονος* Achill. Tat. I. 2, 20. maximeque composita in *μον*, τὸ *εὐδαιμον*, τὸ *εὐγνωμον*, τὰ *πολυσχήμονα* Stob. Ecl. I. 356. *νεκρά καὶ ἀπνεύμονα* Simplic. in Ausc. II. 63, b. *στέρματα ἀτεράμονα* Poll. I. 223. quibus notabilius est Plat. Tim. p. 91. E. *τοῖς περὶ τὰ στήθη ψυχῆς ἡγεμόσι μέρεσι*. In *ων* ea, quae atticae adscripta sunt declinationi, τὸ *ἀνώγεων*, τὸ *εὐχρων*. Cetera excludit Theognosti canon Anecd. Cram. II. 27. *εἰς ἡν, ιν, ης, ις ἐν οὐδετέρῳ γένει ἐπὶ ἐνικῆς εὐ-*

θείας ἢ πληθυντικῆς οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, quae paulo locupletiora et emendatiora leguntur p. 79. (Anecd. Bekk. p. 1383. b.) εἰς ὧν οὐδέτερον μονογενές ἢ εἰς ἣν ἢ εἰς ἀν ἢ εἰς ἐν ἢ εἰς ἰν ἢ εἰς ὕν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν· τὸ γὰρ ἰθύτρηγν παρὰ Δημοζοίτῳ βεβίασται οὕτως Ἡρωδιανός. Hic vero quum de substantivis loquutus sit, pro ἰθύτρηγν, quod prius pro ἰθύτρηγτον accepi, aliud anquiri oportet exemplum proposito aptius. Sed et adjectiva in ἀν, ἣν, ἰν et ὕν nominibus neutrius generis adjungere inconcessum praeterquam in iis casibus, qui omnium generum communes sunt, λασιανύχενος ἀντροῦ Theocr. Epigr. V. πεζοῖς τε καὶ ἀπτῆσι ζωοῖς Plat. Polit. 276. A. sed quod in Adn. ad Aj. p. 271. Ed. Pr. protuli ex Eueni Epigr. XIII. ἀπτῆσιν τέκεσιν, ea est Brunckii emendatio non admodum necessaria. Τριγλώχινι τριγώνῳ Nonn. VI. 123. ἀκοντίῳ τριγλώχινι Appian. Civ. II. 82, 821. ἄορι τριγλώχινι Callim. Del. 15. quanquam hoc ambiguum reddit Hesychii glossa Ἄορας ξίφη, ἀρσενικῶς. Sed βέλη τὰ μὲν γλωχινωτά, τὰ δὲ τριγλώχινια Paul. Aeg. VI. c. 88. et τριγλώχινια τόξα, τρίγωνα Suid. ut τετράγωνα βέλη τὰ τέσσαρας ἔχοντα γλωχίνας Galen. Gloss. p. 578. ad secundam declinationem referri possunt. Simplicis exemplum praebet Themistius Or. XXVII. 332. D. ἐν ἀφανεῖ χωρίῳ οὐδὲ ἡμέρῳ καὶ ἔλληνι, qui ἑλληνικῶ scribere poterat, ut Thucydides VII. 60, 2. χωρίου ἑλληνικοῦ, vel ut Philippus Anth. Pal. VII. n. 385. ἑλλαδικοῦ δόρατος, et majore etiam necessitate adactus Xenophanes Fragm. XXII. 75. γένος ἑλλαδικόν.

CAP. II.

De nominibus in ῶ exeuntibus.

§. 1.

Hanc regionem ingredienti primum occurrunt nomina in ῶ, quae in septem genera dispertit Theognostus T. II. 79. primum τὰ διὰ τοῦ εἶῶ δισύλλαβα, εἶῶ, κέῶ, φρέῶ, στέῶ, κτέῶ, οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ δέλεῶ, ὄνειῶ, ἄλειῶ· omis- sis ἄλεῶ (ἀλεωρή), δέῶ, ὕφεῶ, εἴῶ, ἄλειφαῶ. Secundum disyllaba complectitur, quae duas consonas in epiloce habent, quae rara esse dicit: ἔστι δὲ τέκμαῶ, ἔχθαῶ, νέκταῶ. Ter-

tium ea, quorum penultimam finit vocalis brevis, ultimam or-
ditur consona: *πίπαρ, σθέναρ, νόαρ, ὄναρ*, quibus desunt
ἔδαρ sive *εἶδαρ*, *θέναρ*, nisi mendose scriptum est *σθέναρ*,
quod certe sumendum de tertio *νόαρ*. Quarto loco: *δισύλλαβα*
ἐνὶ τῶν φύσει μακρῶν παραληγόμενα σπάνιά ἐστιν. "Ἔστι
γὰρ τὸ *ἦμαρ, ἦμαρ, νῶμαρ, μῶμαρ*, sed oblitus est similitium
κῆδαρ, μῆμαρ, κάρμαρ et *λῶμαρ*. Quinto τῷ *υ* παραληγό-
μενά τρία ἐστίν, *ὑμαρ, πῦμαρ, σῦμαρ*, quibus aliunde acce-
dunt *κῦμαρ, μῦμαρ, λῦμαρ* et *μῦμαρ*, quod pro *μῶμαρ* va-
let. Sexto τῷ *ι* παραληγόμενα δύο *πῖμαρ* καὶ *ἴμαρ*, pro quo
ἶμαρ substituendum videtur; praetermissa sunt *βλῖμαρ φύλλον*
συκῆς Suid. et *σίνμαρ*, quod Scholiasta Nicandri Ther. 694.
dupliciter interpretatur ἢ τὸ γέννημα παρὰ τὸ σιριτζᾶν, ἢ
τὸ σῶμα καὶ σκῆνος (τῆς γαλῆς). Septimo: τῇ *ει* παραληγό-
μενα σπάνιά ἐστιν, *εἶδαρ, φρεῖμαρ, σπεῖμαρ, μήποτε ἐν*
πλεονασμῷ τοῦ ι. Deest *πειμαρ*, quod unum in *ραρ* ter-
minari docet Herodianus π. *Μον.* p. 30, 10. et *δεῖμαρ*
i. q. *δέμαρ*. Desunt quae alias diphthongos in penulti-
tima habent, *καῖμαρ* et *οὔμαρ*, et quae consonas in diastasi,
ἄνμαρ, ἄλμαρ, ἴκμαρ *νοτίς* Hesych. *σάκμαρ*, quod et *σάμαρ*
scribitur Paul. Aeg. VII. 247. sed praeteriri potuit ut pere-
grinum aut affectum ut *bacchar, cappar, calpar* (*κάλπη*), *μά-*
μαρ στερεόν Hesych. 1) *ἄμαρ* Alex. Trall. VIII. 2, 392.
Illorum vero canones excidisse videntur incuria excerptantium.
Sed *ὄμαρ* quod Vossius posuit in H. H. in Cer. 269. analogiae
repugnat non minus quam verbum, a quo illud repetit, *ὄνιω*.
neque hoc opus erat ad propagandum *ὄνισμα* et *ὄνισμα*, quo-
rum illud figuratum est ut *γαμίσμα*, hoc ab *ὄνιω* profectum,
cujus formatio apparet in *ἀλνω*, *ὄρινω* et *ἀγινῶ*. De pro-
sodia non solum neutralium sed etiam masculinorum et femi-
ninarum brevis est praeceptio: τὰ εἰς *αρ* βαρύνεται Arcad.
p. 19, 14. τὰ εἰς *αρ* συστέλλει τὸ *α*, *δάμαρ, θέμαρ, σά-*
μαρ, πάμαρ 2) Ἀττικοὶ δὲ ἐκτείνουσι τὸ στέμαρ καὶ φρέμαρ

1) Id extra seriem post *μαρμαρόεντα* legitur nec minus suspectum
quam alia ejusdem glossemata *Μίμαρ χορδή, Μοῦρταρ πῖλος* etc.

2) Haec duo in Regg. Pros. N. 80, 438. omitta sunt; postremum

Drac. p. 95, 6. De genere quod affirmat Theodosius Gramm. p. 103, 15. : *εἰς ἀρ οὐχ εὐρηται λῆγον ὄνομα ἀρσενικόν ἑλληνικόν*, verum est, si intelligitur *μόνως ἀρσενικόν*. Nam gentilicia οἱ *Τάλαρες* Strab. IX. 433. οἱ *Μάρες* Steph. pluralia tantum sunt et peregrina, sicut nomina fluviorum, *Νάρος*, *Ἀῦσαρ* (Aesar), *Σίσσαρ*, *Ἄραρ*, quod masculinum esse Herodianus π. *Μον.* p. 30. comprobat dativo heteroclitico *Ἀράρῳ*. Choeroboscus in *Anecd. Bekk.* p. 1322, b. *Ἄναρ*, *Ἄναρος*, *Γαλατίας ποταμός*, a quo urbs Galatiae *Ἄναρος* nomen accepit. De piscis nomine *ἴκταρ* sive *ἴκταρ* Athen. VII. 329. Eustathius p. 1936, 15. dubitat masculinum sit an femininum an neutrum, sed videtur masculinum esse ut *salar*, quia ut ipse dicit, *ἡ βυζάντιος παραφθορά κτάρας τὰ τοιαῦτα λέγει*, pro *ἴκταρας* puto; et quod Hesychius refert *Κτάρα ἰχθύς* et *Ἰκτάρα (ἴκταρα) ἰχθύς*, fortasse accusativus potius est, quam ut Schweighæuserus putavit, nominativus cf. Schneider. ad Aristot. T. III. 464. illud vero, quod veteres Hippocratis interpretes afferunt, *ἴκταρ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον*, jam diu evanuit. Nec satis explorata, quae Suidas incertum unde enotavit *Νῶκαρ ὁ δυσκίνητος* et *Μῶμαρ ὁ μῶρος*, ut Festus ait *Momus Siculi stultum* vocant, substantiva esse videntur generis neutrius, qualia in Dissert. V. §. 3. attuli *φθόρος*, *ὄλεθρος*, *ἐλεγχος*, *ὄνειδος*, scelus, ab actionibus ad homines translata, neque aliter accipiuntur a Schol. Lyc. 1134. *μῶμαρ ὡς εἶδαρ*, *ἄλλαρ*, *εἴλαρ*, Hesychius *Μῦμαρ αἰσχρος*, et Etym. M. 491, 35. *λέγει Ἡρωδιανός*, *ὅτι τὰ εἰς ἀρ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ᾧ ἄκλιτά εἰσι*, *μῶμαρ ὁ μέγας* (Schleusnerus recte *μῶμος*), *νῶκαρ ἡ στέρωσις τῆς ψυχῆς*, compositum scilicet ex *νοῦς* et *κάρος*, sed videtur potius cognatum esse cum *νοχελῆς*. Ad idem genus substantivorum referendam puto Suidae glossam *Κνίσσαρ ὁ ξύρος* scrib. ὁ *ξηρός* ut Zonaras, id est vietus, exoletus, *κατερόψωσμένος*, quem Sophro Etym. M. 737, 1. *ξύσιλον* vocat et *σῦφαρ*³⁾ a verbo

idem est, quod apud Theognostum scribitur *πέπαρ*, fortasse pro *σέπαρ*. Quod Hesychius affert *Πόπαρ πατήρ καὶ πατρὸς πατήρ*, compendio scripturae ex *πραπάτωρ* corruptum putant.

3) *Ῥικὸν σῦφαρ* Callim. Fr. XLIX. latinum *suber*, quod vulgo a

κνίζω, unde nomen ducitur eodem intellectu κνίζη (fort. κνιζή) τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι Anacr. Fragm. XLV. quod Etym. M. p. 523, 10. cum κνύζα, κνώ, confert. Proprie igitur κνίσαρ significat ῥύσημα, generisque neutrius est. Ὅαρ ut συνήορος ab ἀέρω ductum Eustathius p. 754, 26. duorum generum esse et de marito quoque dici affirmat. De duobus, quae restant, Photius Cod. CCLXXIX. 866. affert Helladii iudicium, ἡ μάκαρ, φησί, μονήρης ἐστὶ λέξις καὶ ἐν τοῖς θηλυκοῖς τὸ δέμαρ, cujus obsoletior forma δόμορτις apud Hesychium remanet. Jam expositis nominum in αρ exeuntium exemplis, quotquot reperiri potuerunt, consequens est ut de compositione dicam. Quum autem magna pars horum nominum indeclinabilis sit, eorum vero, quae declinantur, pleraque in genitivo pro rho ex affini terminatione ας susceperint litteram tau v. Anecd. Bekk. p. 1174. non mirandum est, compositorum esse numerum exiguum, δύσδαμαρ, πάριμακαρ, ὀπισθέναρ et ὑποθέναρ, quae ap. Galen. Isagog. X. 704. T. XIV. Ruf. Eph. de Part. p. 38. Poll. II. 143. IX. 126. paroxytona sunt propterea, puto, quia haec est parathesis potius quam synthesis, eandemque ob causam non repugnat regulae, quae neutra excludit Schol. II. A. 53. ἐννήμαρ ἐχρήν προπαροξύνην, ἀλλ' ὁ τόνος παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἢ σύνθεσις· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς αρ συνετέθη οὐδετέρων. Quumque simplex declinetur per ρ, τοῦ θέναρως Galen. de Us. Part. I. 17, 54. T. III. et II. 3. 93. τοῖς θέναρσιν II. 9, 127. Oribas. de Luxat. V. 142. ed. Cocch. tamen apud Hesychium Παραιθέματα (sic) τὰ παρὰ τὸ θέναρ, rescribunt παραιθέματα. Postremo in versu homerico ἐν καρὸς αἴση nonnulli ἔγκαρως scripserunt, eumque genitivum esse τοῦ ἔγκαρ, pro quo usitatius dici ὁ ἔγκαρως v. Eustath. p. 757, 35. qui cum his parum apte simplicia μάρτυρως et ἀλάστορως contendit. Isque nominis flexus ad componendum habilior. A gentilicio Κάρ compositum Ἐπίκαρως affert Strabo VIII. 374. ἡ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖτο Ἐπίκαρως· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης κατασχεῖν αὐτὴν Κάρας. Βώ-

suo repetunt, ut a creob creber, κλίω cluo ceber v. Scaliger. Conject. in Varron. p. 57. ed. Bip.

καρος dicebatur fluvius Salaminius, quod nomen idem recte interpretatur βουκέφαλος v. Interpp. ad Lyc. 451. ut vulgo fluvii fingi solent ταυρόκρανοι. Simplicia vero ipsa ad secundam declinationem translata esse non constat; nam quod Suidas tradit anadromae exemplum, ὑπὲρ θέναρος παρ' Ὀμήρω ἐσχηματίσται ὡς πέλαγος οὐδετέρως, commenticium est. Sed compositorum non una forma: ἀμφικαρής Nicand. cf. Schol. Odyss. P. 231. δικραής, δικέφαλος Lex. rhet. Eustathii p. 947, 28. quanquam haec ad alios nominativos referri possunt; πανείδατος, λευκοστιάτος, λευκηπατίας, πανημάτιος, ὑπουθάτιος, δυσδάμαρτος. Adjectivi, quod in αῶ terminatur, unici genus neutrum reperitur in obliquis casibus, μακάρων ἐτέων Anth. Pal. IX. n. 424. μακάρων τεκῶν Διός Nonn. XXI. 261. nisi hoc synesis nomine excusandum, illud, ut Brunckio visum, cum μακρῶν commutandum aut utrumque a nominativo μάκαρος ductum est, qui saepius legitur in inscriptionibus v. Boeckh T. I. 449. b. Comparationis exempla perpauca sunt μακάρτατος et ἐάρτατος, nec multa derivationis τεκμαίρεσθαι, ἐαρίζειν, μακαρίζειν, μυμαρίζειν Hesych.

§. 2.

In εῶ nulla vocum graecarum exit, quae quidem in communem usum receptae sunt; γέντερ laconicum est, κέστερ νεανίας Hesych. si mendo caret, argivum; pro Ἡσιχερ jam alii scripserunt ἡσίχηρ aeolicum; peregre allata sunt proprium Μάκερ Plut. V. Cic. IX. et appellativa μάκερ, τοῦ μάκερος Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 12, 66. Diosc. Mat. I. 110. quod et μάκειρ dicitur Arrian. M. Erythr. p. 148. ut latine macir, λάσερ, ζίγγιβερ. — Τὰ εἰς εἶρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀσυνήθη μὲν, βαρύνεται δέ, Βέχειρ, Σάπειρ, Ἐλεάζειρ, Αἴγειρ, ἐλάτειρ Arcad. p. 20. quorum quatuor prima a Stephano s. Βέχειρ et Etym. M. 107, 36. afferuntur; pro postremo reponendum videtur alterutrum eorum, quae Etym. adjungit: εἰνάτειρ, Ἐλάτειρ ποταμός· neque tamen obliviscendum, horum prius, cujus numerus sing. aris non reperitur, ab Herodiano aliisque Grammaticorum, quos Goettlingius no-

minat De Accent. p. 250. εἰνάτηρ scribi ut cetera συγγενικά. Pro Ἐλεάζειρ apud Theognostum II. 41. rectius Ἀλάξειρ legitur sumtum ex Herod. IV. 164. ubi nomen regis Barcaei vulgo Ἀλάζιρ scribitur, in codd. Ἀλαζείρ, Ἀλαζίρ et Ἀλιζάρ. His adnumeranda sunt γίξειρ exoticum Arrian. M. Erythr. p. 149. et ἔθειρ ab Etym. allatum, praeter quod nullum est, quod cum aliis orationis partibus copulari possit; ac ne monosyllaba quidem, quae supra recensui, ad hunc usum apta praeter unum χείρ. Hinc primum pendet ἀντίχειρ, quod adjectivum est ἀντίχειρσι βόμβοις Athen. XIV. 636. A. sed plerumque substantive dicitur ἀντίχειρ ὁ ὅλη τῆ χειρὶ ἴσον δυνάμενος Galen. Isag. X. 704. et ὁ κοινῶς λεγόμενος καρπόχειρ Eustath. p. 1072, 38. tum adjectivorum numerosa prosapia ἀδικόχειρ, ἀρτίχειρ, ἀντόχειρ, ἐξάχειρ, εὐχειρ, καλλίχειρ, καρτερόχειρ, μονόχειρ, ὀξύχειρ, ταχύχειρ, τετράχειρ. Cum forma significationem mutarunt δυσχεροῦς et εὐχεροῦς, sed reperitur etiam ἀχειροῦς Batrachom. 300. pro ἄχειρες, nec mota est controversia; sed ἀχέροῦς Theognost. Gram. II. 43, 34. non minus suspectum quam proxima, ἀχέλης et ὑπέροῦς, quorum omnium medicinam ancipitem reddit multitudo remediorum, sed accentus nomina propria indicare videtur Ἀμέλης, Ἀκέλης, Ὑπέροῦς, quae in Etym. M. p. 81. et Anecd. p. 1189. conjunguntur, a Theognosto confusa cum adjectivis εὐμενῆς, ὑψικέροῦς, ἀφελῆς. Quae vero ad secundam transmigrarunt declinationem, Grammatici in exiguum compellunt gyrum. Schol. Lips. ad II. I. 402. ἐκατόγχειρον (ἀντὶ τοῦ) ἐκατόγχειρα αἰολικῶς. Suidas Ἀχειρος κατὰ μεταπλασμόν, sive illos scholae duxit consuetudo sive insolentiae cujusdam odor. Ac certe vocabula hujus notae non admodum pervulgata fuisse declarat exemplorum, quae hodie restant, paucitas: τετράχειρος Apollinis epitheton ap. Hesych. s. Κοριδίον, quem Libanius Decl. T. I. 340. τετράχειρα vocat; δεξιόχειρος a Scholiastis lectum in Soph. Ant. 140. ὀξύχειρος quod unus cod. praebet Lys. Or. IV. 101, 8. ἡπιοχειρος ὑγεία, quod hymnorum Orphicorum scriptori concedi potest; sed Athen. XI. 471. D. κύλικα-ὑπεραφρίζουσαν παρὰ κωθωνόχειρον, haud scio an praestet ὑπεραφρ. κῆρα, κωθωνόχειλον. Praeterea ad hanc declinationem

commodissime refertur ἀραξίχειρα τύμπανα Anth. Pal. VII. n. 94. nam quod Sophocles admisit in pari casu Ant. 172. αὐτόχειρι σὺν μιάσματι, minus licet in imparibus. Et quae a praepositionibus ordiuntur πρόχειρος, περίχειρος, quibus suspectius est πρόσχειρος, nec sustentatur exemplo latini *macrocherus*. Ἐπίχειρ semel legitur nec sine suspitione Poll. II. 148. quo non qui manus admovet significari videtur, sed qui ad manus est ut ὑπόχειρ, quod Hermannus Sophocli tribuit El. 1092. Vulgo autem adjectiva cum praepositionibus consociata retinent formam simplicis: καταχείριος, μεταχείριος, quibus se intermiscet αὐτοχείριος (occisor) Schol. Eur. Med. 1269. ut αὐτοχθόνιος, quod supra attigi. — Ex bisyllabis huc referendum χουσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόω (Fr. LXXI. 184.) συγκόπεται ἐν τοῦ χουσοέθειρος Steph. s. Βέχειρ, nos vero spreto syncopae auxilio a nominativo ἔθειρ compositum dicimus, ejus idoneos habemus testes; indidemque fluxerunt obliqui: ὄξυέθειρος ἀνάνθης Nonn. XX. 25. χουσοέθειρα Θέτιν in cantico Heliod. III. 2. v. Corais p. 378. ὄξυέθειρας ἀνάνθας Nonn. XIV. 368. quae sunt generis communis, et propria feminini terminatio λυσιέθειρα κόουρη XIX. 329. XXI. 77. XXXIV. 166. XLV. 48. ὄξυέθειρα καρίς Joann. Ecphr. v. 454. ἡ καλλιέθειρα Nonn. Paraphr. XI. 4. ἡ εὐέθειρα Anacr. Fragm. XLIV. ἡ ταννέθειρα Pind. Ol. II. 46. ἡ χουσοέθειρα Maxim. v. 95. quae a masculino χουσοέθειρ etc. ut modo dixi, derivari possunt, ut a μάκαρ μάκαιρα, a δαήρ δάειρα, a σωτήρ σώτειρα. Quorum si nulli masculinum in ειρ praestructum est⁴⁾, id summa hujus terminationis raritate excusatum videtur. Hanc autem viam detrectantibus patet alia, ut speciem simplicis nominis ἔθειρα in compositione retentam dicamus, quemadmodum κνανόπεζα, πηξιθάλαττα, hisque similia a simplicibus composita esse ostendimus in Dissert. de Feminn. Mot. Ἰλάειρα lunae epitheton, quod Plutarchus ab ἰλαρός, Sturzius ad Emped. p. 609. ab ἰλάηρ vel ἰλάωρ accessit, mihi ab εἶρ λαμπηδών compositum videtur,

4) Boeotos μήτειρ, πάτειρ, dicere testatur Theognostus Anecd. Gram. T. II. 41.

quod et lunae convenit et Leucippidi, cujus soror Φοίβη nominata est. Si qua tamen est de antiquitate illius substantivi dubitatio, ab *ιλάω* liberiore quadam ratione *ιλάειρα* productum dicemus, ut a *μέμφομαι μέμφειρα ἢ μέμψις*, a *πρέσβα πρόσβειρα*, a *πίων (πίαρ) πίειρα*, a *πέπων πέπειρα* Drac. p. 79, 20. a *μάσσω μάγειρος pistor*.

§. 3.

Arcadius p. 20, 7. τὰ εἰς ἤρ ὀξύτονα φυλάττοντα τὸ ἠ κατὰ τὴν γενικὴν φυλάττει καὶ τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, ἀμαλλοδετήρ, ὀβολοστατήρ· τὸ μέντοι ἀνήρ, διπάνηρ (sic), δαήρ, πολυδάηρ, πατήρ, αἰνοπάτηρ, ὡς μὴ φυλάττοντα βαρύνεται⁵), quibus adjungit ἐρίηρ, πάνθηρ et σατυρόφηρ. Pro illo πανθήρ editum Aristot. H. Ann. VI. 35. p. 580, 25. ubi unus Vat. paroxytonum exhibet ut vulgo scribitur apud Xenophontem, Athenaeum, Diod. III. 34. Dion. Cass. LXXVI. 1. Poll. V. 88. λυκοπάνθηρες Etym. Gud. p. 268, 3. τῶν λυκοπανθήρων Eust. p. 856, 51. hisque conveniunt reliqua ἡμίθηρ Apollod. I. 6, 3. Philostr. Jun. Icon. IV. 863. unde Lexicographi nostri incaute ἡμιθήρ retulerunt, μιξόθηρ, ὀλεσίθηρ, quod Valckenarius Euripidi restituit Phoenn. 689. ἀνδροφῆρες alii Hesychio, ex aequalibus compositum ut λυκοπάνθηρες, eodemque accentu. Plura secundae adhaeserunt declinationi εὔθηρος (καὶ εὐίχθυσ) Aristid. XVII. 250. ἄθηρος, πολύθηρος, μιξόθηρος Themist. XXIII. 284. A quam formam Pollux V. 13. orationi convenientissimam judicat. Hinc pendet neutrum τὸ ἄθηρον Plut. de Soll. Anim. XXXII. 194. T. XII. et superlatus πολυθηρότατον νάπος Eur. Phoenn. 802. Ἐγκηρος et ἐπίκηρος hanc unam formam habent, nec minus fixum ἀκήριος, cui πολυκήριος accommodatum est. A verbali στατήρ adjectiva proficiscuntur δεκαστάτηρος, τετραστάτηρος, sed simplicium flexum sequuntur

5) Quae antecedunt τὰ εἰς ἤρ ἐθνικά ἢ κῆρια - βαρύνονται Ἰβηρ, ἀνίβηρ, δόμηρ — sic scribi oportet Ἰλλίβηρ v. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. II. 408. vel Κελτίβηρ, et Λόβηρ. Omissum et Αἰγίηρ Ligeris Polyb. XXXIV. 10, 6. nisi ille potius Αἰγίηρ scripsit.

substantiva ὀβολοστατήρ, βοοδημητήρ, σωματοφρουρητήρ etc. cum gentilitio Κελτίβηρ. Ab his, quae vocalem nominativi corripunt, unum est compositum μελανάθηρ, quod Niclasius scite restituit Hesychio ad Geopp. III. 3, 11. cetera aliorum vergunt, εὐάερος, εὐαέριος, ἐνάερος, ὑπαίριος, ἐναϊθίριος, ἀνάστερος, ἐλικάστερος, διάστερος, ἐξάστερος, ἰσάστερος, ἐπτάστερος, πανάστερος Tzetz. Posth. 58. quorum ad similitudinem in Agloph. p. 462. revocavi vitiosum πολυάστηρ a Schaefero ad Dion. p. 200. commendatum. A γαστήρ vero dissimilia oriuntur: συρόγαστρος, πρόγαστρος, ἐγγάστριος, ἐτερογάστριος, ὀγάστριος, quod et ὀμογάστωρ dicitur ut εὐρυγάστωρ, πλατυγάστωρ, συργάστωρ, ὕδρογάστωρ. sed cur Schneiderus πιθογάστωρ analogiae convenientius duceret quam πιθόγαστρος, causa nulla erat. Haec est solita nominum formatio, quae dativum in $\overline{\alpha\sigma\iota}$ mittunt, κένανδρος, ἐλανδρος, μόνανδρος, ἡμίανδρος, Τίμανδρος, quorum feminina maximam partem propria sunt Τιμάνδρα Paus. VIII. 5. Athen. XII. 535. D. Anton. Lib. c. V. Ἡγησιάνδρα Schol. Od. IV. 22. Σωσιάνδρα Lucian. Imagg. §. 4. Ἀναξάνδρα Clem. Strom. IV, 19, 619. Δαμασιάνδρα Athen. XIII. 574. E. Νικιάνδρη Parthen. XXVII. et homericum Κασάνδρη, quibus redarguit mendosa notatio Ἀλέξανδρα in Epigr. App. N. 287. et Κάσανδρα Eur. Andr. 298. cf. Spitzner. de Vers. her. p. 267.⁶) perpauca appellativa ἀναρπαξάνδρα Aesch. Sept. 776. quod Blomfieldio paene barbarum videbatur, στελλάνδρα ἢ κόρη Hesych. ἀλεξάνδρα herba, quae et ἀλεξάνδρεια dicitur Steph. non ab Alexandro magno, reor, sed ex etymo, ἐψάνδρα in

6) Pro σκολοπένδρα Aristot. H. Ann. II. 10. (14.) 2. Bekkerus p. 505, 13. et Jacobsius in Aelian. H. Ann. XI. 23. substituerunt proparoxytonum, quod saepissime legitur et in his libris et alibi v. II. 14. (10.) IV. 1. 3. IX. 25. (37.) 4. Theophr. de Ign. c. 60. Aelian. H. Ann. XII. 35. Artemid. II. 13, 164. Athen. p. 304. F. Geopp. XIII. 14, 8. et continetur Grammaticorum praecepto v. Spitzner. Prosod. p. 17. qui quum sola Τάναγρα et σκολόπενδρα ex lege excipiant, tacite reprobant σαλαμάνδρα Galen. de Temp. III. 4, 674. T. I. Gregor. Carm. III. 66. A. quod proparoxytonon est Arist. H. A. V. 19, 3. Paul. Aeg. V. 33. 169. Geopp. XV. 1. 34. Aneed. 261, 23. etc.

Ara Dosiadae, quod perperam proparoxytonos scribitur sicut ipsum ἀναρπάξανδρα Eustath. Opusc. XXIV. 216, 94. Legitimum hujus generis accentum habent Σωσιπάτρα Eunap. V. Aedes. p. 32. Τηλεπάτρα Schol. Od. K. 6. Κλεοπάτρα etc. et appellativa ὄβριμοπάτρα, ὄρτυγομήτρα, νεφρομήτρα etc. Tertiam terminationem peperit trope vocalis, ἀντήνωρ, εὐήνωρ, μεγαλήνωρ, ῥηξήνωρ, ὑψήνωρ. Cum κένανδρος congruunt τρίπατρος, ὄπατρος, χουσόπατρος, Ἀντίπατρος, quod Arcadius p. 87. cum ἀλίμενος, δίμηνος, ἀθέμιτος, confert ut a genitivo compositum; cum ἀντήνωρ vero λιποπάτωρ, ἐπιπάτωρ, μητροπάτωρ, ψευδοπάτωρ, τριπάτωρ Orionis epitheton Nonn. XIII. 99. A matris nomine nullum est, quod priori respondeat terminationi; nam ἔμμητρος et περίμητρος ad μήτρα pertinent ut ὑπομήτριος⁷ plurima autem quae secundae, ἀμήτωρ, ἑτερομήτωρ, μουσομήτωρ, παλαιομήτωρ, σιδηρομήτωρ, φιλομήτωρ⁷). Tertia est in ἴος, ὄμοπάτριος, ὄμομήτριος, a quibus πατροπάτωρ, μητροπάτωρ hisque similia differunt non solum quod substantiva sed etiam, ut Pollux judicat III. 23. poetis propiora sunt; adjectivis autem duplex forma concessa est, ἀδελγὸς ὄμοπάτωρ Plat. Legg. XI. 924. E. ἀδελγὸς ὄμοπάτωρ καὶ ὄμομήτριος p. 925. E. ὄμοπάτριοι καὶ ὄμομήτριοι Lys. c. Diog. p. 894. ἀδελφὴ ὄμομητρία Aristoph. Nubb. 1372. ὄμοπάτωρ καὶ ὄμομήτωρ Plut. de Frat. Am. VIII. 45. T. X.⁸) Ad exitum simplicis nulli reditus datur praeterquam proprio Δημήτηρ et facticiis illis ὦ πάτερ, αἰνόπατερ Aeschyl. μήτερ ἐμή, δύσμητερ Hom. et Nonn. XLVI. 194. pro quo licet idem μήτερ ἀμήτωρ dixerit XLVIII. 803. ut et Sophocles El. 1154. tamen illa substantiva esse approbant alia parathesis liberioris exempla: Αἰνελένη, Πτωχελένη, Κορωνεκάβη, Κακοῖλιος, Δύσπαρις, Ἄϊρος, Ἀδικαίαιρχος, Diespiter, Marspiter, collata cum Liber

7) Θεομήτωρ a Christianis S. Maria, ab exteris Rhea cognominatur Nonn. XXV. 334. Pro θεομήτορα κόσμον Maneth. IV. 7. θεομήστορα scribendum.

8) V. Schaefer. ad Simonid. II. 12. p. 129. qui non negabit tamen, avitam dignitatem adjectivae τιμὴν προπάτορα dici posse.

pater et *cacosyntheto omnipater*; *ἀντομήτηρ* vero ita demum probari potest, si dicitur ut *Ἀντοθαῖς*. Sed *Συνθόμητρεις* Tzetz. Anteh. v. 22. *εὐπατέρων* Gregor. Carm. LII. 126. D. *ὀβριμοπάτηρ ὁ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων* Hesych. *κοσμοπάτηρ* aliaque ad Phryn. p. 659. allata aut librariorum correctoramque insectiae inscribenda sunt aut consuetudini adulterinae, quam subsequens Eustathius p. 1681, 18. femininum *εὐπατέρεια*⁹⁾ repetit a genitivo τοῦ *εὐπάτερος*. Quid vero impedit, quominus illud a recto ὁ *εὐπάτηρ* proserpisse credatur ut *ὠκυλόχεια*, quod Schneiderus incommode ad *ὠκυλοχῆς* refert, *ἀμαλλοτόχεια* Joann. Ephr. 390. quod plane omittit, *ἐρουόδεια*, cui nonnulli spiritum lenem inseruerunt tanquam si simplex esset Schol. Ven. II. 635. Ab *εὐπατέρειος* autem, quod Dorvillius ad Char. p. 562. ex Apostolio profert, repeti vetat prosodia. Tertia species est *εὐπάτειρα* διὰ τῆς εἰ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εἰρα Etym. Gud. p. 220. quae apparet in proprio *Καλλιπάτειρα* Paus. V. 6, 5. Schol. Pind. Argum. Ol. VII. et in affinibus, *ἀντιάνειρα*, *βωτιάνειρα*, *ἐννεάνειρα*, quod Arato reddidi probante Buttmano Gramm. T. II. 408. s. I. 242. *παρμιήτειρα*, quanquam simplex extat *μάτειρα φύσις* Synes. H. III. 326. Hesych. s. *Μήτειρα*, quod Zenodotus et Aristophanes tribuerunt Homero ipsi Il. XIV. 259. Cum his autem conferre juvat femininum *κvanoπροώειρα*, ut Herodianus scripsit in Simonidis Fragm. CCXVI. Gaisf. CXLVI. Schneidew. πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ εἰρα, Etym. M. 692, 35. multo ille aptius quam qui *κvanoπροώειρα*, non solum quia iota longum non subscribi solet, sed etiam quia adjectivi *κvanoπροώειρος*, quod nonnulli Homero tribue-

9) Hoc post Euripidem usi sunt Apollonius, Tryphiodorus, Himerius Or. XIX. 3. 716. Gregor. Carm. LXXVII. Christodor. Ephr. v. 99. *Εὐπατέρεια* proprie dicitur *ἀγαθοῦ πατρὸς θυγάτηρ* v. Hesych. s. *Εὐπατρία*, sed transfertur ad locum *εὐπατέρεια ἀλή* v. Adn. ad Aj. p. 230. ut *εὐπατρίδαι οἶκοι* Ion. 1073. *οἶκος τῶν εὐπατριδῶν καὶ παλαιῶν* Plutarch. V. Aemil. c. II. sed his non utar ad defendendum *οἶκοι Ἀργεῖδαι* v. Matthiae ad Eur. Hel. 358. et *οἶκοι Λαβδανίδαι* Soph. Ant. 594. *Φινεΐδες ἀκταί* Iph. T. 423. significat *τὰς τοῦ Φινεΐου, τὰς Φινείας*, id quod scriptura cod. Par. *νιφείας* indicare videtur.

runt, feminina positio fingi nequit nisi producta ultima *κνανοπρωΐρα*. Masculino *κνανοπρωΐριος*, quod Eustathius cum *ἡμετέριος* componit, nonnullos femininum *κνανοπρωΐρεια* ut *ἀνεμώρεια* affinxisse, obscurum indicium praebent Etymologi M. verba p. 319, 2. *ζήτει περὶ τούτου εἰς τὸ Πρωΐρεια καὶ Κάειρα*, quorum caput prius excidit sed posterioris nominis terminatio conjecturam affert, Grammaticum *πρωΐρεια* scripsisse et, quomodo hoc ex *πρωΐρα* sive *πρωΐρα* v. Ellendt. Lex. Soph. T. II. 676.¹⁰) productum sit, planum fecisse fortasse hujusmodi exemplis *Πηνελόπεια*, *Εὐρώπεια* etc. Quartum est *εὐπατρις*, quod eidem p. 333, 28. a nomine *πατρίς* compositum videtur ut *εὐελπις*, sed *τῆς εὐπατρίδος* (scr. *εὐπάτριδος*) *Νηρηίδος* Iph. A. 1077. et *κακόπατρῖν ἰούσαν εἰς οἴκους ἄγεται* Theogn. 193. significant bono et malo patre natam¹¹) nec ab alio principio duci potest *ζωνογάστριες οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι* Hesych. qui et alteram formam servavit *Μεσογάστορα τὸν ζωνογάστορα*. Pro vitioso *γαστρούιδας* Athen. XI. 481. C. aut *εγγάστριδας* scribendum ut Porsonus voluit Advers. p. 127. aut *γαστρούιδας*. Nomen avis *χρυσομήτρις* Aristot. H. Ann. VIII. 9. (3.) 4. pro quo Sylburgius *χρυσομίτρις*, Bekkerus commodius *χρυσομήτρις* edidit, aliis extricandum relinquo. A *φρητήρ* compositum est *ἀφρητήρ*, a *δαήρ* *πολυδάηρ* ab Arcadio memoratum, quo exemplo fortasse negligentior aliquis *λιπάνηρ* dixit pro *λιπήνωρ* seu *λιπесήνωρ*, quod a vulgato *διπάνηρ* propius abest quam *δυσάνηρ*. Obliquum certe casum simplicis similem *γυναικάνδρεσσι* finxit Epicharmus v. ad Phryn. p. 687. cui Eustathius p. 1132, 32. de suo apposuit accusativum *γυναικάνδρα*.¹²) A trisyllabis *εἰνάτηρ* et *θυγάτηρ* nihil pro-

10) Qui *πρωΐρα* scripserunt, iidem *πρωΐος*, *πρωΐζος*, *πρωΐμος*, probasse videntur, qui *πρωΐρα*, ex *πρωΐρα* contractum putarunt ut *ἄδω* ex *ἀείδω* (a quo discrepant *αἴρω* et *φαίνω*) ut *Δαῖρα*, *Καῖρα* quae ex *Δάειρα*, *Κάειρα* coarctata esse volunt v. Addend.

11) *Τὸν κακοπάτριδα Πιττανὸν* Alcaei Fragm. V. 15. ambiguum est, sed *λιπόπατρῖν ἔδωδῆν* Anth. Pal. XV. n. 12. et *φρηγόπατρῖν* Gregor. Naz. Or. XXV. 482. B. a *πατρίς* composita.

12) Herodianus *Μον.* p. 16. *σημειώδης ἢ γαστήρ ὀξυνομένη· καὶ γάρ*

gignitur, ne simplex quidem, quale est *πάτριος, αἰθέριος, ἀστέριος*,¹³⁾ *πατρῷος, μητρῷος, ἀστρῷος, ἀνδρῷος, ἀνδρείος.*

§. 4.

Catalexes $\overline{\sigma\rho}$, $\overline{\upsilon\rho}$, $\overline{\omega\rho}$, uno complexu comprehendam. Theogn. Cram. II. 41. *εἰς ὄρ λῆγον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν πλὴν τοῦ ἄορ καὶ ἦτορ.* Theod. Gramm. p. 135. et Herod. Epim. p. 192. *τὰ εἰς ὦρ διὰ τοῦ ὦ γράφονται πλὴν τοῦ ἄνορ, κάλορ, ἦτορ, ἄορ* et p. 240. *πλὴν τοῦ κάλορ, ἦτορ, ἄορ καὶ ἄνορ ἀρσενικόν (ἀρσενικόν) ὁ ἀνήρ,* quae quomodo corrigenda sint Herodotus docet IV. 110. *οἶδ' οἱ Σκύθαι καλέουσι τὸν ἄνδρα.* Sed τὸ κάλορ, sive ut Moschopolus scribit, κάλλορ, parum expeditio; dorica certe ab hoc loco aliena. Nec satis explorata *ταλάωρ τὸ τόξον* Anecd. p. 1200. quod antiquos per $\overline{\omega}$ declinasse dicunt ut *τοῦ ἠλέκτωρος, τοῦ προσπάτωρος,* et quae Hesychius apponit *Κέμμωρ τὸ μέγα κῆτος, Ἔορ θυγάτηρ ἀνειψιός, Ἔορες προσήκοντες, Εὐρέσφι γυναιξί, Μάκορ δίκελλα, Οἰοθόρ (post Οἷω) Προμηθεύς,* peregrina vero *Ἀθῶρ* et *Ἀρξῶρ* Diod. XIV. 16. Ad componendum duo tantummodo apta sunt, unum ab Hesychio allatum *Ξυνάωρ εὐναία δάμαρ*¹⁴⁾, *γυνή, ἄλοχος,* cujus accusativum *τὸν συνάορα* ex oraculo Eunap. p. 27. jam Muetzellius attulit de Theogon. p. 193. similem Aeschyleo *ὑπερπόντιον τιμάορα* Suppl. 42. Alterum est *χρυσάωρ* proprium Steph. s. *Εὐρωπος* et adjectivum,

ἄλλως τὰ εἰς $\overline{\tau\eta\rho}$ ὀξυνόμενα ἀρσενικά, *ἀστήρ, ἀλκίηρ,* ὅποτε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους εἴη ὡς τὸ *ῥαιοτῆρα κρατερῆν, ὕλης τε γαστῆρα* scrib. *ἔλην στεγαστῆρα,* non ut Dindorfius, *ὕλης τ' ἐργαστῆρα,* quo genus femininum non demonstratur.

13) *Ἀστέριος,* quod Vossius ad Arat. 693. graecum esse negat, non solum a Stephano topicis *Ἀστερία* et *Ἀστέριον* praestruitur, sed legitur etiam in Anth. Pal. IX. 208. ubi si quis *ἀστρῶν* corrigat, numeros volubiles nimis adstringet; sed *ἀστερία ἄμαξα* Callim. Fr. CXLVI. Bentl. suspectum habeo ipse.

14) Haec duo vocabula, quae vulgo commate interposito disjunguntur, conjuncta sunt in Aeschyli Fr. 327. *Ἥρα τελεία Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.* Hesychius pro *Ἐόρτας ἀρσεκούσας, καλάς,* scripsisse videtur *ἔορας* i. q. *ἄρας.*

quod idem Hesychius perquam varie explicat χρυσοήλιος, χρυσοκίθαρις ἢ καλλιόμηλος, quo loco χρυσοήλιος scribendum et καλλιόμηλος, nam ὀαρίζειν interpretantur ὀμιλεῖν et ὀαρίσιν — ὀμιλον. Neque χρυσάωρ solum dicitur sed etiam χρυσάωρος ut δολιχάωρος. Quae fortasse omnia a communi stirpe verbi ἄρω ducta sunt, sed ea differentia ut solum neutrum terminetur in ὀρ, communia in ὠρ vel in ὀρος. Ab ἦτωρ, quod Eustathius p. 113, 33. et Philemo §. 85. per casus declinari negant neque certa est scriptura in Simonidis Fragm. VII. 6. ἦτορι γαλαθηνῶ, complura manant: δολοήτωρ Sybill. Prooem. κακοήτωρ ib. I. 181. μεγαλήτωρ, cujus omnes casus in usu sunt. Longius non proceditur; nam pro εὐητόριος apud Philostratum vere emendatum est εὐήτριος. In τῶ terminata perpauca sunt; nam quae apud Hesychium extant βόμβυρ ἄμμιος, ἰθύρ τὸ σιδήριον τοῦ ἄξονος, κόρυρ θριγκός etc. speciem doricam, auctorem nullum habent, gentilicia autem, quae Eustathius perstringit p. 932, 21. et ad Dionys. v. 491. Ἐφνρ, Κέρνρ, Ἰλλνρ, Ἀσσνρ, et quod Theognostus addit p. 41. Φίλνρ, eorum casum primum non inveniri Herodiano credimus ap. Etym. M. 506, 20. qui duo sola admittit a Schol. Theocr. I. 1. comparata μάρτυρ et ψίθυρ, quorum prius Herodianus Eust. p. 114, 18. Aeolibus tribuit a communi usu sejunctum; alterius testis nullus. Mormyres in Ovid. Halieut. dicuntur qui graece μόρμυροι ut siser σίσαρον, cicer κίκερος sive κίκερός. Asturem Memnonis armigerum Silius finxit III. 332. ex gentis nomine Astures, Graecis ignotum. Κόσσυρ a Ptolemaeo appellatur insula, quam antiquiores Κόσσουραν dicunt v. Tzchuck. ad Mel. Vol. II. P. II. 581. Composita in hoc genere non reperiuntur nisi forte apud scriptores Christianos ὁ καλλιμαρτυρ vel μεγαλόμαρτυρ, quae tamen politiores repudiant praeferentes ἱερόμαρτυρ Phot. Cod. CCLVI. 766. μεγαλόμαρτυρ Eustath. Opusc. 167, 20. θεόμαρτυρ I. 2, 20. et conjuncta in Anecd. Bachmann. T. II. 354. ὀσιόμαρτυρ, καλλιμαρτυρ, πρωτόμαρτυρ, congruenter antiquis αὐτόμαρτυρ, ψευδόμαρτυρ nec apud Plutarchum ψευδομαρτυρ ut Scheiderus ait, sed ψευδομαρτυρες legitur cf. Suicer. Thes. s. Στέφανος. A nomine

neutrius generis compositum substantivum unicum est plurale τὰ ψευδόπυρα, adjectiva plura ἄπυρος, ἐπίπυρον etc. In ωρ exeunt plurima a verbis orta, simplicia ῥήτωρ, ἴστωρ, et a simplicibus composita ἐθελορήτωρ, πολυπρήκτωρ, διογενέτωρ etc. quae, ut simplicia ipsa, utrumque genus complectuntur, ἢ παμβώτωρ, ἢ παμμήτωρ, ἢ ἀπάτωρ, ἢ πολυάνωρ, modo femininam formam mutuuntur a nominibus in ης sive ηρ, πολυβότειρα etc. Ac verbalibus aditus etiam ad secundam declinationem patet, ἵνα μὴ ἀνίστορος ἦς (nisi ἀνιστόρητος scripsit) Galen. Ther. ad Pis. V. 232. T. XIV. quo si paronyma traducuntur, iota recipiunt, Εὐπατορία ab Eupatore condita, εὐπατόριος ἢ βοτάνη Galen. l. c. IV. 288. vulgo εὐπατόριον dicta, sicuti Apaturia nominata dicuntur solemnia τῶν ἀπατόρων. Sed quaeritur, num haec terminatio etiam communibus possit concedi. Substantiva quidem feminini generis a πατήρ, μήτηρ, θυγάτηρ, nulla propagantur, sed satis multa ab ἀνής, partim simplicia ἡγορέη, ἀνδρία, pars composita, εὐανδρία, φιλανδρία, εὐηγορία, μεγαληγορία, ὑπερηγορέη, ac neutra duo diversis genitivi formis congruentia πολυάνδριον et ποιμανόριον. • Sed hoc et primitivum ποιμάνωρ a Blomfieldio ad Pers. 76. in dubium devocatur, qui negat se videre quomodo ex ποιμήν et ἀνής huius moduli vocabula concinnari possint; quare scribendum esse ποιμάντωρ et ποιμαντόριον, id quod Guietus praecepit ad Hesych. s. h. v. ¹⁵⁾ Passovius autem non repudiat quidem illud ποιμάνωρ sed simplex esse statuit, nam compositum ποιμανάνωρ dicendum fuisse. Quorum prius non aberrat a sententia eorum, qui adjectivum λεσχηνόριος a λεσχάινω repetunt, sed infirmatur eo, quod a verbis in αινω, εινω, ννω, quae permulta sunt, nullum producitur nomen in νωρ. Quamobrem Eustathio assentior ποιμάνωρ compositum esse, utique non ab integro ποιμήν vel ποιμαίνω, sed a stirpe ut λιμηρός, de quo supra loquutus sum, Ποίμανδρος, Pimander hermeticus, Ποιμανδρία, omniumque simillimum Εὐφράνωρ, quod quum Appollonius de Adv. p. 546, 15. cum Νικάνωρ, Ἀντήνωρ,

15) Theognostus Cram. II. 23, 17. ποιμάνωρ βασιλεύς, ποινίδες βάνχαι, posterius mendose pro ποτνιαδες.

contendit ut copulatum, omnem nobis dubitationem tollit; neque obstat, quod illa dorica dicit, *ποιμάνωρ* autem in diverbiis legitur, nam in eodem genere Aeschylus *πειθάνωρ* scripsit et *φιλάνωρ*, in canticis pugnantia secum *ἀστεργάνωρ*, *πολύάνωρ*, *δεισήνωρ*, *ἀντήνωρ* cf. Ellendt. Lex. Soph. Praef. T. II. p. XVII.¹⁶) Et quod idem adjungit Apollonius *Ἐλεφήνωρ*, ab *ἐλεφαίρομαι* compositum dicunt, non integro illo sed primitivo, cujus species apparet in *Ἐλπίνωρ* v. Eustath. p. 1877, 30. His vero rationibus neutrum quoque *ποιμανόριον* a suspitione vindicatur. Adjectiva nulla succurrunt praeter *Ζεὺς Ἀπατηγόριος* Anecd. p. 416. et *ἀγανόριος* sive *ἀγανόρεος* Aesch. Pers. 1026. *ὑπερηγόρεος* Theocr. XXIX. 19. quorum primum fortasse a Grammaticis fictum, horum scriptura controversa est; de *φρατόριος*, *ἀνακτόριος*, alibi disseruimus. A simplicibus in *ωρ*, quae a certo verbi inclinamento repeti nequeunt, unum est syntheton *ἀρχίφωρ* et heteroclita *αὐτόφωρος*, *κατάφωρος*, *περίφωρος* v. Wyttenbach. ad Plut. de discr. adul. p. 425. T. I. Qui clepsydrae appositus est, dicitur *ὁ ἐφύδωρ* Poll. VIII. 113. Hesych. vetere scribendi more, quem antiquitatum graecarum enarratores imitari nollem; composita sunt *ἔφυδρος*, *ἐφυδάτιος*, *ἄνυδρος*, *ἀνύδατος*, *μελάνυδρος*, *ἐνύδριος* Procl. in Tim. I. p. 43. Non componuntur *ἄχωρ*, quod Arcadio restituendum pro *ἄπωρ* p. 19, 16. et quod Alexander Trall. I. 8, 12. huic cognatum putat *ἴχωρ* (corruptum videtur *ἀνίχωρ* Herodian. *Μον.* p. 32, 16.) *ἔλωρ*, *κέλωρ*, *ἔλδωρ*, *τέκμωρ*, quorum unum est generis ambigui. Herodianus l. c. *ὁ Ἰβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται, οὔτε κατὰ σφετέραν ἐέλδωρ.* Schneidewinum, qui ad Fr. XIV. Herodianum graece declinare scisse negat, praetermittimus, potiusque edoceri cupimus, utrum Technicus apud Ibycum *ἔλδω* legerit a recto ἢ *ἔλδωρ* declinatum ut *τὸν ἰχῶ*, an fuerit eorum sententiae particeps, quos improbat Eustathius p. 566, 32. *τὸ γράφειν ἰχῶρ μετὰ τοῦ ρ κατὰ ἀποκοπὴν μόνου τοῦ τελευταίου φωνή-*

16) Quidnam causae fuit cur Aristarchus II. *Α.* 92. *Βιάνωρ* scribere mallet quam *Βιήνωρ*? num simplex esse credidit ut *Θεανώ*? Nisi id quod contractum est ex *Θεονόη* v. Addend.

εντος, οὐ πᾶν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, quod alii ἰχώρ scripserunt fortasse ut indeclinabile. Femininum videtur κέλωρ ἢ φωνή Hesych. cognatum cum κελαρῦζω.

C A P. III.

De nominibus in sigma simplex exeuntibus.

§. 1.

Ex nominibus primae declinationis unum βορέας hoc loco tractare statutum habeo, quod in appositione manet immutatum μελαμβορέας, mutatur in synthesi κατάβορῆος Plat. Crit. 118. B. ὑποκατάβορῆος Theophr. πρὸςβορῆος Eur. cui librarii saepe alterum ῶ subtrahant v. Tzschuck. ad Strab. T. III. 34. T. IV. 452. Schweighaeus. ad Athen. T. II. 100. et προς-βόρειος, διαβόρειος, μελαμβόρειος, apud Theophrastum, Strabonem, aliosque inferiorum; ac gentem quoque Hellanicus Ὑπερβόρειοι γράφει διὰ διφθόγγου Steph. ut Jambl. V. P. XXXII. 215. p. 430. Aelian. V. H. II. 26. H. Ann. XI. 10. ubi duo codd. Ὑπερβόρειος praebent, quam formam non solum Herodoti libri consensu summo tuentur, sed etiam ceterorum exempla numerosissima Aesch. Choeph. 383. Plat. Charm. 158. B. Aristot. H. Ann. VI. 29. Lucian. Philops. §. 13. Antonin. Lib. c. XX. Athen. XIII. 605. C. Diog. La. VIII. 11. Liban. T. I. 378. Porphy. V. P. p. 58. Sext. c. Ph. I. 603. etc. atque illorum ipsorum, ex quibus modo Ὑπερβόρειος attulimus, Jamblich. V. P. VI. 30. p. 68. XIX. 9. p. 196. Aelian. H. Ann. XI. 1. Simplex vero βόρειος Arat. 249. sustulit Buttmannus, et pro βόρῆος Aesch. Sept. 529. scribere praestat βορῆαῖος, quod et hoc loco cum βόρῆος sive βόρειος certat et alibi v. Jacobs. ad Anth. Pal. VI. n. 245. ὑπερβόρειος cod. Ciz. Jamblich. XXVIII. 135. p. 284. antiboraeus Vitruv. IX. 8, 1. quod apud Graecos non reperio. Adjectiva tertiae declinationis simplicia et composita eandem terminationem habent: αἰνοτάλας, δυστάλας, παντάλαν' ἄγη Aesch. Pers. 637. παμμέλας, λευκομέλας, ὑποχλωρομέλας, ὑπέρομεγας Arist. Eqq. 158. Aelian. H. Ann. VI. 63. 1) πάμμεγας Plat. Tim.

1) Hic Edd. veteres paroxytonum exhibent et pari vitio ὑπομέλαν Hippocr. de Morb. I. 181. T. II. Epidem. V. 560. T. III.

p. 26. Phaedr. 128. E. sed *παμμεγέθης* Parm. 128. B. Demosth. p. 416, 15. *ὑπερμεγέθης* p. 684, 4. Aeschin. p. 390. quae pariter probat Pollux III. 88. cum aliis autem orationis partibus terminatio mutari solet, *εὐμέλανος*, *εὐμεγέθης*, *ἰσομεγέθης*, *ἀπειρομεγέθης* Sext. c. Geom. p. 324. *πολυμεγέθης* Eustath. Opusc. XXIV. 16, 217. cui regulae ad Phryn. p. 106. breviter expositae neque *ἀμεγέστερος* repugnat Theophr. de Sens. c. 76, 678. neque *εὐμεγα* Leonidam Tarent. XCV. quippe corrupta, illud detractioe syllabae, hoc conglutinatis vocabulis, quae in Anth. Pal. VII. 506. recte dirimuntur. Ac motionis quoque, quae dicitur, per genera et gradus, nulla reperiuntur nisi in parathesi et compositione debili exempla *ῥυπαρομέλαινα* Athen. IX. 395. D. *ἐρυθρομέλαινα* XIV. 652. E. *παντάλαινα*, *δυστάλαινα*, *τρισμέγιστος*, *παμμέγιστος* Aelian. H. Ann. X. 2. Non mobilium exempla haec sunt: *πολυδειράς*, *πολυσπυλάς*, *συννοριάς*, *συμφυγάς*, *χαλκεμβολάς*, *χαμαιεννάς*, *οὔρεοφοιτάς* etc. quibus si genere neutro opus est, a secunda declinatione sumitur, *φιλολάμπαδος*, *ἄδαδος*, *ἐνδαδος*, pro quo Aeschylus *ἐνδάς* sive *ἐνδας* retinuit. Neque pauca a simplicibus *ἀρρήτοις* ortum habent, *ἀποφράς*, *ἀποσπιάς*, *κνυοσπιάς*, *όλοσπιάς*, *παρασπιάς*, *ἀποστιάς* ὁ *φυγών* Aesch. Fragm. LXXIII. *βουστάς*, *παραστιάς*, *χοροστάς*, *συστιάς*, *ἐμβιάς*, *ἐπεμβιάς*, quorum pleraque adiectiva sunt, ultimum substantivè usurpavit Paulus Silent. Ecphr. Soph. I. 175. *ὄρέων μὲν ἐπεμβιάδος οὔτι χατίξεις* (sicut illi, qui Ossae imposuerunt Pelion) et II. 519. *λυκάβαντος ἐπεμβιάδα* id est consequutionem²⁾. Sed *λυκάβας* ipsum ab hoc verbo compositum esse nemo affirmet paullo consideratior. Neque mentione digni qui homericum *ἀνδρακιάς* substantivum esse crediderunt vel a futuro *κιάσω* compositum vel pro *ἀνδρόδασις* usurpatum v. Apollon. Lex. Sed jure huc referuntur *ἀκάμας*, *ἀδάμας*, *κεκραξιδάμας*, *λαοδάμας*, *λεοντοδάμας*, *χαλκωδάμας*, quae quia et declinationem masculinorum participio-

2) Nomen *ἐπίβδας* qui interpretati sunt *ἐπιβάδας* v. Ruhnk. ad Tim. p. 120. ex accusativo tertiae declinationis *ἐπιβάδα* nominativum primae *ἐπίβδα* elicerunt.

rum sequuntur idemque genus servant quum propria fiunt, *Ἐνρὺδάμας*, *Θειοδάμας*, *Πραξιδάμας*, *Λαοδάμας*, jam olim a feminino genere exclusi adversatus in hoc Boeckhio, qui ἡ ἀνδροδάμας Pindaro impertitum ivit. Sed duorum generum aliterque declinata sunt, quae a verbo κεραννῦναι ortum habent; primum αὐτόκρας, quod Pollux VI. 23. sq. affert cum affinis ἄκρατος, εὐκράτος, εὐκράστος, εὐκράης καὶ αὐτόκρας ὁ μηδεμιᾶς προσθήκης δεόμενος, καὶ αὐτοκράας καὶ αὐτόκρατον καὶ νεοκράς, quod in cod. oxytonos scribitur ut Arcadius jubet p. 20, 25. τὰ εἰς ας ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ α, οὐδέποτε ὀξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ὧσιν ἀπὸ παθητικοῦ παρασύνθετα (scrib. ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου σύνθετα) ὡς τὸ χαλκοκράς καὶ γαλακτοκράς³). Idem p. 195, 11. τὰ εἰς ας ὀξύτονα, εἰ μὲν εἴη ὀνόματα, συστέλλονται, Ἄρκας, φηγάς, ἐθάς, εἰ δὲ μετοχαί, ἐκτείνονται, Ἰστάς, πιμπράς· σεσημειώται τὸ ἐθάς (scrib. ἱμάς) καὶ ἀνδριάς⁴) καὶ ὅσα παρὰ τὸ κέραμαι, ἰσοκράς, ἐλικράς (sic). De mensura consentit Draco p. 12. ἐκτείνονται τὰ ἀπὸ τοῦ κερᾶσθαι σύνθετα ὡς ἐλικράς, μελικράς, cujus aliam speciem refert Hesychius *Μελισσόκρας ἢ γλυκεῖα δέλτος*, significans *mellifluum carmen*. Idemque Photius dicere voluisse videtur his verbis *Νεοκράς καὶ χαλκοκράς καὶ ἀλικράς*, quod et illis reddendum pro ἐλικράς et Suidae pro ἀλίαρος ἡρτυμένος ἄλατι, nisi quis illic χαλκοκράς praeoptat eodem auctore Suida utut falso: χαλίρητος ποτός ὁ χαλῶν τὰς φρένας ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ χ, ἄλις ἄκρατον ἔχων· fallitur autem et de primo vocabulo, quod sine dubio ab ἄλις compositum ut ἀλίμικτος et ἀλίανες (scr. ἀλικραεῖς) θαλασσομιγεῖς Hesych. et de secundo, in quo χάλις inest. Feminino adjunxit Aeschylus Fragm. 384. νεοκράτας (sic) σπονδάς, eodemque modo Euripides scripsisse videtur Antiop. XLVI. (XLI. 83. M.) βροτοῖσιν εὐκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδονή pro vulgato ἡδέως, *nulum solidum gaudium*, ut ἀκίρατος ἡδονή καὶ καθαρὸς Plut.

3) In seqq. p. 21, 1. pro ἀρκᾶς scribendum *Μαριᾶς*.

4) Si vera est tonosis ἱμᾶντος et ἀνδριᾶντος v. Anecd. Cram. I. 217. hoc rursus dissident a participiis, quorum alpha corripitur.

V. Mar. XXIII. καθαρὰ ἡδονή Achill. Tat. XXIII. καθαρὸν καὶ ἀμιγῆς τὸ χαῖρον οὐκ ἐπιδέχεται ἢ ἀνθρώπου φύσις Heliod. V. 4, 178. quod autem Stephanus dicit s. Τάρας probatum Eustathio ad Dion. v. 376. οὐδὲν εἰς ρας θηλυκὸν εὐρίσκεται, aut μόνως θηλυκὸν intelligi voluit aut de iis loquutus est, quae genitivum in αντος mittunt ut Πρᾶς Πράντος, Ἄρας Ἄραντος Paus. II. 12, 3. Sed a genere neutro adjectiva a κέραμαι composita non minus abhorrent quam cetera verbalia; neque adversatur Hesychius: χαλκόςρας, χαλκόςρατον νόμισμα, nam glossema non necesse est genus glosae sequi, quae hoc loco ad certi nummi nomen masculinum, ut sunt pleraque nummorum nomina, referri videtur. Αὐτόκερας autem et μετάκερας adverbia esse Grammatici testantur. Phrynichus App. p. 3. αὐτοκέρας (sic) σημαίνει τὸ αὐτοκέραστον καὶ συμμέτρως κεκερασμένον. Εἴρηται δὲ ἐπιρῶρηματικῶς. Suidas Κεράς ἐπιρῶρημα ἀντὶ τοῦ κεραστικῶς· ἐκ δ' ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' αὖ κεράς ἠφύσατ' ἄλλο· ὁ δὲ νοῦς, ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἠντλησεν ἀπὸ τοῦ ἄγγους, ἐν ᾧ ἦν, quo significare videtur κεράς non cum ἄλλο quasi substantivum cum adjectivo conjunctum sed absolute positum esse *adhibita temperatura*; quare etiam ultimam acuit ut adverbia solent ἀγκάς, ἀνδρακάς, ἐκάς, ἐγκάς (i. q. ἐγκυτί intus). Neque huic sententiae adversantur Comicorum versus, quos Athenaeus profert III. 123. E. primum ἢ μὲν τὸ θερμὸν παρέχεεν, ἢ δ' ἐτέρα τὸ μετάκερας, ubi adjectivum adverbio junctum dici potest ut Plat. Tim. p. 34. C. μετέχοντες τοῦ προστυχόντος τε καὶ εἰκῆ, deinde ἐβόησ' ὕδωρ ἐνεγκεῖν, ἄλλος μετάκερας, quod ita reddi licet *illud quod μετάκερας vocatur*. Verum tamen rebus omnibus consideratis ad hanc revolvor conjecturam, sicut a δέμω ducitur δέμας id est δομή structura, a δέρω δέρας, a δέω (δεῖδω) δέας, a σιέπω σιέπας, a λείβω (λίπω, liquo, liqueo) λίπας, itidem a κέρω κέρας et composita, quae sola remansisse videntur, μετάκερας atque αὐτόκερας, quae quum natura substantiva essent generis neutrius sed indeclinabilia, ad similitudinem adverbiorum reciderunt, ut obsoletum λίπα. Quibus approbatis simul illud manifestum fuit, μετάκερας non ut Schweighaeuserus

opinatur ad Athen. T. I. 291. ex μετακέρασμα, quod apte restitutum est Plut. de Fac. Lun. XXX. 98. imminutum esse sed nativum, deinde adjectivum *ὁ* et *ἡ* *αὐτόκερας*, quod Lexicographi offerunt, rejici oportere, nec probari posse paroxytonesin *αὐτοκέρας* Anecd. Bekk. p. 467, 7. Hesych. Phot. Declinabilia modo eum accentum habent, quem Grammatici praescribunt, *εὐκράτα φίλον* Aesch. Choeph. 344. Athen. XI. 482. B. quo refellitur Schneideri opinio, *εὐκρας* et *αὐτόκρας* hunc unum habere casum ad Theophr. T. III. 541. *εὐκράς ἔρωσ* Asclepiades Anth. Pal. XII. n. 105. et Suid. *νεοκράς* Hesych. modo contrarium: *εὐκρας εὐκρατος* Etym. M. *νεόκρατα ποιεῖν* Plut. Symp. V. 4, 215. T. XI. Athen. XV. 665. E. quod per omnes codd. obtinet sed a Dindorfio regulae accommodatum est. Veruntamen veteres ipsi ejus auctores non omnia, quae in contrarium veniunt, corrigenda censent, sed metaplasta esse defendunt: *ἔστι τῷ μελικράτῳ καὶ χαλκοκράτῳ καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τῷ μελίκρατι καὶ τῷ χαλκόκρατι* Anecd. p. 1226. quae significatio est, nominativos *μελίκρας* et *χαλκόκρας* illis fuisse ignotos; sed quum hoc propter raritatem vocabuli fortuitum videri possit eademque accentus inconstantia et obliquos, quos modo attuli, et hoc universum genus pervadat v. Dissert. II. C. II. merito repudiamus metaplastum nulla idonea ratione fundatum. — A substantivis masculinis composita sunt *ἀνδρογίγας*, *τριγίγας*, *ὄνυχχέλας*, *ταυροκέλας*, *εὐκρας εὐκέφαλος* et *λευκόκρας λευκοκέφαλος*, quae Hesychius retulit, utrumque a masculino compositum; a neutro *κάρα* sunt *ἀμφικαρής* et *δικραής*, de quibus supra admonui.

Sequitur tertium genus neutrum, quod bisyllabiam non egreditur, *οὐδὲν γὰρ εἰς ᾗσ λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔστιν οὐδέτερον* Etym. M. 491, 22. qui hoc quoque Herodiani scitum affert p. 639, 8. *ἀπὸ τῶν εἰς ᾗσ οὐ γίνεται σύνθετον ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ὄσ*, quare *ἀμφώης* ⁵⁾ non ab *οὔας* compo-

5) Vulgo *ἀμφώεις* legitur, quod non convenit exemplis *ὡςπερ παρα τὸ εἶδος εὐειδής*, *γένος εὐγενής*, *οὔτω παρα τὸ ὄος ἀμφώεις*. Accentum Buttmanus confert cum *δυσώδης*, *πανώλης*. Herodianus π. Μον. p. 14.

situm esse, sed ab οὔτος sive ὄτος, quod comparat cum οὔδος, γῆρος, ὕδος etc. Contrarium quidem sentit Eustathius p. 870, 2. τὸ ὄς ἐκ τοῦ οὔτος, ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἑτερούας (hoc accentu etiam Anecd. Gram. II. 7, 22.) ὁ μόνωτος, sed deest testis, vulgoque composita habent formam genitivi vel integri ἀνούατος, μονούατος, χρυσούατος, vel affecti βραχύωτος, πολύωτος. A κτέρας existit ἀπτερήs, κακοπτερήs — a κέρας ῥαιβοκτερήs τοῦ ῥαιβοκτεροῦs Hesych. s. Ῥαιβοκτερεῖs, et ὑψικέρας τοῦ ὑψικέρητος Anecd. p. 1189. 6) et λευκοκέρατες, cui perperam nominativum λευκόκερας praescribunt. A κνέρας ἀμφικνεφήs, ἀκροκνεφήs, ἑτεροκνεφήs ut a νέφος ἰοδνεφήs, ἀλιδνεφήs, quod Hesychio restituendum pro ἐλιδνοφήs: indidemque resumto adjectivo simplici ἀκροκνέφαιος ut δικέφαιος δύο κέρατα ἔχων Suid. et ὑπουδαῖος, ἐπουδαῖος, κατουδαῖος, quorum in accentu diversitatem alibi tractabo. Alia ad secundam transmigrant declinationem sive atticam εὐρόκτερος, μελάγκτερος, ὀρθόκτερος, πολύκτερος, ῥινόκτερος, quod si, ut Siebelisius statuit ad Paus. IX. 21, 2. ex ῥινόκτερος contractum esset, alium haberet accentum, et a similibus ἀγῆρος, παντογῆρος, λειπόκτερος, πολύκτερος Theodos. Gramm. p. 68. ἡδύκτερος, cujus comparativus quoque invenitur ἡδυκτερώτερος Aristot. de Gen. Animm. V. 6. p. 786, 15. ut ἀξιοκτερώτερος Dio Cass. LXXIV. 9. sive eam, quae vulgaris dicitur ἀκτερος Maxim. Tyr. XVII. 318. Galen. de Adm. Anat. IV. 3, 94. ἡύκτερος 7), νῆκτερος, πολύγγρος

hoc dicere videtur, οὔτας genitivum habere οὔατος, ὄας ὄατος, ὄας ὄατος, ὄς ὄτός καὶ ὄός οὐκ εἰρημένον μὲν, συνεσηματισμένον δὲ (τῶ) παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμφώης: τοῦ μέντοι ὄς ζητητέον τὴν κλίσιν. Si ἄουτος, quod Lexicographi nostri susceperunt, testem haberet, declinationem simplicis conjectare possemus.

6) Αἰγοκτερεῖs, a quo obliqui ducuntur, praetermitto ut inusitatum; aegiceri genitivus legitur apud latinos poetas ut et buccera secla atque buccerius, quo Graeci non utuntur.

7) In oraculo Phleg. Trall. de Mir. X. p. 70. ubi Romani diis inferis immolare iubentur ἐννέα ταύρους φανὰς ἡνέκτερος, scribendum videtur ταύρας φαιάs. Hesychius Μονόκτερα, τό μηκέτι ἔχον τὴν ἀλκήν, scrib. τὰ — ἔχοντα. Ἀμφίκτερος et ἀκρόκτερος Phot. s. Ἠνιόκτερος et Schol. Apoll. I. 566. non proxime a κεραία composita sunt, sed a primitivo κέρας.

Lobeck. Paralip.

Galen. Art. Med. VIII. 328. T. I. Poll. II. 13. *εὐγῆρος* v. Wyttenbach. ad Plut. Consol. ad Apoll. p. 740, *πρόγῆρος*, *σύγῆρος*, *ταχύγῆρος*, *ἄκρεος*, *γλυκύκρεος* Sophro ap. Demetr. de Eloc. §. 151. et Athen. II. 86. E. ubi cod. *γλυκύκρεως*. Alia genitivi formam iterant, modo plenam, *ἀγῆρατος*, *μονοκέρατος*, *ἀμβλυκέρατος* Schol. Ven. II. 22. modo cavam sive hiuleam *πολυγῆραος*, *ἀγῆραος*, *εὐκέραος*. Postremo quum ambigua atticae declinationis terminatio diversis casibus ortum dederit *τοῦ καλλίκερω*, *τὸν ὑψικέρων* (sic) Nonn. XVII. 130. et *τοῦ ῥινοκέρωτος* Oppian. Cyn. I. 10. aegocerotis Lucr. V. 614. *τῷ αἰγοκέρωτι* Orph. π. Σεισμ. v. 51. *τὸν αἰγοκέρωτα* Julian. Or. IV. 156. A. Agath. Hist. V. 3, 145. hinc nova prodiit nominativi species *ὁ αἰγοκέρωτος* Anthol. Cetera huc atque illuc vagantur; a *σέλας εὐσέλαος* Paul. Euphr. Soph. II. 414. a *πέρας διαμπερής*, quo utitur Rufus Ephesius III. 50. *ἐκπρήσεις διαμπερεῖς*, a *δέπας* vero verbale *φιλοδέπαστής*, a *γέρας ἀγέραστος*. Accusativum *λεοντοδέρην* Orph. Lith. 613. Passovius ad *λεοντοδερής* retulit fortasse aeolicum esse ratus, sed ille *λεοντοδόρην* scripsisse videtur. Aeschilo Sept. 83. Hermannus *ἐλέδεμας* tribuit contrarium Herodiani praecepto paullo ante appposito; quo incommodo vacat Passovii correctio *ἐλασιδέμνιος* Opusc. p. 104. cetera improbabilis. Hactenus dixi de adjectivis; quae vero Etymologus l. c. affert tanquam e lege excepta: *τὸ γὰρ καλλικρέας καὶ βουκρέας σύνθετα*, substantiva sunt ut ceratiorum nomen novitium *τὰ ξυλοκέρατα*, ut *artocreas*, *Chrysoceras*, eadem accentus inconstantia, qua pleraque hujus generis; *πάγκρεας ὅπερ ἔνιοι καλλίκερας ὀνομάζουσι* Galen. de Ven. Dissect. I. 781. T. II. quorum prius pariter proparoxytonon est de Us. Part. V. 2, 344. et compluribus locis, ut et *βούκερας* Theophr. Caus. VI. 14, 10. Galen. de Fac. Alim. I. 14, 537. T. VI. sed accentu non retracto *βουκρέας* Hippocr. Mul. I. 700. T. II. Ruf. Eph. de Affect. Ren. p. 3. Galen. Gloss. s. h. v. et s. *Αἰγοκέρας*, quod alibi melius *αἰγόκερας* vel *αἰγίκερας* scribitur. Similiter *τὸ ὑπόκερας* organi nomen Theophr. de Mus. Ecl. II. 191. T. V. *τὸ δίκηρας* Poll. VI. 97. Athen. V. 202. B. ubi codd. nonnulli *δικέρας*. Herbae vero illae etiam adjective appellan-

tur; τὸ βούκερον, τῷ βουκέρω Theophr. τοῦ βουκέρου in Hippiatricis, quod Schneiderus ad Theophr. T. III. 689. in Hippocratis libris quaesivit, scripturae compendio deceptus; et attice αἰγόκερος, βούκερος Dioscor. Mat. II. 124, 243. II. 207, 323. τραγόκερος III. 25, 364. καλλικέρος χυλός in formula medica Galen. de Comp. Med. p. Locc. I. 1, 423. T. XII. quod rectius sed mendoso tamen accentu scribitur p. 426. καλλικέρος τῆς τήλεως δονεῖ μοι λέγειν, ὀνομάζεται δὲ παρ' ἡμῶν ἐν Ἀσίᾳ αἰγόκερος, sed distinguitur in libro de succedaneis p. 731. T. XIX. ἀντὶ καλλικέρω (sic) τῆλις.

§. 2.

In ais quae exeunt componendo non mutantur, ἀβρόδαις, διόπαις, ὀβριμόπαις etc. nisi a verbo originem habent ut ἄδαιτος, ἀντόδαιτος, aut cum praepositione composita sunt, *Epidactia* Veneris cognomentum. In aus duo sola sunt, γραῦς et ναῦς, ad copulandum perinde apta. Arcadius p. 93, 1. τὰ εἰς aus πολυσύλλαβα βαρύνονται, χιλίοναυς, ὁμόγραυς (ser. ὁμόγραυς) quod mendosius etiam ὁμογραῦς scribitur ap. Phot. s. Σπαρτοπόλιον. Eodem modo λιχνόγραυς, λιπόναυς, χιλίοναυς, quibuscum attica forma invaluit ἀρχένεως, εὔνεως, λιπόνεως, Ἀναβησίνεως ab Homero fictum; et ad primum ordinem declinata πολύχειρ καὶ πολυναύτης Aesch. Pers. 83. στόλος χιλιοναύτης Ag. 45. id est, classis Agamemnonia, quae vulgo χιλίοναυς vocatur Strab. XIII. 594. Sed Ἀρογοναύτης, Σωοναύτης Schol. Apoll. II. 746. a masculino ναύτης composita; χιλιοναύτης figuratum ut ἀβούτης, πολυβούτης, λειποτάκτης, pro quo λειπόταξις dici poterat ut κύκνοπις ἀνθρωπος Anthol. πολύλεξις λόγος Anecd. p. 758. et 759. 8) Eaque forma sola est, cui verba affingi possint, ταχυναυτεῖν, λειποτακτεῖν. Tertiam repraesentant andronymica Ἐχένης,

8) Hanc perraram conformationem ejusque ambiguitatem designavi ad Phryn. p. 628. Illa a nominibus composita sunt ut φιλογένεσις ὕρεξις a Proclo in Polit. p. 416. bis iteratum; sed βαρβαρόλεξις apud Charisium et barbarolexis ap. Isidorum, quo Ernestius in Techn. Rhet. Gr. p. 54. et Grysarius in Theor. Stil. Lat. p. 2. utuntur, re vera barbarum est pro βαρβαρολεξία.

Πολύνηος, Κλυτόνηος et appellativum ἀκρόνηον τὸ τῆς νεῶς ἀκρον Suid. simplex autem est νῆϊος ut γοήϊος Etym. M. 603, 20. Cramer. Anecd. II. 286. I. 295. unde νεῖον τὸ τῆς νηὸς πυθμενοειδὲς ξύλον II. 121, 18. ejusdemque vocalis intervntu finguntur substantiva δεκαναῖα, πεντεναῖα, ut a πολύλαος πολυλαῖα, quanquam adjectiva haec non reperiuntur ac fortasse ne praesumpta quidem sunt, duobus nominibus δέκα νῆες, πολὺς λαός, in unum coalescentibus ut νουμηγία, ἰερομηγία, τετρακωμία, πεντετρακωμία, pentaprotia. His expositis duo ad deliberandum restant Aeschyli vocabula maxime αἰσχυληρά, ἐλένας et ἄναυς. Pro illo Elmslejus ἐλένας scribi jubet, quod primum necessarium non est, quia ἐλένας et a dorico νᾶς, ejus obliquos Tragici usurpant, compositum et ex ἐλένας contractum videri potest ut ἀρχέλας, Στρατόλας, Ἀγησίλας· quod si secus esset, tamen ejusmodi lusum etymologicum ad perpendicularum quis exigat? Deinde vetus scriptura ἐλέναν hoc praestabilior, quo ad sonum proprii Ἐλέναν accedit propius. Ἐλενας autem, id est ἐλενας, quod Schneidewinus ad Ibyc. p. 146. prae vocabulo nihili ἐλένας commendat, Grammaticae adversatur elementariae, quae Νηρῆς, ἦρῆς et similiter ficta relegat ultra Sauromatas. Nympham, quae a Parthenio c. 29. Ἐχενάϊς vocatur, brevius Ἐχένη dici posse, Buttmani opinio fuit in Friedemanni Miscell. II. 1. p. 41. idque nomen Theocrito affingit VII. 73. et cum Ἐλένη, Κατάνη comparat. Verum enim vero Ἐλένη femina est positio τοῦ Ἐλενος, ut Δαναός, Δανάη, ὠλενος, ὠλένη, ἔβενος, ἐβένη, neque Catina ab eo dicta, quod conditor ejus, ut Stephanus ait, κατὰ νᾶν venerit, sed simplex est ut ὁ κάτανος catinus vel ἡ κατάνη scalprum, nec pauca oppida ab instrumentis denominata sunt domesticis: Ἄρυστις πρόχους καὶ πόλις Ἰώνων Athen. XI. 784. A. (p. 1041.) Ζάγκλη, Κοτύλη, Μαχαιροῦς, Τράπεζα etc. De Theocriti versu ἀσεῖ δ' ὡς ποκα τὰς ξενίας ἠρώσσατο Δάφνης ὁ βώτας, Hermannus in Opusc. T. V. 81. ita judicat, irritos esse omnes nominis proprii restituendi conatus ac potius τὰς ξείνας⁹⁾

9) In Id. II. 145. ἄ τε Φιλίστις μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς ἀλητριδος, in-

scribi oportere. Si tamen Theocritus, ut Buttmano visum, fabulam de Eचनाide, quam Parthenius exposuit, sequutus est, sic scripsisse videtur ὡς ποῦ Ἐρυνειάς ἤράσσατο, nam *ἐρυνειάς* et *ἐρυνειήτης* synonyma sunt. Formae quidem analogia cernitur in *Μενελαίς* Paus. VIII. 23, 3. *Σθενελαίς* Epigr. Adesp. CXIV. *Ἀρχελαίς* Parthen. ap. Hephaest. I. 3. p. 9. *λυσιλαΐδες* lupinorum nomen laconicum Athen. II. 55. E. et *νικολᾶδες* VIII. 346. B. contractum ut *κωπᾶδα*, *Εὐβοΐδα*, hoc brevi vocali, illud longa; et masculinum *Νικολάδας*, ut *Ἡρόδης*, *Μινώδης*; cui nescio cur Jacobsius in Anth. Pal. XIII. 19. iota subtraxerit, quod apparet in *Νικολαΐδας* Paus. VI. 10. *Σθενελαΐδας* I. 85. VIII. 3. *Ἰολαΐδας* Aelian. V. H. XII. 3. *Νεολαΐδας* Polyb. XXXIII. 5. *Μισγολαΐδας* Xenoph. *Ἴππολαΐδας* v. Corais ad Isocr. p. 264. *Ἀριστολαΐδας* Inscr. Coreyr. N. 1845. Vol. II. ¹⁰⁾ quorum omnium terminatio dorica. Alterum est illud *νάες ἄναες*, quod quum Lexicographi ad *ἄναες* retulissent, hoc nomen Passovius Graecia exterminavit Schaefero auctore, qui ad Hee. 610. et hoc et *παρθένος ἀπάρθενος*, *γάμος ἄγαμος*, *χάρις ἄχαρις*, substantiva esse contendit tragica unius aut paucorum casuum certisque locutionibus apta, idemque statuit de *πλοῦτον ἀπλοῦτον* ad Plut. V. Lyc. c. X. p. 299. Quid vero minus consentaneum, quam *γάμος ἄγαμος*, *χάρις ἄχαρις*, aliter dici atque τὸν ἄγαμον γάμον Oed. T. 1214. *γάμους δυσγάμους* Phoenn. 1047. τὰν ἄχαριν χάριτα Leonid. Epigr. XLVII. *χάρις οὐ χαρίεσσα* Gregor. Carm. LVI. p. 133. E. *χάρις ἀχάριστος*

eptum est τᾶς γε ἐμῶς. quis enim credat Simaetham, quae pompam spectatura vestem mutuam sumsit, tibieina usam esse serva? Paulo post v. 154. eadem ἄ ξείνα vocatur; ergo corrigere libet τᾶς Σαμίας.

10) *Ἐρυνξειάδας* Thucyd. IV. 119. pro quo Valckenarius *Ἐρυνξειάδας* substituit, non aliunde derivari potest nisi ab *Ἐρυνξειάδιος* sive *Ἐρυνξειάδος*, ut *Ἀριδαΐος* Plutarch. de Alex. V. 61. cf. Schneider. ad Plat. Civ. T. III. 277. *Θρασυδαΐος* Pind. P. XI. 21. quod in Liban. Decl. T. II. p. 226. hoc modo sed p. 227. 239. *Θρασύδατος*, ap. Herodo. IX. 58. *Θρασυδήϊος* et *Θρασύδηος* scribitur, nec certum *Μενεδαΐος* Thucyd. III. 100. *Κλειόδατος* codd. Diod. IV. 31. ex quo contractum est *Κλειόδας* Schol. Pind. Isthm. VII. 18. non *Κλεάδας*, ut vulgo scribitur Aelian. H. Ann. XII. 31. etc.

Plutarch. Comp. Alcib. IV. *χάριν ταύτην ἄχαριν προστίθησι*
 Arrian. Alex. IV. 8, 7. *ὦν δὴ χάριν οὐκ ἐπίχαριν λέγοιμ' ἂν νόμον* — Plat. Legg. IX. 853. D. ubi genitivus additus est ut Iph. T. 566. *γυναικὸς χάριν ἄχαριν*, quod nemo substantivum esse dicet, neque fieri potest ut Hec. 612. *νύμφην ἄννυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον*, hoc postremum sit substantivum, adjectivum vero *ἄννυμφος*. Insuper Graeci multo magis quam Romani Germanique consueverunt substantivis adjungere adjectiva ejusdem stirpis negantia, *δέος ἀδέες* Plat. Symp. 198. A. Aristid. Or. XXXIV. 441. *γένος ἄγονον* Eur. Herc. 887. *τροφαὶ ἄτροφοι* Aret. Cur. II. 11, 290. *πίστις ἄπιστος* Maneth. V. 97. *σοφία ἄσοφος* Clem. Protr. V. 56. A. et cum praepositione negativa *φόνος ἀπόφονος* Orest. 163. quod Scholiastes cum *γάμος ἄγαμος* contendit, aliisque particulis *δύσεως ἔρος* Plutarch. V. Pericl. XX. 407. *θάνατος εὐθάνατος* Menand. Fr. p. 10. *θάνατος ἀθάνατος* Theophyl. Hist. III. 13, 79. C. quo in genere ante ceteros Tragicos luxuriatur Euripides. Neque solum conjugata nomina componuntur, sed etiam quae diversis stirpibus orta sed synonyma sunt: *τόκοι ἄγονοι* pro *ἀτοκία* Oed. T. 26. *ζωὴ ἄβιος* Emped. 326. *δύσεως κἀβίτος βίτος* Epigr. Adesp. DCLIII. *μῶρος ἄποτμος* Alc. 118. etc. Ex his igitur exemplis, quorum pars maxima ita comparata est, ut nullam substantivi substantivo additi suspicionem admittat, illa existimari debent, quae non Tragicis solum sed in omni genere dicendi frequentantur: *κόσμος ἄκοσμος* Julian. Epigr. LXIV. Nonn. VI. 371. *οἶκος ἄοικος* XVII. 42. ib. 51. et Aelian. H. Ann. XII. 6. *πᾶσα πόλις ἄπολις ἂν γένοιτο* Plat. Legg. VII. 766. D. prorsus ad Aeschyli exemplum Eum. 457. *ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθνηκας*. Neque Latini substantiva negantia adjungunt sed adjectiva *nuptiae innuptae, sepulcra insepulta*; quamobrem *numerus innumerus* Lucr. II. 1053. III. 780. valet innumeralis, quo idem utitur, sive innumerabilis, quo Gellius cf. Voss. Institt. Rhet. V. c. 7. Si quis autem propter quae supra attuli *πατὴρ αἰνοπάτηρ, Ἴρος Ἄιρος*, quod Eustathius p. 1837, 16. adeo cum *ὑπνος ἄυπνος* comparat, Schaeferi sententiam defensum eat, equidem haud dispicio, cur haec licentia transfe-

ratur quo minime opus est, genusque substantivorum multiplicetur insuetum et devium, prae quo Graeci, ut superiora exempla declarant, adjectivis uti maluerunt compositis aut substantivis particulae negativae subjunctis: Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος Eur. Or. 904. ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος Athen. XII. 519. Β. γάμων οὐ γάμων συντελουμένων Julian. Or. VII. 288. Γ. γυναῖκα οὐ γυναῖκα Oed. T. 1256. ἄνδρες τινὲς οὐκ ἄνδρες Clemens Protr. I. 1. E. θεὸν οὐ θεόν Phil. de Mos. III. 678. A. quae potissimum ad epanorthosin pertinere indicat adversativa saepe apposita τέρας οὐ τέρας ἀλλ' ἔριν Hel. 1134. ἔρωτας οὐκ ἔρωτας ἀλλ' Ἐριννύων πάγην Lycophr. 406. γάμος οὐ γάμος ἀλλ' οἰζύς Eur. Hec. 948. quo loco γάμος omitti poterat ut Androm. 103. οὐ γάμον ἀλλά τιν' ἄταν.

§. 3.

Terminatio $\overline{\text{εις}}$ duobus adstricta est substantivis simplicibus, κτεῖς et κλεις, quorum illud compositione mutatur κατὰ κτενος, πεντέκτενος et πεντεκτενής v. Meinek. ad Men. p. 34. alterum minus. Hesychius Ἀκλειδας (sic) ἄζυγας, ubi ἀκλήδας emendant; ὑπὲρ δίκλειδος θύρας Hippocr. de Articc. I. 22. p. 144. T. III. quod bis ita scriptum repetit Galen. in Comm. I. 344. T. XVII. P. II. et in Gloss. s. h. v. sed ap. Erotianum recte δικλειδες θύραι, Scholiasta Hippocr. T. I. p. 12. τῆς δικλίδος, et vulgo obtinet δικλίδες, cujus primum casum Draco p. 56. Etym. M. 518, 20. perinde ut ἐγκλῖς per syncopen et systolen ex δικληῖς deformatum putat, Passovius autem minus probabiliter a verbo κλίνω repetit; ἡμικλεις πύλας Suidas ex ignoto auctore affert pro ἡμικλειστούς, simplici τὰς κλεις assimilatum. Substantiva autem κατακλεις et ἀντικλεις oxytona sunt; illud ap. Biton. de Mach. p. 11. et 12. Heron. Belop. p. 125. Galen. Isag. X. 703. T. XIV. Ruf. Ephes. de Part. p. 8. Schol. Od. Σ. 294. Eustath. p. 1847, 35. Phot. s. Σφαγὰς et Hesych. s. Σιγλοφόρων, saepiusque sed alio intellectu ap. Hephaestionem et Quintilianum de Mus. I. p. 56. ἀντικλεις locis iis, quos Lexicographi indicant; quibus repugnant barytona κατὰ κλεις Schol. Ven. XIV. 180. Anecd. Cram. II. 233. et ἀντίκλεις in codd. Pollucis X. 22. His tertium affingit

Theod. Gramm. p. 66, 26. τὰ εἰς ἰς θηλυκὰ διὰ τοῦ ἰ γράφονται, πλὴν τοῦ κλείς καὶ ἀντήρεις, quam regulam Grammaticus in Anecd. Cram. I. 283. ita informat, ut masculinum κτείς comprehendatur: τὰ εἰς ἰς ἀποστρέφεται τὴν εἰ, εἰ μὴ ἔχει τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ, πλὴν τοῦ κλείς, κατὰ κλείς καὶ ἀντήρεις. Sed Etym. M. 112, 22. hunc nominativum inusitatum esse, obliquos autem tanquam ab oxytono ἀντηρίς declinari dicit, quo reprobatur properispomenon ἀντηρίς Suid. et proparoxytonum αἰ ἀντήριδες ap. Hesych. et Thucyd. VII. 36. Ex Eust. p. 903, 50. τὰς ἀντήριδας οἱ μὲν διὰ τοῦ ἰ ἀντηρίδας (Romani *anterides*) apparet nonnullos diphthongo usos esse, quos Poppo ad h. l. refellit argumento in orbem eunte; nam quod dicit κλείς unicum esse per εἶδος declinatum, id ipsum negatur ab illis, qui ἀντηρίς hoc modo declinant, neque justior est ista de confusione adjectivi ἀντήρης et substantivi ἀντηρίς suspicio.

§. 4.

Nominum in εὐς duo sunt genera, unum a pariter terminatis, ἀρχιγραμματεὺς, δροναχαρνεὺς, τρισαριστεὺς Rhetor. Gr. T. III. 4. T. IV. p. 110. 122. et 665. etc. πολυαριστεὺς Eustath. Opusc. XXIII. 210, 70. alterum ab imparibus Βοὸς κεφαλαί, Βουκεφαλεὺς, Κυνόσουρα Κυνοσορευς, μαλακοκορανεὺς. Omnium autem accentus idem sive substantiva sunt, ἐπιερευς Inser. N. 381. T. I. atticumque ἀρχιέρεως v. Ast. ad. Plat. Legg. XII. 947. A. λιμοδωριεῖς Hesych. δυγβασιλεύς Anecd. Bekk. p. 1009, 21. παραβασιλεύς Eunap. V. Max. p. 53. μικροβασιλεύς, φυλβασιλεύς et apud posteriores πατροβασιλεύς pro βασιλεοπάτωρ v. Reisk. ad. Constant. Porph. p. 833. sive a casibus obliquis composita in adjectivorum naturam convertuntur, ἰσοβασιλεύς, μισοβασιλεύς, φιλοβασιλεύς, a quo adjectiva forma propagatur Plut. V. Aemil. XXIV. ἀεὶ λέγονται φιλοβασιλῆοι οἱ Μακεδόνες, minus illa hoc loco necessaria quam μεσοβασιλῆος ἀρχή, quod Dionysio familiare, et ἑπταβασιλῆιον unguenti nomen atque συνοβασιλῆιον, sed commoda tamen ad evitandam ambiguitatem, quia φιλοβασιλεύς et regis amantem significat ut φιλανθρακεὺς, et eum qui τὸ βασιλεύειν amat ut φιλοκύνητος, φιλαναλω-

τής, φιλογυμναστής, pro quo φιλογυμνάσιος dici poterat, ut αὐτεξούσιος, φιλεκκλήσιος Eustath. Or. XLII. p. 85, 91. Unum ex his femininam positionem sortitur παμβασιλεία non motione ut mihi videtur, sed compositione; nec δυσαριστοτόνεια a masculino promotum dixerim, cujus exemplum minime certum est Callimachium δυστοκέες τοκέες. Ab ἀμφορεύς ducuntur, quia genere neutro supersederi non poterat, adjectiva mobilia δεκάμφορος, μυριάμφορος, quasi ab ἄμφορος ut ἀνάφορον, ἀμφhora. Huic proxima sunt vocabula mensurarum δωδεκεύς, τριτεύς, ἑκτεύς, cujus dimidia pars ἡμιεπτεύς (ut ἡμικοτύλη, ἡμιμέδιμνος, ἡμίχορος) dicitur, si integra est Erotiani glossa Ἡμιεκτέα τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκτέου (ἐκτέως) nec tamen hoc apud Hippocratem legitur, sed ab ἔκτος compositum ἡμίεκτον Mul. II. 769. T. II. de Aphoris p. 28. et 29. T. III. et Dion. Chr. VII. 136. Paul. Aeg. VII. 26, 305. genere neutro ut ἀμφίεκτον, sed ὁ ἡμίεκτος Schol. Arist. Nubb. 645. qui alteram formam ἡμιεκτέον, (unde εἰς δύο ἡμιεκτέα in Inser. Olbian. N. 2058. A. 75.) praeferit vulgari ἡμιεκταῖον, quae ad simplex ἑκταῖον (ut χοαῖον) eandem rationem habet, quam τριταλαντιαῖον ad ταλαντιαῖον v. ad Phryn. p. 544. sq. Nomen χοεύς Elmsleius ad Ach. 1013. veteribus ignotum fuisse asseverat; ac si quis, quod ille facit, omnibus locis, ubi χοῶ et χοῶς legitur, paroxytona subdiderit, χόα autem et χόας, ubi ultimam longam habent, producta esse dixerit ut βασιλέῶ et βασιλέῶς, res conclamata erit; sed profecto χοῶς et βασιλεῶς comparari non possunt, nec χοεύς e scriptis veterum eradicabitur, cui similia sunt instrumentorum nomina verbalia στροφεύς, στορεύς, φορεύς, νομιεύς, τροπέύς (plurale utrumque), ψυγεύς, πνιγεύς, et mensurarum paronyma, quae modo attuli, δωδεκεύς etc. Itaque τοῦ χοῶς jure retinetur Arist. Pac. 537. τοῦ χοέως Sext. c. Phys. I. 613. Galen. de Comp. Med. p. Loec. VI. 932. T. XII. τῷ χοεῖ Buttmannus affert in Ind. Nom. Anomm. τὸν χοέα Hippocr. de Morb. III. 321. T. II. quem accusativum attice contrahi ut Μηλιῶ adnotat Suidas s. Ἀτρεά, idque saepius legitur apud Comicos v. Anecd. p. 1431. χοεῦσιν (cod. χοῦσιν) Aristot. de Gen. et Int. I. 10. p. 328, 27. Accusativi

forma quadruplex *χόας, χοεῖς, χοέας* et *χοᾶς* in codd. ubique variatur Dem. c. Macart. p. 1052, 21. Aristot. H. Ann. IX. 27, (45.) 24. Athen. V. 200. A. X. 412. E. XI. 782. D. p. 1038. Dind. Nominativum *χοῦς* Buttmanus tertiae adscribit declinationi, ratio secundae ut cetera verbalia *σοῦς, κνοῦς, θροῦς, πλοῦς, ῥοῦς*, quae si in transitu ad tertiam inflectuntur, is est error *κλίσεως* ut vocant, pervulgatus quidem nec tamen ita ut *τοῦ χοῦ* Arrian. Al. II. 76, 6. quod Ellendtius retinuit, repudiari debeat; *τοῦ χόου ἀγωγῆ* N. 1838. Corp. Inscr. Vol. II. Ceterum sive terram egestam (Schutt) significat sive aliud effusum quodvis ut *ἐκ χόος ἀνδρογόνοιο* Nonn. Par. IX. 34. Gregor. Carm. I. p. 40. C. II. p. 44. B. id est sputum, sive instrumentum effundendi proprieque congium *ὁ χοῦς* Schol. Nic. Ther. 102. *τῆ χοῖ* Philem. Techn. §. 291. (ex Athen. IV. 131. B.) *χοῦν* Aelian. XVI. 12. *χῶν* argolice dictum Ath. p. 365. D. tamen idem est vocabulum *ὁ* et *ἡ χοῦς* v. Tschuck. ad Strab. T. V. 240. *χοή* atque *χοεύς*, ut *τόμος, τομή, τομεύς*, falsaque eorum opinio qui *χοῦς* ex *χοεύς* contractum dicunt. Composita ad secundam diriguntur: *ἡμίχων* Aristot. H. Ann. IX. 45. p. 630, 34. Diosc. Mat. I. 33, 46. *τρία ἡμίχρα* Arist. Mirab. c. CXVIII. Hipp. de Int. Affect. p. 503. T. II. de Nat. Mul. p. 600. Mul. II. 843. et 875. quibus inexpectatum intervenit *τρία ἡμιχόρα* de Morb. III. 321. de Int. Aff. 453. Mul. I. 746. et 748. II. 873. forsitan pro *ἡμιχόρα* ut *τρία ἡμιωβόρα* de Nat. Mul. p. 604. *τὰ δίχρα* Athen. XI. 496. A. *δεκάχρα δεκαπλάσια* Suid. *τετραχόοις κάδοις* Hedyle Epigr. II. (6.) *τετραχων* Geopp. IX. 10, 8. *πεντέχων* Aristoph. Fr. CLXXXVIII. Sed plane diversum *ὑδροχοεύς* a verbo originem ducit ut *θηροφονεύς, παιδοφονεύς, ἰχθυβολεύς, ἀριστοπονεύς, νειοτομεύς* etc. quod genus Eustathius p. 576, 46. imperite a futuris in *εἶσω* repetit, sed alibi rectius paraschematista dicit p. 791, 17. ut Schol. II. K. 84. nominibus in *ος* afficta, quorum locum obtinent ubi metro convenientiora sunt, neque temere in primo ponuntur casu¹¹⁾, nisi ad gravandum ictum *ἰχθυβολεύς ὁ πε-*

11) Hac de re primum admonui in Censura Lexici Passoviani Annal. Berol. a. 1832. T. II. 219.

ρισσός Anth. Pal. VII. n. 494. et in fine pentametri n. 504. eadem ratione, qua ἀστεροπητής, ἠνιοχῆρος, Δηριαδῆος, in clausula praeferuntur. Ἐρμογλύφος tamen et ἔρμογλυφεύς perinde probat Thomas, neque ulla est nominum cum praepositione conjugatorum distinctio ἀνάδοχος et ἀναδοχεύς v. ad Phryn. p. 315. προαγγελεύς Hermipp. Dial. de Astrol. I. 8. p. 11. ut εἰσαγγελεύς, vulgo autem προάγγελος dicitur et ἐξάγγελος, sicut ἀποβολεύς, ἀποδοχεύς, ἀνατροπεύς, διαφθορεύς, διασπορεύς, ἐκλογεύς, hanc terminationum quasi usu ceperunt, ἀπότροπος, διάδοχος, ἔμπορος etc. alteram. Adjectivum simplex in εὐς nullum est, sed Etym. M. 637, 8. τρεύς praestruit nominibus Ὀτρεύς et ἀτρεύς ὁ ἄφοβος, quo Euphorio utitur Fr. XCIV. ἀτρεά δῆμον Ἀθηνέων ad exemplum homerici δυσκλέα¹²⁾, nominativo plurali ἀτρηές ἀνάγκαι Herodes Atticus sive Marcellus, pro quo lapis ἀτρεῖες exhibet, hoc ut ἐϋρόρειος, illud ut ἀγακλήος, de quibus vetus est Grammaticorum dissensio. Eustathius p. 996, 44. τὸ ἐϋρόρειος δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ῥύω ἐϋρόρύς, ἐϋρόρέος καὶ ἐπενθέσει ἐϋρόρειος· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥέος, ἔχει ἀπορίαν διὰ τί μὴ ἐϋρόρηος ὡς Ἡρακλήος. Schol. Vict. ad II. Φ. 1. ἐϋρόρειος ἀπὸ τοῦ εὐρέως καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, ἢ ἀπὸ εὐρέης εὐρέεος καὶ κράσει, tacite retracto accentu, qui si suo relinquatur loco (εὐρέεος) perispasis ratio non apparet, eaque causa fuisse videtur, cur Grammatici nominativos in υς et εὐς et genitivum epenthesi auctum comminiscerentur cf. Gregor. p. 677. Anecd. Cram. II. 211, 30. aliis ellipsin praetextentibus; Schol. II. B. 115. δυσκλέα ἐν τοῦ δυσκλεύς, ἔστι δὲ ἔλλειψις τοῦ ε, οὗ συναλοιφή. Et ad Ξ. 433. ἐϋρόρειος· εὐρέος εὐρείος ὡς ἱππέες ἱππεῖς scribe. εὐρέος εὐρηός, ὡς ἱππῆες οἱ ἱππεῖς, qui εὐρηός praetulisse videtur ut ἀγακλήος, sed perperam confert cum ἱππηός, quod aliter dici nequit¹³⁾. Ὀτρεύς ὁ ἡμίονος

12) Hesychius Ἀχρεά ἀχρεῖον, quo confirmatur Philoxeni monosyllabi originatio in Schol. II. B. 269. ῥῆμα ἔστι χρω (ἀφ' οὗ χρήε) καὶ μετὰ τοῦ ἄλφα τοῦ στερητικοῦ ἄχρης (sic) ἀπὸ δὲ τοῦδε ἀχρηῖος.

13) De Homero loquor; Aeoles τοῦ Ἀχιλλεῖος, Πέρσειος, dixisse notum est v. Boeckh. Corp. Inscr. I. 721. b.

Theognostus affert in *Anecd. Cram. II. 13, 24.* fortasse ex Hesychio Ὀτρεα ἡμίονος, ubi οὐρέα corrigunt. Nominativum ἀμφιδεύς, quem Portus olim ex Herodoteo τὰς ἀμφιδέας exsculpsit, posteriores rejecerunt; neque ἀμφιδέες in Hesychii cod. scribitur sed ἀμφιδέα restat autem masculinum τὸν περὶ πόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα *Anecd. p. 354, 22.* fortasse pro neutro τὰ ἀμφιδέα.

§. 5.

Nominum in ἡς utriusque declinationis compositio in expedito; primum propriorum *Φιλευριπίδης* Plutarch. *Amat. X. 19.* *Athen. VIII. 342. B. φιλοθεροσίτης* *Anecd. p. 1189.* *φιλαριστείδης καὶ φιλοθουκιδίδης* Thomas Schol. in *Anth. Plan. N. 315.* *φιλοσωκράτης* *Athen. V. p. 215. F. φιλαπελλῆς* *Arcaad. p. 28.* *φιλαρσάκας εἶναι τοὺς Παρθυαίους* Strab. *XVI. 298.* *Ἵπερθεμιστοκλῆς* cum similibus, quae rarissima esse dicit, collegit Phrynichus *App. p. 67.* neque recte Schaeferus ad *Trach. 550.* *φιλοσοφώλειος* usurpavit, quae forma reservanda est adjectivis ut *ψευδαριστοφάνειος* *Athen. I. 5. B. Suïd. s. Ἀρτεμίδωρος.* Deinde ab appellativis paronymis verbalibusque *μισοδημότης, φιλοδίτης, γειαρότης, θεολωβητής, τραγλοδύτης, φρενοληστής* etc. quae praeter *δικαιοκρίτης* accentum simplicium servant. Haec si a personis ad res traducuntur, adjectiva evadunt, *ἀδέσποτος, διμέτροτος, τετραμέτροτος, διπάλαιστος* etc. A nominibus tertii ordinis, *ἵπνολέβης, μουνουέλης, μισογόης, νεοπένης, ψευδοπλάνης, ἐτεόκητες* Hom. et Scymnus *Perieg. v. 541.* et accentu minus probato *ἡμικροῖτες* *Lyc. 150.* *νεοκροῖτες* *Polyb. V. 386.* His vero omnibus notabiliora sunt adjectiva, quae Grammatici perfecto passivi subjiciunt, primum *προβλής*, quod unum ex hoc genere Homerus delibavit, si quidem versus ille, in quo *ἀβλής* legitur, poetae abjudicatur v. Schol. *II. A. 117.* Id apud Hesychium *ἄβλης* scribitur contra Grammaticorum praeceptum, de quo supra dictum *Dissert. II. c. I. §. 3.* contraque ceterorum usum, *ἀσπιδαποβλής, ἀστροβλής, διοβλής, κεραυνοβλής, λιθοβλής* Tzetz. *Chil. III. 246.* *πολυβλής* Apollon. *Lex. s. Ἀβλητα,* et *παραβλής* Maneth. *VII. 560.* nisi is

potius scripsit νόου παραπλήγας *mente excussos* v. ad Aj. v. 598. Secundum est idemque regulae tonicae contrarium ἴγνης et ἑτερόγνης Etym. M. 435, 32. Tertium ἀδμής, quod Liban. T. III. 233. perperam ἀκμής scribitur, et νεοδμής quartum ἀνδροθνήs Aesch. Agam. 814. pro quo non video cur Porsonus ἀνδροκμής supponat, νεοθνήs Plat. Legg. IX. 865. E. ἡμιθνήs¹⁴), χειμωνοθνήs, quorum tenorem perturbat paroxytonum λιμόθνης Aesch. Ag. 1274. declinatio autem sibi constat τοῦ ἡμιθνήτος etc. dudumque sublaturum est, quod olim vulgabatur apud Xenophontem, τὰ νεογνή. Sexto loco succedit ἀνδροκμής, quod in Aesch. Choeph. 889. ante Stanlejum barytonum erat, δορικμής, αὐτοκμής· ultimo ἀκλής, si incorrupta est scriptura Anecd. p. 1005, 14. ἀμφιτρής Nonn. Par. IX. p. 104. ἡμιτρής Anecd. p. 1379. a. ἰθυτυμῆτες σπήλυγγες Nonn. Dion. II. 451. pro quo Wellauerus ἰθυτυμῆγες scribi jubet ad Apoll. II. 581. sed redit ἰθυτυμῆτες ἀγυαί V. 282. et ut in Maneth. IV. 6. ἡμιτυμῆτι πορείᾳ scribatur potius quam quod nuper repositum est ἡμιτυμῆγι, suadet codd. scriptura ἡμιτυμῆτ', idemque nomen pro ἰθυτυμῆs restituendum in Schol. II. II. 44. ἀκμῆτες ὡς ἀδμῆτες· καὶ καθόλου ὅσα παρακειμένα (scr. ἀπὸ παρακειμένου) συντίθεται ὀνόματα εἰς ἧς λήγοντα, ὧν τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν ἀποφέρειται τοῦ ῥήματος μετὰ δύο συμφώνων, ὁξύνεται, οἷον ἰθυτυμῆs (sic) μία συλλαβὴ ἐπὶ τέλους ἀπὸ παρακειμένου καὶ δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ ἦ, φλεβομῆs, ἀβλήs, ἀκμῆs. Haec autem omnia unius terminationis vinculis continentur, sicut cetera in *as* et *os*. Meinekius quidem ad Euph. Fr. LXI. 133. femininam affert positionem iu *ητις* ex Etym. M. *Εὐφορίων ἀντήν* (Iphigeniam) *ἐτυμολογεῖ Ἑλένης καὶ Θησέως, ὑποβλητὴν δὲ δοθῆναι. Κλυταιμνήστρα*, quo loco quum cod. Par. *ὑποβλήτιν* exhibit, vir eximius Euphorionem hac ipsa voce usum suspicatur

14) Vanum est discrimen illud Schol. Lyc. 510. ἡμιθνήs ὁ ψυχροῦ-
 ῥαγῶν, ἡμίθνητος δὲ ὁ ἡμίθεος, neque differunt ab his ἡμιθανής, ἀθανήs, δεσθανής, αὐτοθανής, quo Pythia usa videtur pro αὐτοθάνατος Plut. Qu aest. Gr. XII. 383. ἡμιδαμής etc.

et similiter a *δασπλής* duci *δασπλήτις*. De hoc obscurissimo vocabulo et pariter temperatis *λιπερνής*, *λιπερνήτις*, equidem pronunciare non audeam quid habendum sit, sed meum semper iudicium fuit, feminina *πλανήτις*, *γυμνήτις*, *χερνήτις*, non a bisyllabis *πλανής*, *γυμνής*, *χερνής*, proficisci, sed a nominibus primae declinationis *πλανήτης*, *γυμνήτης*, *χερνήτης*, atque ad hanc formulam *ὑποβλήτις*, si legeretur alicubi, revocare non dubitarem ut a masculino *ὑποβλήτης* declinatum eademque potestate; ceterum *ὑποβλήτης* non magis reperitur quam *ὑποβλής*, sed his similia quaedam *τειχσειβλήτης*¹⁵⁾ et *ἐπιβλής*, *καταβλής*, *προβλής*, *συμβλής*, primum activae significationis, cetera passivae; unde sequitur *ὑποβλήτιν* suppositricem potius significare quam suppositam, ut *σιδηροβρωτίς* in Schol. Ven. V. 385. *Ἄρης φεύγων εἰς Νάξον ἦκε καὶ κατέκρουσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν σιδηροβρωτίν λεγομένην πέτραν*, ubi ad Naxon insulam translata est, quae vulgo Naxo Creticae assignatur, lapicidina *ἀκόνης Ναξίας*, ut Pindarus ait Isthm. VI. 108. quam Naxiam vocant Latini. Photius *Ναξιανθος ἢ ἀκόνη*, *ναξία λίθος ἢ κρητικὴ ἀκόνη*. *Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης* v. Schol. ad Pind. l. c. Steph. s. h. v. Hoc igitur non ad *σιδηροβρωτίς* referendum, quod communis est generis, sed ad *σιδηροβρωτήτης*.

§. 6.

Nominum in *ῖς* compositorum ingens est numerus ab omni fere genere vocabulorum, sed ab aliis pauca, ab aliis plurima oriuntur. Ab adjectivis, quae ipsa perrara sunt, nihil emanat praeter *ἄιδρις* et *πολύιδρις*, nisi *ἀνδρόσινις* quoque et *λοξότροχίς* (non *λοξοτρόχίς*) et *ὀνόγαστρις* huic numero adscribere libet; *νηίς* autem simplex *ἀρόρητον* habet ut *βορβοροτάραξις*, *ὠτοκάταξις*, v. ad Phryn. p. 628. *πάμφθερις*¹⁶⁾.

15) Hesychius *Ἐπιβλήτης*, *δοκός*, sed jure dubitatur. *δασπλήτης* et *τειχσειβλήτης* easdem radices habere asseverant Grammatici Anecd. Cram. I. 149. sed parum persuadent.

16) Hoc et *φθειραγενής*, *φθειράμβροτος*, non ab eodem verbi inclinatione unde *δάρις*, *κάρσις*, derivata esse indicio est diversitas vocalis.

Nec multa reperiuntur a substantivis verbalibus composita, εὐ-
 οφίς Hesych. s. *Εἰδαλίμας, κύννοφίς, φάκοφίς, φάοφίς*
 Hesych. (post φέγγουσα) *μάκροφίς* Tzetz. Ant. 399. *γαλίο-*
φίς et *λύκοφίς* (non *λυκοφίς*) plantarum nomina et ἐχέτρω-
 σίς. Sed a nominibus magna multitudo redundat, praecipue a
 femininis: *ἄθειμις, ἀκίθαρις, βρίμηις, γλώσσασις, δὺς-*
μηις, εὐτροπις, κακόφατις, κνσοβάκχαρις, θηρόλεξις, λε-
πτόμητις, μενεφύλοπις, μισόφροντις, πολύδηρις, ταραξί-
πολις Phil. in Flacc. 985. A. *φίλυβρις, χρυσόρῥαπις* etc.
 non ita multa a masculinis et communibus, *ἄλευρόμαντις,*
δύσορις, μελλόποσις, πρωτόποσις etc. Ex hoc numero duo
 sunt a Grammaticis tractata declinationis causa: τὰ παρὰ τὸ
 μάντις σύνθετα διὰ τοῦ δος κλίνεται, *κοσκινομάντιδος,*
ἄλευρομάντιδος, προμάντιδος Anecd. p. 119. quod nisi de
 femininis intelligi voluit ut τῇ προμάντιδι Pausan. III. 4, 5.
 communi usu refellitur, ἐν φαρμακομάντει Athen. VI. 261. F.
 οἱ θεομάντις Plat. Apol. p. 22. C. Niceph. Gr. Hist. VIII.
 8, 208. B. οἱ ψευδομάντις IX. 5, 252. C. Herodo. IV. 69.
 Plutarch. de Pyth. Oracc. XXV. 291. *ἰχθυομάντις* Athen.
 VIII. 333. D. *Ἀχαιομάντις* et *Θουριομάντις* Hes. tum *ἄλ-*
φιτομάντις, κριθομάντις et ceteri hujus farinae ap. Jam-
 blich. de Myst. p. 4. Artemid. II. 69. Clement. Adm. II. p. 4.
 Poll. VII. 188. atque ionica *προμάντιος ὄνειρου* Nonn. XLVIII.
 263. *ὑδρομάντις* Maneth. IV. 212. *φιλομάντις* III. 293.
 Sed propria ita ut illi volunt declinantur, τοῦ *Εὐμάντιδος*
 Paus. IV. 16. *Θουμάντιδος* Athen. XII. 551. A. *Βίωνος τοῦ*
Ἀριστομάντιδος Inscr. Cephale. N. 1929. Vol. II. quod
 Boeckhii pro *ἀριστομάντεως* accepit. Alterum hoc est: *ἀγ-*
κυλόμητις, ποικιλόμητις, δολόμητις κλίσιν οὐκ ἰδίαν ποι-
εῖται, ἀλλὰ κλίνεται ἑτεροκλίτως ἀγκυλομήτου κτλ. ὡς
πρέσβυς πρεσβύτου Moschopul. ad Hesiod. Opp. 47. et
 Philem. p. 5. quorum sententia aut perverse tradita aut fal-
 sa est; nam generis masculini casus omnes reperiuntur τοῦ
πολυμήτιος Hom. *αἰολόμητιν* Hesiod. Th. 511. *ἀγκυλόμητιν*
 Nonn. XXI. 253. *κλυτόμητιν* H. H. in Vulc. XIX. 1. neque
 solum ubi altera forma metro adversatur, sed etiam ubi
 convenit ut Pind. Isthm. VII. 13. *ἰππόμητιν*, Epigr. Adesp.

CCCLIX. a. ὦ κλυτόμητι, pro quo Homerus ὦ δολομήτα, ὦ ποικιλομήτα dixit, Aeschylus ὦ αἰπυμήτα, sed idem ubi metrum posebat οἱ δολομήτιδες Suppl. 750. neque alterum substantivis femininis adaptari potest: πολυμήτιδι τέχνη Orph. Arg. 126. βουλὴν ἀγκυλόμητιν Nonn. Par. IV. 75. θεὰ δολόμητι Dion. VIII. 126. πραῦμητιν Ἐλευθῶ Pind. Ol. VI. 71. ποικιλομήτιδες ἄται Soph. Fr. Terei IX. In exitu senarii Hesiod. Opp. 48. quo loco Homerus semper ἀγκυλομήτης, ποικιλομήτης, posuit, nemo probabit ἀγκυλόμητις. Sed pro πολυμήτου τέχνης Anth. Pal. IX. n. 63. recte nunc legitur πολυμήτου, pro αἰολομήτοις Tzetz. Anteh. 28. αἰολομίτροις, quae ipsa vocabula a librariis confusa sunt in Theocr. XVII. 19. neque aliud hujus heteroclisiae exemplum suppetit. Accentus, quem Grammatici huic generi praescribunt, tanta servatur constantia ut παμμῆτις Simonid. Fr. CCXXI. Gaisf. XXXIII. Schneidew. et si quid simile intervenit v. Muetzell. de Theog. p. 21. id librariorum incuriae deberi conveniat, qui ut a προσήτης προσῆτις, pariter a παμμήτης παμμῆτις declinatum esse putarunt. Verum enim vero compositum est, ut εὔπατρις et similia adjectiva, de quibus nota est Grammaticorum praeceptio: proparoxytona esse quae ab oxytonis brachycatalectis composita sint, paroxytona, quae a macrocatalectis, quam regulam migrant φιλελπίς Anecd. p. 70. μελαναιγίς Aesch. Sept. 699. χρυσαιγίς Bacchyl. Fr. XX. (nec correxit Schaeferus ad Dion. p. 400.) κναναιγίς Pind. Ol. XIII. 100. aliaque, quae Siebelisius ad Paus. I. p. 256. perite emendat. Sed multo saepius contra alteram regulae partem peccatum est, ἀλικρηπίδος ἀρούρης Nonn. I. 289. πολυψηφίδι θαλάσση Naumach. Praeccc. Conj. v. 60. et cum masculinis πολυψηφίδα παρ' Ἑρμον Anth. Pal. XIV. 112. et saepius in hac clausula v. Schneider. ad Plat. Civ. VIII. 566. C. τῷ μονοκρηπίδι (sic) Artemid. IV. 63, 378. τὸν μονοκρηπίδα pluribus locis, quos Jacobsius indicat ad Anth. Plan. N. 127. p. 854. denique in ipsis Homeri carminibus nonnulli femininorum epitheta ἐὺκλήϊς, πολικληϊδι, ἐὺπλοκαμῖδες, scripserunt propterea quod Grammatici quidam adjectiva, quae constanter substantivis feminini generis adjuncta

reperiuntur, accentum nominum unde composita sunt, retinere tradiderunt; quo errore Spohnius quoque de Odyss. p. 191. implicatus est¹⁷). Sed antiquorum Technicorum haec fuisse videtur sententia, acuenda esse nomina in *ις*, quae unius sint generis sive brachycatalecta, *καταιγίς*, *λευκομαινίς*, *συνωρίς* *χαμεταιγίς*, *περισκελίς*, sive in longam exeuntia, *οινοκηίς* Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 22. p. 25. T. XII. *ὀπισθοκορηπίς* εἶδος ὑποδήματος Hes. *περικνημίς*, *προκνημίς* v. Arcer. ad Aelian. Tact. p. 107. sed gravanda esse communia, hoc est adjectiva, *διχόμενις*, *λεύκασπις*, *εὐάγλις* (non *εὐαγλις* ut Schneiderus, neque *εὐαγλις* ut Passovius) *εὐκνήμις*, *πολυκλήίς*, quorum si alia femininis potissimum attribuuntur, alia masculinis, id non efficitur terminatione, quae utrique generi communis est, sed aut ex natura rei pendet, cui adjuncta sunt, aut fit fortuito, nullamque affert accentus mutandi causam; *πατρὶ σὺν εὐώδι* Nonnus usurpavit XLVIII. 975. nec dubium, quin conclave *δόμος εὐκλήίς* vel *πολυκλήίς* dici possit. Genus neutrum horum adjectivorum, quae per *ιδος* declinantur, mihi incompertum, ceteris Grammaticorum scitu concessum v. Anecd. II. 119, 17. satisque usitatum est: *τὸ ἀνακλι* Cyrill. c. Jul. I. 24. D. *ἄχαρι* Philostr. Ap. VII. 35, 314. Athen. IX. 397. A. *βαρύμηνι ἡθος* Philo Quod omn. prob. p. 878. E. *τὸ δύσει* Plat. Legg. IX. 863. B. Dionys. de Thuc. II. 813. Synes. Ep. LXVII. 213. A. *δύσθηρι* Nic. Ther. 738. *δύσεπι* Arist. Probl. XXX. 1. p. 955, 4. *μῆχαρ ἐλέπτολι* Tzetz. Anteh. 373. *εὐέπι* Thucyd. IV. 62. Dio Cass. XLII. 1. Max. Tyr. XX. 2, 390. Julian. Ep. LIII. 104. Heliod. II. 6, 58. *ἐπίχαρι* Plat. Civ. VII. 528. D. *εὐχαρι* Himer. Or. XIII. 5, 548. Aretae. Cur. Diut. I. 4. 308. *λιπόπατρι* Etym. M. 760, 41. *φιλόπατρι* Synes. Ep. CIII. 241. Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 362. T. VII. *φίλερι* Agath. Hist. I. 13, 25. A. *φιλόπολι* Thuc.

17) Graefius Nonn. X. 163. ὄλβον εὐψηφίδα scripsit et IX. 273. βαθυκορηπίδος ἐρίπνης, sed *Κίμυον εὐψηφίδα* XIII. 465. ἀλινημίδι ἀπήνη XLIII. 199. θεοκορήπιδος Ἀθήνης XXIV. 96. εὐκορηπίδα λόφον XLIII. 222. et alia praetermisit intacta.

VII. 92. Sed ceterorum casuum mira raritas: τέκνα φυγῆς ἔτι νηίδ' ἕοντα Oppian. Hal. I. 760. ὀκτάκνημα ὀκτακέρικτα Etym. M. αὐτοσκομμιάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων ἀτικῶν Alciph. III. 43. pro quo σκομμιάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων scribendum videtur. Hinc admonemur comparationis, quae duplex est; una poetica ἀθεμίστερος Oppian. Hal. I. 756. ἀχαρίστερος, altera vulgaris inter secundam et tertiam declinationem ambigua, εὐχαριώτερον Aelian. I. 59. Appian. Civ. II. 26. p. 209, 90. ἀχαριώτατα Herodo. VII. 156. ἐπιχαριώτερος Suid. s. Ἐπαφρόδιτος, quae ut neutrum ἀχάριτα παθήματα Herodo. I. 207. ab utroque nominativo repeti possunt, nam suavis, graciosus, urbanus modo εὐχάρις dicitur modo εὐχάριτος et hoc nonnunquam pro εὐχάριστος v. Wesseling. ad Diod. XVIII. 28. Dorvill. ad Char. 616. Schneider. ad Demetr. de Eloc. c. CXXX. 55. similiterque cetera composita v. Pierson. ad Herodian. p. 441. Ast. ad Plat. Legg. p. 297. Ed. Pr. quanquam Buttmannus Gramm. §. 67, 4. de ἐπιχάριτος dubitat. Communi usui aptum est δυσελπιστότερος Socrat. Epist. VII. p. 13. et cetera verbalia. E monosyllabis unum mihi praesto ἀκιώτατος. Sed de compositione quae dicturus eram, nondum absolvi. Ab ὄρχις non solum ἔνδορχις Anecd. p. 1370. κρύφορχις, μόνορχις, τρίορχις, quod in cod. reg. legitur Aristot. Histor. Animal. VIII. 5. (3.) sed et ἐνόρχης, σποδόρχης, τριόρχης vulgo et apud Aristophanem ipsum, qui semel metri causa admisit τρίορχος, alii ἄνορχος et ἔνορχος; Herodoti codices VI. 32. VIII. 105. variant ἐνόρχιας, ἐνόρχας, ἐνορχίων, ἐνορχιέων sive ἐνορχέων, et genitivus ionici similis τῆς τριόρχιος legitur Paul. Aeg. IV. 41, 149. De his, quae cum πόλις composita sunt, dixi ad Phryn. p. 606. omissis quae a praepositione ordiuntur, ἔμπολις, πρόπολις (τοῦ προπόλεως v. Bos. Ellips. p. 187.) περίπολις (nisi περίπολος scripsit) καὶ δρομάς Poll. VII. 203. His intermixta sunt quaedam ex altero ordine declinationum, περιπόλιος, προπόλιος et leniter inflexum προπόλεος fortasse ambiguitatis causa, aliisque fontibus derivata βαρημήνιος, ὑποτρόπιος, περιτρόπιος, ὑπεράκιος, sed ab ἀσπίς ὑπασπίδιος, ab ἄλπεις ὑπάλπειος, ὑπεράλπειος at-

que προσάλειος. Ab ὄρνις non solum illa, quae supra re-
tuli, et genitivi simile πολυόρνιθος, sed etiam ἄορνος v.
Cellar. ad Curt. VIII. 11. Wesseling. ad Diod. XVII. 85.
Trisyllabum in ις unum est δύναμις, vox solitaria, unde com-
positum herbae nomen χλιοδύναμις, adjectivis communibus
aliorum deflexis ἀδύναμος, ἐνδύναμος, ἐναντιοδύναμος, με-
γαδύναμος Hesych. s. Εὐρουθενής, quibus apponi licet ἔφη-
λος ὁ ἐφηλίδας ἔχων Suid.

§. 7.

Substantiva in ος quum componuntur, terminationem asciscunt cujusvis generis participem, plerumque ἤς tertiae declinationis, quod genitivum in ους mittit excepto ἀμένης ἀμηνήτος τὸ παιδίον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος Etym. M. 81, 41. Anecd. Bekk. p. 1189. Nec raro ος secundae. Etym. M. 399, 5. Anecd. Cram. I. 129. τὰ εἰς ος ἀπὸ οὐδετέρων συντεθειμένα ἀπὸ εὐθείας συντίθεται, ξίφος ἄξιφος, δύσριγος, πλὴν τοῦ εὐτειγος. Hoc modo formata sunt ἀκίλφος, ἄθαμβος v. Wyttenbach. ad Plut. de Aud. p. 383. T. I. ἄμενος παρὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος Arcad. p. 62, 18. fictum videtur ad explicandam originem substantivi ἀμνός, ἀφθιτόμιος Maneth. IV. 234. a verbo repeti potest, δωδεκάσκυτος, ἔμβροφος, εὐρηχος, εὐρος, εὐστηθος Tzetz. Posth. 470. εὐσμηνος, πολίσμηνος Choeril. ap. Herodian. π. Mon. 13, 8. et φιλόσμηνος, ἰσόψος Galen. T. XVIII. P. I. 757.¹⁸⁾ κατάτασος Eustath. ad Dion. 321, 15. pro quo Strabo κατατασῆς dixit, κάτοξος, κατάχρεος et ὑπόχρεος, μεγαλόσθενος, ὁμόλεχος, ὁμόειδος, πολύγλενος, πολυστέλεχος, πολύκτηνος, πολυπάμφαος, τετράσκελος Joann. Gaz. Ephr. II. 691. Phot. s. Ἴππαλεκτρών, τὰ μεσόσκελα Zonar. s. Κιχῶναι, monoscelus, φίλανθος Porphyg. ap. Euseb. Praep. III. 110.¹⁹⁾ φίλεινος

18) Μεγαλόπλατος Schol. Dion. ap. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 26. ἰσόπλατος v. Schweighaueser. ad Athen. T. III. 178. ἐπίπλατος Hesych. ab adjectivis repeti posse apparet ex his: τοῦ ὄξυγλύκου Paul. Aeg. III. 39, 95. φιλόγλενος Eustrat. in I. Nicom. p. 21. b.

19) Φίλανθος andronymicum est Paus. V. 2, 4. ut Λύκανθος Xe-

etc.²⁰) Praecipue vero duo nomina ῥύγγος et χεῖλος huc inclinant: βούρυνγος, κακόρυνγος, κλαδαρόρυνγος, μακρόρυνγος, ὀξύρυνγος, πλατύρυνγος, φουινικόρυνγος, βαρύχειλος, ἰσόχειλος Geopp. XII. 19, 4. χερσάχειλος, λαγώχειλος Galen. Intr. III. 681. T. XIV. σκολιόχειλος, φοξίχειλος, et in codd. Arist. H. A. IV. 4, 3. λεπτόχειλα et παχύχειλα, homericumque ἐννεάχειλοι nonnulli interpretati sunt ἐννεαχειλεῖς. Sed unum ex his Homerus ad primam deflexit declinationem Anecd. p. 1190. ὡς παρὰ τὸ ῥίγος γίνεται δύρριγος καὶ παρὰ τὸ θάρσος Ἀλιθέρσης καὶ παρὰ τὸ ξίφος ἄξιφος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ χεῖλος ἀγκυλόχειλος σύνθετον καὶ λοιπὸν ἀπὸ τούτου παρασύνθετον ἀγκυλοχείλης, ἀγκυλοχείλου, quod qui a χηλή compositum putant, reprehenduntur ab Etym. M. p. 11, 3. Brevius Schol. II. XVI. 428. ἀγκυλοχεῖλαι παρασύνθετον ἐν τοῦ ἀγκυλόχειλος ἢ ὡς τὸ δεδόμεται παρὰ Κρατίνῳ, vitiose scriptum pro δωδεκέται. Choeroboscus Anecd. p. 1375. b. Ἀττικοὶ δωδεκαέται λέγουσι cf. Adn. ad Phryn. p. 408. Ergo ut ab ἔτος δωδεκετής ducitur et δωδεκέτης, similiter a χεῖλος ἀγκυλοχειλής et ἀγκυλοχείλης, quanquam illi deest forma in ος, cujus paraschematismus perhibetur ἀγκυλοχείλης. Non minus variatur in compositione nomen τεῖχος. Primum Apollonius de Pron. p. 38. C. de Synt. II. 31. p. 187. ubi ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός etc. ab ἔδαφος compositum esse defendit, quinque hujus terminationis exempla affert ἄστεφος,

noph. Μελανθος et Φάλανθος, Πύρανθος urbis nomen Steph. feminina Βιοάνθη, Ἰάνθη, Ἀνιάνθη Arcad. Οἰάνθη quorum primum non magis compositum est quam Ζάκανθα, Ψαλάκανθα Hephaest. Hist. c. V. ipsumque ἄκανθα sive ἄκανθος ab ἀκή productum. Nec satis certum quod Suidas affirmat, φάλανθος adiectivum ab ἄνθος ἢ λευκή θριξ compositum esse. Κήρινθος (cerinthe) cum κῆρος, ἐρέβινθος (λίβινθος, γέρινθος) cum ὕροβος, ervum, cognatum videtur. Γαλινθιάς in γαλῆν mutata dicitur Antonin. c. 29. μῆρινθος et πείρινθος producta sunt a brevioribus, τρεβινθος sive τέρμινθος fortasse a τρέμιθος. Sed ἀσάμινθος, quod veteres copulatum putant, αἶγινθος, ἰάκινθος, Κόρινθος, Σάμινθος (a σάμος?) Προβάλινθος etc. unde orta sint, nemo probabiliter docebit.

20) Μυριότευχος Matthiae ad Eur. Iph. T. 139. verbum nihili esse pronunciat; si propter terminationem, fallitur.

ἄξιφος, δύσριγος, κακόπαθος²¹), εὐτειχος, ejus superlativum εὐτειχότατος Davisius in Maximi Tyr. XXVII. 3, 38. e codd. restituit; neque solum εὐτειχος Grammatici asserunt, sed etiam καλλίτειχος Etym. Gud. 151, 18. Anecd. Cramerii T. I. 112, 2. δίτειχος ib. II. 294, 9. et oppidi castellive nomen Δίδυμον τεῦχος v. Berkel. ad Steph. posteriores in unum contraxerunt, πρὸς Διδυμότειχον Niceph. Hist. VIII. 11, 219. F. τῷ Διδυμοτείχῳ IX. 1. 239. B. etc. Homerus autem plus semel εὐτείχεος usurpavit, quod unum hujus generis exemplum novit Scholiastes ad II. XVI. 57. τὰ εἰς ὄσ λήγοντα οὐδέτερα συντιθέμενα ἀπ' εὐθείας συντίθεται, ξίφος ἄξιφος· μόνον τὸ τεῖχος καὶ ἀπὸ γενικῆς τείχεος εὐτείχεος, cui similia sunt sed novitia ἀνειδέος Stob. Ecl. I. 11, 310. Cyrill. c. Jul. I. 32. C. et πανείδεος Theolog. Arithm. In Pind. Nem. I. 24. πολέμου μναστήρα χαλκεντέος λαὸν ἵππαιχμον codd. quatuor χαλκέντεον praebent convenientius canonī Porsonianō, de quo dixi ad Aj. p. 129. Hesychiumque pro Εὐμάξεως εὐφνῆς τοῖς αἰδοίοις scripsisse suspicor εὐμέξεος. Tertia forma est imparisyllabae declinationis εὐτειχῆς, quae apud unum Pindarum ter legitur, ἀμφιτειχῆς et ἑπτατειχῆς apud Aeschylum conspirantibus in accentu libris cetera dissonis; in Eur. Andr. 1010. Matthiae εὐτείχη πόρον edidit; quo auctore, tacet solumque hoc adnotat in codd. εὐτυχῆ scribi; in Alexidis versibus Athen. XIV. 644. B. ὃ τὸν εὐτυχῆ ναίων Πάρον vulgatae propius est εὐτειχῆ, quam quod Dindorfius reposuit εὐτείχη· pro θεοτειχεα Τροίην Epigr. Adesp. CCCCXCVII. Anth. P. Append. N. XIV. in editionibus Agonis Homericī, unde illud sumtum est, θεοτειχεά legitur; pro λινοτειχεα in Dionysii versibus ap. Steph. s. Γάζος codex Rheding. (v. Praefat. LXIII.) denuo inspicientibus fortasse paroxytonum ostendet, quod in Edd. haeret; eumque accentum huic vocabulo praescribit Photius p. 117, 1. ὅσπερ τεῖχος εὐτειχῆς καὶ σθένος ἰσοσθενῆς, οὕτως εὐρος ἰσοευ-

21) Si hoc nomen, quod e codd. additum est, recte paronymis adnumeratur, eodem referenda erunt δὴπαθος et quae in suspicionem vocata sunt ἀκρόπαθος atque ἔκπαθος Hesych.

οῆς. Apud Homerum vero illa fuit ἡ τετριμμένη τάσις, nec mutare ausi sunt veteres; μεταπλασμός εὐτείχεα ὡς πυρογοκέρατον πυρογοκέρατα Schol. Il. l. c. Verum antiqui poetae, si qui metaplasi usi sunt, id non temere neque versus concinnandi causa sibi erogarunt, sed ob rationes longe graviores, quarum nulla in hunc locum convenit. Itaque nos potius prosodiae veteris inconstantiam causabimur, cujus et antiqui magistri nos admonent in Anecd. Cramerii T. I. 158. εὐτείχεα - ὄφειλεν εἶναι εὐτειχέα, apposito canone datisque exceptionibus, quibus tota causa magnopere implicatur. Ne quis autem ἀγκυλοχείλης recordatus protocliton εὐτείχης comminisceretur ionice declinatum ut δεσπότηα, obstabat substantivum feminini generis, cui adjunctum est, et forma accusativi, qua Homerus non utitur. Trisyllaba in os omnino pauca sunt, ἔδαφος, ἔρεβος, κέλφος, κίναδος, ὄνειδος, ὄφελος, μέγεθος, πέλαγος, σέλαγος, στέλεχος, τέμενος, τέναγος, et pauciora hinc composita, quae omnia Grammatici paroxytonesi subjicere videntur: τὰ παρ' οὐδετέρων εἰς os ληγόντων συντεθέντα δισύλλαβα (δισυλλάβων) μὴ τῷ ἢ παραληγόμενα, ὁξύνεται — πρόσκειται δισύλλαβα διὰ τὸ εὐμεγέθης, εὐστελέχης Anecd. Cramerii T. I. 158. sed εὐπελαγείος Μελιβοίης editum est Orph. Arg. 168.

Paucis absolvam quae in ios exeunt, ἐντείχιος, ἐπιτείχιος, ὑπερνέφιος Schol. Il. 495. XXIV. 97. ὑποβένδιος, περιστήθιος, ἐπισίνιος, ἐπικήδιος, quod plerique in ἐπικήδειος vertendum putant v. Jacobs. ad Aelian. V. 34. et cum adverbio composita: εὐέριος, ab Atticistis reprobatum, ὁμοέθριος Phot. ὁμογένιος Dionys. Antt. VI. 21. pro quo ὁμόγηιος dici solet, εὐγένιος, quod Hesychius interpretatur εὐγενής, nisi huic forte nomen proprium propositum fuit, cujus generis ea est propria terminatio, Εὐγένιος, Εὐσέβιος, Ἐπιφάνιος, nec solum in hac terminatione sed universe; δρακόντειον αἶμα, τὸ δὲ κήριον Δρακόντιος· λεόντειος δορά, τὸ δὲ κήριον Λεόντιος Choerobosc. in Anecd. Cram. T. II. 285. Γερόντιος etc. v. Comm. ad Aj. p. 115. In eios legitime terminari solent, quae cum praepositionibus coaluerunt: ἐπέτειος, προτέτειος, ἀποτέτειος, προτέτειος, καταδάνειος, nisi hoc a

δάνειον potius quam ab obsoleto δάνος compositum est. Et quae cum aliis orationis partibus, ab hoc flexu non aliena μακρότερος, εύτερος, ὀμλήθεις, ἀκρόωρειος, κακοθέρειος Schol. ad Hesiod. Prooem. p. 5. et ad Opp. 638. μεσέρκειος Schol. Ven. II. 231. quorum pleraque speciem adjectivi simplicis referunt. Neque id hujus terminationis proprium est, sed admittitur saepius partim distinguendae significationis causa, sicut φιλοίκειος (v. Jacobs. ad Aelian. p. 174.) multum distat a φίλικος, φιλοδίκαιος²²) a φιλόδικος, ἑλλόγιμος ab ἔλλογος, nec χρυσοφάεννος plane idem quod χρυσοφαής, partim etiam nulla hujusmodi ratione, χρυσοκόκκινος Niceph. Gregor. Hist. VI. 2, 103. E. quod si propter neutrius τὸ κόκκινον usum excusatur, supersunt alia τριμίτινος, δυσχειμέρινος, ἀπανθρώπινος Dialog. Hermipp. de Astrol. II. 6, 38. χρυσελεφάντινος²³), δυσορφναῖος, ὀμειναῖος, ἀδέσμιος, ἀκαίριος, ἄωριος, φιλόρθιος, βαθυπλούσιος, μεγαπλούσιος, πολυόλβιος, πολυδίψιος, sed πολυόλβιος in suspicionem venit, ut et ἀχρήσιμος²⁴), φοινικορόδιος, βαθυπέδιος, quod si cum ceteris ab hoc etymo compositis contendimus, nihil adversamur Boeckhio ad Pind. Nem. III. 17. id contra analogiam sermonis formatum esse, sed num a βαθύπεδος propagari nequeat βαθυπέδιος ut ἀθέσιμος, ἀλιζόροθιος, φυγοδέμνιος, ψευδόρκιος, μεσοπλεύριος Schol. in Hippocr. p. 105. aliaque quae substantivis in *ιον* adjuncta sunt, et cur βραχυχρόνιος, πολυχρόνιος, praevaluerint brevioribus altioris est quaestionis. Hic nihil addam praeter quae prioribus adjuncta sunt paragoga supervacaneae exempla: παραμόνιμος, παραφρόνιμος, ποτιφόριμος

22) De ὀρθοδίκαιος Aesch. Eum. 994. quaeri potest, synthesisne sit ut ὀρθοδικῆς an parathesis ut adverbium ὀρθῶς καὶ δικαίως Aeschin. c. Ctes. p. 479. Ὑπερδίκαιος non dicitur sed ὑπέρδικος duplici intellectu, ἀκριβοδίκαιος contra et ἀκροδίκαιος.

23) De λευκελεφάντινος Hesych. dubitatur. Λιθαργύρινος et ὄρειχάλκινος huc omnino non pertinent.

24) Theophr. Caus. VI. 19. (18.) 3. Urbinas οὐ χρήσιμος suppeditat. Ex regula opponuntur sibi invicem χρήσιμος — ἀχρεῖος Stob. Flor. XCVIII. 33. p. 526, 32. χασμωδιώδης — ἀχασμώδητος Rhetor. Graec. T. III. 544.

Epicharm. Athen. III. 121. B. ἀνόστιμος, παλινόστιμος, a quibus secerni oportet, quae primitivis carent ut ἀδόκιμος, προςδόκιμος, ἐμποίνιμος, ὑπερβόλιμος, quaeque aperte cum simplicibus composita sunt ut ἀύλοὶ τέλειοι — ὑπερτέλειοι Athen. XIV. 634. F. aut a compositis derivata ut ἀναπόμπιμος et διαπόμπιμος ab ἀναπομπή, φιλαπλοϊκός a φιλάπλους. Postremo huc referam ἰσοτέλεστος pro ἰσοτελής, ταχυβάδιστος, χρυσεοπήγητος, μελιπτέρωτος, φιλωρείτης, παιδοποιητής, κομφοδοποιητής, μικραδικητής oppositum τῷ μεγαλάδικος Aristot. Rhet. II. 17. p. 1390, 29.

§. 8.

Sequitur trias nominum in ους terminatorum. Ab ὀδούς et ionico ὀδών procedit duplex forma adjectivorum, quorum nonnulla pro substantivis valent, μονόδους, μυριάδους, σιννόδων sive συνόδων Aristot. H. Ann. VIII. 2. qui piscis a Polluce συνόδους vocatur; ξιριόδων ὁ μέγαντος ἔχων ὀδόντας Hesych. secundum ordinem literarum in ξριώδων mutari oportet. Sed utriusque terminationis discrimen quaecunque a nonnullis traditum esse apparet ex admonitionibus Grammaticorum; Phrynichus App. 58. προώδων ἢ προέχουσα τοὺς ὀδόντας καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος· et Poll. II. 96. ὁ προύχοντας ἔχων τοὺς ὀδόντας καλεῖται προώδων· καὶ προόδους ἐπὶ θηλυκῶν. De genere neutro nos edocet Etym. MS. Hermannii de Em. Gramm. p. 28. τὸ καρχαρόδον καὶ τιμῆεν ἀπὸ τοῦ καρχαρόδον καὶ τιμῆεν γέγονε κατὰ πλεονασμόν. Hinc est quod pro καρχαρόδον καὶ χαυλιόδον ζῶον Aristot. de Part. Ann. III. 1. p. 661, 23. quae Buttmanus Gramm. §. 63, 2. incassum suspectat, libri nonnulli praebent καρχαρόδον καὶ χαυλιόδον· et vulgo legitur τὸ ἄμφωδον III. 2. p. 663, 36. ubi codd. ἄμφοδον, sed τὸ καρχαρόδον Philostr. V. Ap. IV. 38, 178. Aristot. H. Ann. II. 29. quo loco in codd. καρχαρόδον et καρχαρόδων scriptum invenitur; τὸ ἄμφωδον apud eundem compluries v. Addend. ὄξυδόντι γενεῖω Nonn. XL. 484. Neutri pluralis haec habemus exempla: χαυλιόδοντα γενέθλα Oppian. Cyn. III. 6. τὰ καρχαρόδοντα II. 262. Galen. de Usu Part. XI. 2, 588. Aelian. H. Ann. XI. 37. πολυόδουσι

γενείοις Nicand. Th. 53. Super haec adnotanda est correptio ultimae *νωδός*, et anadrome genitivi *γέρον ἀνόδοντος*, tertio femininum *κενοδοντίς* ad similitudinem masculini in *ων* conformatum ut *θεράπων*, *θεραποντίς*. Non minus quam illa generi neutro apta sunt adjectiva a *πούς* composita *πολύπουν γένος* Plat. Tim. p. 34. A. τὸ ἄπουν Arist. H. Ann. III. 1, 1. τὸ εἰλίπουν Hipp. de Artice. p. 146. T. III. τὸ τετράπουν Callim. Fr. 87. τὸ ἀργυρόπουν Athen. V. 212. B. Pluralis numeri formae ambiguae sunt, *μῆλα ταναύποδα* Homeri, et persaepe alibi τὰ ἄποδα, δίποδα, τετράποδα. Etsi enim nomina secundae declinationis potissimum de mensura dici solent v. ad Phryn. p. 546. coll. Jacobs. ad Anth. Pal. 679. Ellendt. ad Arrian. T. II. 350. nihilo secius pro ζώοις *τετραπόδεσσι* Maneth. VI. 415. Diodorus II. 42. scripsit ζώοις *τετραπόδοις*, Nonnus XI. 486. ἀλλοπόδοιο *τοκῆς*, nisi ἀλλοπόδαο dedit, ut Hesiodus *Οἰδιπόδαο*, variatque scriptura Alciph. III. Ep. 27. ubi *ἐτερόποδα* receptum est pro *ἐτερόποδον*, et nominis topici *Τρίποδες* et *Τρίποδοι* Strab. VIII. 394. Quamobrem superlativus *πολυποδώτατος* Tzetz. Chil. IX. 911. ambiguum est, utri declinationi assignandus sit. In utramque partem Graeci protoclitis uti solent: *ἑπταπόδης*, *ὄκταπόδης*, *τριπόδης*, *ἀλλοπόδης*, *ἀρσιπόδης*, *γυμνοπόδης*, *ψαυροπόδης*, prae quibus Homerus *ἀργίπους*, *ἀλλόπους*, *εἰλίπους* etc. dicere amat, et in absoluto casu *τρίπος*, *ἀλλόπος*, *ἀρτίπος*, quae paroxytona sunt ut Grammatici praescribunt ad II. IX. 505. eumque accentum habent *τετράπος* Arat. 214. Macrob. de Differ. Verb. p. 726. *τετράπον* Aenigm. XV. 321. T. III. Anall. ἀλλόπος Nonn. XII. 54. XXIV. 135. XXXVII. 159. XLVIII. 247. *μικρόπος* Tzetz. Posth. 372. *Οἰδίπος* Alcaei Mess. Ep. XXI. 492. T. I. neque in simplicibus, quibus Dores iota subtrahunt, *χαρίεις*, *Μαλόεις*, *τιμῆεν* Anecd. p. 1187. detractio literae affert mutationem accentus. Sed proparoxytona ἀλλόπος Nonn. XXVIII. 288. (vitiose ἀλλοπός XXXIV. 260. et Paraphr. XI. 97.) *σάραπος* Alcaeus Fragm. VI. 16. *ὄκνυπος* in ultimo versu Hymni in Apoll. p. 518. T. II. Anall. *ἄρτιπος* Agath. Ep. XXI. 4. et LV. 5. p. 40. et 50. T. III. pro quo in Anth. Pal. paroxytonum successit v. Jacobs. Praef.

XXXVII. et Adnot. p. 117. miraturque Eustathius p. 768, 46. τὸ ἀρτίπος καὶ ἀελλόπος διὰ τί μὴ προπαροξύνονται μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ ὕ ὁμοίως τῷ πούλυπος, idemque p. 787, 53. de νηλίπους dubitat ne a λίπος potius quam a πούς compositum sit. Accentum autem abjecta litera ὕ non retrahi miratur ideo quod hypthesin sequi solet anabibasmus toni, ζέα, χροά, ζόη, δέρη, φλόος, κάτασχε, ἐπισχε, ὑπόδρα, χῶρι, ἐληλαμένος etc. 25) Itaque illud quoque plerumque proparoxytonon est sive πούλυπος scribitur Athen. VI. 224. E. sive πούλυπος Orpian. Hal. III. 224. E. Isidor. Ep. I. Nonn. VI. 269. Joann. Ephr. II. 87. sive πούλυπος, quod Athenaeus p. 316. A. Aeolibus tribuit, sed evagatur longius v. Hipp. de Morb. II. 243. aliosque ap. Schweighaeus. T. III. 287. Nec minus fixum accentum habet νήλιπος, quod qui a dorico nescio quo ἤλιψ propagatum putarunt metuo ne id consilii ceperint, quod non facile explicare possint; nam et illius vocabuli etymon inexcogitatum est, neque credibile videtur νήλιπος aliter compositum esse atque νηλίπους et νηλίπεζος, cujus pars posterior idem significat quod πούς, ut ἐξάπεζος, χιονόπεζα, prorsusque inauditum est Οἶδιψ illud, unde Doederlinus ad Oed. C. 342. Oedipi nomen productum esse sumit sine ulla pedis significatione. Postremo Munckerus ad Anton. c. XVIII. avem ἡέροπον eandem esse putat, quam Aristoteles et Apostolius ἀερόποδα vocant. Substantivorum significationem acceperunt τριόδους et τρίπους, unde adjectivum πολυτρίπους compositum est, eamque nativam habent γεισίπους, ιστόπους, καλάπους, κλινόπους. Adjectiva, quae praepositionem recipiunt, diversam pro significatione speciem sortiuntur; namque aliter dicitur τὸ ὑπόπουν, quod sub se pedes habet, aliter τὸ ὑποπόδιον, quod sub pedibus est, περιποδίη ἢ ὑπὸ πόδας οὔσα Galen. Gloss. ἐμπόδιος, ἐπιπόδιος, παρπόδιος, περιπόδιος, sed pro περίποδα ὑποδήματα Poll. VII. 84. recte corrigunt περὶ πόδα, neque aliter scribendum videretur Niceph. Blemm. Geogr. p. 6. κατοικοῦσι τὰ πρόσποδα τοῦ ὄρους,

25) Similis quodam modo est trisyllaborum in ιον exeuntium diversitas, θύριον, λήριον, κόριον, παιδίον, κλειδίον, σμιλίον.

nisi succurreret τὰ πρόποδα τῶν ὀρῶν Schol. Nic. Th. 345. *Πρόπους* rursus substantivum est. — A βούς composita sunt εὔβους, πολύβους Anecd. p. 701, 5. et cum correptione ultimae μέσαβος sive μέσαβον, Πόλυβος. Etym. M. 680, 57. *Πόλυβος* συγκοπή οὐχ ἀφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν ἐγένετο, ὄφειλεν εἶναι Πολύβος ὡς ὠκύπτος, quanquam et hujus accentus instabilis est, nec remanet in χείμαρρός similibusve qui ante erat. *Μέσαβον* autem Pollux l. 252. auctor est μεσάβοιον quoque dici et μεσόβοιον, quod conferendum cum ἀλφεισίβοις, μυριόβοις, δεκάβοις (ut δεκάχοις Hesych.) in Draconis lege Poll. IX. 61. ne solis hoc concessum putemus poetis. His adnexa sunt, quae supra memoravi, ἀβούτης, πολυβούτης, et proparagoga ἀργιβόειος, ἐπταβόειος, πουλυβόειος, ὠμοβόειος Dio Cass. LXXVII. 7. quod in communi sermone ὠμοβοῖνος dici solet v. Valcken. ad Herodo. VII. 91. cum feminino γῆς *Εὐβοείας* Sophocl. Thyest. VI. ad ultimum ὠμοβοεύς, ut βοεύς, ἰστοβοεύς. De neutro οὗς quum jam supra §. 1. exposita sint quae ad rem pertinent, unum restat πλακοῦς, ejus genitivum imitantur adjectiva ἀπλάκουντος et φιλοπλάκουντος, nominativi formam atque adeo accentum retinent substantiva κοπτοπλακοῦς et μηλοπλακοῦς Galen. de Alim. Fac. II. 23, 603. T. VI.

§. 9.

Amplior producitur numerus nominum in *υς*, partim a masculinis *ἐξαπέλευς*, *ἰσόνευς*, *ἰσόπρεσβυς*, *καλλίβοτρυς*, *μικρόσταχυς*, *φίλιχθυς*, *ψευδόμαρτυς* atque alia indidem composita, quae C. II. §. 4. produximus; a femininis *εὐγηρυς*, *κνάνοφρυς*, *τρίκορυς*, *μακρόγενυς* et *μικρόγενυς*, a quibus *ἡμιγένειος*, *μακρογένειος*, *ὄξυγένειος*, *χαλκογένειος*, tantum distant, quantum *γένειον* a *γένυς*. Accentus utriusque generis idem est, sive a barytonis composita sunt sive ab oxytonis, sive longa est simplicium ultima sive brevis; vitiosa sunt *ἱερομάρτυς* l. c. *Λευκόφρυς* in codd. Lycophr. 346. apud Hesychium *αὐτομάρτυς*, *ἐλιβότρυς*, *μικροβότρυς* (s. *Μικρόβρωξ*), *ὀρθοκόρυς*, nec ferri potest oxytonum *πανοιζὺς ἐστία* Aesch. Choeph. 49. nam quod Bernhardy opinatur Synt. p. 50.

πανοιζύς substantivum esse cum alio substantivo conjunctum, id neque ad excusationem accentus quidquam confert neque graece dici potest. Aequae mendosa sunt *ἐναλιδρῶς* in lemmate Poetae de Herbis c. XIV. 191. et *καλλιχθῆς* in Hedyli Epigr. III. 526. Anall. T. III. Append. Epigr. XXIX. 764. pro quo *κάλλιχθῆς* scribitur ap. Athen. VIII. 344. E. unde epigramma excerptum est. Substantiva plerumque paroxytona sunt: *ἐτυμόδρῶς* Theophr. H. Pl. III. 8, 2. *ἡμερόδρῶς* Hesych. *λινόδρῶς* Diosc. Mat. III. 102, 449. *φελλόδρῶς* Paus. VIII. 12, 1. et ap. Theophrastum tribus locis, ubi ne semel quidem discrepat Urbinas, *χαμαιδρῶς* Diosc. I. c. Paul. Aeg. VII. 22, 258. Galen. de Simpl. Facult. VIII. 22, 153. T. XII. de Antid. I. 5, 31. T. XIV. eodemque loco *χαμαιπίτῆς* et 12, 59. de Simpl. Fac. VIII. 22, 155. Nonn. c. CLXXXIV. Dioscor. Mat. I. 175. et 176. Eup. 327, 333. et in codd. Athen. XV. 681. D. qua in syllaba accentum retinent secundus tertiusque casus et illis locis et Paul. Aeg. VIII. 3, 231. nominisque proprii *Καλαμόδρῶς* Aelian. V. H. I. 27. dativus *Καλαμόδρῶνι* scribitur Athen. X. 415. F. Verum alia, quae in Dissert. IV. §. 7. exhibui, hinc discrepant; quin Dindorfius ad Arist. Fragm. p. 8. perispomenon offert *τοὺς ἀπιχθῆς*, id est *τοὺς μὴ ἐσθιομένους ἰχθῆς*, quod hoc intellectu substantivum est ut *πρότηθῆς*, *ναρδόσταχῆς* Paull. Aeg. VII. 3, 248. Schol. Nic. 604. *γέρανδρῶς* atque *μέλανδρῶς* (non *μελάνδρῶς*). Sed hoc idem adjectivum est secundae declinationi accommodatum *πίτῆς ἐκ μελανδρῶν* Aesch. Philoct. N. 235. cujus femininum esse videtur sed substantive usurpatum ἢ *μελανδρῶνα*, quod Theognostus Anecd. Cram. II. 106. inter nomina primae declinationis *κωδῦνα*, *καρῦνα*, *ὄξῦνα* etc. refert; eundemque locum obtinuerunt neutra, *χαμαιδρῶνον* trissago Galen. Eup. III. 521. T. XIV. *μελάνδρῶνον* quod nonnulli in Odyss. Ξ. 12. pro *μέλαν δρῶνός* substituerunt, *γέρανδρῶνον*, *ἐνδρῶνον*, *ἄδρῶνον*, pro quo Pindarum Fragm. XXIII. 126. *ἄδρῶς* dixisse Boeckhii conjectura est. Eodem pertinet *μεσόφρῶνον*. Adjectivorum fines non egressa *ἄμνος* Hipp. de Articc. p. 216. T. III. Galen. de Temp. III. 6, 70. Paul. Aeg. I. 61, 17. *ἀριδάκρῶς*, *βαρυδάκρῶς*, *πολυδάκρῶς*, *εὐβότρῶς*, *εὐκόρυθος*, *τρικόρυθος*, *πολύχθῆς*,

ac fortasse *τρισοῖζος* Aeschylo reddendum Fragm. CCCLV. pro *τρισόζως*. Sed a *νηδύς* nullum ducitur adjectivum; nam *ὀμονήδνος* per errorem scriptum est pro *ὀμονήδνιος*, quod cum *νήδνιος* compositum est, ut *τριπήχμιος*, *παραπήχμιος*, *προπήχμιος*, quae Poll. II. 142. restituenda pro *παραπήχιον* et *προπήχιον*. Neutralia non componuntur nisi mutata declinatione, *ἀγόνατος*, *πυκνογόνατος*, *καμπεσίγοννος*, *ἀρπυιόγοννος* etc. excepto nomine *δάκρυ*, unde *ἀδακρυς*, *ἀναγκόδακρυς*, *βαρύδακρυς*, *ἔνδακρυς*, *πολύδακρυς*, quorum nullum casum nisi primum et quartum demonstrare possum in utroque numero, *ἀριδάκρυες* et *ἔτοιμοδάκρυες* Eustath. p. 115, 36. nequē plures in usu fuisse affirmat Matthiae Gramm. §. 114. p. 292. Sed Hesychius tamen affert *Ἀριδάκρυσσι πολυδάκρυσσι*, neque ratio apparet, cur Graeci huic adjectivo angustiores fines circumscripserint quam similibus: *εὐστάχμος πεδίοιο* Quint. Cal. II. 402. *εὐσταχύεσσιν ἀμάλλαις* V. 61. *πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο* Hesiod. Fragm. XIX. *Βουπρασίον πολυβότρυος* Theocr. XXV. 11. quo exemplo et primo Quinti cognoscitur, haec adjectiva non duorum, ut Lexicographi perhibent, generum esse sed trium, idque non solum in casibus imparibus; nam *ἐνδεκάπηχυ* legitur apud Homerum, *παράπηχυ* et *ἐπίπηχυ* apud alios, *εὐσταχυ* Niceph. in Synes. p. 353. C. Eustath. Opusc. III. 13, 84. *ἀρίδακρυ* Aristot. H. Ann. IX. 1, 4. quod hinc affert Schol. II. XX. 252. *ἰερόδακρυ* Melanipp. Ath. XIV. 651. F. *πολύδακρυ* Christ. Pat. p. 266. B. *ἐπίδακρυ* Hesych. s. *Μυδαλέον* et *ὑπόδακρυ* s. *Γλαμυρόν*, *δάκρυ* *ἀδακρυ* Hermannus restituit Iph. T. 832. *ὑπέροφρυ* Eustath. Or. II. 11, 62. Alterum est *ἄστν*, quod cum solis praepositionibus cohaerescit non uno modo: *συνάστεος* Simonid. Fragm. XXVI. 191. *προάστιος* ὡς *Βυζάντιος* Steph. s. *Ἄστν*, quod poetarum usibus inservit, et *προάστειον*, quod toties hoc accentu signatum legitur, ut properispomenon *προαστεῖον* Themist. Or. VI. 82. A. non minus sit suspectum, quam poetica forma in libris Thucydidis II. 34. IV. 69, 2. et Strabonis XII. 577. XIV. 653. Artemid. III. 62. etc. Cetera hujus generis insociabilia sunt: *βράθν*, *γῆθν* Psell. in Anecl. Boissonadii T. III. 224. *κάθρν*, *κόνθν*, *μέθρν*, *μῆθρν*, *μῶλν*, *νάπν*, *πῶν*,

σῶρον, φῖτυ, quibus Theognostus Cram. II. p. 79. et 120. addit ἄσχυ ἀπόρευμα (ἀπόρροεσμα) δένδρον ex Herodo. IV. 23. et ignotius τρῆνυ, Hesychius Κόχυ πολὺ πλῆθος. Sed τὸ γένυ, quod Passovius apud Tragicos legi affirmat, legitur nusquam. Unicum et singulare est ἀδελφός, si pro vero valet, quod vulgo traditur, compositum esse a δελφός: nam pro χρύσοφοροι Aelian. H. Ann. XVIII. 28. XVI. 12. nunc χρυσόφορες legitur a codd. oblatum; ἀμφιπέλεκκος et ἡμιπέλεκκος proxime absunt ab homerico πέλεκκον. Adjectiva autem in υς exeuntia si cum praepositionibus jungantur, plerumque servare terminationem, si cum aliis orationis partibus, fere semper mutare, multis exemplis ostendi ad Phryn. p. 533. quibus addo ἄπολυ Anecd. Ind. p. 1335. ὑπέρολυ et σύμπολυ, ac feminina non mota, κόμη ἀπευθὺς οὔσα (ἀπαυθύσουσα?) Stob. Ecl. I. 29, 586. T. II. δῆξις ὑπότραχυς Galen. Gloss. 418. ἡ ὑπόπλατυς σανίς Schol. Lyc. 641. Quibus explicatis restant verbalia, quae pauca sunt: ἐπηλυσ, κἀτηλυσ, μέτηλυσ, νέηλυσ, ἐργότρυς κατὰσκοπος ἔργων Hesych. κἀτηρυσ apud eundem Κατήρουδες αἱ καταρρέουσαι ἄμπελοι a ῥύω, ῥέω, sed εὐρῳός, quod Eustathius ut supra dixi §. 4. genitivo εὐρῳείος praestruit, accentus et declinatio adulterinum esse arguit, neque usitatum est βροήπυς, quo Herodianus utitur ad explicandum βροήπυος in Schol. Ven. N. 521. ἦπυς ὡς γῆρυσ, βροήπυς ὡς μελίγηρυσ, οὗ ἡ γενική τοῦ βροήπυος μετέστη εἰς εὐθειαν. Haec autem verbalia per δ̄ declinata ab illo genere, quod genitivum in ατος, ητος, ωτος, mittit, non solum hoc differunt, quod duas consonas a perfecto verbi passivi translatas non habent, quae illorum nota est a Grammaticis tradita v. §. 5. sed etiam generis neutrius participatione, ἐπηλυ ὕδωρ Paus. II. 5, 2. ἐπηλυ πλῆθος in Heracliti Epist. a Boissonadio edita ad Eunap. p. 428. τοῦ ἐπήλυδος γένους Dionys. Antt. I. c. 60. ἐπήλυδα ἔθνεα Herodo. VIII. 73. quod nemo ad nominativum ἐπήλυδος refert, quem Struvius in Suppl. Lex. Schneid. ex Sibyllinis profert depravatam fortasse ex ἐπήλυτος. Ξύγκλυδα συγκεχυμένα Hesych. συγκλύδων καὶ μυγάδων ἡθῶν ἀνάπλευσι Philo de Legg. Spec. II. 789. A. §. 14, 312. Mang. Apostolii glossa σύγκλυδος

advena ap. Dorvill. ad Char. p. 575. auctoritatem nullam affert, meritoque Graefius ad Nonn. XXXIV. 157. damnavit nominativum *ὀμήλνδος*.

§. 10.

Jam perventum est ad ultimam catalexin *ως*, tribus nominibus affixam, quorum unum *χρώς* declinationem duplicem, propagines diversissimas habet. Earum duas Atticistae discriminant: *ἀπαλόχρως* *διὰ τῆς ω*, *οὐ* *διὰ τῆς ου* Phryn. App. p. 18. *λευκόχρως* *ἀττικῶς*, *λευκόχρους* *ἐλληνικόν* Moeris p. 252. idque satis comprobatum est; sed dubitatio restat de accentu. Nam vulgo haec barytona sunt *ἀλλόχρως* (Eur.), *ἀλφινόχρως* (Aristoph.), *ἀνθροειχρως* (Athen.), *ἄχρως* Hippocr. Epid. VII. 634. T. III. *ἐνερόχρως* (Alciph.), *γλυκερόχρως* (Anth.), *κελαινόχρως* (Anth.), *κτανόχρως* (Eur.), *λευκόχρως* (Anth.), *πάγχρως* Synes. de Prov. I. 114. B. *παρθενόχρως* (Anth.), *τριχρως* Aristot. Meteor. III. 2. p. 371, 14. *τροφερόχρως* Paul. Aeg. V. 3, 162. aliaque haud pauca; eumque accentum Arcadius p. 93, 21. et monosyllabicis²⁶) adscribit, *λευκόχρως*, *αἰεζῶς*, et polysyllabicis, *χρυσέρως*, *λυσιδρως* sed excipit attica *δύσερως*, *φιλόγελως*. Persaepe tamen hoc praeceptum negligitur praesertim in obliquis: *κηροχρῶτες* Athen. XIII. 608. D. *τανεροχρῶτες* X. 449. B. *τερενοχρῶτες* III. 131. D. *ξανθοχρῶτες* VII. 325. E. *μελαγχρῶτες* Eur. Hec. 1106. quod in duobus codd. Flor. proparoxytonon est, ut *κελαινόχρως* Aesch. Suppl. 785. *μελάγχρως* Plat. Phaedr. 253. E. ubi codd. aliquot *μελαγχρώς* praebent, ut *κτανοχρῶτα* Mosq. in Eur. Phoenn. 308. *πελαργοχρῶτες* Lycophr. 24. *ὑπολευκοχρῶτες* Hippocr. Epid. I. 402. T. II. pro quo proparoxytonum legitur ap. Galen. Comm. I. in L. de Humor. VIII. 90. T. XVI. Alia est forma vulgaris *εὔχρους* Aristid. Or. XLIV. 568. T. I. pro quo in cod. Laur. *εὔχρως* scriptum; *μελάγχρους* Plut. V. Arat. c. XX. *μελάνοχροι* Galen. Eup. II. 391. T. XIV. *ἐτερόχροος* *μορφή* Nonn. XXXII. 79. *πολύχροον* *ἄνθος* Damocritus ap. Galen. de Comp. sec. Locc. X. 2. 636.

26) *Monosyllabicis* dixi diversum a *monosyllabis*.

B. etc. ducta a recto *χοῦς* ut *χοῦς*, quem Buttmannus et Passovius Graecis abjudicant, sed Herodianus π. *Μον.* p. 17. Ionibus pertritum esse testatur; et aucta epenthesi *γλαγεόχοριος* Tzetz. Posth. 527. *μελίχοριος* v. 366. *πολύχοριος* Anteh. 213. *ετερόχοριος* Polem. Physiogn. I. 6, 195. Suid. *εὔχοριος* Hipp. Mul. I. 758. T. II. *λευνόχοριος* Epidem. II. 434. T. III. *παράνοιοι* de Morb. I. 209. T. II. *σύμπνοιος* Aret. de Sign. Acut. I. 10. p. 20. similiaque ad Phryn. p. 495. allata, quibus omnibus non idem auctoritatis adjungo, multoque minoris aestimo *ελαιόχρωος* Anon. de Alim. p. 411. in Anecd. Boisson. T. III. *μονόχρωος*, quod Bastius produxit Ep. Crit. p. 24. et *μελίχρωος* quod Boissonadius inconsultius revocavit in Philostr. Her. XIX. 9, 736. Vulgatoris formae neutra pluralia ambigua sunt ὅσ τε α τα μεσίχροα Paull. Sil. Ep. XL. 54. Anth. P. X. n. 60. *φῦλα κρατερόχροα* Oppian. Cyn. III. 337. nec τῶν μελιχρόων Philostr. Imagg. I. 4. decerni potest secundaene sit declinationis an tertiae, ut *γλανκόχροα καρπόν* Pind. Ol. III. 23. *λιπόχροα ταῦρον* Nonn. XIX. 65. οἱ μελάγχορες Herodo. II. 104. quibus praeivit homericum *ἐγγείας ταμεσίχροας*. Et hujus casus transversos poetae neutralibus quoque connectere solent: *ύρόχροος ύπόδι νότου* (nisi masculinum est) Joann. Ecphr. I. 283. *μελανόχροος αντί καρήνου* Nonn. XXVI. 300. *ταμεσίχροῖ κέντρο* XXXVII. 379. XLVII. 124. Vulgo autem neutra attice declinantur: τὸ εὔχρων Plat. Legg. II. 655. A. Arist. Thesm. 644. Eqq. 1171. ἄχρων Plat. Charm. 168. D. *πυρόχρων* Aristot. Rhet. III. 3. *ὀμόχρων καὶ μονόχρων* de Gener. Ann. III. 1. p. 749, 20. c. 3. p. 755, 4. ubi codd. mire quam variant *ὀμόχρουν, μονόχροον, μονόχρωμον, μονόχρωον*. iidem τὰ *μονόχρω* de Incess. V. 6. p. 786, 3. pro *μονόχροα* praebent; *ἦπατα εὔχρω* de Part. Ann. IV. 2. p. 622, 23. Nec obliviscendum est *μελαγχοιῆς* a *χοιῶ* compositum, de quo Schol. Od. II. 175. *μελαγχοιῆς ὄξυτόνως*. τοῦτο δὲ κατὰ συγκοπήν Ἀττικοὶ μέλαγχοις, quod ap. Moeridem p. 262. *μελάγχοις*, a Bekkero rectius *μελαγχοῆς* scribitur, ut et alibi editum est et in Menandr. Fr. CCCXL. 281. cum neutro junctum *μειροῖμιον μελαγχοῆς*. Et *ἀχρῆς* quoque (non *ἄχροις*) ex *ἀχροιῆς* sive

ἀχροῆς contractum dicit Etym. M. p. 281. *δέριμα εὐχροῆς* Odys. XIV. 24. ubi *εὐχροον* scribi Scholiastae adnotant. His accedit sexta forma genitivi similis *μελίχρωτος*, quod Schneiderus damnat, nec ipse dubito quin Aristaenetus *μελίχλωρος* scripserit vel *μελίχροος* v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. 175. sed defendit Bastius Epist. Crit. p. 24. *κνανόχρωτος* afferens ex hymno Orphico, cui *ὄζόχρωτος hircosus* Gloss. et *εὐχρωτος* ex scriptoribus inferioris aetatis addi possunt, analogiae haud aliena.

Alterum est *φῶς* et *φῶς*. Ab illo Simonides composuit *δαμασίφωτα τὸν ὕπνον* Schol. Ven. Ω. 5. quod hujus generis unicum est, sed *φῶς* multa ex se progeneravit, velut substantiva, *σκιόφως* (Heliod.), *σεληνόφως* (Chaeremon.) et *λυκόφως*, quod Eustathius p. 449, 12. et p. 809, 41. una cum *γλυκόφως* p. 689, 23. plebejæ adscribit dialecto cf. Corais ad Heliod. p. 175. ac genitivus *τοῦ λυκόφωτος* legitur ap. Hesy. s. *Λυκοείδεος*. Tum adjectiva *ἄφως* et *λειψίφως*, quae Eustathius p. 811, 63. barytona esse dicit *διὰ τὴν σύνθεσιν*. Sed quaeritur quomodo nominativus *τοῦ ἀμφιφῶντος* scribi oporteat; Athenaeus XIV. 645. A. placentam *ἀμφιφῶντα* dici ait aut ob faculas circumpositas aut quia affertur die, quo lunam occidentem sol exoriens occupat, coelumque duplici illustratur lumine, *ὁπότε ὁ οὐρανὸς ἀμφιφῶς γίνεται*. Id certe *ἀμφίφως* scribere convenit; sed placentae nomen sic ut *Ξενοφῶν*, *Ἄγλαοφῶν*, scriptum esse ostendit declinatio; neque causabor ambiguitatem veteris scripturae Poll. VI. 75. *ἀμφιφῶνες*. Peculiaris feminini forma est *ἀναφωτίς*, quod recte acuitur ut *ἐπωτίς*, sed properispomenon esse oportet herbae nomen *ἀγλαοφῶτις*, cujus accusativus est *ἀγλαοφῶτιδα* ap. Poetam de Herb. 154. Adjectiva trium generum genitivo assimulantur, *αὐξίφωτος*, (*αὐξίφωνος* nihili est) *ἀρχίφωτος*, *ὀλόφωτος*, *πλησίφωτος*, *τρισσόφωτος*, quae omnia apud scriptores christianos inveniuntur, ut et *πάμφωτος* Maxim. Monach. Exeg. Pasch. p. 335. in Uranolog. Petavii, *πολύφωτος* Schol. Ven. I. 477. *ὑπέρφωτος* Maximus l. c. et Eustath. Or. XXIV. 238. cum praepositione *ἐμφώτειος*. Ab antiquiore nominis forma composita sunt *ἀμφιφαῆς*, *έτεροφαῆς*, *πλησιφαῆς* etc. ipsumque *κελαινεφῆς* hinc ducunt Grammatici v. Etym. M.

Polysyllabicorum declinatio quae sit, declarat Choeroboscus Anecd. p. 1197. τὰ εἰς ὡς σύνθετα τὴν τῶν ἀπλῶν φυλάττουσι κλίσειν, οἶον λυσίδρωσ, λυσίδρωτος, χρυσέρωσ, χρυσέρωτος, φιλόγελωσ, φιλογέλωτος· εἰ δὲ ἀπτικά εἰσιν, ἀποβολῇ τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὁ δυσέρωσ, τοῦ δύσ-ερω, accentibus iis, quos scripsi. Moeris φιλόγελω Ἀπτικοί, φιλογέλωτος Ἕλληνας. Regulam sequuntur οἱ δυσίδρωτες et εὐίδρωτες in Theophrasti Fragm. de Sudoribus saepe iterata, ἀνίδρωτες Aret. de Sign. Diut. I. 16, 122. II. 7, 151. sed crebra transgressio est in Hippocratis libris, ἐν πυρετῷ ἀνιδρῶτι Coacc. p. 272. T. I. et ap. Galen. Comm. II. in Prorrh. I. 642. et 643. T. XVI. πυρετοὶ ἀνιδρῶτες Epidem. II. 428. IV. 513. T. III. Ab eodem nomine duo secundae declinationis oriuntur adjectiva ἀνιδρῶς Hipp. de Vict. Acut. p. 75. T. III. τὸ εὐίδρῶν Theophr. I. c. 19, 816. κἀθιδρῶς Phot. et Hesych. quod et Suidae pro κἀθιδρῶς reddit Kuesterus. Et cum replicatione genitivi ἀνιδρῶτος Hipp. Epid. VII. 653. et 665. τὰ εὐίδρωτα Aristot. Probl. I. 17. XXXVI. 2. Quae nomen ἔρωσ in exitu habent, partim propria sunt ut Ἀντέρωσ, Συν-έρωσ Galen. Comp. sec. Locc. IV. 774. T. XII. Ἐρμέρωσ, Χρυσέρωσ sive Χρύσερωσ v. Ebert. Dissert. Sicul. p. 153. quorum interpretatio incerta, partim communia significatione inter se diversa; nam ἵππερωσ, nomen comicum, substantivum est et παιδέρωσ, sive planta ita dicitur Diosc. Eup. c. 182, 310. sive unguentum Phot. illud amorem equorum denotans, hoc quod amatur a pueris; sed Ζεὺς παιδέρωσ, quod Pollux III. 70. jocosè fictum dicit, pueros amantem declarat sicut δυσέρωσ misere amantem; cetera a nominis casibus sunt composita vel secundo ut ἀντέρωσ amethysti nomen, vel quarto ut λυσέρωσ et ἀνακἀμπερωσ, quod recte proparoxytonos scribi videtur ut θρηγέρωσ, μίσερωσ Poll. VI. 189. quod Theodosius Gramm. p. 68. cum δύσερωσ, κάκερωσ, πολύερωσ conjungit; ιδέρωσ tamen, ὁ ἅμα τῷ ιδεῖν ἐρῶν, proxytonum est apud veteres Lexicographos. Anadromae similitudo in hoc numero nulla praeter ἀπέρωτος ἔρωσ Aesch. Choeph. 600. quod ipsum nonnulli eximunt ἀπέρωτος scribentes. Item a γέλωσ et substantiva componuntur, ἐγγελωσ, κατὰγελωσ atque κλαυσίγελωσ,

et multo saepius adjectiva *αισχρογόελως*, *ἐγεροσίγελως*, *ἡδύγε-
λως*, *πρηϋγελως*, *ὑβρίγελως*, *φιλοπουλύγελως*, quae plerum-
que in declinatu crescunt; sed ambiguum est Athen. XIII.
591. C. *Φρόνην ἐπικαλουμένην κλαυσιγέλωτα*, adjectivum-
ne sit an substantivum. Ac pro *φιλόγελως* dicitur etiam *φι-
λογέλοιος*, quod genus compositionis supra attigimus; sed *πο-
λύγελος* vereor ne fictum sit a Lexicographis; neque in nu-
merum admittam *φιλόγελοι*, quod duo codd. Aristot. Rhet. II.
13. p. 1390, 22. pro *φιλογέλοιοι* praebent; quo loco sequi-
tur neutrum tertiae declinationis *ἐναντίον τὸ ὀδυρτικὸν τῷ
φιλογέλῳτι*. A femininis deflexa duo quae afferam habeo:
Δηοῦς εὐρύαλως Nonn. IV. 409. VII. 82. XXXIX. 139.
Par. XI. 106. alterum substantivum *Μιργάβωρ τὸ λυκόφως*
Hesych. quo a principio adjectiva *προσεφῶς* et *ὑπηροῖος* du-
cuntur. His si addidero verbalia, cursus, quem ingressi su-
mus, peractus erit. Plurimis ortum dedit verbum *βιβρώσκω*.
ἀλιβρώς Lycophr. 443. ubi codd. optimi et plurimi *ἀλιβρός*
substituunt ut *ζαβρός*²⁷⁾, *νεογνός*, et Eur. Troad. 436. *ὠμο-
βρώς Κύνλωψ* codd. *ὠμοβόρος* et *ὠμόβρος*, quorum omnium
eadem est correctio; *τὸν ἀβρωῶτα* Paul. Sil. Ep. LXVI. Agath.
Hist. II. 31. p. 71. A. *ἀνδροβρωῶσι χαρμοναῖς* Eur. *βαρυ-
βρωῶτα στόνον* Soph. *ἡμιβρωῶτες* Athen. 202. C. *τοῦ κρατο-
βρωῶτος* et *τοῦ παιδοβρωῶτος* Lycophr. *βοραὶ σαροβρωῶτες*
Moschio Stob. Ecl. I. 9, 38. p. 242. cui simillimum *οἰνοβρωῶτα
βορήν* Nicandri, *τῷ νεοβρωῶτι* saepius apud Hippocratē signi-
ficatione activa ut pleraque illorum et *χειροβρωῶτι δεσμῶ* Ste-
sichor. ap. Zenob. VI. 44. (omissum a Kleinio). Unum sub-
stantivi locum obtinuit vermiculi nomen, quod *τριχόβρωως* scri-
bitur Phot. *οἱ τριχόβρωτες* Arist. Ach. 1079. (1111.) vitiose
τριχοβρός Hesych. saepius *τριχοβρωῶτες*, v. Schol. et Comm.
ad Arist. l. c. Anadromae similitudinem habent *ἀβρωτος*, *ἀν-
δροβρωτος*, *θριπόβρωτος*, *λυκόβρωτος*, *ὠμόβρωτος*, pro quo
apud Hesych. s. *Χάρυβδιδος* male *ὠμόβρωτος* legitur atque haud

27) Ab eodem verbo compositum videtur *μολοβρός*, nisi simplex est
molestum significans; Hesychius *Μολορός* (sic) *λυπηρός*, *ἀηδής*. Sed de
λάβρος veteres sine dubio errant.

scio an Aeseh. Suppl. 287. κροβοβόρους Ἀμαζόνιας scripserit, non κροβοβότους, quod non magis dici posse videtur quam γαλακτόβοτος. His adnumeranda sunt ἀγνώς, ejus usus frequentissimus, accentus stabilis est, ἀλλογνώς, nisi Empedocles ἀλλόχως scripsit v. Aglaoph. 838. ἀπτώς, φυλλοστρώς et ἀτρώς, quod affertur in Choerobosci canone ap. Suid. et Etym. M. s. Ἀβλήτα. Κναμότρωσ commentum est nescio ejus in Schol. Arist. Eqq. 41. nec tutiora Hesychiana illa Ἀζώτες οἱ μὴ εἰς τὰ συννεστώτα παρόντες ²⁸⁾ et Εὐαλώς εὐχερῶς θηρωόμενος, ejus in locum εὐαλῆς reponunt; nam adjectiva copulata in ας, ης, ως, quorum genitivus in τος exit, omnia a verbis ducta sunt iis, quae consonas duplices easque ut plurimum mobiles habent βλ, κρ, πτ, στρ. Quod in causa est, cur Hermanno χερνής a verbo νέω sive νήθω compositum esse Opusc. T. V. 106. minus assentiar; ac ne aptum quidem videtur viris nomen opificii, cui mulieres praefici solent, repugnatque etiam motio generis χερνήσσα, nulli verbalium concessa, et paraschematismus χερνήτης, χερνήτωρ, ut λιπερνής, λιπερνήτης. Nominis αἰγοθής, quod Etym. M. profert, ignoti auctores, ignota declinatio. Semel legitur ὑποδρῆς Nonn. Par. VI. 185. γινώσκων ὅτι λαὸς ὑποδρῆς ἔσκεν ἐταίρων, nisi ὑποδρῆσεσκε scripsit, ab ὑποδράω vel ὑποδρήσω id est ὑποδέρομαι. Neque communem analogiam sequuntur antiqua vocabula, δμῶς, quod pro δμῆς in usum venit mutata declinatione, et composita, ὑποδμῶς, quod veteres ob praepositionis pleonasmum acui consentiunt Arc. p. 93. Etym. 435, 36. ἔτεοδμῶς, ejus solus genitivus ἔτεοδμῶων apud Hesychium extat olim a Ptolemaeo lectus Odys. II. 305. et κατακλώθεις vel κλώθεις, quod ex metaplasmō ortum putant, κλώθεις ἀντὶ τοῦ κλωθοί, vel, ut Suidas, a κατακλώθη ἢ εἰμαρμένη repetunt ²⁹⁾. Generis neutrius unum consors est: ἄζων

28) Fere ut latinum *discinctus* pro segnis, instrenuus, sed apud Hesiodum γείτονες ἄζωστοι ἔκινον — significantur οἱ σπεύδοντες παρεῖναι.

29) Hoc exemplo λινουλὸς γλαῖνα pro λινουλκος correxi ad Phryn. 612. thema κόλω esse ratus, unde latinum colus; κλώθω certe et κλώσκει primitiva dici non possunt.

τὸ νεκρὸν καὶ ἡμίζων τὸ ἡμιθανές Herodian. Epim. p. 239. 30)
 αἰίζων ἔλλκος v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 24. ὄργανον ἄζων
 Procl. in Tim. I. 4.

CAP. IV.

De genere neutro adjectivorum in $\bar{\rho}$ et $\bar{\sigma}$
 exeuntium.

§. 1.

Quum adjectivorum compositorum terminationes percense-
 rem, dedita opera unicuique exempla generis neutrius subjeci;
 quod genus quae aut aegre admittunt aut funditus repudiant,
 nunc exponere aggrediar omissis adjectivis in $\bar{\nu}$ exeuntibus,
 quoniam haec in C. I. parte extrema commemorata sunt. Eo-
 rum quae restant primum est τέκεα ἀπάτορα Eur. Herc. 114.
 φύλα ἀμήτορα Oppian. Cyn. II. 567. κακὰ διδυμάνορα Aesch.
 Sept. 849. εὐήγορα ἀγαθά, λαμπρά Hesych. quae sermoni
 communi quomodo adaptari possint, ostendit Lycophro 328.
 τριπάρω φασγάνω. Huic subnectam simplex affinis termina-
 tionis Paus. IX. 29. 1. Καλλίμαχος μάρτυρα ποιεῖται Ἥγε-
 σίνου τὰ ἔπη, quod dubito num Siebelisius recte cum ἔπηλυ
 ὕδωρ componat, de quo C. III. §. 9. diximus, non solum
 quia simplex est, sed etiam quia aliam consonam habet a stirpe
 μάρτυρ tractam. Pausanias μαρτύρια scribere poterat ut
 Strabo L. VIII. 481. τινὲς τὰ Λυκτίων νόμιμα ποιοῦνται
 μαρτύρια, sed videtur masculino uti maluisse, quod Plato Legg.
 VII. 823. A. cum neutro conjunxit τὸ παρὸν ἡμῖν τανῶν
 οἶον μάρτυρα ἐπαγόμεθα. Ceteroqui huic usui apta sunt
 adjectiva επιμάρτυρος, προσμάρτυρος, συμμάρτυρος, ἀμάρ-

30) Ἄτροφον γονήν καὶ ἄζων Quintil. de Mus. II. 151. Hic forte
 occurrit Philonis locus, quem in Aglaoph. p. 1340. attuli, ἐν τοῖς ἐπι-
 γραφομένοις ἐθωθίων ὑπομνήμασι, quo loco scribendum est ζωθίων, hoc
 est in commentariis de animalibus sacris, eorumque significationibus, τὰ
 παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα Schol. Ven.
 VI. 168.

τυρος. De ψευδόπυρα valet, quod supra de simplici πυρά dixi; ad ceteras necessitates parata sunt ἔμπυρος, κατάπυρος, ζώπυρον etc. Haec breviter transigi potuere; plus curae desiderant adjectiva in $\bar{\varsigma}$ terminata, quorum nonnulla per genera et gradus moveri negantur.

§. 2.

In Lexicis assertur \acute{o} et η ἀνδροδάμας, sed femininum non legebatur antequam Boeckhius in Pind. Fragm. N. 147. p. 657. pro ἀνδροδάμαν ῥιπάν metri causa emendavit ἀνδροδάμαντα, neque alium auctorem habet ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλην Nem. IX. 37. sed Isthm. VI. 108. libri complures praebent χαλκοδάμαντ' ἀκόναν, pro χαλκοδάμαν, quod si vir clarissimus veretur ne Pindaro non conveniat, mihi multo magis dubitandum videtur, an terminatio ας, αντος, a participiis masculinis anticipata totque ejusdem generis nominibus propriis insignita Αἴας, Ἀκάμας, Ἄτλας, Περίφας, Θόας, Ἴπποδάμας, Θειοδάμας etc. non sine quadam aurium offensione ad femininum traduci potuerit; quod genus ne cum urbium quidem nominibus Ἀκράγας, Τάρας, communicatur nisi per synesin, nec reperitur in adjectivis: ἀδάμας, τοξοδάμας ἀκάμας cf. Hermann. Opusc. T. III. p. 217. Simplicia duorum generum sunt, nisi quae aut naturae lege alterutri sexui attribuantur aut usus quodam arbitrio velut τοκάς, μαιάς, θυνιάς, σοβάς etc. quanquam haec quoque in aliud, atque primum denominata sunt, transferri videmus, μαινάδι λαιμῶ Joann. Gaz. Ecphr. v. 518. φοιτάδι μόχθῳ v. 89. ἀποφράς ἀνθρωπος in notissimo versu Elym. M. p. 131, 20. Neutro autem ut copulentur non licet nisi in casibus iis, quorum idem per omnia genera exitus, δρομάδι κώλω, δρομάσι βλεφάροις, φοιτάσι πτεροῖς, μανιάσι λυσσήμασιν, ad quae primus animadvertit J. Scaliger ad Manil. V. 632. postea Brunckius ad Aesch. Sept. 266. accumulavit Tragicorum exempla. Sed eadem libertate usus Aristoteles de Part. Anim. III. 5. p. 668, 7. τοῦ σώματος ῥυάδος γενομένου καὶ μανοῦ, quo plus offensionis haberet τοῦ ῥυάδος σώματος. Verum tamen id quoque ausus est Oppianus Cyn. IV. 222. σπάστω σαλαβι-

νίδι, nisi τὴν σπάρτον intelligi voluit materiam pro materiato, et σπάρτοισιν ἰβηρίσι Hal. III. 342. cujusmodi femininum masculino per synesin adjunctum ἄρτοι μακωνίδες Athen. III. 111. A. et simile ναστοὺς μελιτούττας Arist. Avv. 567. Exemplis Brunckianis Porsonus ad Orest. 265. addit τοῖς ἡθάσι Arist. Eccl. 584. et τῶν ἡθάδων Eur. Cycl. 250.¹⁾ et hinc colligit adjectiva hujus terminationis trium esse generum, non adjecto, quod imprimis ad rem pertinet, *in certis casibus*. Nam τὸ ἡθάς sine dubio non dicitur nisi si synesis est, ut Aelian. H. Ann. IX. 36. ἦν δ' ἄρα πέτραις ἡθάς καὶ ἐν ταύταις νεμόμενον γένος κεστρέως, qui constructionem, ut solet, direxit ad id, quod significatum est. Neque in contrarium valet σκάφος ὀλκάς, quod Buttmannus assertit ex Cycl. 504. γάννυμαι δὲ δαιτὸς ἡβῆ²⁾ σκάφος ὀλκάς ὡς γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστροῦς ἄκρον, falso σκάφος ὀλκάς nominativos esse existimans, idque Bernhardy Synt. p. 193. comicae assignat licentiae; sed constructum est, ut dicitur, ὅλον κατὰ μέρος pro ὀλκάς γεμισθεῖσα τὸ σκάφος, sicut Aesch. Ag. 661. ναὺς ἀκήρατος σκάφος. Quae autem Salmasius ad Simmiae Ovum in Poleni Thes. T. II. 704. Abreschius ad Aesch. Pers. 712. Dilucc. p. 658. et Jacobsius ad Anth. Pal. p. 222. in medium afferunt a Tragicis sumta: δρομὰς Ξέρξης, δρομάδες Φρύγες, γυμνὰς στόλος, Ἄρκας κυνῆ³⁾, ea prorsus legitima sunt, terminatione *ας* duobus generibus aequaliter concessa; ac si Ἑλλάς plerumque regionis nomen est, ideo ἐλλάς ἀνήρ addubitari non oportebat a Bernhardyo Synt. p. 48. aliisque, nec magis mirandum aliquos ἐλλην πόλις dixisse et porro ἐλλην θρησκεία Phot. Cod. CLXXXI. 210. quum utraque terminatio, cujus primitivum est Ἑλλος Hesych., generis sit

1) Ἡθάδι βάντρω Graefius Nonno restitutum ivit Praef. p. XI. δηλιάσι γνάλοις Seidlerus Euripidi Iph. T. 1202. (1235.)

2) Ita scripsi pro ἡβῆς ad significandam *epularum affluentiam*, ut ἡβητήρια dicitur et σνηβῆν in Scolio.

3) In Antipatri Epigr. c. VII. n. 60. ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος οὔασι κόμοις, ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἄρμονίης, Husehkius emendat ἡθάσι κόμοις, Jacobsius aptius οἰνάσι, sed praestat εὐάσι, quod solo accentu ab οὔασι distat; εὐιακοὶ θίασοι Anth. Plan. N. 289. p. 713.

communis, quod si Elmslejus negavit (ac negasse videtur Her-
manno ad Iph. T. 344.) facile refellitur. Terminationem ας,
αντος, olim affirmavi in casu pari cum neutro consociatam
esse ab Euripide Herc. 179. sed is locus nunc rectius inter-
pungitur ita ut ρίγασι disjungatur a πλευροῖς. Neque adje-
ctivi in ας, αντος, exemplum reperi nisi quod in Theophr. H.
Pl. VII. 1, 4. ἐν τοῖς εὐείλοις καὶ εὐκράτοις, quae haud
dubie sunt neutra, codices εὐκρασιν et εὐκράσι praebent, quod
Schneiderus ad εὐκραῆς refert persuasione falsa nominum εὐ-
κρας, νεόκρας et similium casus obliquos inusitados esse.

§. 3.

Adjectivum in αις cum substantivo neutro Manetho con-
jungere ausus est IV. 585. λέγη λιπόπαιδα, cujus singularis
intolerabilis foret. In Pauli Sil. Ep. XLIV. 85. T. III. Brun-
ckius edidit ὁσσάκι γὰρ τόξοιο παναγρέος ἴαχε νευρά pro
πανάγρετος, eaque Jacobsio ad Anth. Pal. p. 140. non im-
probabilis videtur emendatio, inaequalitatem autem generis nullo
confirmat exemplo, ac fortasse nullam esse putavit, genitivum
illum a παναγρέης (ut εὐαγρέης) repetens et hoc loco et aliis
quos profert, unde substantivum παναγρεῖς in Lexica immi-
gravit. Verbalium in ης trium extant exempla ἀμφιτροῆτος
αὐλίου Philoct. v. 19. θυμῶ ἐρῶμένῳ καὶ ἀκμήτι τῷ σώ-
ματι Paus. VI. 15, 3. et tertium illud Soph. Aj. 324. βο-
τοῖς σιδηροκμηῆσιν, unde haec tota profluxit disputatio. Ac
simplicibus quoque hanc licentiam dari, apparet ex Eur. El. 372.
πένητι σώματι, quod damnatur Grammaticorum edicto Etym.
M. 110, 25. ἀμαρτάνουσιν οἱ προφερόμενοι πενέστατος·
ἀπαρασχημάτιστον γὰρ ἐστὶ τὸ πένης οὐδέτερον, quod qui
pronunciavit, multo vehementius γοητότερος Achill. Tat. VI.
7. p. 137, 25. rejecturus erat. Quemadmodum autem hoc
canone declinationis directae utrumque genus una comprehen-
ditur, ita a nobis, ubi occasio se dedit, conjuncte tractatum
est; et ut adjectivis incomparabilibus adverbia μᾶλλον et ἤτ-
τον subsidio veniunt, sic ea, quae uno genere aut ad sum-
mum duobus continentur, neutrum mutantur ab alia forma
vel ejusdem temporis, μελίκρατος, νιφόβλητος, θεόδητος,

διόγνητος, ἡμίθνητος, πολύκμητος, σιδηρότμητος (cum metathesi τμητοσίδηρος) ἄγνωστος, ἄτρωτος, vel etiam diversi ἄδαμος, δυσθανής, διόβολος, ἄτομος, νεόγονος etc. quo fit, ut adjectivis in *ας*, *ης*, *ως*, sive gradu sive genere obliquo opus est, quoquoversum via pateat. Eoque magis operae est observare contraria exempla, id quod facere institui. Verbalibus nunc addam paronymon ἀργήτος ἐλαίου Nic. Ther. 105. quod si quis ex v. 98. et 224. ubi ἀργήεντος ἐλαίου legitur, corrigendum putet, moram affert alterum exemplum ἀργήτι ἄνθει v. 631. Sed pro ἀργήτα κέλευθα Oppian. Cyn. II. 140. Guietus et Schneiderus recte scripserunt ἀργήντα. Alia vero ratione nititur gentiliciorum masculinorum in *ης* cum nominibus neutrius generis marem significantibus constructio, μειρακίῳ Κρητί Conon. Narr. c. XXII. pro quo Maximus Dissert. XXVI. 8, 27. maluit possessivo uti κρητικῷ μειρακίῳ, sicut Plutarchus V. Philop. VI. 445. μειρακίου Μεγαλοπολιτικοῦ; sed eadem generum synesis Achill. Tat. II. 37. 54. μειρακίου Φρυγός, Geopp. XIV. 11, 1. Λάκωνος ὀστράκου. Neque hoc solum, sed etiam nomina primae declinationis neutralibus adjungi solent: νησιώτῃ μειρακίῳ Lucian. de Dom. §. 3. p. 92. T. VIII. τοῦ Πέρσου μειρακίου Philostr. Ep. XLVI. 935. τοῦ Ταυρομενίτου μειρακίου Jamblich. V. P. 25, 112. (140.) τοῦ δυστήνου καὶ νομαδίτου γένους Synes. Catast. p. 303. B. nisi ille νομαδικοῦ scripsit. Sed hoc jam ad appellativorum viciniam descendit, quae singillatim exponenda videntur.

§. 4.

Eodem igitur modo dicitur μειρακίῳ πύκτη, Philostr. Imagg. L. II. 30, 842. παιδαρίῳ τοξότη Aristaen. I. Ep. 15, 75. μειρακύλλιον ἱματιοκλέπτῃν Diog. La. VI. 52, 330. quorum causa in aperto est. Sed fit, ut ea quoque substantiva, quae suo et proprio loco posita sunt, epitheta e diverso genere adjuncta habeant, ἡδυβόα πνεύματι Eur. Bacch. 129. δήκτη στόματι Anth. Plan. n. 266. cf. Friedemann. de Pentam. p. 318. νηίτῃ στρατεύματι Memnon. Hist. XIII. 22. Orell. Sed quod Oppianus Cyn. III. 399. hystricem dicit ἀκον-

τίζειν μαλερόν βέλος ἠώτοισιν ὄξυπέτησιν in genere, ut videtur, neutro, eo loco quum scribi posset ὄξυπετέσσι, prae-
tuli ὄξυβελέσσι, ut in Hal. II. 346. eidem hystrici tribuuntur
ἠῶτα ὄξυβελῆ. Ac si Lehrsius meo de Aristarch. p. 80. pa-
rum elegans videtur cumulatio similium βέλος-ὄξυβελέσσι, id
saltem graecum esse demonstrat Diodor. XVII. 45, 337. τοῖς
ὄξυβελέσιν ἐκβάλλον βελῶν πλήθος. Ac ne poetis quidem
religio fuit idem nomen iterare simplex et compositum: σέλας
εὐσελάων φαέων Paull. Sil. Ecpfr. II. 41. βοείας κεράεσσι
κεραςφόρος Nonn. XLV. 89. τανύσας βέλος (Ἔρωος) τόξενε
λαγωβόλος — οὐτιδανοῖς βελέεσσι οἰστέων XLVIII. 266.
miles armiferas aptat ad arma manus Ovid. Amor. I. 13,
14. Sed instant alia. Gellius II. 24. *vinum alienigena* dixit,
quod neque cum *mancipium advena* conferendum est, de quo
Priscianus loquitur VI. 1. 219. commune generi neutro per
ἀλλοίωσιν additum dicens, neque cum Columell. XII. 35. *vi-
num absinthiten et hysopiten et abrotoniten et thymiten* etc.
nam haec nomina a Graecis sumta sunt, qui vinum masculine
appellant, *mancipium* vero pro homine dicitur ut φίλε τέκνον,
sed *vinum* nomen absolutum est, cui *alienigena* (nisi *alieni-
geno* scripsit) appositionis modo adjungitur. Idque persaepe
in controversia versatur, ex duobus substantivis utrum alieno
sit genere positum. Nam ut Κορητὶ μειρακίῳ nihil dubitamus
ad schema referre Euboicum, ita, quum Nicander Ther. 195.
ἰγνεύταο (sic) κινωπέτου conjungit, certari potest utrum si-
gnificetur ichneumonis ferae, ut θῆρ λέων in Epimenidis ver-
su⁴⁾ et quod minus ambiguum est φοίνικες τὰ δένδρεα He-
rodo. II. 169. τῷ φοίνικι τῷ ὄρνιθι Liban. Decl. p. 511.
T. I. *avis aquila, ales hirundo* v. Wass. ad Sallust. Jug.
XII. 257. Jacobs. ad Philostr. p. 498.⁵⁾ an ut ἰγνευτῆς κύων

4) Aelian. H. Ann. XII. 7. ubi Meinekios ad Euphr. p. 111. pro θῆρα
λίοντα malebat θουρολίοντα. Sed eodem modo Mesomed. in Anth. Pal.
XIV. n. 63. λείαινα θῆρ, Eur. Herc. 465. θῆρ λέων, Orph. Arg. 728.
θῆρ σὺς ἄγριος, Diodor. III. 35. τῶν μεγίστων θηρίων ὄφειν.

5) Τὸν Ὀφιν ποταμόν Paus. VIII. 8. παρὰ τῆς Θήρας τῆς νήσου Dio
Cass. LX. 29. et similia ad distinctionem homonymorum pertinent, sed

dicitur, ita *ἔγρευτᾶο* epitheti loco cum neutro *κινώπτεον* conjunctum sit.

Masculina primae declinationis cum femininis ejusdem et tertii ordinis quam frequenter copulentur, hisce testimoniis probabitur: *ἀργέτα μήνη* Maneth. V. 305. et 587. *ἡπύτα σύριγξ* Quint. VI. 170. *Cibyrateae pantherae* Cic. ad Att. V. 21. quibus incertius quod Schol. Odyss. IV. 123. tradit pro *τῆ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη*, nonnullos legisse *ἄμα δραστή οἰονεὶ θεράπεινα*, sive illi *δρήστης* scripserunt *δρήστειραν* significantes sive *δροστή* tanquam femininum adjectivi *δροστός* activa significatione praediti; sed et *δροῆστις* corrigi potest. Grammatici Latini *haec athleta*, *haec victor*, *haec tutor* afferunt subtractis testibus v. Schneider. Gramm. II. 1. p. 3. nec fidem facit Priscianus V. 2, 171. *ἡ ληστής* *haec latro* non minus recte dici quam *ἡ ἄνθρωπος*. In Anth. Pal. VI. n. 303. Jacobsius edidit *αἱ γυάλων Ναυκράτιδος ναέται*, etsi codd. *αἰγιαλῶν* praebent. *Μαινόλης παρόταξις* Theophyl. Sim. Hist. I. 5, 15. B. ne quis huc referat prohibent alii loci c. 11, 21. D. *φλόγες μαινόλεις*, III. 3, 65. A. *τὰς μαινόλεις φρουρωρίας*. Dionysius Per. 1039. si fidendum est codicum paene omnium scripturae, *πυλέων ὑπαὶ πόδα Κασπιαδῶν* id est *Κασπιαδῶν*, non, ut quidam, *Κασπιάδων*, et Marcellus in Dedic. Reg. v. 5. T. II. 303. Anall. N. 51. Append. Pal. *θεαὶ δέ μιν Οὐραγιῶναι τίουσι*, nisi *Οὐραγιῶνες* scripsit, quod a marmoris scriptura *Οὐραγιῶνα* non multum distat, certe uterque metaplasmii licentia abusus est, cui v. 50. *πρωτόθρονες Ὠραι* tribuitur. Pro *ἀγροῶστα Λυκάς* in Simonidis Ep. LIX. satis plausibilis est Schneideri correctio *ἀγροῶστι* Sed dubitatio nulla de *σίνταο φάλαγγος* Nic. Ther. 715. cui olim in Add. Aj. p. 443. subjunxi exempla compositorum: *χειρὶ μεναίχμα* Paul. Sil. Ep. XLIX. 87. T. III. nisi huic

γλαῦξ ἡ ὄρνις, *βορέας ἄνεμος*, *μὴν μαιμακτηρίων*, schemata sunt elocutionis, quibus alii alia assimilarunt *λιθίασις νόσος* Schol. Pind. P. III. 1. *νόσος λύσσα* v. Bernhardt Synt. p. 193. Est etiam ut genus a specie distinguatur *τὸν ὄφιν τὴν ἀσπίδα καλονμένην* Aristot. H. Ann. IX. 7. (6.) 3. *οἱ λεγόμενοι πέριαι ἰχθύες* Hippocr. de Diaet. II. 682. T. II. *ὄφιν ἀργῆς* Epidem. V. 587. T. II. etc.

ἡ μεναίχημη concedendum est v. Dissert. de Adj. Mot. κώπη χιλιοναύτα Iph. T. 141. ἡ παιδολύμας Θεστιάς Aesch. Choeph. 605. τῆς πατροφόντου μητρὸς Trach. 1125. eidemque poetae Hermannus ex obscuris codicum vestigiis Oed. C. 459. reddidit σὺν προστάταις θεαῖς 6). Τὴν πατραλοῖαν Heliod. X. 38, 443. nec Bekkerus dubitavit Tzetz. Anteh. 354. Χρυσήϊς μὲν ἔην — ξανθοκόμης, quod cod. Paris. offerebat, pro ξανθοκόμη recipere, quae stribligo huic aetati quam fuerit familiaris, ostendit Eustathii ariolatio de *Εὐρύκλεια πρωθήβης* et *Ἰὼ ἐθελοντῆς* v. ad Phryn. p. 5. Pro *πελωριστᾶ πόλει* Anth. Pal. IX. n. 600. quod satis leviter defendit Grysar. de Comoed. Doriens. p. 164. nunc scribitur *πεδωριστᾶ*, recte fortasse, si pro *μετεωριστῆ* accipitur id est *μετέωρος*, ut Sophocl. Amph. Fr. IV. *τετρώριστος δίφρος*, sed illi ad *μετεωριστῆς* referunt. Nihilo certiora sunt quae sequuntur: *σὰς προφήτας* Eur. Bach. 551. pro quo nunc *σούς* editum; *λαθρόποδας τρώκταις* (cod. *τρώκτας*) *χερσὶ τίθησι τόκους* Anth. Pal. IX. n. 409. quod suspicor scribendum esse *τροχαλαῖς χερσὶ*, ad adumbrandum foeneratorem τὸν ἀεὶ κινουῦντα τοὺς δακτύλους Dio Chr. IV. 169. τὸν τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν τεχνάζοντα καὶ τοὺς ξυμβάλλοντας τῷ τῶν δακτύλων τάχει ἐκκρούοντα Procop. Arc. XXII. 160. cf. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 13. p. 364. T. I. Veteris lectionis si quis subsidium quaerat, proximum est *διεργατίταις παλάμαις* Epigr. Append. N. 323. quo nitebatur correctio nostra Eur. Iph. A. 615. *νεανίαις ἀγκάλαις*, ut *νεανίας θώραξ* Herc. 1095. *γραῖα ὠλένη* Ion. 1212. 7) et ex priore genere *τοῖς δραπέταις ποσὶ* Aeschin. c. Ctes. 433, 152. *Ἀπαρκτίαις πνοαῖς* Lycophr. 27. adjectivum esse videtur ut *πνοῆ ἄρκμιος* Eustath. p. 1156, 17. *ἄρκμιος ὁ ἀπὸ τῆς*

6) Dindorfins *προστάσιον* emendat; lenius erat *προστάσιον* praestitibus; nec periculum ullum, ne id alio ac poeta vellet acciperetur intellectu; *παραστάς* et *παραστάτης* idem valent v. Bast. Ep. Cr. p. 118.

7) *Νεανίαν πόνον* Hel. 209. Lentingius male mutat *νεανίαν*. *Κομήτης λειμών* Hipp. 211. *νάρθηκες ἕβρισται* Bacch. 113. *καταζῳάντης ὁδός* Oed. C. 1590. neminem offendunt.

ἀρκτου πνέων Galen. Exeg. p. 442. 8) Propter illud εὐπα-
 τριδῆς ἢ γυνῆ, quod attuli ad Aj. p. 389. ambiguum est He-
 rodian. VI. 1. ἡγάγετο γυναῖκα τῶν εὐπατριδῶν, pro quo
 Dio Cass. LXXII. 5. γυναῖκα εὐπατρίδα (sic) dixit. In So-
 phoclis El. 857. ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατριδῶν τ' ἄρωγοί
 masculinum aut excusatur tacita ad Orestem εὐπατριδῆν re-
 latione, aut corrigitur accentus mutatione eadem, quae Antipha-
 nis versui Athen. IV. 159. D. adhibita est metri causa. Sed
 Herodotus I. 92. si ita scripsit ut vulgatum est, ἐν Βραγχί-
 δῆσι τῆσι Μιλησίων, animum ad nomina urbium direxit, quae
 genus femininum cum terminatione masculina conjunctum ha-
 bent, ἢ Πεσσινοῦς, ἢ Τάρας, ἢ Κτησιφῶν etc. quibus si-
 mile ἢ ῥαισιτῆρ Zenodotum offendit. In Soph. Oed. T. 189.
 ᾧ χρυσέα θύγατερ Διὸς εὐῶπα πέμψον ἀλκάν, nunc jun-
 gunt εὐῶπα ἀλκάν similiterque Aeschylum εὐμορφον κρά-
 τος dixisse ajunt; sed hic de victoria pulcra et spectabili
 (Tacit.) loquitur, quae non inepte εὐμορφος (nisi εὐμοιρος
 scripsit) vocari potest, Sophocles de remedio pestilentiae, cui
 nihil minus convenit quam εὐῶπις ἀλκή, quia sub adspexit
 non cadit. Itaque statui Sophoclem scripsisse quod Callima-
 chus, Οὐπι ἄνασσ' εὐῶπι. Brunekiano commento ἢ εὐώπησ
 ex adverso positum est, quod Athenaeus VII. 277. D. e Tita-
 nomachia affert πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι pro χρυ-
 σώπειες.

§. 5.

Hactenus enumeravi exempla licentiae irrationalis, qua
 epitheta masculina cum substantivis feminino generi adscriptis

8) Accentum τῶν ἐτησίων certatim adnotant Grammatici v. Goett-
 ling. de Acc. p. 112. qui si ratione fundatus est, communis esse debet om-
 nibus ventorum nominibus sic terminatis, quibus conjugata sunt adjectiva
 in ιος, ἐνδρίας, ἑλλησποντίας, ὀλυμπίας, στρουμονίας, φοινικίας. Ac scri-
 bitur ita τῶν ἀπαρκτίων Aristot. Meteor. II. 6. p. 367, 7. Galen. Comm.
 in Hipp. de Hum. III. 13, 410. T. XVI. sed et ubi nulla est synemptosis,
 τῶν ἐνεφίων Theophr. de Vent. 49, 777. atque in alio adeo genere no-
 minum τῶν καρχαρίων in codd. Athen. IX. 403. B. Sed et contra regu-
 lam τῶν ἐτησιῶν Schol. Apoll. II. 500. etsi venti ipsius nomen nonnun-
 quam masculine dicitur οἱ ἐτήσιοι v. Friedemann. ad Strab. p. 609.

copulata sunt. Hinc plurimum distat *ερπηστᾶο σμερδαλέης* Nicand. Th. 205. ubi adjectivum accommodatum est generi τοῦ *σημαινομένου*, hoc est aspidis, sicut *natrix violatur aquarum* Lucan. IX. 720. Prisciano figurate ad serpentem redditum videtur V. 7, 192. Sed hoc fit potissimum vocabulis per appositionem junctis diversas ob rationes. Cicero in Vat. c. II. Gellium appellat *nutriculam seditiosorum*, quia hoc munus nutricandi naturae lege a virili sexu sejunctum est; Severus Fragm. V. p. 266. Poett. Min. T. IV. P. I. *Phoebe fraternis successor equis*, propter grammaticam rationem, quae huic nomini femininam positionem denegat ut *fossor, messor*. Sed revertar ad Graecos. Hippocrates de Aer. et Locc. p. 328. T. I. c. 17, 16. Cor. *ἔδωδους ἀνάγκη τὰς τοιαύτας φύσις εἶναι καὶ οὐ πολυπότας*, quum potuisset *πολυπότους* scribere, maluit genere significati uti, ut *οἱ τοξόται τῶν Τρώων τραυματίας ἐποίησαντο τῶν Ἀχαιῶν τὰ κεφάλαια* Liban. Declam. T. IV. 94. *τὰ παιδία μαθητὰί γίνονται τῶν πραγμάτων* Philostr. Imagg. I. 3, 767. *ἔρασταί αὐτοῦ πολλοὶ μὲν πόλεις, μάλιστα δὲ Σμόνονα* Id. V. Soph. I. 25, 530. In Lucian. Bis accusat. §. 29. p. 90. T. VII. ubi Rhetorica loquens inducitur his verbis *μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι καὶ ἐπιγράφονται προστάτην ἑαυτῶν*, minus probem quod Flor. praebet *προστάτιν*, quia inquilini ad patronum sese applicant, non ad patronam. Nec suspectum mihi masculinum Galen. Ther. ad Pis. I. 8, 940. F. T. XIII. (p. 235. T. XIV. K.) *ἐλομένη μᾶλλον ἔτι βασιλίσσα οὔσα ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι ἢ περ ἰδιώτης Ῥωμαίσις φανῆναι*, et Schol. II. A. 807. *ἡ Θέμις ἐπόπτης τῶν ἐκκλησιῶν*, aliaque similia: Cornut. de N. D. XX. 187. *τοῦ βίου παντός προστάτην ποιητέον τὴν φρόνησιν*, Quintil. de Mus. III. 120. *τοῦ συνεχοῦς προστάτης ἐστὶν ἡ γεωμετρία*, Procl. in Polit. p. 353. *ἡ μὲν γενέσεώς ἐστι προστάτης*, p. 378. *τῆς δίκης προστάτης ἡ θεός*, Demetr. de Eloc. c. 209, 105. *ιστέον τὴν διάλυσιν δεινότητος ἐργάτην εἶναι*. Ceterum utriusque generis tam exigua est in primo et quarto casu differentia, tamque crebra in codd. confusio v. Dorvill. ad Char. p. 625. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 31. et 327. ut

tota res redeat ad librorum manu scriptorum auctoritatem, non quasi hi sint certissimi verae scripturae testes, sed quia paribus in utramque partem argumentis aliae ad dijudicandum rationes desunt. Itaque in Dionis Cass. XLVII. 39, 328. quo loco olim nitebar, *ταύτην ἐκεῖνοι βασιλίδα ἀποδείξαντες προθυμότερον τοῦ πολέμου, ὡς καὶ προστάτην τινὰ ἐκ τοῦ Πτολεμαίων γένους ἔχοντες, ἀντελάβοντο*, Sturzius e Med. recepit *προστάτιν* probante eodem Dindorfio Praef. Corp. Scenn. p. XIV. qui in Dionysii iambis Athen. IX. 405. C. *αὐτὴ δ' ἐαυτῆς ἐστὶ δεσπότις*, non ausus est praeferre quod in Pal. et Ald. legitur *δεσπότις*. In Appian. Civ. I. 1. *ὁ δῆμος ἀρχὴν ἑαυτοῦ προστάτην ἀπέφηνε*, duo codd. femininum offerunt, quod hoc loco aptius videtur, idemque genus in Stob. Serm. LXVII. 24, 215. *γυνή (ἀρίστη ἐστίν) ἐν νόσοις παραστάτις*, eadem auctoritate repositum est; in Corp. Inscr. I. N. 387. *Κτησίκλεια — ὀργιαστῆς* Boeckhiius justa de causa femininum requirit; nec pertinacius defendam Euripidem *Πηλείδα γέννα* Hee. 191. scripsisse ideo quod *παιδὶ Πηλείδῃ* (ut *παῖδες Τυνδαρίδαι* Hel. 1497. *παῖς Ἀγαμέμνονίδης* Soph. El. 182.) memoriae oberraret; sed scribere ita potuisse non negem. Cratinus, ut Photius ait, *μηνητὴν τὴν γυναῖκα εἶπε*, fortasse comice ludens ut *ἡ γραμματεὺς* Arist. Thesm. 431. quo Eustathius abutitur p. 1484, 4. idemque poeta *ρήτορα τὴν γυναῖκα* dixit Phot. neque serio dici potuit *haec senator*, quod Servius attestatur. Jam si Longus III. 22. p. 91. ita scripsit *ὁ αὐλῶν πάντων τῶν φθεγγομένων μιμητὴν φωνὴν ἀπεδίδου*, id certe illo Cratino exemplo, quod Schaeferus adhibet ad Apoll. Schol. p. 628. excusari nequit, neque aptum est, quod in Adn. ad Long. p. 382. proposuit *μιμηλὴν*, sed *μιμητὴν* accipiendum pro adjectivo *imitatam*, *πάντων τὴν φωνὴν ἀπεδίδου μιμητὴν* — *τῶν κωπῶν* — *τῶν ναυτῶν*⁹). In Athenaei L. XIII. 601. B. *παιδερραστὰν τινες καλοῦσι*

9) Sinnerus p. 197. qui in *φωνὴ μιμητῆς* acquiescit, Courrierium adnotat plurima attulisse exempla *πρωτοτύπων ἀντὶ κτητικῶν* ad Lucian. Asin. p. 266. et p. 181. itemque Boissonadium ad Planud. Met. p. 1. Quenam illa sint nescio; quin aliena sint, non dubito.

τὴν τραγοδίαν, aut *παιδεράστριαν* scribendum aut est scriptoris doricum verbum, qui *paederastae* nomen viro convenire meminisset, mulieri minime. Neque alia ratio est, cur *Aelianus* H. Ann. XV. 10. ἢ *προτένθης* dixerit quam quia *munus* hoc virorum est. In *Simonidis* Epigr. LVII. Anth. Pal. V. 159. *Βοίδιον ἡύλητοῖς καὶ Πυθιάς αἴ ποτ' ἐρασταί*, postremum vocabulum non, ut *Brunckius* statuit, substantivum est sed adjectivum, quo *Lucianus* Philops. §. 15. p. 43. T.VII. puellam *amori proclivem* designat *ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον*, ut et *Heliodor.* VII. 10. 271. *ἐραστὸν ἄμα καὶ γοργὸν προσβλέπων* idem valet quod *ἐρωτικόν*¹⁰). *τὴν γνωτοφόντην* *Lycophr.* 1318. etsi in hoc consentit codicum pars maxima, *Critici* tamen *librariorum* errori imputant; neque adeo *injuria*; nam *causa figurationis* nulla patet. Sed *Sophocleum* illud *τῆς παροφόντου* neque *plausibili correctione* tolli neque aut *synesis* aut *epithesis* nomine excusari potest *durabitque illustrari* ad cavendum exemplo, ne quam *putemus esse regulam* tam *immutabili necessitate constrictam*, quae non aliquando *perfracta* sit. Ad ultimum nomina in *εὐς* non solum *femininis* adjunguntur per *appositionem*, *σαφήνεια ἐρμηνεύς τοῦ νόμου* *Philostr.* V. *Soph.* II. 33, 628. *ἐρμηνεῖ χρώμεθα τῇ γλώττῃ* *Synes. de Regn.* p. 9. C. ἢ *δε τῶν μόχθων βραβεύς* *Eur. Hel.* 412. sed ipsa etiam interdum *feminina* sunt. *Priscianus* V. 7, 40. p. 144.¹¹) *parens ὁ γονεύς καὶ ἡ γονεύς*, qui videtur hujusmodi exemplis niti ὃ *παγκαλίστη καὶ διαφθορεῦ* *Hipp.* 682. cui *Matthiae* apponit *Iph. T.* 585. *τὴν ἐμὴν φονέα*, quae nomina *paraschematismo* *feminino* carent; nam ἡ *φονεύτρια* *novitium* est; sed interdum *succedunt nomina in os*, quibus et *res* et *actor* significatur *τὴν φθόρον* *Arist. Thesm.* 535. *τὴν*

10) *Synes. de Provid.* I. 90. B. τὸ τέλος τὸ ἐραστόν, scripsisse videtur ἀρεστόν.

11) *Paullo* ante p. 192. in *verbalibus in tria terminantibus invenimus obliquos casus conjungi solere etiam cum neutris, ut victrici signo* etc. cujus generis exempla collegit *Ruddimannus* *Gramm.* I. 3, 3. p. 137. Adde *paupere loro* *Juven.* V. 165. quod *Scholiastes* interpretatur *partico* scrib. *sparteo*.

φόνον Pind. P. IV. 446. τὴν γόνον Iph. A. 794. ab adjectivis ἢ τρόφος, ἢ πομπός, pertenui limite discreta.

§. 6.

Multo saepius quam quae in ἡς exeunt, his cognata attributiva in ἡρ et ωρ femininis adjunguntur; cujus generis antiquissima exempla sunt παμβώτορα γαῖαν in Cypriorum Fr. I. et πτεροφύτορ' ἀνάγκην, quod Damascius legit in Homeridae versibus ap. Plat. Phaedr. p. 232. B. quibus similia ubique extant, μητέρα μαστήρα Carcinus Diod. V. 5. ἀκοντιστήρι τριαινῆ etc. et apud ipsos prosae scriptores αὐτοκράτωρ ἀρχή, πόλις θαλασσοκράτωρ etc. Ab his vero, quorum feminina in ειρα vel extant vel fingi possunt, distingui oportet minus mobilia, ἢ ἴστωρ Soph. El. 850. ἢ ἀλάστωρ per omnes casus Lycophr. 1318. Nicocharis Anecd. 382. Alciph. III. Ep. 62. Heliod. VIII. 14, 338. Anth. Plan. N. 141. Niceph. Greg. Hist. VI. 8, 121. D. τῆς ἀλέκτορος Ἀθήνας Athen. III. 98. B. quod Passovius immerito suspectat χαλκομίτωρ inculpatum transmittens, αἱ ἀκράτορες Aelian. H. Ann. IX. 48. ἀθίντορες παρθένοι Etym. M. s. h. v. Unum horum paraschematistorum neutro compositum invenimus Plat. Civ. IX. 579. D. κέρνοντι τῷ σώματι καὶ ἀκράτορι ἑαυτοῦ, sed saepius verbalia in ἡρ huc descendunt: ἀγρευτήρι λίνῳ Maneth. V. 279. ἀρπακτῆρι βελέμῳ Joann. Ecphr. 465. (II. 106.) κνιστήρι χαράκτω Nic. Alex. 308. κυβιστητήρι καρῆνῳ Nonn. X. 149. quibus simillimum Arnobianum illud *seculis ruminatoribus* L. VII. c. 24. Sed κράτα κυβιστητήρα Nonn. XXII. 371. masculinum est. Prima declinatio duo praebet exempla ἀργέσταιο (sic) λίπευς Nicand. Ther. 592. et μαψυλάκαις τέκνοις Pind. Nem. VII. 155. quod haud insolentius constructum quam φίλε τέκνον, sed magis est ut miremur τέκνα hoc loco pro παιδία positum. — Ἐγχεα διάκτορα δηϊότητος Nonn. XXXIX. 82. non ad διάκτωρ pertinet, quod Schneiderus Bianori exemit, sed tuetur Suidas aliique Grammaticorum, verum ad διάκτορος, unde διάκτορον ὄμμα Gaz. Ecphr. 594. Nonn. XXXIX. 82. Huic autem nihil simile ab antiquis poetis fictum est praeter Aesch. Fr,

CLXXX. ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα. Nam ἀλάστωρ et ἀλάστορος, cujus omnes fere casus reperiuntur v. Anecd. Cram. T. I. 62. a verbalibus illis haecenus differunt, quod origo eorum latet atque adeo latet, ut ne hoc quidem liquido constet, utrum ab utro ortum sit; ἀνάκτορος autem vereor ne Philoxenus finxerit etymi explanandi causa Etym. M. 96, 46. ἀνάκτωρ (scr. ἀνάκτορον) οὐ πεποιήται παρὰ τὸ ἀνάσσω (scr. ἀνάκτωρ). Οὐδενὶ γὰρ τούτων τῶν ῥημάτων (id est ῥηματικῶν) παρὰκεῖται οὐδέτερον παρασχηματισμός· πεποιήται οὖν παρὰ τὸ ἀνάκτορος. Ἀνακτόριος figuratum est ut φρατόριος.

§. 7.

Ceterarum terminationum ea est paucitas, ut brevi absolvi possint: ἔυκρήπιδι θεμείλω Joann. Ephr. Soph. 142. et φυλλοστρώτι πέδω, quod ad Phryn. 492. adnotavi. Sed propagatam a Brunckio scripturam Arist. Rann. 926. ἀγνώτα ῥήματα jam olim rejeci auctore Scholiasta: ἀπὸ τοῦ ἀγνώτος (scr. ἀγνώτος). Οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνώτος εἰς οὐδέτερον γένος, ὡς φησιν Ἡρωδιανός. Hoc ἀγνώτος autem a ceteris verbalibus, quae Grammatici a secunda perfecti ducunt, notabiliter discrepat; namque ἀβλής, ἀκμής, ἀτρός, ἀπτώς, φυλλοστρώς etc. a verbis ejusmodi originem habent, quorum duae consonae vocali dirimuntur mobili; γνώω consonas habet indissolubiles ut χράω, πνέω, χρίω, βλύω, στέλλω, a quibus nullum in ης vel ως adjectivum progignitur quod quidem per τ̄ declinetur; nam κατακλώς per θ̄ inflectitur, συγκλύς per δ̄, ἀγχιβλως vero ex ἀγχιμολος concisum est, nec sub casuum rationem succedit. Omnibus autem commune est, ut per gradus moveri non possint; nam ap. Procl. ad Hesiod. Opp. 412. ἀδηκιοτάτη ἀβρωτάτη scribarum est error pro ἀβρωτοτάτη, nec φιλοβρώτατος, quod Schneiderus in Lex. s. Φιλοβέρος ex Stobaeo affert, apud hunc legitur sed φιλοβρωτότατος. — Nominum in sigma non purum exeuntium numerus perexiguus, forma compositioni inhabilis, sed ἄλς, quod unum ex illis ος purum in genitivo habet Theodos. Gramm. p. 118. ex hoc ipso casu propagat adjectiva ἀγχιάλος,

πλησίαλος¹²⁾ etc. et praepositioni copulata ἔναλος, πάραλος, κάθαλος, quibus adsistunt quae Grammatici ad parathesin referunt¹³⁾, ἐνάλιος, παράλιος etc. Et his supervenit ἀνάλιος, quod apud Hippocratem saepius legitur pro ἀνάλιστος, nomen exlex et incomparabile. Hesychii glossa Ἀμαλα τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἄλα Αἰσχύλος Πρωτεῖ (Fragm. 198.) si vel maxime integra est, tamen nominativum ἀμαλς in usu fuisse, indicium non praebet.

C A P. V.

De nominibus in ξ̄ et ψ̄ exeuntibus.

§. 1.

Nominum in ξ̄ exeuntium nullum reperiri generis neutrius universe pronunciat Etym. M. s. Ἀλειφα, eamque causam esse cur γάλα dicatur. Quodsi de omnibus, ut credere par est, dialectis valet, apud Hesychium pro Κέραξ τόξον, αἰδοῖον scribendum est κέρας, nec ferri potest τὸ στόραξ s. στύραξ, quod Lexicographi nescio unde sumtum proferunt. Ac singillatim terminationem αξ̄ huic abjudicari generi apparet ex regula prosodiaca N. VI. 423. τὰ εἰς αξ̄ ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν μακροκαταληκτοῦσι καὶ παροξύνονται, ὁ θώραξ, ὁ οἶαξ· ἐπὶ δὲ θηλυκῶν βραχυκαταληκτοῦσι καὶ προσπερισπῶνται, ἡ αὔλαξ, ἡ μείραξ. Quod accuratius exposuit Draco p. 18. et 51. hunc in modum: in disyllabis, quae penultimam natura brevem habeant, modo longum alpha apparere, modo breve: κόραξ, κόλαξ, χάραξ, ῥόδαξ, ἀναξ, βόαξ, νέαξ, ὄμφαξ, φέναξ, φόρταξ· quorum vero penultima natura longa sit, cum genere va-

12) Qui ἐνάλος dixerunt, non compositum esse existimarunt cum ἄλωσ, sed simplex ut ὠνάλος v. ad Aj. v. 708.

13) Schol. II. E. 19. μεταμάξιον παρῆται παρὰ τὸ μαζός καὶ τὴν μετὰ, ὡς ἐπὶ χθονός ἐπιχθόνιος, παρὰ ποταμόν παραποτάμιος· γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν ἐν τι παράγωγον ὡς τὸ Νεαπολίτης.

riare quantitatem, nam masculina macrocatalecta esse φαίαξ οἶαξ, ἴλαξ¹⁾, πλούταξ, κρώμαξ (grumus), κνώδαξ, exceptis paucis²⁾, feminina brachycatalecta πίδαξ, βῶμαξ³⁾, κλίμαξ, μείραξ, βῶλαξ. His adjungit: τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ $\bar{\alpha}$ μὴ ὄντα σύνθετα, ἰέραξ, ἐπιδαύραξ⁴⁾, ὄρθιαξ, θοριβύλαξ⁵⁾, τὰ δὲ σύνθετα τὰ τῶν ἀπλῶν χρόνον φυλάττουσιν, Ἀχαρνοφαίαξ, Ἰππώναξ, ἀρχαίναξ (ser. Ἀρχεάναξ), ἐριβῶλαξ, πολυπίδαξ. Τὰ δὲ ὀξύτονα συστέλλει τὸ $\bar{\alpha}$, διασφάξ, βλεφαροσπάξ, quae ex duobus generibus conflata sunt diversissimis; nam uni terminatio $\bar{\alpha}\xi$ asciticia est, alteri nativa. Ad nostram vero causam sola pertinent composita, quorum numerum auget Arcadius p. 18, 13. ὀξύνεται τὰ ἀπὸ ζήματος⁶⁾ συγκείμενα, βλεφαρισπάξ (sic), κισροβαστάξ καὶ νεκροβαστάξ· τὸ δὲ Ἄσφαξ βαρύνεται ὡς ἐθνικόν, de quo

1) Sic bis scribitur vocabulum mihi ignotum suspectumque Bastio ad Greg. 240. cui non audeam substituere οἶδαξ vel Σίλλαξ Athen. V. 240. B.

2) Idem p. 18. σημειούμεθα τὸ Ἄγναξ καὶ Γύλαξ (εἰσὶ δὲ κῦρια) καὶ τὸ σαύταξ ἢ σαύσαξ καὶ τὸ κἀναξ (ser. κἀνάξ) διαφορούμενον. Et p. 51. ἐξαιρεῖται τὸ ἴλαξ, κῶαξ, σῶαξ, pro quo in Regg. Pros. LXIII. 434. κῶαξ, σῶλαξ, σαύσαξ τὸ ὄσπριον. Pro mendoso Ἄγναξ Herodianus Anecd. p. 1438. praebet Γῦναξ, Etym. Gud. p. 279, 2. Θύλαξ ὁ ἰστορικὸς sed Γύλαξ p. 290, 18. nec longius distat Μύλαξ fluvius Paus. VIII. 41, 1. ἀπὸ τῶν λυμάτων denominatus, et Κύραξ Aesch. Fragm. CCCLIV. sed hujus accentus incertior; Σκύλαξ et Hylax (canis nomen ut Hylactor) primam brevem habent, Syphax ultimam longam. Σῶαξ φασηλοειδὲς ὄσπριον Anecd. p. 1420. fortasse a subus denominatum ut quae Germani vocant Saubohnen; σαύσακας Hesychius interpretatur caseos.

3) Quod Spohnius sumit ad Odys. p. 121. βῶμαξ, si arulam significet, femininum esse, Grammaticum non absolvit, qui regulam ita concepit ut nulli feminino spondei mensura concedatur. In Regg. Pros. LXIII. 433. non βῶμαξ, legitur sed λεῖμαξ (limax), apud Draconem p. 76, 10. αἴλαξ, θορῖδαξ, neque σμίλαξ alienum est. Regulae repugnant ὁ δρώπαξ et ὁ λεῖμαξ (λειμών).

4) Hoc gentilicii hypocorisma est ut Πόδαξ ὁ Πόδιος Anecd. p. 856, 33.

5) Herodianus l. c. θοριβύλλαξ. Regg. Pros. 434. θορομέλαξ. Unum aptum est θυμέλαξ, cujus analogiam praestat Θαλάμαξ. Praeter haec et ὄρθιαξ nullum simplex in $\bar{\alpha}\xi$ bisyllabiam egreditur.

6) Mendose Regg. Pros. p. 434. ἐπιζήματα δὲ σύνθετα, διαμπάξ (διασφάξ), βλεφαροσπάξ.

nominatim cavet Stephanus μή τις τὸ Ἄσφαξ καὶ τὸ Ἄτραξ
 σύνθετον οἰηθεῖη. Pro βλεφαροσπάξ, quod et apud Hero-
 dianum l. c. extat, haud reperio quid reponam praeter βλε-
 φαροσπάξ significans τὸν ὄφρουνασπασίδην, vel βλεφαρο-
 στάξ, id est, qui pilosi laborat, pilosque palpebrarum fluxos
 habet. Κιτροβαστάξ et λιτροβάσταξ, quod Is. Vossius ad
 Hesych. s. Βάστας ex Herodiano affert, intelligi nequit, sed
 φιτροβάσταξ fortasse nominatus bajulus lignorum, uno verbo
 κορμοφόρος. Simplex βάσταξ ex Theophilo Protosp. affert
 Schneiderus adjuncta Hesychii glossa Βάστανας τοὺς πλου-
 σίους καὶ εὐγενεῖς, sed illius auctoritas minima, hujus signi-
 ficatio et declinatio per $\bar{\nu}$ a verbo βαστάζω, βασταγή, ba-
 staga, abhorret, neque Arcadius νεκροβαστάξ oxytonis adnu-
 merare potuisset, si simplex βάσταξ fuisset in usu; id quod
 negat Choeroboscus Anecd. p. 1199. τὰ εἰς $\bar{\alpha}$ ξ ἀπλᾶ ὑπὲρ
 μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ $\bar{\nu}$ κλίνεται, σεσημείωται τὸ ἄρπαξ
 — τὰ δὲ σύνθετα διὰ τοῦ $\bar{\gamma}$, ἀπόσφαγος, νεκροβάσταγος.
 Σύνθετα δὲ δεῖ νοεῖν οὐχὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς $\bar{\alpha}$ ξ ἀπλῶν σύν-
 θετα ἀλλὰ τὰ ἀπ' ἄλλων τινῶν συντεθέντα· ἐκεῖνα γὰρ
 τὴν τῶν ἀπλῶν φυλάττουσι κλίσειν, τοῦ χαρτοφύλακος, τοῦ
 λινοθώρακος, τοῦ φιλοφάιακος, τοῦ φιλόρπαγος. Verba
 illa τὰ ἀπ' ἄλλων τινῶν significant τὰ ἀπ' ἀρόρήτων, ut sunt
 ἀποσφάξ et νεκροβαστάξ, quae Choeroboscus, si communes
 regulas sequutus est, certe acui voluit, etsi dissentit Goett-
 lingius de Accent. p. 329. neque regulae congruit μονηρό-
 βαξ, quod Rankius de Lex. Hesychii p. 74. huic sagaciter
 restituit. Sed κερσίαξ ut Ἐχορίαξ Paus. X. 25, 2. composi-
 tum est a nomine verbali οἶαξ. Atque hujus generis exem-
 pla abunde habemus; primum a monosyllabis μικρόρραξ et
 Σαμόθραξ, quod barytonum est, Lucian. dea Syr. §. 15. Athen.
 XIV. 660. E. multisque aliis locis v. Aglaoph. p. 1257. et
 1285. ut Grammatici jubent Anecd. p. 1191. nec raro oxytonum
 Aristid. XIII. 189. T. I. v. Aglaoph. 1218. Goettling. l. c.
 280. ut et ὀμφακοράγες Anthol. Pal. IX. 561. discrepantibus
 libris. Tum ab aliis καλλιθόναξ, μικραῦλαξ, Λειχοπίναξ,
 μετεωροφέναξ, παιδοκόραξ, πολυάνθραξ, πολυσκύλαξ, φι-

λομείραξ, et a verbalibus ἀστυνάναξ, πασιάνναξ⁷⁾, δελεάρ-
 παξ, χρεάρπαξ, μηλοφύλαξ, νεωφύλαξ, quorum omnes in usu
 sunt casus. Sed ἀγάλαξ, εὐγάλαξ, ὁμογάλαξ, ἀρτιγάλαξ,
 Eust. p. 1627, 44. dubito an praeter Grammaticos nemo facile
 usurparit, praevalente ampliore forma ἀγάλακτος, εὐγάλακτος,
 λειπογάλακτος, unde comparativi ducuntur, πουλυγαλακτο-
 τάτη Crinag. Epigr. XXVI. Substantiva sunt ἀφρόγαλα, οἰ-
 νόγαλα, ὀξύγαλα, πρωτόγαλα Etym. M. 697, 7. eaque plene
 per utrumque numerum declinantur τὰ πρωτογάλακτα Galen.
 Exp. p. 546. sicut simplex ipsum τῶν γαλάκτων Hipp. de
 Diact. Sal. p. 620. T. I. τοῖς γάλαξι Aelian. V. H. VIII. 8.
 Eustath. p. 1627, 35.

§. 2.

Ab αἴξ compositum est πολύαιξ ὁ πολλοὺς ἔχων αἴγας
 Hesych. et πολύαιγος Anthol. idemque insulae nomen Poly-
 aegos; a γύναιξ, quod nuper innotuit Choerobosci testimonio,
 ἡμιγύναιξ non admodum antiquum v. ad Phryn. 659. sed
 veteres praetulerunt ἀγύνης, ἄγννος, ἀγύναικος, ἡμιγύναι-
 κος, καταγύναιος, φιλογύναιος. Theognostus Cramerii II.
 40. τὰ εἰς εἷσπάνια, ἐπίτεξ, ἀγγίτεξ, πινυτάλεξ καὶ εἷ τι
 ὅμοιον. Moschopulus Sched. p. 190. duo sola ἐπίτεξ et καλ-
 λίτεξ, quo et Herodianus utitur Epim. 186. Tertium κατά-
 φλεξ incertum qua fide Hesychius Καταῖθυξ ὄμβρος ὁ κα-
 ταιθύσσων φαίνεται (ser. φέρεται) δὲ καὶ καταίφλεξ (sic)
 καταφλεγόμενος καὶ ἀναζέων, quod vento minus convenit
 quam prior lectio; incertius etiam Ἐπίδεχα (cod. ἐπίδιχα)
 σκύφον τὸν μὴ κενόν, ubi duae literae Δ et X locum suum
 permutasse videntur ἐπιχειλέα. Item in ἠξ paronyma duo
 εὐόροπηξ et εὐπήληξ, χρυσοπήληξ, τινακτοπήληξ i. q. σει-
 σόλοφος Hesych. et quaedam paratheta κυναλώπηξ, πιθηκα-
 λώπηξ, γουπαλώπηξ, ἵππομόρμηξ, ψευδόσφηξ. Plurima

7) Id unum duorum generum est εὐρνώνασσα, παντῶνασσα. Ἴππιά-
 νακτες apud Aeschylum sane aliter dici videtur atque ἵππι ἀνάξ Arist.
 Eqq. 548. sed quod Blomfieldius ἵππων ἀνάξ negat componi posse hoc
 modo ἵππιάνναξ, falsum esse ostendit ἵππιοχάρμηξ, ἀλιτορεφής, αἰθίοψ.

autem a verbis manarunt gutturalibus, ὄσφυήξ Lex. π. Πνευμ. p. 234. ἀρματοπήξ, κλινοπήξ, ξυμπήξ, κεραιμοτήξ, μολυβδοτήξ, εὐθύήξ, φιλοθύήξ, quae conjuncte memorantur in Anecd. Cram. II. 40. Bekk. p. 1340. et de accentu rursus p. 1399. μολυβδοτήξ ὡς φησιν Ἡρωδιανός· τινὲς δὲ βαρύνουσι παραλόγως· κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ζ̄. De hoc in universum Arcadius praecipit p. 19. acui verbalia adjectiva κωμοπλήξ, μεθυπλήξ, gravari substantiva sive verbalia sive non verbalia: ὕσπληξ, ἀντίπηξ, χαμαισκώληξ, λεοντομούρηξ. Ac de hoc genere nihil controversiae est, sed verbalia adjectiva, si substantivorum loco sunt, quonam accentu notanda erunt? Exempla discordant: δύο ἐπίπηγες Geopp. IV. 12. 8. τὸν ἐπίπηγα X. 51, 4. τὸν κατάπηγα 65, 2. τῷ διάπηγι Apollodor. Poliore. p. 32. τοῖς κατάπηξι p. 41. sed οἱ καταπήγες Joseph. bell. Jud. VI. 6, 2. et Suid. μόγλοι διαπήγες Phil. de VII. Miracc. c. IV. Ac tum quoque, quum adjectivorum significationem retinent, accentum instabilem habent, nec juvat nos Byzantium magistrorum subtilitas, qui activam potestatem barytonis tribuunt, oxytonis passivam v. Bast. Ep. Cr. p. 213. ad Plut. Epim. XXXI. nam ἀκανθόπληξ legitur contra Thomae praeceptum in Lex. Herod. p. 1137. κυματοπληγες Hippocr. de Diaet. II. p. 681. T. I. νωτόπληξ Phot. s. h. v. φρενόπληξ Etym. M. s. Παράκοπος, οἰστροπληξ Aesch. Prom. 681. retentum a novissimis editoribus, quanquam eod. Hermanni, ut Schaeferus ait Praef. Soph. p. XII. oxytonum praebet, similiterque μονόρόηξ ἀπερόηγμένος Hes. Et contra, quae activam significationem habent, oxytona sunt βαθυπλήξ σκορπίος et αἰνοπλήξ ἔχιδνα Nicand. Ἀχέρων ὄξυπλήξ Sophocl. neque aliter se habere videntur κεραιμοτήξ et ἀρματοπήξ. Quare consultissimum fuerit acquiescere in canone omnia ad unum verbalia complexo Schol. Ven. VI. 135. τὰ παρὰ παρακειμένου ὀξύνεται· ἀδμήξ, κυματορώξ, βουπλήξ, quod qui ob significationem activam βούπληξ scribunt, Eustathio περιέργοι videntur, neque adeo injuria, etsi activorum pauca proferri possunt exempla exuberantibus passivis: ἀπλήξ, αἰλίπληξ, ἀμφιπλήξ, ἀντιπλήξ, ἀστροπλήξ, ἡμιπλήξ, ἡδονοπλήξ, καταπλήξ, κυματοπλήξ, ὀρθοπλήξ, παραπλήξ, σο-

ροπλήξ, φρενοπλήξ, ήμισμής P. Sil. Ephr. Soph. I. 245. νεοθήξ etc. Barytona vero sunt verbalia in ιξ sine ullo substantivi et adjectivi discrimine κατάιξ, πολυάιξ, κορυθαίξ, ἀμφιέλιξ, τετραέλιξ, tetralix, quod ut ipsum ελιξ substantivi instar habetur; ὀμηρομάστιξ ὁ τὴν Ὀμήρου μαστίξας εἰκόνα v. Solan. ad Lucian. p. Imagg. §. 24. p. 419. T. VI. ut Ciceromastix, Aeneidomastix, Grammaticomastix, et passivum κλωρομάστιξ ὁ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος Anecd. p. 49, 5. a bisyllabis, σύμμιξ Regg. Pros. N. 64, 435. et quod Hesychius profert Σκερολίγγες λαικασταί, Ὀπιμισταί id est morbo Campano infames. Pro γονυπλήξ, quod in Gloss. Graecolat. extat sine interpretatione, aptius fortasse fuerit γονυπλίξ. Alia paronyma sunt ἀκροχάλιξ, διχοίσιξ, εὐσκάνδιξ, λιπόθριξ, λιμοκίμβιξ, συροπέριδιξ, λυροφοίσιξ, Συροφοίσιξ, Λιβυφοίσιξ, ὀλισβοκόλλιξ. Sed adjectivum περίσιξ Nonn. II. 170. eximitur mutata interpunctione φρουραὶ δὲ περὶ στίχες ἦσαν Ὀλύμπου. Unum est ab adjectivo compositum ισήλιξ Moer. p. 201. Poll. II. 16. ὀμηλιξ Anth. Pal. I. n. 21. (cod. Pal. ὀμήλιξ) ἀφῆλιξ Schol. Arist. Plut. 330. quos locos affero, quia nominativum praestant a nonnullis addubitatum. Crassioris filii exempla haec sunt: ἀνδρόσοφιξ, βαθυσμῆριξ, ερισάλλιπιξ, εὐστροφάλιξ, εὐλάιγιξ, μελιόραθάμιγιξ, πολυόραθάμιγιξ Joann. Gaz. Ephr. II. 41. φήμη φιλοφόριμιξ Aesch. Suppl. 696. quo excluditur omnis de nominativi usu dubitatio. In οἰξ unum est προίξ, a quo quae composita sunt adjectiva, alteram sequuntur declinationem ἀντίπροικος, (nam ἀντίπροικα adverbium esse accusativo adverbiali προῖκα assimilatum aegre creditur) ἄπροικος⁸), ἐπίπροικος, πολύπροικος, quibus accedit paragogum ἐμπροίσιος. Nec multa in οξ. Etym. M. 490, 19. Καππάδοξ σεσημείωται ἐκ τῶν εἰς ὧξ ἄρσενικῶν διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γραφόμενον. Suidas Καππάδοξ·μόνον τῶν εἰς ὧξ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, adde μόνως ἄρσενικόν, nam generis communis plura sunt, πάνδοξ, ἀμφίφλοξ, ἔμφλοξ, καλλίφλοξ, quibuscum constant paraschematista ἀφλογος et πολύφλογος Hesych. s.

8) Suidae praeceptio ἄπροικον (post ἀπόρων) τῆ προεωδία ὡς ἄνθρωπον discrepantis notationis indicium praebet.

Ζαφλεγής (ut *ὀμοφλεγής*) et feminini unum ἄλοξ, qui nominativus a Grammaticis memoratur, ceterum inusitatus est. Regula autem illa est de vocabulis graecis et in medio positis, non de invectivis, quae Theognostus comprehendit Anecd. Gram. II. 40. ἢ εἰς ὅξ κατάληξις καὶ στενὴ λίαν καὶ ἱστορίας οὐκ ἀναλογίας ἐχομένη· ἔστι γὰρ τὸ φέροξ (sic) βροβαρικόν τι ὄνομα, Ἀλλόβροξ, τινὲς δὲ Ἀλλόβροξ διὰ τοῦ ἰ, ἴσοξ ἰχθύς, cujus genus incertum ut latinorum *esox*, *diox*, sed videntur masculina esse ut piscium nomina pleraque, neque aliter sentio de ῥόμοξ, quia vermem significat, et βόρμοξ, quia primitivum βόρμος sive βρόμος masculinum est. De Βέβροξ ἀγαθός Hesych. ἀγριβρόξ ὀρίγανον Id. et στρύμοξ *prelum*, vix conjecturae locus relinquatur.

§. 3.

Nominum in ὕξ permagna est copia, ut simplicium ita compositorum: λευκάμπυξ, ἐλικάμπυξ, θραυσάντυξ, κνανάντυξ Synes. Hymn. IX. 45. μικροπτέρυξ, μελανοπτέρυξ, φιλόρτυξ, ποντοφάρυξ et ἡδυφάρυξ, βαθυσπήλυξ, μονοστόρθυξ, substantiva δρομοκήρυξ, λινοκάρυξ, et a gentilicio Κολόφρυξ sive Κολοίφρυξ Hesych. contractum ex Κόλοι Φρύγες Stephan. s. Ἀντικονδυλεῖς, ut κολοιτέα. A νύξ composita affert Choeroboscus Anecd. p. 1397. b. μεσόνυξ μεσόνυχος εἰς τῶν ἑπτα πλανήτων παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις καὶ Στησιγόρῳ, Suidas ἀκρόνυξ τὸ ἄκρον τῆς νυκτός, ἀκρόνυξ δὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος. Schol. II. IX. 466. εἰνάνυξες ὡς μονώνυξες ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰνάνυξ. Horum primum in iudicium deducere non possumus; εἰνάνυξ non magis reperitur quam εἰνανυχής, sed solum adverbium εἰνάνυξες, Herculemque, quem illa genuit Herculea ternox, Lycophro aliique τριέσπερον vocant, nemo τρίνυχα, nec ἀκρόνυξ reperitur sed ἀκρόνυχος, ἐώνυχον Phot. longiusque deducta μεσονύκτιος, ἐπινύκτιος, ἀφρόνυκτος, ὀλόνυκτος Niceph. Greg. Histor. VII. 1, 131. B. ἀκρόνυκτος VIII. 14, 231. E. Ac si qui ut Tzetzes ad Hesiod. Opp. 613. pro νυχθήμερον dixerunt ἡμερόνυκτα, non idcirco nominativo usi sunt. Sed adverbium αὐτονυχί s. αὐτονυχεί, sive ad usitatum nominativum refer-

tur, sive ad τὸ νόχος, quod Hesychius et Sextus c. Gramm. XI. 267. asservarunt, certe obsoletae declinationis indicium praebet. Verbalia quae sunt, pleraque ab uno fonte manant verbi *ξευγνύναι* ut *ἄζυξ*, *καλλίζυξ*, *μελανόζυξ*, *παράζυξ*, *τριζυξ*, *περίζυξ*, de quibus universis valet, quod de primo affirmat Phrynichus App. p. 12. *ἄζυξ ἐστὶ κοινὸν ἄρρενος καὶ θηλείας*. Valet idem de *κατόρουξ*, sed *ὄρουξ* ipsum et composita *διώρουξ*, *ἀπόρουξ* sive *ἀπώρουξ* v. Schweighaues. ad Athen. T. II. 179. substantivorum locum obtinuerunt ut et *καταίτυξ*, quod Grammatici ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι factum dicunt, nec suppetit probabilior ratio. Adjectiva sunt *οινόφλυξ* Stob. Flor. XVIII. 34, 165. Jamblich. V. Pyth. XXXI. (203.) 416. τοῦ οἰνόφλυγος Athen. V. 220. C. ceterique casus; *πρόσφυξ* Eustath. Opusc. XXIV. 218, 10. τὸν πρόσφυγα Hellad. Phot. p. 873, 39. τοὺς πρόσφυγας Schol. II. IX. 640. τοῖς πρόσφυξι Schol. Arist. Nubb. 435. sed pro *ἰχθὺν παιδοφύγα* (hoc accentu) Anecd. p. 1232. *παιδοφάγον* legitur in Schol. II. XXI. 22.⁹⁾ quo Pindarus Fragm. N. 143. cetus Andromedae significasse videtur; τὸν *ψευσίστυνα* Anth. *νεοστάλυγες νεοδάκρυτοι* Hesych. ad ultimum *ὄρθριοκόκκυξ* galli gallinacei nomen, quod vix dici potest, utrum cum nomine compositum sit ut *ἄβελτεροκόκκυξ* et *γωνιοβόμβυξ*, an cum verbo, a quo illud ipsum ortum habet. Persaepe autem unum idemque vocabulum utrinque repetere licet, et proxime a nomine et longiuscule a verbo, cujus rei testimonio sunt nomina in *ωξ* exeuntia. *Πολυπτῶξ τόπος ὁ ἔχων πολλοὺς πτώκας* Eustath. p. 483, 3. et 1922, 9. cujus accentum minus legitimum adnotant Anecd. p. 1191. *πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἀντόχτων, εὐπαις, Σαμόθραξ, ἀντόδαις, κατάκλεις, χωρὶς τοῦ πτώξ, πολυπτῶκες τε Μέλαιναι*, quae repetens Etym. M. 435, 35. et 639, 20. addit *οὐκ ἀντίκειται τὸ ὑποδμῶς*. Sed contra exceptionem *ἄπτωξ* scriptum est Anecd. p. 1339. contra regulam *ὄμφακορόραγας*, cum eadem vocalis enallage,

9) Similis corruptela Anecd. p. 1188. *καταφυγᾶς* pro *καταφαγᾶς*.

qua ὁ πεντάρῳωγος scribitur pro πεντάρῳαγος in cod. VI. n. 310. Secundum regulam μικρόρῳωξ, πικνῳρῳωξ, φιλόρῳωξ¹⁰⁾. Neque adversatur Arcadius p. 19, 10. τὰ εἰς ὡξ ὀξύνεται ὅσα μίαν συλλαβὴν ἔχει ἐπὶ τέλος ἐν τῇ συνθέσει ἀπορῳωξ, κναμοτρῳωξ, θυλακοτρῳωξ, φυλάξαντα συλλαβὰς ἐν τῇ συνθέσει, cuius sententia haec est ὅσα μίαν ἀπὸ τοῦ ῳήματος φυλάττουσι συλλαβὴν. De primo consentit Aristarchus Schol. II. B. 755. ἀπορῳωξ ὀξυτόνως ὡς θυλακοτρῳωξ· ubi quod additur καὶ ἡ σύνθεσις δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖ ὅτι ἂν σημαίνῃ εἴτε πάθος εἴτε ἐνέργειαν, id a contrariae notationis comprobatore dictum est adversus eos, qui ἀπορῳωξ scripserunt ut βούπληξ, significatione activa, sed ἀπορῳωξ passive ut μεθυπλήξ. Sed inutilis est et haec distinctio, et quod eodem loco additur ἀπορῳωξ ὀξυτόνως μὲν ἀπορῳωξ, βαρυτόνως δὲ ἀπόρῳηγμα, praevaluitque tonosis Aristarchea; γῆ ἀρῳωξ Sophocl. ἀρῳός διαρῳωξ Eurip. ὄχθου ἀπορῳωγος Dionys. Antiqq. IX. 15, 1781. πέτρας ἀπορῳωγες Diod. XIV. 116, 269. T. VI. κρημνοὶ ἀπορῳωγες Themist. Or. XI. 152. D. et substantive σήραγγες καὶ ἀπορῳωγες ἐκτεινόμεναι Agath. Hist. I. 10, 21. D. περιρῳωξ Suid. sed minus recte πέτρας περιρῳωγος Polyb. IX. 27, 4. in codd. et Edd. ante Schweighaeuserum et pro ἀμφιρῳωγες Anth. Pal. VI. n. 109. Paulsseni correctio ostendit proparoxytonum; φιλότρογες prave Eustathius p. 245, 42. scripsit pro φυλλοτρογες ex Athen. IV. 130. E. erroremque cum Lexicographis nostris communicavit. Regulam servant γραμματοτρῳωξ et κναμοτρῳωξ P. Silent. II. Ecphr. p. 8. v. 45. quae idem ex Herodiano affert p. 1922, 8. et θυλακοτρῳωξ, ἀπτῳωξ, πολυπτῳωξ, quae Theognostus Cram. II. 41. atque σχινοτρῳωξ, quod et σχινοτρῳωκτής dicitur ut συκοτρῳωκτής, τριχοτρῳωκτής, quibus accedunt propria Artotrogus, Miccotrogus. De disyllabis autem contrarium praecipit Etym. M. 451, 23. θηροδίωξ καὶ αἰγοδίωξ παροξύνεται· quorum declinationem declarat Choeroboscus Anecd. p. 1381. τὸ θηροδίωξ καὶ αἰγοδίωξ διὰ τοῦ ῳ κλίνονται. In

10) Eustath. ad Dionys. 1082. κικλόρῳωγος (scrib. πικνῳρῳωγος) καὶ μεγαλόρῳωγος.

§̄ non purum quae exeant composita, reperiuntur nulla, sed a σάρξ ἄσαρκος, κατ᾽άσαρκος, μελανόσαρκος, πυννόσαρκος, λιπόσαρκος, pro quo Macedonius Ep. XVI. λιποσαρκῆς dixit, Manetho cum metathesi σαρκολιπῆς. Legitur quidem ἐς ὕδερρον ἢ ἀνασάρκα vel ἀνάσαρκα Aret. de Sign. Diut. I. 12, 105. II. 1, 128. sq. τὸν ἀνασάρκα καλούμενον ὕδερρον Galen. de Simpl. Facult. XI. 1, 321. T. XII. τοὺς ἀνασάρκας λεγομένους ὕδρωπας Ther. ad Pis. XV. 275. T. XIV. cf. Schol. Hippocr. T. I. 128. sed id hyphen esse apparet ex Paul. Aeg. III. 48, 106. ὑποσαρκίδιος ὕδερρος ἢ ἀνάσαρκα, et Galen. de Facult. Nat. I. 11, 24. T. II. τὸ γένος τῶν ὕδερρων ὅτινες ὀνομάζουσιν ἀνασάρκα, nec raro dirimuntur. Hieronymi verba nos simplices et philosarcas dicere Lexicographi latini ad nominativum *philosarca* referunt.

§. 4.

Has igitur terminationes, etsi Grammaticorum praecepto minus mobiles sunt, tamen nonnunquam nominibus neutralibus adungi videmus, utique non in primo casu, sed in proximis. Nam ut Bianor Ep. IV. Anall. II. 156. Anth. Pal. IX. n. 272. ἄρπαγι χεῖλει dixit, sic Apollonides VII. n. 238. πεδίου πολυάλακος, quod evitari poterat traducto ad secundam declinationem nomine, ut ψήφισμα ἀκόλακον Diog. La. II. 41. σμιλίῳ ὄξυκοράῳ Paul. Aeg. VI. 87. ut πεντάρδαγος, quod paulo ante attigimus. Apud Homeridas modo πολυπίδακος Ἰδῆς legitur Aristarchi suffragio probatum II. XX. 59. modo πολυπιδάκου, ut τοῦ ἀρκτοφυλάκου Procl. ad Hes. Opp. 564. τοὺς πλαγιοφυλάκους in cod. Diod. XIX. 82. sed utrumque suspectius. Pro ὄξυπύνδαξ, φιλομεῖραξ, succedunt longius deducta ὄξυπυνδάκωτος Eust. p. 870, 28. φιλομειράκιος. Haec quum ita sint, quumque verbalia consimiles terminationes habeant, διζάρπαγος, παρθενοσφάγος, ταυροσφάγος, ἀντάλλαγος, νεοσφαγῆς, non mirum est apud scriptores numeris solutos nullum asyntaxiae, de qua loquimur, reperiri exemplum. Nam νύξ τριφύλακος Schol. II. X. 252. aliunde compositum est; illud Lucian. Amorr. §. 14, 271. T. V. ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυναιίου,

per synesin, ut dicitur, constructum; notabilis foret Hieracos. p. 86. ῥόδον ἀπὸ ὄμφακος ἐλαίου ἐνσταζε, quod interpres reddit *succum rosaceum omphacino oleo temperatum*, si auctorem haberet locupletiolem neque prompta esset correctio ὄμφακον v. Galen. de Comp. Med. p. Loec. I. 8, 738. et 739. T. XII. — Saepius vero nomina in ῥξ cum inaequali genere conjuncta deprehendimus: στήθεος εὐθώρηκος Nonn. IV. 429. ἀμφιπλήγη φασγάνῳ Soph. Trach. 930. ἐν οἶνοπλήξει τεράμνοις Antip. Sid. XXX. Anth. P. IX. n. 323. ubi Paulssenus e cod. Pal. οἶνόπληξι eruit p. 60. λινοπλήγος ζώου ex Joannis Chrysostomi quodam loco affert Sallierius ad Thom. p. 578. Sed δένδρα ἀστροπλήγη Geopp. X. 79. 7, 770. a nominativo secundae declinationis repetitum ut τὸ δεκάπληγον Joseph. Synops. VIII. 540. T. III. τὰ διάπηγα, τὰ παλίπηγα. Nominis in ῖξ exemplum nescio unde sumtum subministrat Schol. ad Eur. Orest. 260. τὸ μανιάσι λυσοήμασι σχῆμά ἐστι περίφρασις ὡς τὸ φοίνικι λίνῳ, cui simillimum est Joann. Ephr. 535. (II. 117.) ξανθῶ λευκὰ κέρασσε μέλαν φοίνικι βαλοῦσα. Sed quod ad Phoenn. 1488. adnotant ἀρσενικῶς εἶπε τὸν φοίνικα ἐρύθημα, ex mendosa interpunctione fluxit. Neque dubitandum, quin Anecd. p. 1169. pro φοινίκων γραμμάτων scribi oporteat φοινικῶν, quod Kuesterus Suidae restituit s. Φορμὸς δερμάτων φοινίκων. Composita Epici posterioris aetatis cum neutris construere solent ἐϋρῶθάμιγγος ἀλείφατος Nonn. V. 258. εὐσύριγγος μελάθρου III. 320. λαισιότριχος νότου VII. 185. λιπότριχος καρῆνου XIX. 262. εὐτριχι ἀγκίστρῳ Carpyll. Epigr. I. Anall. II. 401. Anth. P. IX. n. 52. εὐτριχι λήνει Nicand. Al. 453. Sed de καλλίτριχα μῆλα Odys. IX. 336. etsi καλλίτριχος apud Homerum non legitur, tamen assentior veteri Grammatico Anecd. Cram. I. 250. ἡ εὐθειὰ τὸ καλλίτριχον, et ab eodem capite arcesso τὰ βαθύτριχα H. H. in Ap. 412. ψαφαρότριχα H. in Pan. XIX. 32. δασύτριχα Anth. Pal. IX. n. 136. νεότριχα Nonn. XLVI. 201. quam formam Atticis abjudicat Photius: οὐλόθριξ οὐχὶ οὐλότριχος καὶ οὐλότριχα οὐχὶ οὐλότριχον. Hoc invenitur in cod. Aristot. Probl. XXXIII. 18. utrumque conjunctim de Gen. Animm. V. 3. p. 783, 13. οἱ μὲν Σκῦ-

θαι μαλακότεριχες, τὰ δὲ πρόβατα σκληρότερα. De Nonno dubitari potest, siccine scripserit λιπότριχον ἄντυγα κόρσης XXVI. 159. an λιπότριχος. Sed Aristoteles alternat flexus; οἱ γαμψώνυχες H. Ann. VIII. 5. (4.) 1. IX. 2. (1.) 4. et ὁ γαμψώνυχος VI. 7, 1. IX. 2, 9. Hippocratesque de Nat. Mul. p. 571. T. III. de Morb. III. 322. ἡμιχοίνικα, sed paullo post ἡμιχοίνικον, quo saepius utitur de Intern. Aff. p. 471. T. II. de Morb. Mul. I. 779. Epid. VII. 637. T. III. et rursus τριημιχοίνικα Theophr. H. Pl. VIII. 4, 4. ex tertia declinatione, sed τριχοίνικων ἐπῶν Arist. Vesp. 481. ex secunda, ut τετραχοίνικος, πεντεχοίνικος, παρακρουσιχοίνικος, quae Pollux IV. 168. VI. 160. sola comprobare videtur¹¹⁾; eandemque declinationem sequuntur εὐνύλικος, πεντεσούργγος, et, ut ad aliud genus transgrediar, adjectiva in ὕξ exeuntia: περιζύξ et περιζύγος, ἑτερόζύξ et ἑτερόζύγος, νεόζύξ et νεόζύγος, ac majore etiam abundantia βιοζυγής, καλλιζυγής, μονοζυγής, νεοζυγής, τριζυγής Macedon. Epigr. XXXIII. 120. T. III. Anall. quibus quarta accrescit terminatio praepositionibus apta in ἰος. Nam ut ἐμπροίσιος, ἐπινύκτιος, κατατρίχιος, sic dicitur συζύγμαι χάριτες v. Schaefer. ad Dion. XIV. 175. quod perverse interpretatur Bernhardy Synt. p. 50. Haec vero a nominibus composita sunt; verbalium si quaerimus exempla, in pari fere reperiuntur varietate: δίπτνξ, δίπτνχος, διαπτνχής, καταπτνχής, βωλῶρξ, φρεωρῆχος, et passive κατώρουχες λίθοι Poll. VII. 123. sive κατώρουχες Philo de Sept. Mir. II. 8. qui ab Homero dicuntur κατωρουχέες. Hinc cognoscitur primum ὁμόζυγα ταρσά Nonn. XIX. 264. τετράζυγα φίλτρα Joann. Ecphr. II. 338. eodem pertinere quo τετράζυ-

11) Φοινικοῦς gentilicium Wesselingius ad Diod. III. 66. XIV. 65. undique expellit, sed exemplorum multitudo (v. ad Phryg. p. 148.) dubitationem affert, ne Graeci ipsi interdum ad terminationem adjectivi materialis aberraverint; φοινίκεια γράμματα Plutarch. Symp. IX. Quaest. III. 2, 404. φοινικῆς θαλάσσης Niceph. Blemm. Paraphr. p. 412, 16. quod Bernhardy p. 1013. aut pro φοινικικός scriptum aut a φοινικός ductum putat, cujus fidejussores producit Xenophontem Oec. VIII. 11. ubi Sturzium verissime corrigit φοινικικός, et Quintum VIII. 106. ubi nihil de Poenis, sed Lyciae locus Φοίνικος ἕδος appellatur.

γον ἄρμα Nonn. XX. 121. deinde perfacilem fuisse anomalæ syntaxis devitationem, quæ delitescit in casibus paribus, δί-
 ζυγι πυρί Nonn. XXII. 352. στοιχειον ὁμόζυγον ἄζυγι μι-
 ξας XLI. 381. quæ poetis promptius condonantur quam Platoni
 Polit. 265. D. γένει τῷ μόννημι. Paronyma hæc intra duos
 exitus continentur: αἰγῶννξ, γαμφῶννξ et γαμφῶννηχος,
 μονῶννξ sive μῶννξ et μονῶννηχος, μονάμπυξ μονάμπυ-
 κος, τανυπτίρουξ τανυπτίρουγος, φερεπτίρουξ φερεπτίρουγος,
 unde perspicuum fit, τὰ διπτέρυγα Anth. Pal. V. n. 151. τὰ
 γαμφῶννηχα Jambl. Protr. XX. 350. εὐπτερούγων λέκτρων
 Nonn. XXXVII. quorsum referenda sint. *Sardonyches* vero
 et εἰναννηχῆς illud, si quid fidei habent, cum εὐρόωγῆς, λυ-
 σιφλεβῆς, λιποσαρκῆς, λιποτριχῆς, conferri oportet, quorum
 ultimo assimilandum est σῶμα δασύτριχες (sic) τριχὶ στερεῆ
 Polemon. Physiogn. I. 5, 193. nisi ipsius accentus indicio sim-
 plex δασύ reponi debet; sed δασύθριξ, quod Sylburgius sua-
 det, regulæ contrarium. A τρύξ composita unius sunt formæ
 ἄτρουγος, ὑπότρουγος. — Nominum in ῶξ unum in promptu
 exemplum, quod in Anecd. Bekk. p. 1267. affertur e Sophocle:
 ὁ δ' ἔνθ' ὄπλοις ἄρῶξιν Ἥφαιστοῦ τεχνίτου·
 τοῦτο γὰρ κατὰ μεταπλασµὸν ἀπὸ τοῦ ἀρῶηκτοῖς γενόμε-
 νον τοῦ ἠ τραπέντος εἰς τὸ ῶ προπερισπᾶται καὶ οὐ προ-
 παροξύνεται κατὰ τὰς μεταπεπλασµένας δοτικὰς, ἄστρασι,
 πρόβρασι, ἔγνασι. Sophoclis verba sic corrigi possunt ἐνδύνθ'
 ὄπλοις ἀρῶξιν Ἥφαιστοῦ τέχνη, induit (Achilles) arma Vul-
 cania, ut δῦσαν ἐν ἔντεσι Quint. IX. 68. et 541. ἔδν καλὰ
 τεύχεα VII. 440. Metaplasmus autem hoc loco nullus, sed ge-
 nerum disparium copulatio casibus transversis concessa, quam
 qui devitare voluerunt, ἀρῶαγῆς dixerunt vel ἀρῶηκτος.

§. 5.

Quum autem motio per genera et gradus communi lege
 contineatur, strictim attingendi sunt comparativi et superlativi
 ab adjectivis in ξ propagati. Sunt autem perpauca et plerique
 proprio quodam sapore notabiles: primum ἀρπαγίστατος vox
 comica; alterum huic non dissimile βλακίστερος a Xenophonte
 usurpatum; tertium μισοπορπακίστατος ab Aristophane fictum

jocose. Sed in Hippocr. de Aer. et Locc. p. 550. T. I. οὐ-
 ρεσι λειμακεστέροισι καὶ ἐλωδεστέροισι, unde fluxit Suidae
 et Erotiani glossa λειμακέστερος sive λειμακέστερος τόπος
 σύμφυτος καὶ σύνδενδρος, Schneiderus recte λειμακωδέστε-
 ρος corrigit, ut deinceps legitur p. 556. et 566. Coraio c. 79,
 70. vulgatam retinente. Λινοπληγέστατος, quod Lexicogra-
 phi ad λινοπλήξ referunt, rectius a λινοπληγής repetitur, ut
 εὐθηγής, θεοπληγής, et ab uno verbo πήγνυμι quatuor ori-
 untur adjectivorum formae: εὐπήξ, quod Hermannus Euripidi
 restituit Or. 1428. καινοπηγής Aeschyl. εὐπηγής Hom. et
 Hippocr. p. 673. T. II. et vulgo usitata εὐπαγής et εὐπηκτος.
 Neque raro haec a librariis inter se permutantur: καρτερο-
 πλήγες et καρτεροπληγείς Diod. V. 34, 324. νεοθηγι et
 νεοθηγεῖ Athen. VII. 306. B. κυματοπλήγες et κυματοπλη-
 γεῖς ib. VIII. 358. B. quorum dativi solo accentu distinguun-
 tur, νεοπηγέσι Synes. Hymn. VII. 5. ὕδατοπληγέσι Oppian.
 Cyn. II. 142. et ὕδατοπλήγες, quod Bastius Ep. Cr. p. 213.
 et 282. ex hoc loco profert tanquam sincerius altero; sed ne-
 scio an Graecis haec productior forma in γής tantummodo me-
 tri causa ascita sit, cui explendo pro re nata duplex accom-
 modatur dativi forma εσι et εσαι. Quod si ita est, in Tryph.
 276. pro νοῶν πληγαῖσι potius νοοπληγέσαι restituendum
 erat quam, ut Merrickius voluit, νοοπλήγεσαι. In Maneth.
 IV. 284. κρατοπαγεῖς, ἀρίτωνας, αἰὲ κορυφήσι φαλακρούς,
 quae sunt mimorum epitheta, scribendum videtur κρατοπλα-
 γεῖς, ut ἐκπλαγής, ad significandos salapittarum crepitus cum
 stupidorum capitibus rasis conjunctissimos. Denique pro ἀθ-
 ῶγγής Aristid. Enc. Rom. p. 384. T. I. recte nunc editum
 ἀθῶαγής, nam ab hoc verbo quae componuntur aut alpha ao-
 risti aut ω perfecti secundi accipiunt πλευμοῦθῶγγής Hippocr.
 de Int. Affect. p. 433. T. II. καταθῶγγής Hesych. et διαθ-
 ῶωγή Hipp. de Articc. p. 179. T. III.¹²⁾ quanquam in hoc
 veteres libri variarunt v. Foes. Oec. s. h. v. Ἀφῆλιξ legitur
 Lucian. Pseud. §. 15. et apud alios aequalium v. ad Phrygn.
 p. 84. ἐνηλιξ v. Wyttenbach. ad Plut. Apophth. p. 1083. με-

12) Singulare est Κατεθῶγγότας διεθῶγγιμένους Hesych.

σοῆλιξ Tzetz. Posth. 475. εὐῆλιξ ib. 527. Schol. Theocr. I. 44. et apud antiquiores παναφῆλιξ, συνομηῆλιξ, ἰσηῆλιξ, quae omnia damnare videtur Phrynichus, quum ἀφῆλιξ rejicit App. p. 3. κατὰ σύγκρισιν ἢ λέξις προφέρεται καὶ ἐν ὑπερθέσει· οἱ δὲ ἀπολελυμένως λέγοντες ἀφῆλιξ, ἀφήλικες, ἀμαθέστατοι. Sed ἀφηλικέστερος et ὑπερηλικέστερος Ocell. III. 5, 43. ad ἥλικος referri possunt, unde declinantur pluralia ἴσα καὶ ἥλικα Emped. v. 59. τὰ ὀμήλικα ζῶα Apollon. Hist. XVIII. τὰ παρήλικα Anth. Pal. XII. n. 228. τὰ συνήλικα τοῖς πόλεσιν ἀμαρτήματα Dem. p. Cor. 308, 29. secundum Reiskii scripturam, παιδάρια συνήλικα Chron. Pasch. p. 122. D. quanquam ipsum ἀφήλικος non magis reperio, quam contrarium ἀνήλιξ. Ἐλικότατον ὕδωρ Callimachi, quod Schol. Ven. A. 98. μέλαν interpretatur, alius autem ad Soph. Aj. 372. rectius ἐλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν (ut Νέδης ἐλικορόροον ὕδωρ) Lexicographi haud injuria nominativo deuteroclitico subjiiciunt, quamvis nullis adhuc exemplis confirmato. Ceterarum terminationum gradus non reperi.

§. 6.

Nomina in $\overline{\alpha\psi}$ terminata Draco p. 94. tria profert: Ἄραψ, λαίλαψ, χόραψ, pro quo χήραψ scribendum, si quidem τῆς χήραβος Athen. III. 86. B. quod codd. aliqui praeferunt, fide dignum habetur. Addere poterat θέραψ, ἔλαψ serpentis nomen, λαίτραψ (nisi vitium subest) ὑετός Hesych. Σκίραψ Σκίραφος κύριον Anecd. p. 1198. In $\overline{\epsilon\psi}$ nullum simplicium exit, eorum quidem quae ad nostram pervenere notitiam, sed latino *adeps* et Hesychii glossae Ἀλέπεσσι στέατι vestigium veteris nominativi ἄλεψ sive ἄλιψ leviter impressum haeret. Eis $\overline{\eta\psi}$ οὐκ ἔστιν εὐρεῖν ὅτι μὴ κώληψ βαρύτονον Theognost. in Anecd. Cram. II. 97. pro quo σκώληψ vitiose scribitur Arcad. 94, 21. Accentus hujus vocabuli omnibus in $\overline{\psi}$ exeuntibus communis est; genus Eustathius p. 1326, 53. sibi ignotum esse fatetur. In $\overline{\iota\psi}$ plura sed desueta fere solique Hesychio cognita: Ἄλιψ πέτρα, quod Toupius Emm. T. IV. 183. dirimit ε̄ λίψ, alii probabilius cum aequae obscuro ἡλίβατος componunt; ἔριπες δαλοί, ἔριψ σωματίον, quorum

prius non expedio, sed ἔριψ idem valere videtur quod ἑρείπιον id est πτωμάτιον. Nomen ἤλιψ τὸ ὑπόδημα Schol. Theocr. IV. 56. derivat παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα· inepte quidem sed quis veri auctor? Perinde obscurum κατῆλιψ κατήλιφος ἢ μέση στέγη ἀπὸ τοῦ πηλοῦ ἢ τινος τοιούτου, ἐφ' ὧν τὰ καταστροφώματα τίθενται Anecd. p. 1200. ubi excidisse videtur, quod certe ad explicandum nominis etymon necessarium erat, ἀπὸ τοῦ κατελιῆφθαι (quod sustinetur) ὑπὸ τοῦ ξύλου etc. Etenim Glossographi illud interpretantur ἰκρίωμα μεσότοιχον, μεσόδμην· Galenus autem Comm. in Articc. IV. 738. T. XVIII. P. I. μεσόδμη, inquit, ὀνομάζεται τὸ μέγα ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον διήκον ἐν τε τοῖς τῶν πανδοχείων οἴκοις τοῖς μεγάλοις, ἐν οἷς ἰσταῖσι τὰ κτήνη, καὶ κατ' ἄγρον ὁμοίως ἐν τοῖς γεωργικοῖς, ex quibus colligitur, nominibus illis tignum transversarium significari, quo diversoria in duas partes distinguerentur, unam hominibus destinatam, alteram interiorem jumentis, eamque superne asseribus, ut hodieque fit, fuisse constratam atque hoc quoque tabulatum vocari κατήλιφα, quo cauponae escendunt Arist. Rann. 566. ac pariter scalas, quibus aditur. Parum successit Grammaticis nomen αἰγίλιψ, quod fortasse non magis compositum, quam Αἰγίλος, Αἰγάλεον, Αἰγάλεως montium nomina; et serpentum epitheton ἀργίλιπες ἤγουν ἔκλευκοι ὡς Ἀρχίλοχος (Fr. 138.) ἀργιλιπῆς δὲ φάσις Schol. Nic. Ther. 213. pro quo quum veteres Edd. φησίην praebeant, hoc elicias ἀργιλιπῆς δημός φησί, quod Homerus ἀργέτα δημόν dixit. Κόρυψ νεανίσκος Hesychius item ut sequens κόρυξ νεανίσκος a κόρος propagatum cum solita duplicium enallage, ut κόρος, κορύσσω, κορυφή, κορύπτω, κυρίσσω, corusco. Nominum in οψ numerus peramplus, sed difficilis simplicium et compositorum distinctio. Etym. M. Δόλοψ κύριον παρὰ τὸ δόλος τροπή τοῦ σ̄ εἰς τὸ ψ ὡς αἶθος αἶθου, σκόλος σκόλοψ, quibuscum Schol. II. Ξ. 383. confert οἶνου et νόρου a fictitio νόρος productum, uterque dissimilia miscens; nam σκῶλος et σκόλοψ ejusdem generis sunt, ut ἑλλός et ἑλλοψ, sed οἶνος et οἶνου diversi. Item τρίοψ τρίτους Hesych. simplex videtur a numerali productum ut θρι-

ναξ, et χέδροψ sive χέδροπος cum χίδρον cognatum; βειέ-
λοψ ἱμάς, ᾧ τοὺς νικηφόρους ἀναδοῦσι Hesych. fortasse
torulum significat ab εἴλλω derivatum, unde εἶελος, ἰλλάς etc.
κάλαυροψ a κάλον repetunt mutata prosodia, ut ἀγλαυρος
ab ἀγλαός, a πέτομαι πέταυρον (quanquam hoc alii pro με-
τέωρον accipiunt) et πέτευρον (ut ἄλευρον, δέλευρον). "Τοψ
urbis nomen, Πάνοψ herois, ejus paragoga Πανόπη, Πα-
νοπηίς, alpha corripiumt, macedonicum αἰγίποψ, γεργέλοψ,
εἶροψ (ἡέροψ, ἀέροψ, ἔροψ) aliaque ad Aj. p. 410. allata
vix conjecturae locum relinquunt, nec constat omnium scri-
ptura; quin de priorum quoque terminatione certatum esse
apparet ex Stephani verbis s. Αἰθίοψ — οὐ γὰρ ἀληθὴς ὁ
Ὶψικράτους λόγος ὡς οὐδὲν εἰς οὐψ λήγει παρ' Ὀμήρῳ εἰ
μὴ τὸ καλαύροψ· εἰσὶ δὲ καὶ τὸ ὄψ καὶ τὸ μέροψ.

Εἰς ὠψ σπάνια, Κίνυψ ὁ λιμὴν, Χάλυψ, Ἄρουψ οἱ
μέχρι Ἰσθμοῦ Ἀχαιοί, ὅπερ καὶ μονοσυλλάβως λέγεται
Theognost. Cram. II. 98. Postremum per π̄ declinatur τοῦ
Ἄρουπος ut et Γέργυτες νεκροί Hesych. τῆς Κίνυπος Herod.
IV. 198. quod est regionis nomen, sed fluvii Κίνυψ τοῦ Κί-
νυφος Anecd. Bekk. p. 1342. quod aliter inflectitur ἀπὸ Κί-
νύφου ποταμοῦ Hesych. s. Κινύφιον. In ὠψ quae exeunt,
aut paraschematista sunt ut κέρκος κέρκωψ v. Schneider. ad
Aristot. T. III. 387. μύωψ μυιά τις Hesych. κίνωψ θηρίον
Id. quod cum κνωπέυς ἄρκτος et cum generalibus animalium
vocalibus κινώπειον, κνώδη, κνώδαλα, κίναδος, σκίναξ,
communem originem habere videtur; ἴωψ piscis fortasse a
colore denominatus. Ἀγγίλωψ ἀπὸ τοῦ ἐγγύς εἶναι τοῦ
ὄφθαλμοῦ Galen. Defin. Med. 362. p. 438. T. XIX. quod
parum credibile est, neque convenit affini nomini αἰγίλωψ,
quod Alexander Trall. II. 8, 163. ab illo discernit οὐ μόνον
αἰγίλωπας ἀλλὰ καὶ ἀγγίλωπας. Ὁ ὑάλωψ in Schol. Hip-
pocr. T. II. p. 222. ὑελέψην sive vitriarium significare vide-
tur; de αἰμάλωψ, θυμάλωψ, νυκτάλωψ, quibus H. Step-
hanus literam λ̄ interpositam putat, alibi exposui.

§. 7.

Compositorum exempla profert Athenaeus IX. 409. B.
παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέ-

γνωσται χέριβα· χριή μέντοι προπαροξυτονως προφέρεσθαι (cf. Schol. Ven. ad Arist. Pac. 956.) τὰ γὰρ τοιαύδε ῥηματικὰ σύνθετα εἰς ψ λήγοντα τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσουσιν, ἂν τε ἔχη τοῦτον διὰ τῶν δύο μῦ λεγόμενον, βαρύνεται, αἰγίλιψ, οἰκότριψ, βοόκληψ, κατώβλεψ, quorum declinationem tradit Grammaticus in Anecd. Cramerii T. II. 424, 13. τὰ εἰς ψ λήγοντα σύνθετα διὰ τοῦ π κλίνεται, εἰ μὴ ἔχουσι ῥῆμα εἰς βω, χέριψ, παιδότριψ, χοιρόθλιψ. Hoc accentu δρυοκόλαψ scribitur in Euteenii Ixeut. I. 12. et ap. Hesych. s. Ἰππα (ante Ἰπταται) πελεθόβραψ Id. et paronymon βαρυλαίλαπες Anth. Pal. IX. n. 247. sed Arcadius p. 94. πλινθοβράψ et πελεθοβράψ acui dicit, gravari autem, quae aut ε aut ι aut ο in ultima habeant βούκληψ, τυρόκληψ, σκευοτριψ, παιδότριψ, χέριψ, δρούψ¹³). Sed haec excepto postremo, quod compositum non est, incerto pede inter utramque regulam errant; ἐφευροκλέψ¹⁴ et ναποκλέψ in Anecd. Cram. II. 97. oxytona sunt; paroxytona ἀργυρόφλεψ, quod Schneiderus e Schol. Plat. affert, μελανόφλεβες Aret. de Sign. Diut. II. 1, 128. δρύπεψ drupa in Longin. Ep. I. Anall. T. II. 260. hoc est, ut Scholiasta ait, ἡ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθεῖσα cf. Schweighaeuser. ad Athen. T. I. 376. Eadem diversitas in nominibus plurimis a verbo τρίβω ductis: ἀσύτριψ, ἄτριψ, ἀχυρότριψ, θησειότριψ, παιδότριψ, περονότριψ, πεδότριψ Phil. Quod omn. prob. 866. E. Theognostus l. c. p. 98. addit χοιρότριψ, ἀμφίτριψ, Κεντόριψ, urbis nomen Diod. XX. 56. et incolarum Thuc. VII. 32. quod utroque loco prave tentatur. Σύντριψ nomen proprium in Hom. Cam. Epigr. XIV. 9. jocosè fictum est ut Σαβάκτις ἀπὸ τοῦ σαβάξαι i. e. διασαλεῦσαι. Regulae contraria πεδοτριβες Lucian. Saturn. §. 8. τὸν ἀλοτριβα pro ἀλοτριβανον Anth. Pal. V. n. 306. Apud Hesychium Ἀμφιτριβαν περιττῶς τετριμμένον, quum passiva significatio ab hac terminatione aliena sit, ἀμφιτριβα scribi oportet vel, ut regula jubet, ἀμφίτριβα.

13) Proprium Δρούψ a Passovio scribitur sicut φαίνωψ et alia, quorum soli casus obliqui extant vocali brevi. Schneiderus Nicandro Th. 857. tribuit genitivum αἰγίλοπος, anomalum certe.

14) Hoc non potest significari ὁ ἀνευρίσκων τὰ πελαμμένα, ut Goettlingius interpretatur de Accent. p. 331. Fortasse ἀλευρόκληψ scripsit.

In Regg. Pros. N. 66, 435. *θέλουσι τὸ παιδοτροβίης ἐκτείνειν πλανώμενοι ἐκ τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ* (Fr. 124.) *ἄνδρας εἰς ἀμφίτριβας*, Hermannus *ἀμφίτριβας* corrigiit activa, ut videtur, potestate quam *παιδοτροβίης* habet et, puto, *μεσοτροβίης* Athen. III. 111. C. ac, nisi syllaba longa esset ¹⁵⁾ ab illis, qui reprehenduntur, non potuisset pro argumento afferri; reprehensor vero metro aliter constituto *ἀμφίτριβας* legisse videtur contraria prosodia et significatione ut *ἀτριβίης*, *παλινοτριβίης*, *περιτριβίης*. Nominativus *χέρνιψ*, de quo Passovius dubitabat, legitur Aesch. Eum. 656. Hesych. s. *Χρυσορανίης*, ejusque casus dactylici ap. Homerum, Thucydidem IV. 97. Lysian c. And. p. 108. 1. Aeschylum, Sophoclem aliosque proparoxytoni sunt, ambiguo apud Euripidem et Aristophanem accentu v. Hermann. ad Herc. 924. Omitto quod nonnulli Od. XXI. 395. scripserunt *κεραῖπες ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κέρασιν ἴπες*, lascivientis ingenii commentum, et Migdolibs, quod Plauto tribuitur. In *οψ* quae desinunt omnia eandem originem habent; *ἄοψ* cui Glossographi duas subjiiciunt significationes *ἀνόφθαλμος* et *ἄφρωνος*, pariterque *εὐρύοψ* *παρὰ τοὺς ὄπας ἢ παρὰ τὴν ὄπα* Etym. M. quo intellectu est *εὐρύοπα κέλαδον* veteris poetae ap. Plutarch. Non poss. suav. viv. XIII. 475. *ἔποψ* *ἐπόπτῆς* et *δίοψ* *οἰκονόμος* Hesych. Terminationis huic proximae nullum proferri potest exemplum, praeter *πώλυψ*, sed a *γύψ* Lucianus finxit *ἵππογύπτους*: ejus autem, quae *ω* longum continet, non pauca, *παλαιομιώλωψ*, *χαμαιδροψ*, *ἀείσκωπες* Athen. sive *ἀεισκῶπες* Aristot. *ἄζωψ* Hesych. et a verbis: *τῶν ἀρχικλώπων* Plutarch. *βαιοκλώπες ἀρπαγαί* Lycophr. *παραβλώψ* Synes. Ep. IV. 160. B. *κυννοβλώπες* Hesych. de quorum accentu jam veteres disceptarunt v. ad Aj. p. 409. His autem omnibus adjunctae sunt formae prolixiores, quas Grammatici ad anadromen referre solent, *ἀνθοβάφος*, *πορφυροβάφος*, *ἄφλεβος*, *ἀδηλόφλεβος*, *ἐτίφλεβος*, *στενόφλέβος*, *χέρνιβος* vel potius *χέρνιβον* v. Jacobs. ad Aelian. p. 310. *ἀγάννιφος*, *δύσνιφος*, *ἄσπος*, *δίοπος* (καὶ

15) *Οἱ παιδοτροβῆσαι* Aristot. Pol. III. 11, 6. proprius esse videtur Schneideri error.

ἔφορος Philo de Creat. Princ. 730. B.), εὖωπος, αἰμάλωπος ἕχωρ Aret. Sign. Diut. II. 1, 128. Atque hic quoque inter-venit terminatio *ης* dupliciter declinata; namque fera κατῶ-βλεψ sive κατωβλέπον a Plinio catoblepas dicitur, et pro παιδότριψ in usum venit παιδοτριβης, pro ἄτριψ ἀτριβής, quarum terminationum prima activam significationem habet, secunda et tertia utramque. Anomaliae autem, quam quaerimus, vestigium in hoc genere nullum praeter αἶθοπι κέντροφ Joann. Ephr. I. 262. *croco cilici* Luer. II. 416. nisi h. l. masculinum est, *cilici arvo* Virg. Cul. 399. Haec enim terminatio duorum generum est. Eustathius p. 1484, 47. τὸ θη-λυκὸν τοῦ Αἰθίοψ ἰδιωτικῶς μὲν Αἰθίοπισσα λέγεται, ἄλ-λως δὲ περιφραστικῶς, hoc est αἰθίοψ γυνή vel Αἰθιοπίς¹⁶), quorum prius et αἰθίοψ φωνή ex Aeschylō affert, sed parum apte contendit cum κίλιξ χώρα. Nam hoc et φοίνιξ πνοή Eur. Troad. 832. poetica licentia produxit, quae et ἡ ἄναξ ascivit non contra analogiam, nam terminatio in *ξ* utriusque generis particeps est, sed praeter necessitatem, quippe prompta et parata feminina terminatione ἄνασσα, φοίνισσα, κίλισσα. Sed Αἰθίοψ non habet paraschematismum femininum nisi Αἰθιοπίς· illud autem Αἰθίοπισσα novitiae est Graecitatis supplementum supervacaneum, sicut omnia, quae in *ισσα* exeunt a genitivo declinata, Ἀρκάδισσα, quod Stephanus παράλογον vocat, Καππαδόκισσα quod cum πανδόκισσα et Αἰθιοπίσσα comparat, Ἀράβισσα, φυλάκισσα etc. Itaque κίλιξ χώρα non minus a norma recedit, quam λάκων διάλεκτος, ἔλλην πόλις etc.

16) Aristotelem H. Ann. VI. 6. ἡ μὲν θυγάτηρ (τοῦ Αἰθίοπος) ἐγένετο οὐκ Αἰθίοψ, τὸ δ' ἐκ ταύτης (ὃ δ' ἐκ ταύτης de Gen. Animm. I. 18. p. 722, 11.) non potuisse scribere Αἰθιοπίσσα sive Αἰθιοπίς Hermannus contendit ad Iph. T. 334. Id concederem si sententia esset generalis, ὅταν Αἰθίοψ τις γυναικὶ ἑλληνίδι συμμιχθῇ, τὸ ἐκ τούτων οὐκ Αἰθίοψ γίγνεται, sed si quis, ut Aristoteles, de re in facto posita loquitur, nihil interesse puto, utro utatur genere, eone quo solus color indicatur an quo et color et sexus. Apud Homerum Juno Dianam λέοντα γυναιξί esse dicit, Medeam increpans Jason Eur. Med. 1342. λείναν appellat, non quia leaena crudelior leone, sed quia nunc ipsum de femina loquitur.

DISSERTATIO QUARTA.

DE

SUBSTANTIVORUM PRIMAE DECLINATIONIS
PARAGOGE IONICA.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXV.)

DISSERTATIO QUARTA.

DE SUBSTANTIVORUM PRIMAE DECLINATIONIS PARAGOGI IONICA.

§. 1.

Maximus Planudes in Grammatica Etymologico Gud. sub-
juncta p. 660, 34. τὰ ἐξ ὀνομάτων, inquit, γενόμενα θη-
λυκὰ (scr. θηλυκῶν) μηκύνουσι τὸ $\bar{\alpha}$, δικαία, σεληναία,
εὐκταία, (Grammaticus Hermanni N. 18, 424. ἀκταία) ἀπεν-
κταία, περιεφραλαία, δειλαία, περαία. His nisi addidisset
τούτοις ἠκολούθησεν ἐλαία, νεολαία, rem admodum vulga-
rem tradere videretur, adjectiva in $\bar{\alpha}$ exeuantia alpha longum
habere. Sed ille aut scripsit aut intelligi voluit τὰ ἐπὶ τῆς
αὐτῆς σημασίας μένοντα, atque hoc modo singulare quoddam
genus nominum delineavit, quo nullum magis in Grammatico-
rum scholis jactatum est. Anecd. Cram. I. 104. ἐκ τοῦ γῆ
γίνεται γαῖα, καὶ ὄφειλε μακρὸν ἔχειν τὸ $\bar{\alpha}$. αἱ γὰρ τοι-
αῦται παραγωγαὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ $\bar{\alpha}$, Ἀθηναία, ἀρχαία.
Schol. II. XXI. 143. ἀνάγκη ἵφι δαμάσσας, γράφεται ἀναγκαίη.
Eustathius p. 1758, 58. ἡ καλάμη καὶ καλαμαία λέγεται
κατὰ παραγωγὴν ὁμοίως τῷ μελισσαία, οὐραία, δραγμαία,
λιμναία, γαληναία, σεληναία, ἀμαξαία καὶ ἄλλοις. Et p.
474, 44. ἡ σελήνη σεληναία λέγεται καὶ εὐνή εὐναία τρα-
γικῶς ἢ ἄγκυρα· καὶ ἡ παρ' Ὀμήρω καλάμη καλαμαία λέ-
γεται κοινότερον καὶ ἡ πέρα περαία καὶ ἡ ἀλκή ἀλκαία
ἐπὶ λέοντος καὶ ἡ προνομίη προνομαία καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία
παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ ἀρχαίῃ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ ἀναγκαίῃ.
His additur αὐλαία p. 84, 5. et γυραία p. 1507, 8. ἐκ τοῦ
γυρῆ (γυρή) παράγωγον ἢ γυραία ὡσπερ ἀρχὴ ἀρχαία, ἀνά-

γη ἀναγκαία. Draco p. 20. ex hoc genere affert ἀρχαία, σεληναία, ἀμαξαία, ἀναγκαία, εὐναία, δραχμαία. Hujus autem doctrinae late per compendia nostra sparsae¹⁾ primordia quaerentes gradatim ad locupletissimos Grammaticae auctores deducimur, Phrynichum et Apollonium. Illius haec verba sunt in App. p. 22, 28. ἀλμαίαν τὴν ἄλμην ὡς Ἀθηναῖα Ἀθηναία, πύλη πυλαία, ὥρα ὠραία. Apollonius ita loquitur de Adv. p. 598, 18. καὶ ἐπὶ ὀνομάτων ἔσθ' ὅτε παραγωγὰ γίνονται κατὰ τῶν αὐτῶν σημαινομένων ὡς τὸ ἀναγκαίη καὶ τὸ εὐναίας ἐβάλοντο, quibus tertium adjungit p. 570, 8. ἀμαξαία. Sed exemplorum satis est; videamus quid unumquodque valeat universa copia, quo melius perspicui possit, ex ordine disposita. Sunt igitur omissis adjectivis δειλαία et ἀπενκταία, quae postmodo tractabuntur, haecce: Ἀθηναία, ἀκταία, ἀλκαία, ἀλμαία, ἀμαξαία, ἀναγκαία, ἀρχαία, ἀυλαία, γαληναία, γυραία, δικαία, δραχμαία, εὐναία, καλαμαία, κεραία, λιμναία, μελισσαία, οὐραία, περαία, περικεφαλαία, προνομαία, πυλαία, σεληναία, ὠραία.

§. 2.

Ergo si numeramus exempla, nulla reperiri potest causa munitior; sed ponderantibus nonnulla adeo levia apparent, ut generi universo quaedam suspicionis aura affletur. Exempli causa ἀρχή legitur omnibus paginis, pro quo si ἀρχαία dicere licuisset, sine dubio unum alterumve hujus productionis reperiretur in tot libris vestigium, sed extat nullum summumque periculum est, ne hoc totum nitatur falsa Pindari interpretatione Pyth. IV. 197. *ἰόμαν ἀρχαίαν κομίζων πατρός ἐμοῦ, τὸν Ζεὺς ὄπασεν Αἰόλω, τιμάν* quorum verborum ultimum Scholiastes appositionis modo adjectum existimans, *παραγῶγος*, inquit, *ἐξήγαγε τὴν ἀρχήν, ὡς Ὅμηρος τὴν ἀνάγκην ἀναγκαίην*. Sed rectius Heynius *ἀρχαίαν τιμάν* conjungit, neque aliter Boeckhius sentit, qui quod ad refellendum Scholiasten addit, a *δίκη* quidem *δίκαιος* duci et a *σελήνη* *σεληναῖος*, sed ab *ἀρχή*, quod principatum significat, propa-

1) V. Fischer ad Vell. T. I. p. 109. Schaefer. ad Greg. p. 394.

gari, ἀρχεῖος, cujus neutrum superesse substantivi significationem habens τὸ ἀρχεῖον, id ego vereor, ne ad rem minus pertineat; nam ἀρχαία illud Scholiastes substantivum esse credidit, non adjectivum; deinde τὸ ἀρχεῖον typo dicitur topico ut ἰατρεῖον, σχολεῖον etc. quorum adjectiva non magis in usu fuere quam σφηκιός, μυρμηκιός, neque derivationis causa assumi necesse est. Verum illud commenticium substantivum ἀρχαία jam pro argumento afferitur a Schol. ad Pyth. IV. 497. τὸ δικαίαν παροξυτόνος; ἔν' ἣ τὴν δίκην, ὡς καὶ τὴν ἀρχὴν ἀρχαίαν παραγώγως· ἣ περισπωμένως, ἔν' ἣ δικαίων. Hodie δικαίαν scribitur, nec potest ulla ea de re esse controversia; sed prior interpretatio eo valuit, ut δικαία in numerum paronymorum referretur. Quod quum appareat temere inconsulteque factum esse, nonne suspicio erroris proserpuit longius? si praesertim demonstratum fuerit, quam cupide quamque libidinosè veteres artium scriptores in hac causa versati sint? Concedamus in praesens Ἀθηνῆν sive potius Ἀθήνην idem nomen esse atque Ἀθηναία, quis jam huic aequiparet περικεφαλαία, quod propagatum quidem est a κεφαλή, sed sic ut κεφαλαία, ut κεφάλαιον et προσκεφάλαιον, hoc est cum summa significationis discrepantia. Verum jam satis intelligi puto, qui sit causae status et quorsum haec tendat disputatio; nunc me ad ordinem, quem institui, referam.

§. 3.

Primum igitur, quod eadem dea nunc Ἀθηνάια sive Ἀθηνῶν dicitur, nunc Ἀθηναία, non magis ad causam pertinet quam duplex forma nominis λεοντή sive λεοντή et λεοντεία. Sed Phrynichus fortasse Ἀθήνην scripsit, quod est urbis et deae Poliadis nomen commune, quemadmodum dea Roma vocatur et urbs Roma, aliarumque civitatum deae praesides eodem quo illae nomine nuncupari solent, Aegina, Mycene, Cyrene, Thebe, Rhodus, neque nymphae solum sed coelestium nobilissimae: Ἐρμιόνη Δημήτηρ καὶ Κόρη ἐν Συρακούσαις Hesych. Minerva Σάϊς v. Siebelis ad Paus. T. I. 261. Cytherorum eponyma Κυθήρα ut Athenarum Ἀθήνην, eademque Κυθήρεια Cytherea, pro quo si Κυθηραία legeretur vel Κυ-

θερείη²⁾ id simillimum foret Minervae nomini quatuor syllabarum. Sed praesto sunt alia; nam eadem dea appellata est Ὀγκα sive Ὀγγα, χωρίον ὀμώνυμον ἔχουσα Hes. et Ὀγκαία διὰ τὸ τὸν Κάδμον ἰδρύσασθαι ἄγαλμα ἐν Ὀγκαις Schol. Pind. Ol. II. 39. Juno modo Prosymna, ut regio ipsa, modo Prosymnaea v. Siebelis ad Paus. T. I. 203. Diana Dictynna ὀμωνύμως urbi v. Hoeck. de Creta T. I. 381. et Dictynnaea Paus. X. 36, 3. eademque Χιτώνη, ut demus, et Χιτωνία Steph., Minerva Ἴτωνή (nisi id ab Ἴτων denominatum est) atque Ἴτωνία Suid. sicut Διωναία ἢ Ἀφροδίτη καὶ Διώνη ἢ αὐτή Suid., deus Tiberinus et Thybris, quae omnia idem significant sed non eodem modo. Ergo Ἀθήνη quoque substantivum est, Ἀθηναία adjectivum. Quemadmodum autem urbs Roma dicitur eadem urbs Romana, ita apud Graecos quoque oppidorum vocabula substantive et adjective proferuntur, de quo errat Eustathius p. 601, 38. quum allatis Sophocelis verbis Antig. 1135. Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγνιάς primum vocabulum genitivum sibi videri ait, nam dupliciter dici posse Θήβη et Θηβαία ὡς σελήνη σεληναία. Et enim hoc ita demum admitti poterit, si nomen πόλις intelligatur, quod additum est Eur. Phoen. 349. Θηβαία πόλις ut Κορίνθιον ἄστν Simonid. Fragm. XX. (XXII.) 4. ἢ Κυθηροίη νῆσος Herodo. I. 82. v. Matthiae ad Eur. Bacch. v. 1. nec raro genitivo expletur ἄστν Θήβης Trach. 1144. πόλις Ἄργους, oppidum Antiochiae. Hinc nonnullorum increbuit forma duplex, Αἰγαί urbs et Αἰγαίαι v. Tzschuck. ad Strab. L. XIV. 713. Δύμη id est δυσμή et Δυμαία id est δυσμική v. Meinek. ad Euphor. p. 137. Βοῦρα, τὸ θηλυκὸν Βουραία, καὶ πόλις οὕτως Steph. ac Diodorus XIV. 38. Ἀρίσταν, Ἴλιον, Κεβρηνίαν καὶ τὰς ἄλλας παρέλαβε, Cebreniam vocat urbem, quae Cebren dicenda erat, sicut Ptolemaeus

2) Legebatur olim Κυθερείη Apollon. I. 742. sed e codd. repositum est Κυθήρεια, cujus brevior forma est Κυθήρη Maneth. II. 460. ut Πηγελόπη. Insulam vel urbem insulae τὴν Κύθηραν vocat Schol. Odys. X. 81. Κυθήρην Anonym. orb. descr. c. 59, 7. sed e Taciti loco nuper sublatus est singularis ad Cytheram.

II. 6. urbem *Καλαγουρίαν* vocavit pro *Καλάγουριν*. Quae terminationis diversitas etsi ob eam causam introducta est, ut urbs distinguatur a regione urbicaria, tamen hoc adeo tenue discrimen est ut non raro oblitteretur. Xenophon Anab. VII. 8, 7. *ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τροίας* pro *Τροάδος*, quod plerique codd. praebent sed Kruegerus recipere dubitavit. Thucydides I. 12. *Βοιωτοὶ οἱ ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες*, sed Athenaeus VI. 264. A. *Βοιωτοὶ οἱ τὴν Ἀρναίαν κατοικήσαντες*. Schol. Apoll. III. 1093. *Αἰαίη λέγεται κτητικῶς ἀπὸ τῆς Αἴας κατὰ πλεονασμὸν τῆς αι*, pro quo rectius scripsisset *καὶ κτητικῶς καὶ κατὰ πλεονασμὸν* nam si possessivum est, syllaba nulla abundat. Una Cycladum a Seylace c. 49. p. 19. *Ἀστυπάλη* dicitur, neque id rejiciendum puto ut Osannus Syll. Inscript. p. 395. ab aliis *Ἀστυπαλαία* accentu eodem, quem Arcadius p. 98, 6. paragogis tribuit: *τὰ διὰ τοῦ αἰα μονογενῆ μακρὸν ἔχοντα τὸ ᾧ παροξύνονται, σεληναία, Ἀθηναία, (Ἰουδαία, περικεφαλαία, θηροιαία fort. Βεροιαία)* quanquam haec omnia sine dubio *μονογενῆ* non sunt sed adjectiva. Verum idem nomen etiam *Ἀστυπάλαια* scribitur, quod Siebelisius praefert ad Paus. T. III. p. 36. quia proparoxytona sunt *Ἰστιάια, Αἰλαία, Κάρθαία*, ut Stephanus ait, item *Νίκαια, Ποτίδαια, Δίκαία, Ἄφραια, Βάρκαία*, ut Theognostus Cram. II. 102. Circa haec inexplicabilis erit pugna. Namque idem Stephanus, ne longius abeam, *Ἀναία* longo alpha finiri testatur. Neque recte Bachmannus ad Lyc. v. 1313. quum pro *Κνταία* posuisset proparoxytonum, quod libri multi praebent, *Κνταία*, ad Arcadium provocat de *Πλάταια* et *Θέσπεια* praecipientem, additque Etymologum M. 305, 34. et Eustathium p. 449, 33. quorum ille de *Θέσπεια* et *Θεσπειά* loquitur, hic a *φώκη Φώκεια*³⁾, a *νίκη Νίκαια* propagatum dicit. Ea vero dissimilia sunt; nam *Κνταία* a *Κντή* duntaxat specie differt; *Πλάταια* v. Tzschuck. ad Strab. IX. 423. *Φώκεια, Νίκαια*, ab appellativis, unde derivantur, tantum distant, ut non solum figuram eloquendi, sed sensum quoque

3) Idem ad Dion. 437. *Φώκη ἰωνικὴ πόλις, ἣτις καὶ Φώκεια*, sed jure dubitat Bernhardy p. 908.

mutatum esse appareat. Pro *Ῥηναία*, cujus ultima a poetis corripitur, neque *Ῥηναῖα* scribendum videtur neque *Ῥήναια* sed *Ῥήνεια*, ut multis locis scriptum est v. Interpp. ad Herodo. VI. 96. Holsten. ad Steph. s. h. v. Tzschuck. ad Strab. X. 324. Poppo ad Thuc. T. I. P. II. 276. et in Corp. Inscr. N. 2320. etsi *Ῥήνη* nihil aliud est quam *Ῥονη*, unde *Ῥοναία* propagatur, sicut *ἄρονες* et *ῥήνες* idem significat. Verum haec, ut ante praedixi, prorsus inextricabilis est quaestio; neque non fieri potest, ut nomina, quae inter se cognata videntur, exempli causa *Μελίτη* et *Μελιταία* sive *Μελίτεια* v. Wesseling. ad Diod. XVIII. 15. longe diversis excreverint stirpibus⁴).

§. 4.

Propriis hisce confinia sunt locorum vocabula appellativa *ἀνταία* et *περαία*. Illud Callimachus usurpavit Atticam significans, quae si vulgo *Ἀκτὴ* appellatur sicut alia loca *Ἰδη*, *Νάπη*, *Ῥίον*, *Πορθμός*, *Αἰγιαλός* etc. ex hoc non sequitur, quod Eustathius colligit, ut adjective *litoralis* scilicet regio dici non possit. Quin imo Libanius uno eodemque loco Decl. T. I. 332. eandem terrae plagam nunc *τὴν ἔω* vocat, mox *τὴν ἐφάν*. Neque ratio est, cur *περαία* sive proprium est sive oram ulteriorem denotat, aliud quam adjectivum esse statuamus ab obsoleto *πέρα* derivatum ut *περάτη*, *Πειραιός*, *ἀντιπέραια*⁵). Nam ea est consueta regionum appellatio, *Ῥαία*, *Τραχεῖα*, *Μεσοποταμία*, *Παρασωπία*, nemoque negabit partem Lesbi, cui nomen fuit *Νάπη*, appellari potuisse *Ναπαίαν*. Quod ut inter omnes conveniat ita esse, exemplum ex propinquo petam. Namque Scythiae regio silvestris, quam Herodotus *Ῥλαίην* appellare solet, a Scymno Fragm. v. 105. *Ῥβλα* dicitur correpta ultima, id est *Ῥλη* v. Wesseling. ad

4) Etiam illud quaeri potest, utrum urbs aliqua nomen acceperit a muliere *Νικαία* Nonn. XLIV. 811. an in memoriam victoriae cujusdam appellata sit *Νικαία victorialis* vel ut aliae urbes *Victoria*; priusne fuerit nymphae Astypalaeae nomen, an insulae vel regionis Samiae.

5) Anecd. Cram. II. 101, 11. *πέρα ὄνομα τόπων*. V. Reisk. ad Constant. p. 85.

Itiner. p. 96. planeque inutilis est Schweighaueseri correctio Ὑλαία, quod nomen ut metro adaptaret, mendoso accentu notavit. Itaque ἀνταία, si absolute ponitur, haud aliter accipi debet quam ἀθηναία, quod sive deam sive civem atticam significat, usquequaque adjectivum est. Verum hujus dicatalexiae species sunt multae, causae dispariles. Pro Ἀστουρίων Strab. III. 152. et Ἀστούρους p. 155. Ἀστύρων et Ἀστυρας reponunt, quia sic a Latinis appellantur, sed Ἀσσυρες, Ἰλλυρες, Κέρυρες v. Eust. ad Dion. v. 492. dubito an poetae confinxerint tanquam primitiva eorum nominum, quae vulgo recepta sunt faciemque derivatorum habent. Apud Nicolaum Progymn. XIII. 376. T. I. legitur Αἰτωλοὶ καὶ Σαλαμίνες, quod qui excusari possit non dispicio; sed τοῦ Λακεδαιμόνος Diod. XV. 83. reges Lacedaemones Mamert. Pan. in Max. c. IX. a Criticorum tentationibus hac ratione defendi possunt, quod Ζεὺς Λακεδαιμόνων dicitur sine dubio pro Λακεδαιμόνιος, quodque gentes interdum vocantur nomine conditoris ficticii, Romuli pro Romani, Athenienses Κέρυρες in Inscr. N. 765. Φορωνήεσσι Theocr. XXV. 200. pro quo Meinekus Φορωνεΐδαισι substituit, Δευκαλίωνες XV. 141. quod tamen ipsum habet formam patronymicam ut Ὑπερίων. Sed certissima hujus generis documenta sunt Ἄονες et Ἄόνιοι Nonn. V. 88. Ἀῦσονες et Ἀῦσόνιοι Paul. Silent. Ecphr. Soph. v. 144. quo Virgilius utitur saepius; quaeque Stephanus diversis locis attigit Αἴμονες Αἰμόνιοι, Δολιόνες Δολιόνιοι, Κρηστῶνες Κρηστῶνιοι sive Κρηστωναῖοι, Κύδωνες Κυδώνιοι sive Κυδωναῖοι, Ἀτιντῶνες Ἀτιντάνιοι, tum aliter terminata Κρηῆτες Κρηταιεῖς sive Κρηταῖοι, Cretenses, Κύνητες Κυνήσιοι, Γυμνήτες Γυμνήσιοι, Ἀραβες (Ἀραβοὶ) Ἀράβιοι v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 323. Ῥύπες Ῥυπαῖοι Schol. Nic. Th. 215. quo confirmatur Ἰαπύγιοι a Bernhardyo rejectum ad Dion. p. 615. cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 177. Μήδοι Μήδειοι v. Bergler. ad Alciph. I. 38, 16. et fluviorum nomina Anien Anienus, Ἀμένας Ἀμένανος v. Interpp. ad Pind. P. I. 137. Horum autem fere omnium extant formae primitivae numeri singularis, quibus partim heros significatur eponymus, partim urbs patria, quod Graecos

induxisse videtur, ut quae adjectivorum similitudinem gerunt, re vera ab illis possessivorum modo derivata vellent. Neque aliter sentio de nominibus oppidorum Antronia, Brauronia, Cydonia, ea non minus adjectiva esse quam urbs Syracusana etc. fortuitumque reor, quod horum forma principalis inveteravit, quae si olim abolita esset, ea quae nunc derivativis adnumerantur, primitivorum nomen locumque usurparent. Qua in re memoriae occurrit G. Vossii opinio Aristarch. III. 38. *Philippi, Gabii*, olim incolarum fuisse vocabula, hisque consentanea graeca *Βραγγίδαί, Οϊνιάδαι, Πασαργάδαι, Λεοντῖνοι, Αἰνδιοί, Θούριοι, Πολλήσιοι, Ῥύπες, Κεντόριπες* Centuripae, *Γέργις, Κύδων, Κρήστων* etc.⁶⁾ quae nomina sunt urbium et incolarum communia, idque ipsum fortasse in causa fuit, cur aliqui *Γεργίδιοι, Ῥυπαῖοι, Κρηστωναῖοι*, dicerent ob formae primitivae intellectum ambiguum. Sed de his statuatur quod quisque voluerit; sunt enim quae omnem cunctationem praecidant. Stephanus *Κυδωνία, ὁ πολίτης Κυδωνιάτης, Κύδων καὶ Κυδωνικὸς ἀνὴρ*, quod vulgo legitur Theocr. VII. 12. similiterque *ἀνὴρ Ἴωνικός* Arist. Pac. 47. et omisso nomine *Ἀχαρνικοί* Arist. Ach. 324. *Λακωνικοί* v. Hermann. ad Nubb. 187. indiscreti ab illis qui proprie *Λάκωνες* appellari solent v. Krueger. ad Xen. Anab. V. 1, 15. *Ἀριστίων Πλαταιικός* Aeschin. Fals. Leg. p. 549. quod vix differt a *Πλαταιεύς, Ἀρκαδικός* Menand. Troph. p. 160. (*παῖδες Ἀρκαδικοί* Theocr. VII. 106. ut *Αυδῶν παῖδες* Herod.) αἱ *Ῥωμαῖκαί* Dio Cass. LXXVI. 16. apud Latinos *Poenici*, si vulgatam sequimur Varr. L. VII. 36. pro Poeni, *Italici* pro Itali. His praetermissis Grammatici certatim ingerunt exempla paragogae in *ιος*. Apollonius de Adv. p. 597. *παράγεται μὲν ἡ φωνή, οὐ μὴν τὸ σημαίνόμενον, ὡς ἐπὶ ὀνομάτων ἔχει τὸ ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει καὶ παρθενικῆ εἰκυσία, καὶ τὸ Αἰτωλὸς Αἰτώλιος, κάπρος*

6) Accentus mutati exemplum nullum mihi in promptu praeter quod Stephanus affert et hoc copiosior Scholiasta ad Oribas. L. XLIV. p. 32. ed. Bussemaker. *Κύρτος* — ὁ τόνος τοῦ ἐθνικοῦ ὀξύς, τοῦ δὲ κυρίου τῆς πόλεως βαρύς, nec prosodiae, nisi urbs *Κύφος* a situ potius dicta est, quam a Cypho nescio quo.

κᾶπιος. Eustathius p. 434, 31. et Dion. v. 839. addit, Δαρδάνιος, Λύδιος, Σύριος, Παμφύλιος et cum adjectivis ὄρθιος, κροτόμιος, μειλίχιος comparat, de quibus infra dicetur. Sed haec sive idem cum primitivis significant ut Δαρδάνιοι, Καρμάνιοι v. Tzschuck. ad Mel. Vol. II. P. III. 263. sive diversum quiddam ut plerumque Σύριοι, a derivativorum similitudine longius quam superiora absunt magisque sui juris esse videntur. Et clarius etiam in andronymicis Ἰκαρος et Ἰκάριος v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 493. Ξάνθος et Ξάνθιος v. Tzschuck. ad Strab. X. 288. Λαέρτης et Λαέρτιος, ξριοῦνης et ξριοῦνιος, simplicis paraschematismi vestigia agnoscō. Haec multo copiosius tractari possunt et limatius, sed ut ad extremum et quo opus est haec perducatur quaestio fieri posse despero, maxime quod ad gentilicia attinet. Neque id effecturus fuisset Is. Vossius, qui ad Mel. I. 2, 5. sic pronunciat, ab Ariis Arianos denominatos esse, a Sogdiis Sogdianos, a Bactriis Bactrianos, a Drangis Drangianos, eaque nomina non confundi nisi ab ἀγεωγραφήτοις. Nimirum si quidquid contra venerit aut librariorum errori imputetur, quos certum est in his terminationibus saepe vacillasse, aut scribentium inscitiae, de qua tantum nobis suspicari licet quantum volumus, aut licentiae poetarum, quam severe castigat Bernhardt ad Dion. p. 759. et 773. nihil erit, quod non quadret ad amissim. Et certe ut ita esset, optabile erat non modo geographiae causa sed grammaticae, cui turpe est nescire, Βοιώτιος ἀνὴρ in vetere oraculo, utrumne adjective dicatur ut homo romanus an substantive ut βασιλεὺς ἀνὴρ. Sed jam veniam ad appellativa ordiarque ab illo nomine, quod in Apollonii exemplis secundum est. Quis autem, quum in Onestae Epigr. I. legerit οὔτε με παρθενικῆς τέρπει γάμος οὔτε γεραιῆς, non protinus intelliget utrumque pro substantivo esse sed non substantivum? Qua de re ne qua resideat dubitatio, expediet meminisse similibus, θήλειαι pro γυναικες et φύλα γυναικείων Phocyl. Fr. II. 7) ὄρφανικός pro ὄρφανός, δεσπόσωνος pro

7) Γύναιον Matthiae Gramm. deminutivis adnumerat, quorum nullum hanc formam habet; est potius neutrum adjectivi a deminutiva significatione persaepe discretum.

δεσπότης Tyrt. Fr. V. Ἔργαται οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοί Hesych. τῶν ποιητικῶν τινες Lycurg. c. Leocr. p. 166, 34. ubi Bekkerus ex aliquot codd. ποιητῶν edidit; ποιητικὸς ἀνήρ Plutarch. de Es. Carn. I. 7, 240. de quo opportune nos commonet Schol. Eur. Phoenn. 399. γίνεται ἡ τοιαύτη ἐναλλαγή καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπλοῖς τε καὶ κτητικοῖς, τοῖς μὲν ἀντὶ ἀπλῶν λαμβανομένοις ὡς ἔχει τὸ παρθενικὴ καὶ τὸ ῥητορικὸς, τοῖς δὲ ἀντὶ κτητικῶν ὡς Σκύθης οἶμος, Γαλάτης ῥοῦς. In Eur. Seyr. II. φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι οἱ μὲν γὰρ εὖ πρέσσοσιν etc. βροτείων fortasse masculinum est pro βρότων ut φῶς βρότειος Bacch. 542. et 1002. quo loco hoc significari arbitror γνώμαν σώφρονα προσθέμενος ἀπροφάσιστος εἰς τε τὰ θεῶν ἔφν βροτείῳ τ' ἔχειν ἄλυπος βίος, vita modesta et adversus deos culpa vacat et mortalibus nihil molestiae affert, uno verbo, diis hominibusque inculpatissima est. Ac simillime Romanos *humanus* dixisse pro homo Drackenborchius docet ad Sil. VII. 5. et Gronovius ad Liv. VIII. 9. Nec desunt alia, quae his apponi possint, vulturius pro vultur, ericius et cum epenthesi erinaceus (ut Geryonaceus, gallinaceus) pro eres, *ναπτάλιος* pro *νάφθα*, *τυρόεις* Theocr. I. 58. pro *τυρός*, et fortasse Mavortius pro Mars in Inscript. Orell. N. 1348. p. 279. T. I. aliis, *Ποσειδώνιος θεός* Soph. Oed. C. 1494. ubi quae Doederlinus affert urbium nomina ἢ *Κυρτώνιος*, *Μαλάνιος*, *Μεταπόντιος*, nulli sunt usui, primum quia primitivorum *Μάλας*, *Κύρτων*, (Crotona) *Μετάνοντος*, testes aut prorsus incomperti aut parum explorati, deinde quod de nominibus urbium nunquam dubitatum est, neque ex eo, quod *oppidum Londiniense* dicitur colligi debet, Sophoclem *ἄνδρα Σοφύλειον* nominari posse⁸).

§. 5.

De cauda leonis nemo ignorat quid veteres fabulati sint; quae si in soluto sermone ἀλκή, a poetis ἀλκαία vocaretur,

8) Ille proprius est typus urbium Libycarum, Arsinoe, Berenice, Ἀντινόος pro Ἀντινώεια v. Jablonsk. Panth. V. 7, 200. Buto pro Lato-nopolis.

credi posset, hanc esse epectasin substantivi ionicam. Sed hoc intellectu *ἀλλή* non dicitur et si quis ita dixit, certe non proprie loquutus est sed partem corporis, in quo robur leonis situm creditur, per figuram *robur* appellavit, quemadmodum serpentis cauda, quam Nicander modo *ὄλκαίην* vocat, modo *ὄλκαϊον* Ther. 220. directe *ὄλκός* tractus dici potest; Suidas *Ὀλκός* ἡ οὐρά substantive, ut arbitror; ipsumque οὐραία, quod Eustathius pro exemplo paragogae affert, apud Aretaeum Cur. Diut. II. 13, 343. ἀποτάμνειν χροὴ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς οὐραίας, significatione quidem prorsus congruit cum οὐρά, quo Andromachus utitur in Galen. Antid. I. p. 37. T. XIV. τῶν δ' αὐτῶν οὐράς τε καὶ ἰοβόλους ἀπὸ κόρσας τάμνεις, sed natura tamen adjectivum est partem corporis denotans τὴν πρὸς τῷ ὄρφῳ sive τῇ οὐρᾷ, quae et neutro genere dicitur τὸ οὐραϊον, quod Archestratus praetulit Athen. VII. 326. E. κεφαλὴν ὄνου καὶ οὐραϊον eademque generis diversitas cernitur in ἡτριαία et ἡτριαϊον v. Dindorf. ad Aristoph. Tag. Fr. IX. Nec minus aliae partes corporis adjective appellantur: ἡ ἀγκύλη v. Co-raï ad Heliod. p. 113. ἡ ἀραία, ut Rufus ait Ephesius de Part. Hom. p. 29. et Paris. ἀραίην τὴν γαστήρα καὶ τὸ σύμπαν ἔντερον παλαιά ποτε ὠνόμαζον, ἀφ' οὗ ἐμμεμένηκεν οὕτως ἔτι καὶ νῦν τὸ μεσάριον καλεῖν. Quod nomen ut modo absolute dicitur modo adjuncto substantivo γαστήρ ἀραία, ita etiam promiscue νεΐαιρα et νεΐαιρα γαστήρ dici solet⁹). Eodem pertinent ἡ κωλέα sive κωλή, ἡ λαπάρα, cuius propria significatio apparet in λαγαρός, ἡ ὀπισθία Epicharm. Athen. VII. 288. C. ἡ ὑστέρα, ὑστρία κωλέος, ὑστρος γαστήρ Hesych. uterus et uterum, ἡ ὑπερώα, ἡ ψωλή, et masculina οἱ δίδυμοι, quos Romani quoque adjective appellant

9) Hippocr. de Nat. Mul. p. 532. T. II. τὴν νεΐαιραν, sed de Morb. Mul. I. 675. ἡ νεΐαιρη, multo autem saepius γαστήρ νεΐαιρα, quod hoc accentu in uno de Nat. Mul. libro sedecies notatum est, nec minus saepe in hoc et aliis ejus commentariis νεΐαιρη γαστήρ, aliquoties etiam mendosius νεΐρη cf. Spitzner. ad II. XVI. 465. In Eur. Rhes. 794. pro νεΐραν πλευράν correctum est νεΐατην. Hesychius νεΐρη, νεΐρη, νεΐρόν, interpretatur κοιλίαν, ἔσχατον.

geminos, ὁ περιτόναιος Hippocr. Aphor. p. 738. T. III. qui plene vocatur περιτόναιος ὑμῆν Poll. II. 224. ὁ ἐπίπλους sive τὸ ἐπίπλουν, ὁ ἔγκρατος¹⁰), ὁ ἐγκέφαλος scil. μυελός, ut Aristoteles testatur de Part. Animm. II. 7. p. 652, 24. πολλοῖς δοκεῖ ὁ ἐγκέφαλος μυελός εἶναι, a quo qui continuatur per dorsum ὁ νοτιαῖος dicitur Plat. Tim. p. 74. A. cui idem supplementum adhibet Galenus de Temper. I. 564. T. I. μυελός ἐγκέφαλός τε καὶ νοτιαῖος, sed omissio nomine ὁ ἐγκάρδιος v. Fabric. ad Sext. c. Phys. I. 578. Interpp. ad Athen. II. 66. A. ad ultimum intestinum quoddam nomen habet ὁ δωδεκαδάκτυλος scil. πόρος, aliud ἢ νῆστις Poll. II. 108. qui ex Rufo Eph. p. 46. suppleri debet; ἡ κορυφαία in Lucian. Lexiph. §. 5. comam summi verticis sive κόνον significare videtur. Haec omnia nobis persuadent, priora illa ἡ ἀλκαία, ἡ ὀλκαία, ἡ οὐραία, adjectivis adnumeranda esse, unde sunt neutra τὸ οὐραῖον, τὸ ὀλκαῖον, τὸ πυγαῖον, accentu ipso distincta a proparoxytono κεφάλαιον, quod non partem capiti adjunctam sed capitulum significat, τὸ κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος, ceterum a primitivo tam prope distat ut idem nunc γλαύκου κεφάλαιον dicatur, nunc γλαύκου κεφαλῆ v. Athen. p. 293. B. et 295. C. Nec discrepat Romanorum consuetudo, qui hasta et hastile, ramus et ramale, scalae et scalaria, calva et calvaria, flamina et flaminica, quamvis grammaticis rationibus discreta, tamen promiscua habent.

§. 6.

Ἄλμη et ἀλμαία (id enim sequitur) etsi utrumque muriam significat v. Aristoph. Holc. Fr. XIII. tamen non minus inter se discrepant quam jus et jurulentum, potus et potulentum, neque sine ridiculi specie dixeris naufragum εἰς κύμαθ'

10) Ἰγκρος ἐγκέφαλος Hesych. nunc munitum Arcadii exemplo Ἰγκρος inter disyllaba referentis p. 74, 6. ac fortasse Ἰγνης nihil aliud est quam ἐγγενής, cum praepositione ἰν junctum. In homerico ἐν καρὸς αἴση nonnulli nomen κάρ cerebrum inesse crediderunt, unde κάρα productum et κράς, κρανῖον, cereber (ut celebr, faber) in Gloss. Gr. Lat. et cerritus i. q. cerebrosus.

ἀλμαίας ἐμπεισεῖν. Nomine ἀναγκαία fortasse ne Hippocrates quidem, ut Coraes putavit ad L. de Aer. T. I. p. 126. nedum Plato, ut Jacobsius ad Achill. p. 661. sed Homerus, Tyrtaeus, Herodotus aliique ita usi sunt, ut pro eo sine ulla sententiae inclinatione ἀνάγκη substitui possit; hoc vero non obstat quominus adjectivum esse credamus ut contrarium ἐκουσία, de quo diximus ad Phryn. p. 4.¹¹) et affinia θεοσπεσία, δαιμονία, θερμορία, quae in alia harum dissertationum parte tractabuntur. De ἀρχαία quid statuendum sit, jam expositum est. Sequitur ἀύλαία, quod quum ubique aulaeum significet, nunquam aulam, magnopere periclitatur Eustathii fides, qui si forte alicubi legit ἐντὸς τῆς ἀύλαιας παρῆλθεν eo intellectu, ut in ejus locum τῆς ἀύλης subdere liceat, illico in paragogae opinionem incidit, quam ab exempli auctore, si noscendi copia esset, sine dubio alienam esse videremus. Eademque est de ἀμαξία suspicio; sane ἀμαξίην ἄρκτον Aratus v. 93. sidus boreale dixit, quod uno nomine ἄμαξα vocatur, et eum tacita substantivi recordatione absolute ἀμαξίαν dici non abhorret, sed qui hoc pro ipso substantivo usurpaverit vereor ut reperiri possit; Herodotus quidem et ceteri hujus familiae ἄμαξα dicunt. Utar alio exemplo. Ammonius θύρα, inquit, ἐστὶν ἢ ἐξ ἀρχῆς γενομένη Μένανδρος (Fragm. p. 135.) θύραν ἐξελε, θυραία δὲ τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπήν θύρας μέγεθος, vel ut Photius ait τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας, in quibus egregius Menandri interpretis nescio quid repugnantiae inesse credidit; θύρα significat fores, quae aperiuntur et clauduntur, θυραία est apertura, ut Vitruvius dicit, ad inserendas valvas relicta. Itaque διὰ θύρας ὄραϊν solis Lynceis permissum; nos autem janua quum per se transpectum praebet apertum, διὰ τῆς θυραίας transpicimus foris posita, unde patescit utriusque discrimen maximum; neque tamen non aliquando permutari possunt, ut et fumus utrum διὰ τῆς ὀπῆς ἐξελεθειν dicatur an διὰ τῆς ὀπαιάς, perinde habetur,

11) In Antiphont. de Venef. p. 112, 5. (p. 606.) τοῦ μὲν ἐκ προβολῆς ἀκουσίας ἀποθανόντος Bekkerus e cod. Crips. ἀκουσίως scripsit, vulgatae propius est ἀκουσία.

quique per fumarium prospiciunt prorepuntve nunc δι' ὀπῆς διακύναι vel ἐκδύναι dicuntur, nunc δι' ὀπαίας v. Schneider. Lex. Gr. ac saepe nihil differt διὰ τῆς ἀλλῆς ἐξελεῖν et διὰ τῆς ἀλείας. Errat tamen, si quis existimat, ὀπαία et ἀλεία substantiva esse paragoga. Γαληναίη substantive quidem usurparunt Philetas Fragm. V. γαληναίη ἐπιμίσησθαι, Callimachus Ep. XXXI. γαληναίη λιπαρῆ θεός, alique posteriorum, sed natura adjectivum esse ejus generis, quo χιμερία, εὐδία, ὄρφναία continentur, in Diss. V. §. 6. ostendimus, eodemque loco §. 3. nomen rupis Aegaeae commemoratum est, quod Homerus modo Γυράς appellat, modo Γυραίην πέτρον adjective, ut apparet, etsi nomen appellativum omitti poterat. Δραγμαία vero, quod Draco p. 20. Etym. Gud. p. 152, 31. hunc in numerum referunt, pro δραχμή poni, haud communi equidem, sed si qui ita loquuti sunt, procul dubio omiserunt nomen quod addit Eudemus ap. Galen. de Antid. II. c. 13, 185. et 17, 202. δίδραχος sive διδραγμαῖος ὀλήη et ἡμίδραχος ῥοπή. Pro ὅσον πυγμαίης Andromachus ib. I. 6, 37. ornatus dixit ὅσον πυγμαίης χειρός, quod nomen si collibisset suppressere, id quoque illi in causae suae commodum trahere possent, πυγμαία positum esse pro πυγμή.

§. 7.

Infirmatis tredecim paragoga exemplis praevideri potest, quid decem reliquis immineat. Primum est εὐναία, cujus testimonium Apollonius profert ex ignoto poeta, εὐναίας ἐβάλλοντο, ceteris nihilo certius. Nam ut perinde sit ancoras sive lapides ancorales εὐνάς dicere et εὐναίας, tamen illud nomen substantivum est et metonymia, quae dicitur, finis, hoc autem germanum adjectivum significans rem sive instrumentum consistendae navis, quod et genere neutro εὐναῖον ancorale dici potest v. Jacobs. ad Aelian. p. 435, 20. Gravior ad probandum foret Euripidis locus Ion. 172. εὐναίας καρφηρὰς θήσων τέκνοις, nisi de hoc eadem esset dubitatio, quae de homerico μόσχοισι λύγοισι. Etenim illi καρφῖται θάλαμοι, ut vocant avium nidos stipulis et festuca compactos, et εὐναὶ καρφηραὶ dici possunt id est cubilia straminea, et κάρφηραι εὐ-

ναῖαι stragula cubicularia; nam ut ab ἄγκος ἄγκυρα, a λέπρος λέπυρον, item a κέρφος κέρφυρα duci potest. Et ex illo ipso Euripidis loco Hesychius *καρφυλάς* sive *καρφυράς* (sic enim scribitur) interpretatur *κοίτης*, idemque paullo ante *Καρφύραι νοσσιαί, θάμνοι. Καλαμαία* (et *καλαμαῖον*) vulgo locustae est nomen a similitudine calami ductum; pro *καλάμη* quis dixerit incompertum habemus, neque locupletes auctores appellat Eustathius p. 1181, 47. *καλεῖ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος καλαμαίαν*, cui consentit Schol. Theocr. I. 52. v. Sturz. Dial. Mac. p. 173. Item *λιμναία* et *μελισσαία*, si nobis copia daretur librorum, unde sumta sunt, intelligeremus fortasse incassum afferri; sedes palustris quidem *Λίμνη* dicitur et *Λιμναία* nullo intellectus discrimine, sed magno eloquutionis, quod quale sit ex nominibus urbium *Ἔλος* (Velabrum) et *Ἑλέα* sive *Βελέα* intelligi potest. De *οὐραία* et *περαία* dictum est; de *περικεφαλαία*, quod est unius generis et non plurium, dicere supervacaneum. *Προνομή* non solum actionem *τοῦ προνομεύειν* denotat, sed etiam instrumentum ut *προχογή* et *προβολή*, quod ipsum est proboscidis nomen, nec solum projectionem sed etiam rem projectam et praetentam ostendit et hac ratione congruit cum feminino adjectivi *προνόμαιος*, quod ipsum ab usu remotum, sed feminina positio retenta est ad significandam proboscidem, sicut *περιβόλαιον* dicitur pro *περιβολή*, et *προβόλαιος* apud Herodotum pro *πρόβολος* sive *προβόλιον* dici videtur, contraque *εὐνή* pro *εὐένναιον*. Dehinc *προνομή* et *προνομαία* in libris permutari solent v. Diodor. XVII. 88. *Πυλαία* quoties legitur, toties concionem et confabulationem, denique locum, ubi concionantur, significat v. Schneider. ad Theophr. p. 761. portam vero nunquam. Ac si quando ad hujus nominis similitudinem accessit, id eadem ratione evenit, qua *θύρα* et *θυραία*, utut diversa, vices suas permutare possunt. Majorem ad persuadendum vim habet *σεληναία*, quo primum usus est Empedocles v. 177. tum Aristophanes rusticum quendam hoc utentem inducit, deinde Euripides atque Theocritus, qui multa e plebejo sermone libata habent, hic operis rationem sequutus, ille plausum popularem quaerens; hinc ad Sophistas transfluxit,

Lucianum, Heliodorum, Achillem Tatium, quibus accedit hymnorum Orphicorum scriptor. Jam si idem apud poetas scriptoresque ionicos legeretur, facilius crederemus nomen *σελήνη* privilegio quodam sermonis antiqui et poetici huc amplificatum esse. Sed Herodotus VII. 37. Hippocrates de Insomn. p. 4. T. II. Aretaeus de Sign. Diut. I. 4, 72. Lucianus de Astrol. §. 5. primitivo usi sunt; *σεληναία* vero in sermonis quotidiani commerciis increbuisse videtur. Quare quod Scholiasta Vict. ad Arist. Nubb. 616. adnotat: *φῶς σεληναίης — ἀττικῶν ἐστὶ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων ὡς παρθενικῆ*, atticum esse negamus sed probamus similitudinem. Nam quomodo a *γαλήνη γαληναία*, haud dissimiliter a *σέλας*, ut Hesychius dicit, *σελήνη*, ab hoc *σεληναία* productum videtur, proprie *luninam* significans, *σεληναίη αἴγλη* Marcell. in Dedic. Regill. v. 27. Apollon. IV. 167. et in genere neutro Diog. La. I. 3. *τοῦ ἡλίου — τοῦ σεληναίου*, nisi *σεληνίου* scribendum est. Ultimum eorum, quae a Grammaticis huc relata sunt, erat *ώραία*, de quo Schol. Apoll. III. 1390. *ώραίην ὡς ἀναγκαίην*, et Schol. Liban. T. I. 64. *ῶρα καὶ ὠραία ταύτων ἐστὶ τῆ ἔννοιᾳ ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνει*. Sed id quoque adjectivum esse patescit e comparatione similitum *ὄρηναία*, *θερεία*, de quibus alio loco loquutus sum. Nec de alio genere nominum praecipere videtur Theognostus II. 103. *τὰ διὰ τοῦ αἰᾶ παρώνυμα διὰ τῆς αἰ γράφονται, σεληναία, ἀμαξαία, θυραία ἐπὶ τῆς διεξόδου οὐκ ἐπὶ τοῦ κατακλείοντος, εὐναία, γαληναία, σφενδοναία, δραγμαία, ὀπαία κερამὶς ἢ τὴν ὀπήν ἐπικλείουσα*, ex quo comperimus *σφενδοναία* quoque huic numero amplificatorum adscriptum esse, jurene an injuria, nescimus. Sed jam tempus est subducere summam. Exempla paragogae producentur in univsum vixinginti quinque. Horum autem pleraque manifesto sunt adjectiva, eoque etiam infirmatur auctoritas ceterorum, quae quia a Grammaticis extra ordinem et contextam afferuntur, quorsum pertineant, judicari nequit. Neque tamen id ita statuo, ut Grammaticos solos erroris reos faciam, sed admodum veri simile duco, poetas exempla licentiae a scholae magistris comprobatae sibi ad imitandum proposuisse. Jacobsius quidem

ad Anth. Pal. p. 199. Phanium Ep. III. ubi scribarum instrumenta enumerat, ita scripsisse suspicatur *Καὶ σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, ἔργμ' ἀγελείης σαμοθέτω, καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα*, ad significandum literarum gregem linearum quasi claustris coercitnm, et probationis loco praeter alia, quae jam labefactata sunt, affert Apoll. I. 1208. *δίξετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον*. Sed hoc loco nunc codicum obsequio editum est *δίξετο κρήνης* — atque haud scio an satius sit verba controversa ita dirimere *ἔργμα τε λείας σημοθέτου*, ut significetur lapis oblongus, quo etiamnunc scribae uti solent partim ad deprimentam chartam, quam describunt, partim ad designandum versum, in quo modo substiterunt, ne vel sursum aberrent vel deorsum. In Joannis Gaz. Ecphr. II. 63. *ὄφιν ζωστῆρα δεραίης*, cui simile est quod sequitur v. 305. *ἀμφίωστον αἰρείει ποικίλον ἐρπυστῆρα δέρη*, sensus tenebricosi poetae parum assequor; si incorrupta est scriptura, *δεραία* cum *οὐραία* comparaverim. In Sophoclis versu *τῆς Ἐκαταίας μαγίδος δόρπον* positum esse pro *Ἐκάτης*, Ellendtio Lex. Soph. T. I. 554. non assentior. Sed in Leonidae Tar. Epigr. XXXIX.

*Μὴ σὺγ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἰλύος ὤδε
τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδίτα, πῆς*

si, ut viris doctissimis visum, *ἰλύος χαραδραίης* jungantur et ἐπ' οἰονόμοιο ὤδε *hic in solitudine*, non video quorsum pertineat *περίπλεον*, potiusque hoc dici arbitror *μὴ πῆς ὕδωρ περίπλεον ἰλύος ὤδε ἀπὸ* (pro ἐπί) *οἰονόμου χαραδραίης*, cui simillimum est *ἐρημονόμω παρὰ πέζῃ* Nonn. XV. 175. Neque tamen id in paragogae exemplis numerandum sed *χαραδραίης πηγῆς* vel *λιβάδος* intelligendum. Eodemque modo solvi potest Photii et Suidae glossa ionica, quam supra referre oblitus sum, *Νικαίην νίκην*, sive illud ad diem victorialem refertur sive ad *ταινίαν*, cujus notio adhaerescit verbo *ἀναδῆσαι, τὸν νικήσαντα ταινιῶσαι* Suid. dicique potuit *νικαίαν ἀνεδήσατο* pro *νίκην* ut *ἀρχήν* et *δόξαν ἀναδεῖσθαι* sive ad deam, quae ab Aethicis *Ἀθηνᾶ Νίκη* nuncupatur, a Nonno XXXVII. 623. *Παλλὰς Νικαίη*, mulierumque nomen est *Νίκη* et *Νίκαια*, posterius etiam urbium, quae partim a

victoria insigni partim a feminis nobilibus denominatae sunt. Neque recte Eustathius p. 449, 33. *Νίαια* et *Φόαια* cum *Ἀπάμεια*, *Θεσσαλονίκεια*, confert, quae a primitivis nihil differunt, illa vero plurimum. Verum haec non sola sunt, quae parago-
gae speciem ementiantur. *Τροπαία*, quod jam olim ad Aj. v. 427. p. 287. cum *σεληναία* et *γαληναία* composui, non substantivum esse arbitror ut Schaeferus ad Plutarch. Vol. VI. 492. sed adjectivum, neque tamen ad Scholiastae rationem Aesch. Agam. 219. *τροπαίαν μεταβολήν*, sed ut Photius *Τριπαία* (sic) ἢ *ἐναντία πνοή*, *Σοφοκλῆς*, quod nomen ut ab Homero commode omissum est *ξεφυρήν πνέουσα*, ita illo loco compensatur adjuncto verbo *πνέων τροπαίαν*, et nomine Plut. V. Galb. XXVI. *τροπαία πνεύματος*, quod accedit Sept. 708. sed oppressum est Choeph. 775. *τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ*, hoc minore dispendio, quia communis consuetudo hanc probavit ellipsin ἢ *τροπαία πνεῖ* Theophr. de Vent. §. 31. 32. et 55. id est ventus reciprocus; pluraliter *αἱ τροπαίαι* Aristot. Probl. XXVI. 40. pro quo *αὔραι μετὰτροποι* Eur. El. 1047. Arist. Pac. 945. Ad idem nomen refertur ἢ *ἀπογεία*, et quod Hesychius praebet *Σανδαίαν, τροπή ἀπὸ γῆς· ἐνιοὶ δὲ τὸν λίβα ἄνεμον*. ubi fortasse *ἀνταίαν* scribendum et alio loco pro *Ἄνται ἄνεμοι* potius *ἀνταῖοι*, quam quo ordo literarum perturbatur, *ἀῆται*, nisi cui latinum *antae* ex graeco *ἀντης* ortum videatur, quo de genere nominum in Dissert. III. dixi. Nicandrum autem, quum stomachum *δοχαίην γαστρός* vocaret Alex. 21. non puto formam substantivi *δοχή* variare sed partem receptoriam sive receptricem significare voluisse. In Quinti versibus VI. 176.

*τοῦνεκα ἧσιν ἕκαστος ἐνὶ κλισίῃσι κέλευσε
νῆας ἀμοιβαίῃσι φυλάσσεμεν* —

quod Dorvillius ad Char. p. 651. pro *ἀμοιβῆσι* dictum esse affirmat, duplex patet effugium; nam et *φυλακαῖς* intelligi potest ex verbo *φυλάσσειν* ut *δικάσαι μίαν*, et lenissima mutatione scribi *ἀμοιβαίοισι* vel neutrum, ut latine dicitur *mutuis* et *alternis*, vel masculinum *τοῖς κατὰ τὴν σκηνὴν ἀνθρώποις ἐκέλευσεν ἀμοιβαίοις φυλάσσειν*. *Τοναία*, quod Glossographi interpretantur *φωνῆς τάσιν*, sine dubio adjecti-

vum est explendo, quod deperit, substantivo *τονή*. His profligatis unum restat *Σιβαία ἢ σίββα πήρα* Hesych. suspectum propter simile *Κίββα ἢ πήρα*, quae et *κίββις* dicitur et *κύμβη*, sed, quia nescitur quo loco contextuve positum fuerit, injudicatum relinquimus. Ex eo autem, quod apud Heliodorum vulgo legitur VII. 8, 268. *προορῶ τὴν τελευταίην πλησιάζουσαν*, in codd. vero *τὴν τελευταίαν* ut paullo post *τῆς τελευταίας προσδοκωμένης* praetermisso, quod alibi additur, *ἡμέρας*, apparet quam facile inter se, quae natura differunt, permutari possint. Ac quis dubitet, quin pro *σειραία μήριθος* Orph. Arg. 243. pro re nata dici liceat *σειραία* absolute, pro *δειραία ἄκρα* Lyc. 994. item *δειραία*, et pro *εὐναία δάμαρ* Aesch. Fragm. CCCXXVII. *εὐναία* simulata specie substantivi? Postremo ex Stephani verbis *Γενήτης ποταμός, Σοφοκλῆς Γένητα φησίν. Ἔστιν οὖν ἐκ τῆς Γένητος γενικῆς Γενεταῖος καὶ Γενεταία ἄκρα. Ἡρωδιανὸς δὲ ὡς τὸ σεληνναία, ἀμαξαία*, nescio an colligi debeat, illum *Γενηταία* pro substantivo habuisse, etsi *Γενήτη* hodie non legitur.

§. 8.

Quaecunque igitur hujus generis apud veteres reperiuntur exempla, facile ita expediri possunt ut paragogae imago, quam procul intuentibus obcludunt, protinus velut excantata evanescat; nec solum in hac terminatione, sed etiam in aliis. *Θύμβρα* urbis nomen fuit, unde Apollo *Θύμβριος* et *Θυμβραῖος* nuncupatus est; herba indigena *θυμβρία* et *θυμβραία*, quam formam hodie oblitteratam in libris Hippocrateis legit Galenus Expos. p. 482. eademque *θύμβρα*, cujus homonymiae duplex ratio reddi potest. Nam et locus, quem Servius plenum thymbra sive satureia fuisse testatur, ob hoc ipsum *Θύμβρα* vocari potuit, sicuti *Σίδα* Boeotiae ἀπὸ τῶν σιδῶν Athen. XIV. 650. F. *Πεύκη* διὰ τὸ πλῆθος ὧν ἔχει πευκῶν Scymnus Fragm. v. 42. idemque locus *Θρύον* et *Θρυόεις* sive *Θρυόεσσα* Hesych. *Κυπάρισσος* et *Κυπαρισσοῦς* (*Κυπαρισσῆεις*, *Κυπαρισσία* sive *Κυπαρισσιά*) *Ἐχίνος* et *Ἐχινούς*. Stephanus s. *Συκαί* — οἱ τόποι ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται *Κυπάρισσος*, *Ἐλαία*· καὶ τύπων περιεκτικῶ *Σι-*

κυνών, Μαραθών καὶ εἰς οὖς, Δαφνοῦς, Ἄγνους¹²⁾. Neque minus credibile est saepe locorum nomina ad plantas esse translata: στοιχὰς γεννᾶται ἐν ταῖς κατὰ Γαλατίαν νήσοις καλουμέναις Στοιχάσι, ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε Dioscor. Mat. III. 28. (31.) 373. Λευκῆναι ἀπὸ χωρίου τινὸς ἐν τῇ Ἰδη τὴν προσηγορίαν ἐσχήμασι Galen. de prob. Alim. c. IV. 778. T. VI. Ututi est, tamen locorum et terrae proventuum homonymia exemplis constat plurimis: πύξος ἢ πόλις καὶ τὸ φυτόν Arcad. p. 66, 12. μίλτος ἐν τῇ Μίλτῃ γεννωμένη Galen. de Antid. I. 14, 81. κύπρος arbor cypria, creta, θάψος, ἀμοργός v. Hesych. s. Βρυτίνῃ, et σήσαμος, quod saepius σήσαμον dicitur genere mutato ut Σκῦρος παρὰ τὸ σκῦρον Etym. M. Ἐχίνος διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐχίνων Steph. In hoc igitur numero crebra est substantivorum et adjectivorum permixtio; Πετραία ὄνομα πόλεως καὶ Πέτρα Suid. Ἀμύκλαι πόλις καὶ εἶδος ὑποδήματος Schol. Theocr. X. 35. quod et adjective dicitur ἀμυκλαῖδες, ferrum non solum γάλυψ sed etiam χαλυβδικός Eur. Heracl. 161.¹³⁾ prorsus ut herba θύμβρα et θυμβραία, θάψος et θαψία. Sed complectamur plura. Etym. M. ἐλάφειος ἀνὴρ ὁ δειλός, quem ἔλαφον et latine cervum appellari ostendi in Aglaoph. p. 895. Κίανος coloris nomen transfertur ad avem, gemmam, plantam, quae κυανέη vocatur ab Hippocr. de Ulcer. p. 325. T. III.¹⁴⁾

12) Minus expedita sunt quae sequuntur: οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰς ἡ λήγει, Σοκὴ, ἀλλ' ἐχορῆν ἢ Σοκάς ἢ Σοκῆν ἢ Σοκοῦντα ἢ Σοκοῖνα καλεῖσθαι. In ἡ acutum permulta exeunt; nec probari potest scriptura codicis εἰς ἡ λήγει, Σοκίς. Sed ille hoc dicere videtur, nullum esse nomen topicum, quod in ἡ circumflexum exeat, licet haud pauca extremas literas habeant εα, Κερχρέα, Λιμνέα (Steph. et codd. Thu. II. 80.), Ἰλέα, Ἀρνεία, Κροκία etc. quae metusasticorum modo contrahi poterant, sed non contrahuntur. Ceterum Σοκῆ nomen adepta videtur a sacra arbore, ut Ἐρινός, Ἀρῶς, Ἐλαία, Ἰτέα, Πτελέα, Πρῖνος v. Siebelis ad Paus. T. III. 220.

13) Cum gentilicio illo conferenda φοίνιξ cithara punica Herod. IV. 192. cadureus, magnes, sapphirus v. Schol. Apoll. II. 395. nec multum discrepant, quae ab inventoribus denominata sunt φαίαιες canales Diod. XI. 25. φοίνικες Νικόλαοι Athen. XIV. 652. A.

14) Cf. Hermann. ad Lucian. Quom. hist. p. 150. Coloris metallique

ficus chelidoniae *χελιδόνες* Poll. VI. 81. Romanique piscem, quem Graeci *βελόνην* nuncupant, adjective *cornutam* transnominarunt, *όμόνοϊαν* herbam *concordialem* Diosc. Mat. II. 208, 325. *κῆρους cereos* ¹⁵). Sed quoniam *θύμβρα* eadem *θυμβρία* vocatur, hujus quoque inflexionis aliquot afferamus exempla: *βρουώνη* et *βρουωνία*, *σικυνώνη* et *σικυνωνία*, de quo Wyttenbachius ad Plut. Conv. p. 957. injuria dubitare videtur v. Casaub. ad Athen. II. 58. F. *ἀργεμώνη* οἱ δὲ *ἀρτεμώνη*, *Ῥωμαῖοι ἀρτεμωνίαν* Diosc. Mat. II. 208, 326. quibus simillimam speciem sed accentum diversum habent periectica; nam quod in Phot. Lex. et Anecd. p. 299. legitur *Ῥοδωνιά* οἱ μὲν τὴν *ρόδέαν*, οἱ δὲ τὴν *ρόδοδάφνην* etc. scribendum est *ρόδωνία* ut *ἀρωνία*, *ἀσφαραγωνία* v. Wyttenbach. ad Plut. Praecc. Conj. p. 880. *κερατωνία*, *σκαμμωνία*, *μαδω-*

nomen, quod apud Homerum, Hesiodum, Theophrastum, Clem. Protr. IV. 43. Oppian. III. 39. aliosque proparoxytonum est, *κvanός* scribitur Plat. Phaedon. 113. B. Lucian. T. VI. 193. Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 15, 223. Dioscor. Mat. V. 106, 773. Stephan. s. *Δημόνησος*. Avis nomen *κvanος* Jacobsius Aelian. IV. 59. restituit pro oxytono; fontis *Κvanή* Diod. V. 4. et *Κvanή* Aelian. V. H. II. 34. sed *Κvanή* Diod. XIV. 72. Adjectivum *κvanος* Nic. Th. 438. unde *κvanώτερος* Lucian. Philops. §. 21. Philostr. Iconn. I. 6, 772. Sed operae pretium erit Galeni apponere locum Comm. in Progn. II. 39. p. 167. T. XVIII. P. II. *ἐπὶ τινῶν μὲν εἰδηλος ἢ παραγωγή τῶν ὀνομάτων ὡς γνωρίζεσθαι τὸ τε πρωτότυπον καὶ τὸ παρηγμένον, ἐπὶ τινῶν δὲ οὐ δῆλον. Ἐξεστι γὰρ λέγειν οὐκ ἀπὸ τοῦ φοίνικος ὀνομάσθαι τὸ φοινικῶν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φοινικῶ τὸν φοίνικα, καθάπερ τὸ (scrib. τὸν) κvanόν οὐκ ἀπὸ τοῦ κvanοῦ μᾶλλον ἢπερ τὸ κvanοῦν ἀπ' ἐκείνου· καὶ ἡ ὄχρα καὶ τὸ ὄχρον χρωμα τῆς αὐτῆς ἐστι συστοιχίας. Ochrae nomen sine dubio recentius est adjectivo, sed quomodo *κvanοῦς*, *ρόδοεις* etc. existere potuerint sine antecessione substantivi, lubenter ab istis percontarer.*

15) Adde quod *οἶνος κἀπνιος* et *κἀπνος* dicitur Galen. de Simpl. Fac. VII. 6, 8. *καστόριον* et *κἀστωρ* Hipp. de Mul. II. 807. gemma *ἀνθρακίτης* et *ἀνθραξ* Psell. de Lap. p. 8. lapis purpura pro porphyrites, *κέρχνη* pro *κερχηνίς*, *Πέρση* pro *Περσηνίς*, *Ἐχίται* pro *Ἐχινάδες*. Galenus de Simpl. Fac. VIII. 18, 117. *σαγαπηρόν* καὶ ὁ ὀπὸς τοῦ *σαγαπηροῦ* προσαγορεύεται καὶ ἄλλα πολλὰ δι' ἑλλειποῦς λέξεως ὀνομάζομεν ἐκ καταχρήσεως. Eodem pertinet *antonomasia* materiae, *βοῦς*, *ἰτία*, *πένη* etc. pro materiatis; adde etiam *ἀλώπηξ*, *ἐλέφας*, *κῶων*, *κορίβας*, *οἰστρος* pro *ἀλωπεκία*, *ἐλεφαντίασις* etc. et contrarium *melas* pro *melania*.

νία, aliaque herbarum nomina in ωνία, quae a brevioribus in ωνη partim nihil admodum differunt, partim etiam notabili discrimine sejuncta sunt ut *argemone* et *argemonia*. Similiter adjectiva *φίλιος*, *ἐλευθέριος*, *ῥύχιος*, *καθάριος*, plerumque diversum primitivis colorem habent, sed alia vix quidquam discrepant, *αἰμύλιος*, *δόχμιος*, *ἐσχάτιος*, *ἐσπέριος*, *κερτόμιος*, *μειλίχιος*, *ὄρθιος*, *σπάνιος*, quae Eustathius cum propriis *Αιτώλιος*, *Δαρδάνιος*, componere solet p. 434, 30. et 775, 19. sed quae idem affert substantiva *σκοπιά*, *ὄρμιά*, *ἀγυρμιά* etc. tanquam eodem pleonasmo affecta, eorum primum tantum cum *σκοπή* commutari potest, sicut *φλογή* apud Nicandrum et Andromachum Galen. de Antid. I. p. 38. T. IV. nihil fere discrepat a *φλόξ*¹⁶⁾ nec *πατριά* a *πάτρα*, *σποδιά* a *σποδός*, sed propter accentus proprietatem compensanda sunt aptioribus sive propriis *Εὐρώπη* *Εὐρωπία*, *Ψύρα* *Ψυρία*, sive appellativis *ἀγρα ἀγρία*, *μάτη ματία*, *σπάνη σπανία*, *κοίλη κοιλία*, *μονή μονία*, quae omnia in adjectivorum speciem vergunt.

§. 9.

Quidquid restat nominum in αιά desinentium, ea aut declinatione a principiis suis differunt aut significatione aut, quod plerisque usu venit, utroque: *σημα σημαία*, *ἴς ἰναία ἢ δύναμις* Hesych. *κέραβος καραβαία δικροῦν ξύλον* Idem, *κέρως κεραία*, *σπεῖρα σπειραία*, *τριβή τριβαία*, quae ipsa adjectiva esse videntur ut *οὐραία*, *σεληναία*, ac perinde ut haec nonnunquam primitivorum potestatem usurpant, *κεραία* pro *κέρως*¹⁷⁾, ejus et masculinum reperitur *Κέραιος σταυρός*

16) Pro *χοροίη* Anth. Pal. XV. n. 35. Jacobsius *χοροῖη* scribit, nec certum *μοιρή* Hipp. de Part. Sept. c. X. 454. T. I. ubi Lindenus *μοίρη* edidit. In Musaei versu Paus. X. 5, 3. *αὐτίνα δὲ χορονίης σφῶν δὴ πινυτόν φατε μῦθον* fortasse scribendum *χορονίης φωνή* — *φάτο* ut Pind. Ol. VI. 105. *ἀντεφθέξατο πατρία ὄσσα*. Dea, quae terrae praeest, fortasse *Χθονία* dicta ut *Σεληναία*. Pherecydes Fragm. p. 44. *Ζεὺς καὶ Χρόνος καὶ Χθὼν ἦν, Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο* Γῆ.

17) Maxim. Plan. Carm. Boeth. IX. 15. *ἦν εὐπορίη ὄλβον ἐπεγχεῖν πλήρη χειρὶ κεραίῃ* scrib. *πλήρη - κεραιή* ut in latinis *Pleno Cornu* *cornu*. Andromachus ap. Galen. de Antid. VI. 34. T. XIV. *μηδ' ἐπὶ θοίνυς, εἰ καὶ σφιν μακρὸν Ζεὺς πετάσειε πέρας, νεύοιεν·* scrib. *μακάρων - κέρας*.

Hesych. maximeque neutra: τὸ κοιταῖον pro κοίτη (de lustris ferarum) Plut. de Soll. Ann. XVI. 170. T. XIII. τὸ εὐναῖον pro εὐνή, τὰ προθύρῃα et προπύλαια, et quod summam Graecorum in variandis terminationibus licentiam arguit, κάρουνα κασταναιικά, quae Theophrastus nominat, non solam hoc modo appellantur sed etiam κάστανα Athen. II. 54. C. (quod nomen oxytonum est Galen. de Fac. Alim. II. 38, 621. T. VI.) κασταναιᾶ in inscriptione attica N. 123. v. 19. p. 166. καστανῆα Athen. I. c. Etym. M. 493, 25. denique Galenus de prob. Alim. IV. 778. τὰς καστανέας, ἔνιοι δὲ καστανία κατὰ τὸ οὐδέτερον γένος, urbesque diversae Κασταναία sive Κασσθαναία Castanaea, et Καστανία sive Καστανέα. Quod vero adjectiva paragoga attinet, ea partim significationem primitivorum retinent immutatam, partim magis minusve colorant, ἀκραῖος, γαλχηναῖος, δειλαιῖος, δίφραῖος, ἐρυθραῖος, ἐρμυναῖος Quint. II. 510. ἐρημαῖος Emped. 185. εὐκταῖος, ἡσυχαιῖος, θουραῖος, ἰσαῖος, κολουραῖος, κισθραῖος Schol. Nic. Ther. 518. λαθραῖος, μαδαῖος, ὄρθηναῖος, πελιδναῖος, πελλαῖος, προτεραῖος, ὑστεραῖος, τριταῖος, χερσαῖος¹⁸⁾, quorum quatuor postrema ab his, unde propagantur, insigniter discrepant, alia minus, alia vix quod animadverti possit. Θουραῖος si ut Hesychius refert, pro ἀνδρεῖος dicitur, a θουῖρος nihil differt, si pro libidinoso, plurimum; deos ἀκραῖους nemo dixerit ἀκρους, nec timidum δειλαιον, etsi δειλός pro misero ponitur. Hesychius Πυκνά παλαιά, Πυκναῖοις παλαιοῖς, quorum si prius forte substantivi vim obtinuit, sponte sequutum est alterum; id quod significat Stephanus: Δίδυμός φησιν ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἶη λέγων, τὸ δὲ πυκναία ἀπὸ τοῦ πυκνή παρηῆται, quae fortasse ita scribenda sunt τὴν πύκνα πυκναίαν Ἴων ἂν εἶη λέγων, τὸ δὲ πυκναία — παρηῆθαι, eodemque Hesychium spectare suspicor Πυκνά πετερά¹⁹⁾, τὸ ἐν Ἀθή-

18) Μελαιναίη Sibyll. Orac. L. V. 328. τῷ δειλαιῖω καιρῷ Theophr. Sim. Hist. VII. 7, 203. τὸ μεσαῖον Athen. III. 95. A.

19) Consuetum hoc est pennarum epitheton Hom. II. XI. 454. XXIII. 879. Sapph. Fr. I. Epigr. CCCXCVII. etc. alitesque ipsae πυκνότεροι v. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v.

ναις δικαστήριον τὴν Πύνα Ἰων, quae paullulum immutat
 Theognostus Cram. II. 23. Πυκναῖα, πτερά. Πυκνίας τὸ ἐν
 Ἀθήναις δικαστήριον. Tum refellit Didymum: ὅπερ οὐκ εἴ-
 ρηται· οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς ἢ κυρίως τὸ πυκνή
 (scrib. πυκναῖα)· τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακρο-
 καταλήκτων παράγεται, εὐνή εὐναία, γυρή γυραία, ἀνάγκη
 ἀναγκαία· ὡς ἐπίπαν εἴρηται διὰ τὸ ἄμαξα ἀμαξαία, κέρα
 (scrib. κέρας) κεραία, quae disputatio (nisi hic quoque libra-
 riorum error grassatur) manifestum facit, Didymum nomen
 πυκναῖα ab accusativo brachycatalecto τὴν πυκνά sive πύκνα
 propagatum credidisse intellectu eodem. Sed quae praecedunt
 in Edd. Ἡρωδιανὸς οὕτως· ἔστιν οὖν πύκνη * κρυ * οὐ
 δύναται δὲ καταλῆξαι (cod. Πύκνη αἶρον τὸ ν· ἦν οὐ δύ-
 νεται καταλῆξαι) ὑπερετέθη τὸ ν καὶ ἐτρέπη τὸ κ εἰς ξ,
 hanc habere sententiam videntur: ex πυκνή fieri per aphae-
 resin πυκν et quia literae πν syllabam finire non possint,
 metathesi πνύκ, ad ultimum trope adhibita necessaria πνύξ.
 Sic Methodius Etym. M. p. 69, 34. et Philemo §. 27. ἄλλξ—
 ἀπὸ τῶν εἰς κη θηλυκῶν κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ η καὶ τροπή
 τοῦ κ, ὡς φοινίκη φοῖνιξ, φρίκη φρίξ, κρόκη κρόξ, πυκνή
 πνύξ. Photius Πύκνη ἢ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία· Κλει-
 δημος δὲ φησι πύκναν (accentus utroque loco in cod. omisso)
 διὰ τὸ τὴν συνοίκησιν πυκνουμένην εἶναι, ut cod. Coisl.
 Aeschin. c. Ctes. 390, 34. ἐν Πύκνη τῇ ἐκκλησίᾳ praebet.
 Quodsi nomina illa πυκνή et πυκναῖα in usu fuere, a prin-
 cipio fortasse eodem discrimine distincta sunt quo Πύλαι et
 πυλαία. Neque prorsus idem significant ἄλια et ἡλιαία, si
 quidem hoc ab illo productum est. Stephanus s. Ἡλιαία· παρὰ
 τὸ ἄλις γίγνεται ἄλια καὶ δεύτερον παράγωγον ἡλιαία.
 Hesychius Ἀλιαίαν τὴν ἐκκλησίαν Ταραντινοί, alpha pro-
 ducto nec adspirato, quod fidei aliquid conciliat Goetlingii
 conjecturae, Hesiodum Opp. 493. ἐπ' ἄλέα λέσχην scripsisse
 ad significandum ἀολλή.

§. 10.

Quoniam vero Eustathius p. 449, 49. Φώκαια et Νίκαια
 adjunxit exemplis paragogae in εια, Πηνελόπεια, Ὑψιπύλεια,

Θεσσαλονίκηια, Σεβάστεια, Κολώνεια (colonia), Ἀπάμεια, faciendum videtur, ut de his quoque aliquid adjiciamus. De re ipsa nihil esse potest controversiae, sed quaeritur ultra forma sit antiquior. Id vero nescio an neque ex aetate auctorum neque ex analogia liquide judicari possit. Nam *Εὐρώπεια*, *Φαμάθεια*, *Νεοβούλεια* v. Liebel. ad Archil. XLIII. 126. *Σκάρφεια* et *Καλλιόπεια* longo post *Εὐρώπη*, *Φαμάθη*, *Καλλιόπη* etc.²⁰⁾ intervallo provenerunt; *Περσεφόρεια* autem, *Πηνελόπεια* antiquiores habent quam *Πέρσεφόνη* et *Πηνελόπη* auctores. Et ut Nicander *κάμων* usurpavit pro *σκαιμωνία* idemque *βρονόνη*, quod alibi non legitur sed sui similia habet *ἀνεμιώνη*, *ἀργεμιώνη*, pro *βρονονία*, ita huic similis verborum artifex Euphorio pro *Μήδεια* invexisse videtur *Μήδη* v. Meinek. p. 64. et posteriores *Κυθήρη* pro *Κυθήρεια*. Neque Stephanus, quid ex quo ortum sit, decernere audet: *Ἀγάμεια* — λέγεται καὶ Ἀγάμηώς πρόσβεια πρόσβη καὶ βασίλεια κατὰ συναλοιφήν βασίλη καὶ Μαντίνη. Ἀύναται δὲ καὶ τὸ Ἀγάμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμη ὡς Πηνελόπεια. Sed prius tamen praefert s. *Ψυττάλεια* — Ἡρωδιανὸς *Ψυττάλην* καλεῖ. ἔοικε δὲ τὸ *Ψυττάλεια* πρωτότυπον εἶναι ὡς *Ἀπάμεια*, *Μαντίνεια*, *Ἐρύθεια*, *Ζέλεια*²¹⁾, quorum postremum apud Homerum legitur, postremo proximum apud Hesiodum, *Μαντινέη* in catalogo navium. Apud eosdem poetas *Ἐλλίχη*, sed in ignoti versificatoris carmine Phil. Quod mund. incorr. p. 963. C. *Ἐλίχεια*. Neque tamen in universum quidquam

20) Pro *Κασσιόπεια* Apollod. III. 1, 2. Heynius *Κασσιόπεια* corrigi ex cod. Dorv. idemque Scaliger praefert ad Manil. I. 354. cf. Reitz. ad Lucian. de Salt. §. 44. p. 468. T. V. ejus rei arbitrium penes codices esto. *Καλλιόπεια* quidem solum invenitur, non ut *θεσπιέπειω*, sed propria *Χαρόπεια* Nonn. XXXVI. 236. (*Χαρόπη* ib. 274.) *Κυπρογένεια*, *Ποντογένεια*, *Καλλιγένεια*, *Πρωτογένεια*, *Ἡριγένεια*, nihil differunt ab adjectivis.

21) Idem *Αἰγώνεια*, *Ἀφύτεια*, *Γεράνεια*, *Κοναίθεια* etc. De *Πίμπλα* et *Πιμπλεια* v. Tzschuck. ad Strab. T. III. 448. *Σκάρφη* et *Σκάρφεια* ibid. p. 552. Cocondrius de Trop. III. 784. T. VIII. metaschematicum esse ait ὅταν ἡ Πηνελόπη λέγεται Πηνελόπεια, ὁ Βριαρῆς (Βριαρέης) Βριαρέως.

pronunciari potest propter poetarum licentiam breviora dilatantium et latiora coartantium. Nominibus propriis Eustathius l. c. et ad Dion. v. 152. addit appellativa ἐρήμεια, χώνεια, κώδεια, quorum duo priora hodie non leguntur. Nec satis explorata sunt, quae Hesychius affert Ἐλεία ἢ ἔλα ἢ αὐγή, Τρουφάλη ἢ τρουφάλεια, et Suidae χάρεια interpretamento destitutum, quod Portus pro χαρά positum putat; ac Phrynichus non de substantivo τημέλη loqui videtur sed de verbo τημελεῖν. Verum succedunt vicaria γαλήνεια Euripidi adamatam, φυλάκεια Poeta de Herb. v. 181. θύεια tono attico v. ad Phryn. p. 165. et a πένθος Aeschylus πένθεια propagavit, cui comparari possunt homerica ἐλεγχείη et ὄνειδείη, si a neutris ἔλεγχος, ὄνειδος ducta neque adjectiva sunt; sed ἐνεδρεία pro ἐνέδρα Anecd. p. 95. ab ἐνεδρεύω repetendum. Eadem ratio paragoga adjectivorum, cui itidem ut illis significationis inclinatio adjuncta est modo nulla, modo pertenuis, modo evidentissima; quod vel illis exemplis probatur, quae Etym. M. 429, 53. proponit, ἀβελτέριος, ἔταιρειος, ἡμετερεῖος²²). Etenim secundum (nam de primo nihil decerni potest) quod Herodianus Eust. p. 1930, 33. proparoxytonòs scribit, ab ἔταιρος non minus longe distat, quam νόθειος, μεγαλειος, δούλειος, a νόθος etc. tertium nostratem potius significat quam nostrum Anaxandr. Ath. XIII. 570. E. ideoque possessivum τοῦ ἡμέτερος dicitur Etym. l. c. et Eustath. p. 1468, 29. τὸ κνανοπρώρειος ἢ κατὰ πλεονασμὸν τῇ εἰ παραλήγεται ἢ ὡς κτητικὸν ὁμοίον τῷ ἡμετέρειος, quod praestat. Sed φατειός a φατός sola specie discrepat, et quae Etym. Guid. p. 1222, 28. affert: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὅς διὰ τοῦ ἰος κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαυνομένου προσηγμένα, εἰ μὲν ὀξύνεται, διὰ τῆς εἰ γράφεται, θαμειός, ἀδελφειός· εἰ δὲ βαρύνεται, διὰ τοῦ ι, κάπριος, ὄρθιος, λοίσθιος, Αἰτώλιος cf. Koesii Exec. p.

22) Arcadius p. 45, 4. τὰ προπερισπωμένα ἀπὸ τῶν ὁμήρου λέξεων εἰρεθέντα ταῦτά εἰσι, πρωτανεῖος, ἔταιρειος, γυναικεῖος, ἀκατεῖος (fort. Ἐκατεῖος). In canone Etym. Gud. 383, 52. quo eadem fere exempla continentur, omissa sunt verba ἀπὸ τῶν ὁμ. λέξ. quae intellectu carent, addita vero necessaria cautio μὴ σημαίνοντα μέρος σώματος.

191, 8. Verum tamen nonnihil differunt; nam *Φαρμείος*, et quod Eusthathius p. 44, 36. adjungit *ἄφρνεϊός* aliam breviorē formam non habent, *ἀδελφείος* autem ex *ἀδελφείος* ortum, quo Homerus utitur solo; *φατείος* unde Buttmannus Gramm. §. 102. Adn. 8. illud *φατείος* ortum putat, ab Epicorum consuetudine alienum. His accedunt tria oxytona ab oxytonis propagata, quae communis consuetudo recepit: *ὄλμειος τὸ μαγειρικὸν ἐργαλεῖον καὶ ὄλμειός λίθος, εἰς ὃν κόπτουσι ὄσπρια* Schol. Arist. Ach. 238. alterum *ἄρνεϊός ὡς ἀδελφείος* λέγει δὲ ἹΩρος, ὅτι φησὶν Ἡρωδιανὸς πλεονάζειν τὴν εἰ καὶ γίνεται ἄρνός ὡς ἄμνός ἄμνεϊός, quo loco exciderunt pauca hujus fere sententiae, a genitivo *ἄρνός* pullulare nominativum homotonum *ἄρνός*, hinc per epenthesis *ἄρνεϊός* ut *φατός φατείος* v. Choerobosc. Cram. II. 168, 25.²³⁾ Tertium est *ἄμνεϊός*. Suidas *Ἄμνεϊός ὁ ποταμός καὶ ὁ ἄμνός*, quod congruit cum appellativo *ὄλμειός* et proprio fluminis nomine *Ὀλμειός* v. Goettling. ad Hes. Theog. v. 6. et Muetzell. p. 45. distinguuntur vero ab adjectivo *ἄμνεϊός* ut *ἄρνεϊός*. Neque mihi incredibile videtur, *ἄρνεϊός*, *ἄμνεϊός* et *ὄλμειός* natura adjectiva esse, perinde ut membranae nomen foetum ambientis *ἄμνεϊός* Galen. de Sect. Uter. X. 902. T. II. Schol. in Hipp. T. I. 314. T. II. 220. ed. Dietz. quam id quoque *ἄμνεϊός* scribitur Galen. de Sem. X. 547. et vulgo *ἄμνιον*. Postremo idem paragogarum significabilium et formalium discrimen in neutris quoque apparet, *πρωτεῖον*, *δευτερεῖον*, *ιαμβεῖον*, *ἐλεγεῖον*, *φυλλεῖον* etc. Distincte Lucianus Epigr. VI. *προσωπεῖον κούχλι πρόσωπον ἔχεις*, sed

23) Cf. Ritschel. de Oro p. 45. Accentum a Grammaticis traditum servant exemplaria Heliod. V. 14, 191. Geopp. XVIII. 3. Nonn. XXXVIII. 176. Cyrillus Vossii ad Hesych. s. h. v. *Ἄρνεϊός ὁ ἐνιαύσιος κριός, Ἄρνεϊός δὲ ὁ μῆν*, ut scribitur Conon. XIX. Eust. p. 1676, 41. neque aliter periecticum *τὸ ἄρνεϊον* Theodos. p. 74, 3. et adjectivum *ἄρνεϊός* Athen. IX. 370. E. quod praepostere mutarunt in proparoxytonum; *τὰ διὰ τοῦ εἰός ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ τὸ ἄ, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον* Etym. M. p. 182, 33. Anecd. Cram. T. II. 174, 18—30. Theodos. p. 73, 8. Similiter *μῆν Καρνεῖος* scribitur synonymum, puto, *τοῦ Ἄρνεϊός*. Apollinis cognomen fortasse diastolae causa *Κάρνεϊος* v. Siebelis ad Paus. III. 13, 2.

Moeris personas attice *πρόσωπα*, vulgo *προσωπεΐα* vocari ait. Poculum cymbae simile non solum *κυμβεΐον* dicitur, sed etiam *κύμβη* Athen. XI. 483. A. Anecd. p. 274. *στυππεΐον* Scholiastes Luciani Asin. §. 31. p. 168. interpretatur *στύπην*²⁴⁾, nulloque discrimine *κελέβη* dicitur et *κελέβεΐον* Athen. XI. 476. D. Photius: *Μνήμα μὲν ὁ τάφος, μνημεΐον δὲ πᾶν μνημόσυνον*, sed constat saepe unum pro altero poni, nec magis fixos terminos habent *σῆμα* et *σημεΐον*, *γλωσσόκομον* et *γλωσσοκομεΐον*, quorum prius repudiat Phrynichus p. 98. Plato Legg. III. 678. D. *μεταλλεΐα* scripsit pro usitato *μέταλλα*, *ἐναυλείοις* codd. praebent pro *ἐναύλοισ* Eur. Hel. 1110. et *ἄγγος* pro *ἄγγεΐον* Nonn. Epit. III. 96. de *τύλη* et *τυλεΐον* dixi aliqua ad Phryn. p. 174. *δάνος* et *δάνειον* confundi Lexicographi docent, nec Euphorio veritus est pro *κρέας* scribere *κρεΐον*, quem ad schematismum prae ceteris inclinat Nicander, *σπερμεΐον*, *στρομβεΐον*, *πεταλεΐον*, *κνάθειον*, *νάπειον*, *δορπήϊον* etc. Quanquam Schneiderus in Praef. p. VI. quia modo *ῥιζέα* legitur et *κορσέα*, modo *καυλία*, dubitat utrum ille nomina, quae legitime in *εΐον* terminantur, corripuerit detracta litera *ε*, an nativas formas *ῥιζΐον*, *καυλίον*, *κορσίον*, ubi longa syllaba opus esset, produxerit interposito iota *ῥιζεΐον* etc. Ille posterius praefert; nobis de aliis aliter statuendum videtur; nam *σπερμίον*, *ναπίον*, *δορπίον*, certe non reperiuntur, sed herbam, quae vulgo *συρρονίον*, Nicander *συρρνεΐον* vocat; *σφήκειον* (Schol. *σφηκεΐον*) et *μυρμηκειον* phalangiorum genera sunt, quorum hoc etiam *μύρμηξ* et *μυρμηκοειδές* dicitur.

24) *Στύπη*, stupa, stipa et *στοιβή* (culcita) ejusdem esse videntur familiae.

PARALIPOMENA
GRAMMATICAE GRAECAE

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

PARS POSTERIOR

QUA CONTINENTUR

DISSERTATIONES

DE NOMINIBUS SUBSTANTIVI ET ADJECTIVI GENERIS AMBIGUIS,
DE NOMINUM IN *MA* EXEUNTIIUM FORMATIONE, DE MOTIONE
ADJECTIVORUM MINUS MOBILIIUM, DE FIGURA ETYMOLOGICA.

L I P S I A E

A P U D W E I D M A N N O S .

M D C C C X X X V I I .

DISSERTATIO QUINTA.

DE

NOMINIBUS ADIECTIVI ET SUBSTANTIVI
GENERIS AMBIGUIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXII.)

DISSERTATIO QUINTA.

DE NOMINIBUS ADIECTIVI ET SUBSTANTIVI GENERIS AMBIGUIS.

Nullam a Grammaticis regulam traditam esse qua substantiva et adjectiva discernantur, minus peritis mirum videatur necesse est, si reputaverint id quasi solum et fundamentum esse hujus disciplinae, sine quo sistere nequeat; accuratius qui rem cognorint, omnino talem regulam tradi posse desperabunt. Adeo facile ex epithetis fiunt appellativa, adeo indiscreta est primitivorum et derivatorum similitudo, adeo late patet metonymiae usus, ut proprias cujusque vocabuli notas promittere prope cujusdam insolentiae videatur. Verumtamen aperienda est aliquando hujus quaestionis via, quam persequuntur alii, quousque humanae concessum est conjecturae.

§. 1.

Adjectivorum, quae pro substantivis valent, duo sunt, ut summam dicam, genera, unum naturale, alterum positivum, utriusque autem species multae variaeque, ad agnoscendum haud perinde faciles. Priori generi subjecta sunt, quae rei significatae vel unice vel prae ceteris conveniunt, primum humanarum actionum vocabula, *γεωργός, κυνηγός, γαμετή*, quae addito substantivo nihilo clariora fiunt quam omisso; deinde omnia, quae de una tantummodo re praedicari possunt, primum masculina *λυχνούχος, χειμάζορος, θεμέλιος, νεβροτόκος* Nic. Ther. 142. *πτερωτός*, squamiger, laniger¹⁾, tum fe-

1) In Maximi Catarch. v. 327. ἦν μὲν ἔη πανδία μετ' εἰσοπόπου ἀρ-

minina ἢ ἀνθεμουργός, ἢ τετράκυκλος, ἢ λιβανωτοφόρος, ἢ τριήρης, volucris, lanata cf. Aglaoph. T. I. 847. Haec igitur, quia rei notam quandam demonstrant nulli alii rei convenientem, intelliguntur per se ipsa addito praesertim articulo. Ac si quis nomen quoque ὁ Κορίνθιος audierit nullo adjuncto alio, hominem prius quam aliud quid cogitatione comprehendet, quia nulla nobis praesentior notio, et si feminina Λακωνική, Θρακία, Ἀντανδρία, Πιτυῦσσα, potissimum de regionibus cogitabit, quas usitatissimum est vel ab incolis denominari vel ab urbe principali vel a proventibus aliave proprietate soli. Alterius generis species plurimae, omnibus autem hoc commune est, quod in alias atque alias res accomodari possunt neque intelliguntur nisi ex complexu verborum. Ita θάσιος, σάμιος et cetera topica, nullo dum alio verbo addito, ut ad hominem referamus ipsa natura rei admonet, sed si quis vel illo nomine vinum, vel hoc placentam significare voluerit, opus est aliis quae harum rerum cogitationem excitent, hoc est bibendi, edendi similibusque verbis, quemadmodum, si dicitur θάσιον ἐγγεῖν, ἔπινε πολύν, δικάσω — ἰθεὶα γὰρ ἔσται II. XXIII. 580. rei notio ex verbo patescit et nominis genere grammatico. Ejusmodi autem adminiculo subtracto adjectiva localia non minus vaga et indefinita sunt, quam quaelibet alia epitheta, nisi quod in universum scimus Graecos Latinosque id quod quisque locus eximium habet, ab eo loco appellare con-

νειοῖο, scribendum est ἐπόκου, quemadmodum Poeta de sign. coel. in Anth. Lat. L. V. Ep. 40. *squamiferos pisces* nominavit eos, qui in coelo sunt collocati, et Manilius IV. 744. *laniger in medio sortitus sidera mundo*. Pari licentia Oceanus deus ἀψόρροος vocatur, Tellus dea a Solone μέλαινα et in oraculo Schol. Arist. Rann. 1256. *μελάμφυλλος* dicitur. Contraria ratione epitheton a persona ad rem transfertur in Herod. V. Hom. c. IX. οἱ Σμύρνην ἐριώπιδα κόρην ναίετε, et Eur. Med. 830. *ἐνθα ποθ' ἀγρὰς Πιερίδας λέγονσι ξανθὰν Ἀρμονίαν φρεεῦσαι*, id est *μουσικήν* sive *παιδείαν ἐνομοῖσαι*. De epitheto ξανθή quod dicit Elmslejus, refellunt superiora exempla, de quibus dicere licet quod Schol. Or. 980. *τὰ φρεσικὰ τοῖς μυθικοῖς καταμίγνυσιν Εὐριπίδης*. Et quaenam tandem illa Harmonia erit, quae proprie tanquam persona appellari possit ξανθῆ? Martis certe filia ab hoc loco alienissima.

suesse *πράμνιος, θάσιος, φασιανός, λίβυς, ναξία*²⁾, *θασία, θαψία, κιωλία, σινωπική, περγαμηνή, βακτριανή*³⁾, *carica, caunea, sarda, abellana, africana etc. quorum primum omnium maxime finitum est, quia a Pramno nihil denominatur praeter vinum, cetera cogitatione in duas et plures res trahi possunt, quanquam usus unum altero angustius determinavit. Velut θασία φαφανίς haud ignobilis fuit, sed nobilior θασία ἄλλη, quare hoc nomen facilius omitti potuit quam illud; Samus autem qua re maxime illustrata sit, navibus, quae Samaenae dicuntur, an placentis, quae Samiae, an vitibus an cretae fodinis*⁴⁾, *controversum est et ex pluribus rebus, quas nomen καδμεία sive καδμεία*⁵⁾ *comprehendit, quaenam quoque loco denotetur, tantummodo ex sermonis continuatione perspicui poterit. Animalia vero non solum a patria, sed frequentius a specie corporis naturaeque indole nomen sortiri solent, αἰγόκερος, δασύπους, λέπαργος Nic. Th. 359. μελαγκόρφος, ὀξύρυγχος, συνόδους (dentex), χρύσοφρος, φοινικόπτερος, αἰμόόρους, δρομάς (dromas) Steph. s. Ἄραρα, platea, seu platalea, varia, cassita, orata, cornuta, sanguisuga, ossifraga etc. plantae a diis hominibusque aut a loco natali aut a formae effectusque proprietate, ἀρτεμισία, γεντιανή*⁶⁾, *ἡρακλεία, κισθαία, νυμφαία, κηπαία, μηδική, γλυκεῖα*⁷⁾, *pole-*

2) *Ναξίας καὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀκονηθέντος τὸ ἀπόκριμμα Dioscor. Eup. II. 61, 272.*

3) *Βακτριανὰς αὐτὰς (camelos) καλοῦσιν εἰκότως ὅτι ἐν Βάκτροις ἐγένοντο Geopp. XVI. 22, 6. Camelum baetrium appellat Appulejus, sed Graeci absolute βακτριανὴν dixisse videntur.*

4) V. Hesych. s. *Σαμία*,

5) Sic in Dioscoridis et Alexandri Trall. libris fere constanter scribitur, *καδμεία* saepe apud Galenum ceterosque materiae medicae auctores.

6) Poeticam formam *γεντιάς*, qua Andromachus utitur ap. Galen. de Antid. I. 6, 41. T. XIV. Lexicographi praetermittunt.

7) *Γλυκεῖα ἢ γλυκίρριζος* Hesych. quae vulgo *γλυκίρριζα*, elegantius sed minus significanter ἢ *γλυκεῖα ῥίζα* dicitur Paul. Aeg. VII. 14, 227. ut *λευκή ἄκανθος* pro *λευκάκανθος*, et genere neutro *γλυκίρριζον*, ut *μελάδρονον, ελαϊότρογον, λιόσπερμον, ἀνδροσαίμον*, equisetum, *μόσ-ωτον*, auricula murina, quae et *μοσεώτη* vocatur Paul. VII. 248. *myosota*.

monia, blattaria, canaria, parietaria, quod qui cognitum habeant, etsi animal plantamve ignorent, tamen genus rerum suspicione attingent, velificante praesertim genere animantium masculino, plantarum feminino. Et vero in hoc numero vocabulorum, quae natura sua multis conveniunt rebus, sed nuncupantium arbitrio attribuuntur uni, haud pauca insunt quae generatim describi possint; primum ea, quae ad vestitum et ornatum corporis pertinent partim a locis, ubi fabricantur, pars a specie vel a materia, unde confiunt, appellata: λακωνικαί, περσικαί, ἀργεῖαι (Hesych.), καρβάτιναι, σχισταί, περισχιδεῖς, ῥάδιαι (εὐμαρίδες), ἀπλαῖ, gallicae, galliculae, sculponea, spartea, quorum intellectum quodammodo adjuvat numerus pluralis; nam pedulium, calceorum et crepidarum nomina pleraque pluralia sunt, ἀμβρακίδες, ἀναξυρίδες, ἀσκέραι, βαννίδες, δειπνιάδες, ἐνδρομίδες, νοσοίδες, πηλοπατίδες, περιβαρίδες, semiplotia id est ἡμιβλαύτια⁸⁾ etc. tum vestium vocabula ἀνταῖα v. Aglaoph. p. 1022. σικνίνη, scortea, μηλωτή, καμελωτή⁹⁾, σχιστός, στατός, κροκοτός (crocata), μυωτός (soriculata?), χορταῖος, bardaicus, canusina, storea, mollicina, regilla, quorum nonnulla ab adjectivorum significatione in totum alienata sunt, quod et aliis accidit multis, σπειραῖα, blattea, strumea, serpentaria, quae natura adjectiva esse nemo dubitat. Secundo nomina viarum πλατεῖα, στενωπός, λεωφόρος, ἀμφιτροής¹⁰⁾, strata, posterula, καταρρόακη sive καταρρόακη cataracta, postica; eaque quae, quum ab initio nomen στέγη vel simile adjunctum habuissent, progressu tem-

8) Moschopulus Sched. p. 193. εἶδη ὑποδημάτων, σικνικαί, ἀργεῖαι, ἢ καρπατίνη ἀπὸ καρῶν (scr. Καρπαθίων) ἢ θειταλῖς etc.

9) Significat vestem ἀπὸ τριχῶν καμήλου, non δοράν, quod Lexicographi adscribunt tanquam supplementum.

10) Eur. Cycl. 707. δι' ἀμφιτροῦτος τῆςδε προσβαίνων, interpretes intelligunt πέτρας, fere ut nomen topicum *Pertusa* accipitur v. Wesseling. ad Itin. p. 45. Montem Τρητόν nominatum ita ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος memorat Diodorus IV. 11. ὁ Τρητός — ἀκρωτήριόν ἐστι τετραμένον Anon. Stad. M. M. 320. p. 497. T. II. ed. Gail. In Euripidis loco Is. Vossius ad Mel. I. 4, 4. codicem Flor. δι' ἀμφιτροῦτος praebere narrat, de quo nihil dicit Matthiae.

poris vinculum remiserunt, βασιλεία, regia¹¹), βασιλική, basilica, γυμνάς id est γυμνάσιον v. Salmas. ad Capitol. Max. et Balb. p. 267. a. σχοινιαία (ut medicina), γυναικική, εϊρκική, κρουπτή, κοίλη, apud Graecos novitios τροπική, curvula v. Reisk. ad Const. Porph. p. 650. apud antiquissimos αἰθουσα, sive αἰθουῖσσα, cui proximum est Ξεινοῦσσαί ξενῶνες Hesych. Tertio partium corporis ἡ ὑστέρα, ἡ ἀραία, ἡ ἀγκύλη, ancale (poples, armus) ἡ ὑπερώα aliaque in Dissert. IV. §. 5. allata; quarto morborum λήθαργος, κυνάνθρωπος sive λυκάνθρωπος, ὑδροφόβος¹²), ὑδροκέφαλος (si modo masculine dicitur) quae omnia ab hominibus traducta sunt, χορδαψός¹³), ὀστοκόπος (ostocopus) Galen. de Sanit. tuend. III. 5, 194. T. VI. quod adjectivum esse arguit accentus, praeterea κεφαλαία, ἀγκύλη, ac fortasse λυσίγνια¹⁴). Ad ul-

11) Herodian. IV. 13, 7. Lexicographi hanc significationem praetereunt.

12) Altera forma ὁ ὑδροφόβας, quam Schweighaueserus ad Arrian. Dissert. IV. 4, 20. analogiae contrariam putavit, exemplis confirmata est ad Aj. p. 293. sq. quibus adde ξυγγονής Hipp. Prorrh. 197. T. I. corruptum fortasse ut νεογονής, quod olim legebatur Diod. II. 50. εὐτροφής Hipp. de Dentit. p. 484. T. I. ἐτεροζόοπής de Vict. Ac. p. 77. T. II. quorum nihil praesto, nedum ὁδὸς εὐροής Aretae. de Sign. Diut. II. 2, 131. pro quo εὐπορος requiritur.

13) Proparoxytonum est in codd. Aretaei de Sign. Ac. II. 6, 45. sed vulgo oxytonon Galen. de Locc. Aff. V. 3, 388. T. VIII. Hesych. et in locis medicorum, quos Foesius p. 684. et Bernardus ad Nonn. c. CLXXI. 53. indicarunt, quem accentum Arcadius p. 85. hyperdisyllabis praescribit καλυψός, κινδαψός, χορδαψός. Addere poterat μυρεψός et χειραψός Etym. M. 219, 49. nisi error est pro χορδαψός. Ἀνάψος quomodo scribendum sit, parum constat, sed συνλόδεπος canonī aperte repugnat. Ceterum χορδαψός unicum est a futuro compositum.

14) Lexicographi κωλική afferunt tanquam morbi nomen; equidem non reperi nisi cum substantivo conjunctum κωλική sive κωλιακή διάθεσις Galen. adscr. Introd. XIII. 128. T. XIV. Nonn. CLXX. aut κωλική solum de medicamento, ut πταρμική Diosc. Eup. I. c. 150. ὠτική Galen. de Comp. Med. p. Locc. III. 1, 624. colice, stomatice. Sed morborum nomina adjectiva sunt intercus, querquera, vomica; ῥυσά ἢ μάρανσις, ἢ γήρασις λέγεται καὶ ῥυσή Suid. fortasse ut λέυκη vitiligo v. Interpp. ad Greg. p. 517. νοῦσος ἢ λεγομένη ἀδαντή Hippocr. de Morb. II. 281. T. II. Sed

timum navigiorum, *σχεδιά, ἡμισολία, Alata, dicrota*. His vero nominibus, quae quia complura ab uno pendent substantivo unistirpia vocari licet, subjungitur oportet, quae singula singulis attributa sunt rebus; *λαίβα ἀσπίς, πέλινη* Hesych. id est *laeva*, cujus synonymum Romani verterunt in substantivum *scaeva*¹⁵), *μειλίχη, καμπύλη, λινέα* *linea, κηρίνη*, cui respondent latina *cereus, sebaceus, funalis*; *κτίλος, μάρμαρος, σείριος, πέπων, κατάδουπος* (cataracta) *πρόδρομος* (vinum) *μαζονόμος, τραπεζοφόρος, ἄδορος*, *sirpea, vara, triplices, pugillares*, quae quum multas res significare possint, catexochen tribuuntur uni. Tum locorum et aedificiorum urbicorum nomina domestica, *ὁ κεραιμικός, ἡ βασιλείος, ἡ ποιικίλη, Flaminia, trigemina, novae, veteres*, quae separatim et ex se considerata quid significant, nemo conijcere potest grammaticè doctus, non magis quam si Arcadum senatus dicitur *οἱ μύριοι*, doctorum salarium annuum *αἱ μύρια*, nisi hoc ipsum alicubi traditum legerit; sed volueris, *triremis*, quorsum pertineant, res loquitur ipsa. Eaque nobis causa fuit, cur ellipsium duo constitueremus genera, naturale et positivum, suis utrumque gradibus distinctum.

§. 2.

Naturalia igitur epitheta, quia proprias ejusque rei notitas continent, per se ipsa consistere possunt, impositicia vero aut plurimis aut certe plus uni conveniunt substantiae, sic ut

ἔδεροῦς jam Foesio suspectum fuit, nec satis fidei habet *περιπνεύμων* et *περιπνεύμονος* pro *περιπνευμονία* scriptum in Stephani Schol. Hipp. T. I. 172.

15) Hesychii verbis obscurissimis *Σκανα . . . ντα ἐπιχάλκ . . . παρὰ Σόφρονι* (Fragm. CCXXII.) *σκανᾶς πορεύση ἐν τῇ ἀσπίδι*, certum est significari scutum, *ἀσπίς ἐπιχάλκος* Arist. Vesp. 18. quae absolute vocatur ἡ *ἐπιχάλκος* Poll. X. 144. *Σκανός* autem et *σκαίός* idem esse, alibi ostendi. Itaque ille *σκανᾶς μετὰ ἐπιχάλκου πορεύση* dixisse videtur pro *ἐν ἀσπίδι πορεύση*, fortasse de amatore ad desperationem adducto, qualis est Aeschines Theocriteus Id. XIV. iturus aliquo, ut Plautino verbo utar, *latrocinatum aut in Asiam aut in Ciliciam, ὡς Σίμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεῖς* v. 53. ubi Scholiastes *ἐπιχάλκων ἀσπίδα* intelligi vult, ductus fortasse illo Sophronis loco.

intelligi nisi ex adjunctis nequeant. Quis enim *καλλιώνυμος* quid rei sit divinabit, quod nomen cum re significata nihil conjuncti habet, sed euphemismi causa pisci impositum est, qui vulgo *ἀλὸς αἰδοῖον* vocatur. Ac ne illa quidem, quae ad unam eandemque quasi familiam pertinent, ob id ambiguitate carent; nam *ἀπλαῖ* non soleae modo dicuntur, sed et pisces plani, qui ob speciem *σανδάλια*, soleae, *plattessae*¹⁶⁾, appellati sunt; *κηπαία* plantam et januam significat, *πλατεῖα* nonnunquam volam, et sic item alia. Sed est aliud genus adjectivorum, quorum ipsa forma, quorsum referenda sint, indicium praebet. Principio vocabula edulium *οἰνοῦττα*, *μελιτοῦττα*, *ἀλλᾶς*, *πυραμοῦς*, *σησαμοῦς*, *σησαμῆ*, *φακῆ* (*fabacia*), quae terminationes propriae sunt metusiaslicorum, sed altera communicatur cum topicis: *Σχοινοῦς*, *Φοινικοῦς*, *Πλατανιστοῦς*, *Ἐλαιοῦς*, *Ἐλαιοῦσσα*, *Μελιτοῦσσα*, eosque terminos perpauca excedunt, *οἰνοῦττα* et *πιτυοῦσσα*¹⁷⁾ herbarum nomina, atque *προσωποῦττα* vasculi; nam *παιδοῦσσα* et *τεκοῦσσα* a communi consuetudine abhorrent. Secundo pellium *ἀρκνῆ*, *παρδαλῆ*, *νεβρῆ*, *αἰγῆ*, *μοσχῆ*, quae nusquam alio quam ad substantivum *δορά* referri possunt, vulgo omitti solitum, quia haec pars corporis et prima adpectu et ad usum appositissima est; communia autem epitheta formam non contractam retinent: *σίσυρα λεοντεία* Aesch. Fr. Cl. *λύκειος δορά* Eur. Rhes. 208. *ἀμνεία χλαῖνα* Theocr. XXIV. 61. *ὄνυχες λεόντειοι* Plut. V. Demetr. XXVII. *αἰγείον κέρας* Athen. p. 200. E. *αἰγείοις δέρμασι* Euseb. adv. Marcell. I. 14. A. *ἄρκειος* (sic) καὶ *ἄρκειος πνεύμων* Diosc. Mat. II. 40, 183. *κύνειος δορά*

16) Id est *πλατόσσα* ut *γλυκόεις* lucens. Plautus Rud. II. 1, 9. *placusias* appellat nomine a *πλακοῦς* ducto ut Acheruns, acherusius.

17) Arcadius p. 97. τὰ εἰς οὔσα εἰ δὴ ὁ ἔχοιεν, προπερισπῶνται *Πιτυοῦσσα*, *Ῥοδιοῦσσα*, ὀνόματα νήσων, πλὴν τοῦ Ἐμποῦσα, *Συράκουσα*, quo refellitur vulgata scriptura *πιτυοῦσσα* Dioscor. Mat. IV. 163. (166.) 636. Galen. adscr. Introd. XIV. 760. et *πιτύουσα* Paul. Aeg. VII. 250. accentu retracto ut *Μελίτουσα*, *Κοτίνουσα*, *παιδουσα* Suid. ac Latini quoque *Pityusa*, *Arginusae*. Rarius eadem nomina *ττ* recipiunt, ἐκ *Μυρζίνουττης* Steph. s. *Μυρζίνους* v. Interpp. ad h. l. et Boeckh. in Corp. Inscr. N. 2270.

Suid. et eodem modo ἄφροδος κυνεία¹⁸⁾, γολή ταυρεία ἢ ἀρκεία, πντία νεβρεία, κύνστις αἰγεία, στέαρ ἄλωπέκειον Galen. Antid. II. 9, 157. 14, 183. Eup. I. 3, 331. II. 2, 401. multisque aliis locis, quorum nullus formam contractam cum substantivo junctam exhibet praeter Athen. V. 199. A. ἀσοκός ἐκ παρδαλῶν δερμάτων ἐξόραμμένος, ubi cod. Ep. παρδάλεων praebet vero propius; sed interdum non contracta absolute posita reperitur κυνεία λευκή Galen. Eup. I. 9, 361. III. 517. T. XIV. λυκείαν ἐπιτίθεται Polyb. VI. 22, 3. ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπιήην Herodo. V. 25.¹⁹⁾ τὴν ὄνειαν ἐκδείρας Babrias Suidae s. Ὀνειά, τὴν λεοντείαν περιεβάλλετο Id. s. Λεοντεία. Haec igitur adjectiva, quae quid quoque in loco significant, tantummodo ex continentibus perspicui potest, epitheta defectiva dixerim, hoc est, a complexu substantivi

18) *Crocodilea* Freundius in Lex. Lat. scripsit penultima correpta appositoque graeco κροκοδειλία, quod Schneiderus ex Galen. de Med. Simpl. X. 29. affert. Verum id neque hoc loco legitur neque L. V. 18. sed κροκοδειλον κόπρον vocat ut Nonnus CCLXI. 295. aliique. Adjectivum feminine dicendum erat κροκοδειλεία, crocodilēa.

19) Ex hoc uno fonte hausit Pollux II. 5. Ceterum in ἀνθρωπιήη, quod hic ἀνθρωπιῆ scribit, Etym. M. 257, 47. ἀνθρωπιῆ, consentiunt Herodoti codices, variant vero in ὀμοβοιῆη, ὀμοβοιῆη, ὀμοβοιῆη VII. 91. ut et in κυνῆ, κυνῆ, sed pluralia sibi constant, τὰς αἰγείας, τὰς ἄλωπέκειας, τὰς παρδαλέας καὶ λεοντέας. Ἀνθρωπιῆ apud Suidan s. Σῦφαρ scribitur omniaque similia in libris posteriorum scriptorum acuuntur λεοντή, παρδαλή, nec minus κολή, σφισμή, φακή, θυγατριδοί Liban. Decl. T. II. 533. θυγατριδῆ Appian. Civ. V. 74, 23. ut et ἀδελφιδῆ ante Bekkerum legebatur in Dem. c. Leoch. p. 1034, 22. et ἐρινά Aristot. H. An. V. 32. p. 557, 28. ubi parum expedit Schneideri commentatio T. III. 393. et legitur etiam nunc in Poll. VII. 143. ut κνανῆ Appian. Civ. V. c. 100. φοινικῆ Diosc. Mat. II. c. 207. et centena talia non ab errore scribentium profecta, sed ab haeresi eorum, qui ἀμυγδαλαί pronunciarunt ut καλαί Athen. II. 53. A. et neutra ἐρεᾶ, λινᾶ, τριπλᾶ ut καλά v. Phryn. App. p. 25. Anecd. p. 425. quam corruptelam quum satis antiquam esse ostendissem ad Phryn. 234. subridens legi Bernhardyῖ πομφολυγοπαφλάσματα Eratosth. p. 251. qui quod affert σιδηρος pro σιδήρεος, id illis dissimilimum ac ne infimo quidem Scholiastarum condonandum est. Pro κεράμειαν Dion. Cass. LXV. 3. nunquam dixi κεράμειαν scribendum esse, quod Sturzius mihi tribuit, sed illam scripturam atticam esse negavi.

sui avulsa; illa autem, quae ipsa specie sua determinantur atque ita quidem, ut si quis audiverit librum quendam *περὶ λεον-
τῆς* inscriptum esse, eodem vestigio pellis cogitatio subitura sit, pseudosubstantiva vel semisubstantiva vocari merentur. Duo autem hujus generis adjectiva transitione ad substantiva facta majorem formae mutationem subierunt *ἰχθῦνά* (nisi id ad denominationem pertinet) et *ῶα* sive *ῶα ἀπὸ τῆς ὀϊός* Poll. VII. 62. X. 180. Philemon. Gramm. §. 308. unde adjectivum *οἰέα*, *οἰᾶ* sive *ῶᾶ* duci debebat, *ὄεα μῆλων* Hesych. Tertio loco referam nomina arborum fructicumque, quae a fructibus, ut in novitiis quibusdam linguis, cognominari solent *ἀμυγδα-
λῆ*, *συκῆ*, *ῥοδῆ*, *κιτρία*, *μηλέα*, *μορέα*, quorum duo postrema Eustathius p. 1963, 54. a *μῆλον*, *μόρον*, adjectivorum ritu derivata dicit; neque aliter sentio de *κερασέα*, *καστανέα*²⁰⁾, *κοκκινγέα*, *κοκκινμηλέα*, *συκαμινέα*, picea, laurea, vinea (vitis). Haud aequae liquet originatione nominum *πτελέα*, *ἰτέα*, *ἀκτέα*, sed si conjecturae locus, primum *patulam* significare videtur, quod et ulmi epitheton proprium Pers. Sat. III. 6. et commune arborum complurium. Hesychius *Πτελέα* — εἶδος δέν-
δρου, et *Πετήλας τοὺς θαμνώδεις φοίνικας*, unde et Nymphae Pteleae nomen ductum videtur Athen. III. 78. B. quod in codd. *πεταλία* scribitur, cognataque illis *πτέλας*, *πατάνη*, patera. *Ἰτέα* salix, quam Arcades *ἐλίκη* dixerunt, cum vico, vimen, vitis (*ἐλιξ*) magnam similitudinem habet, ac brevior formam asservavit Suidas *Ἰτυς ἰτέα*. Tertium *ἀκτέα* hoc modo in Luciani quodam versu scribitur, *ἀκτέος* in codd. Theophrasti H. Pl. III. 4, 2. et vitiosius *τῆς ἀκτέος* Galen. Eup. II. 17, 450. pro *ἀκτέας*, vulgo autem *ἀκτῆ* non solum in Theophrasti libris, ubi Schneiderus accentum inflexit, sicut est Paul. Aeg. V. 3, 162. et aliis locis, sed etiam Hipp. de Diaet. II. 688. T. I. de Nat. Mul. p. 541. T. II. de Mul. Morb. p. 878. Galen. Eup. II. 1, 393. etc. ut *φρακῆ*, *σησαμῆ*, cui tonosi convenit adjectivum *ἄκτινος*, quod *ἀκτείνος* scri-

20) *Ἀμυγδαλέας, κερασίας* Geopp. III. 1. *καστανέα, κερασέα* III. 4, 2. *ἀμυγδαλῆν, κερασέαν* 13, 4. *καστανεία* Galen. de Temp. Med. IV. 8, 648. T. XI.

bendum erat ut *ἰτέϊνος*, *πτελέϊνος*, si ab *ἀκτέα* sive *ἀκτῆ* duceretur; quanquam *λεύκινος* apud Hesychium legitur s. *Μα-σχαλῶν* et saepius *κράνινος* v. Tzschuck. ad Strab. XII. 197. pro *λευκείνος*, *κρανείνος*. Postremo cum substantivi accentu *ἀκτῆ* Paul. Aeg. VII. 3, 229. et 239. Galen. de Med. Simpl. Fac. VI. 21, 820. T. XI. quorum quodcumque probabitur, nomen a fragilitate ductum esse²¹) persuadet Bodaeus. Ac si quis adeo statuatur de una stirpe duo extitisse paronyma substantivi generis, unum *μηλῖς*, alterum *μηλέα*, et hoc quidem eodem modo figuratum quo *γενεά*, *δωρεά*, *ξερεά*, cavea, vinea solea²²), equidem me non interponam, sed illuc tamen magis propendo, ex duobus adjectivis *μήλινος* et *μήλεος* (ut *ρόδι-νος* et *ρόδεος*) posterius uni generi feminino adstrictum proprieque arbori maliferae appositum esse, idemque a *μηλῖς* tantum differre, quantum a *νεβρίς* *νεβροῦ*, ab *αἰγίς* *αἰγῆ*. Namque illis nominibus significantur amicula praecipue sacra divinaeque, his quotidiana et domestica; neque satis distincte Pollux V. 16. *λυκῆ ἢ τοῦ λύκου καὶ μοσχῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, κυνῆ. ἢ δὲ τῆς ἐλάφου νεβρίς ὡς τῆς αἰγός αἰγίς* distinctius vero Herodotus IV. 189. *αἰγίας περιβάλλονται αἱ Αἰβύσσαν ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τούτων αἰγίδας μετωνόμασαν*, ex quo elucet, hac metonomasia non solum figuram eloquendi mutari sed sensum. De cetero arborum et pellium vocabula eatenus discrepant, quod haec praeter *ἀρνεία* (si Herodiano fides constat Philet. p. 445.) contrahuntur omnia, illorum alia aliam sequuntur regulam, *μηλέα*, *σुकῆ*, quorum tamen accusativi, *μηλέας*, *σुकίας*, apud Homerum pariter disyllabi sunt; nec legem servant posteriores: *παρδαλέα* Strab. XIII. 608. XV. 705. *τραγεία* Theophr. de Odor. 60, 753. *σुकία* Athen. VII.

21) Hesychius *Ἰακτεῖα ἀπόντιον* pro *ἀκτέα*, quod eodem modo interpretatur *δόνον, κάμαξ*. Anecd. p. 375. *ἔστι δένδρον ἀκτῆ, ἀφ' οὗ τῶν ἀπόντια τίμνεται*.

22) Aeolicum *ὄλιαι τὰ πρὸς καττίμασι δέσματα* apponit Hesychius; solea autem dicitur a *solus*, *ὄλος*, ejus neutrum *solum* idem est quod fulmentum. A bucca denominata est buccia i. q. *ἐνθεσις*, et fortasse buccina *βυκάνη*, quorum origo est βύω.

317. C. Galen. Eup. II. 3, 393. etc. ²³⁾ Post tot autem exempla quis cunctabitur nomen arboris *κρυνέα* repetere a fructu, qui *κράνος* vocatur? unde recta, ut dicitur, via proficiscitur adiectivum *κράνειος*, cujus femininum corneam sive corniferam significans, si pro substantivo valet, modo *κρυνέα* scribitur Geopp. X. 87, 4. modo, ut hoc loco codd. exhibent, *κρυνία* Hippocr. Mochl. p. 306. T. III. Galen. de Comp. Med. p. Locc. VI. 4, 921. T. XII. de Temp. Med. IV. 8, 648. T. XI. de Simpl. Med. VII. 46. p. 41. Paul. Aeg. VII. 3. 342. Dioscor. Mat. I. 172. ut *κερατέα* et *κερατία*, *κνιδωνέα* (cotonea) et *κνιδωνία* ²⁴⁾, modo etiam substantivorum accentum accipit, *κράνεια προπαροξυτόνως τὸ φυτόν* Schol. Od. K. 242. quo accentu est apud Homerum, Theophrastum et Plut. V. Rom. c. XX. ubi Schaeferus perperam paroxytonum praefert ²⁵⁾. Si vero hasta significatur cornea, nihil interest, utrum *κράνεια* scribatur metonymice ut *μελίη*, an *κρυνεία*, quorum prius est in Anytae et Niciae Epigrammatis, alterum apud Suidan vulgatur: *κρυνεία τὸ ἐν κρυνείας δόρυ*. Hesychius *κύρνα* interpretatur *κρυνία* sive *κράνια*, ex quo apparet nominum *cornus*, *cornu*, *κέρως*, *κρυναός*, cognatio, qua *κρυνίον* quoque et localia *Κράνη* sive *Κρυνίς* (Theophr.), *Κράνων*, *Κράνειον*, *Κράνιοι*, nisi dorica intercurrunt, contineri videntur. Sed cetera mutatae cum significatione formae exempla commodius tum reddituri videmur, ubi de accentus anabibismo absolverimus, cujus mentio jam in proximis aliquoties injecta est.

23) Perrara sunt nomina in $\tilde{\eta}$, quae neque pellem neque arborem significant, ut *κερδαλή* vulpes, *ἐχινῆ* ἢ *τραχηῖα* Arcad. p. 112, 4.

24) V. Niclas. ad Geopp. IV. 1, 12. *Συνία*, *μηλία* sive *μηλιά* saepius in codd. et in novitia Graecitate Athen. III. 82. C. Corais ad Heliod. p. 294. Similiter *Ἄγριος* et *Ἄγριος* v. Schweighaeuser. ad Athen. T. II. 85. *Μνασίας* et *Μνασίας* ad Polyb. XVII. 14, 3. *Φανίας* et *Φανίας* v. Ebert. Dissert. Sic. p. 78. *Πασείας* Plut. V. Arat. II. ut *Καλλείας*, *Χαβροείας*, *Νικείας* in lapidibus atticis, et saepius *Πασείας* ut *Κτησίτας*, *Λυσίτας*, *Ἐρνεσίτας* (et *Ἐρνεσίτας* ut *Ἄγριος*).

25) *Κρυνείον θάμνος* Nonn. XXX. 228. et Hamadryas *Κράνειος* Athen. III. 78. nisi haec potius *Κράνεια* vocata est; *τῆς κρυνείας* Eur. Phaeth. Fr. XI. Paus. III. 13, 3. Poll. V. 20. *αἱ κράνειαι* Orph. Arg. 913.

§. 3.

Communi igitur, quod inter omnes constat, lege sancitum est, ut adjectiva acuantur, graventur vero substantiva, sive personas significant, ἄβρα delicata, sive substantias, γογγύλη, ἐψάνη, κνῖσα, κορώνη (cf. χορώνη et χορωνός), κροάλη v. Schneider. ad Orph. Arg. 186. κρύπτη, κύρτη, λάμπη²⁶), λαπάρα, λόκη sive λόκηη (si id cum λοκκός aliqua cohaeret), πέζα, πέλλα, πέρα sive πέρηη, πρύμνα, πύόρα, σίμη sima (v. Hesych. s. Ἀπεσίμωσε), στεγάνη (si ita scripsit Phantias), στίλβη, στρέβλη, τέφρα, χαλάρα Hesych. ὄχρα; sive attributiones βράγγη, βροίμη, γαλήνη, ἔχθρα, θέρμη, κάνη, κραῦρα, λέπρα, λένκη, λώβη, ὄρφνη, σπατάλη, φαλάκρα, ψύχρα, ψώρα. Tum masculina αἴθος²⁷), ἀσφόδελος, βλέννος, βράγχος, γλαῦκος, γῦρος, δίνος²⁸), δόλιχος, ἔλεος, θέρμος, ἴλλος, κίλλος, κνήκος, κέργχος, κόμπος, κράδαλος, κύρτος, λάρος sive λᾶρος, μῦκος, μύλλος, μύρτος, μῶκος, ὄννος, πέρννος, ῥέμβος²⁹), σάλος, σίφλος, στρίφνος, στρόβιλος, τάγγος (tancor), τέτανος, ὕβος, φάλος, χόνδρος, ψᾶρος, ψίδυρος, φρίξος, ὄχρος. Tertii ordinis exempla sunt ζῶον, μνίον³⁰), πόλιον³¹), σκόλιον, λέπνυρον, κεφάλαιον, νόμαιον, ὄλκαιον, τρόπαιον³²). Horum

26) Falso Passovius hoc pro λάπη accipit; femininum est nominis λαμπός, quod Arcadius a proprio Λάμπος accentu distinguit. Ceterum et hoc et στίλβη aliaque et substantiam significare possunt et proprietatem.

27) Etym. M. αἴθος ὁ αἴθων, αἰθός δὲ ὁ αἰθόμενος. Illud substantivum esse videtur, quod genere neutro dici solet.

28) Σάκος δινόν et ποταμός δινός Aristarchus Homero tribuit.

29) Galen. Gloss. p. 552. ῥέμβην πλάνην, accentu mendoso; sed videtur ῥεμβήην scripsisse.

30) Μνιός ὁ ἀπαλός Etym. M. 472, 44.

31) Τονοῦται καὶ πόλιον καὶ πολιόν· ἄμεινον δὲ τὸ πόλιον ἵνα μὴ ᾗ ὡς ἐπίθετον Schol. Nic. Th. 64.

32) Sic tamen adjectivum quoque scribitur Διὸς τρόπαιον βρέτας Eur. Phoen. 1482. et contra Ζεὺς τροπαῖος Heracl. 867. qui est adjectivi vulgaris accentus; ὄγκαιον τὸ ὄγκιον, quod Eustathius p. 1809, 44. temere cum proprio Ὀγκαῖος confert, neque ipsum legitur neque adjectivum ὄγκαῖος. De topicis Αἰλύβαιον, Αἰλυβαῖος, Σκύλλαιον, Σκυλλαῖος, Ὀγκεῖον, Ὀγκεῖος saepius verbo admonet Stephanus, paulo fusius s. Κάναστρον.

igitur omnium adjectiva extant sed distinctio illa a multis abest. Photius Σπινός διὰ τοῦ ἑνός ἢ λέγουσι, procul dubio aviculam significans, quam Herodianus π. Μον. p. 40, 1. σπίνος vocari dicit, σφαῖρος rotundus, quod Scaliger σφαιρός scribit v. Sturz. ad Emped. p. 546. τάργυα κέρυα Paul. Aeg. VII. 20, 240. pro ταγγά IV. 4, 134. aliaque adjectiva ὕβρος Hipp. Aphor. p. 755. T. III. ἕλλος Suid. et vicissim substantiva saepe adjectivorum accentu notantur: ταγγή struma, δολιχός cursus Anth. Pal. VII. n. 726. Plutarch. Praecec. Reip. VI. 150. Phil. de Sept. §. 11, 288. Athen. XIII. 570. D. v. Corais. ad Heliod. p. 82. Jacobs. ad Achill. p. 615. θερμός lupinus Galen. Eup. II. 2, 392. T. XIV. ὄχρος Poll. IV. 187. pro ὄχρος, quod nomen quum Buttmannus Gramm. II. 325. funditus rejiceret solum neutrum τὸ ὄχρος Graecis relinquens, non meminerat ὄχρος λευκός legi Paul. Sil. Epigr. IX. 4. τῷ ὄχρω Id. in Amb. v. 55. κακόεργον ὄχρον Andromach. ap. Galen. Eup. p. 35. T. XIV. aliaque hujus declinationis exempla v. Gregor. Carm. LXIII. p. 151. C. Tzetz. Hom. v. 367. quin praefertur neutri et feminino ὄχρα a Moeride ὄχρος ἀρσενικῶς καὶ βαρυτόνως ἀπτικῶς, qui sine dubio de colore loquitur, non de legumine, sicut Philemo Techn. §. 322. p. 222. ubi ὄχρος properispomenôs scribi ait εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθέτου. Synonymum χλωρός χλωρίασις Erotian. p. 390. vel, ut Stephanus voluit, χλῶρος scribendum vel χλοιός ut γουνός, φλοιός, φοινός Nicand. Alex. 183. ³³⁾ quanquam hoc Scholiastes adjectivum esse putat. Sed jam veteres in multis titubasse testatum faciunt discordes Grammaticorum sententiae. Velut ἀσφοδελός λειμών Trypho eodem accentu scripsit quo substantivum solet v. Eust. p. 1698, 28. Item in homerico versu II. XXIV. 316. αἰετὸν ἦκε μὲνον, θερητῆρ', ὃν καὶ περὶνὸν καλέουσι, fuerunt qui μορφνόν scriberent et qui πέρικνον, quorum illud vulgo, hoc ab Aristarcho probatum est, qui εἶδος αἰετοῦ significari credidit, non colorem. Ex hoc autem ipso persaepe controversia nascitur,

33) Eustathius p. 93, 47. φλοιός ὀξύνεται, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ἰ βαρύνεται v. Dissert. III. c. III. §. 8.

quod ex epithetis facta sunt agnomina, discrimine neque nullo neque illa expresso et eminenti, ut proprio quodam accentus flexu notandum videatur. Faciam id quod sentio exemplis clarior. Nomina propria Grammatici ab adjectivis distingui jubent barytonesi: Βράγχος, Ἴλλος, Λεῦκος, Ροῖκος, Σίμος, Φᾶνος³⁴), quod contra Arcadii praeceptum Φανός scribitur v. Lehrs. de Arist. p. 291. ut Σμικρός Conon. Narr. XXXIII. et alia nonnulla regulae contraria; de agnominibus nihil traditum inveni praeter illud Philoponi a Stephano editi, πύλαιος nomen proprium esse, πυλαῖος Mercurii epitheton, et contrarium Herodiani praeceptum Schol. II. II. 842. Etym. M. 696, 50. τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὄξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ τοπικοῦ³⁵) καὶ τὸν Ἐρμῆν τὸν Πύλαιον, pro quo Lehrsius l. c. p. 307. Πυλαῖος scribendum putat sed Herodianus agnomini eundem accentum tribuere videtur atque proprio. Idem ille Philoponus: Ἀήναιος vir, Αἰναῖος Bacchus; quorum prius properispomenon est in Theonis Epigr. III. p. 405. T. II. Anall. L. VII. n. 292. Anth. Pal., hoc vulgo retinet accentum adjectivi; neque ulla est distinctio similium; nam Πετραῖος et Ἰλαῖος Centaurorum nomina sunt, illud Neptuni cognomentum Schol. Apoll. III. 1244. Schol. Pind. P. IV. 246. qui et κορυφαῖος appellatur v. Pletho de Legg. in Aretini Beytraege zur Gesch. und Litt. T. VIII. 590. Αἰμναῖος Polyb. XVIII. 17, 5. Ἀγραῖος Paus. et Δαφναῖος Diod. XIII. 86. andronymica sunt, sed illud etiam Liberi patris epitheton Athen. XI. 465. A. alterum et tertium Apollinis, qui et Θυμβραῖος vocatur Steph. s. h. v. sicut homo Trojanus apud Ho-

34) Nomen dei marini Φόρκος, quod quidam Latinum Orcus esse crederunt v. Aglaoph. p. 864. nihil aliud interpretor nisi φορκός, aptum ἀλὸς πολιᾶς epitheton.

35) Hoc est ejus, unde Ceres Πυλαία cognominatur, non a πύλη. Illud Lexicographis nostris proparoxytonum est contra quam praecipit Arcadius p. 43, 13. τὰ διὰ τοῦ λαῖος προπερισπᾶται, ὕλαῖος, βουλαῖος, θηλαῖος scrib. ζηλαῖος. Solemnum nomen τὰ Πύλαια scribitur Steph. ut Αἰναία Athen. IV. 130. D. Adjectivum πυλαῖος fortasse non magis reperitur quam ἀγραῖος, ἀκραῖος, ἀμφιβαιος, δαφναῖος, στροφαῖος, quae sunt deorum epitheta.

merum, multaque alia deorum epitheta partim cum adjectivis congruunt *Νικαῖος*, *Ἀγοραῖος*, *Πομπαιῖος* etc. partim cum topicis, *Ὀγκαῖος Ἀπόλλων* Eustath. p. 1809, 10. et *Ὀγκαῖαι πύλαι* Steph. Neque hujus solum terminationis accentus indiscretus est sed et aliarum; *Ἐρμῆς φαιδρός* et *λευκός* v. Schol. ad Lyc. 680. *Ἀπόλλων πολίος* Paus. IX. 12, 1. quae tamen suspecta est scriptura, Boeckhiiusque *σπόδιος* corrigit in Corp. Inscr. Vol. I. p. 785. *Ἀθηνᾶ ὄξυδερκής* II. 24, 2. sed discrepat *ψίθυρος Ἀφροδίτη καὶ ψίθυρος Ἐρμῆς* Harpocr. Tum hominum cognomina *Σεβαστός*, *Γερμανικός*, *Βιθυνικός* Appian. Civ. IV. 84. *Δημήτριος ὁ χλωρός* Schol. Nic. Ther. 585. diversum a proprio *χλωρός* Arcad. 69, 10. sed quum saepe epitheta pro propriis usurpentur quumque Aristodemus Cumanus a Diodoro Fragm. L. VII. nude vocetur *Μάλακος* v. Wesseling. p. 290. T. IV. nemo decernet rectiusne *Μαλακός* scribatur Athen. VI. 267. an *Μαλθάκη* XIII. 588. A. Secundo, quod Grammatici in nominibus hominum propriis ratum esse voluerunt, non temere ad topica transferri oportere Lehrsiius l. c. p. 303. et exemplis demonstravit plurimis et rationem explicuit, quam ego Herodiani verbis reddam π. Μον. p. 17, 30. τὸ Γυρῆσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε πέτρῃσι — εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικὴν, quare etiam absolute vocantur *Γυραί*, sicut aliorum locorum vocabula *Δολιχῆ*, *Ἰρή*, *Λευκῆ*³⁶), *Αἰνύ*. De animantium nominibus difficilis est disceptatio et propter paucitatem exemplorum et quia nullo a Grammaticis instructa sunt praecepto et maxime propterea quod nescitur, utrum qui iis usi sunt, propriorum loco esse voluerint an epithetorum. Aristoteles H. Ann. IX. 1. (609, 21.) et 18. τῶν ἐρωδιῶν, inquit, ἐστὶ τρία γένη, ὃ τε πέλλος καὶ ὁ λευκός καὶ ὁ ἀστερίας, quorum primum hoc loco substantivi prae se fert accentum, apud Antoninum vero Lib. c. VII. et Schol. II. X. 274. πελλός scribitur, hoc impeditiore ad iudicandum via, quod ne

36) Idae promontorium *Φαλάκρα* sive pluraliter *Φαλάκραι* scribitur Theophr. Hist. Pl. III. 17. (16.) 6. Schol. Lycophr. 24. Schol. II. M. Φριζαῖαι plerique codd. Herodo. IV. 148.

adjectivum quidem sibi constat³⁷); secundum *λευκός* eodem modo notatum in Philostr. Heroicc. XIX. 16, 746. Fluctuat accentus adjectivi *περυνός* v. Jacobs. ad Anth. T. IX. p. 163. de quo praecipere videtur Arcadius p. 62, 5. quum dicit adjectiva in *νος*, quae ante *ν* unam antistoecharum habeant, acui; hinc aquilae genus *περυνός* vocatur Aristot. Mirabb. c. LX. accipitris *πέρκος*, piscis *πέρκη*, accentu retracto sicut avis *πύρρα*, pisces *γλαῦκος*, *βλέννος*, *μύλλος*, *σκέπανος*, *σίμος*, de quo nominalim praecipit Eustathius p. 906, 55. *σίμος* (sic) *μὲν ἰχθύς*, *σιμός* δὲ τὸ ἐπίθετον, eodemque modo Philoponus, sed *βλακός* scribitur apud Erotianum et pro *αἴολος* Athen. VII. 320. C. Eustathius p. 1644, 12. substituit *αἰόλος*, neque *λεπιδωτός* piscis nilotici nomen Herodo. II. 72. Plutarch. de Is. XVIII. 125. Athen. VII. 320. B. ab adjectivo distinguitur. Itaque vocabuli homerici, unde disputatio nostra processit, accentus in lubrico; Grammatici *μορφόν* interpretantur *σκοτεινόν* et ex *ὄρφνός* ortum esse volunt, idemque *μόρφος* sive *μορφός* scribitur in codd. Aristot. H. Ann. IX. 31, 1. et Lycophr. 838. omissa *ν* ut *περκός*, furvus et fortasse *ὄρφος* sive *ὄρφως*. Sed adjectivi illius exemplum certum non suppetit; nam quod apud Hesiodum legitur *μορφνοῖο φλεγύω*, fieri potest ut duo substantiva juncta sint exemplo homericorum *ἴρηξ κίρκος* Od. XIII. 87. *σῦς κάρκος* II. V. 783. *δράκων ὄφης* Eur. Bacch. 1027. *ὄφιος δεινοῖο δράκοντος* Hesiod. Th. 321. *ὑπὸ δράκοντος τοῦ ὄφews* Aristot. H. Ann. VIII. 20, 12. p. 602, 25. neque obstat verborum collocatio, de qua Schol. II. XVII. 389. *ἔδει βοῶς τάνρου προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ εἰδικοῦ* (ut urbs Roma, flumen Rhe-

37) *Πέλη* Thessaliae urbs a Stephano memoratur. Pella Macedoniae ita nominata dicitur ὅτι βοῶς αὐτὴν εὔρε πέλλη Etym. M. 659, 38. In Sophoclis Amphiar. Fr. VI. *κυνὸς πέλης τε μηγάδος βοῶς ἕινον*, quo tritya significari videtur diis inferis psychagorum ritu oblata, fortasse scribendum *βοῦ τ' ἄρξενος* sive ἄρσενος, si quidem Sophocles genitivo *βοῦ* alibi usus esse dicitur. Reiskius ad Constant. p. 460. *penula* pro *pellula* dici existimat, nec dubia est nominum *πελλός* pullus, et *pellis* unde *πελλορῥάφος* cognatio, quam confirmant *lorum*, *lura* et *luridus* id est *πελλός*, *πελιός*.

num) ὡς *Il. B. 480.* ἔστι δὲ ἀττικὸν οὕτω συντάττειν· ac ne accentus quidem, qui idem est in nomine *μερμνός*. Philoponus Stephani Ὀκνος *pigrítia*, ὀκνός *píger*, nescio unde adjectivum expiscatus, nisi forte ex aviculae nomine, quod paroxytonum est apud Aelianum, eundemque tenorem in Aristot. H. Ann. IX. 17. (18.) 1. nuper ex aliquot codd. recepit; quem qui ad ultimam removerunt syllabam, sine dubio id quod usu appellativum esset, ortu adjectivum esse crediderunt. Ac similiter Ὀκνος ille, quem Polygnotus pinxit, a Plinio *Píger* dicitur non *Pígror*, etsi nihil obstat, quominus homo *píger* ipso vitii nomine appelletur *pígror*, eo genere metonymiae, quod Thomas M. designat: *φλήναφος καὶ ἡ φλυαρία καὶ ὁ φλυαρῶν ὡσπερ λῆρος καὶ ἡ ληρωδία καὶ ὁ ληρῶν*, et alio loco *λέμφος ἢ κόρυζα καὶ ἀρσενικῶς ὁ κορυζώδης*, quibus similia sunt *ἰξός, ὄλεθρος, φόνος* ³⁸⁾, *λιμός, λοιμός, μῦμος* ³⁹⁾, *φθόρος, φλύαρος* ⁴⁰⁾. Ita quod apud Suidan legitur *μῶκος ὁ χλευαστής*, in certamen venit utrum accentus sit immutatus sicut Aristot. H. Ann. I. 9. in nonnullis codd. *μῶκου καὶ εἴρωνος* scriptum est, an cavillator aliquando sit appellatus *μῶκος* cavillatio; nec facile decernas, ubi homo perniciosus proprie *φθορός* ⁴¹⁾ dicatur ut *ἀνθρωποι ἀσελγείς καὶ φθοροί* Liban. Decl. T. III. 390. an tropice *φθόρος*, quum praesertim *ὄλεθρος*, cujus accentus magis cum substantivis *βόθρος, λύθρος*, quam cum adjectivis *βλωθρός, νω-*

38) Hoc tamen sic accipi potest ut *carcer* pro carcere dignus sive *βάραθρος*, quod parum apte cum superioribus componitur, quippe a neutro denominatum ut a *φάρμακον φαρμακός*, sed accentu eodem; qui saepe mutatur cum genere: *τὸ βλίννος, ὁ βλεννός, τὸ σνῆφος, ὁ σνιφός, τὸ αἶθος, ὁ αἰθός, τὸ μύσος, ὁ μυσός, τὸ πῆφος, ὁ κωφός, τὸ κάρος, ὁ καρός* i. e. *κωφός, τὸ θάμβος, ὁ θαμβός* Eustath. p. 906, 55.

39) Sic *φλύαξ* scurra dicitur et Iusus scurrilis, *γρούλλος* saltator Anecd. p. 33. (nisi potius *γρουλλός* scribendum) et saltatio. Num forte Alexandrini grallatores sive *γυπῶνας* sic vocarunt?

40) *Φλυαρὸς λόγος* Plutarch. de Superst. VIII. 74. T. VIII. codd. *φλύαρος*. Pollux VI. 202. *θηρωδὸς ὄν καὶ θρηῆνον ἐκάλον.* Philoponus: *Κομπός* superbus, *κόμπος* stridor.

41) Verbalia hujusmodi *ὄλκός, τορός* etc. ab hac quaestione aliena.

θρός, σαθρός, σκυθρός, σχεθρός congruit, eandem habeat significationem. Hoc igitur tropo accentus non magis mutatur, quam si homo ebriosus κώθων, κοτύλη, χώνη, plagosus πίτυλος (Phot.) laboriosus μόχθος, ut Apio, cognominatur. Verum praeter haec vocabula, quorum in tonosi convenientia aut a librariorum profecta videtur incuria aut rationibus excusatur iis, quas modo explicuimus, reperiuntur homotona, quorum causa nulla reddi potest, partim barytona: αἶθαλος, δάπανος, κόλυμβος, κτίλος, λειός, ὄγκος, πύρσος, σίαλος, γρώνη, κράμβη, μάργη, partim oxytona, ἀμολγός, γλοιός, ἰξός, καναχός, λοιγός, λαιμός, τινθός, φανός, χαμός, ζωή, λιτή, φανή, ῥαμφή, si hoc cum adjectivo ῥαμφός et neutro ῥάμφος conjunctum est; sunt etiam, quae veteres ipsi nesciverunt quomodo scribenda sint, λίσπη τῷ τόνῳ ὡς κίστη, Ἀπολλώδωρος δὲ ὀξύνει Schol. Arist. Ran. 849. Anecd. p. 50. Ex vocabulis generis neutrius exempli causa apponam ἀναγκαῖον (carcer), ἀρχαῖον (caput), ἐάνον, γλύφανον. Nec Romanis licuit substantiva et adjectiva discernere aquila, arva, arbustum, calva, galbanum, galbula, gibba, gibber (ὑβος), sibilus, surrus (?), truncus (τρέγχος Hesych.), uncus, uncinus. Jamjam enumeratis accentus propter significationem mutati exemplis, quibus re accuratius explorata consultisque libris emendate scriptis alia accedent alia decedent, sequitur ut ceteras substantivorum et adjectivorum distinctiones exsequamur. Eae autem sunt numero paucae, specie variae, cognitu faciles; primum contractio ἄγονος ἄγνος v. Niclas. ad Geopp. II. 4, 1. 42) δίφορος δίφρος, θαμινός θάμνος, πύρνος sive πύρνον, νήτη pro νεάτη, quod Photius praefert, aut contractionis intermissio διπλόη, μηλέα, τελαμών, aut motio compositorum ἡμίκραιρα, quod Eustathius p. 1127, 35. cum βόες ὀρθόκραιραι componit, pro νόσος ἡμίκραιρος, et huic simile Μελάγκραιρα Aristot. Mirab. c. XCV. postremo ἡ μελικήρα Arist. H. Ann. V. 15. Athen. III. 88. D. quod minus recte μελικήρα scribitur; aut alia quaedam formae mutatio ἥπειρος,

42) Νεόγονος Pollux II. 8. ionicum esse tradit pro νεογός.

νειός⁴³), *Εὐξεινος, τένων, μαλάγη, πέλτη* (α πάλλω). Illa vero cum motione conjuncta quantitatis imminutio, cujus exemplum praebet *ἡμίρραιρα*, simplicibus quoque adhibetur *στειρά στειρα, πελεία πέλεια* (quod nomen Gaza scite reddit *livia*), *γραία γραία, κραυρά κραῦρα*. Altera distinctionis ratio posita est in declinatione, quo nomina propria distinguuntur a participiis. Itaque unum planetarum *Φαίνονα*, latine Phaenona, dixerunt, alium *στίλβονα* Plutarch. de Anim. Procr. XXXII. 327. T. XIII. de Def. Orac. XXXVI. 358. T. IX. sed tertium quendam *Φαίθοντα*. Neque in illis sibi constant; *τοῦ φαίνοντος* legitur per omnes codd. Aristot. de Mund. II. 392. Bekk. et ex Platonis *Epinom.* p. 987. C., ubi pari consensu *Φαίνονα* scribitur, Plutarchus de Placitt. II. c. 15. et 16. *Φαίνοντα* affert et *Στίλβοντα*, quo Manetho utitur V. 72. omisso nomine quod ex contextu et continuatione sermonis patescit ut *οὐτ' ἐῶος οὐθ' ἔσπερος οὕτω καλός* Aristot. Nicom. V. 1. p. 1129, 28. *Στίλβονα* mendose Stobaeus *Ecl.* I. 25, 516. Eademque est in nominibus hominum propriis fluctuatio, de qua pauca dixi in *Aglaophamo* T. I. 733.⁴⁴) Verum de simplicibus longior sermo restat.

43) Nicand. Ther. 570. *χιλοὶ ὅτε γλοόουσι, νέον δ' ἀπεχέατο ποιήν*, quo loco Bernhardt Synt. p. 417. Adn. 65. inauditam comminiscitur numerorum enallagen, *νέον* non est nuper sed novale *νειόν*. Ac fortasse *ἐπεχέατο* scribendum, *quum novalia sibi herbam induunt*.

44) Usitatissima sunt simplicia *Βρέμοντα* Quint. Cal. XI. 41. *Θέοντα* Aelian. H. Ann. XI. 13. *Μένοντα* Quint. X. 118. *Ἀρήγοντος* Strab. VIII. 343. *Θρασύνοντος* Hippocr. Prorrh. I. 172. T. I. et in Inscriptionibus graecis latinisque *Κρατόνοντος* Boeckh. T. I. N. 199. *Σώζοντι* N. 244. *Spondonti* Murator. N. 1003, 6. *Αυξανοντι* N. 784, 8. etc. quod genus est homericum *Μέδοντα*, nec pauca cum praepositionibus composita: *Παραβάλλοντι* Paus. V. 6, 2. *Συμφέροντι* Boeckh. N. 266. *Anatellonti* Murat. N. 1583, 12. etc. Sed nominum modo declinantur *Φέροντα* Quint. II. 238. *Μέλλωνα* Xenoph. Hell. IV. 4, 5. (alii *Μέλωνα*) *Πείθωνος* Arrian. Al. VI. 6, 1. *Μένωνος* multis locis et *Παρμένωνος*, quod et *Παρμένωντος* scribitur v. Schaefer. ad Dem. App. T. IV. 521. quorum difficilis ob paronymorum similitudinem dijudicatio. Theognostus *Anecd. Cram.* II. 33, 20. *τὰ εἰς ὄων μὴ ὄντα μετοχικὰ διὰ τοῦ ὦ γράφεται (κλίνεται) Τελέσων Τελέσωνος· τὸ δὲ Ἰψίζων ὄνομα ποταμοῦ ὡς μετοχικὸν διὰ*

§. 4.

Nimirum igitur quaeritur, suasne utrumque genus nominum et proprias radices habeat an unum ex altero procreverit, substantiva ex adjectivis an contra. Quod ut ordine explicetur, primum de verbalibus exponam, quae in substantivorum similitudinem incurrunt, tum paronymorum flexus et varietates, quoad scitu opus videbitur, pertractabo. Nomen *οἱ χυτοί*, ubi pro *χώματα* dicitur, nemo erit quin adjectivum esse confiteatur pariter ut latinum *fossa*. Item *βλαστός*, *ιστός*, *κεστός*, *οιστός* v. Etym. M. p. 620, 8. 45) *Γακτός κλάσμα* Hesych. *μορτός*, *κρότος*, *παστός*, *ράκτος*, *ξυστός*, *σειστός*⁴⁶⁾, *στρεπτός*, *σηπητός*, *στατός*⁴⁷⁾, *φρυνκτός*, etsi nonnullorum ipsa themata (*βλάω*, *σκήπω* etc.) evanuerunt, tamen quin e participialibus conversa sint, hoc minus dubitationis est, quod multorum extant neutra, *βλαστόν*, *στρεπτόν*, *παλτόν*, *σκᾶπτον*, *χυστόν*. Ac *φόρτος* quoque sola vocalis trope (nam accentus rationem hic nullam duco) distinguitur ab eo, quod est *φερτός*. Sed eadem hac terminatione ea quoque utuntur, quae aut a nullo verbo commode repeti possunt, ut *μύτος* sive

τοῦ ντ. Illud rectius *Τελέων* scribitur Anth. Pal. VI. n. 35. in *ωνος* declinatum ut *Λύσων* Paus. I. 3, 4. *Ἀλέξων* Polyb. I. 43, 4. *Κτήσων* Athen. I. 16. F. *Βρύσων* Arist. Soph. El. c. XI. *Βλύσων* Diog. VIII. 1. *Κλήσων*, *Παύσων* omniaque his similia; de *Τελέσας*, *Τελέσαντος* Athen. V. 220. B. merito dubitatur. Cum aliis orationis partibus composita participiorum modo declinantur *Πολυτρέπων* Lucian. Conviv. §. 20. *Πολυπέτρων* etc.

45) Consimilis nominis ellipsin habent *φαλαρικά* Hesych. i. e. *falarica*, *ὁ λιθοβόλος* Athen. V. 208. C. *ὁ πικρόφορος* (malleolus) *ὄξυβελής*, quod Homerus cum *δίστός* conjungit, Diodorus autem non semel, ut Schneiderus ait ad Vitruv. T. III. 338. sed saepius cum *καταπέλτης* L. XVII. 24. et 85.

46) *Σειστός*, *κόσμος γυναικίος* Moschop. Sched. p. 8. *Ἀνάδετος*, *κόσμος γυναικίος ὡς καὶ ἀναδέσμη λέγεται* Philem. Gramm. §. 33, 245.

47) Pro *στατός χυτόν*. Hesychii glossa *Στάτος* (*στατός*) *σκᾶφη* pertinet ad *σκαφηφορίαν* opificum, de quibus est Sophoclis versus, *ὁ χειρῶναξ λέως, οἱ τὴν Διὸς - Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε*. Idem *Στατή κάρδοπος*, quod nomen Apostolius Albertii ad Hesych. s. *Καρδόπιον* interpretatur *σκᾶφη*.

μοτός, χόρτος, προικτός, γλουτός, ἀγοστός, μάστος, οἶκτος, nisi hoc ab οἷζω, antecedens a μάω, unde μᾶ et μάρμη, repetere placet; aut a verbo quidem originem sed diversam adjectivo significationem habent ut κοίτος, οἶτος, φοίτος (utrumque ab ἴω v. ad Aj. v. 896.) νόστος, quod Suidas a νέομαι ducit, ὀντός, de quo v. Wesseling. ad Diod. XX. 60. p. 468. Postremo hic suggestus, fluxus, luxus, repulsus, offensus, etsi a verbis propagata sunt, tamen declinatu distant ab adjectivis; feminini vero generis substantiva, accessa, (nisi hoc dicitur adjective ut sol occasus) defensa, offensa, repulsa aliaque in Aglaoph. T. II. 1074. allata, si formam intuemur, nihil discrepant a participiis, at significationem longe aliam habent; quare pro substantivis valent perinde ac masculina repulsus, offensus, a quibus hoc unum differunt, quod proprie dicuntur, illa per translationem. Sed cum adjectivorum et forma et potestate ad amussim congruunt strata v. Muratori ad Paullin. Natal. XII. 375. inserta, voluta, tonsa, collecta, prosecta, deducta, expensa, fossa⁴⁸⁾, ac si casus tulisset ut pro ταφρός ὀρνυτή, quo Homerus uti solet, neque abstinit Xenophon, uno verbo diceretur ὀρνυτή, quemadmodum κεστός, ναύλοχος, ῥόθιος, προβλής, πατρίς, τρήρων, quibus ille substantiva adjungit, postea pro substantivis usurpata sunt, num igitur illud, quia appellativi vim obtinuit, adjectivorum numero excludi par videretur? Equidem illud eodem jure esse puto, quo χυτός si pro χῶμα ponitur, idque confirmo exemplo substantivorum δεξαμενή, εἰαμενή (ἤμενος χῶρος Theocr. XIII. 40.), ἀγόμεναι et similibus v. ad Phryn. p. 322. de quorum ortu inter omnes fere convenit. Verum id accuratius explanandum est et exemplis pluribus. Nominum λεπαστή (lepista) sive ut alii scribebant λεπάστη Athen. XI. 484. F. παλαιαστή, πελλαστή, πελλυντή, origo parum claret, sed κοίτη, ἀορτή, ἐορτή sive ὀρτή (ut ἐόργη, πρασόργη), ἀήτη, δαίτη, μορτή⁴⁹⁾, manifestam habent cum verbis cognationem,

48) Ambigua sunt caesa, remissa, secta, nota, vindicta.

49) Hoc non epitheton est vocis μοῖρα ut οἶνον τετάρη Herodo. IV. 52, 2. δεκάτη, ἡμίσεια, ἡμιολία, τριταία Hesych. sed vicarium.

ipsumque ἀρετή Theo in Anecd. p. 1449. participiale esse statuit ex ἀρεστή corruptum. Ac videor mihi intelligere unde sit orta opinio. Etenim occurrebant Grammaticis substantiva verbalia θάνατος, κάματος, ἔμετος, κοπετός, τοκετός, γενετή, τελετή, μελέτη, insidebat in mente memoria vocabulorum, quae ipsam adeo participii passivi, quod Latini in *tus* finiunt, significationem prae se ferunt σκελετός id est ἐσκελευμένος Herodian. Epim. p. 122. κάπετος οἱ δὲ σκαπετόν Hesych. id est fossa et personale γαμετή, quod cum ἐλετός, μενετός speciem atque formam eandem sed relationem ad unum certum subjectum habet ut θρεπτή, ἐδνωτή, ἐγγυητή, sponsa. Sed si quid in his residet dubitationis, manifestior est aliorum adjectivorum ad substantiva transitio. Etenim in magno numero epithetorum terrae, quae substantivorum modo usurpantur, τραφερά, ξηρά, στερεά, ἥπειρος, χέρσος, σταθερά Anth. Pal. VII. n. 393. ψαφαρά XII. n. 145. verbale quoque reperitur βατή sive cum accentu substantivi βάτη Etym. M. et pro θάλασσα simpliciter dicitur ὕγρά⁵⁰), ἀτρυγέτη Anth. App. N. 234. ἀμίαντος Aeschyl. quod Blomfieldius ad Pers. Praef. XXV. minus accurate cum femininis ἀνθεμουρογός et οἰστοδέμων confert, quorum ambitus longe est circumscriptior, praetereaue γλανκή, quod Goettlingius ad Hes. Theog. 440. dubitat an Γλαύκη scribendum sit, et πλάτη Hesych. hoc est πλατεῖα nisi ille πλωτή scripsit, et πλείστη ἢ θάλαττα apud eundem, id est navigabilis, ut Πλεῖστος Delphorum fluvius Athen. III. 82. A. cujus ultimam acuebant accolae v. Alberti ad Hesych. s. h. v. Lehrs. de Arist. p. 272. et Πείτοι sive

50) Ζύγραν ἢ ἰδιωτικὴ παραφθορὰ ὕγρον τινα τόπον λέγει Eustath. p. 295, 28. pro διύγρα incertum an pro substantivo ὕγρα id est ὕγρασία ut ψύγρα. Arcadius p. 104, 16. στήβη (στίβη) ἢ ψύγρα, id est ψυχρία v. Schol. Odys. V. 476. Pro θάλασσα scriptor affectatus ap. Joseph. Syn. IV. 525. T. III. ὕγρά dixit: ἐκ τῆς ὕγρας τὸν ἀγρευτῆρα λίνον ἀνέσπασε νεκτῶν (fort. νηκτῶν) πλήθοντα καὶ κολπούμενον εἰς εἰρουχανδοῦς, pro quo fortasse εἰς εἰρουχανδῆς scribendum, ut Anonym. περὶ τελ. λογ. p. 579. τὸ εἰρουχανῆς ἀντὶ τοῦ πλατύ. Masculinum illud τὸν ἀγρευτῆρα λίνον apponendum est Aeschyleo Choeph. 507. τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῶζοντες λίνον. Λίνος appellativum Zenodotus legisse videtur Il. Σ. 570.

‘*Ρειτοί* s. ‘*Ριτοί* Atticae torrentes Anecd. Cram. II. 256. et 293. Siebelis ad Paus. I. 38, 1. Interpp. ad Thucyd. II. 19. ⁵¹) quae qui consideraverit, praecipue res generales his et hujusmodi epithetis vicariis cumulatas esse sentiet. His finitimum est *κομιστή* id est *τροφή* Hesych. et quod Grammatici eodem modo interpretantur, *ἀκτή*, neque *ἀκοστή* in epithetorum numerum referre dubitavit Buttmannus Lexil. T. II. 172. quae intuiti non admodum incredibile videbitur, quod Helladius affirmat p. 871. *ἄρτος* quoque adjectivum esse, si praesertim meminerit affinium *ἄρμα*, *πρόσαρμα*, *ἀρμαλιά*, *πρόσοισμα*, *προςφορά*, cum verbis suis *προσαίρεσθαι* et *προσφέρεισθαι* v. Casaub. ad Athen. III. 81. B. et Plautini *sumtu atque vestitu tuo* Capt. II. 2, 72. (252.) quibuscum *ἄρτος* partim ortu partim significatu congruit. His rerum maxime generalium vocabulis subnectenda sunt discretiva, hoc est ea, quae varias ejusdem rei formas denotant, pleraque verbalia, non ita multa alterius generis. Primum nomina mazarum aliorumque edulium, *ἀλλᾶς*, *ἄζυμος*, *ἔγχυτος*, *μυττωτός*, *ναστός*, *στρεπτός*, *χαρίσιος*, *ψαιστός*, *πλακοῦς*, *σησαμοῦς*, *σησαμῆ*, *ἔρεικῆ*, *κοπτῆ* ⁵²), *γογγύλη*, *ὄλη*, *πάστη*, *τρουπή*, *φυστή* ⁵³), *φώκτη*, *ψάκτα* ἢ *ψωκῆ* *μάζα* Hesych. *ψυκτά* ἢ *πεφρυμένη* *μάζα* Id. et aliter inflexa *κεγχρίνη*, *δριθανίνη* nisi haec substantiva sunt, ut *χοιρίνη* aliaque macroparalecta, de quibus alio tempore dicetur, *κριθαία*, pasta, tracta, granea, fabacea, lucanica, pa-

51) Apud Arcadium p. 78. l. 25. *στράτος τὸ μὴ ἐπὶ ἀθροίσματος* intelligi debet *Στράτος* urbs v. Tzschuck. ad Strab. X. 47. et in sequentibus p. 79. l. 1. *τὸ δὲ ἐπὶ ἀριθμοῦ* scribendum *τὸ δὲ τρίτος ἐπὶ ἀρ. βαρύνεται*, et in Etym. M. 714, 44. *τὰ εἰς τὸς — παραληγόμενα τῷ ἰ ἐκτεινομένῳ βαρύνεται κῆτος* (scr. ‘*Ρῆτος*), *μῆτος* (scr. *οῆτος*), *Τῆτος* (*Τῆτος*) *ποταμός*, idem, puto, qui *Τῆτων* vocatur, unde novitii auctores Tritogeniae nomen repetunt. Tum Arcadio pro *πλατός* p. 79, 13. reddendum *παλτός* et l. 17. *οἰστός* pro *σιστός*, *παστός* pro *πλαστός*.

52) *Κοπτῆ* edulium, *κόπτη* porrum sectile dici, non temere sumi videtur v. Schweighaeuser. ad Athen. T. VII. 575.

53) *Φυστή* *περισπωμένως* Moeris, alii *φυστή* scribunt et ad *φυρῶ* referunt; *παστά* Photius, nec raro *πάστη* v. Interpp. ad Poll. VI. 56. ut et *φώκτη*. De *καρδάμη* dixi in Aglaoph. p. 1076.

teta, quorum longe maxima pars vere adjectiva, cetera adjectivorum simillima, universa autem unistirpia sunt, hoc est, differentias significant rei, cui commune est nomen ἄρτος et μάζα, eamque ob causam aut masculine appellantur sicut ἐψητοί Phot. et φρυκτοί scil. ἰχθύες, aut feminine sicut σεπλῆσῆς vocabula, στακτὴ stacta, σχιστή, φρυκτὴ, κηρωτὴ, πισσηρὴ, lixivia, ἔμμοτος, ἔμπλαστος, pro quo posteriores ἔμπλαστρος asciverunt v. Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 10, 407. T. XIII. et σηπτὴ, quod ad δύναμις refertur. Hinc sequentur quae singula singulis attributa sunt rebus eodem genere quo substantivum, cujus vicibus funguntur ut δετὴ, πλεκτη, et paronyma participialia, id est participiis assimilata ἀστραγαλωτὴ, plumbata, λεπασσὴ, cassita⁵⁴). Ita πλεκτη⁵⁵) feminine enuntiatur propter praestructum ei nomen μήρινθος vel σχοῖνος vel quod Homerus Od. XXII. 175. adjunxit, σειρά. Δετὴ facile refertur ad λαμπάς vel δάς, ἐνετὴ ad πόρπη vel περόνη, ἐμβάτη⁵⁶) ad ἀσάμινθος vel πύελος vel δροίτη Arcad. p. 115, 18. denique cur ἐρικτὴ (Phot. s. Πόλφοι) sive ἐρικτὴ (Suid. s. Ἀθάρα) et πυριάτη⁵⁷) feminine pronuntiantur, causa non alia est quam quia πάγη et πιτύα hoc genere appellata sunt, quarum rerum non differentiam (specificam), sed qualitatem declarant adjectiva illa, sicut ea πύελος, in quam lavaturi descendunt, ἐμβάτη dicitur et is σίκυος, qui non editur nisi maturus, πέπων, quod plurimum abest a primo genere neque nihil discrepat a secundo. Sed nulli horum plane simile videtur πηκτὴ tendiculum aucupum significans, quae aliter πάγη vocatur et παγίς. Namque ἐνετὴ et ἐμβάτη notionem nominum, quibus adjunguntur, accuratius circumscribunt sed πηκτὴ nihil amplius ostendit quam παγίς,

54) Masculina hujus generis sunt χειριδωτός, ἀλυσιδωτός, λεπιδωτός, braccatus, manicatus, galeritus, auritus, ratitus, cinctus, nasutus etc. v. ad Ajac. Add. p. 486.

55) Πλεκτὴν οἱ Ἀττικοὶ τὴν σειράν Poll. X. 142. Oxytonum est Aesch. Choeph. 248. Eur. Troad. 958. paroxytonum Plat. Legg. VII. 824. B. Arrian. Peripl. Erythr. p. 14. consentientibus ubique libris.

56) De accentu v. Dissert. VI.

57) Photius Πυριάτη οὐχὶ πυριάτος οὐδὲ πυριάτῃ ὀξυτόνωσ.

quare illud non conferam cum ἐμβάτη, ὕγρα et ceteris, quae sensim locum occuparunt eorum substantivorum, quibus apponi solita erant. Etenim, qui primus tendiculum appellavit, potuit substantive πῆγμα dicere vel adjectivo neutrali πηκτόν, ut ξυστόν, παλτόν, φυτόν, vel, ut substantiae notionem clariorem redderet, reclinato accentu πῆκτον ut ἄλητον⁵⁸), ἄρπαστον, κάρτον v. Niclas. ad Geopp. II. 6, 33. III. 5, 9. τίλτον (si modo a verbo ductum) sive τιλτόν v. Interpp. ad Athen. III. 118. E. sin vero masculini generis notio apud eum praevaleret, πηκτός vel πῆκτος appellari licuit ut παστός, ξυστός (xystum), σκηπτός, quemadmodum idem vasculum salinus nominatur et salinum, graece autem ἀλιά, nomine romano salinae in alium intellectum verso. Sed placuit eodem genere uti, quo πάγη, παγίς et πηκτίς⁵⁹) effertur, sive quod hae voces jam prius receptae post genitam in similitudinem sui traxerunt, sive quod res, quae ita vocitata est, natura sua feminino propior visa est; quod si ponimus, posteriorem formam non ad prioris genus grammaticum accomodatam sed utramque seorsum a stirpe editam dicemus.

§. 5.

Jam ut ad reliquas terminationes veniamus, βοεία boia substantive dicitur ut ταυρεία⁶⁰) taurea, scutica. Nomen ἐγχεία Grammatici proparoxytonôs ut Ἀμάλθεια scribi debuisse

58) Sic semper scribitur apud Hippocratem v. Foes. Oec. et Eustach. ad Erotian. p. 64. quo mirabilis est ἄλιτον in Aretaei libris identidem repetitum Cur. Acut. I. 10, 237. II. 2, 250. c. 5, 272. Dint. II. 4, 534. c. 12, 340. ubi semel cod. Harl. ἄλητον praebet. Ἄλητόν tamen est oxytonum ap. Hesychium ut ἄρπαστόν Athen. I. 14. F. Artemid. I. 55. In Athen. VII. 297. F. ἢ ἄλητα ἢ ἄλητα (codd. ἄλιτα) alterutrum delent Critici, immemores homerici ἄλητα τέχονσαι καὶ ἀλείατα Odys. XX. 108. ἄλητον καὶ ἄλητον Hipp. de Nat. Mul. p. 544. T. II. ἀλήτων κἀλήτων Athen. XI. 500. F. prius accentu eodem quo ἄητον.

59) V. Schneider. ad Aristot. T. IV. 65. Siebelis ad Paus. T. IV. 126.

60) Photius Μάραγμα μαστιγος εἶδος, οἷον ταυρεία, quo Artemidorus utitur. In Geopp. XIV. 25, 3. ὁ ἐν τῶν κροτάλων καὶ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος, non tympanum significari videtur sed scutica bubula; ταυραία

affirmant, sed attice productum esse ut *ιερεία* v. Etym. M. 313, 15. quo substantivum esse declarant. Sed est potius adjectivum *hastilis* pro *hasta*, accomodatum illud generi synonymorum *λόγχη*, *αίχμη*, *αίγανέα*, *κάμαξ*, eaque ratione ab *ὄξεια* distinctum, quod huic, si absolute ponitur δι' *ὄξειας δραμεῖν*, certum quoddam substantivum subtinuit, sive illud est *λόγχη* ut veteres tradunt v. Suid. s. *Ὀξεια*, sive aliud huic simile, *ἐγγεῖνη* autem tam definitam habet potestatem ut nullo supplemento opus sit. Sed difficilior est de *νευρεῖη* Theocri-teo dissertatio, quod Grammatici, quum de trisyllabis oxytonis in *εῖα* disserunt *παρειά*, *ἀρειά*, *φορειά* (foria) ὁ βόρβορος Arcad. p. 98, 24. Draco p. 25, 16. Etym. M. 139, 30. Gud. p. 296, 20. pariter ut *ὄρμειά*, *στειλειά*, silentio praetermittunt, etsi congruit cum illorum canone, quo nomina in *εῖα* si οὐσίαν significant, oxytona sunt *παρειά*, *φορβειά*, *ζειά*, *φειά*, *χειά*, sed ἐπὶ πράγματος gravantur, *μνειά*, *χρειά* Etym. M. 410, 15.^{στ}). Quaero igitur, substantivumne sit *νευρεῖη* ex *νευρά* productum an femininum adjectivi *νεύρειος*. Ac productionis illius exempla reperiuntur aliquam multa, nec solum proparoxytona ut *χώνεια* et *κώδεια*, quae alio loco disputata sunt, sed etiam oxytonum *φορβειά* ἢ *φορβή* Suid. quod Festus confirmat *Forbeam antiqui omne genus cibi appellabant*, nisi illud quoque *φόρβεια* scribendum est vel diastolae causa. Adjectivi autem *νεύρειος* testis nullus, neque causa apparet remoti ad ultimam accentus. Sed videmus tamen id permultis accidisse adjectivis, ut naturam suam prorsus exuerent unigue generi adstringerentur vel masculino vel feminino, ut *ἐγκέφαλος*, *δακτύλιος*, *ὑπερος*, *ὑπερον pistillum*,

vero apud Graecos posterioris aetatis tubae est genus v. Du Cang. Gloss. T. II. 1536. quam Eustathius βόϊνον appellat ob speciem.

61) Arcadius addit *λεια* et *δεια* i. e. *ἐνδεια*, Schol. II. XXI. 493. *πέλεια ὡς Μάλεια καὶ Θάλεια* sive *θάλεια*, quod nomen Etym. M. a verbo repetit *ὡς θέρεια*, *Ἔμεια*, et interdum paroxytonōs scribitur, *κῶμοι καὶ θαλεῖται* (id est *θαλίαι*) Plut. V. Anton. LXXI. *θαλεία* (ὡς?) *παιδεία* Hesy-chi. *Μέρεια* *φυλῆς μέρος* Idem. *Σκάνδεια* εἶδος *περικεφαλαίας* Schol. II. X. 268. commenticiium esse iudicat.

ὑπέρα *opifera*⁶²⁾, quorum usum adjectivum testatur latinum *super* sive *superus*⁶³⁾ et superlativus ὑπερώτατος, tum αὐλαία, κεραία, mulleus, trabea, orea etc. Hinc de nominibus morborum scrupulus injicitur et dubitatio: ὕδερως, ἵκτερος, χολέρα, quod hoc accentu notatum est Galen. Comm. IV. in Hipp. de Artice. c. 38, 727. T. XVIII. P. II. Diosc. Mat. III. 41, 382. etc. exemplo masculinorum et ex praescripto Herodiani Epim. p. 218. sed et oxytonòs scribitur ut adjectiva solent Hipp. Aphor. CXXV. 726. T. III. Aret. Cur. Acut. II. 14. Adjectivum λιχανός Hipp. Mul. I. 703. T. II. Lucian. Tim. §. 54. Athen. I. 15. D. ubi substantive dicitur ἡ λίχωνος, accentum ad principium rejicit, ut πόλιος Oppian. Cyn. III. 310. nisi vitium est exemplarium, νυμφίος vero et fortasse γομφίος⁶⁴⁾ a prima ad proximam, alia ad postremam ut χαραδριός Schol. Arist. 269. οὐλή scil. σάρξ, de quo miror Buttmani judicium Lexil. I. 195. ἡ νεά, quod tamen ipsum apud Theophrastum et alios νεά scribitur; ἡ λισπή, si quidem Appollodorum auscultamus, ἡ λαλιά, ἡ σποδιά, ἡ παιγνιά, et periecticum ἡ ἐσχαιά, quod qui cum ὑστάτιος, μεσσάτιος, δευτάτιος, comparaverit, non verebitur adjectivum dicere, in substantivi locum ditionemque transgressum ut ὑστατιή βιότοιο Quint. X. 102. XIV. 315. sed mutato propter significationem topicam accentu. Trigenera vero, quorum prima femini posito paroxytona est, unum casum ambiguum habent, primum dico numeri pluralis, soloque accentu distinctum: Ἡμεραι

62) Ὑπέρα ab ὑπερ repetit Eustathius p. 1534, 8. indidem ὕπερον Etym. M. 779, 8. Ὑπέρα Athen. I. 51. B. Ὑπάτη et τὰ Ὑπατα locorum nomina situm significare videntur.

63) Sicut infer ἔντερος, dexter δεξιτερός, ager ἀγρός, venter γέντερος Hesych. pro ἔντερος, vester σφέτερος, cicer κικερός, lacer λακερός, vesper ἑσπερος, imber ὄμβρος, acer, acrus, acer-bus ut superbus.

64) Fortasse dixi, quia adjectivum γόμφιος non reperi, quod si extaret, γομφίος latinis *molaris*, *genuinus*, comparari posset; γόμφιοι ὀδόντες Aristot. H. Ann. II. 2. p. 501, 24. (cod. γομφίοι) de Gener. Anim. V. 7. p. 788, 7. Galen. de Ossib. V. 753. T. II. Hesych. s. Κόμβοι et Κόμποι etc. Νυμφίος ὕμνος contra regulam scriptum Nonn. XLVII. 464. v. Goettling. de Acc. p. 172.

τὸ τριγενές, ἐπὶ δὲ τοῦ μονογενοῦς ἡμέραι· οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι προπαροξύνουσι, αἱ ἡμέραι, αἱ αἴτιαι. Πάλιν αἱ Ροδῖαι φαρμεν ἐπὶ τοῦ κυρίου παροξυτόνως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθνικοῦ αἱ Ῥόδιαι⁶⁵), καὶ ὑπάται ἐπὶ τῆς χορδῆς, ὑπάται δὲ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ Anecd. p. 1254. Ac postremo vocabulo haec distinctio minus necessaria est, quia femininum nisi de chorda rarissime dicitur, κανονιδ' ὑπάτην Philipp. Epigr. XVII. 216. T. II. Anth. Pal. VI. n. 62. et τὰν ὑπάταν ἀρχάν Ep. Adesp. DCVII. Append. N. 285. quo loco nonnulli ὑπάτων scribunt; sed centies legitur ἡ ὑπατος ἀρχή apud rerum praesertim romanarum scriptores Polyb. III. 40, 9. Diod. XI. 51. Dionys. Antt. X. 33. Appian. Civ. III. 82. Dio Cass. LXII. 23. Onosand. Prooem. p. 2. ὑπατος ἐσθῆς Appian. Civ. II. 122. τιμή Zosim. V. 18, 435. etc. Multoque minus opus erat composita παρῦπάται Gaudent. Introd. Harm. p. 18. et παρανήται Euclid. Sect. Can. p. 35. et 36. Alyp. Introd. Mus. p. 2. adjectivorum modo accentum retrahere, quorum a similitudine genitivi quoque desciscunt τῶν παρανήτων καὶ παρῦπατῶν Gaudent. p. 18. Aristox. Harm. II. 52. Eadem circa alia observatio, quae usus communis ab adjectivis secrevit et disjunxit: αἱ ὑπέραι Hesych. Suid. Harpoer. Orion. p. 154. Moschop. Sched. p. 138. αἱ εὐδῖαι Arist. H. Ann. VIII. 15. p. 590, 15.⁶⁶) Theophr. Caus. III. 23, 5. αἱ περικεφαλαῖαι Hesych. s. Καισάραι, αἱ κεραῖαι Thucyd. VII. 4. Athen. V. 208. B. Nonn. V. 7.⁶⁷) αἱ σκελεῖαι quod male σκελεαί scribitur Poll. X. 168. et Hesych. αἱ κυνεῖαι etc. quorum omnium genus masculinum in-

65) Sed *Μουσῖαι* vulgatum Apollon. I. 1115. contrâque Atticorum nonnulli substantiva αἰτίαι, ἡμέραι, sic pronunciasse dicuntur ut pro secunda acuerent primam.

66) *Εὐδῖαι* Bekkerus scripsit tacite; novi quidem poetas εὐδῖος et ἔνδῖος interdum producere, sed illud mihi praeter opinionem incidit.

67) Id exemplum alienum est si adjectivi oblitterati accentus is est quem poscit Etym. M. 539, 19. κεραῖος ὄφειλεν εἶναι ὡς κνεραῖος, οὐδαῖος (et λεπαῖος puto). Arcadius p. 44, 4. τὰ παρ' οὐδετέρων γενόμενα ὀξύνεται γηραῖος, κραταῖος, fortasse intelligi voluit quae possessiva non sunt sicut δηραῖος acuitur ἵνα μὴ σχῆ τύπον κτηνικόν Etym. M. 417, 30.

usitatum est; neque *κράνειαι* recte scriberetur Athen. IV. 131. D. nisi primus casus *κράνεια* accentum substantivi accepisset. Sed impeditior est quaestio de adjectivis trium generum, quorum feminina forma substantivi munere fungitur. Haec enim accentum plerumque in ea syllaba retinere videmus, cui impositum habet nominativus: *αἱ κεφαλαῖαι* Galen. de Simpl. Fac. XI. 25, 303. *αἱ ἐταῖραι* Xenoph. Anab. IV. 3, 14. etc. modo remittere in praecedentem *αἱ ἡμιόλιαι* Arrian. Alex. VI. c. 1, 1. c. 18, 7. eoque convenire cum adjectivis masculinis *κεφαλαῖοι*, *ἡμιόλιοι*. Sed saepe etiam diverso a masculinis accentu insigniuntur: *αἱ πλαγίαι* Apollon. de Pron. p. 71. *αἱ βοεῖαι* Nonn. XXIII. 110. XXVIII. 32. Paul. Sil. Ecpfr. Soph. I. 130. *αἱ τραγεῖαι* Theocr. V. 51. *αἱ τροπαῖαι* Arist. Probl. XXVI. 40. Theophr. de Vent. V. 32. quanquam adjectivi quoque accentus instabilis est, *αἱ λινεαῖ* (funiculi) Bito de Constr. Mach. p. 112. (in margine bis scriptum *λιναῖαι* ut paullo post *ἡ κωολιναῖα* p. 113.) *αἱ ὕστεραι* Hipp. de Nat. Mul. p. 550. T. II. Aristot. de Gen. Anim. I. 2. Plato Tim. p. 91. B. Quare vix quisquam pronuntiet, utrum magis ex consuetudine veterum sit *εὐναῖαι* Hesych. an quod in cod. legitur *εὐναιαι*, vel *αἱ Κνανεαῖ* Arrian. Peripl. Eux. p. 137. ed. Blanc. an *Κνάνειαι* Himer. Or. XVI. 3. quod a forma ordinaria paullo longius discessit, et huic simile *αἱ Χελιδονίαι* Scylax c. C. 299. Steph. s. h. v. an *Χελιδόνιαι* Dionys. v. 128. *Χελιδονίων* cf. Adn. ad Aj. 108. p. 119.⁶⁸) *Ἐπώρεια* per omnes Herodoti libros vulgatum est I. 110. cui convenit singularis *ὑπόρεια* IV. 23. sed discordat *ὑπορῆη* II. 158. Verum ne disputatio eodem diutius insistat vestigio, finiam si addidero, illos qui II. IX. 153. *νεάται Πύλον ἡμαθόεντος* scripserunt pro *νεάται*, puerilis inscitiae, cujus insimulantur, absolvi posse, si nomen substantivum *νεάτη* intelligi

68) Demosth. Fals. Leg. 429, 1. *ἐντος Χελιδονέων καὶ Κνανέων*, Bekkerus ex optimo Parisiensium *Χελιδονείων* edidit; *τῶν Κνανέων* Scymn. Fragm. v. 77. Diod. XI. 3. XII. 4. In Nonni Epit. CCLXXIV. 336. *τῶν ἀσπίδων τρία γένη, χερσαῖαι, χελιδονίαι, περιπτενάδες*, aut significatur *ἡ χελιδονία καλουμένη* Galen. Ther. ad Pis. VIII. 234. accentu non retracto, aut *ὁ χελιδονίας ὄφις*, quod Passovius perperam *χελιδονιάς* scribit.

voluerunt, sic ut *περάντη* dicitur ac *περαία*, *ἔσχατιά*, *ἀντολίη*, quod quum plerumque pro *ἀνατολή* valeat⁶⁹), idem tamen adjective dicitur *ἀντολίη ἄρουρα* Nonn. XXV. 98. mansitque hoc in novitio nomine Natolia et in proprio Anatolius ut Eutropius.

§. 6.

Hactenus disputavimus de nominibus, quibus res significantur corporeae, quorum si maxima pars ita comparata est, ut ex adjectivis nata esse videatur, nihil tam consentaneum est, quam eandem suspicionem transferre in contrarium genus. Ac jam alio tempore ad Aj. v. 208. magnum contraxi numerum adjectivorum, quibus diei noctisque partes significantur, *ἀμφιλύκη* v. Voss ad Arat. 746. *ἑώρα* sive *ἠοίη*, *ἐνδία*⁷⁰), *ἑωθίνη*, *ὄρθρία*, *πρωία*, *μεσημβρία* (*μεσημερία*), *δειελίνη*, *ἑσπέρα*, *ἑσπερία* Oppian. Cyn. I. 138. Maneth. II. 422. *ὄψια*, *ὄρφναία*⁷¹), *ζοφία* Eryc. Ep. I. 7. Anall. T. III. 12. *σκοτία*, et tempora anni *θερεία*, *χειμερία*, *χειμερινή* Herodo. I. 202. *ώραία*, *auctumnus*⁷²), coelique qualitates *αἰθήρια*, *γαληναία*, *εὐδία*, *νηνεμία*, *νοτία*⁷³), quorum nominum pleraque

69) Differt hoc ab *ἀναρρόπια* et *καταρρόπια*, *ἀποτομία*, *ἐπιτροπία*, *ἐντροπία*, *συντομία*, *ἑπεροπία*, *συντομία*, *οστροπία*, quod haec parasyntheta sunt nec sine aliquo significationis discrimine; *ἀντολίη* vero merus est paraschematismus ut *ἀποτροπία*, *συνηβολή*, *ἐπιδρομή*.

70) Eustath. p. 1505, 9. *ἀναλογεῖ τὸ ἐνδιος πρὸς τὸ εὐδιος οὗ θηλων ἐνδία, ὃ ἐστὶν εὐαερία*. Suidas *Εὐδία ἢ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα*.

71) *Δὶ ὄρφναίας* Eur. Suppl. 994. *φάος-ὄρφναίη* Apollon. II. 670. Primitivum *ὄρφνη* nihil aliud est, quam adjectivum substantivi accentu notatum saepiusque *ὄρφνή* scribitur ut Stob. Flor. LXXIV. 61. p. 445, 18. in Epigr. ap. Diog. La. IX. 16. pro quo in Anth. P. IX. n. 540. *ὄρφνη* editum, neutrum male, etsi illud rejicit Schaeferus ad Theogn. 1075. Suidas *Ὀρφνή ὄξυτόνως σκοτία νύξ*.

72) Verbale videtur ut *alamnus*, *Vertumnus*; paronyma *pilumnus*, *Picumnus*. Idem *auctumnus* dicitur genere neutro ut *hornum*, *vernum*.

73) Hom. II. VIII. 307. *καρπῶ βριθομένη νοτίησι τε ειαρίησι*, Eustathius p. 715, 2. supplet *προαῖς*, fortasse ex Odys. VII. 119. *ζεφυρὴ πνεύουσα*, unde Hesychii glossa pendet *Ζεφυρὴ ἢ πνοή*. Sed hoc loco participium adjectum est ejusmodi ut nomen *πνοή* ne desideretur quidem, illic *νοτία* substantivi locum obtinet ut Aristot. H. Ann. V. 17. (19.) 2. *εὐδία καὶ νοτία*.

veteres adjectivorum loco ducunt ipsumque tempus diurnum Eustathius p. 979, 22. proprie *ἡμέραν κατάστασιν* dictam esse censet, eique confert p. 427, 24. noctis nomen *δειδιά*, quod Suidas et Etym. M. interpretantur *ἡ σκοτία*. Et ad explicandam ellipsin, si quo supplemento opus est, non infitior aptissimum esse illud usuique convenientissimum, nam *κατάστασις βορεία* et *νοτία* legitur Hippocr. Aphor. III. 14, 723. T. III. Paul. Aeg. I. 53. p. 14. Magis tamen credible videtur, nomen *ώρα* aut ipsum antiquitus appositum aut potius notionem ejus animo infixam in causa fuisse, cur synonyma ad idem dirigerentur genus femininum. Ac de *ἡμέρα* quoque quae ille dicit, confirmantur quodammodo Euripidis exemplo Ion. 87. qui lucem diei *τὴν πραεῖαν ἀψίδα* vocavit, ubi libri *ἡμέραν* et *ἡμερίαν* exhibent; neque adversatur feminina positio, qua adjectivum *ἡμερος* vulgo caret⁷⁴); namque hoc saepius usu venit adjectivis substantivorum dignitatem consequutis eodemque genere est *Ἡμέρα* Dianae epitheton, quae alibi *Ἡμερησία* dicitur. Huic autem generi nihil adjunctius est, quam vocabula aetatum humanarum, *νηπιή*, *νηπυτή*, *νεοίη*, *παιδεία*, *ἡγορή*, *ἀνδρεία*, *senecta*, quibus antiqui Grammatici nomen *ἡλικία* subjiciunt. Hesychius *Νηπιή* ἢ τῶν *νηπίων ἡλικία*. Suidas *Νήπειον φρόνημα*, *νηπία* δὲ *ἡλικία*. Eustathius p. 1319, 18. *νηπιή φροῆν ἢ ἡλικία*. Schol. Ven. XXIII. 604. *νεοίη ὡς ὁμοίη· οἱ μεθ' Ὀμηρον ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεοεῖην λέγουσι*. Photius *Παιδείαν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν*, sicut Lysias dixit p. Polycr. 674, 1. (159, 2.) *ἐκ παιδείας φίλος* id est *ἐκ παιδείου ἀγωγῆς* in Phaniae Epigr. II. eodemque modo Schaeferus Melet. p. 70. interpretatur Epigr. Adesp. DCCXXXII. *τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἀπο* scil. *ἡλικίας*, sed hoc aliter accipi potest pro *ἐκπαιδόμεν* ut *ἡγαπάτο* ἐξ ἔτι *βορέφους* Niceph. Gr. VI. 6. 114. B. *ἐξ ἔτι παιδός* Epigr. Adesp. DCCI. *a puero* v. Phryn. p. 48. *παιδεύουσι τοὺς παῖδας ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι* Herodo. I. 136. ubi ne *ἡλικίας* intelligamus obstat quod sequitur *πρὶν*

74) Femininae formae exempla alio loco afferam.

δὲ πενταέτης γένηται⁷⁵). Verum persequar cetera; Harpocratio Ἄνδρεία ἢ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Eustathius p. 826, 58. ἡγορέη ἰσχύς etc. quod si verum est Graecos *virilis* dixisse pro virilis aetas animusque, frustra est disceptatio meliusne ἀνδρεία scribatur an ἀνδρεία, quorum illud Appollonio placuit, hoc Orus probavit propterea, quod (apud Theocritum) ἀνδρεία reperitur κατὰ διάστασιν Philem. Techn. §. 51. Cramer. Anecd. II. 174. Etenim dici potest utrumque, unum substantive, alterum adjective; nam quod Philoxenus contendit ap. Etym. M. 461, 57. Eustath. p. 84, 25. masculine ὁ ἀνδρεῖος dici, sed aliter femininum ἡ ἀνδρική, id refellitur exemplis plurimis v. Herodo. VII. 153. Eurip. Chrys. Fr. III. Plat. Lach. 196. E. Polit. 309. D. Aristot. Pol. I. 5, 4. III. 2, 10. Artemid. I. 30, 46. II. 3, 131. Suidas s. Ἄνδρεία. Hoc vero, quod modo dixi, concesso atque probato, quid jam relinquatur nisi ut animi quoque qualitates adjective appellatas esse putemus? Quam in opinionem nos maxime ducit nomen *πινυτή* eadem potestate qua *πινυτής* et *πινυτότης* praeditum, specieque congruens cum ἀρετή et ceteris, quae tertiae perfecti passivi personae assimilata sunt. Atque hoc illud est, quod in ingressu hujus dissertationis imprimis controversum et lubricum esse professus sum, utrum *πινυτή* istud femininum sit adjectivi *πινυτός*, an ambo vocabula ab una quidem stirpe, sed diverso quasi nixu nulloque inter se commercio edita sint, sicut a πῦρ quae descendunt *πυρά*, *πυρόδος*, *πυρός* et *πυρός*. Ac de nominibus, quae substantiam significant, dubitatio fere nulla est, nec fidem derogamus veteribus, qui lupinos *θέρμους* vocatos esse narrant, quia ut Hippocrates ait Diaet. II. 678. T. I. τὴν φύσιν θερμοὶ εἰσι. Sed illud fortasse plerisque incredibile et paene portentosum videbitur, Graecos pro calor (*θερμότης*) dixisse calida (*θέρμη*) pro virilitas (*ἀνδρεία*) virilis (*ἀνδρεία*). Verum tamen si huic ingens multitudo nominum ante oculos posita fuerit, quae ex adjectivis facta sunt substantiva mutatione formae aut nulla

75) Ἐξ ἔτι νηπιότης ἔτρεπον Apollon. IV. 791. ἐν νηπίων ἔτι χρόνων Lucian. Amorr. §. 47. illud ambigue.

aut pusilla, si idem nostrae vernaculae linguae vocabula, *die Spitze, die Enge, die Platte, die Ebene, die Fruehe, die Heitre, die Weite, die Feste, die Wueste*, contenderit cum graecis ἡ ἄκρα, ἡ στενή⁷⁶), ἡ πλατεῖα, ἡ ἔφα, ἡ γαλήνη, ἡ στερεά, ἡ τραφερά, ἡ ἔρημος, haud longe aberit, quin se ad veterum rationes adjungat. Sed quum hujus generis exempla paulo superius allata sint plurima, hoc loco congeremus nomina in *ια* terminata, quorum causa maxime anceps et disputabilis. Familiam ducunt tria affinia *θεσπεσία, δαιμονία, θευμορία*, quae genus sequuntur ejusdem nominis, cui ἡ πεπωμένη et ἡ εἰμαρμένη adhaerent. Primum legitur Hom. II. II. 386. γνώσεαι δ'εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, de quo Hesychius *Θεσπεσίη τῆ θεότητι λέγει, εἰ μὴ κατὰ συνεκδοχὴν ἀπονοίμεν τῆ ἐκ θεῶν βουλήσει* secundum Pind. Ol. IX. 169. τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν εὐχαιρα⁷⁷) a Boeckhio [restitutum est auctore Scholiasta homerico, qui hoc cum *θεσπεσίη* conjungit; tertium Callimachus Epigr. XXXII. 4. tanquam germanum substantivum adjectivo adjunxit *χαλεπῆ δ'ἦντετο θευμορίη*, ac vulgo ita dicta est portio carnis quae sacerdotibus cedit (*Gottestheil*). Appollonius autem bis pro adjectivo posuit *νοῦσος θευμορίη* et *ἄτη θευμορίη* III. 676. 974. Ac si formam attendimus, tam substantivum videri potest, quam adjectivum, illud ex comparatione nominum *ἀμμορίη, γεωμορία*, hoc a *θεόμορος* propagatum ut *κακομοίριος, ἀτρόπιος* Dioscor. de Venen. XVII. p. 73. aliaque infra retractanda. Rationum autem momenta in utraque parte fere sunt paria. Namque abundat sermo graecus nominibus in *ια* exeuntibus *αἰσχρία, γλισχρία, μιαρία, πιζρία, ποικιλία, ψυχρία* etc. quae nemini in mentem venit dubitare quin substantiva sint, quum et significationem hujus generis habeant neque extent adjectiva in *ιος*, quorum feminina dici possint. Quanquam haec ratio Galenum non abster-

76) Thucyd. II. 99. 'στενήν τινα' ἐκτέσσατο.

77) In Simonidis Ep. Append. N. 73. de hetaeris Corinthiis *ἔσταθεν εὐχόμενα Κύπριδι δαιμονία* nescio an scribendum sit *δαμοσία*. Nam deos *δαιμονίους* dici non puto.

ruit, quominus in Andromachi versu Antid. I. p. 40. T. XIV. καὶ λίβανον μίσγοιο καὶ ἀγλαΐην στήσαιο, hoc adjectivum esse statueret, ἴσως τὴν ἀγλαΐην ἐπίθετον τοῦ λιβανωτοῦ τῷ συντιθέντι τὴν ἐλεγείαν ἔδοξε προσθεῖναι, idem fortasse Gratiae nomen Ἀγλαΐη adjectivum esse opinatus⁷⁸). Quod ut parum fundatum videatur, tamen dubitatio subsistit in aliis jam antiquitus mota. Schol. Il. IX. 240. ἐν δοιῇ, ἐν δισταγμῷ· περισπαστίον δέ· δοτικὴ καὶ ἀκόλουθος εὐθεία τῷ δοιός, οὗ τὸ θηλυκὸν δοιή, quo concesso eodem adspirabit διπλόη, quod etsi contractionis aequae expertus est ac μηλέα, tamen Eustathius p. 427, 24. et 934, 36. cum κροτός, ξανός, ἡμέρα, σταδίη, ἀντοσταδίη comparat, non solum ubi διπλόη γλαῖνα sive διπλοῖς denotatur, sed etiam in significatione qualitatis. Aliud exemplum Hesychius praebet: Σπανίαν τὴν σπανιότητα, ὡς ὀσίαν τὴν ὀσιότητα, quo declarare videtur utrumque esse adjectivum, prius, ut reor, a σπανός ductum; neque dubitem ὀσία, ὀλβία, μακαρία, ἀξία, ἀπαξία, ἀναξία (v. Heyn. ad. Epict. Ench. c. 36.) in hunc admittere numerum. Verum huc deductis vereor ne difficile sit gradum sustinere via lubrica et praecipiti. Nam praeter illa, quae jam percursa sunt, undique redundant vocabulorum formae ancipites: ἄρμονία, ἀνακτορία, ἐλευθερία, ἐπικουρία, ἡσυχία, ἰκεσία, ἰσημερία, κροτομία, μελιχία, ξενία, οἰκουρία, παροθηνία, σωτηρία, ὑπερτερία (superbia), φιλία etc. quae si actiones et qualitates significant, non pro substantivis sed substantiva esse, communis est doctorum sententia. Neque ego illa vetere possessione deturbare conabor. Sed si quis tamen huc audaciae procedat, non video quibus argumentis refutari possit. Nam si, ut plerique consentiunt, δαιμονία et θεσπεσία non aliter se habent ac δημοσία, ἰδία, κοινῇ, ἐτεῇ, quid rationis dici potest, cur μελιχία, ἄρμονία,

78) Φαίνη et Κλήτα Gratiarum nomina sunt adjectiva; Ἀγλαΐα si substantivum est, cum aliis dearum cognominibus Ἰγία, Χλόη, poni debet. Deae nomen, quae Pisthetaero nubit Arist. Avv. 1536. hoc loco et tribus sequentibus Βασιλεία scribitur, semel, quod metrum poscit, Βασίλεια.

φιλία, non sint adjectiva? Num Graecis plurali generis neutrius uti licuit: *τέως μὲν σφι ἦν ἄρθρια ἐς ἀλλήλους, τοῖς Κορινθίοις φίλα ἦν πρὸς τοὺς Κερυνραίους* Herodo. III. 49. feminino vero singularis numeri minus⁷⁹⁾? Nimirum dicet aliquis genus neutrum adminiculo egere nullo, femininum vero sine substantivo, cui latenter adhaerescat, intelligi non posse, velut *ἀπ' ἴσης, ἀπὸ πρώτης, ἀπὸ μιᾶς, ἐν ταχείας, ἐν παλαιᾶς, ἐξ ὑστέρας, διὰ κενῆς, ἐπ' ἴσης, κατὰ μόνας, ξυνηῆ, κενῆ, τὴν πρώτην, τηγάλλως, ἀλληγάλλως* etc. referri ad substantivum aliquod cogitatione comprehensum, qualia multa sarcinatores ellipsium comminisci solent. Sed permultis locis horum supplementorum nullum convenit. Quis enim, si legerit *ἀπ' εὐθείας φιλοσοφεῖν* Plut. Symp. I. 4, 8. *τὴν εὐθείαν συνειπεῖν τινι* V. Cic. VII. *ἐξ ὀρθῆς ἀνακρίνειν* Polyb. XV. 27. *τηγάλλως ἀδολεσχεῖν* v. Bergler. ad Alciph. I. Ep. 19. his igitur et similibus locis quis aut *μοῖρα* aut *τύχη* aut *πρᾶξις* aut *ὁδός* aptum esse credat? Quare sic potius existimandum videtur, Graecos a notionibus simplicissimis progressos maximeque obviis, quae sunt situs, viae et directionis, hinc similitudinem traduxisse ad actionum humanarum varias directiones et modos. Ergo quod consuetum esset dicere *τὴν εὐθείαν πορεύεσθαι, τὴν μέσην ὀδεύειν, μακρὰν πεμφθῆναι, ἐξ ἐναντίας προσιέναι* Plut. V. Rom. XXVIII. *ἐξ ἐναντίας-ἐν πλαγίου καθεστῆμεσαν* Thuc. IV. 33. *εὐθεία φέρεσθαι* Stob. Ecl. I. 606. omisso vocabulo, cuius notio in verbo continetur, hinc consequutum esse, ut idem nomen tacite comprehenderetur cum verbis, quae non simplicem actionem sed actionem in motu positam significant, *εἰς εὐθείαν καταστῆσαι, ἐξ ἐναντίας μάχεσθαι* Aelian. H. Ann. V. 19. *τὴν εὐθείαν ἀποκτείνειν* Eur. Med. 384. *ὀρθὴν ἐντυγχάνει ἀντὶ τοῦ εὐθύς Ὑπερίδης* Phot. et ut postremo hoc exemplum transferretur ad eas actiones, quae omnino non corporis sed animi motu et intentione conficiuntur, *ἐξ ἐναν-*

79) In Hippocr. Morb. Mul. II. 485. T. I. *ἐν τῆσιν ἰγνύουσι πέλια γίνονται*, si vel unus melioris notae liber *πελίη* offerret, nemo amplius de hoc dubitaret substantivo.

τίας δοξάζειν Aristot. Pol. VII. 2, 5. οὐκ ἐξ εὐθείας νοεῖν ἀλλὰ καθ' ὑπερβατόν Strab. XIII. 585. τὴν ἀπόδειξιν ἐξ εὐθείας ποιῆσθαι Galen. de Semin. II. 1, 609. T. IV. ἐξ ἴσης θαυμαστή Julian. Or. I. 19. A. etc. quae quia a proprio et nativo intellectu desciverunt, non amplius quaeri debet, quod quoque loco nomen omissum sit, sed his complementis tum locus fuit, quum homines proprie loquerentur. Jam, ut ad propositum redeam, eodem modo dicitur προφθαδίην ἀγορεύειν, ἀντιβίην (et ἀντίβιον sive ἐναντίβιον⁸⁰) ἐρίζειν, ἀμφαδίη τι ῥέζειν, πασσυδίη προχέοντο⁸¹), αὐτοσχεδίην βάλλειν et αὐτοσχεδίην ἄδειν, postremo κρουπταδίη λαυθάνειν Maxim. v. 339. quibus respondent accusativi latini *perperam, promiscam, bifariam, alias*, et qui supra relati sunt dativi *δαίμονιά, θεσπεσίη, ἀναγκαίη*. Neque secus statuam de ἐτεῆ aliisque dativis, qui adverbiorum locum obtinuerunt, ut ὀμαλῆ id est ὀμοῦ Hesych. quod si ab ὀμαλῆς provenit, cum ὀμαρτῆ equiparandum est, ἡσυχῆ, λάθρη etc. quae omnia tacite subsequuntur nomen quoddam feminini generis sive *χρεία* sive *τύχη* sive *δραῖσις* sive *διάθεσις* sive aliud hujus indefinitae significationis vocabulum, cujus adumbrata notio in animis obscure haesit, forma autem amissa est, quo evenit ut iisdem adjectivis non semper idem substantivum et aliquibus nullum accurate conveniat. Sed jam eo perventum est, quo ultra verebar ne provehi non liceat. Doederlinius quidem in Syn. T. I. 120. sine ulla haesitatione affirmat *industria* (ἐντροχία) femininum esse adjectivi *industrius*, quo dato *incuria, injuria, indoloria* et similiter figurata eodem adreperit; denique *victoria* quoque et huic similia graeca *ἀνεστορία, ἀλαστορία, ἀνακτορία, ιατορία, ιστορία*, terminationem adjectivorum habent, *ἀνακτόριος, πρακτήριος, ικετήριος* etc.

80) His neutris niti videtur mirabilis Musgravii conjectura a Schaefero olim probata ad Bos. p. 45. et 578. δι' ὀρθῆς et similia dici per enallagen generis pro δι' ὀρθοῦ etc.

81) Accusativos ἀμφαδίην, quod Eustathius p. 611, 40. cum σχεδίην componit, et πασσυδίην impugnat Wellauerus ad Apollon. II. 1019. III. 195. v. Voss. ad Arat. 713.

Atque horum feminina non raro substantivorum partes subeunt, comprehensa modo artis et officinae modo instrumenti notione, oratoria, barbatoria, versoria, lusoria (id est batellaria) ἀφροτηρία, ἀρτηρία, βατηρία, ζευκτηρία, ικετηρία, μελαντηρία, πειυστηρία, στυπηρία, σχαστηρία (casteria), quorum nonnulla neutrum quoque habent et masculinum. *Victoria* autem si quis adjectivis inserere obstinet, ex synonymi *adoreia* usu probabiliter argumentari poterit, quorsum, qui illud introduxerunt, animum intenderint. Sed consideremus alia. Πασσυδίη ἀνελίσσεται Arat. 714. si quis cum aliis ejusdem poetae dictionibus conferat ὀμηλυσιῆ ἀνελθῶν v. 178. ἀνωωνυμῆ φορέονται v. 714. nihil cunctabitur substantivum dicere, sed idem concedet dativum esse posse adjectivi πασσύδιος adverbii πασσυδί significatione praeditum, neque aliter de πανοικία (πανοικί), similibusque, quae ad Phryn. p. 518. protuli, sentiet. Τετραορία haud dubie substantivum est ut τετραστοιχία, διφραλαγγία, τριλογία, τριοδία, τριοδοντία, τρισκαιδεκαμορία Dial. Hermipp. de Astrol. II. 12, 49. sed παρηγορία non solum si τὴν ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαν sive lora equi funalis significat, sed etiam si νόημα παρηγόριον, adjectivi similis videtur ut ἀπηγόριος. Ἀυτοχειρία δρᾶσις Apollonius dixit, at αὐτοποδία ut adjectivis adseribatur, haud facile quis impetraverit. Ἡμικρανία et ἑτεροκρανία si cum πόνος ἡμικράνιος Galen. Eupor. L. III. 516. T. XIV. componuntur, nihil credibilis est, quam nomen νόσος omissum esse, sed moram injicit περιπνευμονία, cui nullum cum adjectivis consortium. Ita quasi reciprocis auris in diversa impellimur. Αἰθρία supra cum χειμερία et similibus consociavimus, sed si quis in contrarium tendens ab αἶθρος vel αἶθρα productum ut a μάτη ματία, a μάνη μανία, a σπάνη σπανία etc.⁸²⁾ ejusdemque ordinis esse statuit, non deteriore jure erit. Neque ex eo, quod arferia aqua dicitur ut inferium vinum, argu-

82) Pro νευρία Judicc. XVI. v. 7. Holmesius e codd. νευρά edidit; sed latinum *nervia* obstat tentantibus. Προθεσμία vulgo inter ellipses referunt intellecto nomine ἡμέρα, quod equidem nondum reperi illi adjunctum, ac potest substantivum esse ut προνομία.

mentum ducam, *inferiae* adjectivum esse, ante oculos positis nominibus *exequiae*, *induciae*, *suppetiae*. Verum hujus ambiguitatis quamvis multa exempla protulerim, tamen haud pauca restant et maxime nomina in *ινος* et *υνος* exeuntia, quae alio loco de industria tractabo.

§. 7.

Sequitur de compositis disputatio priore haud paullo perplexior. Exemplo sit nomen *χαυλιόδους*, cujus et forma adjectivi similis est ut *καρχαρόδους*, *ἀργιόδους* etc. et constructio, *κάπρος χαυλιόδους*. Sed si dentes, quos nonnulla animalia habent peculiariter exsertos et falcatos, absolute dicuntur *χαυλιόδοντες*⁸³⁾ itemque dentes canini *κυνόδοντες*, molares *μυλόδοντες*, ad substantivi naturam accedere videtur. Quaeritur ergo duone sint diversi generis nomina an cum adjectivo *χαυλιόδους*, ubi de dentibus dicitur, occulte gliscat notio substantivi, quod *ῥητῶς* addidit Herodotus II. 68. *ὀδόντες χαυλιόδοντες*. Estque consuetum Graecis substantivo adjungere epitheton ab eodem nomine compositum *γῆ λεπτόγεως* Geopp. III. 1, 19. *γῆ βαθύγεως* Herodo. IV. 23. *εὐγείος* Anecd. Cram. I. 152, 7. *λύκος μονόλυκος* Arat. 1124. *ἵππος μόνιππος*, *κύων ἔκκυνος* aliaque in Dissert. de Fig. Etym. collecta. Horum autem nonnulla usus popularis aura eo evexit, ut spreto, quo olim nitebantur, sustentaculo ipsa per se consisterent, *ἡ μεσόγεως*, *ἡ πανσέληνος*, *ὁ μόνιππος* (et *τρούσιππος* Anecd. Bekk. Ind.) *ἡ παράθυρος* v. Wyttenbach. ad Eunap. p. 195. Ad hoc igitur exemplum adjectivum *χαυλιόδους* usurpari potuit pro substantivo. Sed hinc non cogitur, substantivum esse non posse; quod ut consequamur, redordienda est quaestio, quam ad Phryn. p. 600. tractavimus brevius angustiusque, quam quod ad praesentem causam satis sit. Examinabuntur ergo substantiva non solum quae ab adjectivo et substantivo, sed etiam quae a duobus composita sunt substantivis.

§. 8.

Horum duo constituam genera ac primum eorum, quae

83) Arist. H. A. IV. 11, 7. *ὀδόντες καὶ χαυλιόδοντες*. Ac *brochus* modo dens dicitur eminulus modo homo.

notionibus, ut dicam quomodo possum, coordinatis constant, *πλουθυγία, ἀρμάμαξα, κυνόμνια, ἀνδροθέα, λιμοθάλαττα, Κελτογαλάται, Indoscythae*; ex altera declinatione *λυκάνθρωπος, ρινόβατος, θεόταυρος, θερμοκύαμος, κροτοδόρυβος, εὐρύνοτος*, (euroaquilo, austroafricanus) *ἀριστόδειπνον, δορυδρέπανον, Gallograeci*; ex tertia *ἀνδρόπαις, ιατρόμαντις, κυναλόπηξ, ἀνθρωποδαίμων, καμηλοπάραλις, θυρέασπις, Κελτολίγνες, Syrophoenices*; quorum ea, quae in principio cujusque ordinis collocavi, auctores antiquos et classicos habent, cetera minus. Tum hominum nomina propria a Comicis ficta: *Εὐβουλοθεόμβροτος* Sopatri fabula Athen. III. 86. A. *Ὀρεσταντοκλείδης* Timoclis XIII. 567. E. *Διονυσάλεξανδρος* Cratini, et ex iisdem fontibus derivatum *Ἐξηκστυδαλκίδαί* Hesych. *Ἰκαρομένιπτος* Luciani; *Ἡρακλειόξανθίας* Arist. Rann. 499. quod numerorum causa epenthesi poetica auctum videtur⁸⁴), unde non procul distat Tzetzianum *Ἰαμβλιχοπορφύριος* Chil. VII. 495. et 540. et triplicatum Aeschylī vel alius poetae *Ἐρμοκαϊκόξανθος* Aristot. Poet. c. XXII. postremo deorum nomina *Τιτανόπαν* v. Dissert. II. C. I. §. 1. *Ζηροποσειδῶν* Athen. II. 42. A. VIII. 337. C. quo significantur Jovis et Neptuni numina in unum conflata ut *Hermeraclēs, Βησαντίνοος*, si quidem idem nomen fuit herois quod urbis⁸⁵). Nos cogimur appositione uti, *Tasso-goethe*, quod H. Vossius finxit, similiterque Sophocles Phil. 417. *Σίσυφος Λαέρτιος*, quod Hermannus recte interpretari videtur *Σισυφολαέρτιος*, sed adjectivum dici nolim. Sic etiam Graecia Gallia dicitur et Gallograecia v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 84. *Καيسάρεια Ἀγούστα* et *Καيسαραγούστα*, ut *Τιβεραιοκλαυδία* v. Friedemann. ad Strab. L. III. 647. Spanheim. de Us. Numism. T. I. 526. Libyes Aegyptii et Libyae-

84) Stephanus *Κυχηρεῖος πάγος, τὸ ἔθνικόν Κυχηροπολίτης*, fortasse a primitivo *Κυχερές* ut *Βασιλέδωρος* Inscr. Att. N. 276. lin. 19. *βασιλεοπάτωρ* v. Du Cang. Hinc discrepat *Βασιλοκλής* Plutarch. de Pyth. Orae. init.

85) Is esse solet andronymorum Aegyptiorum typus, Horapollo, Phoebammon, Panapollo v. Steph. s. *Ἀρταῖα*.

gyptii v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 186. et Plautinum tragicocomoedia; neque tamen dicitur lex Aeliosentia vel Licinimucia ut hodie inscribere solent dissertationes *historiophilologicas*, sed Aelia Sentia etc. Pindarusque Nem. III. 38. coactus est dicere ἤρωσ θεός extra synthesis, quam admittunt ἀνθρωποδαίμων et βροτοδαίμων. Ἀφροδίτη Ἥρα Paus. III. 13, 6. Siebelisio esse videtur *Venus cognomine Iuno* id est conjugalis, quo pacto Ζεὺς Ἀσκληπιός Galen. de Adm. Anat. I. 2, 28. T. IV. ⁸⁵⁾ Ἡρακλῆς Θεμισίων Athen. VII. 390. A. Κύπρις Ἀρσινόη, Ἀφροδίτη Λαμία etc. pleniusque *Μενεκράτης ὁ Ζεὺς ἐπικαλούμενος* Athen. VII. 289. A. Sed de compositis non raro dubitatio incessit, quaenam sit partium, quibus constant, inter se ratio, nec de propriis solum sed etiam appellativis. Nam *μυρμηκάνθρωπος* significare potest τὸν αὐτὸν μύρμηκα ὄντα καὶ ἄνθρωπον, neque minus τὸν ἐκ μυρμηκῶν ἢ κατὰ μύρμηκας γεγονότα. Eademque ambiguitas adjectivorum. Namque ἀρτιοπέριστος, γλυκύπικρος, λειούστηρος, λευκόπυρρός Aristot. de Color. VI. 792, 16. λευκομέλας, μελανόφαιος, ὠχροξανθος, *albo gilvus, dulcamarus*, sine dubio ex paribus juncta sunt ut *sacer-sanctus* sive *sacrosanctus*. Nec minus certum ἀνθηροποιίκλος Philo de Somn. p. 719. E. ποικιλέρυθρος et ἐρυθροποιίκλος, ex obliquo et recto constare casu perinde ut germanicum *buntgefleckt* et graecum a substantivo compositum *χρυσοποιίκλος*. Sed de *μωρόσοφος* vix dici poterit, utrum denotet τὸν τὰ μωρὰ σοφόν ut ὁ τὰ μικρὰ ἄδικος Liban. Decl. T. I. 248. quem Horatius insanientis sapientiae consultum dixerit, an sic, ut alia disparata *δικαίαδικος* Phil. de Judic. p. 719. E. ὕψηλοτάπεινος καὶ μεγαλόμικρος de Joseph. p. 546. C. quibus nequaquam aequiparanda sunt *μεγαλάδικος, μικροπόνηρος* etc.

§. 9.

Prioris igitur generis, quod ex disparatis conflatum est,

85) Ζεὺς Ἀμφιάραος Dicaearch. V. Graec. p. 122. T. II. ed. Gail. Ζεὺς Τροφόνιος, Ζεὺς Ἀγαμέμνων, Ποσειδῶν Ἐρεχθεύς, Ἄρτεμις Ἰφιγένεια, Ἀθηνᾶ Γοργώ, quorum tamen nominum nonnulla fortasse epitheta sunt vel localia vel attributiva ἔρεχθεύς ὁ ἐρέχθων, ἥρα hera, γοργώ γοργή, ἰφιγένεια.

exempla utique extant apud veteres probatosque auctores, sed neque multa neque multorum usu celebrata, ferculisque similia, quae in divitum tabulis apponuntur magis ad degustandum quam ad percipiendum. Secundo genere continentur substantiva, quorum partes non pares inter se, sed una ab altera definita est: *θηριόδηγμα, κροκόμαγμα, κυνόκανυμα, χρυσόνημα, ἀερόμελι, οἰνόγαλα*, et feminina *αἰγίβοσις, βούβοσις, βελόστασις, ἰππάφεισις, ξενόστασις, καλαμάγρωστις, πυργόβαρις, μονάλυσις*, masculina *μηλοπέπων, νελοκροκόδειλος* Paul. Aeg. VII. 242. *φοινικοβάλανος* Plut. Quaest. Nat. V. 6. in lemmate, et in Inscr. Att. N. 123. lin. 20. *κνιδόποικκος, οὐρανοκλίμαξ* Philo de Somn. p. 565. D. quorum terminatio quidem ambigua, sed significatio ea est ut substantivis adnumerari debeant. Neque dubitatio ulla de protoclitis *αὐλοθήκη, βουκάπη, γαστροκνήμη* Theophyl. Hist. III. 1, 63. *ἐντεροκῆλη, ζυγοτρύτνη, ἰππαγέλη, κεντρομυρσίνη, κννοκράμβη, λαιμοπέδη, λινοκαλάμη, ναυσιπέδη, νεφρομήτρα, οἰκοσκεύη, πυξάκανθα, ῥινοπύλη, σικινοτύρβη, σκελοτύρβη, χειράμαξα* (chiramaxium), *χρυσσοκόλλα*⁸⁷⁾, *ὠμοπλάτη*. Quibus nunc addam nomina, ab adjectivis vel adverbis inducta, *κολίκωμα, monochroma, monogramma, μεσόζευγμα, μεσόφθεγμα, ψευδόπτωμα, ψευδόστομα, δίγαμμα, ὀπισθοκάλυμμα, ἀλυκτοσιδή, γλυκύροζιζα, θηλύπρινος, θηλυκράνεια, Καλλικολώνη, κολοβομάχη, κολοιτία, ὄξυμυρσίνη, γλωροσαύρα* Schol. Theocr. II. 58. VII. 22. *χαμεύνη, Ἐλευθερολάκων, Ἐλευθεροκίλιξ, Ἐτεόκης, ὀρθοπρίων, μονοκέλης, χωλίαμβος, βόαγρος* conversis partibus ut latinum equiferus. Verum hoc tanto exemplorum numero nequaquam efficitur, hanc in componendo rationem graeco sermoni nativam et legitimam esse. Nam neutra illa in *μα* exeuntia novitia sunt ad unum omnia; caetera certis continentur finibus, vasorum, instrumentorum, thecarum, corporumque naturalium vocabula,

87) *Χρυσσοκόλλα* Athen. III. 111. A. *χρυσσοκόλλη* Hippocr. Mul. I. 689. T. II. *σαρκοκόλλα* Galen. de Comp. Med. p. Locc. IV. 5, 719. T. XII. *ταυροκόλλα* V. 3, 837. *ξυλοκόλλα* Paul. Aeg. VII. 22, 258. sed *ἰχθυόκολλα* III. 3. VIII. 3, 239.

pars antiquo usu sancita, pleraque deflorescente Graecia a medicis, rhizotomis aliarumque artium antistitibus recepta, quorum rationem nullam ducunt sermonis graeci exactores. Alia significantiae causa usurpantur ut *κυνάμνια*, *πειθανάγκη*, *δυσελένη*, *κορωνενάβη*, aut aliam quandam notam abnormis fictionis prae se ferunt. Nec pauca Grammaticorum iudiciis damnata jacent, quae hoc loco strictim percurram.

§. 10.

Κυνυλαγμός, quod Critici nonnulli Homero tribuerunt II. XXI. 575. Scholiastae Simonidem in exemplum traxisse narrant sed factum improbant; *στομαλίμνη* Aristarcho auctore poetae exemptum, neque acceptum est *κεραΐτες ἀντί τοῦ ἐν τοῖς κέρασιν ἴπες* Od. XXI. 395. Pro *ἀφρόνιτρον* et *σάγρος* quid Attici probaverint Phrynichus docet eademque opera ingentem catervam nominum similiter compositorum proculcat et jugulat. Eustathius p. 1944, 7. *ἡ ἀργία ἔλαιος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον* (adde *κότινος*) *καὶ οὐκ ἀργιέλαιος*. Moeris *Μελίκρατον ἀττικῶς, οἰνόμελι καὶ ὑδρομέλι ἐλληνικῶς*, quo edicto *ελαιόμελι, ὀμφακόμελι* et cetera rejiciuntur. Galenus de Succ. prob. IV. 779. T. VI. *τινὲς τῶν νεωτέρων ἰατρῶν ἐν συνθέτῳ προσηγορία φοινικοβαλάνους ὀνομάζουσιν αὐτούς· οἱ δὲ παλαιοὶ Ἕλληνας φοινίκων βαλάνους*. Anonymus de Barbarism. in Anecd. Boisson. T. III. 239. *περὶ τὰ σχήματα σολοικίζουσιν οἱ λέγοντες ὄναγρον*. *Τὰ γὰρ σύνθετα ἐκ διαιρέσεως προφέρονται Ἀττικοί*. Lucianus Lexiph. §. 4. *ὄρθοπάλη* reprehendit, quod, ut *ἀνακλινοπάλη*, excusationem habet tanquam vocabulum artis, antiquis tamen neutrum usitatum ac pro illo *ὄρθῆ πάλη* dictum est. Suidas *Ἄμνη ὃ ἡμεῖς πυράμην οὐκ ὄρθῶς*. Pollux I. 103. *εἴρηται καὶ ἰστιοκόπη πλεῖν ἀλλὰ βέλτιον εἰρεσία*, de quo idem valet; nec similia *οἰνοχόη, γυιοπέδη*, a veteribus declinata, qui haec instrumentorum nomina immutare non potuerunt, nam *ὑδροδόξοία, γυιοπεδία* alium haberent intellectum vel actionis ut *αἰμοδόξοία*, vel loci ut *μιλτορρυχία, λεωπετρία*, quod et *λεωπέτρα* scribitur v. Wesseling. ad Diod. III. 15, 490. *ζιζωνυχία*. Sed quae hanc excusationem non habent, aegre

concedentur veteribus. Ἄβρόπους et ἔλαφρόπους pro ἄβρός et ἔλαφρός πούς jam alii sustulerunt; pro ξεναπάτη apud Pollucem recte emendatum est ξεναπάτης ut φρεναπάτης. Ὀμηραπάτη et ξενοκυσταπάτη joculariter ficta; λεσχομάχη Lexicographi asciverunt e Timonis versu, ubi λεσχομάχων legitur; nec fidei satis habet φρενολύπη, quod Aeschilo tribuit Hermannus. Zoega de Obelisc. p. 36. „Latini, inquit, ex ἀγαθός δαίμων finxerunt Agathodaemonis vocabulum, quod graecum ut sit dubito.“ Certe a Graecis usurpatum est; Simplicius in Categ. B. η. b. ὅταν μὲν γὰρ ἐν ἧ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ νόημα ἐν, ἀπλοῦν ἔσται τὸ λεγόμενον κἂν ἄνευ συμπλοκῆς κἂν πλείονες αἱ λέξεις δοκῶσιν ὡς ἐπὶ τοῦ Νεάπολις ἢ ἀγαθοδαίμων, sed adjective ut εὐδαίμων, κακοδαίμων, quae si de daemonibus dicuntur, substantivorum speciem induunt, qua falluntur incauti. Sic Clemens Cohort. p. 42, 19. (p. 31. B.) Sarapidem simpliciter vocat τὸν μεγαλοδαίμονα, diabolum Eusebius Dem. IV. 158. C. et in Plat. Civ. VII. 527. C. ad sententiam nihil interest, utrum ἐν τῇ καλῇ πόλει scribatur an ἐν τῇ καλλιπόλει, nec tamen ideo si quis pulcram conspexerit urbem, dicere poterit εἶδον καλλίπολιν. In Eur. Troad. 536. χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπόλου, si dea significatur postremum epitheton sic intelligi debet, ut κλυτόπαλος v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 132. si vero equus Durius, deest nomen ἵππος, sed compensatur duobus epithetis ἄζυξ et ἀμβροτοπόλος, quorum illud animo cogitationem jumentum objicit, ut bijugus, quadrijugus et μονάμπυξ, quae pariter absolute dicuntur; alterius autem pars posterior id ipsum significat quod ἵππος. Plenius vero dici potuit ἵππος ἀμβροτοπόλος, sicut saepe nominibus adduntur epitheta a nomine synonymo vel homoeosemo composita, κόρος μονόπαις Eur. Alc. 905. εὐπαις νιός Nonn. XXIV. 86. ἀρσενόπαις γόνος Anth. Plan. N. 131. p. 666. ἀνθρώπων ἀνάνδρων Plut. V. Marc. c. XIII. εὐόρνιθες οἶωνοι Dionys. Antt. II. 73, 398. τηλέχθων γαῖα Oppian. Hal. IV. 336. βαθύχθων αἶα Aesch. Sept. 306. σελήγη πάμμηνος Plutarch. de Fac. Lun. XXII. 71. T. XIII. χαιτή εὐθριξ et κνανόθριξ Poll. I. 189. Anth. Pal. VI. n. 250. φόβαι ὀρθότριχες Dionys. Antt. VII.

72, 1491.⁸⁸) ὄμματα εὐόφθαλμα Aristot. H. Ann. IV. 2, 6. ὄφθαλμοι εὐωποί Aelian. H. Ann. V. 47. δύςζωος βίος Epigr. Adesp. DCLVIII. quae epitheta omnia praedicati loco adjungi possunt τὰ ὄμματα τῆς κόρης εὐόφθαλμά ἐστιν, ut εὐπαις ὁ Λατοῦς γόνος Eur. Iph. T. 1234. ac sive synonymis adjunguntur sive heteronymis, modo τὸ ἔχειν significant modo τὸ εἶναι. Itaque quod supra dicebam ἀμβροτόπωλον et deam dici et equum, eadem est Scholiastae dubitatio Eur. Or. 964. Περσέφασσα καλλίπαις θεὰ ἢ ἔχουσα καλὸν παῖδα τὸν Ἰακχόν (ut mater ejus dicitur Διὸς ἀγλαόπαις Nonn. XIII. 190. et attice Καλλιγένεια) ἢ ἢ οὔσα καλὴ παῖς, sicuti δελφίς μεγακήτης II. XXI. 22. explicatur ὁ μέγα κῆτος ὢν, quod imitatus Gregorius Naz. Carm. III. p. 67. Α. μεγακήτεια θῆρα dixit; γλυκυνάρθενοι Ἰσραὶ Meleag. Ep. LIV. φιλοπάρθενος Ἀῦρη Nonn. XLIV. 431. pro quo εὐπάρθενος dici potest, ut φιλότιμος Aesch. Eum. 1032. idem fere valet quod πολύτιμος, eademque δυσπάρθενος dicitur Nonn. XLVIII. 421. et Diana εὐπάρθενος Anth. VI. n. 287. item Dirce nympha Bacch. 520. et lymphae Niliacae καλλιπάρθενοι ῥοαί Hel. v. 1. nisi ita dicuntur ob inhabitantes Nymphas, ut et Τιλφῶσσα καλλιέρηνος Pind. Fr. CCXI.⁸⁹) incertum est utrum aqua fontana dicatur καλὴ κρήνη οὔσα an dea καλὴν κρήνην ἔχουσα. Nobis licentia minor; nam si forte liceat *unser grossherzoglicher Herr* ut *unser koeniglicher Herr*, tamen non licebit *die grossmuetterliche Frau*, ut Graeci dicunt μεγαλομήτωρ πόρις. In his autem omnibus nihil est, quod substantivis asseri debeat, sed persaepe species substantivorum existit fallax et ludificabilis, velut si quis de Horis Musisque loquutus deinde eas absolute appellet τὰς εὐπάρθενους vel καλλιπαρθένους. Graecique posteriores haud raro epitheta solemnia et fixa nominibus agglutinarunt; ὁ ἀρειόπαγος vel ἀρειόπαγος, quod ad Phryn. p. 599. apud antiquos scriptores reperiri

88) Euplocamus capillus Lucilii respondet graeco εὐπλόκαμος κίκιννος Anth. Pal. V. n. 197.

89) Eustathius, unde hoc affertur, ab Athenaeo accepit II. 42. E.

negavi, legitur in Inscriptionibus atticis aevi, quod dicitur, romani v. Taylor. ad Lys. 766. Inscr. Att. N. 181. Καλάκη Calacta vocata est urbs, quam veteres Καλή ἀκτὴ dixerunt v. Casaub. ad Athen. p. 273. E. καλαμίνθης nomen jam apud Theophrastum legitur, neque abhorrent ab hac compositione tituli dignitatum et officiorum ὁ πρωτόμαρτυρ, ἡ καλλιμαρτυρ, ὁ μεγαλοσοφιστής, μεγαλοκήρυξ, μεγαλοδαίμων, quod germanice dicendum *der Grossdaemon*, ut Palaeopolis *die Altstadt*; ἀριστοπολείτης Inscr. Megar. N. 1226. pro quo in seqq. saepius legitur parasyntheton ἀριστοπολιτευτής. Neque tamen haec libertas infinita est. Platonem regem Persarum *μεγαβασιλέα* dixisse, quod codd. praebent Civ. VIII. 553. C. non concesserim, nedum quemlibet alium regem magnum, etsi Graeci interregem dicere coacti sunt *μεσοβασιλέα*. Ac si quid in hoc genere tentatum est, apparet ex uno exemplo fluxisse compluria. Αἰνόπαρις, αἰνολέων, αἰνόλυκος, αἰνογίγας, αἰνοτύραννος, μονόλυκος, μονογέρων, μόνυππος, μονοκέλης, μονολέων, Κακοῖλιον, κακογείτων, κακόδουλος. Sed οἰοβουκόλος Aesch. Suppl. 304. sic ut ἵπποβουκόλος compositum est, non ab adjectivo, quod si licuisset, Herodotus IV. 149. nomen Οἰόλυκος ut *μωρόλυκος* interpretatus esset potius, quam quia pater illum ὡς οἶν ἐν λύκοις καταλείπειν ἔφη. Sed jam satis patere arbitror, quibus hoc genus regatur finibus, neque erit qui ad exemplum Herodoteum ὁ ἵπποπόταμος χανλιόδοντας φαίνει dici posse putet ἢ κόρη καλλιόδοντας φαίνει, aut quia vasa et loca vocantur αἰγίβοσις, βελόστασις, βούστασις, ἱππάφεισις, ἐτήρησις, ζωμήρησις, οἰνήρησις, quorum nonnulla satis antiqua sunt, his utatur ad defendenda inferioris Graecitatis figmenta βαρβαρόλεξις, ὁμοιοκατάληξις Schol. Od. H. 116. ὀπισθοδίωξις, πρωτόπλασις, ὀρθόστασις, quaeque alia ad Phryg. p. 601. contuli. Nec magis probandum βούλυσις, quod Cicero in quadam ad Atticum epistola abjecit. Sed βούβοσις et βούβρωσις proprio quodam continentur genere per omnes declinationes sparso, βούλυμος, βούσυκον, βούπεινα. Et ἀύξομείωσις habet excusationem disparatorum ut φαγησιπόσια. Μεθυσοχάρυβδις ioci causa fictum est ut ποντοχάρυβδις, Lobeck. Paralip.

γαστροχάρουβδιδι et ἐγγαστριμάχαιρα. Postremo quae Hesychius affert *Δύσοδος κακή ὁδός, Εὐγηρότατος καλὸς γέρον, Εὐνυπνος καλὸς ὕπνος, Παλαιθέου παλαιῆς θεοῦ*, procul dubio adjectiva sunt a substantivo suo revulsa, ut et *Ζευξίλεως ζευκτὸς λαός*, pro quo Ellendtius in *Lex. Soph. T. I. 741.* recte emendat *ζεύκτης λαοῦ*. De eodem Sophocle *Polylux III. 141. Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἀγωνοθέτιν μοχθηρῶς ἐκάλεσε*, ubi recipiendum erat, quod codd. offerunt, *ἀγωνοθήμην*, nam *ἀγωνόθεισιν* quod Guil. Schneiderus in *Lex. Soph. s. h. v.* proponit, versuum generi, cui nomen istud convenit, inhabile, ad analogiam nihilo aptius quam *ἀγωνοθήκη*, quod cur reprehendatur apparebit ex comparatione similium *ἀρτοθήκη, αὐλοθήκη, βελοθήκη, ἐγγυθήκη, ἡδυσματοθήκη, ὄσπριοθήκη, ὄξοθήκη, ἰματιοθήκη, νομοθήκη, σκευοθήκη*. Sed haec res illuc nos revocat, unde digressi sumus, ad disceptationem substantivorum et adjectivorum.

§. 11.

Etenim nomina illa substantivis asseruimus simplicissimam rationem sequuti. Quid enim tam obvium, tam ad manum est quam hoc, pro *αὐλῶν θήκη* conjuncte dici *αὐλοθήκη*, ut *Ἄρτων νῆσος Ἄρκτόνησος* Steph. *βουκάμπη ἢ τῶν βοῶν κάμπη* Arcad. p. 102, 18. *ἀγριὰς μαλάχη κατὰ συναλοιρῆν ἀγριομαλάχη* Schol. Nic. Ther. 89. ut Empedocles *πόλις ἄκη*, Libanius *Decl. T. II. 402. γραμμῶν διδάσκαλος* et p. 195. *σάκκων ὑφάνται* etc. Quo accedit, quod praeter *ἐνδιάθηκος* et *ἀσύνθηκος* Onosand. c. 37. nullum nobis innotuit nomen in *θῆκος* desinens. Verum haec ratio abest ab aliis. Nam quum Apollonius I. 1194. dixerit *ἰοδόκη φαρέτρη*, concedi debet pro *ἰοδόκος φαρέτρη* Hom. et Pittac. Scol. et pro *οἰνοδόκος φιάλη* Pind. dici potuisse absolute ἢ *ἰοδόκος* vel feminine ἢ *ἰοδόκη* et genere neutro *ἰοδόκον* ut *κυμνοδόκον*, quod Pollux X. 93. cum *κυμνοδόχη* et *κυμνοθήκη* componit. Neque sejunctum ab hac suspitione *μυιοσόβη* propter adjectivum, quod ad referri potest, *μυιοσόβος* v. Jacobs. ad Aelian. p. 519. Ac si quis vocabulis vulgari usu tritis *βελονοθήκη, δοξατοδόκη, ὀφοδόκη, καπνοδόχη*, illam poeticae

motionis licentiam concedere vereatur, hunc scrupulum exi-
 munt *τράπεζα, τρίπεζα*, aliaque adjectiva, quae cum significa-
 tione substantivorum terminationem eam acceperunt, qua sunt
 substantiva simplicia v. Dissert. de Mot. Adject. Et ex hoc
 ipso genere est *ὑδροδόκη καὶ ὑδροχόη φιάλη* Theodori Hyrt.
 p. 61. in Anecd. Boisson. T. III. Hinc latus aperitur suspi-
 cionum campus. Ab antiquo verbo *ἀγρέω (αἰρέω)* non solum
σῦαγρος ducitur et *μνίαγρος*, neutrumque *πάναγρον*, sed
 etiam feminina *βαλανάγρα, πυράγρα, μνάγρα* et *γαλεάγρα*,
 quo non solum instrumentum capturae sed et cavea signifi-
 catur pariterque Theocritus I. 52. caveam asservandis locustis
ἀκριδοθήραν vocavit, pro quo codd. nonnulli *ἀκριδοθήκη*
 praebent Meinekio probatum. Verum si similiter terminata at-
 tendimus, *ἀρτοθήκη, βιβλιοθήκη, οἰνοθήκη* et quae paullo
 ante produxi, eo adducimur, his nominibus significari thecas
 sive apothecas, armaria et repositoria rerum inanimatarum,
ἀκριδοθήκη autem non magis dici posse quam *βουθήκη* vel
ὄρνιθοθήκη pro *βουσταθμός* et *ὄρνιθών* sive *ὄρνιθοκο-*
μείον. Locustarum autem venationem non *ἀκριδοθήραν* dici
 arbitror, sed *ἀκριδοθηρίαν*, ut *εὐθηρία, δυσθηρία, φιλο-*
θηρία, ac si Gaza, ut Stephanus ait, *ὄρνιθοθήρα* dixit pro
 aucupio, certe a patrii sermonis consuetudine defecit. Neque
panthera in Ulpiani loco: *quum futurum jactum retis a pi-*
scatore emimus aut indaginem plagis positam a venatore vel
pantheram ab aucupe, per se significat *πᾶσαν τὴν θήραν*
 sive, ut Lexicographi nostri, *den ganzen Fang*, quod *παν-*
θηρία dicendum fuisset, sed proprie quidem *rete*, estque fe-
 mininum adjectivi a verbo compositi *πάνθηρος*, quod Romani
 feminine extulerunt *panthera*, ut *crocota, diota, amphora*,
 animum ad substantivum quoddam referentes jam diu oblivione
 obrutum. Quemadmodum autem persaepe continens ponitur pro
 contento, ita illo quoque loco *πανθήρα* significat universam
 avium copiam quae intento rete capta est. De quo quum recte
 admonuisset Salmasius de M. Us. p. 353. temere obloquutus
 est Duckerus de Latin. Juriscons. p. 367. (400.)⁹⁰) Haec

90) Herbae, quae a Dioscoride *ὄνάγρα* et *ὄνοθήρα*, a Theophrasto

igitur causa est cur ἀκριδοθήρα Theocrito eximi nolim, etsi aliud hujus significationis exemplum afferre nequeam praeter neutrum σκιοθήρον. Si vero haec duo, quae modo perstrinxi, adjectiva sunt, si κυνάγγη quoque morbi nomen, quod et κύναγγος dicitur, quid illa videntur quae a nominibus composita sunt? Vineae non solum οἰνόπεδον dicitur ut οἰκόπεδον, γήπεδον, λακκόπεδον, ὀρχίπεδον, sed etiam οἰνοπέδη, quod adjectivum esse hoc facilius adducimur, quod Orpianus scripsit Cyn. IV. 331. οἰνοπέδησι φντηγομίγησιν, a Schneidero immutatum sed injuria. Si substantivum esse credimus, mirum est cur compositum alius sit generis et terminationis ac simplex, neque hoc solum in οἰνοπέδη eveniat sed in pluribus, κινάχηρα, λιμόψωρος, βόαυλος, μέσαυλος, quod et neutro genere dicitur τὸ μέσαυλον ut γεώλοφος et γεώλοφον. Sed quae simplicium substantivorum formam retinent immutatam, ὕδρομύλη, καλλιελαία, μυάκανθα, ὄξυάκανθα, λευκάκανθα, ἐρπάκανθα, ὀλόσχοινος, ὄξύσχοινος, τρίοδος etc. paribus utrinque distant intervallis. Nam ut ἀγριέλαιος non modo substantive significat oleastrum sed etiam adjective dicitur, συντάλη ἀγριέλαιος, idem in καλλιελαία quadrat; θυμελαία vero et χαμελαία haud dubie substantiva sunt composita. Nec quidquam obstat, quominus femininum adjectivi πολυάκανθος absolute ponatur substantivi instar retenta forma simplicis; et ad hanc formulam reliqua. In oraculo Paus. VIII. 9, 2. οὗ τρίοδος καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευθος, quis non concedat tria adjectiva conjuncta videri substantivorum vicaria? Hisque omnibus, si masculina sunt, subjici potest nomen generale τόπος, si feminina, illud ipsum, in quod desinunt, ὁδός, sicut ἡ δεκάπληγος, ἡ ἐτεόκριθος, ἡ πανσέληνος, ἡ τετράβιβλος. Ac ne opus quidem est supplemento, si sumamus eos, qui primi rebus vocabula imposuere, nunquam substantias appellasse adjective a specie, quam prae se ferrent, eminentissima et ad animadvertendum maxime insigni, atque exempli causa editam montis partem τὴν ἄκραν appellasse non quod

autem ὁ οἰνοθήρας vocatur, natura ignotior est quam ut genus agnosci possit.

animum ad notionem τῆς κορυφῆς referrent sed per se ipsam, genere autem feminino usos esse ob eandem causam, qua κορυφή feminine appellaretur, et similiter ἡ τρίοδος, ἡ ἀμαξιτός, quia ὁδός, κίλευθος, οἶμος, τρίβος, ἀγνιά, agea, via, feminina sunt. Ac si simplicium genus qua ratione nitatur plerumque incompertum est, quis sollicite quaerat cur ἡ ξύλοχος dicatur et ὁ δρύοχος? Fortuitum est, quod nomina viae individua in usu retenta sunt, quae si in prima linguae fabrica intercidissent, nemo dicere posset cur ἡ πλατεῖα, ἡ στενωπος, ἡ λεωφόρος, ἡ ἀμαξιλάτος, strata, semita, enuntientur genere feminino. Ac profecto fieri potest, ut quae nobis substantiva videntur primitiva, reapse adjectiva sint *via*, ἀγνιά⁹¹). Sed ut haec omittam, quae longe ab intelligentia nostra disjuncta sunt, illa de compositis quaestio, quam adumbrare conati sumus, in meas partes successuris studiosius pertractanda erit, si qua ad exitum perducī possit. Equidem hoc loco nihil ultra addam praeterquam de accentu, ne quis hinc auxilium petat. Primum nomina verbalia in *μος* exeuntia, sive parasyntheta sunt sive composita, modo accentum simplicium servant, ἀροχειρισμός, ζυγοσταθμός Plutarch. de Fac. Lun. XV. 50. T. XIII. κολοσταθμός Hesych. ἱμαντελιγμός, κροκυλεγμός, κυνυλαγμός, μηλιαυθμός, ὄπλοκαθαρισμός, modo retrahunt, βούσταθμος, γονατόδεσμος, ζυγόδεσμος, κοιλιόδεσμος, κυνόδεσμος, στρωματόδεσμος (quod nonnunquam acuitur v. ad Phryn. p. 401.), σκελόδεσμος, ὠρόδεσμος, similiter adjectivis λινόδεσμος, λυγόδεσμος etc. Tum aliter figurata sine ullo coordinatorum et subordinatum discrimine: ἵπποποταμός Damasc. Phot. Cod. MXLVIII. 557. latinum hipopotamus ut Areopagus, quod elegantius dirimitur ἵππος ποτάμιος Herodo. II. 71. Plutarch. de Is. c. 32. et 50. Strab. XV. 707. Arrian. Ind. VI. 38. v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III.

91) Stephanus Ἀγνιά (παρὰ τὸ ἄγω) ὡς παρὰ τὸ ἄρη (ἄρω Herodian. ap. Orion p. 28.) ἄρπια, ὄρεγω ὄρηνι. Ἀρπια certe adjectivi simile ut αἰθνια i. q. αἰθή, θυῖα i. q. θυῖα (ut φθῖσα ἢ λεπτή ἀπὸ φθίσεως Hesych.) apud Lycophroneum, Ὠρεῖθνια, Καλλίθνια, illa a facendo nominata ut θύελλα, haec a sacrificando.

P. I. 269. *μελάμπυρος* et *διόσπυρος* Theophr. *Ἀπρόλισος* Strab. VII. 316. *χαμαίδρος* Alex. Trall. VIII. 2, 400. *ἀρκόμυς* Cyrill. in Adn. ad Hesych. s. *χοιρογούλλιον*, et his contraria *χρυσαστικόν* Alex. Trall. II. 2, 135. V. 4, 249. *συρατικὸς* Athen. IX. 368. C. *βυρσοπαφλαγών* (cujus aliam rationem affert Goettlingius de Acc. p. 60.) et *ἵππαλεκτροών* Aristoph. *λευκομαινίδες* Athen. VII. 313. E. Nec raro ejusdem nominis accentus variatur; *Μαιδοβιθυνοί* Strab. VII. 295. apud Stephanum *proparoxytonum* est, ut *ροδόκισσος* Theocr. *χαμαίσισος* Paul. Aeg. VII. 22, 258. Diosc. Mat. IV. 124. (126.) 610. sed acuta ultima Galen. de Simpl. Med. Fac. VIII. 22, 153. *ὄρειπέλαργος* Aristot. H. Ann. IX. 32. p. 618, 34. in codd. nonnullis acuitur, ut et *λευκερώδιος* VIII. 3. p. 593, 2. pro *μελαναιετός* et *ὕπαιετός*⁹²⁾ Bekkerus *proparoxytona* substituit, ut *ἀλαιετος* scribitur Eur. Polyid. I. Arist. l. c. VIII. 3. p. 593, 23. Mirab. LX. etsi in hoc quoque libri variant, et *ὕψιαίετος* Anton. Lib. c. XX. *βυρσαίετος* et *χρυπαίετος* apud Aristophanem sine ullo discrepantis scripturae indicio, sed pro *λευκερώδιος* Aristot. H. Ann. VIII. 3. p. 593, 2. plerique codd. oxytonum praebent, quo accentu sunt *λευκερινεός*, *μητραδελφεός*, *πατραδελφεός*, et nonnunquam *πατραδελφός*. Ex prima declinatione *μυογάλη* Diosc. Mat. I. 87, 195. *μυγάλη* Geopp. II. 47, 12. XII. 17, 3. Galen. Eup. II. 28, 491. T. XIV. Lucian. Philops. §. 7, 256. T. VII. sed paullo post apud hunc §. 8. et in Ther. ad Pison. X. 246. *τὰς μυγαλᾶς* et *τῆς μυγαλῆς*, variantque non libri solum ejusdem scriptoris, ut Herodo. II. 67. ubi *μυγάλας*, *μυγαλᾶς* et *μυγαλᾶς* ut *γαλαῖ* IV. 186. sed etiam editiones Aristot. H. Ann. VIII. 24. (23.) 3. p. 604, 29. Aelian. H. Ann. II. 37. et VI. 2. et in eodem commate Diosc. Eup. II. 123. p. 322. Herodianus vero π. Μον. p. 6, 23.⁹³⁾ inter perispomena refert probantque Bast. Epist. p. 169. Dindorf. ad Athen. p. 584. D. Similiter

92) Sic et *ὑποτριώρης* dicitur et *ὑπολαῖς* sive *ὑπολαῖς*, in quo libri maxime fluctuant; *Ἀντιλαῖς* Athen. XIII. 570. B. et 605. D.

93) In Eupolidis versu *ἀλλ' ἐξομιεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν*, fortasse jam alii dixerunt *ἐξολεῖς* scribendum esse.

nunc *τευτλοφάκη* scribitur et *πολφοφάκη*, *βολβοφάκη*, nunc acuta vel inflexa ultima in Athenaei et Pollucis libris, sed *χαμείνη*, *χαιμαίσυκη* Gal. de Simpl. Med. VIII. 7. 155. T. XII. et Gloss. s. *Πέπλος*, Paul. Aeg. VII. 22, 258. *χαιμαϊάκτη* Diosc. Mat. IV. 174, 276. Paul. VII. 3, 229. ac saepius. Quae si omnia propter inconstantiam scripturae in neutram partem momentum habent, certissimum retractionis documentum praebet *κυνόσουρα*, cujus ultima corripitur lege simplicium, *ἄρουρα*, *Ἄργουρα*, *Κύνουρα*, *Κόλουρα*, *Ῥινοκούρουρα*⁹⁴) v. Arcad. p. 97, 10. Herodian. π. *Μον*. p. 13, 21. Steph. s. *Αἴβουρα*, et quia proprii instar est; quo modo *Λευκόπετρα* scribitur Appian. Civ. V. c. 109. Strab. V. 211. *Ἱεράπυττα* X. 475. et in cod. Stephani. Tertiae declinationis exempla haec sunt: *σαγόγλαμυς* Suid. s. *χλαμύς*, *ὑποχίτων*, *ὀπισθοχειμῶν* Hippocr. de Hum. p. 131. T. I. Epidem. I. 387. et III. 481. T. III. *ὀπισθοκηπίς* Poll. *πτωχαλαζῶν* diversum a syntheto *μισαλάζων*, *πελαγολιμῆν*, *ἵππολειχῆν* Eutecn. et Schol. ad Nic. Ther. 945. quod Schneiderus in Lex. tacite gravat, *ἀγριοσταφίς*, *χαμευνίς* aliaque in Dissert. VI. suo quodque loco disputata. Ac ne verbalium quidem tonosin apud omnes eandem fuisse docemur a Schol. II. Ξ. 372. *τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ἐν τῇ συνθέσει μὴ γινόμενα κύρια τότε μὲν φυλάσσει τὸν τόνον, ὅταν μετὰ προθέσεως συντίθῃται ὡς τὸ ἀνατολή· εἰ δὲ μετὰ ἄλλου τινός, ἀναβιβάζει, ἰστοδόκη, καπνοδόκη· ὥστε καὶ τὸ ὑδροροή παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττικοῖς ἀναλόγως βαρύνεται, τὸ δὲ ἀναρροή παρ' αὐτοῖς σημειωτέον*⁹⁵). Sic *ὑδροροά* bis legitur apud Aristophanem et *κυματώγη* Herodo. IV. 196.

94) Graeci haec ex vocabulis graecis composita putarunt; *Βοόσουρα* Strabonis Ptolemaeus diremit *οὐρά βοός*. *Κυνόσουρα* et *Λυκόσουρα*, *Κύνουρα*, *Κυνουρία*, *Λυκόρεια*, fortasse Canimontium, Lupimontium, significant, nonnulla e pluralibus facta singularia.

95) Arcadius p. 102, 21. *τὸ ὑδρωῶν* (scr. *ὑδροροή*) *οἱ παλαιοὶ ἐβάρυναν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι δξύνουσι οὐχ ὑγιῶς*. Idem *ἀναροή* gravari dicit sed acui *οἰκοσκηνή* (nisi *ὑποσκηνή* scripsit). *Προχόη* guttus Alciph. III. Ep. 47. Hedyll. Epigr. VI. Apollon. I. 456. ut Brunckius e duobus codd. scripsit pro *προχοή*, quod ostium fluminis significat.

IX. 100. in Edd. vett. et cod. Schellersh. de quo tacet Gaisfordus; nuperi autem editores *κυματογή* scripserunt, quomodo legitur Long. Past. III. 28. Agath. Hist. III. 21, 97. A. quasi sit femininum adjectivi *κυματογός* (ut *ναυαγός*). Sed hoc quamvis conveniat nominibus substantiarum *καπνοδόκη*, *ύδρορόη*, *ύδροχόη*, quae et masculine appellantur *ύδρορρόος*, *ύδροχόος*, tamen vocabulum actuale, quo *κύματος άγή* significatur, ab adjectivorum natura longius discedit. Ceterum utrisque commune ut locum denotent.

§. 12.

Verum ille Grammaticorum canon nos commonet, ut ea quoque breviter attingamus, quae cum praeverbiis composita sive potius a verbis compositis derivata sunt. Horum pleraque adjectiva sunt *ανάστροφος*, *άπότομος*, *άμφίπολος*, *άντιλογος*, *άντίξοος*, *διάβρογος*, *έκβολος*, *έντονος*, *έπιτρογος*, *έπίκλοπος*, *κατάφορος*, *κατάρρόπος*, *παράμονος*, *περίτροπος*, *πρόσφορος*, *σύμπνους*, *ύπόστροφος*, a quibus secerni oportet, quae cum substantivis connexa sunt *έπίψογος*, *έκνομος*, *ύπόλογος*, *άνάλογος*, *παράλογος* etc. paucis in medio relictis, quae modo synthetorum significationem habent modo parasynthetorum ut *ύπαρογος* et *έπίσκοπος* v. ad Aj. 976. et 1105. Alterum genus est ex adjectivis et substantivis confusum; namque non solum dicitur *περίδρομοι κύνες* et passive *γαΐα περίδρομος* Nonn. XXV. 388. sed etiam *ό του ήλιου περίδρομος* Stob. Ecl. I. 440. Maneth. IV. 5. *περίδρομοι έτων* Phryn. App. 60, 29. *αι περίοδοι των περιδρόμων* Dio Cass. XLIX. 43. (fere ut *έτων ένιαυτοί* Arist. Rann. 347.) eodemque modo *άντιρρόους*, *περίρρούς*, *διάπλους*, *παράπλους*, *περίπλους*, utrique generi communia. Sed substantiva tamen magis ad femininam inclinant positionem: *άνασκοπή*, *άντικοπή*, *άντονή*, *άποτροπή*, *διαδοχή*, *έκδρομή*, *έπιτολή*, *παρατροπή*, *περιπλοκή*, *προδοκή*, *συντομή* etc. quae decomposita esse arguit defectus simplicium *λογή*, *δρομή*, *πολή*, *τολή*. Neque mihi exploratum, quo auctore Lexicographi affirmant *πρόδρομος* idem significare quod *προδρομή*, sed diversas currentium directiones, excursus, praecursus, occursus,

concursum, Graeci feminine solent appellare ἀποδρομή, ἐπιδρομή, παραδρομή, προδρομή etc. Ὑπόδρομος vero et διάδρομος, si substantiva sunt, proprie non actionem declarant sed locum ut ὕφορμος et διολκός v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 285. ἀπότροχος, παράπλους, ipsumque δρόμος duplicem latini nominis *curriculum* significationem complectitur. Huic vero simillimum δόμος nunquam dicitur pro δομή sive δόμησις sed solum aedificium denotat, neque πρόδομος a προδέμω derivatum, quod nusquam legitur, sed syntheton est πρό-δόμος, ἢ πρὸ οἴκου παστάς Poll. Atque hic jam recrudescit illa generum contrariorum pugna. Nam quum eadem sit adjectivi forma, Ἐκάτη τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων Aesch. Fr. CCCC. hoc est προθυραία, et ἀγοραὶ ἀμφίδρομοι Orpian. II. 351. quae circum se aedificia habent, quaestio existit, utrum πρόδομος eidem sit adscribendum generi, intellecto vel substantivo οἶκος, quod occulte haeret in τρίκλινος, ἐννεάκλινος v. Athen. II. 47. F. vel eo quicum compositum est ut χαυλιόδους, πανσίληνος. Parque ambiguitas eorum, quae ex praepositione et nomine constant ut πρόναος⁹⁶), quod ubi templi partem significat incertum est, substantivumne sit ὁ ἔμπροσθεν (ναοῦ) ναός⁹⁷), an idem valeat quod προνήϊος ut βῶμοι πρόναοι, Ἐρμιῆς πρόναος, Ποσειδῶν πρόνεως Hesych. et Ἀθηνᾶ προναΐα. Neque certum indicium facit accentus. Apollonius de Synt. IV. 3, 306. οὐδὲ τὸ γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν παρᾶκειται τῇ εὐθείᾳ κατὰ λόγον τὸν τῆς προθέσεως, ἐπιδῶρηματικῶς δὲ τοῦ πέριξ ἢ καθ' ὑπερβατόν περιεγέλασε. Τὴν γὰρ σύνθετον σχέσιν ἀπείργει καὶ ἡ τάσις ὅτι μηδὲ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς τὸ ἀντόχθων καὶ ἐνοσίχθων καὶ ἡ τοῦ σημαί-

96) Pausan. VIII. 32, 1. Lucian. de dea Syr. §. 30. Obliqui autem casus, qui apud Romanos leguntur soli, incertum est utrum ad masculinum an ad neutrum pertineant.

97) Id maxime convenit in ναὸς διπλοῦς v. Schneider. ad Vitruv. III. 2, 178. alibi vero οἶκος πρόναος intelligi potest, quod Herodotus τὸ προνήϊον vocat. In Eur. Ion. 79. ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῆ πνλόματα, Wakefieldius scripsit προνάου, nomen poesi inconveniēns.

νομένου ἔννοια· μένει γὰρ ἔτι τὸ θηλυκὸν ὄνομα τῆς συνθέσεως μεταβατικὸν ἐχούσης τὸν τόνον. Quo declarat syntheta esse adjectiva, quae sive τὸ ἔχειν sive τὸ εἶναι significant, cum casu objecti composita sunt: ὑπαρνοὶ οἶες, ὑπόπορτις ἔριθος, ὑπόπωλος ἵππος, ὑπόπτερος πελειάς, et ex altera ratione ὑπόπτερος νεοσσός, ὑπανδροὶ γυναῖκες, ἰναυρὶς, ἰντερεὺς, eademque vicissitudine ὑπαντρος οἰκησις dicitur, quae subest antro et ὑπαντρος πέτρα, cui subest specus (Aelian.) enhydrus ὁ ἐντὸς ὕδωρ ἔχων ut ἔμπαις ἢ ἐγκύμων Hesych. et ὁ ἐν ὕδατι ὄν, ut ἄμψαιδες qui pueris praesunt. Itaque lacus, quem terra ambit, vocari potest περιχθών, contraque Oceanus terram ambiens περιχθών dicitur Anth. Pal. IX. n. 778. sive potius, ut Brunckius scripsit περιχθών, neque necessariam duco Jacobsii emendationem περισχών. Suspectius vero est, quod legitur in Orphei carmine π. Σεισμ. v. 57. εἰ δὲ — ἐλελιχθῆ γαῖα περιχθών (hoc accentu) nisi haec duo nomina valent ἢ περιχθόνιος γῆ sive περιχθώρος, quemadmodum locus mediterraneus μεσόχθων vocatur Dionys. Antt. I. 49. quae brevior forma proprie attributa est substantivis ἢ ἀντίχθων id est ἢ ἐναντία τάντη γῆ Aristot. de Coel. II. 13. Sic ἀμφίπολις, ἀπόπολις, ἔμπολις, περίπολις, adjectiva sunt, sed eandem speciem substantiva habent πρόπολις, ἀμφίπολις ἢ ἰσθμῶ ἢ πορθμῶ προσοικοῦσα πόλις Poll. IX. 27.⁹⁸) Quumque res sint permultae, quibus circumjecta urbs ἀμφίπολις dici possit, tum proprie ita vocari convenit τὴν πόλει ἀμφικειμένην πόλιν, sicut ἀντίπολιν urbem urbi oppositam ut Diod. XI. 81, 289. ὡς Θήβας ἔσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὡσπερ ἀντίπολιν⁹⁹).

98) Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρα περιρρέοντος τοῦ Στρυμόνος περιφανῆ ἐς θάλασσαν τε καὶ ἠπειρον ὤκισε Thucyd. IV. 102. brevius διὰ τὴν περιρροίαν τοῦ Στρυμόνος Steph. quasi Interamna, quanquam hoc adjectivum est ut Sublaqueum. Ἀντίπολις nominata est ab opposito Nicaeae situ v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 466. ut Ἀντίπαρος, Ἀντιρῶιον, Ἀντικιρῶα, de quo idem ad Strab. IX. 496.

99) Ex composito saepe repetendum simplex ut Hippocr. Epid. II. 668. T. III. γαλακτοποσία βοείου, Aret. de Sign. Diut. II. 4, 73. δυσόνειροι πολλοῖσι ἀκρήτοισι, Synes. de Regn. p. 25. τὴν ἐφ' ἡμᾶς ὠδοποίησε,

Itaque in omnibus hujusmodi substantivis, si separatim et ex se spectentur incertum est, quo referenda sit praepositio, sicut ambigi solet Ὑποθήβαι αἱ ἐλάττους Θήβαι ἢ αἱ ὑποκείμεναι ταῖς ἐπταπύλοις Schol. II. II. 505. posterius ut Ὑποχαλκίς διὰ τὸ ὑποκείσθαι ὄρει λεγομένη Χαλκίδι Steph. et ut ὑπογραμματεύς, ὑποδιδάσκαλος, subcortex, succenturio, subcustos dicitur scriba vel doctor inferior ex comparatione aliorum scribarum etc. sic ut ex subjecto intelligatur objectum. Sed ὑψηλός non, ut illa, accipitur, *subauriga*, sed ὁ ὑψῆς ᾧτινι δῆπου ὄν ἡνιοχέων, praecipue ὁ ὑπὸ τῷ παραιβάτῃ v. Lehrs. de Arist. p. 115. Similiter πρόκυνες appellantur οἱ πρὸ τοῦ δεῖνα κύνες, qui quis sit tantummodo ex complexu verborum intelligi potest, et πρόποδες οἱ ἐμπρόσθιοι, quorum nominum utrique adjectiva quoque significatio convenit ἀστὴρ προκύνων, ὀπισθόπους *subsequus*, ut antepedes vocantur anteambulones ¹⁰⁰), ἀντίχειρ ὁ δάκτυλος ὁ ἀντὶ τῆς ὀλης χειρὸς ὢν Galen. de Us. Part. I. 22, 79. T. III. quod adjectivum esse arguit generis mutatio, sed in ambiguo relinquitur πάριππος extra σύμφρασιν, utrumne significet τὸν παριππεύοντα ἢ παρὰ τὸν ἵππον τρέχοντα, an substantive parhippum sive paraveredum v. Reisk. ad Constant. p. 565. ut περίκηπος hortus qui domum urbemve cingit Diod. Fr. L. XXXIV. p. 106. ὁ περὶ τὴν οἰκίαν κῆπος Plut. V. Dion. XIX. et παρήλιος, quum per se ancipitem habeat intellectum, ab iis, qui *paraselene* dixerunt, pro substantivo acceptum est. Ac si nomen ἀντίθεος hodie primum ex sepultis antiquitatis monumentis proferretur nullo notatum accentu, nemo suspicari posset, utrum substantivum sit an adjectivum, nec, si prius, utrum sit ὁ ἐναντιούμενός τινι θεός an Arimanius aliquis

Anth. Pal. V. n. 252. τοῖην ὄπωροφόρει. Sic et hoc loco τῆ τῶν Ἀθ. πόλει. Sed et adjective dici potest πόλιν ἀντίπολιν, ut νεόπολις.

100) Ἀντίποδες dicuntur qui adversis vestigiis stant contra nostra vestigia; παλίμπους vero *retrogradus* ut et ὀπισθόπους accipi potest ὁ ὀπισθεν πορευόμενος. Ποὺς pro πορεία dicitur, δαρὸν χρόνον πόδα Eur. Bacch. 889. παρθένον δέχον πόδα Or. 1217. οἱ ἀφ' ἡσύχου ποδός Med. 217. id est modeste incedentes, *Menschen von stillem Wandel*. Lucret. VI. 638. *qua via — liquido pede detulit undas.*

θεὸς θεῶν ἀντιτεταγμένος. Cujus rei et gravitas et difficultas nulla re magis intelligitur, quam locis ambigue scriptis: χρούσεα δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα θῆκε II. XVIII. 375. ubi Scholiasta τινὲς ὑφ' ἐν ὧς ὑποπόδια, quo aptius est exemplum περίκυκλος, *epicyclus*; οἱ δ' ὑπομαζοὶ — φοινίσσοντο Bion. I. 26. ubi diastole opus videtur, ut et in Gregorii Naz. Carm. XLIX. 114. D. καὶ μίμων σκιεροῖσι (fort. σκιῶροῖσι s. σκληροῖσι) ῥαπίσμασιν, οἷς ὑποκόρη γυμνοῦται. In II. XI. 635. δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν fuerunt, qui ὑποπυθμένες scriberent epitheton esse rati pro ὑποπυθμένοι, sed id Eustathius p. 869, 8. dubitat an proparoxytonos scribendum sit; de substantivo ὑποπυθμῆν nemo illorum cogitasse videtur, neque περιχθῶν in illo altero loco sic interpretati sunt; quorum neutrum ab analogia abhorrere arbitror. Verum his angustiis implicatos subit alia cura de verbalibus. Etenim si dicitur ἐδόκει αὐτοῖς πολὺς ὁ παράλογος εἶναι vel μέγαν τὸν παράλογον παρέσχε, id substantivum esse apparet manifesto, sed utrum syntheton sit an parasyntheton, conjectura quaerimus ancipiti. Nam et prioris generis exempla extant παράψογος (vituperatio obliqua), παρέπαινος, ἐπέλεγχος et, ne longius abeamus, πρόλογος, ἐπίλογος. Nec rara parasyntheta ex hac ipsa familia σύλλογος, διάλογος, κατάλογος, et ἔκλογος quoque, quo Aeschylus usus est pro διήγησις, atque ἀπόλογος¹⁰¹) huc referenda videntur. Quibus παράλογος adnumerare licebit, si verbo, unde derivatum est, tribuamus significationem quam vulgo παραλογίζεσθαι habet. Neque aliter habendum de ἐπίλογος et ὑπόλογος, si ita dicitur ἐπίλογον ποιοῦνται πάντες τὸν αὐτόν, et οὐδεὶς ὑπόλογος τῇ βουλή γέγονεν ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη Phot.¹⁰²) Cetera, quae

101) Ἀλκίνοῦ ἀπόλογος Lexicographi nostri miro errore interpretantur narrationem de Alcino.

102) Ἐν ὑπολόγῳ εἶναι sive ποιεῖσθαι v. Heindorf. ad Protag. p. 349. vix discerni potest ab adjectivo ὑπόλογος, ut Lysias dixit οὐχ ὑπόλογον ὄντα pro οὐκ ἐν λόγῳ, et Appian. Civ. II. 146. ἐν παραλόγῳ ποιούμενος *absurdum judicans*. Adjectiva quoque sunt numerorum nomina πρόλογος et ὑπόλογος.

his similem speciem gerunt, re differunt, nam aut locum significant ut *ἀπότροχος*, *περίδρομος*, *ὑπόδρομος*, *ἔφορμος*, *ὑφορμος*, aut substantiam ut si funiculus, qui alicunde dependet aut quo decurritur, *κατάδρομος*, *catadromus* dicitur, alius epidromus etc. Omninoque substantiva in *ος* exeuntia, quae a verbis primitivis ducta actionem significant, perrara sunt, *μετάμελος*, *ἀνακέλαδος*, *ἀνάπαλος*, quanquam hoc ipsum ad dubitat Boeckhii ad Pind. Ol. VII. 110. nec magis graecum putat quam a *λόγος ἀνάλογος*, a *sors resors*; defendit vero Tafelii Dilucc. Pind. T. I. p. 208. exempla afferens hujusmodi *ἄνοδος*, *ἀνάπαυλα*, *ἀνάπανμα*, Boeckhio scilicet ignota et incogitata. Equidem sane *ἀναπαλή* vel *ἀνάπαλεις* vel *ἀνάπαλμα* analogiae convenientiora puto, etsi nullum horum usitatum est hoc quidem intellectu ac ne verbum quidem *ἀναπάλλειν* repetitam significat sortitionem; nec tamen Graecis nomen *ἀνάπαλος* ereptum eam, quod vetus interpres sine dubitatione *ἀναμερισμόν* reddit et attestatur Suidae adnotator in Edd. vet. s. *Ἀνηβητηρίαν* — τὸ ἀνηβῶν κατὰ πρόσθεσιν τῆς ἀνά δηλούσης τὸ πάλιν, ὡς καὶ τὸ ἀναδασμός¹⁰³) ὁ ἐκ δευτέρου δασμός καὶ ποιητικώτερον ἄμπαλος ὁ ἐκ δευτέρου κληρός, sive ut Eustathius p. 64, 43. *ἄμπαλον Πίνδαρος ἔφη τὸν δεύτερον πάλον. Ἐπίπαγος, παράπαγος* et si qua alia substantiam significant, ab hac causa aliena sunt pariter ut *ἐπίπαπιος*, *ἐπιτήθη*. Sed oraculi verba *ἐνθ' ἄνεμοι πνεύουσι δύο* — καὶ τύπος ἀντίτυπος καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι κεῖται Herodotus I. 68. ita interpretatur τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον τὸν ἄκμονα καὶ τὴν σφύραν, quasi aut oratio asyndeta aut *τύπος (ἐπ') ἀντιτύπῳ* scriptum sit: *ubi percussione percussio sequitur*. Neque *ἐπίμηγνις* dici posse negem praepositione eam vim obtinente, quam obtinet in *ἐπιμηγνίειν*, ἐπὶ ζαμενῆς ποτέουσα Nic. Ther. 181. *ἔγκοτος ἰσοδυναμεί τῷ κότης* Hesych. eandemque non prorsus redundare

103) Male *ἀπόδασμος* scribitur Eustath. p. 1366, 52. ut in codd. nonnullis Platonis Civ. VIII. 366. A. Hesychius *Ἀναδαιμονίζειν τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι*, quod a feminino ἢ *δαίμων* declinatum est v. ad Aj. p. 171.

arbitror in ἐπιμείλια, quod quum Schol. Il. IX. 41. cum ἐπιφρεμα compararet, non ignoravit, puto, in hoc praepositionem idem valere quod in ἀνάφρεμμα et in ceteris parasyntheticis (ἐκβρωμα, ἀπόδεσμα, ἐκβοήθεια, ἀναρπαγή, μεταπαυσώλη, ἐγγελως, κατάγγελως etc.) sed hoc potius significare videtur comprehendi notionem τῆς ἐπιδόσεως ¹⁰⁴). Ceterum in illo quoque numero verbalium in ὅς exeuntium multa insunt pseudosubstantiva, praecipue feminina: ἡ τοῦ ἡλίου περιήφορος Lucian. Astrol. §. 5. p. 217. T. V. cui simile videtur περιήφορος ἡ κατὰ κύκλον πορεία Moschopul. Sched. p. 136. ἡ ἀντίστροφος, ἡ ἀπόστολος, ἡ σύγγραφος syngrapha, ἡ παράγραφος et, puto, ἡ ἀπόγραφος Diog. La. VI. 84. ubi generis nota deest, ἡ ἐπιφθός ¹⁰⁵). Et quaeri potest, num ἡ πρόχους substantivum sit sicut πρόχους, κατάχους et ἐπίχους, ab actione ad instrumentum translatum, an adjectivum ut λουτροχός, cui Homerus substantivum addidit, posteriores detraxerunt. Eaque suspicio masculina quoque attingit. Quid enim causae est, quin περιήδρομος, si porticum significat v. Corais ad Hel. p. 150. mancum esse putemus, integrum autem περιήδρομος αὐλή, quo Homerus utitur ut περιήδρομος αὐλών Carcinus Athen. V. 189. D. et similiter cum ἔφορμος et ὕφορμος, ubi statio navium intelligitur, notionem loci comprehendamus, id quod Stephanus suggerit: λιμὴν ὁ

104) Omnino pleonasmī, qui dicitur, praepositionum, plures sunt species. Ἀποπαύειν, ὑπεριμάειν, supervincere, reiterare, subservire, ὑποδμῶς, παραληρεῖν, intermedius, ἐπικοίρανος, administer, si ad manum intuemur, non plus significant quam simplicia, sed ἐπισκαφεὺς ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων, ἐπίσκοπος, ἐπίορος, ἐπιφύλαξ subjecta sunt generi, cui nomen σκοπός, φύλαξ, et differentiae multae κατάσκοπος, προφύλαξ, παραφύλαξ. Si demiurgi vocantur ἐπιδημιουργοί v. Interpp. ad Thuc. I. 56. praepositione nihil aliud quam ἐπιστάσια indicari videtur ut in ἐπιβουκόλος v. Lehrs. de Arist. p. 115. cujus hic vestigia lego. Schol. Il. XIV. 279. ὑποταρταρίου τοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ ὄντας· οὐδὲν γὰρ ἔστιν ὑπὸ Τάρταρον. Significantur ergo οἱ κάτω ταρτάριοι.

105) Lexicographi apponunt ὁ περιήροπος vertigo; sed ex Hesychii verbis Περιήροπον ἰλιγγος minime intelligitur id esse substantivum masculini generis. Neque σύντομος ἰστορικὸς vocatur Herennii Dexippi liber, sed genere neutro σύντομον.

ἔφορμος τόπος, et Strabo XIV. 645. ὕφορμος αἰγιαλός. Πρόβολος, ἔμβολος, ἔκβολος, κατάβολος, σύμβολος sine dubio adjectiva sunt utut diversa ab illis, πρόφορος, πρότροπος, πρόδρομος, differentia autem in eo posita, quod haec ad unum certum referuntur nomen οἶνος, ἰχώρ, priorum autem significatio minus finita est, quare etiam neutra possunt substitui τὸ ἔμβολον, τὸ σύμβολον, *projectum*. Neque incredibile videtur ὁ ὑπόνομος (cuniculus) natura adjectivum esse ideoque dici ὑπόνομοι τάφροι Appian. Civ. IV. 13. Dionys. Hal. Antt. III. 67, 581. item funium et nervorum nomina ἐπίτονος et πρότονος, sed ἐμπροσθότονος et ὀπισθότονος, utrum adjective dicantur, ut ἀκρότονος, intellecto σπασμός ὀπισθοτονώδης, an substantive, vix discerni licet; illud credible redderent Hippocratis verba de dieb. jud. p. 152. T. I. ὁ ὀπισθότονος τὰ μὲν ἄλλα πάσχει τὰ αὐτά, nisi ille nomina passionum et patientium in promiscuo haberet v. ad Aj. p. 75. Atque horum nominum accentus in Hippocratis, Aretaei, Galeni aliorumque libris unus idemque est, eorum autem quae antea tractavi scriptura variat, ἀμφιδρόμος ὀρφνή Nonn. XXXVI. 391. quod refellitur contrariis adjectivorum activorum exemplis περίδρομος, ἀπόδρομος, ἔκδρομος, ὑπόδρομος ¹⁰⁶), etsi id quoque in Schneideri Lexico paroxytonon est; sed cum aliis orationis partibus composita penultimam acutam habent pleraque: λαιψηροδρόμος Eur. Iph. A. 207. βοηδρομός Phoen. 1431. ταχυδρομός Aesop. Fab. CXL. 1. κελαδοδρόμος Orph. Arg. 905. ἀελλοδρόμος Bacchyl. Fr. V. 15. ἐλικοδρόμος Maneth. IV. 146. ἡμεροδρόμος Herodo. IV. 105. Poetam de Herb. 140. σειρίου ἀντέλλοντος ὅτε σκυλακόδρομος ὄρη, paroxytonon posuisse arbitror convenienter illis, quae ad Aj. p. 229. allata sunt; τὸν ἀλάδρομον Arist. Avv. 1395. non magis intelligo, quam quod olim legebatur ἀλαδρομόν ¹⁰⁷), quo τὸν καθ' ἄλλα δρόμον significari

106) In Achill. Tat. III. 2, 95. πρὸς δὲ τὸ παράδρομον τοῦ κίματος, scribendum est παραδραμόν.

107) Pro ἀλιτρεχῆς Nonn. XXIV. 114. recte emendari videtur ἀλιτρεφῆς. Nam a τρέχω adjectiva non componuntur praeter ἐντρεχῆς et

volunt substantive ut *ἀμμόδρομος* Anecd. Bekk. p. 208, 20. *ἰππόδρομος*, quod librarii modo pro *ἵππου δρόμος* Poll. I. 219. modo pro *ἰπποδρομία* Aeschin. c. Tim. 307, 176. substituerunt, sed apud veteres locum denotat, τὸ ἰπποδρόμιον. *Ἰεροδρόμος* Dorvillius ad Charit. p. 464. sacrum stadium significare ait in Anth. Pal. IX. n. 319. sed ibi *ἰεροδρόμοις* de cursoribus dicitur. Verum jam ipsi cursum nostrum peregrinus longamque illam de substantivorum et adjectivorum confiniis disputationem, quo propositum erat, deduximus; quae si cuiquam operae plus quam utilitatis habere videatur, equidem haud scio an nulla cum ipsis grammaticae principiis conjunctior, ad accentus et universae prosodiae explorationem magis necessaria reperiri possit.

κακεντρεχίης, quorum significatio alia. Illi *ἀλίδρομος* familiare proparoxytonòs scriptum.

DISSERTATIO SEXTA.

DE

NOMINUM IN \overline{MA} EXEUNTIUM FORMATIONE.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXIV.)

DISSERTATION

BY

JOHN W. BROWN

(MILWAUKEE: WISCONSIN STATE PRINTING OFFICE, 1884.)

DISSERTATIO SEXTA.

DE NOMINUM IN \overline{MA} EXEUNTIIUM FORMATIONE.

§. 1.

Schaeferus ad Plutarch. Vol. V. 11. vitiosae scripturae ἀνάθεμα patrocians, *magistri*, inquit, *sane docent ἀττικῶς dici ἀνάθημα, ἑλληνικῶς ἀνάθεμα, sed gravissimus scriptor, si haec legeret, suaviter rideret quidquid est Atticistarum.* Non faceret, opinor; neque gravitatem suam temere in aleam daret non necessariam. Etenim praeceptum illud confirmatur non tribus quatuorve exemplis, sed prope dixerim innumerabilibus, neque exemplis solum sed rationibus iis, quae ex ipsa conformatione nominum verbalium in $\overline{μα}$, $\overline{μη}$, $\overline{μος}$, exeuntium ductae itaque alte fundatae sunt ut nunquam labefactari possint. Primum ponam exempla homerica, quotquot a me reperiri potuerunt, quoniam his hujus universi generis species et forma adumbratur, neque omittam si quae sunt aut dubiae aut ignotae originis, ἄγαλμα, ἄθυρμα, αἶμα, ἄκημα, ἄλμα, ἄργμα¹⁾, ἄρμα, ἄσθμα, δεῖμα, δέρμα, δέσμα, δήλημα, δράγμα, δῶμα, εἴλυμα, εἶμα, ἔρισμα, ἔρμα, ἔρυμα, εὔγμα, ἔγμα, ἦμα, θαῦμα, ἴθμα, κάλυμμα, κατάπανμα, καῦμα, κτήμα, κῶμα, κύρμα, κῶμα, λαῖτμα, λῦμα, μείλιγμα, μελέθημα, μνήμα, νῆμα, νόημα, οἶδμα, οἶμα, οἶμημα, ὄνομα, ὄμμα, ὄρημα, πείσμα, πῆμα, πῶμα (operculum), πτύγμα, σέλμα, σῆμα, σπέρμα,

1) Vocabula, quae scriptura distinxi, apud Homerum pluralia tantum sunt.

στέμμα, στόμα, σῶμα, τέσμα, ὕφασμα, φλέγμα, χάσμα, χεῖμα, χεῦμα, χοῖμα. In hoc igitur tanto numero exceptis tribus, quorum rationem paullo post reddam, nullum invenitur quin longam habeat penultimam, idque tam certa et inviolabili lege sanctum est ut, quae a thematis brachyparalectis originem trahunt, brevem vocalem aut in monophthongum mutant ut ἦμα, aut in diphthongum ut εῖμα, aut consonis auxiliariis fulciant quasi et addensent, modo una ut ἴθνα, modo duabus ut ἄσθμα. Atque his quatuor productionis modis Graecia adulta uti non destitit, non solum in nominibus generis neutrius sed etiam in masculinis et femininis ac nonnunquam in eodem vocabulo pluribus usa est viis. Sed post occasum illius florentissimae aetatis, ad quam Atticistarum iudicia omnia diriguntur tanquam ad septentrionem, grassari coepit illa labes, quam defendant licet οἷς τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

§. 2.

In ipso hujus disputationis vestibulo collocata sunt verba primitiva, quorum terminationem praecedit vocalis, νάω, λάω, κλάω, δέω, ρέω, τίω, λώω, δύω etc. unde quae proveniunt nomina pleraque in penultima monophthongum recipiunt, βῆμα, βλῆμα, δῆμα, (ἀνάδημα, διάδημα) ἦμα, λῆμα, μνῆμα, νῆμα, τμῆμα, πλῆμα, πτῆμα, ῥῆμα, σμῆμα, στῆμα, σχῆμα, χοῖμα, ψῆμα (ἀπόψημα), βρωμα, γνωμα, στρωμα, τρωμα, quibus congruunt feminina μνήμη, τρήμη, φήμη, χήμη, χορήμη, γνώμη, ῥώμη, τρώμη, et masculina, βρωμος, quod Vossio suspectum ad Arat. 1020. pro θημός autem receptum est θημών vel θωμός Eustath. p. 1539, 12. ut ab aliis verbis in εω vel αω desinentibus βωμός, ζωμός, βλωμός, ψωμός, ut et neutra nonnulla pro eta susceperunt ω, δῶμα, κῶμα, πτῶμα, χῶμα, πῶμα, quod cum πίω cognatum est ut χοῶμα cum χρίω, ψωμός cum ψίω. Literas ancipites quae retinent, eas longas habent, νᾶμα, πᾶμα, τιμή, τῆμος, ζύμη, ῥύμη, τρύμη, ῥυμός, χυμός, ὕμός, κνῦμα, ῥῦμα, στῦμα, τρῦμα, φῦμα. Diphthongi ubi apparent, non nativae sunt, sed ex verbi inclinamentis transmissae,

vel a perfecto εἶμα (εἰμάτιον) vel a futuro δεῖμα²⁾, πνεῦμα, ζεῦμα, χεῦμα, θαῦμα (a θάω, θαύσω, unde θαυσίαιον). Diphthongum οἶ Herodianus π. Μον. p. 37. affirmat in uno reperiri bisyllaborum οἶμα, quod Schol. Lips. II. II. 752. ex οἶμημα concisum putat, ut κῦμα e κήμα, sed videtur potius cum οἶμη et οἶμος communem habere originem a verbo οἶω, sicut Varro antiquos vea sive veba dixisse testatur pro via. Quae vero vocalem stirpis brevem retinent, eam stabiliunt apposita una dentalium, rarissime delta ut κέδμα, quod pro duplici etymi κέω significatione modo pro κέασμα dicitur, modo pro κεῖμα (cubile), non multo saepius τ, ἀτμός, αὔτημή, εφετμή quorum primum vulgo invaluit; pluribus theta insertum est ἴθμα, βαθμός, ναθμός, σταθμός, ἐθμός pro ἐσμός sive ἐσμός Hesych. τεθμός, ῥυθμός, εἰσιθμη, δυθμή et nonnullis duae consonae ἀσθμα, ἰσθμός, εἰσισθμη ut Aristophanes scribebat Odyss. VI. 264. δυσθμή Anecd. Cram. II. 111. Schol. Villos. XI. 62. sed hoc valde suspectum utroque loco; plurimis sigma simplex δάσμα, θλάσμα, μάσμα, Cratini vox Phot. nuper Platoni reddita Crat. p. 421. A. σπάσμα, χάσμα, ἔσμα, ἀμφίεσμα, βδέσμα, ζέσμα, ξέσμα, βύσμα, πτύσμα, βασμός, δασμός, νασμός, ἐσμός, ἀφρασμός, (ut *examen* ab *exigo*) θεσμός³⁾, ῥυσμός, βρυσμός Arcad. p. 58. 24. χάσμη, δέσμη, δυσμή. Verbis puris confinia sunt ea, quae consonanti stirpis extremae vocalem brevem subjunctam habent, unde quae procedunt substantiva partim producunt vocalem, partim non productam assumpto sigma corroborant, ἀνημα, ἄλημα, ἄρωμα, γέλασμα, ἔλασμα, κέρασμα, πέτασμα, γάλασμα, ἄρκεσμα, ἔμεσμα, τέλεσμα, ἱλασμός, διάνυσμα, μέθυσμα, ἄλυσμός, τανυσμός Eustath.

2) Pro hoc δῆμα olim vulgatum Apoll. II. 535. improbante Scholiasta, δῆμα γὰρ ὁ δεσμός. Sed hoc non magis noscitur quam δέμος νόμος ἢ δεσμός Suid. (post Ἀεξιοί) Δῆμος Schol. II. Θ. 240. interpretatur τὸ συνδεδεμένον πλήθος, ut ex δέμος contractum; sed hujus quoque probatio nulla.

3) Θεμός apud unum Hesychium legitur neque momenti quidquam adjiciunt conjugata θέμις, θεμῶσαι, θεμέλιος.

p. 937, 16. quorum verba stirpem habent non puram *ἄνω*, *ἄρ-
νω*, *γέλω* etc. sed asciverunt vocalem declinationis causa; nam *ἄξομαι*, *ἄρξομαι*, a futuro verborum *ἄγω*, *ἄρχω*, non distingui, ceterorum consonae characteristicae cum sigma futuri conciliari non possunt. Quum autem Graecis data esset libertas et producendae vocalis et asciscendae consonae, nonnunquam iisdem vocabulis duplicem reddiderunt terminationem, partim distinguendae significationis causa ut *κλήμα* et *κλάσμα*, *χήμη* et *χάσμη*, *ζέσμα* et *ζύμη*, *δυσμή* et *Δύμη* v. Aglaoph. p. 1085. *ῥυσμός* et *ῥυμός*, *ῥύμη*, *ὑποδήματα* et *ὑποδέσματα* (pignora), partim nullo nisi dialecti discriminae; velut *ἄκημα* Homerus dixit, *ἄκεσμα* vero, quod et illi tribuit Aristarchus, praetulerunt Pindarus, Aeschylus, et posteriores, eademque forma evicit in homozygis *ἀκεσμός*, *ἀκέσμιος* (ut *δέσμιος*, *πλήσμιος*, *ἐπιρῶσμιος*, *ἐράσμιος*, *γεράσμιος*, *ἀποδάσμιος*, quorum nonnulla substantivis destituta sunt) *ἀκεστής*, *ἀκεστώρ* etc. *κράμα* atticum est, *κέρασμα* vulgare; pro *ἄημα* quosdam *ἄετρα* dixisse Etymologi testimonio constat; *δήμα*, *δημός* et *δήμη* inaudita sunt, sed vigent composita *ἀνάδημα*, *διάδημα*, et apud unum Dioscoridem modo *κατάδημα* legitur Eupor. II. 5. p. 266. modo *ἔνδεμα* II. 132. p. 324. modo *ἔνδεσμα* Mat. II. 140. p. 259. Nec minus alternarunt consonas auxiliares; pro *θεσμός*, quum literae consonantis geminatio huic generi denegata sit⁴⁾, poetae diversi receperunt *τεθμός*; pro attico *βασμός* multi inferioris ordinis scriptores ionico *βαθμός* usi sunt v. ad Phryn. p. 324. atque *ἐπαναβαθμός* ipsi adhaesit Platoni Symp. p. 211. C. quin pro *ῥυσμός* quod Iones retinuerunt, in communem usum venit *ῥυθμός* (tractus), *σταθμός* vero et *στάθμη* ab omnibus recepta sunt fugiendae inconcinnitatis studio, neque in ullo alio vocabulo literae *στ* syllabam ordiuntur sequentibus in proxima *σμ*, *τμ*, *δμ*. Callimachus in Schol. II. XI. 62. pro *δυσμή* usur-

4) Hujus locum obtinet theta in neutris aelicis *ῥθμα*, *στέθμα*, *γράθμα*, si mendo vacat, Anecd. Gram. I. 102, 20. *τάμμος* a verbo quidem originem sed significationem et accentum verbalibus diversum habet.

pavit *δυθυμή*, ubi Bekkerus *δύθυμη* scripsit fortasse ex Arcadii praecepto p. 109, 24. τὰ εἰς μὴ ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν σύμφωνον μὴ δασὺ ὀξύνεται, δεσμή, δυσμή, πυγμή· τὸ χάσιμη βαρύνεται δασὺ ἔχον, quod perineptum nisi ille scripsit δασὺ ἔχον ἐν τῇ ἀρχῇ ut χάσιμη, θέριμη, χήμιμη, χορήμιμη, φήμιμη. Sed et de epiploce quod dicitur, refellunt αἰχμή, δραχμή, δοχμή, ut Aristarchus scripsit, Trypho autem δόχημη ὡς λόχημη, καὶ στάθυμη Eustath. p. 1292, 46. ex quo intelligere mihi videor, Herodianum nomina in μη, quae aspiratam haberent vel in principio ut χάσιμη⁵⁾, vel κατ' ἐπιπλοκὴν ut στάθυμη, gravari voluisse, exceptis tamen iis, quae aspiratam non asciticiam ut στάθυμη, sed in ipsa verbi stirpe vel clare expressam vel adumbratam habent ut ὄχημη, ῥοχημή⁶⁾, αἰχμή, δραχμή. Itaque δόχημη, si a δέχομαι derivatum est, acui debet; sin aliunde, gravari ut λόχημη, et pariter ἴθυμη, non ut apud Hesychium ἰθυμή, nam dentalis huic non nativa est ut in ἰθυμή, quod apud eundem ἴσημη scribitur⁷⁾, sed ex-

5) Χάσιμη ut Χραῖσιμη non propter aspiratam gravatur sed quia simile est illis, quae Grammatici ad apocopen referunt ἄνθη, βλάστη.

6) Saepius ῥοχημή, διαῤῥοχημή, sed et ῥοχημός, βαθιῤῥοχημος, et a verbis similibus δραχμός, δραχημή a Thoma repudiatum et δραχημή v. Goettling. ad Anon. Oecon. p. 107. ἀμνημα et ἀμνημές, ῥύχημη Hesych. in Nic. Ther. quinquies praebent codd. Med. et Goett. βηχημός νοσταγμός (?) Etym. M. Ab his, quorum character est chi, λαχημός, quod ad dubitatur, Schol. Harl. Od. IX. 335. λαχημός et ληχημός, ὄμηχημα, ψοχημός Maneth. II. 443. ψοχημός III. 276. ἔχημα, σπνοχημός hisque contrarium Ἐγμεν ἔχσων Hesych. et ἔχημα, quod nescio quo modo Goettlingius ad Theod. p. 214. scribi voluerit ἔχημα an ἔχημα. A verbis in πω διωχημός, ἰωχημός et ἔρεχημός, quae Etym. M. 371, 20. Aeolibus tribuit, βροχημός et βροχημός, πλοχημός, ἴχηματα ἴχηνα Hesych. quod Matthiae Gramm. §. 15. p. 79. falso doricum esse dicit pro ἴθυματα, cujus significatio longe est alia. A μύζω μνηχμός et μνηχμός ut ἰνηχμός. Nec desunt verba quae adspiratam recipiant, λειχηχότες, ἀπαχημένος, δεδεχημένος II. VIII. 296. μεμορηχημένος, quod Eustathius p. 1743, 33. cum βρεχημός componit etsi hoc verbale non est; neque ἀνηχμός et σανχημός huc pertinent; de δανχημόν ξύλον ἔγκανστον Hesych. parum liquet sed cum δεδανχημένος cohaerere videtur.

7) Ἰσημη φρόνησις Hes. sed ἰθυμή Theognostus in Anecd. Cramerii T. II. p. 14, 23. cujus exempla pleraque ex Hesychiano Lexico partim

trinsecus venit; Schol. Odys. VI. 264. τὸ εἰσιθμῆ βαρύνεται ὡς στάθμῆ. De non adspiratis quid ille decreverit, minus apertum; δυσμῆ sic, ut Arcadius praecipit, vulgo scribitur, sed δέσμη multo saepius paroxytonum est Hippocr. π. Ἄφορ. p. 25. T. III. Diod. XIX. 99. Dionys. Antt. X. 59. Strab. XV. 733. Plutarch. Apophth. Regg. p. 88. T. VIII. Discor. Mat. I. 7. p. 17. etc. quam δεσμῆ, quod vulgo legitur in Dem. c. Lacr. p. 934, 26. Geopp. IX. 25, 1. et bis in cod. Urb. Theophrasti H. Pl. IX. 71, 1. compositumque ἀναδέσμη accentum inde ab Homero fixum retinuit. Necquidquam in subsidium vocamus alios; Etym. M. p. 214, 11. τὰ εἰς μῆ λήγοντα ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα βαρύνεται, φήμη: τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ μῆ ἕτερον σύμφωνον ὀξύνεται, quae sumta sunt a Schol. Apoll. IV. 1677. ubi κρήμη subrepsit pro λήμη vel alio simili; in postremis scribendum videtur πρὸ τοῦ μῆ ἕτερον μῆ, neque repugnat ψάμμη, quia hic est paraschematismus nominis ψάμμος⁸⁾). Sed et priora fatiscunt; sic enim dicendum erat ἐνὶ φωνήεντι φύσει μακροῦ, ut μνήμη, βλίμη, τρούμη, τρώμη, a quibus unum discrepat τιμή v. Arcad. 110, 15. Ἄλμη, ut paronymon, saepius meliusque sic scribitur quam ἀλμή Lucian. Gall. §. 23. ἄρημη sive ἄρημη, quod attigi Aglaoph. p. 847. aeolicum videtur v. Foes. Oecon. Verum de accentu satis. Vicissitudinis autem literarum auxiliarium luculentissimum specimen praebent, quae a verbo ἐννυμι germinant, εἶμα, ἔμμα, γέμμα, γῆμμα, ἀμφέσμα, tanquam a perfecto ἔσμαι, unde declinatum est ἔσσο Od. II. 199.

§. 3.

Hactenus de iis, quorum themata vocalem brevem habent. Postquam autem Graeci semel hoc brevitatis absonae remedio

vitiose transscripta sunt, servato plerumque literarum ordine, servatisque, quae illinc exciderunt, nominibus ab ἰσπῖλαι ἀκολουθοί, [ἰσπληνος ὁ ἐρώμενος Anecd. Bekk. p. 1384, b. i. q. εἰσπνίλος] ἰσπνιάται σειραὶ v. Aglaoph. p. 1258.

8) Σκεμμός, θλιμμός, ἐγκαλυμμός et cetera oxytona v. Arcad. 59, 8. neque generis communis sunt ut ψάμμος, neque substantiam significant sed actionem.

uti instituerunt, mox etiam eadem literae auxiliares, ubi nihil opus erat, inseri coeptae sunt, nunc post diphthongum $\overline{\mu\alpha}$ λαισμα, ἔναυσμα, θραῦσμα, ψαῦσμα, σεῖσμα, ἔρεισμα, ψεῦσμα, πρόσοισμα, κροῦσμα, ἄκουσμα, λευσμός, λανθμός Lycophr. γενθμός Nicand. κανθμός Theophr. κλανθμός Quint. III. 521. et κλανθμονή, quod Astius Platoni Legg. VII. 792. A. pro κλανμονή restituit; nunc post vocalem longam, δρασμός, χρησμός, θρωσμός, ξύσμα (sic), ὕσμα, χρίσμα, κεῦθμα, et a derivatis δαθηθμός, ἐλκηθμός, ἰνηθμός, κληθηθμός, κινηθμός, ἴλυθμα, εἴλυθμός, aliaque ad Phryn. p. 511. allata, quo ex genere quae soni significationem habent, vulgo et ab Atticis quoque per $\overline{\theta}$ scribuntur: βρυχηθμός, ὠρυθμός, κνυξηθμός, μυκηθμός, ὄγκηθμός, a Polluce comprobata et paronymum λυκηθμός. Ceteris sigma adhibitum esse vel ex Herodiani catalogo apparet Epim. p. 180. ναυαγησμός, λουδορησμός, ξυρησμός, μαχησμός, ὄρησμός, αὐλησμός, quibus non solum ὀδαξησμός, πατησμός aliaque similia addi possunt v. Moschopul. Sched. p. 134. Valcken. Epist. ad Roen. p. 43. sed etiam vocabula dialecti vulgaris, quae theta non ferunt, μειδιασμός, φυσιασμός, κορυβαντιασμός. Neutra hoc supervacaneum fulcrum repudiant, nec admittunt feminina, quae pauca sunt. Theognostus in Anecd. Cramerii T. II. 112. τὰ εἰς $\overline{\mu\eta}$ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ἡ παραλήγεται, οἷον νοσήμη, θελήμη, φιλήμη ἢ φιλία. Etym. M. 216, 3. et Orion. p. 35, 23. ἀπὸ τοῦ βρώσω βρώμη ὡς κωλύσω κωλύμη καὶ φιλήσω φιλήμη, ex quibus unum κωλύμη notum est, sed id quoque a veteribus inter Thucydidis idiomata refertur v. Interpp. ad L. I. 92. Masculinum in $\overline{\nu\mu\omicron\varsigma}$ unum reperio sed paronymum βοτρυμός τρυγητός Hesych. nisi βοτρυσμός scripsit ab ignoto verbo βοτρούζω, item unum verbale certo auctore testatum βλάστημος, quod bis apud Aeschylum legitur, sed aut βλαστημός scribendum aut ignotum fuit Herodiano p. 33, 4. οὐδὲν εἰς $\overline{\mu\omicron\varsigma}$ λήγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενον τῷ ἡ παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἔρημος. Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξυτονοοῦσι (recte Blochius προπερισπῶσι) ac praetermittitur ab Arcadio p. 61. τὰ εἰς $\overline{\mu\omicron\varsigma}$ ἀπλῶ τῷ ἡ παραληγόμενα σπάνια ὄντα προπαρο-

ξύνεται, ἔρημος, ἴημος, qui hoc uno nos exemplo locupletiores reddit sed parum utili, quia et auctor latet et significatio; ἴημός pro ἴαμα et ἴημός pro ἴημα (ut ἴητης τοξότης Hesych.) alicubi dicta esse non constat neque convenit accentus, potiusque nomen proprium est, illud fortasse quod Theognostus affert Anecd. Cram. II. 65. Τὰ διὰ τοῦ ἴημος ἀπλᾶ οὐκ ἔστιν εὐρεῖν εἰ μὴ τὸ ἔρημος καὶ τὸ Κέημος ὀνομανήσου· cuius auctorem non praesto. Nec certiora sunt quae Hesychius suppetit Αἴημος Ψάμαθος, Δαιημός διαίσεις et contrario accentu Δέημος νόμος ἢ δεσμός, quae Valckenarius in Auctar. in δαῖθμός et δεθμός mutari jubet. Tum Θήημος ἔθιμος et Θηήμων ἐθίμων, vitiosa puto pro Ἐθημος, quo aliquos pro ἐθήμων usos esse inducimur alio hujus paraschematismi exemplo θελημός et ἐθελημός, cui tertium adjungit Etym. M. 444, 54. ἐκ τοῦ θελήσω γίνεται θελησμός ὡς μελησμός καὶ μελημός, quod, nisi imparia comparavit, pro μελήμων accepit⁹⁾. Et ne res hoc tenui filo pendeat, apud Hippocratem legitur ἐπίστημος ἔουσα τῶν ἐπιγενομένων, quod Galenus in Gloss. interpretatur ἐπιστατική, ἐφεκτική, vulgatissimum ἐπιστήμων, si illo loco legisset, vix observatione dignatus. De accentu autem hujus devii et monadici generis malo nihil dicere quam parum.

§. 4.

Adhuc praetermisimus verba liquida, unde quae progenerantur substantiva, ut penultimam positione longam habeant, res ipsa cogit, ἄγαλμα, ἄγγελμα, ὄφελμα, ποίκιλμα, ὄδυρμα. Sed moram afferunt ancipites, quae accentum habent. Nam quum per multa saecula κύρμα, πτύρμα, σύρμα, scribi solitum esset, nuper et alii et sollers prosodiae graecae indagator Passovius, properispomena invexerunt, neque haec solum sed etiam quae a verbis in mutam desinentibus originem habent velut πνίγμα. Quibus dissentanea et repugnantia, θλίμμα, μίγμα, τοίγμα, φύρμα, etiamsi idem sine nota prae-

9) Etym. M. Αἰδημός ὁ Ζεὺς ἐν Γάζῃ—παρὰ τὸ ἀλδαινῶ, interposito fortasse nomine ἄλδημος, quod cum βλάστημος concinit.

termisit, tamen dubitari non potest quin parum probaverit, quum ita statuisset, vocales, quales essent in praesenti, tales permanere in temporibus et nominibus hinc profectis. Ac de temporum conformatione adstipulantur veteres in Regg. Prosod. N. 96, 441. τὸ $\bar{\alpha}$ ἔχον ἐν τῇ δευτέρῃ συλλαβῇ τὸ $\bar{\xi}$ ἢ τὸ $\bar{\psi}$ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει συστέλλεσθαι φιλεῖ, ἄξων, ἀξίνη, ἀψίς· τὸ δὲ κρᾶζον ἐκτεταμένον ἔχει, ut videlicet a κρᾶζω declinatum, cujus alpha est longum. Nec dissentiunt de verbalibus Schol. II. Σ. 521. ἐκτατέον τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ ἄρδω, ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρδω ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ $\bar{\alpha}$.¹⁰⁾ οὐχ ὅσα μέντοι ἐν ῥήμασιν ἔκτασιν ἔχει, καὶ ἐν ὀνόμασι παρὰ γὰρ τὸ ἄσσω καὶ προστακτικὸν τὸ ἄξων ἢ ἀξίνη συστέλλει τὸ $\bar{\alpha}$. Ex hoc enim apparet illorum hanc fuisse sententiam, ut nomina, quae proprie verbalia dicuntur, verbi sui regulam sequi existimarent ideoque ἄρδω, ἀγμός, ἀγμή, ἀκτός, pronunciarent producta priore διὰ τὴν κλιτικὴν ἀκολουθίαν, ut vocat Theognostus Cram. II. p. 77, 24. Nec dubito, quin Apollonius de Adv. p. 577. et Herodianus π. Μον. p. 26. quum ita statuerent, πάλλω, σφάλλω, ἄλλομαι, ἀγάλλομαι et quaecumque alpha ante λλ habent, id breve habere excepto μᾶλλον, hoc idem affirmaverint de ἄλσις, πάλσις, παλμός, παλτός, ἄλμα, σφάλμα, βάλμα, ἐπίβαλμα, σύβαλμα, pro quo veteres βλήμα dixerunt. Verum controversia est de nominibus, quae verbo quidem annexa nec tamen ita propinqua sunt, ut verbalibus adnumerentur. Etenim si is, quem modo ad testimonium vocavi, nomen ἀξίνη, ut Eustathius p. 1310, 59. ab ἄγνυμι derivavit, neutiquam ex verbi similitudine omnia, quae ei quoquo modo adjuncta sunt, iudicari voluit. At contrariam sententiam profitentur Schol.

10) Regg. Pros. N. 112, 446. et Drac. p. 22, 22. ἢ ἀρ συλλαβῇ ἄρχουσα καὶ ἀσυνάλειπτος οὔσα ἐπιγερομένου συμφώνου συστέλλεται πλήν τοῦ δ· ἐπεὶ τὸ μὲν ἄρδω συστέλλεται, τὸ δὲ ἄρδω ἐκτείνεται. Aut vitium est in nomine ἄρδω, aut excidit aliquid. Illud tamen, quod ab ἄρω (ἀρωόζω) repetunt, paroxytonum est ut et ἄρδα, cujus ultima corripitur, neque puto Grammaticum de σάρδα aliove vocabulo, in quo syllaba $\alpha\rho$ sequitur consonam, loquutam esse.

Π. Α. 317. et Etym. M. 522, 33. τὸ κνῖσα τὸ ἰ βραχὺ ἔχει, ἐπειδὴ καὶ τὰ διὰ τοῦ ἰζῶ τὸ ἰ βραχὺ ἔχει. Etsi enim nullum est huic nomini cum verbo κνίζω commercium, rectiusque Draco p. 21, 1. ex analogia nominum πᾶσα, πτᾶσα, δῦσα, φῦσα, argumentatur scribendum esse κνῖσα, tamen illud indicio est, Grammaticorum nonnullos illa quoque nomina, quae a perfecti passivi inclinamentis repeti nequeunt, ex verbis ipsis conjectasse. Sed jam intelligi puto, quantum nodorum et captionum haec habitura sit quaestio. Etenim non solum ἄξος, id est ἀγμός, scribitur quasi correpta penultima, sed etiam verbi ipsius mensura in dubio posita. Ex verbi forma Artemidoro frequentata κατεάσσω, cui respondet κατεάγοιντο Polyb. VIII. 7. ἐαγῆ Hesych. etc. ipsiusque nominis ἀγή macroparalexia, neque minus ex ionica scriptura κᾶτηγμα et κᾶτηξις apud Hippocratem, ὄσφονῆξ apud Grammaticos, sequitur alpha et in verbo ipso et in verbi inclinamentis longum esse, eoque accentu etiam ᾄξαι scribitur Apollon. III. 96. Sed, ne rem ad liquidum perductam putemus, ecce ᾄξε legitur I. 1168. κατᾄξαι Aret. Sign. Acut. I. 6, 10. Aelian. H. Ann. XV. 13. Eur. Suppl. 508. in edd. Barnes. Marcl. et Basill. quas solas consulere potui; Matthiae autem tacite κατᾰξαι edidit, quem sequutus est G. Dindorfius. Denique apud Homerum pro ᾄξον, quod veteres legerunt, substitutum est ᾄξον. Atque ille quoque, qui in Etym. M. p. 15, 23. ᾄξον inflecti dicit ad evitandam synemptosin, aut nescivit alpha natura longum esse, aut non credidit. Gravissimum vero illud videtur, quod verbo κατᾰξαι non alia mensura convenit quam praesenti κατᾰσσω, huic autem brevis assignanda est vocalis, nisi quis demonstrat, Grammaticorum praeceptionem aut falsam aut mancā esse. Sic enim ajunt, πᾶν δίχρονον ἔχον διπλοῦν ἐπιφερόμενον συστελλέσθαι Regg. Pros. N. 93, 441. ac nominatim huic legi subjiciunt sigma: τὰ διὰ δύο σσ παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς βαρύνονα, ὅτ' ἔχει δίχρονον πρὸ τέλους, συστελλόμενον αὐτὸ ἔχει, ἀράσσω, πατάσσω, χαράσσω, ἐλίσσω, ἀφύσσω· δῆλον οὖν ὅτι καὶ τὸ θάσσω ὀφείλει τὸ ἰᾶ συστελλόμενον ἔχειν, Regg. Pros. I. I. Etym. M. 746, 38. Drac. p. 21, 9. apud quem non ὀφείλει legitur sed

ὄφειλον, pro ὄφείλει incertum an (quod praestat) pro ὄφει-
 λεν. Debebat, inquit, *corripi, sed non corripitur*, et cur
 non corripiatur, ex affinis θάκος, θανάω et, si Buttmanni
 sententia de dialysi vincit, ex θάσσω quoque intelligi potest.
 Ex postrema autem canonis parte apparet Grammaticos hyper-
 disyllabis adjunxisse bisyllaba, et utrique generi, praeter θάσ-
 σω, eandem tribuisse mensuram, quam in libris quoque ser-
 vari videmus: σάξαι Hippocr. de Steril. p. 25. T. III. Anecd.
 p. 92, 23. σάξις Aristot. Probl. XXV. 8. νάξαι Nicand. Ther.
 952.¹¹⁾, μάξαι Xenoph. Oec. X. 11. Athen. XIV. 648. A.
 omniumque frequentissimum τάξαι, idque convenit etiam cum
 regulis, quae sunt de nominibus in σσα, άνασσα, πίσσα,
γύσσα Drac. p. 21, 1. et de comparativis in άσων Hero-
 dian. π. Μον. p. 37. quae omnia brevem vocalem habere di-
 cunt praeter θάσσον et quod Regg. Pros. N. 86, 439. et
 Draco p. 195, 1. adjungunt, γλύσων. Eaque fortasse om-
 nia a primis canonis auctoribus conjuncte tradita postea vero
 divulsa itaque mutilata sunt, ut de verbis bisyllabis, quae re-
 gulam brevitatis servant, nihil, de his, quae excedunt, illud
 unum, quod ad θάσσω pertinet, nobis relictum sit. Si nihil
 aliud, certe verbi πράσσω¹²⁾ mentio ab illis omitti non po-
 tuit, ne de ᾄσσω dicam, quod multi omisso iota scripserunt;
 sed suspicor etiam κατάσσω, de quo paullo ante loquutus sum,
 lege exemptum fuisse. Neque de φράσσω, βράσσω, μάσσω,
 res expedita est. Φράξαι legitur locis plurimis Odys. V.
 266. Aesch. Sept. 63. Pind. Isthm. I. 94. Thucyd. IV. 8, 5.
 et 13, 4. Strab. VIII. 389. Plutarch. V. Demetr. XVI. Apollon.

11) Insula, quam Euphorio ab hoc verbo denominatam esse tradidit
 v. Steph. (quod nescio cur Meinekius Fragm. CXVII. illi detraxerit) Νά-
 ξος dicitur, non Νάξος ut Schweighaueserus edidit Appian. Civ. V. 7.

12) Hoc veteres recte a περάω extitisse dicunt producta post syn-
 copen vocali, ut et πράσις scribitur, ionice πρήσις, et imperativus πρά-
 σσον Schol. in Hermog. T. VII. P. II. 773. (ἔπρασεν ἐπραγματεύσατο He-
 sych.) et ionicum πιπρήσκω ut ἀποδιδρῆσκω. Hoc praetermisit Draco
 p. 22, 11. τὸ ᾶ ἐπιφερομένου τοῦ σ, ὃ ὑποτέτακται ἄφωνον, σοσιέλλε-
 ται, ἄσθμα, ἀσις, ἀσιῶ etc. Sed antiquiores magistri sine dubio ad-
 jecerunt εἰ μὴ τις τροπή εἴη παρὰ διαλέκτω. Vis illa syncopes non per-
 tinet ad πρίσμαι et διαπρύσιος.

I. 990. Nonn. XLIV. 19. Sopat. Diaer. p. 378. T. VIII. Poll. I. 174. ἀποφράττον Plat. Tim. p. 91. C. πεφραχθαι Epict. Diss. I. 27, 20. Aristid. Or. XLVI. 186. T. II. et huic consentaneum nomen φράγμα Aristot. de An. II. 9. p. 421, 14. Paus. V. 14, 8. Athen. IV. 152. D. Poll. VI. 183. Bekkerus vero in Aristot. Probl. II. 28. et XVI. 8. ἀποφραῖσαι scripsit et πεφραῖχθαι, cui opitulantur Herodoti Edd. veteres L. VIII. 52. τοῦ φρήγματος exhibentes. Sed et hoc rursus infirmatur contrariis Herodoti, Hippocratis et Aretaei exemplis, apud quos φραγμός, διάφραγμα, ἔμφραγμα, φραχθῆναι, ἐμφραχθῆναι saepissime ac sine ulla codicum dissensione leguntur, πεφραγμένος Arrian. Ind. XIII. 75. atque adeo σφραγίς Aret. Cur. Acut. II. 2, 253. (98.) quod nonnulli cum φράσσω cognatum putant auctumque sibilo ut scirpus¹³⁾, scrofa, strido, scruta, sculpo, scribo. Pro ῥήσσει *dejicit humique prosternit* in Evang. Marc. IX. 18. in uno cod. ῥάσσει scriptum eaque verba inter se et cum ἀράσσω saepe confusa et ad dignoscendum difficillima sunt v. Adn. ad Aj. p. 192. Jacobs. ad Achill. p. 821. τὸ ἐπιῥήσσειν οἱ μεθ' Ὀμηρον καταῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν Eustath. p. 1358, 36. Βρήσσειν et ἐκβρήσσειν Glossographi ex Hippocrate afferunt v. Interpr. ad Hesych. s. Βρήγμα, et Anecd. p. 223, 22. sed apud hunc et Herodotum ἐκβράσσειν legitur, βρασμός Aret. de Sign. Diut. II. 3, 137. utraque significatione tussendi et protundendi (unde tussis). Neque ignotum Iones interdum pro ἠ substituere alpha breve, λελασμένος, ἄλαστος, ἄπλαστος v. Gregor. p. 444. et 654. λάξις herodoteum; Asclepiades in Schol. Theocr. I. 4. ἐντέταται τὰ λαψῆ διὰ τὸ εἶναι δωρικόν, ἐπεὶ καὶ βραχύ ἐστιν ut ionica λελαμμένος, ἐπίλαμπτος, et quod Helladius affert ap. Phot. p. 869. οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάνω τὸ δάξω ἐκφέρουσιν, et Schol. Nic. Th. 119. δάγμα (sic) πανταχοῦ φησι Νίκανδρος καὶ οὐ διὰ τοῦ ἠ, cujus admonitu Schneiderus quinque δάγμα scripsit pro δῆγμα, eamque tropen subeunt etiam communia δαγμός Eust. Or. XXI. 176. quod apud Hip-

13) In hoc et in *sculpo* metathesis accessit. Hesychius Γραφόμενα γραφόμενα — et Γρομφεῖς οἱ ζωγράφοι, ut γρομφάς scrofa.

pocratem *δηγμός* scribitur, *κροφοδάκτης* Moschop. Sched. p. 73. *λαθοροδάκτης* Hesych. s. *Σιγέοπης*, *άδαγμός* et *όδαγμός*, ut *δακτός*, *πακτός* v. Adn. ad Aj. v. 579. *πακτή* etc. Sed jam manifestum est, in dialectorum contentione quam fere nihil sit praesidii. Ac ne ulla quidem esse potest contentio verborum, quae aut in omnibus dialectis eandem formam habent ut *μάσσειν* et *δράσσεσθαι*, unde ductum nomen *δράγμα* paroxytonum est Nic. Th. 663. etc. et *δραχμή* a Comicis nonnunquam corripitur, aut unius dialecti finibus continentur ut *θράσσειν*. Buttmannus Lexil. I. 211. id alpha longum habere contendit ut ex *ταράσσω* contractum, et pro *θράξαι* Aesch. Prom. 628. *θράξαι*, pro *θράττον* Plat. Phaed. 86. E. *θράττον* corrigi jubet, hic uno adjutus Augustano, illic nullo. Eamque sententiam duobus defendit argumentis, quantum ego judicare possum, infirmissimis. Primum enim, ut evincat ταράσσω a τάρ propagari non posse, negat terminationem άσσω verbis applicari nisi antecessione gutturalis quasi praeformata, *φύλαξ*, *φυλάσσω*, *φάρμακον*, *φαρμάσσω*, *θάνακος* *θαάσσω* T. II. p. 411. et 198. eoque procedit ut *άλλάσσω* ab άλλαχ tanquam a stirpe repetat, quam in *άλλαχοῦ* apparere, parum reputans *ἐνιαχοῦ*, *πανταχοῦ*, *ὀλιγάκις*, *πλειστάκις*, terminationem asciticam habere. Neque *άλλάσσω* solum proxime ab *άλλος* proficiscitur, sed et *άφάσσω* ab *άφάω* et a similibus principiis *κλαδάσσω*, *κλυδάσσω*, *παλάσσω*, *σπαράσσω* etc. sine ullo gutturalis interventu, ac profecto, cur hoc minus licuerit quam *άλθέσσω*, *εδρήσσω*, *λαφύσσω*, *λιμώσσω* producere, intelligi nequit. Deinde quod cum contractione productionem necessario conjunctam esse ait, *βλάξ*, *πνήσσω*, *στρώννυμι*, id non adeo stabile et immutabile esse demonstrant *πέτομαι* *πετόρον*, *πέλεθρον* *πλέθρον*, *στελεγγίς* *στλεγγίς*, *καλέω* *κλέω* etc. sed afferri potest ad declarandam verbi *κράζω*, cui alpha longum tribuitur, mensuram, si quidem Paphii, ut Hesychius ait, pro *κράξον* dixerunt *κάρδαξον*. Equidem *τρήχω*, *θράσσω* et *ταράσσω*, *Τάρχη* *τάραξις*, *Ταργαίνειν* *ταράσσειν* Hesych. cognata esse concesserim sed ita, ut sunt rerum similium vocabula consona, neque excludo *Θράκη*, *Τραχεία*, *Τραχεῶτις*, *Τραχίς*, *Τραχίνη* sive, ut postea ap-

pellata est, *Ταρόρακινα* Strab. V. 233. quin si quis ulterius grassetur et usque ad *θρανώ*, *θρούπτω*, *ξαχία*, *ρήσσω*, *φρίο*, *φρένδο*, *φράνγω* ascendat, a me haud retinebitur; sed ad argumentandum haec adeo parum firmitudinis habent, ut, si quis Herodiano assensus ap. Schol. II. M. 46. dixerit *ταράσσω* indidem ortum unde *τάρβος*, *ταρμύσσω*, *terreo*, ne id quidem refelli possit. Sed deludamus. Verborum in *σσω* duo supersunt *φρίσσω* et *φρούσσω*, quorum vocales longas esse ex inclinationis et paraschematistis colligitur *πέφρικα*, *φρίκη*, *φρούγω*, *φρίγο*. Nihilò secius *φρίξαι* scribitur Pind. Isthm. I. 16. Soph. El. 1407. ubi Hermannus properispomenon praetulit, Apollon. III. 1355. aliisque locis et propria *Φρίξος*, quod Dindorfius intactum reliquit Athen. VI. 242. F. *Φρούξα* nympha Paus. VIII. 47, 2. *Φρίξος* fluvii nomen fortasse torrentis II. 36, 6. *Φρίξα* sive *Φρίξαι* urbis, quod in *Φρούξα* corruptum est Polyb. IV. 77, 9. sicut diu *Phryxus* scribebatur scilicet ob tostas a noverca fruges ¹⁴). Sed veniamus ad aliud genus. Regula est

14) V. Apostol. Prov. XIII. 46. De accentu quae Arcadius tradit p. 66. *τὰ εἰς ἕξος θηλυκὰ βαρύνονται, Λίπαξος, Ἄραξος, Πύξος ἢ πόλις καὶ τὸ φυτὸν τὸ μῆντι ἕξος ὡς προσηγορικὸν ὀξύνεται, καὶ τὰ ἐπίθετα λοξός, φοξός, καὶ τὸ παραξός ὡς ἔθνικόν, fortasse sic scribenda: καὶ τὸ κοραξός ὡς ἐπίθετον ὀξύνεται, βαρύνεται δὲ ὡς ἔθνικόν, etsi gentis nomen saepius oxytonum est Scylac. §. 76. p. 31. quam proparoxytonum, adjectivum autem non legi nisi Plutarch. Flum. XVIII. 8. ubi Maussacus *κόρακος* correxit sicut *Corais* Xenocr. I. 19, 5. piscis nomen scripsit pro *κόραξος* (non *κοραξός*). Salmasius vero ad Tertull. de Pall. p. 215. non solum illic retinet *κοραξός*, quod parum apte cum *φριξός* confert, sed et aliis locis restituere conatur v. Friedemann. ad Strab. T. VII. 612. Theognostus Cram. T. II. 14, 7. in transitu affert *ρόξος* (sic) et ¹*Ωξος*, explicatius p. 69, 8. *τὰ εἰς ἕξος διὰ τοῦ ὀ γράφεται κοξός, λοξός, φοξός, κροξός, βοξός, λαοξός ὁ ποταμός — Τὰ εἰς ἕξος ἔχει πρὸ τοῦ ξ τὸ ἰ ἢ τὸ ὐ, Σίξος, Φριξός, Λίξος, Βύξος ὄνομα κύριον. Pro κοξός fortasse Λόκοξος scribendum; κροξός fluvii nomen videtur, quod Stephanus *Κροῦξος* scribit, aut *Ποῦξος* ejusdem, utrumque minus recte, si quidem, ut ille ait, haec nomina diphthongos aversantur; *βόξος* nominativus videtur proprii *Βόξου* Strab. XVI. 779. (cod. Mosc. *Βώξου*) nec multum distat *Μόξος ὁ Ἀνδός* Nicol. Dam. I. 37. Ceterum propria rectius gravari puto *Ἄξος* (*Ἀξός* Herodo. IV. 154.) *Νάξος*, *Ῥαξος* (*Ῥαξός* Scylax §. 48, 19.) *Χάραξος* Herodo. II. 135. *Σίξος*, *Λίξος*, *Φρίξα* sive *Φρίξαι* v. Wesseling.**

πᾶν δίχρονον ἐπιφερομένου διπλοῦ συστέλλεται καὶ μάλι-
στα τοῦ ξ̄ Philem. Techn. §. 78, 282. Drac. p. 26, 20. ni-
hilque excipitur praeter μᾶζα, κράζω et aeolica πτάζω, πλάζω
Anecd. Gram. I. p. 47, et 149. Drac. p. 21. 58. et 108.
Gramm. Herm. N. 94, 441. Itaque στάγμα Aesch. Pers. 604.
et similiter figurata paroxytona sunt. Verbum μάσσω, nisi
lege exemptum fuit, alpha breve habet ut est in μέμαχα ²⁵)
et μαγίς, quo confirmatur recepta tonosis nominis μάγμα,
infirmatur προσμεμεᾶχθαι Philostr. V. Apoll. III. 42, 131.
Ac μάζα quoque multo saepius invenitur quam μᾶζα inde ab
Herodoto usque ad novissimos, doricumque μάδδα, quumque
Guil. Dindorfius in Arist. Eqq. 55. tacite substituisset μᾶζα,
id adeo non probavit Ludovicus frater ut ad Hesiod. Opp. 588.
sese nescire profiteatur, unde Grammatici illi resciverint lite-
ram $\bar{\alpha}$ in hoc vocabulo produci nisi forte ex sua ipsorum
corrupta pronunciatione. Hanc vero suspicionem amolitur
Herodianus π. Mon. p. 31, 19. qui omnia feminina in ζα
exeuntia, quarum penultima ancipitem contineat, eam brevem
habere ait praeter unum μᾶζα, et Moeris p. 258. qui hoc
Atticis assignat, μάζα extraneis, neque multum abest quin
Arcadii praecepto p. 96, 9. τὰ εἰς $\bar{\alpha}$ βραχὺ ἀπαρασημάτι-
στα διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενα, εἰ μὲν διούλλαβα εἶη καὶ μα-
κρᾶ παραλήγοι, παροξύνεται, ῥίζα, πέζα, φύζα, δίψα, in-
serendum putem quod ad macroparalecta pertinet: εἰ μὲν μα-
κρᾶ παραλήγει προπερισπᾶται, μᾶζα, κνῦζα, ψῶζα, εἰ δὲ

ad Diod. XIV. 17. (sed acuitur adjectivum φριξός ut ionicā διξός, τρι-
ξός). Ἐλιξος Demosth. p. 324, 15. Xenoph. Hell. I. 3, 10. Ὀλόφριξος
(adjectivum γλάμιξος accentu minus legitimo). Sed Παξοί tamen Polyb.
II. 10, 1. τῶν Παξῶν Plut. de Def. Oracc. c. XVII. 327. T. IX. Appel-
lativa sunt τάξος, κριξος Poll. IV. 196. pro quo κριξός receptum est e
codd., μύοξος quod saepius μυοξός scribitur, μόροξος lapis Galen. de
Simpl. IX. 2, 198. T. XII. Paul. Aeg. VII. 11, 245. quem Dioscorides
μόροχθον vocat, ἀραξός herba Etym. M. 134, 40. acuta ultima ut et
proprium Ἄραξοί ap. Stephanum scribitur, κοριαξός Alex. Trall. VI. 6,
232. et 11, 349. Θόραξος Apollinis cognomen Hesych.

15) Agathias Prooem. Anth. P. IV. n. 3. v. 30. ἀρτίως ἐμοῦ μᾶζαν
μεμαχότος μουσικῆν τε καὶ νέαν etc. Aristophanis locum Eqq. 55. expressit.

βραχεία παροξύνεται. Herodianus in Etym. M. p. 523, 5. κνύζα, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φρυτοῦ, κατὰ συγκοπήν ἐστίν, εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρῶσωμένου ἀπὸ τοῦ κνύω, quod quum ὕ longum habeat, idem ad substantivum transferre licet sive scabiem significat sive plantam quae vulgo κνύζα et κνύθα, attice etiam σκόνυζα dicitur ¹⁶). Sin res aliter se habet, id quoque documentum erit, vocabulorum cognatorum diversas esse prosodias. Sed videamus de verbis. Apud Homerum Wolfius, apud Platonem Men. 95. D. (in Theognidis versu) Bekkerus e Bodl. imperativum ἴζε reposuit, ut vulgo legitur apud Theogn. v. 34. et in H. H. in Merc. 457. et participium προσίζον Plat. Civ. VIII. 564. E. properispomeni loco; quibus convenit nomen ἴσμα, veterumque auctoritas qui ἴζω breve ἰ habere tradunt v. Joann. p. 3, 13. ¹⁷) Idemque Wolfius pro διίζε II. XVI. 713. διίζε scripsit, pro νίζε Od. XIX. 392. νίζε, ut tribus aliis locis scriptum est in Edd. Ern. et Heyn. et apud Suidan Kuesterus pro Νίζε νίπτε clanculum substituit paroxytona; hic per negligentiam, ut opinor; Wolfium credibilis est Grammaticis inserviisse, etsi Od. XII. 435. ῥίζαι edidit (sed IX. 390. ῥίζαι, eodemque loco v. 434. στήριζαι). Nomen σίγμα paroxytonon est Aristot. de Gen. Ann. I. 17. p. 721, 32. Aelian. V. H. II. 9. convenienter verbo, quod Grammatici brachyparalectum esse narrant; sed hoc ipsum dubium reddit diversitas latini instigo v. Aglaoph. p. 657. Κνίζον imperfectum Pind. Nem. V. 59. κνίσμα Anth. P. XII. n. 82. et accusativus κνίδα sequuntur legem verbo praescri-

16) Apud Sprengelium Hist. Herb. et Sibthorpium Flor. Graec. nihil reperio, quod illi conveniat etymo. Sed confirmatur eo, quod conyza a Polluce I. 131. plantis aculeatis adnumeratur ut Κνύθος ἄκανθα μικρά Hesych. eademque pariter ut cneoron sive cnestron cubilibus substernebatur v. Wellauer. de Thesmoph. p. 31. quas omnes ex etymo scabiosas appellare licet. Plinius cumilae associat, quae fortasse ob foetorem nominata est a parte corporis obscoena, ut herba vulvaria.

17) Schol. II. B. 52. Ἀριστορχος τὸ ἴζεν ἐκτείνει, ἧ δὲ κωνὴ συστέλλει. Haec igitur iota natura breve fecit. Num ille augmentum, quod plerumque abijcit, hoc loco addendum putavit? Conf. Schol. IV. 426. Anecd. Gram. I. 395.

ptam, sed egreditur $\kappa\nu\acute{\iota}\delta\eta$. Nomen semiliquidae plerumque $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha$ scribitur, nec raro $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha$ ¹⁸⁾, quam litem verbo dirimit Elmslejus ad Med. 463. $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha$ scribendum; $\sigma\acute{\iota}\zeta\omega$ enim priorem syllabam natura longam habet ut $\acute{\omicron}\lambda\omicron\lambda\acute{\upsilon}\zeta\omega$, $\acute{\iota}\upsilon\zeta\omega$ et cetera omnia hujus formae verba. Esto; concedamus in praesens, quod de verbis dicitur. Sed quum literarum omnium vocabula peregrina sint, quis nobis de sigma satis dabit, ut id a graeco verbo derivatum credamus potius quam ex semitico *Samech* et *Simcha* conversum? Sed et de verbi prosodia certari potest. Verba $\acute{\omicron}\lambda\omicron\lambda\acute{\upsilon}\zeta\omega$ et $\acute{\iota}\upsilon\zeta\omega$ macroparalecta esse Elmslejus, nisi fallor, colligit ex nominibus $\acute{\omicron}\lambda\omicron\lambda\upsilon\gamma\acute{\eta}$, $\acute{\iota}\upsilon\gamma\acute{\eta}$. Sed hoc injuria ad omnia hujus formae verba transferri, documento sunt $\kappa\omicron\kappa\acute{\kappa}\acute{\upsilon}\zeta\omega$, $\pi\omicron\pi\pi\acute{\upsilon}\zeta\omega$, $\gamma\omicron\gamma\gamma\acute{\upsilon}\zeta\omega$, $\tau\omicron\nu\theta\omicron\rho\acute{\upsilon}\zeta\omega$, quae in flexu et declinatu corripuntur, perinde ut $\psi\mu\theta\upsilon\rho\acute{\iota}\zeta\omega$, $\beta\omicron\rho\beta\omicron\rho\acute{\upsilon}\zeta\omega$, cujus futurum quidem in $\upsilon\zeta\omega$ terminatur, nomen vero $\beta\omicron\rho\beta\omicron\rho\upsilon\gamma\acute{\eta}$ sine dubio eandem habet mensuram quam $\kappa\omicron\rho\kappa\omicron\rho\upsilon\gamma\acute{\eta}$ et $\tau\omicron\nu\theta\omicron\lambda\upsilon\gamma\omicron\upsilon\acute{\nu}\tau\epsilon\varsigma$. Si quis autem haec ab $\acute{\iota}\upsilon\zeta\omega$ hactenus differre dicat, quod hoc primitivum sit, illa paragoga, Elmslejum quidem, qui ipse paragogo $\acute{\omicron}\lambda\omicron\lambda\acute{\upsilon}\zeta\omega$ usus est, nihil juverit sed fortasse gradum quendam et aditum ad cetera fecerit. Etenim summa controversiae causaque tota consistit in primitivis et ante cetera in verbo $\sigma\acute{\iota}\zeta\omega$. Hinc propagata in libris nostris pleraque paroxytona sunt: $\sigma\acute{\iota}\zeta\omicron\nu$ Arist. Eqq. 930. $\sigma\acute{\iota}\zeta\epsilon$ Odys. IX. 394. Athen. VI. 324. C. et in codice Paul. Sil. Ecphr. Soph. v. 76. ubi $\sigma\acute{\iota}\zeta\epsilon$ vulgatum; $\epsilon\pi\iota\sigma\acute{\iota}\zeta\alpha\iota$ Poll. V. 6. Etym. M. Hesych. $\sigma\acute{\iota}\zeta\iota\varsigma$ Aristot. Met. II. 9. p. 369, 17. etc. idque consentaneum est Grammaticorum praecepto, quod supra proposui, de dichronis, quae literam zeta praecedunt tam in verbis quam in nominibus. Verumtamen nonnihil causae est, cur eos huic regulae terminos quosdam circumscripsisse putemus, ab excerptoribus improbe revulsos. Draco p. 88, 21. $\tau\omicron\upsilon\gamma\acute{\omega}\nu$, inquit, $\epsilon\kappa\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\epsilon\iota$ $\tau\acute{\omicron}\ \upsilon\ \acute{\omega}\varsigma\ \acute{\alpha}\pi\acute{\omicron}\ \tau\omicron\rho\acute{\upsilon}\zeta\omega$, ex quo conjectura existit, verba ex similitudine sonorum naturalium ficta

18) Hoc praebent codd. Athen. X. 455. D. Platonisque Theaet. p. 203. A. Cratyl. 407. B. a Bekkero receptum, Oribas. de Luxat. V. 141.

eademque primitiva, velut *κρίζω*¹⁹⁾, *τρίζω*, *γρύζω*, *μύζω*, *ρύζω*, *λύζω*, aliter pronuncianda esse atque *τίζω*, *σφύζω* etc. Nec praetereundum est, latina verba *strido*, *ringo*, *grunatio*, *mutio*, *glutio*, indicium praebere, quae sit in graecis *τρίζω*, *ρύζω*, *γρύζω*, *μύζω*, *λύζω*, ancipitis natura, eodemque vergere interjectiones *γρῦ*, *μῦ*, *βῦ*, *ᾶ* et *ᾷ*, unde quae derivata sunt verba *ᾶζω*, *βύζω* etc. vocalem longam habere conveniet. Nihilo secius non solum *βύζα* paroxytonum est Anton. Lib. c. X. et *σπίζαι* Aristot. H. Ann. IX. 7. p. 613, 3. Diog. IV. 42. sed Herodianus etiam *π. Μον.* p. 31, 21. *σπίζα* eodem accentu esse docet quo *ρίζα*, hoc est, quo *σπίνος*, unde sequitur ut idem statuamus de verbo *σαίζω*, etsi hoc non minus ex natura expressum videtur quam *πιπώ*, *πιπίζω*, *πιπιο*, quorum vocalis principalis per se longa est neque geminatione eget, quam librarii addere solent a consimili *τιτίζειν* remotam. Alterum, quod nominatim lege excipiunt, est *κράζω*. Herodianus *π. Μον.* p. 23, 5. *σημειῶδες ἀσύνηδες πᾶσι* (fort. *τοῖς παλαιοῖς*) *τὸ κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ ᾶ*, *εἰ μὴ ἄρα τὸ κράζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν αὐτό*, ubi pro altero *τὸ κράζω* quid scribendum sit parum liquet nisi forte affine *κρώζω* vel *κλάζω*, quod cum macroparalectis *κράζω* et *πλάζω* magnam in declinando similitudinem habet, *κλάγξω κέκληγα* ut *κράζω* (*κραγγών*) *κέκρηγα* Hesych. *πλάγξω πέπληγα* v. Etym. M. 516, 30. Adn. ad Aj. v. 598. nisi igitur *κλάζω* ut a sono naturali *κλάξ* ductum v. Schol. Arat. 234. illi pro exemplo esse voluerunt. Sicut autem perfecti *λέλακα* similitudo apparet in *λακεδών* et *λακέτας* Aelian. X. 44. quorum illud alpha longum habere versus docet, hoc ratio, eadem mensura est *κραγέτας* apud Pindarum, et *κεκράκτης*, si quidem recte Hermannus vocativum *κεκράκτα* scripsit Arist. Eqq. 304. Et ut a *πράσσω* *πράξαι* ducitur, ab *ἄγνυμι*, si Grammaticis credimus, *ᾶξαι*, sic Regg. Pros. *κράξαι* praescribunt. Sed jam ad praecipitia artis perventum est. Etenim quod He-

19) Apud Hesychium tamen scribitur *κρίζαι* paroxytonos. Homericum *κρίνε ζυγόν* cum *κρέκω* conjunctius esse videtur quam cum *κρίζω*, neque hujus acristus dici potest.

rodianus dicit π. Μόν. p. 86, 12. alpha ante duas easdem liquidas breve esse, χωρίς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ ἠ εἰς ἄ παρὰ διαλέκτω, eorum utrumque convenit in iota et ypsilon non solum ubi liquidas praecedunt sed etiam, quod raram est²⁰), ubi mutas, πίσσα, νύσσα, ἴλλος, σίλλος, κίκκος, ἵπιπος, μύλλος, φύλλον, nisi trope accedit Θροῶντα, μικκός. Quod genus si a macroparalecto ἄσσω dorice formatur aoristus primus, is sive addito augmento sive detracto, properispomenos est ἄξα et augmenti causa et propter naturam, sed ab ἄπτω, ἵπτω, ἴζω, quae brachyparalecta sunt, adjecto augmento, ἄψα, ἴψα, ἴξα, omisso ἄψα, ἴψα, ἴξα. Ex his, quae prosodiae auctores clare perspicueque tradunt, necessaria conclusione efficitur, θώραξ, οἶαξ, κάραξ, νέαξ, βλεφαροπάξ, ὄσφραξ, alpha longum habere; de quibus illi nihil praecipiant, quia in re positum est atque natura ut longum sit alpha, quod in dialectis cum eta commutari possit. Sed studiose nos edocent de \bar{i} et \bar{v} , quae in omnibus dialectis eodem modo scribuntur, easque in declinatu corripi affirmant, τρύξοντα ἀπὸ τοῦ τρύξαι, βραχὺ τὸ \bar{v} ὡς ἐρύξω, σμύξω, ψύξω Schol. Od. P. 387. et Macrob. de Diff. Verb. p. 717. πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω, mutata est et finalis in litera et quae antecedit in tempore. Ita manifestum fit de immutabilibus \bar{i} et \bar{v} diversum edici atque de alpha, quod cum dialectis mutatur, atque eosdem, qui μίξαι, σμύξαι scriberent, nunquam detractasse πρᾶξαι, ἄξαι, κρᾶξαι scribere, quae cum doricis κλᾶξαι, πᾶξαι, τμᾶξαι, tam apertam habent similitudinem ut errari non possit. Quum vero pro certo constaret, haec verba alpha longum, sicut est in principio, ita ἐν τῇ ῥηματικῇ κλίσει servare, quid tandem causae fuit cur aliter statuerent de reliquis? Num quia quae

20) Omnium saepissime duplicatur kappa, sed rarius in Atthide quam extra: κάκη, κακάβη (cacabus), ποδοκάκη, λάκος (lacus), cui Atticistae βόθρος praeferunt, ἀκκίζομαι, σάκος v. ad Phryn. 257. βάκκαρις, Σῦκκον τὸν Ἐρμῆν οἱ Ἀωριεῖς διὰ δύο κκ., Ἄττικοι δὲ δι' ἐνός Thom. M. Alia in Aglaoph. p. 845. attuli. Κάδδος (cadus ut lacus) doricum est; πίνειν ἄδδην Themist. Or. XX. 238. B. ad usurpationem antiquitatis assumtum.

has literas continent verba, in libris suis eo inscripta repere-
runt accentu, quem syllaba longa brevem antecedens non fert,
μίξαι, σμύξαι? Licet hoc affirmare exemplis plurimis; τὸ
στῦρον et στύσις Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 4, 386.
T. XIII. de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 427. T. XII. quo ac-
centu hoc nomen est de Simpl. Med. Fac. IX. 2, 211. Athen.
III. 80. F. τὸ καταψύχον Aristot. de Gen. Animm. IV. 3. p.
768, 22. de Part. Animm. VII. 653, 12. τὸ ψύχος Meteor.
I. 10. pag. 347, 20. sed ψύξις ib. c. 11. pag. 347, 13.
I. 4. p. 341, 36. I. 9. p. 347, 9. II. 2. p. 354, 31. ut
σφύξις Resp. XX. p. 479, 27. et 480, 14. ψύξαι Thucyd.
VII. 12. 4. ubi Poppo ψῦξαι intulit, quia ὄ hujus verbi pro-
ducitur, eandemque correctionem Athenæo III. 124. D. XI.
503. C. adhibuit Dindorfius, Diogeni IX. 82. Huebnerus ψῦξιν
scribens pro ψύξιν. A μίγνυμι sive μίσγω, quod iota long-
gum habere constat Draconis testimonio, apud Homerum et
posteriores plus centies legitur μίξαι, μίξις, nec raro μῖξις
et in codd. μεῖξις v. Goettling. ad Philodem. p. 191. σύμ-
μεικτος Inscr. Att. 150. B. lin. 12. μῖξαι Hippocr. de Affect.
Int. p. 510. 515. et 525. T. II. de Morb. II. 257. T. II. de
Mul. I. 710. de Superfoet. p. 470. 471. et 478. T. I. Diog.
La. III. 18. etc. idemque et codices nonnunquam exhibent ut
in Julian. Epp. XXX. p. 51. ed. Heyl. et Critici substituerunt,
Schaeferus ad Plut. V. 182. VI. 354. Goeller. ad Thuc. VII.
22. Ellendt. ad Arrian. VIII. 9, 3. Buttmani praeceptum se-
quentes. A τρέβω τρέψαι Hipp. de Diaet. II. p. 705. T. I.
de Affect. Int. p. 507. 510. et 515. Muliebr. I. 711. II. 837.
T. II. Athen. XIII. 610. C. nisi haec Dindorfii correctio est,
qui in Arist. Avv. 96. ἐπιτρέψαι scripsit; Schweigh. Ed. pa-
roxylonon praebet. Et ab aliis macroparalectis θλίψαι Galen.
de Comp. Med. p. Gen. I. 4, 386. T. XIII. de Sanit. II. 2,
90. T. VI. ζῆψαι IV. 8, 289. de Sympt. Caus. III. 10, 256.
T. VII. φρέξαι Nonn. XLIII. 243. ψῦξαι Hipp. de Morb. Sacr.
p. 603. T. I. quae pauca sunt ex magno numero excerpta²¹),

21) In uno Hippocratis libro, qui περὶ ἀφόρων inscriptus est, μῖξαι
et τρέψαι plus decies leguntur.

tantummodo ut appareat, nos ad haec in legendo attendisse; ceterum omnium verborum, quae in praesenti iota aut ypsilon longum habent, nullum est, cujus penultima brevi praemissa non aliquando circumflexo sit notata. Sed infinitis tamen partibus superant exempla paroxytonesis; apud Homerum *ἐπαΐ-ξαι* quinquies et nomen *πολυάϊξ* Il. V. 811. *μίξαι* Il. XV. 510. ubi Stephanus cum Eustathio *μίξαι* scripsit, *τοίψαι* Od. IX. 333. *σηρίξαι* XII. 434. *σμούξαι* Il. IX. 653. et sic deinceps apud ceteros innumerabiliter. Quae res mihi aliquando opinionem attulit, Grammaticos classicos de syllepsi esse loquutos, ideoque in *κῆρυξ* et *φοῖνιξ* corripuisse vocales, quae in *κηρῦξαι* et *φοῖνιξαι* producerent, inferiores autem sublato syllepsis et epiphorae discrimine has ancipites, ubicunque antecederent duplicibus, correpte pronunciassent, camque causam fuisse cur librarii inter veterem et novam consuetudinem perpetuo fluctuarent incerti. Neque tamen dissimulabo hanc quoque rationem aliquantulum difficultatis habere. Primum enim quod Lascaris dicit *τοὺς παλαιότερους τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ἡρωδιανοῦ μιμητάς* nominibus in *ιξ* macroparalectis tribuisse mensuram trochaicam v. Goettling. de Acc. p. 254. Ellendt. Lex. Soph. I. 956.²²⁾ neque testis est certissimus neque testimonium satis definitum. Deinde e Schol. A. ad Il. K. 258. *καταΐτυξ προπερισπάται πάντα τὰ εἰς ὕξ συστέλλει τὸ ὕ τὰ μέντοι διὰ τοῦ ἦ κλιόμενα ἐνίοτε ἐκτείνει τὸ γὰρ κῆρυκι ἠΰντι δὴ συνέσταλται διὰ τὸ μέτρον*, intelligitur fuisse haud infimae dignationis auctores, qui vocalem, quae in obliquis non corripitur nisi metri causa ut in Antimachi versu Athen. XI. 475. D. in prima quoque positione longam esse putarent, idque usus ita comprobavit ut perraro inveniatur *κῆρυξ* Demosth. p. 285, 10. et 653, 6. Liban. Decl. p. 355. T. II. Julian. Epp. VIII. 151. C. *σιμῶ-διξ* Il. II. 267. *φοῖνιξ* Arrian. M. Erythr. p. 162. Athen. XII. 530. E. etc. Si tamen Herodianus verus atque germanus hoc pronunciavit, quod ei tribuitur, *κατῆλιψ, φοῖνιξ, κῆ-*

22) Herodianus Anecd. Bekk. p. 1148. *δεῖ προσθεῖναι, εἰ μὴ ἔχοι τὴν τελευταίαν ὀ τροχαῖος μακράν, ὡς ἔχει τὸ φοῖνιξ ἐστὶ, κῆρυξ ἐστὶ διὰ γὰρ τὴν τοῦ ξ ἐπιφορὰν οὐ γίνεται ἐγκλισις.*

ουξ, trochaeos esse, difficile videtur ei minus credere quam Ciceroni, quum *infelix* priorem longam habere dicit, *indoctus* brevem²³⁾; sed illa remanet prorsus insolubilis dubitatio ne forte jam tum antiqua pronuncianti ratio oblitterata fuerit. Vulgaris autem consuetudo quantopere ancipites corruperit exemplo sunt, quae apud poetas incultiores leguntur correpta penultima: *ὑφάσαι* v. Addend. ad Aglaoph. p. 379. *τρούχος*, *μάστιγες*, *σφορηγίδες*, *Βιθυνός* etc. de quibus Jacobsius ad Anth. Pal. idemtidem adnotavit; et vulgati per nostros libros accentus, qui non solum Grammaticorum praeceptis repugnant ut *μίσγον*, *μίκτο*, *μίμνε* (v. Regg. Pros. N. 76.) apud Homerum, Nonnum XVIII. 208. XXI. 176. et utriusque medios; *δίωος* in codd. Plat. Civ. IV. 438. E. *ῥίζα* Galen. de Locc. Affect. II. 8, 101. T. VIII. L. III. c. 5, 156. c. 8, 170. c. 11, 197. L. IV. 3, 219. et 7, 259. aliaque similia, quae librariis invitis excidisse crederemus, nisi Moeris et Draco traderent nonnullos *βαδίζω* et *ἀγοράζω* dicere penultima producta; sed persaepe etiam a certis exploratisque regulis aberratur, *πνίγον*, *στύφον* Artemid. I. 72. v. ad Phryn. p. 107. *κρίναι* v. Heyler. ad Julian. Epp. p. 228. etc. Quae si sine ulla dubitatione rejicimus, de syllabis positione longis haud secus quam in tenebris erramus neque libris confisi neque Grammaticis, qui interrogantibus saepe diversa respondent, saepius nihil, pari fere impedimento sive tacent sive loquuntur. Quapropter non miror neque improbo Bekkeri inconstantiam, qui nuper in Aristotelis libris edidit, quod quoque loco in codd. scriptum invenit: *ῥίψαι* Nicom. III. 7. p. 1114, 18. *ῥίψις* Mechan. c. 34. p. 858, 27. Phys. Ausc. VIII. 2. p. 243, 20. *τροῖψις* Probl. IV. 14. *θλίψις* IX. 4. *μῆξις* IV. 15. *μῆγμα* de Coel. II. 3. fin. de Gener. Animm. II. p. 747, 35. *μεμίχθαι* Ausc. I. 4. V. 4. p. 327, 1. *ψύξαι* Meteor. I. 12. p. 348, 33. etc. et rursus *ψύξις* I. 4. p. 341, 36. II. 2. p. 354, 31 *μῆξις* Phys. Ausc. V. 4. p. 229,

23) De Graecis si quid simile suspicari liceret, eos ejusdem vocabuli vocalem pro natura sequentis consonae modo correpte pronunciassent modo producte, omnis haec disputatio ad irritum revolveretur.

2. de Gener. Animm. II. 8. p. 748, 33. de Color. II. p. 792, 34. VI. p. 799, 14. *μίγμα* Ausc. III. 4. p. 203, 23. *φρίσσον* de Plant. II. p. 817, 8. *φρονίξαι* Mirab. c. 132. p. 843, 14. et item alia. Hinc plurimum distat Hermanni sententia, qui *τριμμα* scribens Nubb. 260. *κῦρσαι* Soph. El. 852. Ion. 485. ut vulgo legitur in Lucian. Philops. §. 15. p. 253. T. IX. *ρίψον* Oed. T. 1436. totam causam a codicum arbitrio et a Grammaticorum auctoritate separat atque sejungit. Ac veteres quoque nonnullam primae positionis rationem habuisse apparet ex hujusmodi regulis: *κνίσσα τὸ κνι βραχὺ τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἰζῶ ῥήματα τὸ ἰ βραχὺ ἔχει* Drac. p. 58, 14. *ἐτοιμάζω, ἀρπάζω οὐκ ἔχει τὸ ᾠ μακρόν, ὡς δῆλον ἐκ τῆς κλίσεως* Etym. M. 737, 26. et ex illis, quae de *ᾤξαι* et *κρᾤξαι* supra retulimus. Eandemque rationem alii sequuntur, sed parum constanter. Velut Schaeferus, qui apud Plutarchum *μιξαι* scripsit, in V. Cim. c. XVIII. inoffensus transmisit paroxytonum *μίγμα*, et in V. Sull. c. XXIX. *ἀναψύξαι*. Jacobsius *πνίγμα* compluribus locis in *πνίγμα* mutavit v. ad Philostr. p. 243. Aelian. I. 32. IX. 25. X. 48. *κύρμα* autem Anth. Pal. V. n. 13. VII. n. 273. XII. n. 190. reliquit. Boeckhiius in Pind. Ol. VI. 173. ex uno Pal. *ἐσκιμφοθαι* recepit ob *σκήπτω* et *σκίπων*, nihil causatus *ρίψον* Ol. IX. 55. quibus alios addere possum multos. Sed illa ipsa ratio vereor ut multum ponderis habeat, nisi quis demonstraverit, thematicae vocalis quantitas quomodo cognosci possit et qua lege ea deinceps in formatione et declinatione immutetur. Persaepe quidem, quae principio brevis fuerat, in progressu producitur *θλάω θλίβω, τέρω (tero) τρίβω, ῥέπω ῥίπτω* etc. Unde quum patescat longitudinem illam non nativam sed verbi formae pleniori et expressiori adjunctam esse, quumque nomina congenita eam persaepe non recipiant, ut *ῥιφή, τριβή, παραψυχή*, primum nego ex praesenti *θλίβω* cognosci posse, quomodo pronunciandum sit *θλιμμός*, tum dubito an aoristi *ἐρῥίφην, ἐθλίβην, ἐψύγην, ἐτύφην*, referant sonum praesentis primitivi vel primitivo proximi, eumque retineant etiam tempora positione producta *θλίψω, ψύξω, θύψω*, sicut *κτενώ* proxime a *κτένω* proficiscitur, ac si aoristus *κτεῖναι* priorem

syllabam habet natura longam, ea lege non necesse est adstringi *ρίψαι* et *θύψαι*, quibus positio accessit. Sed agam pressius. Si certum est futurum *φύρω* ad praesens *φύρω* eandem relationem habere quam ad *φθείρω* habet *φθέρω*, ad *κείρω* *κέρω*, ad *αίρω* *ἄρω* unde *ἄρσις*, quis animum inducet hinc derivata *φύρσαι*²⁴⁾, *φύρσις*, *φύρμα* alio, quam vulgo fit, insignire accentu? Ergo etiam *κύρμα* scribi oportet, non *κῦρμα*. In Themist. Or. II. 30. C. Dindorfius *παρακῦψαι* edidit propterea, puto, quod *κῦφος* et *κυφός* communem habent cum perfecto *κέκνφα* mensuram; at praesens *κύντω*, si Grammaticorum regula constat, priorem brevem habet, paroxytonumque est adverbium *κῦβδα* ut *ρίμφα* et *μίσγα*, cujus forma principalior *μίγα* documentum praebet vocalem, quae in *Σμιγόλας* producitur²⁵⁾, a principio fuisse brevem productionemque primum extitisse in progressu formationis *μίσγω*, *μίγνυμι*, si quidem Grammaticis credimus his iota longum tribuentibus, sed eandem propagari ad derivata rectiusque scribi *μίγμα* Galen. de Locc. Aff. II. 2, 72. T. VIII. et *μεμίχθαι* de Tumor. IX. 723. T. VII. quam *μίγμα* de Locc. Aff. II. 8, 105. et *μεμίχθαι* de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 426. T. XII. etc. necessaria consecutio non est. Praeterea nescio, quorsum ea dirigi oporteat nomina, quibus quae antecedunt verba vocalem ancipitem habent. Velut *πίστρον*, si cum *πίνω* confertur, *πίστρον* scribendum erit; sed brevis est vocalis in thematico *πίω*, anceps in *πίομαι*. Quumque a *πρίω* oriatur *πρίσαι* Moschop. Sched. p. 161. sed a *πρίζω* *πρίσαι*, ipsumque praesens verborum *ἴνω*, *ξύω*, *φύω*, diversam habeat pro aetate scribentium prosodiam, undenam sciri potest, quo loco *ἴξις*, *ξύσμα*, *ξύστρον*, scribendum sit, quo *ἴξις*, *ξύσμα* etc.? *Φῦλλον* scribere ne Passovius quidem su-

24) Schneiderus in Nicandr. Ther. 693. *φύρσον*, ut in Fr. I. pro quo apud Athenaeum, unde sumtum est, *φῦρσον* legitur.

25) Sic pro *Μισγόλας* scriptum in codd. Athen. VIII. 339. A. consuetudine eorum, qui *σμίγω* dicebant pro *μίσγω* v. Schaefer. ad Gregor. p. 679. Draco p. 65, 10. Anecd. Cram. I. 273, 15. *μίσγω* τὸ *μι* ἐκτίθεται ὅτι *σμίγω*.

stinuisset, etsi manifesta est cum *φυλή* et *φῦλον* cognatio; nec permittunt Grammatici, qui quum ancipites ante duplices corripi docent, neque *ἰλλός* et *ἰλλω* excipiunt, quae cum *εἰλλω* et *ἰλη* cohaerent, neque *σίλλος*, quod cum *σιμός* (*σιμὰ γελάειν*) neque *σκύλλω* cum *σκῦλον*, *γρούλλος* cum *γρούζω* discordare adnotant²⁶). Sed multae sunt aliae difficultates, quas, qui rationes ex etymo suspensas habent, nunquam, vereor, expedient. Photius: *Νίψαι μακρὰ ἢ πρώτη συλλαβή, ὅποτε ἐπὶ τοῦ νιφετοῦ τάττεται*, id quod et diphthongographia *νείφω* declarat²⁷), exile autem est iota in accusativo *νίφα* et, si accentum attendimus, in inclinamentis verbi, pro quo *νίζω* in usum venit, *νίπτε* Nonn. Par. IX. 35. et homericis *νίψε*, (ut *χοίμψε* Apollon. III. 1286.) *νίψαι*, *νίψον*, neque aliud sancit Grammaticorum regula, qui ancipites ante duplicem breves esse jubent idemque verbis in *πτω* exeuntibus praescribunt *σκάπτω*, *βάπτω*, *λίπτω*, *χοίμπτω* etc. Draec. p. 52, 15. 73, 20. et 79, 71. Horum postremum discrepat a primitivo *χοίω*, cujus duplicem significatum Phrynichus scriptura distinguit: *κεχρεῖσθαι τὸ ὑπὸ ἐλαίου διὰ διαφθόγγου, τὸ δὲ πεπληῆχθαι διὰ τοῦ ἰ πανταχοῦ*. Nam quod Buttmanus opinatur in Ind. Anomm. verbis illis *διὰ διαφθόγγου* et *διὰ τοῦ ἰ* nihil aliud declarari nisi productionem et correctionem vocalis, id congruit quidem cum Photii distinctione verborum *νίψαι* *ninguere* et *νίψαι* *humefacere*, sed infirmatur eo quod *χοίσαι* brachyparalectum nusquam apud poetas legitur, neque non probabile videtur nonnullos *χοῖσαι* scripsisse ubi unguere significat, *χρεῖσαι* ubi pungere, sicut *νίκος* et *νεῖκος* sensibus discernuntur. Haec sunt quae praefanda duxi, priusquam de nominibus in $\overline{μα}$ exeuntibus, quae a verbis liquidis existunt, disserere pergerem.

26) *Γρούλλος* proprium Orellius scripsit in Epist. Socr. XIV. 19. XV. 22. saepissime *Γρούλλος* legitur paroxytonum. *Γρούξαι* Bekkerus retinuit in Isaaci Or. VIII. 102, 27.

27) Schol. II. A. 420. *νείφω τὸ βρέχω, ἐξ οὗ νίφος· νίφω τὸ χιονίζω, ἐξ οὗ τὸ ἀγάννιφον*. At unum est verbum *νίφω* macroparalectum, unde *nubes*, *νιφάς*, *nimbus*, etc.

§. 5.

Litera $\bar{\epsilon}$ si praecedat characterem, retinetur in *στέλμα*, *φέρμα*, *δέρμα*, *ἀπόδερμα*, *ἄγγελμα*, mutatur saepe ante duplicem, *ἐπίσταλμα*, *ἐνταλμα*, producitur in *δῶμα* adhibita trope vocalis, quam subiit *δομή* et *δόμος* aliaque masculina, quae cum specie perfecti secundi conjunctam habent terminationem *μος* et *της* ex perfecto passivo tractam *φορμός*, *στολμός*, *ὄρμος*, *κορμός*, *αὐτοφόντης*, nec solum in hoc genere sed etiam a mutis *ὄγμος*, *φλογμός*, et puris primitivi ordinis *βωμός*, *ζωμός*, *ψωμός*, *θημών*. Altera brevium retinetur sine mutatione *ὄρμή*, et fortasse *ὄρμος*, *ὄρμα*. Diphthongi corripuntur non uno modo: *πταρμός*, *καθαρμός*, *διαρμα*, *κάθαρμα*, *σάρμα*, *χάρμα*, *ξάσμα*, *ράσμα*, ac derivata *ἐχθρασμα*, *γλίσχρασμα*, *λίπασμα*, *μίασμα*, *μέλασμα*, *ὑγρασμα*, *χλίασμα*²⁸⁾ et ab alio principio *ἀπόκαρμα*, *φθάρμα*, *ἀγερός*, sui quidque perfecti formam subsequens, sed *κέρμα* et *σπέρμα* ab hac similitudine depulsa sunt ut *θρέμμα*, *ἀπόστρεμμα*, quasi lenocinante forma praesentis aeolica *κέρῳ*, *σπέρῳ*, diverso adjectivorum flexu *δαρτός*, *σπαρτός*, *καρτός*, *εἰμαρτός*, *ἐγερός*, *ἰμερός*, *θρεπτός*, *στρεπτός*, et substantivorum *σάρτης*, *ἐναροικάντης*, *βροτοκέρτης*, *κάρσις*, *ἄφθαρτος*, *πάμφθερσις*. Unicum est, quod diphthongi vocalem priorem abjiciat, *οἰκτιρμός* ab aeolico *οἰκτιρῳ* ut traditur Anecd. p. 1404. b. ²⁹⁾. Restant ancipites. A verbis in $\bar{\lambda}\omega$ quae derivantur, omnia paroxytona sunt: *ἄλμα*, (*ἐφιάλης*) *πάλμα*, (*πάλημη* parma) *σφάλμα*, *ψάλμα*, *τίλμα*, *σύνλμα*. His proxima literam $\bar{\nu}$ necessario abjiciunt *κλίμα*, *κλισμός*, *ἐκτισμα*, *ἐνταμα*, aut deflectuntur alioquin *φθίνασμα*. Quae in *ανω* et *υνω* terminantur, subolem non propagant. Liqui-

28) Platonicum *δυσχέρασμα* Phileb. p. 44. D. improbat Pollux III. 133. haud immerito, quandoquidem a verbis parasynthetis ut *ἀμαθαίνω*, *ἀνοηταίνω*, *δυσθυμαίνω*, etc. substantiva non ducuntur; *ἀκολάσταμα* sive *ἀκολάσταμμα* Epicuro dignius quam Aristophane v. Dissert. I. §. 4.

29) *Οἰκτιρμός* Theophylact. Hist. III. 8, 73. B. IV. 7, 99. D. et 13, 107. D. et huic contrarium *οἰκτίρετε* Anth. Pal. VII 267.

darum ultima servat vocalem praesentis $\acute{\alpha}\rho\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\rho\mu\acute{o}\varsigma$, $\acute{\alpha}\rho\mu\eta$, $\acute{\sigma}\rho\mu\alpha$, $\acute{\phi}\rho\mu\alpha$, $\pi\tau\acute{\upsilon}\rho\mu\alpha$, sed quaeritur num incorruptam. Qui $\kappa\acute{\upsilon}\rho\sigma\alpha\iota$ scribere instituerunt, facere non possunt quin $\kappa\acute{\upsilon}\rho\mu\alpha$ scribant, quod nuper tentatum est. Sed mirum videtur, hujus scripturae in hoc et tot similibus vocabulis vestigium extare nullum. Neque satis intelligo, cur diphthongi corripiantur, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\sigma\omega$, $\sigma\acute{\pi}\acute{\epsilon}\rho\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\rho\mu\acute{o}\varsigma$, $\omicron\kappa\tau\iota\rho\mu\acute{o}\varsigma$, vocales autem longas manere necesse sit in $\acute{\phi}\acute{\upsilon}\rho\sigma\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\phi\upsilon\rho\mu\alpha\iota$, $\acute{\phi}\acute{\upsilon}\rho\mu\alpha$, et similiter in reliquis $\tau\rho\acute{\iota}\psi\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\iota\mu\mu\alpha\iota$, $\tau\rho\acute{\iota}\mu\mu\alpha$, quod qui praeoptaverunt, ex praesenti, quis sit succedentium temporum et nominum sonus, conjectandum putant, sed rationem sententiae suae non reddunt. Literarum epentheticarum, quae penultima positione longae ex supervacaneo addi solent, usus in hoc genere verborum perexiguus est $\sigma\kappa\alpha\rho\theta\mu\acute{o}\varsigma$, $\acute{\alpha}\rho\theta\mu\acute{o}\varsigma$, $\pi\omicron\rho\theta\mu\acute{o}\varsigma$. Verum de incrementis nominum hujus familiae, quantum opus erat, tantum mihi dixisse videor; sequitur ut de decrementis dicamus.

§. 6.

Quanti referat quosnam duces sequaris, Phrynichum exempli causa an legulegum aliquem ex subselliis Auditorii, hoc quoque loco animadverti licet. Etenim illi veteres et incorrupti atlicae consuetudinis speculatores $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\rho\epsilon\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\theta\epsilon\mu\alpha$ ³⁰⁾, $\acute{\upsilon}\pi\acute{o}\delta\epsilon\mu\alpha$ et quidquid horum simile est, uno ore condemnant v. Adn. ad Phryn. p. 249. et 445. Draco et Canonum prosodiacorum conditor contraria approbando recti pravique discrimen tollunt. Ille p. 57, 4. et Anecd. Cram. I. 225. $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ $\mu\alpha$ $\delta\iota\sigma\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha\beta\alpha$ $\tau\acute{\omega}$ $\acute{\upsilon}$ $\pi\alpha\rho\alpha\lambda\eta\gamma\acute{o}\mu\epsilon\mu\alpha$ $\sigma\upsilon\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\lambda\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{o}$, $\pi\lambda\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\chi\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\acute{\rho}\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\acute{\phi}\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\theta\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\lambda\acute{\upsilon}\mu\alpha$, $\delta\iota\acute{o}$ $\sigma\eta\mu\epsilon\iota\acute{o}\upsilon\mu\epsilon\theta\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\kappa\acute{\upsilon}\mu\alpha$ $\mu\acute{o}\nu\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\epsilon\iota\acute{n}\acute{o}\mu\epsilon\mu\omicron\nu$. $\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\rho\omicron\upsilon\sigma\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\iota$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\tau\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma$ $\tau\acute{o}$ $\lambda\acute{\upsilon}\mu\alpha$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\epsilon\iota\acute{n}\epsilon\iota\nu$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\phi}\acute{\upsilon}\mu\alpha$. Regg. pros. N. 34. p. 426. $\beta\acute{\eta}\mu\alpha$, $\mu\eta\acute{\eta}\mu\alpha$, $\delta\acute{\omega}\mu\alpha$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\omicron}$ $\mu\iota\omicron\alpha$ $\pi\rho\sigma\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\acute{\omega}\nu\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{o}$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\kappa\lambda\acute{\iota}\mu\alpha$, $\kappa\rho\acute{\iota}\mu\alpha$, $\pi\alpha\rho\omicron\zeta\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\tau\alpha\iota$. Et N. 110, 442. $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ $\mu\alpha$ $\delta\iota\sigma\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha\beta\alpha$ $\tau\acute{\omega}$ $\acute{\upsilon}$ $\pi\alpha\rho\alpha\lambda\eta\gamma\acute{o}\mu\epsilon\mu\alpha$ $\sigma\upsilon\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\lambda\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{o}$, $\pi\lambda\acute{\upsilon}\mu\alpha$,

30) Πάντες πεζολόγοι ἐπίθημα καὶ ἀνάθημα λέγουσιν Anecd. Cram. I. 165.

χύμα, ῥύμα τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. Etym. M. p. 545, 5. quum idem praecepisset, addit: *σεσημειώται τὸ κῦμα τὸ γὰρ λῦμα ποιητικῶς ἐκτείνεται τὸ δὲ θῦμα ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐκτεινόμενον.* Maximus Planudes Dial. Gramm. p. 26. in Anecd. Bachmanni T. II. *τὰ μὴ ἀρσενικὸν ἔχοντα οὐκ ἐξ ἀνάγκης μακρᾶ παραλήγεται ὡς τὸ φῦμα, πλύμα τούτοις δὲ συνηρέχθη καὶ τὸ χύμα.* Jam executiamus singula. *Κλίμα*, quod Moschopulus quoque Sched. p. 155. paroxytonum esse affirmat, et composita *ἀνάκλιμα, ἀπόκλιμα, ἔγκλιμα, τετράκλιμος*, apud probatos graeci sermonis auctores non reperiri puto, sed si qui veterum his usi sunt, certe non aliter pronunciarunt quam *κλίμαξ*, eamque regulam sequentes poetae latini, ut a pueris audimus, *clīma* trochaei loco ponunt, Alphaeus autem Epigr. V. et Nonnus III. 5. XXI. 308. XXVI. 147. XXXII. 42. XLVII. 507. brevem fecerunt penultimam, quo nititur vulgaris notatio *κλίμα* Aristot. de Mund. e. X. p. 392, 3. repetita in Stob. Ecl. I. 42, 644. Herodian. II. 11, 5. Joseph. Bell. Jud. III. 7, 12. Plutarch. de Is. XXXVI. 151. Dialog. de Astrol. II. 12. sed melius *κλίμα* Vitruv. IX. 8, 4. Alterum *κρίμα* saepissime legitur in N. T. libris, plerumque properispomenon ut et in Euseb. Demonstr. VII. 358. C. VIII. 402. A. Epict. Dissert. IV, 12, 10. II. 15, 8. longamque syllabam esse ostendit metri ratio Aesch. Suppl. 397. quo arguitur Nonni error priorem corripientis Paraphr. IX. v. 176. et compositorum pronuntiatio vulgaris *ἀπόκριμα, ἐπίκριμα, κατάκριμα, πρόκριμα, σύγκριμα*, quae nescio an antiquis scriptoribus inusitata sint. Sed Grammaticorum praeceptum ad alteram quoque vocalium indifferentium pertinet; exempla vero brachyparalexiae, quae proferunt, aut non reperiuntur apud veteres aut properispomena sunt. *Δῦμα* simplex Graeci non dixisse videntur, sed *ἐκδύμα* legitur media producta in Hedyli Epigr. V. (I.) Anall. T. I. 483. Anth. Pal. V. n. 199. correpta in Epigr. Adesp. CXV. sicut olim vulgabatur Eur. Herc. 443. nunc vero *ἐκδύτον* repositum est, quo solo utuntur Tragicæ. Neque correptionis auctor, puto, antiquior extat, quam Hedylus ille, Callimachi aetate paullo inferior, qui *ὕπενδύμα* usurpavit in versu heroico Epigr. VI.

(I.) et M. Argentarius Ep. XX. Anall. p. 270. T. II. quem Caesarum aetati adscribunt. *Πλύμα* modo sic scribitur Hippocr. de Diaet. II. 676. T. I. Aret. Sign. Acut. II. 9, 155. Poll. VII. 39. et 40. modo *πλύμα* Hipp. Epid. IV. 523. T. III. Aristot. H. Ann. IV. 8, 13. p. 534, 27. Atque hos et similes scriptores nihil opus est ad Atticisismi normam et regulam redigere, quam non ab omnibus servatam esse constat Nicandri exemplo bis penultimam corripientis Alex. 258. et 467. Attici tamen quid probaverint, Photius ostendit: *πλύσμα οὐ πλύμα*, neque praetermittendum est *πλύσμα* bis legi apud Theophrastum de Lapid. 58, 701. eodemque inclinare Aristotelis codices l. c. *πήλυσμα* et *πόλισμα* exhibentes, ac masculinum *πλυσμός*, cujus mentionem fecit Hesychius; *πλύμα* vero, *ἀπόπλυμα* Diod. V. 28. *περίπλυμα*, sequuntur exemplum perfecti *πέπλυμαι* Hipp. Vict. Acut. p. 99. T. II. Galen. Comm. in Aphor. p. 47. T. XVIII. P. I. de Comp. Med. p. Locc. IV. 699. T. XII. 703. 704. 714. 762. 763. ubi saepius litera *μ* geminatur vitiose. Tertium est *ρύμα*, cujus priorem Attici poetae semper producant, corripuit vero Proculus H. in Sol. v. 4. *ἀρμονίης ρύμα πλούσιον ἔξοχετεύων*, ubi pro *ρεῦμα* valet ut in Inscript. Coreyraea N. 1838. Vol. II. et ut *χῦμα* pro *χεῦμα*. Et Orph. H. X. 22. *φύσις ἀενάω στροφάλιγγι θοὸν ρύμα δινεύουσα*, hoc est *θοῆν ρύμην* sive *φορὰν δινεύουσα*, ut *κίνησιν αἰθίαν κινουμένην* Aristot. de Mund. II. 391, 7. *φορὰς ἐνθουσιώδεις φερομένην* Plut. V. Pyrrh. c. XXII. *τὴν ἐναντίαν στροφὴν διεστραμμένος* Epict. Diss. III. 3, 384. etc. Injuria autem Passovius Opusc. p. 147. hanc poetarum ignobiliorum licentiam transfert ad *θῦμα*, quod quomodo veteres pronunciaverint ne illos quidem praeteriit formularum prosodiacarum cantores. *Φύμα* apud Hippocr. de Morb. II. 243. T. II. de Nat. Puer. p. 390. T. I. Herod. III. 133. Aelian. V. H. XII. 3. Aristid. Or. Sacr. I. 287. Plutarch. de Util. ex host. p. 277. T. VI. rectius scribitur quam *φύμα* in Nonni Epit. c. CCXVII. Schol. Hippocr. p. 159. T. I. neque ullum correctionis exemplum succurrit numerorum necessitate adstrictum praeter *φυμάτεσι* Marc. Sid. v. 83. Idem valet de *χῦμα*, quod vel apud

scriptores minus religiosos properispomenon est Agatharchē. M. Rubr. p. 26. Arrian. M. Erythr. p. 148. ed. Blanc. Al-ciphr. I. Ep. 23. Theophil. de Urin. p. 20. (p. 56.) Nicomach. Arithm. c. I. Niceph. Greg. Hist. VI. 2, 104. A. rarius *χῦμα* Schol. Phoenn. v. 90. Eustath. Op. XV. p. 130, 91. (sed *χῦμα* XIV. p. 101, 17.) Aristot. H. Ann. V. 19. p. 550, 27. (Urb. et Vat. *χῦμα*, alii *ἐγγυμα*) Diodor. XVII. 75. Aret. Sign. Diut. II. 10, 160. ubi duo codd. *χῦμα*, neque constat sibi accentus in versione, quae dicitur, V. T. Alexandrina. Nomen hoc, quod in Inscriptionibus quoque legitur N. 1570. b. lin. 50. a Grammaticis proculsum esse Bernhardy pronun-ciavit confidentius ad Dion. p. 856. Sed apud Attieos certe neque simplex extat neque composita *ἐγγυμα* Hipp. de Morb. II. 259. T. II. *ἀνάχυμα* Nicom. Harm. I. p. 6. *ἀπόχυμα* Dioscor. Mat. I. 98, 100. *περίχυμα* Geopp. I. 116, 113. Marin. V. Procl. c. 26. Stob. Ecl. I. 52, 952. *ὑπόχυμα* et *παρέγγυμα* medicis familiaria; quodque Ammonius dicit *κατα-χύματα τὰ καταχέομενα ὕδατα, κατάχυσματα δὲ τὰ τρα-γήματα* etc. prioris significatiōnis exempla apud istos non re-ferio; *κατάχυσμα* vocant et jus et missilia³¹⁾, placentam non *ἐγγυμα* sed *ἐγγυτον*, labrum eluacrum non *πρόχυμα* sed *ψυ-κτιῖρα* v. Moeris s. h. v. sicut Herodotus guttum *χεῦμα* II. 51. alii *προχοῖν* et *πρόχυσιν* vocant³²⁾. Postremo Thomas M. *χύσις σοφίας ἐρεῖς, οὐ χύμα*. Cetera bisyllaba aut vo-calem longam habent *κῦμα*, *ῥῦμα*, *στῦμα*, *τρῦμα*, aut sig-ma insertum *βύσμα*, *πτύσμα*, aut utrumque *ξύσμα*, *ῥύσμα*, quae *ξύσμα*, *ῥύσμα*, scribenda essent, si *τροῖμμα* et *κῦρμα* rata haberemus³³⁾. Hinc procedimus ad trisyllaba; *διάνυσμα*

31) Antiquos *κατάχυσμα*, *προῦσμα*, dixisse, recentiores sigma omi-sisse, Blomfieldius pronunciat ad Pers. 403. promptius quam deliberatius.

32) Homerus Od. II. 75. *χύσιν ἐπεχεύατο φύλλον* dixit, quod poste-riores *χῦμα*, ut *ὑπόδεσις* pro *ἰπόδημα*, *ἐνθεσις* ut latinum *bucca* pro eo quod in os ingeritur, ut Lucian. Dial. Meretr. VI. 222. *τὰς ἐνθεσις ἐπ' ἀμφοτέρωσιν παραβύεται τὰς γνάθους*. Activa significatiōne idem poeta *πρόβασιν* posuit.

33) Erotianus p. 310. *ῥύσματα ἀντὶ τοῦ ῥύματα ὃ ἐστὶ βρέγματα*. Illud legitur Hippocr. de Hum. p. 133. T. I. et saepius.

quod ab *ἀνύτω* repeti potest, *γάνυσμα*, *μέθυσμα*, *άλυσμός*, *ἔλυμα*, *εἴλυμα*, *κόκυσμα*, *κώλυμα*, quorum illa penultimam habent positione longam, haec natura. Sed auctoritas Grammaticorum, quos impugnamus, cum alios prosodiae auctores tum Passovium induxit non solum ut *πλύμα*, *ρύμα* etc. eodem quo illi accentu scribenda censerent, sed etiam *κάσσυμα* et *pleraque eorum*, quae a verbis in \overline{vno} declinantur, penultima brevi insignirent v. Passov. Tab. Pros. VI. Verum enim vero *κάττυμα* Aristophanes Vesp. 1160. Eqq. 869. *νεοκάττυτον* Strattis Athen. XIV. 622. A. in ea versus parte collocarunt, ut appareat penultimam, si Aristophanis uteremur signis prosodiacis, apice circumducendam esse. *Πλάτυμα* et similia, si forte de his cogitavit Passovius, in vitio sunt. In nostris quidem libris perfrequens est ista perfectorum scriptura: *βεβάθυτο* Strab. XIII. 629. (*βεβάθυστο* Nonn. XXXIX. 305.) *βεβαρυμένος* Hippocr. Epist. p. 811. T. III. Simplific. in Enchir. I. 1. 45. Nonn. XXXVII. 534. ubi Graefius recte *βεβαρημένος* scripsit, nec activum *βεβάρυγκα* probatur Thomae M. *ἡμβλυτο* in exitu scazontis Stob. Tit. CXIII. 591, 10. et *ἡμβλύθη* Plutarch. V. Cic. c. V. quae nunc emendata sunt v. Schaefer. ad Schol. Apoll. p. 208. *ἐπτεδήλυται* Dio Cass. L. 50, 27. p. 814. *ἐπησχυμένη* Theodor. Hyrt. in Anecd. Boisson. p. 21. T. III. *κατεσκληρυνός* Galen. in Hipp. Prorrh. I. Comm. III. c. 140. p. 800. T. XVI. *ὑπεσκληρυνέμενον* Theophr. de Od. 58, 780. et Dioscor. Mat. I. 53, 58. *τετραχυμένον* Plutarch. V. Num. c. VIII. 157. et *τραχυθέντα* Plat. Tim. p. 66. C. nuper e codd. correctum; *ἐξήραμένον* Xenocrat. Aquat. c. 27. Athen. IV. 140. F. quod Dindorfium pertulisse mireris; *ἐξηραμένον* in codd. Herod. VII. 109. et saepius in Theophrasti libris Hist. Pl. VIII. 11, 3. IX. 17, 1. Caus. Pl. V. 8, 3. de Od. 63, 754. quibus locis Urb. et Med. aut *ἐξηραμμένον* exhibent aut *ἐξηρασμένον*, et *ξηραθέντα* Caus. IV. 13, 3. *τεθεραμμένη* Irenaeus adv. Haer. L. I. 9, 59. *πεπλάτνται* Erotian. p. 360. s. *Τετάρσονται* (sed Galenus p. 578. *πεπλάτννται*), *πεπλατυμένη* Ruf. Ephes. de Part. Hom. III. 53. (sed paullo ante c. 52. *τετραχυσμένος*) aliaque multa ad Phryn. p. 34. allata, his
Lobeck. *Pratip.*

que consentanea substantiva ἄδρσις Simplic. in Ench. I. 11, 18. I. 38, 397. ξήρασις v. ad Phryn. p. 502. πλάτυμα Etym. M. τράχυμα Galen. de Locc. affect. II. 8. p. 91. et p. 105. T. VIII. ῥάμα, quod Schneiderus perperam vulgato ῥάμμα (id est ῥάσμα) praetulit, ambiguitatis vitandae causa, ut videtur; φαιδρῦμα Clem. Paed. III. 11, 107. quo loco nunc φαιδρῦσμα receptum est. Verum haec si vel maxime concedamus a nonnullis sic scripta esse, ut in nostris leguntur libris, tamen nihil rationis dici potest cur ea mediam brevem habeant; sed ne sincere scripta putemus prohibet multitudo eorum, quae vel $\bar{\mu}$ duplicant ῥάμμα, μόλυμμα, vel sigma receperunt, ἀνεύρῦσμα, ἤδῦσμα, λάμπρῦσμα, σκληρῦσμα et σκληρῦσμός, βαρῦσμός Galen. de Tyr. c. II. 466. T. VII. δασῦσμός, κρατῦσμός, λεπτῦσμός, παχῦσμός, παροξῦσμός, πληθῦσμός. Unum restat, de quo nondum liqueat. Etym. M. p. 603, 10. τὰ εἰς $\bar{\mu}$ σος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσπαροξύτονα τῷ $\bar{\nu}$ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, ἔρῦμος, ἔλυμος, ἔσσυμος, δίδῦμος, quibus Arcadius p. 61, 16. et Regg. pros. N. 120. addunt ἔνῦμος, ex quo ἔσσυμος depravatum videtur; praetereaque ille Σόλυμος, Regulae ὄλυμος, Anecd. Cram. I. 298, 28. Χέλῦμος, nescio num pro Σόλυμος an pro ἔλυμος, quod est cardui nomen ab ἔλος ductum ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτος ἔνῦμος Eustath. p. 1408, 12. eademque mensura; sed ἔλυμος tibiae Phrygiae nomen quomodo pronunciandum sit, ignotum est; tertium, quo ἔλυτρον significatur, haud dubie macroparalectum est ut ἔλυμα, etsi hoc quoque Aristophanes tribrevis esse voluit Schol. II. IV. 137. Pro ἔρῦμος Drac. p. 79, 10. Etym. et Regg. aut Εὔρῦμος reponendum nomen homericum, quod Etym. M. p. 397, 6. ab εὔρος repetit ὡς σόλος σκόλυμος, aut statuendum est idem illud valere quod ῥῦμός, de quo Hesychius Ἐρῦμός Ζεὺς καὶ ζῆγός καὶ ζεύγη atque inter ῥῦμός et ἔρῦμος eandem esse mensurae diversitatem, quam inter ῥῦμα et ἔρῦμα. Quo si inclinamus, proparoxytonum ἔρῦμος (nam Hesychii in accentibus nulla est auctoritas) et oxytonum ἔρῦσμός eadem ratione distinxerunt Grammatici, qua ἐληλάμενος et ἐληλασμένος. Apud Arcadium vero p. 59, 25. τὸ δὲ ἔρῦμός καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ προς-

ηγορικοῦ ὀξύνεται, requiritur bisyllabum, quod cod. offert, *δουμός* appellativum et proprium urbis nomen. Quid vero est, quod idem brachyparalectis antea enūmeratis subjungit: τοῦ μέντοι κολυμός καὶ ῥυμός τὸ ὕ μακρόν. Numne κωλυμός, quod in Anecd. Cram. l. c. legitur, in usu fuit ut κωλύμη, an ille γιγγλυμός scripsit? Vulgatae simillimum σκόλυμος, quod mirum est ab omnibus illis praetermitti, propter brevitatem ab hoc loco alienum, sed et ῥυμός hic, ubi de proparoxytonis agitur, haud aptissimum est. Nunc reliquas percurramus vocales.

§. 7.

Nominum σύμβαμα et παρασύμβαμα syllabae ab ultima proxima Lexicographi nostri notam longitudinis apposuerunt, nulla, quod equidem reperiam, ratione ducti, nisi doricæ esse existimarunt ex eo genere quod ad Phryn. p. 428. explicuimus. Id vero redarguit Etym. M. 196, 34. βῆμα παρὰ τὸ βῶ· τὸ δὲ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σύμβαμα παρὰ τὸ βίβημι, τὸ δὲ βᾶμα καὶ σχᾶμα κατὰ τὴν Δωριέων φωνὴν εἶρηται et Anecd. Cram. I. 166. τοῦ βίβημι ὁ παρακείμενος βέβαιαι, τὸ οὐδέτερον βάμα, ὃ ἐν ἐκτάσει βῆμα, ὃ οἱ Στωϊκοὶ σύμβαμα, ex quo clarum fit brevem esse horum vocabulorum penultimam, qualis est in tempore primitivo. Neque dubito quin et hoc σύμβαμα³⁴⁾ et huic similia κλίμα, κρίμα, χύμα, πλύμα, δόμα, ἀνταπόδομα, errore facili et specioso accommodata sint perfectis, a quibus declinata videntur, βέβαιαι, κέκλιμαι, δέδομαι etc. eademque via στάμα nomen Byzantium v. Du Cang. s. h. v. πρόσταμα Hesych. (nisi doricum aut mendose scriptum est) ἔκταμα Schol. II. T. 267. ἐπίταμα Plutarch. de Ira c. VIII. 434. T. IX. παρέκταμα Georg. Pachym. Paraphr. in Epist. Dion. Areop. p. 268. orta videntur, quorum omnium nullum in veteris et incorruptae Graeciae monumentis reperitur. Tantundem a veterum con-

34) Σύμβαμα bis scriptum in codd. Priscian. XVIII. 1, 4. quo ex loco ἀσύμβαμα (ut ἄνωμα) addendum Lexicis una cum συμβαματικός Ptolem. Tetrab. IV. p. 5, a.

suetudine abhorrent *ἕμα τὸ ἄφραμα, ἢ πέμψις* Lex. de Spir. p. 217. ex quo corrigi oportet Moschopul. Epit. p. 35. ed. Dietz. *δέμα, ἔνδεμα, θέμα* Zenonium Diog. La. VII. 78. ex quo fonte etiam *σύμβαμα* fluxit, *ἀνάθεμα* ³⁵⁾, *πρόςθεμα, ἐνεμα* vox medicinalis, *κάθεμα* familiare interpretibus V. T. Alexandrinis, pro quo Attici *κάθημα* et *καθετήρ* dixerunt, postremo *ζέμα, ἀπόζεμα, ἐξζεμα*, quae omnia in medicorum et philosophorum scholis trita temporis progressu ita invaluerunt ut Grammaticis surreperent ipsis, sicut Herodianus π. Μον. p. 30, 4. in transitu utitur exemplis *δόμα, θέμα, στάμα, γύμα, λύμα, δῶμα, πτώμα*. Grammaticus Ammonio praemissus p. XLIII. *ἀνάθημα τὸ ἀνιερούμενον, ἀνάθεμα δὲ τὸ ὑβρεως ἐχόμενον καὶ ἀναθεματισμοῦ*, nimirum in libris sacris et ecclesiasticis. Postremo Philo ap. Etym. M. 255, 28. ita disputat, pro *ζέμα* dici oportuisse aut *ζεῦμα* ut *πνεῦμα, ζεῦμα*, aut potius *ζέσμα* convenienter perfecto *ἔζεσμαι*, sed sigma repudiatum esse exemplo nominis *δέμα* a *δέδεμαι* perfecti ³⁶⁾. Verum Attici neque *ζέμα* asciverunt neque *δέμα*, sed *δέσμα, δέσμη, δεσμός, ἀνάθημα, διάθημα, ὑπόθημα*, quorum nominum tam frequens est tamque necessarius usus, ut nemini fortuitum videri possit, quod *δέμα, ὑπόδεμα* etc. nusquam leguntur. Apud eos vero, qui germani Attici non sunt, hanc corruptelam jam Hippocratis et Theophrasti aetate gliscere ipse in Adn. ad Phryn. p. 249. ostendi, ac si quis eos a librariis in vitiosam seculi sui consuetudinem corruptos dicat, id equidem neque negabo pervicacius neque rursus affirmate contendam; *σχέμα* Hesychius Achaeorum dialecto adscribit; neque haec contagio, nisi mature coepisset, tam longe potuisset serpere; quo usque progressa fuerit, documento est consimilis circumflexorum depravatio, *ἀφαίρεμα, ἀναίρεμα*,

35) *Λίβητα ἀνθεμόεντα* Schol. A. ad II. XXIII. 885. interpretatur *ἀναθεματιαῖον*, ut ab *ἄρμα* ducitur *ἀρματώσις*, sed a compositis nullum existit adjectivum in *οσις*.

36) *Ζέμμα* legitur in Galen. Eupor. III. 469. T. XIV. *Ζεμμάτιον* p. 513. saepius *ζέμα* et *ζέσμα*, quorum crebra in codd. confusio v. Bernard. ad Nonn. I. p. 18.

συναίρεμα Damasc. de Princ. IV. p. 9. (ubi *ἐν ὁμοταγείσι* vitiose editum pro *ὁμοταγείσι*) et VII. 22. *διαίρεμα* Simplic. in Auscult. L. III. 114. b. *φόρεμα*, *ἄρομα*, *εὐρεμα*, v. ad Phryn. l. c. quae omnia cum certis verborum inclinamentis congruunt, *ἤρέθην*, *εὐρέθην*, *φορέσω*. Superest ut de litera \bar{o} dicam. Nomen *πόμα* quum Porsonus ab Atticis relegandum censuisset, id Tragicorum et Platonis editoribus persuasit plerisque omnibus. Sed quia altera scriptura nonnunquam etiam bonos invasit codices, eam tueri connititur Schneiderus ad Civ. T. I. 284. *neque a Grammaticis, inquit, quod sciam, πόμα quin atticum sit, in dubitationem vocatur* — *ἐκπομα autem quod Stallbaumius urget ad Philebum, nihil efficit quia nimium efficit*. Vellem clarius dixisset. Nam si ita argumentatur vir doctissimus, e compositorum scriptura non posse judicari quomodo simplicia scribi debeant, quia *πρόπομα* dicatur media correpta, multum vereor ne hoc nomen, quo Phylarchus usus esse dicitur primus Athen. II. 58. B. apud nullum Atticorum oratorum repererit; et Choeroboscus Anecd. p. 1414. b. *πρόπομα ὅπερ καὶ πρόπομα λέγεται ἀττικῶς*, non hoc solum sed et *πῶμα* Atticis tribuere videtur; neque *ἐκπομα* Plut. de Audit. VI. 141. T. VII. Ammon. p. 118. Hesych. (ex ordine) et codd. Pollucis I. 28. auctorem habet locupletem. Si vero haec sententia est, *πόμα* damnari non posse quia *πότης* atticum sit, id multo etiam minus admitti poterit. Denique neminem fore arbitror, qui *προπεπωμένον*, quod Schweighaeuserus Appian. Civ. II. 143. ex August. arripuit, non nauci ducat. Ceterum non diffiteor *πόμα* plus auctoritatis habere quam *ἀνάδεμα*, *ἐκθεμα* vel quodlibet aliud hujus generis; nam legitur illud non solum apud Pindarum Nem. III. 137. metri religione tutum, Herodotum II. 108. III. 23. ubi nullus cod. discrepat, Hippocratem de Vict. Acut. p. 89. T. II. de Nat. Mul. p. 575. T. II. de antiq. med. p. 29. T. I. Aristotelem Probl. XXXIV. 6. etc. sed apud Xenophontem quoque et Platonem aliquoties in editis, saepius in codd. et non paucis et sat luculentis, neque negem fieri potuisse ut aliqui hoc modo potum et operculum distingui voluerint. Verumtamen quod ad Atticos attinet, nequaquam res explorata est, quum

librarius nullus tam sit ad omnia attentus, cui non aliquando aliquid ex vulgari lectione et auditione obhaerescat et hoc ipsum *πόμα* non solum in Platonis libris ubique fere ex aliquo angulo emergat sed etiam Tragicorum inculcatum sit verbis iis, quorum metro adversatur. Multo autem deteriore loco sunt *δόμα* interpretibus Alexandrinis frequentatum, *πρόδομα*, quod Herodianus p. 29. cum *πρόπομα* consociat, *ἐπίδομα* vocabulum, ut Athenaeus ait, alexandrinum, *διάδομα* Inscr. Boeot. P. V. Cl. V. n. 1625. nec meliore jure *ἄρομα*, de quo Jacobsius dixit ad Aelian. p. 539, 24. Ellendtius in Lex. Soph. T. I. 240. ego ad Phryn. p. 227. His autem segregatis duo restant verbalia in *μα* brachyparalecta, quae antiquitas recepit *πόμα* et *ἔρμα*. Nam *στόμα* quam originem habeat, omnino incompertum; *ὄνομα* quod Herodianus l. c. propter iteratum *ο* catalogo suo adscribit, si a verbo *νόω*, *γνώω*, propagatum est ut nomen a nosco, certe ascitu vocalis praepositivae a communi ratione depulsum est peraeque ut *ἔρμα*, cujus affines *ὄρμα* et *ἔρυσμός* ordinem servant. Eodemque tramite decurrunt cetera, quae a verbali origine aut longius distant ut *τέρμα*, quod cum *τέλλω* conjunctum videtur, *θαῦμα* a futuro *θαύσω*³⁷⁾ ductum, *πρήθημα*, *ἔρμα*, *σῆμα*, quod ex *θῆμα* conversum esse certum Wyttenbachio, mihi non admodum improbabile videtur v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 801. aut prorsus secreta et disclusa sunt ut *σέλμα* et *σελμός*, *πέλμα* (*μονόπελμος*) *χέρμα*, *λαῖτμα*, quibus nonnulla cum nominibus *σελής* v. Schol. II. II. 170. *πέλλη* (*pellis*), *χέραδος*, *λαιμός*, cognatio, postremo quorum fons, sicut Nili, in abdito latet: *αἷμα*, *λῶμα*, *πῶμα*, *σφέλμα*, *βρέγμα* sive *βρεγμός*³⁸⁾, *σφέλμα*. Si igitur in tanto nominum in *μα*

37) Sicut a *φάω*, *φαίσω*, *φάσω*, *φαῖσις*, procedunt, similiter a *θάω* (*θάπω*, *τάφω*) *θανσίτριον* τὸ θεωρεῖον.

38) Verbalibus accedunt *ὄρθημα* (*ordium*) *ἐλελιχθημα*, quorum verba non extant, et quae verbalium similitudinem gerunt paronyma, *ἄσκωμα*, *θύλημα*, *κῆτημα*, *πέπλωμα*, *πλεύρωμα*, *πόλωμα*, *οκύφωμα*, *ἔλημα* v. Wyttenbach. ad Plut. de Discr. Adul. p. 435. *χαίτωμα*, *τριχόμεμα*, *χέλυσμα* etc. quae cum adjectivis supra allatis, *χειριδατός*, *manicatus* etc. componi oportet. *Όνοσμα* et *πάσμα* docti cum *ὄνωσις* et *πεῖσμα* confe-

exeuntium numero praeter tria illa enormia nullum est brevi penultima, quod demonstrari queat ab Atticis receptum esse, si hac eadem regula omnia comprehenduntur quae in $\overline{\mu\eta}$ et $\overline{\mu\omicron\varsigma}$ cadunt, si apparet quot modis Graeci quam studiose huic absonae brevitati mederi annisi sint, Plutarchus ille, si praeclarum Atticistarum praeceptum rideret, alienis malis ridere videretur.

§. 8.

Quoniam supra negavimus, ex eo quod $\overline{\pi\acute{o}\tau\eta\varsigma}$ dicatur, necessaria consequentione effici, ut eodem modo scribatur $\overline{\pi\acute{o}\mu\alpha}$, faciendum videtur ut de quantitate syllabae, quae praecedit positiones $\overline{\tau\eta\varsigma}$, $\overline{\tau\iota\varsigma}$, $\overline{\tau\upsilon\varsigma}$, $\overline{\tau\omega}$, $\overline{\tau\omicron\varsigma}$, pauca adjiciamus. Ac primi quidem generis substantiva simplicia a verbis puris iisdemque primitivis ducta tam pauca sunt, ut pateat hanc fingendorum nominum rationem aut sero tentatam aut cito derelictam esse. Nam ut ea tantum exempli causa commemorem, quae in $\overline{\alpha\omega}$ exeunt, partim thematica partim omnium usu celebrata, $\overline{\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\beta\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\gamma\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\delta\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\delta\rho\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\zeta\acute{\alpha}\omega}$ ($\overline{\pi\nu\acute{\epsilon}\omega}$), $\overline{\theta\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\theta\lambda\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\kappa\nu\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\mu\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\nu\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\xi\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\pi\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\sigma\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\sigma\mu\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\sigma\pi\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\tau\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\phi\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\chi\rho\acute{\alpha}\omega}$, $\overline{\psi\acute{\alpha}\omega}$, ab his quamvis foecundissimis stirpibus nullum ducitur substantivum in $\overline{\tau\eta\varsigma}$ praeter $\overline{\beta\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma}$, quo Hesychius utitur equum admissarium significans; nam $\overline{\beta\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma}$ ὁ καταφερῆς et $\overline{\Phi\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma}$ ψεύστης fortasse alpha doricum habent ut latinum *vates*; pro $\overline{\theta\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma}$ Etym. M. et Aneed. T. I. 22. $\overline{\theta\lambda\acute{\alpha}\sigma\tau\eta\varsigma}$ scribendum esse ut $\overline{\epsilon\mu\beta\rho\nu\omicron\theta\lambda\acute{\alpha}\sigma\tau\eta\varsigma}$ colligi licet ex

runt. $\overline{\pi\rho\acute{\eta}\theta\mu\alpha}$ Schneiderus ad Aristot. T. III. 176. a $\overline{\pi\rho\acute{\eta}\theta\omega}$ derivat; $\overline{\eta\theta\mu\acute{o}\varsigma}$ ab obsoleto $\overline{\eta\theta\omega}$ ($\overline{\sigma\eta\theta\omega}$). Ignota est origo nominis $\overline{\kappa\rho\eta\theta\mu\omicron\varsigma}$, de quo Philemo Techn. §. 198. $\overline{\delta\acute{\xi}\nu\epsilon\tau\alpha\iota}$ τὰ εἰς $\overline{\theta\mu\omicron\varsigma}$, $\overline{\mu\eta\eta\theta\mu\omicron\varsigma}$, $\overline{\pi\omicron\rho\theta\mu\omicron\varsigma}$, $\overline{\sigma\alpha\rho\theta\mu\omicron\varsigma}$ — τὸ $\overline{\kappa\rho\eta\theta\mu\omicron\varsigma}$ δὲ βαρύνεται, παρὰ δὲ $\overline{\Lambda\nu\kappa\acute{o}\phi\rho\nu\omicron\iota}$ σταθμοὶ αἱ καταγωγαὶ scrib. παρὰ δὲ $\overline{\Lambda\nu\kappa\acute{o}\phi\rho\nu\omicron\iota}$ ὄξύνεται. $\overline{\sigma\tau\alpha\theta\mu\omicron\iota}$ αἱ κ. τ. λ. v. Bachmann. ad Lyc. v. 238. In Schol. Lips. II. E. 575. excidit haec admonitio quam Eustathius in commentariis integrioribus invenit. Hic quod dicit $\overline{\kappa\rho\eta\theta\mu\omicron\varsigma}$ εἰς ἰδιότητα βαρύνεσθαι, idem Schol. XX. 485. de proprio $\overline{\rho\iota\gamma\mu\omicron\varsigma}$, sed satius erat hoc ut proprium v. Goettling. de Acc. p. 192. illud ut $\overline{\acute{\alpha}\nu\epsilon\tau\mu\omicron\lambda\acute{o}\gamma\eta\tau\omicron\nu}$ a regula secernere. $\overline{\beta\nu\theta\mu\omicron\varsigma}$ ($\overline{\pi\nu\theta\mu\acute{\eta}\nu}$) et $\overline{\gamma\nu\alpha\theta\mu\omicron\varsigma}$ eandem litteram extrinsecus acceperunt.

cod. scriptura *θλάττης* in Philem. Techn. §. 12. A ceteris verbis tantummodo haec: *ἔτης* a verbo substantivo, ut videtur, ductum cum compositis, quae Hesychius producit, *Ἐνέται οἱ ἐνοικοῦντες*, *Ξυνέται* (sub *Ξυνερέται*) *οἱ συμπολίται*, *δέτης* apud Platonem atque Isaeum, *ἴτης* apud alios complures v. Jacobs. Lectt. Stob. p. 12. *κίτης*, quod Eustathius p. 283, 7. ex Euripide affert sigma omissum putans, *τίτης* Aeschyleum, *πότης* Lysiae et Aristoph. *θύτης* Herod. improbatum Polluci VII. 137. et a simili stirpe *θύτης*, *λύτης*, *χύτης*, quae non admodum luculentos auctores habent. Sed quae maxime putes frequentata esse *στάτης*, *δέτης*, *έτης*, *βότης*, *δότης*, ea nusquam leguntur nisi ad aliam declinationem traducta *βατήρ*, *ματήρ*, *στατήρ*, *βοτήρ*, *δοτήρ*, quam terminationem Attici in macroparalectis praeoptarunt, *πρατήρ οὐχὶ πρατής ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται* Phot. neque *βρώτης*, *πλώτης*, *κλήτης*, *κήτης*, *κράτης*, *λύτης*, *μάστης* recepta sunt sed *πλωτήρ*, *κλητήρ*, *κτεάτειρα*, *μαστήρ* sive *μάστωρ*, *πατήρ*³⁹⁾ etc. Verum composita in *ης* ab hoc genere verborum plurima sunt et auctoritate optima: *ἀναβάτης*, *ἐπιβάτης*, *ἰπποβάτης*, *ἐπιστάτης*, *δεξιοστάτης*, *συνθέτης*, *ὑμνοθέτης*, *ἀφέτης*, *ἐφέτης*, *σαλαμιναφέτης*⁴⁰⁾, *ιοδέτης*, *ἰπποδέτης*, *κηροδέτης*, *περικίτης*, *ἀτίτης*⁴¹⁾, *συμβότης*, *βουβότης*, *ἀγροβότης*, *προδότης*, *βιοδότης*, *ὄλβοδότης*, *κληροδότης*, *ἐνδύτης*, *λωποδύτης*, *βουθύτης*, *μηλοθύτης*, *φιλοθύτης*, *διαλύτης*, *προχύτης*, *παραχύτης* etc. Ita manifestum fit, huic generi vocabulorum proprium esse ut penultimam brevem habeant. Sed eadem tamen haud secus quam nomina in *μος*, *μη*, *μα* exeuntia, duplici modo produci solent, aut trope vocalis aut

39) Hesychius *Πατέρες πλούσιοι, πρόγονοι*, quorum prius ad *πατήρες* pertinet a verbo *πάω* ductum, unde *πᾶσις*, quod alpha longum retinet ut *κῆσις*, *κῆσις*, *μῆσις* etc. sed *σῆσις* Hesychianum et *Σχητηρία ἄγκυρα* etiam nunc ab analogia abhorrere puto v. ad Phryn. 447. Patris nomen fortasse pastorem id est nutritorem significat a brachyparalecto *πάω*.

40) Bernhardt Synt. p. 114. *Σαλαμῖν' ἀφέτης* scribendum putat, quia *σαλαμιναφέτης* ridiculum quiddam sonet. Sed hanc conjecturam evertunt *λαφέτης*, *γαστραφέτης*, *πελταφέτης*.

41) Passivo intellectu ut *ἀφέτης* pro *ἀφετος* v. Adn. Aj. v. 241.

interposito sigma. Sed illud non admittitur in simplicibus; nam quod in Hesiodi versu scriptum est *δῶτη μὲν τις ἔδωκεν* etc. recte admonet Etym. M. 293, 57. *ἐπλάσατο τὸ ὄνομα καὶ οὐ κλίνεται*, neque suppetit aliud nisi *βρώτης*, vocabulum novitium; nam *οἱ θῦται* Appian. Civ. I. 71. mendosum accentum habet. Ceterorum mutata est declinatio: *βῶτωρ*, *δῶτωρ*, *πλώτωρ*, *κῆτωρ*, *ρητήρ*, *λυτήρ* penultima longa Eur. El. 136. nisi in stropha *ζῶας* scribitur, *ρύτήρ* et *ρύτωρ*, quibus adnumerandum *φύτορες* apud Hesychium. De nominibus secundi ordinis valet quod de primi, *στατός*, *θειός*, *χυτός*, nisi *στήτη*, quod *γυνή* interpretantur, proprie significat *τὴν στατήν*, hoc est vel domisedam, ut *στατός ἵππος*, vel *προστάδα* prosedam sive prostibulum, ut apud Hesychium *στατή* et *στρατή πόρνη* exponitur. Haec de simplicibus valent. Composita autem quae sunt, saepissime vocales breves producunt, utramcunque sequuntur declinationem: *ἐπιβήτης*, *διαβήτης*, *ἐμπυριβήτης*, *ποικιλομήτης*, *ὑποφήτης*, *οὔρεισιβώτης*, *ἐπιδώτης*, *μεθυδώτης*⁴²⁾, et ex tertia *ὑποφήτωρ*, *ἀφήτωρ*, *ἐπιβήτωρ*, *ἐπιβώτωρ*, *βιοδώτωρ*, quae productio nominibus a *τίθημι* et *ἴσθημι* propagatis concessa non est, sed

42) V. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 585. Hermann. Opusc. T. II. 241. a quo hactenus dissentio, quod *χαριδώτης* Liberi Patris epitheton poeticum in sermone soluto non alia forma usurpatum esse arbitror, quam quae ab auctoribus hujus vocabuli, Epicis, anticipata est. *Δοτῆρες* Aristides XLV. p. 106. ab Homero vel Hesiodo transtulit, quos imitatus Lucianus Diss. c. Hes. §. 3. p. 149. *δοτῆρες ἑάων* scripsisse videtur non *δοτῆρες*, quo uti solent scriptores illius poetici exempli recordatione intacti v. Joseph. Antt. I. 18, 59. Dio Cass. LVII. 10. LXVI. 25. Theophyl. Exec. Legg. p. 186. A. Agapet. Exp. Adm. XXXVII. 164. In Pamphi versu Paus. VII. 21, 3. *ἵππων τε δοτῆρα νεῶν τ' ἰθνηρηδέμωνων* scribendum *ἰθοντῆρα*. *Συβότης* et *υβοότης* an *σιβότης* praestet in oratione soluta, dijudicare perdifficile variantibus plerumque libris v. Jacobs. ad Aelian. p. 295. Proprium *Συβότης* scribitur Paus. IV. 4, 1. et *Λεωβότης*, sed saepius *Λεωβώτης* et semidoricum *Λαβώτης*, *Πολυβώτης*, *Ευρυβώτης*, quanquam haec aliunde duci possunt a *βοήτης* et *βοότης*. *Αηβώτης* in Inscript. Deliaca N. 2268. Vol. II. recentioris est Iadis, cui *ληός* adscribitur v. Anecd. Cram. T. I. 265. servatum in codd. plurimis Herodo. V. 42.

necessario consequitur synaeresin, *πράτης, πλήτης, δημήτης, κλητήρ, βρωτήρ, πλάτις, τειχεσιβλήτης, χθαμαλοπότητης, δειπνοκλήτωρ*. Hinc cognoscitur, alpha pariter ut $\bar{\epsilon}$ et $\bar{\omicron}$, ubi productione opus est, in $\bar{\eta}$ mutari, recteque in exitu versus heroi Athen. VII. 287. C. pro *καρκινοβάτης* repositum esse *καρκινοβήτης*. Idem vero efficitur interpositione literae sigma *θλάστης, κλάστης, νάστης, μαστήρ, σβέστης, κανδηλοσβέστης* Schol. Nic. Ther. 763. *τρέστης, ὀδοντοξέστης, ἔστωρ*⁴³), cui Etym. M. *θέστωρ* comparat a verbo *θέω* ductum, neque incredibile videtur et hoc appellativum in usu fuisse et *θέστης* latinum *testis*, ut dicitur *μάρτυρα θέσθαι*, quibuscum conferendum *Θετίδειον* et *Θεσιτίδειον*, quod Stephanus prodidit. Tum ab $\bar{\epsilon}\omega$ originem trahunt nomina, quae Hesychius asservavit *Ἔστα ἐνδύματα, Ἔστη στολή, Βέστον τὸ ἱμάτιον* Etym. M. 44) quae substantivorum significationem et accentum acceperunt, *Ἄφροστός ἀφειμένος* Hesych. A $\beta\acute{\alpha}\omega$ derivata affert idem Glossographus *Βαστά ὑποδήματα*, quae vulgo *ἐμβάται* dicuntur, et *Ἄβαστον ἀνίκητον*⁴⁵), *ἄβατον*, neque dubitandum quin *βαστάζω*, *basterna*, *βάκτρον*, *βακτηρία*, *βατήρ*, *βατηρία* v. Schol. Nic. 377. latinum *batuo* et franco-gallicum *báton* ab uno fonte verbi *βαίνω*, $\beta\acute{\alpha}\omega$, dimanaverint. A similibus verbis *σβεστός* Nonn. XXVIII. 189. *ξεστός, ξεστός, ἀπόδαστος, ἐπίμαστος* etc. et substantiva *μετανάστης, ἀφέστης, ἀφροστήρ, ὑπόεστης χιτών* Hesych. Nonnulla vero utrinque fulciuntur, vocali et consona, *νήστις* id est *Fluona* apud Empedoclem, *δρήστης* sive *δράστης, μνηστήρ, μήστωρ, μεθησταί ἀμεληταί* Hesych. (ante *Μεθελκτόν*) nisi potius

43) Hujus nominis originem, quae Ellendtio ad Arrian. II. 3, 13. dubia visa, Grammatici recte ab eodem repetunt verbo, unde $\eta\lambda\omicron\varsigma$ profectum v. Anecd. Cram. T. I. 145. ubi mendose $\eta\chi\omicron\varsigma$ editum.

44) Eodem pertinent *Ἔστια* et *Ἔσει*, quae Hesychius *στολήν* interpretatur, nec minus *vestis*, id est inducula, *ἔσθης*. *Ἔστια*, quod germanicis *Stelle, Staette*, respondere videtur, sive illud substantive dicitur quasi *statio*, sive adjective ut *ἔστια ἐσχάρα, ἔστιοι θεοί* v. Corais ad Heliod. p. 165. ab *ἐστάναι* arcessendum videtur ut et *vestigium* atque *vestibulum*.

45) Inutilis est Toupii correctio *ἀνίκητον*.

μεθέσται scribendum est. Hinc illa exoritur de ancipitibus quaestio, quatenus hoc fulcro indigeant. Nam vocabulis quidem hujusmodi μεθυστής, ἀμέθυστος⁴⁶⁾, μακροπύσσης Anecd. Bachmann. p. 346. T. II. ἀνυστός, ἀρυστήρ⁴⁷⁾, τανυστός etc. sigma ad producendam penultimam tam necessarium est quam in δυνάστης, ἐλαστός, ὄνοστός, τελεστής, haud recte omissum in μικροτελετής Eustath. Opusc. XXV. p. 281, 58. Verum ubi verbum ipsum vocalem istam variat, laboratur vel maxime. Exempli causa θαναματοβρότης Theodor. Met. Miscell. XVII. 125. μυροβλύτης Eustath. Opusc. XXV. 290, 90. num eo modo pronuncianda sunt quo ἀναλύτης, ἀερολυτεῖν⁴⁸⁾ an ut σισυροδύτης, χηραμοδύτης, πιεροφύτωρ, ἀμπελοφύτωρ, quae penultimam longam habere ex poetarum metris cognoscitur. Idem quaeram de παλιόρυντος (εἰς τοῦπίσω ἐλκόμενος) et νεόρυντον ξίφος, si recens strictum significat, eamne mensuram habeat quam ῥυτίς an sequatur exemplum nominum ῥῦμα et ῥυτήρ, quorum vocalis prior a poetis extenditur. Si quis eam, quia Sophocles ἐρυστόν ξίφος dixit, arte productam, natura brevem esse contendat, erret ut opinor; namque sigma nonnunquam adjicitur ubi nihil opus est: ᾧ θεὸ ῥῦστα Eustath. Orat. XVIII. 157, 88. ῥυστήρ Niceph.

46) Ἀμέθυστος, de quo Wyttenbachius disseruit ad Plut. de Aud. Poet. p. 174. cum μέθυσος compositum est.

47) Ὁ δεσμολύτης producta penultima usurpavit Gregorius Christ. Pat. p. 261. C.

48) Conf. ἀρυτήρ, ἀρύταινα, εὐήρυντος, ἀνυτός, ἀνήνυτος, quod pro-sae propius quam ἀνήνυστος v. Lennep. ad Phalar. p. 278. sed dubium mihi ἀνυτός Sext. c. Gramm. III. 234. et ἀνυτικός Aret. Cur. Acut. I. 1, 193. M. Anton. IV. 50. quod saepius ἀνυτικός scribitur Aristot. Phys. VI. p. 813. 14. Dionys. Cens. Vett. V. 432. Galen. de Locc. aff. III. 154. T. VIII. Illam usitatissimam correptionem Boeckhii in Nott. Crit. ad Pind. p. 378. parum accurate aequiparat desuetae θαναμάτος, cui sigma licenter detractum est ut μεγαλήριτος v. Muetzell. de Theog. p. 111. πολέλλιτος, εὐνάετος et κλυτός, si Hesychius Λιμένα κλυτόν recte interpretatur κλυστόν. Nec prorsus paria sunt ἐλληάμενος, δεσπότης, ἐργάτης, quae Apollonius componit de Conj. p. 500. nam δεσποστής inusitatum est, ἐργαστής dicitur quidem sed alio intellectu. Ἀθέμιτος, ἀχάριτος, φιλόπικιτος, extrai causam sunt. διότι τὸ πικρὸν καὶ τὸ ἀχάριτον...

Bryenn. Hist. II. 41. D. quod Photius non minus probat quam ῥυτήρ v. Wernick. ad Tryph. v. 266. καταδύστης Hesych. s. Καταύστης ⁴⁹⁾, nec raro omittitur ubi necessarium videtur ut in Simonidis versu Fr. CCXXX. 56. (Fr. VIII. Welck.) ἄθυστα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει, quo loco Spitznerus de Pros. p. 65. Stobaei scripturam ἄθυστα praefert, eoque exemplo Dindorfius Praef. Corp. Scen. p. XXIV. Euripidi πολύθυστος tri-
buit; Hesychius Θύστας ὁ ἱερεὺς, Harpocratio et Suidas: Θύ-
στιον πόλις — ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς διὰ τοῦ
τ Θύτιον εὔρομεν, quod nomen ap. Aeschin. p. 70. Θυτειον
sive Θύτειον scribitur, in Anecd. Bekk. p. 265. Θυσειον πό-
λις Αἰτωλίας· Θύσιον τόπος ὅπου ἔθυσον, tum ἀποθυστά-
νιον Athen. XIII. 479. F. pro quo codd. ἀποθυσάνιον prae-
bent; Θυστήριον ⁵⁰⁾ Hesychius θυμιατήριον interpretatur,
Suidas ὄρμητήριον. Θύστησι Lycóphr. 106. quod in cod. Par.
legitur pro θύσσησι, Scholiasta accepit pro θυσίαις, idque
Bachmannus confert cum Hesychii glossa Θύστα θυσία, ac
nisi θυστός in usu fuit, vix dici potest, unde ortum sit θυ-
στάς, cui assimilatum videtur μεθυστάς in Glossis Du Cangii.
Ita perspicuum fit θύτης ab iis, qui υ breve putarent, pro-
ductum esse inserto sigma, alios autem vocalem ipsam pro-
duxisse ut σισυροδύτης, a quo Τρωγλοδύτης Batrachom.
tantum distat quantum διαβάτης a διαβήτης. Quum vero
longo quoque υ interdum sigma adjungatur, vix audeam pro-
nunciare verbum βλυστάνω, nisi ex themate βαλ judicetur
quod breve est, quomodo efferendum sit, siccine ut ληθάνω
an potius ut λανθάνω. Quae eadem est de παράβυστος et
aliis dubitatio. De litera iota controversiae minus; nam τιμή
et τῆμος ut priorem longam habeant, regula exigit; sed pro
ἐν φθιτοῖς Orph. Arg. 175. jam dudum correctum est ἐν
φθιμένοις, quoniam illud, quotiescunque legitur, toties cor-

49) Utrumque h. l. vulgo oxytonós scribitur ut πευστής et similia
in Lexicis nostris, parique vitio διαλυτής ex Thuc. III. 82, 5. recte vero
ἀναλύτης, καταλύτης, προλύτης.

50) Pro νοτίου θυτηρίου Arat. 690. Vossius recte edidit νοτίοιο.
Nam ille saepius primam corripuit, nunquam produxit.

ripitur ut *ἔξιτος*, *πολύκιτος*, *τίτος*, quod nonnulli Homero tribuerunt, *ἄντιτος*, *παλίντιτος*. Natura tamen anceps est iota; producitur in *νήτιτος* et *πολύτιτος*, variat in *ἄτιτος* ut *ἄθυτος*, neque scio quo auctore *τίτης* in Lexicis spondaei notam acceperit; *ἐκτίστης* (non *ἐκτιστής*), *ἐκτισμα*, *ἀποτιστέος* Aristid. Or. III. 17. similitudinem verbi *τίνω* servant. *Κύλισμα* sigma a perfecto accepisse videtur ut *ἄκουσμα*. Sed *μήνισμα* rejeci ad Aj. p. 319. cum *μειδιάσμα* Poll. VI. 199. *ἀλλήσμα* et similibus neque probo *μήρουσμα*⁵¹⁾ Hesych. etsi *ἀμήρουτος* Apollon. H. 221. ea est mensura qua *ἀνήνυτος*, quod ipsum Valckenarius h. l. reponendum censet.

§. 9.

Jam, licet sermo bene longus fluxerit, non verebor aliqua adhuc adjicere de epenthesi syllabica. Etenim a *νάω* sive *ναίω* non solum *νατήρ* ducitur et *νάστης*, *μετανάστης*⁵²⁾ atque duplici incremento *ναυστήρ* ut *ναυός* sive *ναῦος* pro *ναός*, *ναύκληρος* ὁ *κύριος τῆς οἰκίας*⁵³⁾, sed etiam *ναέτης* et *ναιέτης*, ut *ἀδαίετος*, *ἀτίετος*, locumque nativi *μητίτης*, cui similia sunt *μηρίτης* et *Δηρείτης*⁵⁴⁾ occupavit *μητιέτης*. Ab *ἄω* non dubito accessere *ἄετμα* *φλόξ*, (ut flamma a flando) *ἄετμός* *πνεῦμα* Hesych. quod nihil differt ab *ἀτμός*, sicut Callimachus *ἄετμα* dixit pro *ἄμμα*, neque aliunde *ἄετός*, *αἰητός*, id est ales, avis, eademque vocalis longae suppositio in *ἄημα* et *ἀήτης*, quod cur in accentu discrepet a *τιμητής*, causa manifesta est⁵⁵⁾. Hoc *ἄημα* vero ad *πᾶμα* eandem

51) Non minus suspectum *μήρουγμα* Hesych. et Nicand. Th. 163. et 265. etsi gutturalis apparet in *μήρουξ*, ut *ὠρέομαι*, *ὠρηγή*.

52) *Μεταναστεῖν*, quod Aristarchus II. II. 59. ex Chia recepisse dicitur, nihil aliud esse potest quam *μετανάστιν*.

53) Quod *ναός* aedes deorum significat, ad exochen pertinet.

54) Paus. VII. 18, 4. Martis epitheton *Θηρείτας* III. 19, 9. numne pugnatorem, *δηρίτην*, significat, nutrixque ejus *Θηρώ* idem quod *Δηρώ*?

55) Schol. II. E. 458. *μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ γὰρ ἀήτης ἄλλως γέγονε.* et ad N. 382. *περὶ τῶν ἀήτης καὶ κυβερνήτης λόγον δίδομεν*, sed quid illi attulerint, ignoramus, nisi hoc fuit, quod a nobis positum est, *ἀήτης* valere pro *ἀέτης*.

relationem habet, quam *κῆμα* ad *κῆμα*, *φῆμα* Hippocr. Epid. VI. 627. T. III. ad *φῆμα*, separanda illa a *θύμα*, quoniam *κῆσω* quidem dicitur et *φῆναι*, sed *θύω*, quod equidem reperiam, inflexibile est; *θυητής* in Phoenicis versu Athen. XII. 530. E. ⁵⁶) paronymon esse videtur ut *ὀφειήτης*, *ἀλιήτωρ*, et *πολιήτης*, quod Apollonius de Conj. p. 524. cum eo componit; de quo genere tractatum est ad Phryn. p. 700. sin aliter se habet, cum *ἀμμοδυνώτης* et *πταώτης* conferri oportet. Nominibus vero, quae a verbis non puris originem trahunt, frequentissime interponitur una brevium vocalium, partim quo gratius fluant et numerosius, partim ad conjungendas consonantes natura insociabiles, et nonnunquam etiam fugiendae ambiguitatis causa. Quod primo loco posui, patescet hisce exemplis: *κράγέτης*, *ικέτης*, *εὐεργέτης*, *πανδεοκέτης*, *ἀπεύχεται*, *πολυεύχεται*, *ἀριδείκτεος*, *ἐνδιαερισανερινήχεται*, quibus non deteriora sed pro re et loco minus apta sunt *ἴητης*, *κράκτης*, *εὐέκτης*, *μονοδέκτης*, *ἀπενκτος* etc. nihiloque majus discrimen verbalium inclinamentorum *διώκετον* et *ἔικτην*. Neque operae est quaerere cur haec pro tempore varientur, alia autem unam prae se ferant formam vel nativam *δέκτης*, *κλέπτης*, *ραπτός*, vel vocaliorem, *ἀρχέτης*, *δραπέτης*, *ἐπέτης*, *εὐχέτης*, *ὀμοχέτης*, *πλατωχέτης*, simplexque *ἐχέτης*, quae qui contulerit cum usitatis *πλεονέκτης*, *εὐέκτης*, facile quorsum communis propendeat consuetudo, animadvertet. Sed ambiguitas in causa fuisse videtur, cur *λακέτας*, *ἀμάχεται*, dicerentur aliter atque *λέκτης*, *ἄδεκτος*. Potissima autem interpositionis ratio in asymplocia consonantium posita est, quae sunt in corpore verbi extremae, terminationis primae. Nam quia syllabae finales, quae a sigma vel tau ordiuntur, dentalibus liquidisque aut aegre subjungi patiuntur aut nullo modo, vocalem inseri oportuit, quae ex ipsa verbi formatione assumpta

56) In codd. *οὐ μὴ θυητής* et *οὐ μυθητήτης* scriptum, ex quo *οὐ μυθιήτης* elici potest, id est orator sive populi ductor; pro *στασιώτης* posuit Anacreo sed prima, ut videtur, correpta, quare Buttmanus ad Schol. Od. φ. 71. et Bergkiius ad Anacr. p. 166. ab aeolico *μύθος* repetunt, quod quomodo pro *στάσις* dici possit, non demonstrant.

est; neque enim δάμασις, αἰδέσις, ἀλέτης, συνωμότης, aliam ob causam in usum venisse existimo, quam qua δαμάσω, αἰδέσομαι, ἀλέσω, ὀμόσω recepta sunt. Quumque sermo priscus abundaret verbis ad declinandum parum habilibus ἄδω, μάθω, πέτω, βάλω, ἔλω, ὄλω, μόλω, γάμω, δάμω, δέμω, γένω, ἄρω, ἔρω⁵⁷), duplex patebat exitus, ut aut intus au-gerentur βάλλω, τέλλω, κτέννω, φθιέζω, γείνω, κτείνω, κάμνω, τέμνω, aut extrorsum crescerent paragogis variis ἀλέω, τελέω, δαμάω, κορέω, πετάω, πετάννυμι, κορέννυμι, ὄλλυμι, ὀλέω, ἀρέσω, τελίσκω⁵⁸), ἀραρίσκω, εὐρίσκω, βλώσκω, ἀνδάνω, μανθάνω, ἐρέσω, ἀλθί-σω, κελεύω, ἐλαύνω etc. quorum futura instaurant prae-sentis formam thematicae proximam, ἀλέσω, δαμάσω, κορέσω, producta interdum vocali ut fit in primitivis ἦσω, δήσω etc. nec rara est ejusdem verbi variatio γαμέσω γαμήσω, μαχέσομαι μαχήσομαι, ἐπήνεκα ἐπήνηκα Suid. ut δέδηκα. Hinc illa nominum fluctuatio: αἰνητός, ἀγνητός, ἀκόρητος v. Muetzell. de Theogon. p. 192. ἀκόρεστος, ἀκόρετος, ἐλατός, ἐλαστός, ἐρατός, ἐραστός, εὐίλατος, δυσεξιλαστος, ἀνίλα-στος, ἀλεστής, ἀλέτης (ἀλήλεμαι codd. Thucyd. IV. 26, 5.) πασπαλέτης, κερχραλέτης, ὕδραλέτης, ὄνοτός, ὄνοστός, ἀροστός, quorum cur alia brevem vocalem retineant, alia cum longa commutent, alia sigma addito compensent, quave causa nonnullis duplex reddita sit forma, plerisque una vel asigmatos

57) Si λεγέσω, ζεπέσω, λειβέσω vel simile quid legeretur, tum pro-
bari posset eorum opinio, qui verborum omnium futura antiquitus in εσω
terminata esse statuunt; sed quod dentalia et liquida hanc formam ha-
bent, quae aliter fingi non possunt, ad probationem nihil confert. Et
quis credat ullum tempus fuisse, quo Graeci οἰκτιζέσω dicerent, quod
Matthiae proponit? Praeterea ex φιλέσω contractione diphthongus nata
esset ea, quae ex φιλέτω, non φιλήσω ut aeolicum φιλήτω. Μαχέσομαι
dixisse videntur ob μάζομαι.

58) Τελίεσω in Nicandr. Fr. II. 10. (Athen. XV. 683. B.) quod
Schneiderus saepius apud hunc legi affirmat ad h. l., nusquam legitur
sed τελίσκω. Ὀλέεσω Suidas affert, sed falsus fortasse scriptura codicum
II. T. 135. οἰλεσκε. Vulgo hic et Quint. Cal. II. 414. ὀλέεσκε legitur,
quod injuria impugnat Buttmanus in Ind. Anomm.

ut *έλετός, μενετός, άρκετός*, vel sigmatica ut *τελεστός, άρεστός, αιδεστός* etc. id nulla conjectura inveniri potest, neque magis quaeret quispiam, quare *αιδέομαι* et *αισθάνομαι* recepta sint, *όζω* autem et *κήδω* in futuro demum susceperint vocalem connexivam. Verum illud promptum propositumque est, aliam esse necessitatis rationem, aliam vocalitatis. Nam quae ab *ικτης, κράκτης*, non genere differunt sed gradu, *γένσις, γέντης, έρτης, όλτης*, repudiata esse magis inconcinnitatis causa, quam quia pronunciarı non possent, apparet ex similibus *φάνσις, ξάντης, βουκέντης, φερτός, παλτός*. Sed *αινέτης, εύρέτης, νεμέτωρ, αιδείσις, δάμασις, επαύρεσις, εύρημα, πέτασμα, αίρετός, άδάματος*, sine interventu vocalis consistere nequeunt. Nec minus manifestum hoc in aliis terminationibus; a *φθίνω φθίνασμα*, quod vulgo a *φθινάζω* repetunt verbo commenticio, a *τείνω τεινεσμός*, ab *έδω έδεσμα*, a quo nihil differt *έμεσμα*, nisi quod verbum *έμέω* jam in praesenti anticipavit vocalem, quae alteri verbo demum in futuro additur. Nominibus *δέλετρον, τέρετρον, ράχετρον, φρύγετρον, φέρετρον, φαρέτρα*, vocalem non magis esse necessariam quam prioribus *κραγέντης, ικέτης*, indicium praebent *φέρτρον, όφελτρον, μάκτρα*⁵⁹⁾ neque eam ascitam habent *ύθλος, ύσθλός* Hesych. quod Hemsterhusius sine idonea ratione in *ύσλός* mutat, *φύτλη, δύσθλον, ναύσθλον, άρθρον*, sed ut *ιμάσθλη, έδεθλον, θέμεθλον, όλεθρος*, diceretur necessitas coegit eadem, quae *εύρέτης* et *συνωμότης* expressit. Vocalium autem auxiliarium *ε* et *ο* delectum liberum fuisse existimo linguae formatoribus, qui quum ab *έλω*, unde *έλσαι* ducitur, futurum *έλάσω* produxissent ab *άλω* (molo) *άλέσω*, ab *άρω*, *άρόσω*, easdem literas in succedentibus temporibus et nominibus hinc propagatis re-

59) Similis vicissitudo nominum *muletta, tonitru, culcitra*, quam de hoc dubitatur. Paronyma sunt *δέπαστρον, ζύγαστρον, λέπαστρον, κνάστρον, λίστρον, άγμιστρον, κνάστρον, κίβεθρον*, sive *κίβετρον, φαρύγεθρον*, talitrum, porcetra, cujus de prosodia non constat, sed fulgetra verbale cum aratrum, *μίσσηθρον* sive *μίσσητρον, φόβητρον, στέργηθρον*, congruit.

tinuerunt, sed ab ὄλω, cui proximum est ὄλος, non solum ὄλέσω, ὄλέσσκον, ὠλέσθην⁶⁰), sed etiam ὄλοθρεύω et ὄλος, et ab ὄνω οὔνεσθε, ὄνόσω, ὄνητός id est μεμπτός Hesych. ab ὄμω ὀμοῦμαι et ὀμῆται, quod doricum perhibent Anecd. Cramer. T. I. 451, 12. Verum de hoc alias. Quod autem paullo ante memoravi ἀμάχετος idque cum ἀχύνετος, ἀλάμπετος, composui, erit fortasse cui illud ex ἀμάχητος concisum videatur pariterque ἀγάμετος, cui simile est γαμετή. Buttmanus quidem Gramm. §. 19. Adn. 7. correptionis hujus exempla fert ὀμιλέτης, κννηγέτης, ἀρχηγέτης, eamque solis concedit polysyllabis. Sed ὀμιλέτης, quod non magis tolerari potest quam τιμέτης, mendose scriptum diuque abolitum est v. Runkel. ad Cratin. Fr. LVIII. nec solum κννηγέτης dicitur sed etiam paucioribus syllabis ἡγέτης Synes. H. III. 326. B. et ἡγέτις, atque ἡχέτης, quae ne quis ex ἡγγήτης, ἡχητήτης orta putet ut ἀκήδεσεν⁶¹), ipse accentus prohibet et multo magis usus scriptorum; nam κννηγέτης, στρατηγετεῖν, δρομαγετεῖν etc. non poetarum propria sunt sed communi omnium usu trita, a quo correptio ista longissime abhorret. Itaque illa nativam futuri ἡγέσω formam retinent, quam in substantivis ἡγεμών, εὐηγεσία, Ἀγεσίλαος agnoscit Eustathius p. 624, 49. Verbalia quoque sunt ἡχητής et εὐνητήρ sed paronyma ἡχέτης, εὐνέτης, paragoga λαμπραυγέτις, πολυωπέτις, ἐπωπέτις, ἐρισθενέτης, εὐγενέτης, εὐμενέτης, εὐεργέτης, συνεργέτης, quod ipsum non legitur, sed hinc Apollonides Anth. Pal. VII. 693. produxisse videtur, quod Brunckius ei tribuit, ὅσος λαὸς ἦν συνεργήτης, aptius ad sententiam, puto, quam συνεργαστής, quia significantur ejusdem artis opifices, hi autem ἐργάται dicuntur non ἐργασταί⁶²). Et ob hoc ipsum supra Adn. 48. §. 8. Apollonium

60) Ὀλεθεῖς editum in Schol. II. VI. 284. per se non deterius est quam ὠμόθην, ἡλάθην.

61) Hoc nollem Spitznerum cum κηδετής et κηδεμών contulisse ad II. XIV. 427. ἀκηδέσω, si vera est haec scriptura, poetica est systole; κηδέσω legitime a κήδω formatur ut ὄξέσω.

62) Cf. Lennep. ad Phal. V. p. 22. Persaepe utrumque perinde
Lobeck. Paralip.

dixi imparia comparasse; nam ἐηλάμενος et ἐηλασμένος ab uno eodemque verbo fluxerunt, sed ἐργαστής a pleno, ἐργάτης ab imperfecto, sicut γεννητής et γενέτης, ἀνούτητος et ἀνούτατος, quorum nulla est aut correptio aut productio. Buttmanus vero non solum in hoc reprehendendus quod κυνηγέτης ex κυνηγητής ortum putat, sed labitur longius a κυνηγέτης κυνηγέττειν, quomodo ab ἐρέτης ἐρέσσειν, derivatum esse affirmans, testemque citat Phrynichum App. p. 48. κυνηγεττεῖν διὰ δυοῖν τι λέγουσι, pro quo κυνηγέττειν scribi vult. Ac legitur hoc ap. Theognostum Cram. T. II. 143, 20. τὰ διὰ τοῦ ἐσσω ῥήματα, πυρέσσω, ἐρέσσω, ἀηθέσσω, κυνηγέσσω. Exemplum vero aut hujus scripturae aut illius extat omnino nullum, nisi quod Boissonadius ad Theophyl. Sim. Epp. p. 309. in Sophoclis Aj. v. 5. κυνηγετοῦντα ponendum putat ratione ludicra ut vitetur pedis citi nimietas et tardior paullo incedat versus. Cur igitur non κυνηγεσοῦντα scribit servata Tragicorum consuetudine? Phrynichus sine dubio neutrum Atticis tribuit sed potius κυνηγετεῖν διὰ δ̄ sive τετάρων (συλλαβῶν) ut in Eclog. p. 428. κυνηγέτης οἱ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως προφέρουσι. Etenim nominum in ατης, ετης et ετος, numerus haud exiguus superest sed a nullo eorum verbum in ατω, ετω, progignitur, neque πυρέσσω a πυρετός, ut Buttmano placet, sed a πῦρ, vel ἐρέσσω ab ἐρέτης sed a primitivo ἔρω, ἐρέω (ὑπερέοντες μεταινοῦντες Erotian.) ἐρέθω, quae propriam ciendi significationem habuisse videntur, eodem fortasse tempore sed flexu diverso ἐρέσσω propagatum est et ἐρέτης, ad ultimum ἔρεσμα (Hesych. Ἐρίσμασι) ἐρετμή, ἐρετμός, quod quia non actionem remigandi significat sed instrumentum, ab ἀτμός et similibus longe remotum habui. Si vero Graecis collibisset ab ἐρέτης verbum producere, id foret ἐρετεῖν ut ὑπηρετεῖν, vel ἐρετᾶν ut λαμ-

aptum ut Plat. Men. 81. C. ἐργατικούς καὶ ζητητικούς Bekkerus e codd. posuit pro ἐργαστικούς. Quod Buttmanus adnotat illam esse antiquiorem formam, nihil ad rem pertinet; ἐργάτης sane antiquiores auctores habet quam ἐργαστής, Archilochum, Pindarum, Aeschylum, sed forma ipsa magis est poetica.

πειτᾶν, ναιετᾶν, εὐχετᾶσθαι. Sed hoc genus verborum insolens est atque poeticum, raroque a nominibus integris et non amplificatis existunt verba, βατεῖν, βοτεῖν, ματεῖν, χατεῖν, δατεῖσθαι, πατεῖσθαι, nam βοτεῖν id est ἄροῦν Suid. paronymum est; δοτεῖν vero, στατεῖν, ποτεῖν non reperiuntur nisi parasyntheta ἀντιστατεῖν, ἀνδροβατεῖν, πολυποτεῖν, φιλοποτεῖν. Ἐρετμός autem, ut de hoc quoque in transitu dicam, ad latinum *remus* ⁶³⁾ eam rationem habet quam ἔρυσμός ad ἔρυσμός, quorum etsi significatio discrepat, tamen origo eadem est; litera autem tau remansit in nomine *ratis*, quo proprie usi sunt Attius in Neoptolemo Fr. XIII. 224. ed. Both. *repercutio ratibus mare*, et Plautus Mostell. III. 2, 52. *venit navis nostrae navis quae frangat ratem*, id est, remos detergat.

§. 10.

His transactis de nominibus in $\overline{τω}$ et $\overline{τυς}$ exeuntibus restat disputatio brevis; nam pauca sunt et unius fere coloris, unum in $\overline{τω}$ et quae hinc composita sunt ἀεισετώ, ἀπυσετώ, εὐεσετώ, κακεσετώ. Multo plura in $\overline{τυς}$, sex deducta fontibus; primum a verbis puris nec derivatis: μαστύς, ἀπαστύς, ἀποδαστύς, γελαστύς, θατύς, δαιτύς, δωτύς, βρωτύς, μνηστύς, secundo a verbis puris iisdemque derivatis ἀλητύς, ἀβολητύς, ἀγορητύς, ἀντιμαχηστύς, ἐλεητύς, ποθητύς, βοητύς, δωμητύς, πωρητύς, ἀλαωτύς, οἰστευτύς. Tertio a verbis non puris, quae unam dentalium vel semiliquidam pro characteribus habent, ἐδητύς (ut ἔδεσμα), κτιστύς, ἀκοντιστύς, ἀφραστύς, ἀρπακτύς, ἀσπαστύς, κθαριστύς, κρεμβαλιαστύς, ληϊστύς, ξιφιστύς, ὀαριστύς, ἔρυστακτύς, σφρονονιστύς, φραστύς, πρακτύς, καταπλαστύς. Quarto a liquidis ἀρτύς, βαλλητύς, ὄτρυντύς, κλιτύς. Quinto a gutturalibus διωκτύς, ἐπεικτύς Hesychio restitutum pro ἐπεικτάς, ἰκτύς εἰδιών Anecd.

63) Lexicographi nostri afferunt ἔῆμος pro pala, qua panis in furnum immittitur, ex Athen. III. (113. C.) sed pro hoc jam dudum κέραμος repositum est e codd. Cum ἔρετμός et *remus* congruunt εἶρη et ἔῆτρα, ἄρως et ἔῆνες, ἔσμός et σμῆνος.

Cramer. T. II. 16, 2. Sexto a labialibus γραπτύς et χαλεπύς. Sciens praetereo ἀλαλητύς, quod Brunckius in Epigr. quodam sine justa ratione scripsit pro ἀλαλητός, et ἐπητύς cujus origo non minus obscura quam masculini ἐπήτης⁶⁴) Haec igitur omnia, si formam spectamus, paucis exceptis simplicia sunt; si fontes, partim a Lexicographis afferuntur demto auctore, partim apud Herodotum reperiuntur et poetas epicos usque ad Oppianum, quare Eustathius p. 1180, 7. hunc ionicum vocat schematismum, Didymus ad II. B. 600. aeolicum, neque dubium quin Schol. II. T. 234. ὄτρυντύς — ἔστιν ἀττικὴ λέξις scripserit, quod in Vict. legitur, Ἀντιμάχειος, etsi σωφρομιστύς semel usurpavit Plato, κλιτύς saepius Tragicis. Verum hoc a ceteris et intellectu discrepat locum significans non actionem, et prosodia. Nam quod in Apollon. I. 515. secundum Brunckium editum est, τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκύν ἀοιδῆς, Wellauerus ipse addubitat maxime ob correptionem ultimae, in quo sequitur Wernickii iudicium brachycatalecta πληθύς, ἰχθύς et si quid simile legitur, per fas et nefas extermine certantis. Dictu tutius erat, productae postremae in hoc ipso genere verbalium extare exempla certa, βρωτύς, ἀιοντιστύς, πορητύς, correptae nullum praeter κλιτύς, quod alio pertinet. Θελκύν vero nullus tot codicum suppeditat, sed Regg. aliqui θέλκυν, ceteri θέλκτον et θέλκην, paroxytona omnia, ut vel θέλκταρ indicari videatur, quod cum genere epitheti τοῖον convenit, vel θέλκτιν, quod in margine Vind. scriptum est; quo recepto τοίην recipiendum erit ut veteres Edd. et pars codd. exhibent. Praeterea neutrum reperitur, sed prius Hesychio reddendum videtur pro Θέρκταρ θέλγμα et pro Θέρκαλ θέλγμα, quae glossa inter Θελητής et Θέλλητρον media interjecta est, sic ut ex ordine literarum nihil colligi possit; Hemsterhusius θέλκαρ corrigit fortasse

64) Hariolari si libeat, cum ὃ τᾶν i. e. ὃ ἀγαθῆ, cognatum dixerim et utrumque cum ἔτης, ἐταῖρος, quod si τὸν φέσει φίλον significat oppositumque τῷ πηῶ id est ἐπικλήτω, non multum aberit quin οὐκ ἐτός haud gratuito valere putemus confusis grati et gratuiti notionibus. Ἐὺς quoque, ἐνηγίς et ἐσθλός huc referri posse videntur.

quia ab $\epsilon\acute{\iota}\rho\gamma\omega$ $\epsilon\acute{\rho}\kappa\omicron\varsigma$, ab $\acute{\alpha}\mu\acute{\epsilon}\lambda\gamma\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\lambda\kappa\alpha$ et *mulceo* ducuntur. Propius tamen ad librorum scripturam accedit $\theta\acute{\epsilon}\lambda\kappa\tau\iota\nu$, quod et metro aptius quam $\theta\acute{\epsilon}\lambda\kappa\tau\acute{\upsilon}\varsigma$ et, si analogiam quaerimus, certe non minus praesidii habet. Etenim nominum hujusmodi idem ortus esse solet atque eorum quae in $\overline{\mu\alpha}$ et $\overline{\tau\eta\varsigma}$ exeunt. Primum a verbis puris primitivi generis, $\phi\acute{\alpha}\tau\iota\varsigma$ et $\chi\acute{\alpha}\tau\iota\varsigma$ Hesych. quae ex ipso themate expressa sunt, sicut $\delta\acute{\omicron}\mu\alpha$ et $\delta\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma$. Plerisque autem productio adhibetur, quam veteres Graeci nominibus in $\overline{\mu\alpha}$ exeuntibus necessariam esse judicarunt, neque inconvenientem iis, quae ultimam longam habent. Ea autem in omnibus eadem est; nam aut brevis vocalis mutatur in longam aut interponitur sigma aut fit utrumque. Itaque ut a $\beta\acute{\alpha}\omega$, $\beta\eta\grave{\iota}\mu\alpha$, $\delta\iota\alpha\beta\eta\grave{\iota}\tau\eta\varsigma$, sic a similibus principiis $\eta\grave{\iota}\tau\iota\varsigma$ $\eta\beta\omicron\lambda\eta$ Hesych. $\mu\eta\grave{\iota}\tau\iota\varsigma$, $\chi\eta\grave{\iota}\tau\iota\varsigma$, $\acute{\upsilon}\pi\acute{\omicron}\phi\eta\tau\iota\varsigma$, unde doricum $\acute{\upsilon}\pi\phi\acute{\alpha}\tau\iota\epsilon\varsigma$ Pind. Pyth. II. 140. quod Boeckhiius, quia commune $\phi\acute{\alpha}\tau\iota\varsigma$ priorem brevem habet, in $\acute{\upsilon}\pi\phi\omicron\phi\acute{\alpha}\tau\iota\epsilon\varsigma$ mutavit, $\acute{\alpha}\mu\pi\omega\tau\iota\varsigma$, $\delta\acute{\omicron}\omega\tau\iota\varsigma$ in Inscr. Delphica N. 1688. v. 26. ex apographo Claraci, $\epsilon\pi\omicron\upsilon\tau\iota\varsigma$ $\eta\ \omicron\upsilon\sigma\acute{\iota}\alpha$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\rho\omicron\delta\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma$, quod pro dorico haberi potest ut $\gamma\epsilon\lambda\omicron\delta\upsilon\tau\acute{\iota}\alpha$ cf. Koen. ad Greg. p. 231. Ad alterum productionis modum refero Hippocrateum $\epsilon\acute{\xi}\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$ id est $\epsilon\acute{\xi}\omicron\chi\eta$, ab eodem, ut arbitror, verbo unde $\sigma\upsilon\nu\epsilon\sigma\tau\acute{\epsilon}\omicron\nu$ ducitur Plat. Protag. p. 392. B. et $\pi\epsilon\rho\iota\epsilon\sigma\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ $\sigma\eta\mu\epsilon\iota\omicron\nu$ Hippocr. Progn. p. 103. et p. 109. T. I. ubi vett. Edd. et Galen. in Comm. III. 284. et 297. T. XVIII. P. II. inepte $\pi\epsilon\rho\iota\epsilon\sigma\tau\eta\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ praebent. Prius apud Erotianum p. 154. $\epsilon\acute{\xi}\alpha\sigma\tau\iota\varsigma$ scribitur, quod Schneiderus praefert et a verbo $\epsilon\acute{\xi}\acute{\alpha}\zeta\omega$ repetit, sed hoc ipsum nec legitur usquam neque apte comparatur cum $\delta\iota\acute{\alpha}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, quod a praepositione $\delta\iota\acute{\alpha}$ ductum ut $\acute{\alpha}\mu\phi\iota\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\acute{\alpha}\zeta\omega$, proprie significat perserere, tum subtexere telae tramam atque adeo licia jugo adnectere; sed quamnam tandem operis textorii partem $\epsilon\acute{\xi}\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ significare poterit? Neque demonstrari potest a verbis in $\overline{a\zeta\omega}$ cadentibus, quae ut paragoga, secundariae sunt, ut ita dicam, formationis, duci nomina in $\overline{\sigma\tau\iota\varsigma}$, quibus nihil fere in lingua graeca obsoletius. Nihilo magis probo quod pro $\pi\epsilon\rho\iota\epsilon\sigma\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ idem $\pi\epsilon\rho\iota\omicron\iota\sigma\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ scribendum putat; nam Hippocrates in hoc commentario persaepe memorat $\tau\acute{\alpha}$ $\sigma\eta\mu\epsilon\iota\alpha$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\pi\epsilon\rho\iota\epsilon\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$, nunquam $\tau\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\pi\epsilon$

ροιοσόντων. Si quis vero ἔξεστις non satis exploratum putat, ad manum sunt alia productionis exempla minime dubia; ab ἐννυμι Γεστία ἐνδυσις Hesych. et latinum *vestis*, pro quo cur Graeci ἐσθής dixerint ut ἐσθω et ἐφθός, nemo extricabit; plura a verbis in ὤω desinentibus, φύστις, ἄμυστις, ἄρυστις vasis vocabulum, quod non a masculino ἄρυστήης derivatum esse, sed proprie τὴν ἄρυσιν significare videtur, vulgo autem pro ἄρυστρῆς sive ἄρύταινα valet, sicut alia actionum nomina transferuntur modo ad locum ubi agitur, ut ἄρουσις pro ἄρουρα, ἄφεισις pro ἀφειήριον sive carceres, ἐμβασις pro ἐμβάτη labrum, ἐξαιρέσις τόπος ἐνθα ἐξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο Anecd. p. 252. κατάδυσις pro φωλεύς, κατάλυσις pro καταγώγιον, κάταρσις pro loco, ubi escenditur, πρόθυσις pro crepidine arae similiterque in sermone latino, *ambulatio, coenatio, gestatio, lavatio, statio* cf. Adn. Aj. v. 1090. modo ad instrumenta agendi, sicut βάσις et ἐμβασις saepe pedes significat, ὄψεις et ὀράσεις oculos, ἐπίγυσις et πρόγυσις guttum, κατάποσις fauces etc. Tertio sigma vocali jam productae superadditur, μνήστις, quod legitimo μνήσις ita praevaluit ut perpauca hujus reperiantur exempla, κνήστις pro κνησιμός v. Eust. p. 871, 64. homericum κατ' ἄντηστιν, quod antiquitus hyphen scribitur v. Etym. et Hesych. et pro κατὰ πρότμησιν Il. A. 424. Schol. Vict. indicat in nonnullis libris πρότμηστιν legi ut ap. Hesychium legitur; neque suspicio abest quin γράστις sive κράτις et μάστις proprie actionem, ut priora illa, significaverint (κράστις ἢ γλωροφαγία ὡς πίστις Anecd. Cram. II. 232, 12.) postremo βούβρωστις et ἀμφίκανστις id est ἡ πρώτη ἐκφυσις τῶν πυρῶν, quod et ἀμφίκαντις scribitur. His igitur sigma ex abundanti insertum est ut in priori genere ἀντιμαχηστῆς⁶⁵⁾

65) Blomfieldius ad Callim. H. in Dian. 94. Antimachum πόλις ἀντιμαχηστῆς scripsisse putat, quasi hujusmodi adjectiva legisset. In homerico loco ὀαριστὲς πάρεφαισις veteres non prius nomen sed posterius adjectivi locum obtinere statuerunt; in Apollon. IV. 279. γραπτῆς (codd. γραπτῆς v. Schol. Il. II. 390.) πατέρων ἔθεν εἰρόνται κέρβιας, nunc γραπτῆς editum; illud mihi, ut exquisitius, retinendum, κέρβιας per appositionem adjectum videtur.

et ante ceteras terminationes, quas tractavimus, *χρήσιμη, κνήσ-
μα, δρήστης, γνώσιμα* etc. Ad ultimum a verbis non puris *πίθω πίστις, πύθω, πύστις, λήθω, λήστις*, quibus *θέλις*
adnumerandum videtur; nam ut *θέλιτρον*, vocabulum minime
insuetum, a librariis tot modis corruptum esse censeam, haud
facile permovebor. *Κύστις* vero, quod Eustathius p. 947,
54. cum *πύστις* confert ut a *κεύθω* ductum, praetermissi cum
aliis aequae incertis *κνήστις, ἄκνηστις, βούπηστις*, quod et
βουπροῆστις scribitur, ut *τυροκνήστις*, usitatio autem utrius-
que tonosis et declinatio pura magis actioni convenit quam
actrici et instrumento. Arcadius p. 35, 17. *τὰ εἰς στίς δι-
σύλλαβα ὀξύνεται, πίστις, κνήστις* — *τὰ ὑπὲρ δύο συλ-
λαβάς προπαροξύνεται βούβρωστις, ἄγρωστις, εἰ μὴ ἐπι-
θετικὰ εἶη ὡς τὸ κεραστίς, λογιστίς, λιβυστίς.* *Τὰ τὸ ἦ
πρὸ τοῦ τ ἔχοντα, μὴ παρακείμενα τοῖς εἰς τῆς ὀξύνεται,
προποντίς, ἑλλησποντίς, αὐθεντίς*, quod quum masculino *αὐ-
θέντης* appositum sit, ab hoc loco alienum est, ubi de nomi-
nibus tractatur hujusmodi *Ἄβαντίς, Αἰαντίς*, etc. quorum al-
terutrum fortasse substituendum. Pro *λογιστίς*, quod epithe-
ticum non est, *λιγυστίς* scribendum, pro *κεραστίς* *Κεραστίς*
Cypri nomen; nam a paronymo *κεράσσης*, pro quo in Nonn.
I. 194. XLV. 43. et alibi *κερασσῆς* surrepsit, ducitur femi-
ninum *κεράστις*, ut *τενχοσπλάστις*, a verbali oporteret *κέρ-
στις* ut *ὑβριστίς*, sed vereor ne hoc nomen a Lexicographis
nostris fictum sit, nec Minerva *ληϊστίς*, ut in Cornut. de N.
D. c. XX. 186. vulgatum est, vocatur sed *ληϊτίς*. Proparo-
xytonum *ἄγρωστις* paronymon est ut *κέδρωστις*, denomina-
tum ab *ἀγρός*, unde Stephanus s. h. v. primum *ἀγρότης* pro-
ficisci ait, tum *ἀγρώτης* διὰ τοῦ ὦ ὡς *Μαλλώτης καὶ ἠπει-
ρώτης, καὶ ἀγρώτης* πλεονασμῶ τοῦ σ, ejus feminina positio
est *ἀγρῶστις*. Alterius terminationis exemplum suppeditat
idem: *Κυρόρος-ὁ πολίτης Κυρόρέστης, Κυρόρέστις ἢ Ἀθηναῖ·
Δημήτριος* δὲ τὸ *Κυρόρήστης* διὰ τοῦ ἦ φησί, quae nomina
in cod. Rehd. Stephani et in codd. Strabonis XVI. 751. sae-
pius uno $\bar{\eta}$ scribuntur ut *Κύρος* ap. Thucyd. II. 100. et vulgo
Appian. Parth. p. 73. T. III. Schweigh. Polyae. III. 4. ple-
rumque litera $\bar{\eta}$, nec raro accentu in ultimam rejecto *τοῖς Κυρό-*

ῥησταῖς Polyb. V. 57, 4. τῆς Κυβόρησιδος Strab. I. c. ut a *Λύγκος Λυγκησταί* v. Ducker. ad Thuc. II. 99. IV. 124. Tzschuck. ad Strab. T. II. 465. quomodo deuteroclitica notari solent *Τυμφρηστός* sive *Τυφρηστός* v. Tzschuck. ad Strab. T. III. 596. Ὀρχηστός, *Τεργηστόν* Appian. Illyr. 18, 854. nisi potius *Τέργεστρον* scribendum erat, *δορηστός*, *δειπνηστός*, pro quo quod in Edd. vett. Nicandri Ther. 761. legebatur *δειπνηστός*, metro adversatur; quod apud Hesychium *Δειπνηστόν τὴν τοῦ δειπνοῦ ὄραν*, significationi. Sed hoc ipso revocor ad nomina in *τυς* exeuntia, quibus hoc cum neutris in *μα* commune est, quod penultimam longam habent seu natura ut *ἀλητής*, seu positione ut *τανυστός*, quodque sigma assumunt etiam ubi nihil opus erat, *ὄρχητός*, *ἀντιμαχιστός*. In Arat. 1090. ὄφρα τις εὐετεί χαίρη ποτιδεγμένος ἀνήρ, Hermannus de Aetat. Arg. p. 703. metri causa *εὐεστοῖ* reponi jussit, quod Buttmannus codicum auctoritate recepit; Vossius *εὐετοῖ* scripsit, quod ferri nequit; Scholiastae *εὐετή* vel *εὐεστώ* in quarto casu legisse videntur. Ac merito repudiatur Brunckii conjectura in Anth. Pal. VII. n. 337. *ἐρατύν* scribentis, quod nomen Jacobsius veretur ne nusquam reperiatur.

§. 11.

Paulo ante quum de *πότης* et *πόμα* dissererem, praetermisi quae Grammatici tradiderunt, ideo quia ita abrupta sunt, ut in neutram partem magnum momentum habeant. Levissimum est illud Tzetzae adnotamentum ad Lyc. 48. *δωμήσατο ἄττικῇ ἐκτάσει γράφεται μέγα ὡς τὸ δώτης, πώτης καὶ τὰ ὅμοια*. Sed haec tantum abest ut attica sint, ut *δώτης* apud solum inveniatur Hesiodum, *πώτης* nusquam. Ammonii vero haec sunt p. 115. *πόμα καὶ πῶμα διχῶς λέγουσι τὸ μὲν ἀπλοῦν διὰ τοῦ ὀ, ἐν δὲ συνθετοῖς μόνον διὰ τοῦ ὦ, γαλακτοπωτεῖν, ὕδροπωτεῖν*. Quid vero hoc ad differentias significationum? Ille, opinor, dixerat *πῶμα* operculum significare, *πόμα* potum; sic enim plerique aequalium scribebant; cetera aliunde assuta videntur hac sententia, *πότης* (*πότις*, *συμπότης*) hoc uno modo scribi, in compositis vero *γαλακτοπώτης*, *ὕδροπώτης* et in verbis hinc derivatis vocalem pro-

duci, utique non semper, nam centena extant apud veteres correptae syllabae exempla ἀκρητοπότης Herod. βραχυπότης et ὀρρόποτειν Hippocr. γαλακτοπότης Herod. et Eurip. μετριοπότης Xenoph. quod Pollux εὐτελής esse iudicat, ὕδατοπότης Phrynichus Comicus ap. Athen. II. 44. D. φιλοπότης Arist. Vesp. 79. quae produci sine metri damno nequeunt, et a Polluce VI. 20. cum similibus in censum relata sunt; ac similiter in Anthologia et apud Timonem, Manethonem aliosque poetas leguntur ἀρρύθμοπότης, ἠδυπότης, ζωροπότης, θερμοπότης, μαριλοπότης etc. Ex quibus intelligitur hanc formam Atticos cum aliis communem habere; sed iisdem nonnunquam placuisse penultimam producere plures sunt qui testantur. Moeris p. 380. ὕδροπωτεῖν διὰ τοῦ ᾠ ἀττικῶς, sicut ὕδατοπωτεῖν Cratinus dixit Fragm. 78. Aelius Dionysius Eustath. p. 1716, 36. ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ ἄμπωτις ὡς καὶ ὁ αἵματοπότης καὶ ὕδροπότης (sic) idemque significare videtur Athenaeus XI. 460. B. ποτήρια ὀνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοί· ἐπεὶ ὕδροποτεῖν καὶ οἶνοποτεῖν (cod. Marc. bis — ποτεῖν) λέγουσι καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ αὐτῷ δράματι αἵματοπότης καὶ ποτήριον, quorum haec sine dubio est sententia, ποτήριον, servare vocalem primitivi πότης ut simplex, composita vero attico quodam more produci ἔκπωμα, αἵματοπότης, quodque his adjungit, Anacreontem οἶνοπότης, Homerum οἶνοποτάζειν dixisse, eo pertinet ut intelligamus, quid proprie atticum sit, quid omnes in promiscuo habuerint. Neque tamen haec ita accipi debent, tanquam existimen Lycophronem (ut hoc utar) quum αἱμοπότης scriberet, magis atticæ consuetudinis regula quam concessa omnibus libertate usum esse. Nam productio ad hoc universum genus pertinet, μεθυδότης, συβώτης, διαβήτης etc. nulliusque aut dialecti finibus terminatur aut significationis ratione regitur. Namque commenticium videtur, quod Herodianus tradit discrimen in Etym. M. φιλοπότης ὁ φιλοῶν πότους, φιλοπότης δὲ ὁ φιλοῶν πολλὰ πίνειν, quibus quae subjuncta sunt verba, in Herodianeis Pierioni p. 457. et Hermanni p. 310. praetermissa πῶμα γὰρ τὸ ποτόν καὶ οὐ πόμα, ea ad probationem nihil conferunt, nisi

interpositis, ut in Ammonii loco, terminis mediis, quos Dialectici vocant. Equidem Herodianum illum sic argumentatum esse arbitror, *φιλοπότης* a *πότος* compositum significare *τὸν φιλόποτον* ut *βραχυπότης* dicitur ac *βραχύποτος*, sed *φιλοπότην* nominari eum ὃς *φιλεῖ πότης εἶναι*, ac nescio an pro hoc *πότης* quum testem citare non posset, analogiam attulerit speciosam magis quam veram nominis attici *πῶμα*. Neque negaverim, distinctionem illam aliquando peropportunam esse, nam non omnes qui *πότοις* oblectantur, potatores sunt, ac *φιλοπότης* apud Aristophanem prorsus eam significationem habet, quam huic formae assignat Grammaticus, sed ut *φιλοπότης* eodem intellectu dici non possit, nequaquam veri simile totumque discrimen non significationis sed formae esse, superiora exempla manifestum faciunt.

§. 12.

De terminationibus, quas in hac dissertatione tractavi, subinde ita sum loquutus ac si a prima et tertia perfecti passivi persona derivatas atque expressas putarem. Idque feci exemplo veterum doctorum, qui quum nomina verbalia ordinis et dispositionis causa secundum verbi ipsius flexus distribuere instituissent, nihil tam consentaneum erat, quam ut unumquodque nomen ei subjicerent tempori, cujus ad similitudinem accederet proxime⁶⁶). Neque tamen huic regulae superstitiose inhaerent sed libero et expedito gressu, quocumque res et ratio vocat, devertunt. Schol. II. *A.* 104. *ὥςπερ ἀπὸ τοῦ*

66) Qui *ἐύρετής* et similia aoristo subnectunt potius quam perfecto, hi et disciplinae tenorem perturbant et parum prosunt tironibus, qui quum *θέτης* cum *ἐτίθην* comparaverint, praeter vocalem omnia mutata reperient. Ab illo tempore nihil commode repeti potest nisi *ἀσταθής*, *ἐσταθής*, quae terminatio consonam theta communem habet cum imperativo *στῆθι*, *κλῦθι*, cum personis passivis *τυπτόμεθα*, *τύπτεσθε*, cum substantivis *πλήθος*, *γῆθος*, et cum praesentibus ipsis *πλήθω*, *νήθω*, *πρήθω* etc. Neque persuasit mihi Boeckhii Corp. Inscr. I. 881. ex *ἀμείβω* primum factum esse *ἡμειβται* et *ἡμειβθην*, sed antiquis assentior Grammaticis, ut ab *ἐτυψα* *ἐτυψάμην*, sic ab *ἡμειψας*, quod in arte ponitur, *ἡμειψαι* et cetera processisse. Unde enim *δραχμή* et similia nisi ex anticipatione perfecti activi?

εὐχω εὐχέτης, βάλλω βαλέτης⁶⁷), οὕτω λάμπω λαμπέτης καὶ ἐξ αὐτοῦ λαμπετῶ, quibus ἐπέτης, ἀρχέτης, aliaque superius allata adjungi possunt. Eustathius p. 1859, 36. πέσημα, φάγημα (adde δράμημα, μάθημα, πάθημα, τράγημα, ἴδημα) a praesentibus thematicis repetit⁶⁸). Neque eos praeteriit, verbalia plurima fingi a verbis, quorum perfectum passivum ne cogitari quidem potest, πτώμα, ἀλτήρ, ἐπιήλυτης, θνητός, θνησις Eustrath. in Nicom. p. 22. b. atque adeo nominalia haud pauca eodem fluere, γαμέτης, quod Etym. M. 794, 5. cum οἰκέτης conjungit, τοξαλκέτης, εὐμενέτης, ὑπερφερέτης, πάχετος, περιμήκετος v. Adn. ad Phryn. p. 571. quibus perspectis dubitare non potuerunt quin elementa clitica, quae verbi syllabas finales ordiuntur *σ*, *τ* et *μ*, eadem formandis nominum terminationibus sine ullo verbi respectu adhibita sint.

§. 13.

Masculinorum, de quibus modo nobis sermo erat, accentus unus idemque est, sive a verbis oriunda sunt⁶⁹), sive a nominibus, sive simplicia sive composita, sive *ε* in penultima habent sive quam aliam brevium: δυνάτης ἀντὶ τοῦ δυνάστης Schol. Aesch. Pers. 612. ἀρότης, ἠπύτης, isque servatur etiam in femininis δραπέτις, ἡγέτις, πιηνολέτις, ταυροδέτις⁷⁰). Constat ergo regula: τὰ διὰ μόνου τοῦ της ἐκφερόμενα μετὰ βραχείας τῆς ἐφεδρευούσης βαρύνεται Apollon. de Adv. p. 545, 23. quem accentum ad ἐργάτης et δεσπότης⁷¹) translatum dicit, postquam illis per hypthesin literae *σ*

67) Βελέτης rectius Anecd. Cram. I. 262. a βέλλω (ζέλλω) βλέω, unde βλείς v. ad Aj. 1281. βελτός ὁ βλητός Hesych. ut δερά pro δαρά Schol. II. XXIII. 169. Ὀξυβελής Schol. IV. 128. interpretatur ὀξείως βάλλων ἢ βληθείς. Indidem pendent βόλος et βολή.

68) Addit τὸ στρατιωτικὸν ἄγημα, sed hoc dicitur ut ἀγήτωρ, pro ἡγημα.

69) Pro νεμετής Synes. de Regn. p. 30. C. recte nunc e codd. Monac. editum νεμητής.

70) Λαμπρανύγεις Maneth. I. 301. regulae adversatur.

71) Undenam hoc natum sit, ignoro; a δεσπόζω non puto, mirorque cur veteres non maluerint causam accentus a caractere, ut assolent, repetere, συμπότης, προδότης etc.

similia facta sunt cf. de Conjunct. p. 500, 21. Synt. IV. 2, 336. Sed quaeritur accentus verbalium eorum, quae sigma adjunctum habent non e declinatione sed extrinsecus; nam illa, quorum praesens in $\overline{\sigma\omega}$ vel $\overline{\zeta\omega}$ terminatur, extra aleam posita sunt, *πλάστιγς*, *κτίστιγς*, *μεσσηγυδορποχέστιγς*, *χουσοχέστιγς* v. Reisk. ad Constant. p. 743. *έτοιμαστής*, *έριστης*, *άρμοστης*, *γογγυστής*, quo in genere rara est librariorum vacillatio⁷²⁾ nec refert simplicia sint an composita *άρχιδικαστής*, *μετεωροσοφιστής*, *φιληλιαστής*⁷³⁾, *χαλκοκορυστής*. Apollonius quidem de Adv. l. c. etsi unius tantum generis exemplis utitur, tamen de verbalibus universe edicit: τὰ εἰς $\overline{\sigma\eta\varsigma}$ ῥηματικά, ὅτε ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὁξύνεται, εἰλαπιναστής, λιθαστής, φεριστής. Atque hanc regulam sequuntur *γελαστής*, *εραστής*, *δημεραστής*, *δαμαστής*, *ἵπποδαμαστής*, quae nemo ad *δαμάζω* referet, *ελαστής*, *ἀλεστής* Gloss. Gr. Lat. *τελεστής*, *έδεστής*, *ἀκεστής*, *κηδεστής*, *παρελκυστής*, quorum copia sine dubio esset major, nisi praevaluissent nomina tertiae declinationis, *νεικεστήρ*, *ἀρεστήρ*, *ἀρυστήρ* etc. Sed refragantur *ἀκέστης* in codd. Lycophr. 1053. et *δυνάστης* Aesch. Ag. 6. Plat. Gorg. p. 524. Aristot. Nicom. VIII. 16. p. 1163, 35. totque aliis locis ut vix evelli posse videatur, idque hoc mirabilius, quod Grammatici non, unde oportebat, hoc est a *δύναμαι*, arcessunt, sed a *δυνάζω* v. Etym. M. s. h. v. Eust. p. 1538, 59. Sed *θυέστης* ὁ *δοίδυξ* par-

72) Perperam aliquoties *μεταφραστής* scribitur ut *παραφραστής*, quod Bastius ad Gregor. p. 81. temere cum *δικαστής* componit, nec recte *διασωστής*, nisi forte iota subscripto ut *ληστής*, *θυμοραϊστής*, quod quum Glaucus in quatuor contraheret syllabas, quia *ῥαῖσαι* dicitur non *ῥαῖσαι*, recte *βαρυντόνως* scripsit v. Schol. II. II. 414. sicut Bekkerus Aristot. H. Ann. V. 31. p. 557, 18. *κνοραῖσται* mutavit in *κνοροῦραῖσται*, et vulgo *ἀλιόραστης*, *βοοῦραστης*. Contrario vitio affectum est *εὔαστης* Procl. Hymn. V. 1.

73) Cum hoc et similibus, quorum accentus fixus est, Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. 23. minus recte componit *φιλαλαωτής*, quod acuendum est, si praesentis vocalis penultima ad terminationem pertinet ut *χρυσωτής*, gravandum vero si stirpe verbi continetur ut *πότης*. Sed praefero prius, *ἀναλώ* et *ἀναλίσκω* ex $\overline{\alpha\lambda}$ procrevisse. *Ὀλκαδοπιπτιώτης* id est *καλφάτης* (ital. callataro) in carmine Anecd. p. 1089. acuto finiendum est tenere.

oxytonum est paronymorum lege, *Τελέστης* et *Ἀκείστης* priorum v. Lehrs. de Arist. p. 300. Verbalia, quae sigma vocali longae additum habent, Grammatici perinde ut asigma, oxytona esse tradunt; Schol. II. V. 158. XIII. 382. Eust. p. 533, 36. τὰ εἰς τῆς ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾶ παραληγόμενα ὀξύνεται, τορευτής, ἀθλητής, ὄρχηστής, χρυσοτής· οὕτως οὖν καὶ τὸ χρωσοτής, ὅπερ πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ̄. Τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ στεῖχον τ' ἀγρώστην ὄχλον παρώνυμον. Priori regulae accommodata sunt ἀλφηστής et ἐρπηστής, quod plerumque cum ἐρπυστής certat v. Wernick. ad Tryph. p. 68. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 470. a circumflexis ἀφρηστής, ὄρχηστής, βρωμηστής ὁ χορτοφάγος ἢ ὁ ὀγκώμενος Etym. M. ὀγκηστής, quod aeque ut δειπνηστός et ἀντιμαχηστὺς addubitari potest propter scripturae ambiguitatem et quia ὀγκητής saepius legitur v. Galen. Protr. XIII. p. 15. sed prorsus graecum non esse Schaefero citius quam par erat, credidit Jacobsius ad Anth. Pal. p. 525. καυχηστής vero, quod poetis concedi poterat, recte denegatur Etymologo M. p. 121, 6. Postremum a verbo in *ω* macroparalecto πετροκυλιστής (αὐτοκύλιστος). Alteram regulae partem confirmant ἀλκῆστης Suid. s. Ἀμύντης, quo ex loco apparet Aeschylum haec nomina pro appellativis usurpasse ut λυσανίας et παυσανίας v. Aglaoph. p. 857. femininum ἀλκῆστις scribi deberet ut λιμνήστις ⁷⁴), sed proprium Ἀλκηστις scribitur, ut Τελέστης, pro quo Τελεστής editum Anth. Pal. Append. N. 226. Atque adjectivum ἀργηστής Aesch. Eum. 181. Theocr. XXV. 131. a quo proprium Ἀργήστης Pers. 308. distingui non poterat. Repugnant vero τευχηστής Sept. 644. Callim. H. in Jov. 77. Apollon. III. 415. ubi nulla est codicum dissensio, ῥαμφηστής ap. Xenocratem et Hesychium, κινωπηστής ⁷⁵) quod cod. Goetting. in

74) Herbae λιμνίστιδος meminit Aretaeus de Cur. Acut. I. 2, 206. et 4, 213. (utroque loco codd. rectius λιμνήστιδος) 6, 220. H. 1, 246. 3, 265. 4, 270. 7, 279. de Cur. Diut. I. 2, 299. λιμνηστις II. 11, 338. τῆς λιμνηστρίδος Galen. de Comp. Med. p. Gen. VII. 13, 1036. T. XIII. ἡ λιμνήστις Comp. p. Locc. I. 2, 391. τὸ λιμνήστορον ib. 394.

75) Hoc unum fuerit quod cum καρανηστήρ Aesch. Eum. 186. aliquam similitudinem habeat.

Nic. Ther. 141. pro *κινωπιστής* praebet. *Ὠμήστης* Tyrannio gravari jussit ut compositum, Aristarchus acuit v. Lehrs. p. 311. Ellendt. Lex. Soph. II. 994. vel ut paragogum vel propter characterem quia τὰ εἰς ἡστίης ὀξύνεται, ἐρηπιστής, ὄρχιστής Eustath. p. 855, 40. Attamen haec duo nomina, quae ne paronyma quidem sunt, vix efficiunt characterem; si vero cum ἀργιστής comparavit, id ab ἀργός non longius distat, quam albidus ab albo, vel crudelis a crudo; ὠμιστής vero prorsus diversum ab ὠμός significat τὸν ὠμοφάγον. Quare compositum esse arbitror ut *νήστης* et *δεομήστης*, quanquam hoc illi ipsi Grammatici, qui ab ἔδω compositum esse tradunt, consensu *δεομηστής* scripserunt saltem ut nunc legitur, Aristarchus autem serpentis genus esse ratus *δεομιστής* maluit, ut syntheton *χαλκοδεομιστής*⁷⁶). Sed illud, quod de nominum in *στίης* exeuntium oxytonesi praecepit Apollonius, non solum a primitivis alienum, *ραίστης*, *καύστης*, *πυραύστης*, *πρίστης*, *γνώστης*, *ζώστης*⁷⁷), *κλώστης*, *ἐξώστης*, sed ne paragogis quidem aptum est, velut *ἀγρώστης*, de quo Schol. Apoll. IV. 175. Anecd. p. 213. ἀργῶσται οἱ κνηροί ἀπὸ τοῦ ῥήματος τοῦ ἀγρώσσω, et *καταγεώστης*, quod H. Stephanus nescio unde depromsit, atque *ἐπαλώστης*, quod ex *ἐπαλοιστής* licenter contractum videtur, quemadmodum *βωστρεῖν*, vel ut Etym. M. tradit ex *βοαστής* vel, quod equidem praeferam, ex *βοήστης* sive *βώστης*, ut βῶσαι dicitur pro βοῆσαι, similiterque *βωθεῖν*, quod cum *βωστρεῖν* confert Eustathius p. 812, 59. Neque convenit praeceptum illud paronymis *χρεώστης*⁷⁸) et *ἀγρώστης* ὁ ἀγρότης. Unde cognoscitur,

76) *Δερβιστήρ* sive *δεξιστής* proprie non τὸ δέσμα significare videtur sed τὴν δερματίνην πήραν.

77) Ab hoc quae composita sunt feminina, accentum instabilem habent; *λινοζώστις* Hippocr. Mul. I. p. 663. et 735. II. 808. T. II. de Nat. Mul. p. 531. 538. et 547. T. II. [quibus locis est accusativus τὴν *λινοζώστιν*, sed τὴν *λινοζώστιδα* p. 537.] proparoxytona vero *ἀρχέζωστις* Dioscor. Mat. IV. 184. p. 673. et *ἀλιζωστις* Suid. eodemque modo etiam *λινόζωστις* scribitur Dioscor. Mat. IV. 188. p. 682. etc.

78) Et hujus ratio parum aperta est et aliorum nonnullorum, quae in hoc sermone praetermissa sunt, *ἀλάστωρ*, quo nomine daemonem planum significari suspicor, *πολύπλακτον ἀλάστορα* Orph. H. LXXIII. 2. *μιάστωρ*

Apollonium non universe loquutum esse sed de nominibus, qua a verbis in $\zeta\omega$ orta sunt.

§. 14.

Verum ut nihil praetermissum videatur, quod ad sigma verbalium pleonasticum pertineat, pauca adhuc adjungamus de nominibus in $\tau\alpha$, $\tau\rho\iota\varsigma$, $\tau\rho\omicron\nu$ exeuntibus. Etenim his quoque sigma inseritur, primum legitime post breves vocales $\kappa\rho\epsilon\mu\acute{\alpha}\sigma\tau\alpha$, $\acute{\epsilon}\pi\iota\sigma\pi\alpha\sigma\tau\omicron\nu$, $\mu\alpha\sigma\tau\rho\acute{\omicron}\varsigma$, (ut $\delta\alpha\iota\tau\rho\acute{\omicron}\varsigma$, $\iota\alpha\tau\rho\acute{\omicron}\varsigma$) $\delta\alpha\mu\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota\alpha$ codd. Suid. s. $\Delta\alpha\mu\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\epsilon\iota\alpha$ et Hesych. s. $\Delta\mu\acute{\eta}\tau\omicron\alpha$, $\xi\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota\alpha$, $\mu\epsilon\tau\alpha\nu\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota\alpha$, $\acute{\epsilon}\phi\acute{\epsilon}\sigma\tau\omicron\alpha$ rete jaculum, $\Gamma\acute{\epsilon}\sigma\tau\omicron\alpha$ $\sigma\tau\omicron\lambda\acute{\eta}$, quod et $\gamma\epsilon\iota\theta\rho\nu$ dicitur Hesych. $\acute{\alpha}\mu\phi\iota\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\epsilon}\phi\epsilon\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\alpha}\kappa\epsilon\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\alpha$, $\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\sigma\tau\omicron\nu$ i. q. $\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\tau\omicron\nu$ Hesych. $\acute{\alpha}\rho\upsilon\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\zeta\omega\mu\acute{\alpha}\rho\upsilon\sigma\tau\omicron\nu$, quibus comparari possunt latina flustrum, lustrum id est $\lambda\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu$, a luo ut rutrum a ruo. Nec minus post longas; ab $\acute{\omicron}\rho\chi\eta\sigma\tau\acute{\eta}\varsigma$ $\acute{\omicron}\rho\chi\eta\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\omicron}\rho\chi\acute{\eta}\sigma\tau\omicron\iota\alpha$, $\acute{\omicron}\rho\chi\acute{\eta}\sigma\tau\omicron\alpha$, $\kappa\eta\acute{\eta}\sigma\tau\omicron\nu$, $\pi\omicron\delta\acute{\omicron}\psi\eta\sigma\tau\omicron\nu$, $\nu\acute{\iota}\kappa\alpha\sigma\tau\omicron\nu$ Phot. doricum, puto, quod apud Hesychium minus recte $\nu\acute{\iota}\kappa\epsilon\sigma\tau\omicron\nu$ scribitur, $\mu\eta\acute{\eta}\sigma\tau\omicron\nu$, sed $\nu\acute{\eta}\tau\omicron\nu$ et $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\nu\eta\tau\omicron\nu$, et ab eodem verbo $\beta\lambda\acute{\eta}\sigma\omega$ $\beta\lambda\acute{\eta}\tau\omicron\nu$ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}\beta\lambda\eta\sigma\tau\omicron\nu$ Schol. Lyc. 1101. quorum posterius convenit cum $\beta\lambda\acute{\eta}\sigma\tau\alpha\varsigma$ $\acute{\omicron}$ $\sigma\kappa\omicron\rho\sigma\pi\acute{\iota}\omicron\varsigma$ Hesych. et verbo $\beta\lambda\eta\sigma\tau\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\nu$, prius cum $\beta\lambda\eta\tau\acute{\eta}\rho$ et $\beta\lambda\eta\tau\acute{\omicron}\varsigma$. Arcadius p. 35, 22. $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ $\rho\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\chi\omicron\nu\tau\alpha$ $\pi\rho\acute{\omicron}$ $\tau\omicron\upsilon$ σ $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\iota$ $\tau\acute{\omicron}\nu$ $\psi\iota\lambda\acute{\omega}\nu$ $\acute{\omicron}\xi\acute{\upsilon}\nu\epsilon\tau\alpha\iota$, $\pi\alpha\lambda\alpha\iota\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\alpha}\upsilon\lambda\eta\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, cui proximum $\acute{\alpha}\upsilon\lambda\acute{\eta}\sigma\tau\omicron\iota\alpha$ bis legitur ap. Draconem p. 20, 14. et 19. neque suspectum mihi, etsi in Regula Prosod. quam Bastius edidit ad Greg. p. 260. vulgatio forma $\acute{\alpha}\upsilon\lambda\acute{\eta}\tau\omicron\iota\alpha$ obtinet. His accedunt $\acute{\epsilon}\xi\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\alpha$, $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\alpha$, $\zeta\omega\acute{\omicron}\sigma\tau\omicron\nu$, $\pi\epsilon\rho\iota\zeta\omega\acute{\omicron}\sigma\tau\omicron\alpha$, $\chi\omega\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\beta\omega\acute{\omicron}\sigma\tau\omicron\nu$ τὸ θρεπτήριον, καιρωστρίς v. ad Phryn. p. 257. Tertio post diphthongos: $\acute{\alpha}\nu\alpha\pi\alpha\iota\sigma\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\alpha}\nu\alpha\pi\acute{\alpha}\upsilon\sigma\tau\omicron\alpha$, $\kappa\acute{\alpha}\upsilon\sigma\tau\omicron\alpha$, $\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\tau\omicron\alpha$, $\sigma\epsilon\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\nu$, $\kappa\lambda\epsilon\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\nu$, (claustrum) $\acute{\iota}\pi\pi\omicron\lambda\omicron\upsilon\acute{\omicron}\sigma\tau\omicron\alpha$. In hoc numero fortasse insunt nonnulla minus firmata, de quibus aliquis

et $\gamma\epsilon\nu\omicron\acute{\omicron}\sigma\tau\acute{\eta}\varsigma$, quorum significatio claret sed analogia deficit; $\mu\alpha\kappa\epsilon\sigma\tau\acute{\eta}\rho$ sive $\mu\alpha\kappa\iota\sigma\tau\acute{\eta}\rho$, quod utrinque laborat; $\nu\epsilon\iota\kappa\omicron\gamma\epsilon\nu\acute{\nu}\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\eta}\rho\iota$ Emped. 135. fortasse pro $\nu\epsilon\iota\kappa\omicron\gamma\epsilon\nu\acute{\nu}\acute{\eta}\tau\omicron\iota\sigma\iota$. $\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\sigma\tau\acute{\eta}\rho\iota\alpha$ et $\acute{\alpha}\lambda\theta\epsilon\sigma\tau\acute{\eta}\rho\iota\alpha$ a verbis in $\acute{\epsilon}\sigma\omega$ orta videntur.

paullo suspiciocior idem causari possit, quod de *ὄγκηστίης* Schaeferus, nec facile explicatu, cur Aristarchus apud Homerum *παλαιμοσύνη* scribere muluerit quam *παλαιμοσύνη* v. Eustath. p. 1587, 40. et quid causae sit, cur *πάλαισμα* dicatur ut *πταῖσμα*, *παλαίμων* vero et *παλαιμονίω* ut *δαίμων*. Ac si manifestum est, penultimam nominum in *μων* eadem mensura esse, quae in *μα* exeunt, nisi si ab epenthesi profecta est ut *ἡγέμων* et *κηδέμων*, tamen quamobrem aliis alia adhibeantur adminicula, parum clare perspectum habemus. Nam fulciendae vocali brevi modo sigma adjiciunt, *μεγαλοχέσμων*, modo productionem adhibent *ἡμων*, *στήμων*, *ὑποθήμων*, modo non mutatam producte pronunciant, *ἱποβάμων*, v. ad Phryn. p. 431. Ellendt. Lex. Soph. T. II. Praef. p. XXI. etsi *καρκινοβήτης* dicitur non *καρκινοβάτης* v. §. 8. nec minus distat *πολυπάμων* Homeri ab ionico *θειέμων*, scilicet ad effugiendam similitudinem nominis *πῆμα*⁷⁹⁾. Ab adjectivis in *μων* desinentibus quae propagantur nomina in *σννη*, id inter se differunt, quod quum pleraque sigma excludant, *ἐφημοσύμη*, *τλημοσύνη*, *γνωμοσύνη* etc. nonnulla ex cognato genere substantivorum in *μιος* et *μα* ad se recipiunt, *παλαιμοσύνη*, *δρημοσύνη*, *χορημοσύνη* v. Adnot. ad Aj. p. 319. quo loco quae inchoata est disquisitio, eam mihi jam absolvisse videor, si quid in his literis, quae quotidie paene crescunt, absolutum dici potest.

79) *ἄντοπάμων*, *ἐπιπάμων* etc. doricā sunt, sed *βουπάμων* legitur in Leonidae Tarent. epigrammate ionice scripto, *παῶν* Nicand. Ther. v. 3. Liquidam geminare ratio nulla est nisi post brevem vocalem, *Ἐχέμων* Il. V. 160. pro quo *Ἐχίμων* (ut *δειδήμων*) dici posse, nescio cur Spitznerus neget.

DISSERTATIO SEPTIMA.

DE

MOTIONE ADIECTIVORUM MINUS MOBILIIUM.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXV.)

DISSERTATIO SEPTIMA.

DE AERIS ATMOSPHERICAE DENSITATE ET ELASTICITATE.

(MCMXXV ANNO MDCCCXXV.)

DISSERTATIO SEPTIMA.

DE MOTIONE ADIECTIVORUM MINUS MOBILIIUM.

§. 1.

Adjectivorum, quae ex minus mobilibus facta sunt mobilia, species plurimae sunt, quarum alias ad Aj. v. 172. ed. nov. et ad Phryn. p. 105. tractavimus, alias nunc producemus initio sumto ab iis, quorum pars prior substantivum est, altera adjectivum verbale. Cujus generis apud Tragicos duo reperiuntur exempla *ἀρκυστάτη μηχανή* Eur. Or. 1422. quod masculinè extulit Aeschylus *ἀρκύστατος πημιονή* Agam. 1376. et *οὐριθρέπταν μύσχον* Hec. 204. ¹⁾ utrumque canticis illi-

1) Porsonus *οὐριθρέπταν* corrigit, neque desunt hujus formae exempla: *ορείπλαγκτος* Arist. Th. 333. *οριδρομος* Iph. A. 1593. (Hermannus *οριδρομόςος*) *οριδρομή* Anth. Pal. VII. n. 413. (Planud. *οριδρ.*) *οριτρεψής* Tryph. 193. *ορειπλανής* 223. *ορειπελέα* Theophr. et pindaricum *ἐγγειβρόμος*. Contra haec Grammatici docent nomina ab ὄρος et ἔγχος composita ante positionem simplex recipere iota, *οριτροπος*, *οριδρομος* (hoc accentu), *οριβρομέτης*, *ἐγγικτύπος*, neque diphthongum admitti nisi in syllaba naturaliter longa, *ορειανλος*, *οριφοίτης* etc. v. Theognost. Cram. T. II. 96, 14. Choerobosc. p. 243, 13. Herodian. Epimm. p. 186. Philem. §. 127. Eust. p. 460, 23. Cujus regulae partem priorem confirmant Apollonii, Nonni, aliorumque exempla plurima v. Wernick. ad Tryph. 193. nec dubium quin illa scribendi ratio inter librarios per diu viguerit; alteri quae adversantur per pauca sunt nec satis firmata: *ὄρις οριβάτης* Arist. Avv. 278. in exitu senarii parum expediti, *οριμαλίδες* Theocr. et *οριπέδιον* Strab. VI. 272. quae rectius per *ο* scribuntur, et Liberi Patris epitheton Oppian. Cyn. I. 24. *ὄν ἐθέλω τριετῆ σε τὰ νῦν Ὀριβανχον ἀείδειν*, quem versum sane quam suspectum habeo, non quia accusativus pro

gatum nullaque metri necessitate expressum. Totidem sunt homerica; *δουρικτήτη* Il. IX. 343. quod Wolfius et Spitznerus acuunt contra Arcadii praeceptum p. 102, 11. et Scholiastae sententiam, qui illud cum *ἀριγνώτη*, *ἀμφιρύτη* et *περιξέστη* contendit, neque aliter scribitur apud posteriores epicōs, qui ut Homerus ipse feminina positione utuntur, etiamsi nulla urget necessitas Apollon. I. 806. Nonn. XXI. 19. (*δορικτήτη*) XXX. 286. XXXIV. 31. et 207. XXXVII. 616. 778. XL. 28. Tryphiod. 630. Alterum est *αἰ οὐλόχεται*, (non ut Lexicographi nostri *οὐλοχύται*) quod congruit cum proprio *Προχύτη*²⁾, sed quia in uno accusativo legitur sine ulla designatione generis, nonnulli masculinum esse putarunt vasis nomen *οἰ οὐλοχύται* ut *προχύται*, cujus ceteri qui leguntur casus pariter ambiguntur. Pro *ναυσικλείτη τ' Εὐβοία* H. H. in Ap. 31. et *τηλευκλείτη τ' Ἀριάδνη* Apollon. III. 1097. Spitznerus ad Il. Exc. XI. p. XXIV. oxytona reponit hic ex Edd. antiquio-

vocativo positus est omisso articulo, quod Matthiae ad Iph. T. 811. fieri posse negat, nam idem deest in Anth. Pal. IX. n. 739. *ἦπαμε καὶ σὲ μύωπα Μύρων* — sed propter ceteram insolentiam. His igitur, quae parum firmitudinis habent remotis pro certo sumimus nominis compositi syllabam secundam semper longam esse vel natura *ὄρειάρχης* vel positione *ὄριπλαγτος*, atque hoc iota, quod nunquam corripitur, scriptura magis quam sono a diphthongo distinctum fuisse. Ac nescio an veteres semper sint diphthongo usi, cujus ratio reddi potest, vocalis simplicis non item. Nam a genitivo *τοῦ ὄρεος* legitime componitur *ὄρειονόμος* et interposito iota *ὄρειονόμος* ut *ἐλεος ἐλεόθρεπτος* et *ἐλειονόμος*, *ἐλειογενής*, et ex alio genere nominum *θειοφανής*, *θειογένης*, *Κρειόφιλος*. Ex *ὄρειονόμος* autem ortum est *ὄρειονόμος* antiquo illo contractionis genere quod veteres in *ζείδωρος*, *κέϊμαι*, *πλεῖν*, *Κλειγένης* agnoscunt neque jure impugnat Buttmannus; similiterque *θειρείβοτος*, *θειρελικής*, *ἐγγειφόρος* in cod. Goett. Pind. Nem. III. 117. *Ἐλίχρυσος*, quod Passovius ab *ἐλιξ* compositum putat, veteres autem rectius *ἐλειόχρυσος* interpretantur, eodem loco habendum est quo *ὄριδρομος*, *ἐγγικτύπος*, quae antiqui, ut suspicor, ita pronunciabant ut diphthongus audiretur, id quod nonnulli de comparativis *στενότερος* et *κυνότερος* suspicantur. Neque his conferenda *καλλιπυργος*, *καλλιζήσος*, *ὑψιφανής* etc. quorum diversa origo.

2) *Προχυτή* olim legebatur Dionys. Antt. I. 53, 135. similiterque alia locorum vocabula verbalium similia *Ἐμβατόν* Thuc. III. 29. *Λεωτόν* VIII. 100. accentu vago et instabili.

ribus, illic e v. 219. *ναυσικλειτῆς Εὐβοίης*, veterum decretis obsequutus ³⁾, quae vereor ut Boeckhiius jure ab Epicis translulerit ad Pindarum Nem. V. 7. *ναυσικλυτά* scribens, etsi hic *ναυσί* dicit non *νηυσί*. Sed hoc sane accentu signanda forent *περικλυτή*, *ἀγικλυτή*, *ἀγικλειτή*, si qua legerentur, contrario autem *τοξοκλυτή*, *προκλυτή*, quorum simile nomen profert Schol. Viet. ad Il. XXII. 51. *τὸ ὀνομάκλυτον κατὰ σύνθεσιν· ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι*, hoc est ab *ὀνομάκλυτος* declinatum ut ab *ἀρίγνωτος ἀριγνώτη*, quod idem paronymon vocant; neque perspicio cur vir doctissimus Pindarum Fr. 279. *Ὄνομακλύτα* vel *Ὄνομακλυτά* scripsisse putet, quorum postremum non magis probari potest quam *Ὄνομακριτός*, utrumque autem ab eo, quod Scholiastae propositum erat, perinde alienum; nam nomina propria syntheta esse inter omnes constat. Apud eundem poetam Ol. VI. 101. et Fragm. 38. *θεοδμήτη* Deli epitheton est augustius, alibi autem *θεοδμάτῳ ἐλευθερία* et *θεοδμάτους ἀρετᾶς* dixit; Alcaeus Fr. LXVII. 54. *χρυσόδετη* metri rationibus obstrictus et ignotus poeta ap. Aristot. Poet. c. XXI. *σπείρων θεοκτίσταν φλόγα*, cujus ratio non magis apparet, quam ejus qui *ἱππολύτης χάορης* usurpavit Epigr. Adesp. CCCLX. Anth. Plan. N. 44. ubi *ἱππελάτης* correximus, quia certamina τῶν ἱππελατῶν sive factionum circensium significantur epitheto ab ipsis agitatoribus translato ut *γηγενῆς μάχη* et *τετρασκελῆς πόλεμος* apud Euripidem. Incertius est *ἀλιτρώτησι* Nonn. Paraphr. XXI. 16. pro quo Passovius dubitat an masculinum scribendum sit. Ab adjectivo inducta succurrunt tria, *πολυμνήστη* Homero familiare, τὰν *νεοκτίσταν ἐς Αἴναν* Pind. Nem. I. 3. et nescio cujus *Μορ-*

3) Praescriptum excedit *περίκλυτος* Dicaearch. Descr. Graec. v. 111. Eustath. Opusc. XVI. 141, 10. Cum *κλυτός* quae sunt composita, constanter gravari solent *ἀνάκλυτος*, *ἐπίκλυτος*, *ἐκκλυτος*, *μετάκλυτος* etc. praeter *ἐγκλυτός*, *ἐγκλυτή* Plut. de Stoicis repugn. XXXVII. 387. T. XIII. quod quia vituperabilem significat, recte ultimam acutam habet, *ἐμόκλυτος* vero ut compositum primam. Id quoque argumentum est veteres apud Homerum non *τηλεκλυτός* legisse sed *τηλεκλειτός* vel *τῆλε κλυτός*, ut *τηλόθ' ἔκοιστή* Hom. H. in Merc. 512.

τοβάτιν τὴν ἀνθρωποβάτιν ναῦν Hesych. nisi μορτοβάτιν scripsit.

§. 2.

Eorum autem, quae a partibus orationis indeclinabilibus composita sunt, copia ingens; primum ab alpha privativo: ἀδμήτη, quo Homerus non semel sed saepius utitur nihil expavescens ejusdem literae assiduitatem ἀδμήτην ἦν — masculino nunquam. Hinc acceptum Tragici a brutis traduxerunt ad homines Aesch. Suppl. 156. Soph. El. 1239. et in diverbiis Oed. C. 1321. masculino abstinentes. Ἄσβεστος δὲ βοή et βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει iterum atque iterum apud Homerum legitur et Il. XVII. 88. φλογὶ ἄσβέστω· οὐδ' — semel κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ XVI. 123. quo et Nicander utitur Ther. 821. φλόξ σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος. Ter item βοῦς ἡμέστας ἱερεύσειν. Neque non ἀπριάτη (ut ἀρκυστάτη) huc referendum, non quo in hymno homerico adverbii significatio minus conveniat quam adjectivi, sed quia pro ἀπριάτην, ut Rhianus scribebat, ἀπριάτην dici posse nullo exemplo comprobatur, quamvis abundante adverbiorum in δῆν exeuntium copia. De Aristophane, quum Il. VI. 266. χερσὶ δ' ἀνίπτῃσι praeoptaret, cujus primam positionem ἀνίπτῃ dici negant, difficilis est quaestio librosne an aures consuluerit; de ἀβρότη, etsi μορτός verbale est, infra dicetur. Pindari tria sunt: ἀβάταν ἄλα Nem. III. 36. ἀμετρούτας ἄλός Isthm. I. 53. et ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον Ol. IX. 51. quae versui data videri possunt, sed pro ἀδιάνταισι παρειαιῖς Simonid. Fr. VII. 3. Brunckius masculinum posuit, contra quem nihil valent quae Schneidewinus opponit p. 70. exempla Porsonianae. Verum dubitatio nulla est de [ἀδμήτην καὶ] ἀπειρήτην φιλόνητος Hom. H. in Ven. 133. quo Nonnus, sive opus est sive non est, utitur frequentissime XV. 172. XXXIII. 220. XL. 114. XLVIII. 220. etc. Tragicorum in carminibus melicis praeter ἀδμήτη haec leguntur: πόλιν εὐφιλήταν ἔθου Sept. 103. ubi libri variant; Ἀῶλιν ἀκλύσταν Iph. A. 121. λῶβαν ἐχθίσταν ἀδρήταν τε Hec. 102. et Med. 825. codd. nonnulli praebent ἱεραῖς χώρας ἀπορθήτας τ' — quod soni causa praeferendum videtur; sed in Theodectis iambis Strab. XV. 695. κόμας

μορφαῖς (fort. φοραῖς) ἀναβλήθησι συντήξας πύρος, nihil causae est quin terminatio substituat legitima. Sciens praeterea ἀμαιμακετάν κοράν Oed. C. 128. et ἀμαιμακότησι Nonn. I. 296. Quint. Cal. XI. 155. quod compositum quidem est nomen sed priscum et exoletum. Ex his nonnulla ad epicoe posterioris aetatis transflexerunt: ἀρρήτην ἱερός Orpian. Cyn. IV. 255. ἀκινήτης ἐλελίξεσθ Nonn. XXV. 423. sed praeter necessitatem ἀκινήτην καὶ ἄσουλον Herod. Att. 14. T. II. Anall. p. 300. cui masculinum succedit v. 21. ἀκινήτοί τε θείναι. Alia ab ipsis novata aut ex ignotis exemplis expressa sunt ut ἀτρογέτη Anth. Pal. Append. N. 234. quam huius quoque origo in obscuro, et ἀφδίτη Mesomed. I. 16. p. 292. T. II. Nullum autem est vocabulum ea figura qua δυσοίστη, quod Aeschulo Eum. 757. affinxit O. Muellerus. Cum aliis adverbis composita si anquirimus, Homerus offert ἀγακλειτή Γαλάτεια et dissentanea ρεῖα δ' ἀρίγνωτή πέλεται Od. VI. 108. ρεῖα δ' ἀρίγνωτος Λιδός — ἀλκή II. XV. 490. εὐποικηῖσι et εὐποικητῶν, quae rectius dirimuntur, et ἡ εὐποικητός, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης, et in eodem libro εὐξέστου ἀπ' ἀπήνης etc. v. Thiersch. Gramm. §. 201, 16. p. 319. 4) et a simplici τήλυ, quo ipse non utitur, τηλυγέτη ut Τηλυγέτη, atque κασιγνήτη quod ut significationem substantivi accepit, ita et motionis particeps factum est. Homerum insequuti poetae his superstruxerunt ἀειγνήτη Orph. Arg. 15, ὁμογνήτη v. 1215. ἀειμνήστη Anth. Pal. Append. N. 197. πολυκλαύτη Anth. VII. n. 712. VI. n. 698. πολυτλήτη Quint. XI. 25. πολυγνάμπτησι I. 286. εὐγνάμπτησι Dionys. 1115. quod suspectum reddit et codd. dissensio et Homeri ipsius ἡ εὐγναμπτος dicentis, nec sincerum videtur Wernickio ad

4) Apud Homerum non εὐρρέιτη, ut ille ait, sed ὁ εὐρρέιτης legitur, ipsumque εὐρρέιτος Graecis abjudicat Ruhnkenius Ep. Cr. p. 220. Probabilis tamen correctio videtur in oraculo Paus. V. 7, 2. εὐρρέιτης Ἀρσδοίσης. Masculinum superest in proprio torrentis attici nomine Ρεῖτος, de quo alibi dixi; vulgo ἔνεστος dicitur ut νεστός, πλεστός, et ἔντος ut χνός, πντός. Illi simillimum est κλειτός, proximum similitudine πλειστή id est θάλασσα et Πλειστός rivi nomen fluentem significans, quae substantivorum modo gravantur.

Tryph. p. 419. sed defenditur a Spohnio ad Niceph. p. 37. n. 294. propter *πολυγνάμπτως ἑλίνοιο* v. 1157. ubi Bernhardy Graeciam novo donat vocabulo ὁ σέλινος, nec Graefius Nonn. XIII. 200. *εὐπλέκτησι κόμαις* suspectum habet etsi Homerus *σειράς εὐπλέκτους* dixit. Haec igitur enucleari posse despero; librorum quidem in hoc genere auctoritatem perexiguam esse manifestum facit aberrationis facilitas, qua positio feminina ad solutum quoque sermonem transfusa est ab hac licentia longissime abhorrentem, *βύρσαις νεοδάρταις* Apollod. III. 1, 2. *ὁδοῖς ἱππηλάταις* Strab. XVI. 793. *αἱ δορύνκηται* Arrian. Alex. VII. 4, 2. quod nuper demum correxit Ellendtius; *τὰς τυραννικὰς ἔξουσίας χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν* Heracl. Alleg. V. 13. quae Matthiae in Alcaei Fr. II. 11. sine ulla significatione corruptelae transscripsit sed vitium arguit constructio; nec, unde coeperit, latet; nam ex Cocondrio de Fig. IX. p. 787. T. VIII. ed. Walz. Anecd. Boisson. p. 295. T. III. *ὡς παρ' Ἀλκαίῳ Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν*. τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῆμα κυλίνδεται κ. τ. ε. intelligitur ἀνέμων στάσιν in exitu versus posita fuisse praecedente quodam verbi *συνίημι* inclinamento. Pariterque vitiosa sunt ἀργυρονήτη Charit. VIII. 7, 189. et *θεοφιλητή* Phintys Stob. Serm. LXXIV. 61. p. 444, 42. quae nullum periculum est ne quis excusata putet exemplo parasynthetorum *χειροτονητή* Aeschin. c. Tim. p. 131. (3, 35.) Aristot. Rhet. ad Alex. c. II. 36. *οἰκοδομητή* Strab. VI. 155. *λατομητή* XIV. 670. XVI. 763. Orig. e. Cels. II. 439. D, *εὐδοκητή* Diog. La. II. 87. Falso Passovius adjectivis ἀπίεστος et ἀπίλητος tria adscribit genera; nam feminina positio neque apud Aristotelem legitur, quem testem facit Meteor. IV. c. 13. (scrib. c. 9. p. 459. G. 460. C.) neque usquam alibi. Sed Aristophani in deae invocatione Pac. 978. *Εὐρήνη ὃ πολυτιμήτη*, licuit alio genere efferre, quam quo v. 1016. metri causa usus est ὃ πολυτίμητ' — ceterum illo quoque loco *πολυτιμοτάτη* dici potuisse contra quam Ammonius praecipit, apparet ex Menandreo *πολύτιμοι θεοί* p. 42. cf. Schweighaeuser. ad Athen. T. II. 63. Winckelmann. ad Euthyd. p. 105. Neque in juris formula

tragice exaggerata Lys. 217. offensionem habet *ἀταυρώτη*, pro quo quod olim ad Aj. p. 242. Ed. I. proposui *ἀταυρωτεί*, Matthiae Gramm. §. 116. probat tanquam ab Elmslejo profectum. Postremo idem Aristophanes in carminum genere sublimiore *ἀθανάτη* recepit Nubb. 388. Thesm. 1061. quo et Tragici sine ullo metri vel euphoniae emolumento utuntur Choeph. 614. Phoenn. 235. et Homerus constanter, promiscue Hesiodus v. Muetzell. de Theog. p. 195. et inferiores Theocr. XV. 106. Sibylla Paus. X. 12, 1. Apollon. IV. 795, (ubi codd. fluctuant) Nonn. Paraphr. III. 150. V. 114. XI. 19. Dion. IX. 191. XXV. 336. etc. cui simillimum *ἀκαμάτη* apud Hesiodum, Apollonium et Anth. Pal. VI. n. 269. sed in uno Sophoclis loco sic positum est, ut cum masculino commutari non possit. Haec autem verbalibus attexui, quia *θάνατος* et *κάματος* ipsa a verbis progressa sunt eadem via qua *ἄροτος*, *ὑπέτος* etc. *Γλώσσα μαψυλάκτη* Sapph. XCIII. 89. nihil sui simile habet ac ne exploratum quidem est accusativum illum *μαψυλάκταν* feminini potius generis esse quam masculini, promptaque suspicio poetriam *μαψύλακτον* scripsisse vel *μαψυλάκτιν*.

§. 3.

His adjunctum est genus eorum, quae a perfecto secundo composita sunt, primum illa epitheta fixa et solemnia *πολυφρόβη*⁵⁾, *ὄφιοκτόνη*, *ὑδροφρόβη*, quorum rationem in Adn. ad Aj. reddidimus, deinde communia quaedam et ob hoc ipsum suspicioni affinia: *μητροφόνος δῖας* Eum. 268. cui nihil auxiliantur *θηροφόνη* et *γοργοφόνη* Dianae epitheta, et *ἐκηβόλῃσι χερσίν* in cantico Eur. Ion. 213. pro quo Hermannus et Elmslejus *ἐκηβόλοισι* scribunt hoc probabiliore ratione, quod librarii Phoenn. 1149. femininam adjectivi hujus formam ipsis adeo diverbiis inseruerunt neque veriti sunt Soph. El. 181. *βουνόμαν ἀκτάν* contra metrum scribere; *λαιμοτόμη* Seidleri erat conjectura Eur. El. 459. Sed hujusmodi exemplis niti videtur Priscianus *De XII. vers. Aen.* c. VI. 96, 313.

5) *Πολύφροβος* et *πολυφρόβη* non magis probari possunt quam *πολύμεμφος*.

ὁ ὄπλοφόρος, ἡ ὄπλοφόρη, τὸ ὄπλοφόρον, *armiger, armigera, armigerum*. Euripidis locus Suppl. 993. ubi ὠκυθάαι νύμφαι legitur, tam multis modis depravatus est, ut ne sententia quidem satis clareat, nedum verba ad libellam exigi possint; accentum si sequimur, a verbo compositum est ut βοηθάος et ὠκυθάμος, sed herbae nomen ὠκύθοον proparoxytonon est quasi ex duobus synonymis junctum illorum modo, quae Grammatici afferunt, ἐνάροικτάντης, στρεφεδινεῖν, ψηλαφᾶν etc. v. ad Aj. p. 193. accentus tamen ne in proprio quidem sibi constat; Ὠκυθάος editum in Nonn. XIII. 144. Ὠκύθοος XXXVII. 625. etc. Apud Epicos plura sine dubio hujus motionis inveniremus exempla, nisi illis collibuisset vocalioribus uti formis ἀμαλλοτόκεια, ἀριστοτόκεια, καρποτόκεια, πόντοπόρεια, ἀριστολόκεια, ὠκυλόκεια, εὐρυόκεια, quod veteres pro εὐρυέκεια accipiunt assertore Simonide qui εὐρυεδῆ χθόνα dixit. Nostrae autem aetatis Grammatici his alia praefigunt masculina εὐρυόδειος, ὠκυλοχῆς etc. v. Diss. III. c. II. §. 3. quorum neque auctorem proferre neque analogiam explicare possunt. Ac si ita esset, feminina ista ultimam longam haberent ut τελεία, βροτεία, quo de genere si quae alpha corripunt, aut a propriis ducta aut ipsa propria sunt ut ἀριστολόκεια herbae nomen, quae vulgo ἀριστολογία dicitur, ab Aristolocha quadam derivatum Schol. Nic. Th. 509. 6) Ἀστυόκεια, Ἀγελόκεια, Κυμοπόκεια quod et Κυμοπόλη dici poterat ut ἤριπόλη, et ab alio genere nominum Ἀλεξάνδρεια, Δικαίόρεια, feminarum vocabula, a tritoclitis primum adjectiva poetarum e fabrica ἀρτιέπεια, ἡδυμέλεια, ἡριγένεια, ἰστοτέλεια, κουροθάκεια, (id est κουροτρόφος), σχοινοτένεια, hisque assimilatum ἀριστοπόσεια v. ad Phryn. p. 538. et propria Πανάκεια 7), Αα-

6) Fortasse nihil aliud est quam poetica ectasis ut Αἰθιοπίου pro Αἰθιοπία Quint. II. 32.

7) Hoc deae herbaeque nomen incertum est substantivumne sit, ut πανάγεια, παντέλεια, an adjectivum. Substantive dixit Longinus c. 38, 4. λύσις καὶ πανάκεια. Suidas Πανάκεια θεραπεία καὶ ὄνομα θεᾶς. Ἀρτιέπεια utroque munere fungitur.

σθένεια, Καλλικράτεια, Ξενοπείθεια, Ἀγαθόγλεια, quibus diversum accentum habent possessiva ἤρακλεια ἄκανθα, ἄλεξανδρεία δάφνη, βερενικεία θυγάτηρ, neque ullum certum et inexpugnabile proparoxytonesis exemplum praeter διομήδεια ἀνάγκη, quod et in Platonis libris melioribus sic scribitur Civ. V. 493. D.⁸⁾ longe diversum ab ἠδυνεία, quod Schneiderus h. l. apponit, ceterisque compositis, quorum ea est legitima tonosis⁹⁾. His subdam, quae cum praesentibus thematicis copulata sunt, ἀνδροδάμη, θειοδάμη, χαλκοδάμη, quorum auctores alio loco nominavimus; ποδορῥώων Ἀταλάντην Callim. H. in Dian. 215. ὄρεσκόησι κολώναις Tzetz. Posth. 320. quod si eum ortum habet, quem Grammatici tradunt, antecedentibus adnumerari poterit. Eustathius p. 1822, 14. ἡ κομφοδία κύνειραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰλούουσαν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόςουρα¹⁰⁾, Comici nescio cujus inventum; quod genus scribendi ex illo quoque redolet μυριοχάννη ἢ ἐπὶ μυριοῖς χαννουμένη, quod Galenus in Gloss. s. Μυροχάννη alicubi scriptum reperit; ποδοκτύπη a Luciano reprehensum et χαμαιτύπη in substantivorum naturam versa eoque sermoni vulgari propiora, quo et παντάοβη pertinet nomen gemmae Heliod. VIII. 11, 333. cui Lexicographi perperam tres adjectivi terminationis adscribunt; βουδάκη ἢ βούπροησις Hesych. quod substantivi vices subiit sicut δίκελ-

8) Etym. M. 451, 50. exempli causa affert βασιλείος οἶκος, βασιλεια χεῖρ, βασιλειον οἶνημα. Feminini accentum Sylburgius corrigere non audet, quia idem alio loco Πολυδείκεια χεῖρ καὶ Ἀγαμειμόνεια proparoxytona esse dicit. Haec fortasse ficta sunt ad exemplum Euripidei ἐκτόρεια χεῖρ, cujus non certissima fides; illud ex Aesch. Pers. 581. ἰσχύς βασιλεια, quod nunc sublatum est. Πίστιν ἔχων βασιλειαν ἐμῶν μενέων συνίριθον Append. Epigr. CCXCVIII. utrum substantivum sit an adjectivum nescio. Πολυδείκεια κρήνη Paus. III. 20, 1. scribitur proprio modo ut νῆσος Ἀχιλλεια Steph. et Διομήδεια Scymn. v. 432.

9) Plutarch. V. Anton. LXXI. τὴν ἑναλον διαίταν, ἣν Τιμόνειαν ὀνόμαζεν, ἐξέλιπε, Strabo. XVII. 794. ἣν Τιμόνιον προσηγόρευσε. Praestat Τιμόνειον genere neutro.

10) Si nihil amplius approbare voluit nisi correptionem ultimae, addere poterat ἰοχάιρα (bisyllaba paragoge auctum ut Νείαιρα, νεΐαιρα) κνανοπρώερα (ut κωδιάνερα) de quo alibi diximus.

λα; ἀνάβαλλα ἢ σφαῖρα¹¹⁾ et ἀμφιδέα. Schol. II. XXI. 528. Ἡσίοδος ἄφρζαν τὸν λέοντά φησι, fortasse ἄφρζον scripsit ut ἄβαζος ὁ μὴ βάζων Suid. Si tamen feminino usus est, retinuit formam simplicis φύζα, id quod multis usu venisse videmus aliis, ἀνειλείθνια, εὐρύαγνια, κνανότρεζα, λυσιέθειρα, πηξιθάλαττα, δίκραιρα, χειμάμνια, μεσόγαια¹²⁾, quae substantivorum, unde composita sunt, formam repraesentant integram.

§. 4.

Enumeratis adjectivis, quorum pars posterior a verbo ducta est, succedunt alia genera. Ac primum illud quod ex verbo et substantivo constat; ejus generis quatuor reperimus feminine terminata: στραπταίγλαν ὀρμάν dithyrambicum illud Arist. Nubb. 335. χειρὶ μεναίγμα Paul. Sil. in Anth. VI. n. 81. quod nisi nominibus propriis Φιλαίγμη Parthen. XIV. 36. Κλεαίγμη Jamblich. V. P. 36, 534. accommodatum videretur, substantivum dicerem masculini generis cum feminino conjunctum ut μήτηρ πατροφόντης. Tertium ἀναρπάξανδρα Sphingis epitheton et ἐψάνδρα Medeae, quae Aeschylus et Dosiades finxerunt ad similitudinem propriorum Ἠγησάνδρα Ἀλεξάνδρα. Quartum ἀλεξιάρη apud Hesiodum et Nicandrum Ther. 861. postremo prostibulorum cognomenta ἀνεξικόμη¹³⁾, γεγωνοκόμη, et σποδησιλεύρα¹⁴⁾. Ac si Lexicographis no-

11) Cram. Anecd. I. 60, 30. ubi πάνταλλα editum. Ut δίκαιλλα, sic μάειλλα quoque et μαέλλη ἢ μονόθεν κέλλουσα Eust. ut ὄρνεξ μονορής Anth. Proinde syllaba prima cum ἀμάις, ἄπαξ (semel) cognationem habere videtur sicut haec cum ἄμα (simul) et ἀμός (aliquis et unus) connexa sunt. Brevissimam vocabuli formam ostentant ἀπλοῦς et ἄβολος, quibus opposita sunt διπλοῦς et δίβολος.

12) Ἡ μεσόγαια τῆς ὁδοῦ Herodo. IX. 99. ut ἡ ἡμίσεια τῆς ὁδοῦ.

13) Hesychius Ἀνεξικόμη ἧς οὐκ ἀνάσχοιτο ὅλη κόμη. Vereor ne contrarium significetur πόρνη ἢ ὄλην κόμην ἀνέχουσα.

14) Σποδησιλεύρα scribitur Eust. p. 1033, 64. retento accentu quamvis vitioso simplicis λαῖρα, et saepius μεσογαῖα. Pro Προθυραία Orph. H. I. quod bis versum finit, quaeritur quid scribendum sit, num quod in Proculi H. in Hec. 2. et 14. legitur χαῖρ' Ἐκάτη Προθυραία μεγασθενίς — et ἰστοκεραῖα Orph. Arg. 699. an proparoxytonum ut ἀντιπέραια,

stris ratio constaret ἀλφειβοία scribentibus, id quoque in numerum procederet; sed apud veteres appellativum hocce non minus quam proprium proparoxytonum est vel a ficticio ἀλφεισίβους propagatum ut εὐβους Εὐβοία, πολύβους Πολύβοία Cereris cognomen Hesych. vel ab ἀλφεισίβοιος, non ut ab αἰδοῖος αἰδοία, sed liberiore illo et desueto motionis genere, quod apparet in πουλυβόεια, quo Quintus usus est, brachycatalecto; sed genitivus γῆς Εὐβοείας Soph. Thyest. VI. recte a paroxytono εὐβοεία repeti videtur. — Secundum ea dicam de adjectivis, quae ab adverbio orsa in nomen desinunt substantivum: ἀγχιάλη Πεπάρηθος Hom. H. in Ap. 32. pro quo duo Pariss. ἀγχιάλος substituunt, idemque genus Falckenburgius Nonno XXXIX. 219. reddidit pro ἀγχιάλῃσι ut paullo post XL. 342. ἀγχιάλοισιν ἀρούραις, sed renititur ἀγχιάλη Ἐπίδανρος in versibus Andromachi ap. Galen. Ther. I. 6, 42. T. XIV. quam formam Zenodotus Homero tribuit Il. II. 697. topicumque Ἀγχιάλη, quod idem Ἀγχιάλος dicitur. Neque in dubium vocantur εὐπλείη πήρη Od. XVII. 467. νηὸς εὐστειρῆς οἰήια Apollon. I. 401. βουσὶν εὐκραιῶσι Hom. H. in Merc. 209. cui appositum est navium boumque epitheton homericum ὀρθοκραιῶων. Sed quod Oppian. Cyn. IV. 158. eod. Paris. εὐκελάδεσσι praebet v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 31. id mihi non satis videtur eὐκελάδησι scribatur. Nec multum confido Etym. M. Φίλυδρα (Cyrill. φίλυδρος) φιλοῦσα τὸ ὕδωρ, nisi illud Nymphae ejusdam fuit nomen proprium. Sed κοίτη χαμεύνη in Nicaeneti Ep. III. Append. N. 34. a suspicione remotum, neque sollicitandum δαῖς πανθοίνη Babriæ ap. Suid. s. h. v. et Πολυμήλη πολυθρέμματος γῆ apud eundem. Παλιμπνοῖνησι δίκησι Maxim. v. 17. et ὑψικόμησιν εἰδομένη ἐλάτησι Quint. V. 119. si mendum abest, fortasse homocoteleuti gratia ascita sunt; sed Oppianum Hal. I. 771. sine ulla probabili ratione δίνησι παλιμπνοίησι scripsisse, quod Schneiderus intulit Sylburgii conjecturam sequens, minime veri simile. Nec

quod quia saepius legitur, pro norma esse potest. His exemplis veri simile fit, poetas deorum epithetis Προμυλαία θεός Poll. VII. 180. Phot. et Παλλὰς προναία brevem, si ex usu esset, ultimam reddere potuisse.

minus suspiciosum ἀγλεύκη θάλασσα Nicand. Al. 171. pro ἀγλευκῆς. Satis vero obvallata sunt ἀβροτή νύξ Il. XIV. 78. quae alibi ἄβροτος dicitur, σταγῶν ἀμβρότη Timothei Athen. XI. 465. C. ἀμβρότη χέρος Pind. Dith. Fr. III. 20. N. 46, 576. et ab aliis praepositionibus loquelaribus ἀβληχρή Il. V. 337. Diod. III. 50. (cod. βλήχη) ἀριζήλη Hom. quod idem ἀρίζηλος dicit, ut χαμαιζήλη Hippocr. de Articc. p. 156. T. III. repetitum a Galeno T. XVIII. P. I. 398. δαφρινή Oppian. Cyn. III. 440. ζαθέα, quo Euripides quinquies more homerico usus est; ἡγαθέη item homericum, quod Grammatici quidem ἄγαν θεία interpretantur. Ad ultimum referam ea, quae ex duobus constant nominibus vel ejusdem generis vel diversi. In hoc rarum est ut substantivum praecedat, adjectivum sequatur: ποδάργη ut nonnulli scribebant Il. XVI. 150. πατροφίλη Anth. Pal. II. n. 221. Ἀριάδνης παιδὸς πατροφίλης Theophil. ad Aitol. II. 7, 352. frequentior contrarius ordo, quem testantur homerica πρωθήβη et ὀρθοκραίρη, λεοντοχόρταν βούβαλιν Aesch. Fr. CCCXV. N. 304. Dind.¹⁵⁾ in quo Hermannus non offendit Oppian. T. III. 63. πολυκρότη Anacr. Fr. VII. quod cum οἰνομάχη similibusque personarum contemtarum epithetis conferendum videtur, μεσόδημη adjectivorum ordinem egressum, cujus nativa forma μεσόδομος utitur Schol. Arist. Rann. 573. Alterum genus aut ex duobus substantivis constat, βορβορόπη scorti convicium Hippo-nacteum, χρυσομίτη Dianae epitheton Oppian. Cyn. II. 2. χρυσοκόμη herbae nomen substantivum Aristot. de Plant. II. 7. Diosc. Eup. I. 2, 95. ἀνδρολήμη ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα Hesych.¹⁶⁾ Sed θευμέρα ὀπί Pind. Nem. VII. 122. ex

15) Si quis hoc ex duobus substantivis, πατροφίλη cum verbo compositum dicere mavult, nihil me interpono, sed hic significationem sequor.

16) Excepto hoc, quod addubitari potest, nullum succurrit a nomine tertiae declinationis compositum praeter proprium Βούρινα v. Interpp. ad Theocr. VII. 6. Hanc enim scripturam praefero vulgatae Βούρινα, probata Eustathii etymologia Βούκαρος ποταμὸς ὡς ἂν εἶποι τις βουκέφαλος, καθὰ καὶ πηγὴ τις παρὰ Θεοκρίτῳ Βούρινα, βοὸς ἔνι παρονομαζομένη. Galenus Gloss. p. 436. ἀντίρρινα πόα τις, ἣν καὶ βουκράνιον καλοῦσι. Dioscorides: ἀντίρρινον — καρπὸν φέρει μόσχου ἔσιν ὅμοιον. Simile

confesso mendosum est, medicina, quam adhibent (*ἀμέρα*) aniceps¹⁷), neque *καλλικοίτη*, quod Lexicographi dubitanter afferunt, adjectivum est sed proprium. Aut ex totidem adjectivis, *λιγυροῦστίλη* Corinnae. Hephaest. XVI. 106. *πολυξένη* bis a Pindaro Nem. III. 3. Fragm. 87. semel metri causa usurpatum. Apud Tragicos ut mea memoria est, hujusmodi nihil legitur ideoque improbanda Porsoni correctio Aesch. Choeph. 656. *φιλοξένη*. Ad ultimum rejeci solitarium illud *εἰναλίδιναι* Arat. 918. cui quae Buttmannus apponit, dissimilia sunt aut vitiosa.

§. 5.

Sed jam poetarum ditionem egressi sermo solutus ex hoc genere quid delibaverit cognoscamus. In universum igitur ita statuendum est, adjectiva, quae in *ιος* terminantur, ab alpha privativo composita, utro genere ponantur, liberum esse; sed alia tamen ad femininam positionem proniora videmus, alia minus; nec raro dissentire libros manuscriptos. Velut in Aeschinis loco p. 49, 17. (368, 157) quo usus sum ad Phryn., pro *ἀνοσίαν* Bekkerus ex uno non admodum luculento codice *ἀνόσιον* edidit, quo probato nullum apud Atticos scriptores femininae formae exemplum relinquitur, ne apud poetas quidem praeter unum *ἀνοσίαις* in cantico Euripidis Troad. 1315. ter quaterque masculino usi, sed plurima apud exteros Dio Cass. LII. 15, 671. Heliod. I. 11, 17. Artemid. V. 58, 419. Procop. Are. VII. 23. C. Agath. IV. 23, 133. B. omniumque certissimum epitheton *Ἀφροδίτης ἀνοσίας* Athen. XIII. 589.

nomen fontis *Βουκεραῖς ἀπὸ τοῦ κέρατος τοῦ βοῦς* Etym. M. In Philetæ versu Fr. VII. 55. *δάσατο δ' ἐν προχοῇσι σελαμπέτροιο Βυρίνης*, certa est Heinsii correctio *μελαμπέτροιο*, (*σελαμπέτροιο* a Badio receptum a norma loquendi abhorret) sed incertum utrum *νάσσατο* scribendum sit an *δύσατο*. Cum Theocriti verbis *Βούριαν ὅς ἐκ ποδὸς ἄνευ κράναν* conferre juvat Schol. Lyc. 835. *Ἐρμῆς ἐλάκτισε γῆν καὶ ἀνέδωκεν ὕδωρ ὅθεν ὁ τόπος Ἐρμιῶν πτέρνα καλεῖται.*

17) Apud Hesychium *Λευκαὶ φρένες, ἡμεραὶ*, non opus erat *ἡμεροὶ* corrigi, siquidem *ἡμέρα οὐκῆ* s. *Ἀνηρίναστος* (Phot. s. *Ἐρμάζειν*) et *μάλῃ ἡμέρα* s. *Πλακῶς* legitur.

B. Hellad. Phot. p. 872. C. Neque *ἀνάγνια* apud Atticos reperi praeter Aesch. Choeph. 873. *Ἀναγία* vero non solum Sophocles et Euripides Oed. C. 1446. El. 189. Heracl. 526. sed etiam Plato Euthyd. 304. E. Menex. 242. C. Legg. XII. 943. E. ubi nullus tot codicum discrepat, Aeschin. Fals. 36, 15. (335, 63.) Demosth. Fals. 388, 2. Aristot. Rhet. II. 9, p. 1386, 2. Appian. Civ. IV. 32. Dionys. Antt. III, 21. Dio Chr. XII. 402. Xenoph. Eph. V. 10, 106. Jambl. de Myst. V. 4, 120. J. Lyd. de Mens. III. 39. p. 50. Gregor. Naz. Ep. ad Nicob. CLV. 871. *Ἀναγία, δυσαιμία (Σφιγξ)* et *δυσαιμία* Tragicorum sunt propria.

Ab adjectivis in *εἰος* composita indagavimus *ἀνεπιτήδεια* Geopp. V. 26, 3. XVIII. 19, 2. *ἀνοικία* Artemid. III. 66, 301. Epiphān. c. Haer. L. I. T. II. p. 216. Accusativum *ἀχρεῖαν* in Eur. Heracl. 58. Matthiae cum duobus Florr. in masculinum vertit, quo ducit veterum Edd. accentus *ἀχρεῖαν*, idemque Urbinas praebet in Theóphr. H. Pl. IV. 8. (9.) 3. ceterum legitur illud in Insc. Boeot. N. 1570. a. Synes. de Regn. p. 8. B. Galen. de Hipp. et Plat. IX. 8, 269. T. V. Paul. Aeg. VII. 3, 239. nec refert a substantivo repetatur an ab adjectivo. Suspiciosum *Εὐερεία ἢ καλὸν ἔριον ἔχουσα* Anecd. Cram. II. 304. quo loco de substantivis in *εἰα* proparoxytonis agitur, illaque interpretatio ad primitivum *εὐερος* pertinere videtur. Omnium verò frequentissimum est *ἀνομοία* Hipp. de Flat. p. 585. T. I. Aristoph. Ach. 1144. Isocr. Panath. 279, 255. idemque praebent codd. aliquot Plat. Phileb. p. 13. E. praetereaque Aristot. de Part. Anim. II. 1. p. 646, 17. H. Ann. II. 12, 4. Plutarch. V. Cim. II. 479. Philostr. V. Soph. II. 13, 563. Liban. Decl. T. IV. 132. etc. Rejectanea vero sunt *ταῖς πνοποιαῖς* Oribas. L. XLIV. 3, 84. ed. Bussem. et *μονόχροιαι* Xenocr. de Aquat. XXVIII. p. 15. pro quo vel *μονόχροοι*, ut Coraes, scribendum vel *μονόχροιοι*, cui simile *εὐχροιος* apud Hippocratem legitur v. Dissert. III. c. III. §. 10. et femininum *ἀχροίη τουτέοισι ἢ χροίη γίνεταί* Diaet. III. 717. T. I. nisi id potius substantivum est. *Ἄθωα* Phil. de Legg. Specc. II. 786. B. — Paris proximum *ἀνελευθέρια* in Anonymi loco, quem Suidas profert s. *Ἄνε-*

λέυθερος, hoc uno testimonio parum confirmatum, et quae semivocalem in exitu habent, ἀκαιρίμη Aeschyli vel alius poetae v. Dindorf. ad Athen. V. 217. quod hunc in locum differendum putavi; ἀδήλη in locis ad Phrynich. p. 106. congestis; τὰν ἀνίσαν Aresas Stob. Ecl. I. 52. n. 23. p. 852. αἱ ἀνισαι Nicom. Theol. VI. 39. p. 39. τῆς ἀνίσης τύχης Reiskius edidit Liban. Decl. p. 274. T. IV. pro ἀνείσης, neglecta codicis scriptura ἀνθρωπείας, quae ditographiam significat ανινης id est ἀνθρωπίνης, idque illo loco convenientissimum; pro Φοίβη ἀπειροτέχνη apud J. Lydum ἀπειρολεχῆς scribendum esse ostendi in Aglaoph. p. 225. Τὴν ἀλύπην ἐρημίαν Theophyl. Sim. Hist. IV. 13, 119. B. ἀμετρήταις ὀδύναις Alex. Trall. I. 11, 36. δύσπισται Hermes Trism. de Herb. p. 327. a Roethero editus una cum Joh. Lydo, nisi quid operae peccarunt. Haec igitur si ad communem usum exigimus tanquam ad obrussam, vitiosa iudicentur necesse est; neque consentaneum videtur Graecorum aliquem decies ἢ ἀνισος, semel, si forte, ἢ ἀνίση scripsisse, sed multo veri similis est, praeter quae librarii hallucinati sunt, editores ipsos ad hos minutos literarum apices hoc minus attentos fuisse, quo minor fuit apud philologos superioris aetatis accentuum cura. Sed eadem tamen si exemplorum in unum congruentium copia aut librorum spectatae fidei auctoritas tueretur, exterminare vereremur, quia Graeci in univ-
ersum hujus inaequalitatis absolvi non possunt, terminos autem liciti illicitique ignoramus.

§. 6.

Hac parte absoluta restant adjectiva praeverbis subjuncta, quorum duo sunt genera, unum cum adjectivo copulatum, alterum cum substantivo. Illuc pertinent primum pura: ἐμπλείη non solum apud Homerum et Theocr. XXV. 208. sed etiam in quotidiano sermone; ἐπιπλέη Herodo. VI. 139. ἐμπλεαι Hipp. de Locc. in Hom. p. 116. et p. 152. T. II. περίπλεαι de Nat. mul. p. 546. πόλεις διάπλεαι Plut. V. Timol. XI. 129. ubi duo codd. masculinum διάπλεω suppeditant. Pro ἐπετείησι θυσίησι Herodo. VI. 105. unus Flor. ἐπετείοισι

suggerit communi usui aptius, sed nihil mutant libri Aesch. Ag. 1015. ἀλόκων ἐπετειῶν et τῆς ἐπετειᾶς βλάστης Geopp. X. 77, 768. quamvis antea p. 767. ἐπέτειον βλάστην. Ejusdem generis haec sunt: ἀπενκταία Apollon. Synt. III. 24, 250. Orig. c. Cels. IV. 556. B. Schol. Theocr. VI. 23. quod Grammaticus Hermanni p. 424. praepostere cum περικεφαλαία confert; διανταία Aesch. Sept. 894. Diod. XVI. 94. ἐπιτροπαίη ἀρχή Herodo. III. 142. IV. 147. ἐπανκταίη Orprian. Hal. IV. 273. ἐφηβαίη (cod. ἐφ' ἡβείη) Anth. Pal. VII. n. 427. v. 12. παρομοία Herodo. IV. 183. Hipp. de Locc. in Hom. p. 108. T. II. Isocr. Antid. 389, 192. Aristot. H. Ann. IX. 15, 1. Theophr. H. Pl. V. 3. (4.) 1. IX. 16, 4. et προσομοία Strab. III. 165. fin. ὑπερβολαία (chorda) Aristox. Harm. L. II. p. 40. παρατελευταία Athen. III. 106. C. Anecd. p. 686. Moeris p. 191. quod elegantius dicitur παρατέλεντος, ut προτέλεντος Simplic. in Ausc. I. 15, a. tum ὑπεραρχαία Schol. Ven. III. 144. ὑπουδαίη Orprian. Hal. III. 486. ὑποτελεία στιγμή et ὑπερτελεία Joseph. Synops. XVII. 564. T. III. Anecd. p. 759, 17. ut τὰς ἡμιτελείας φωνάς Dionys. de Comp. XIV. 73. T. V. et δεκάς παντελεία Philo p. 383. E. diverso a substantivis ἡμιτέλεια et παντέλεια accentu¹⁸⁾; ὑπηροίη Odys. XVII. 25. cui adjungitur potest προσεφά Dianae cognomen Plut. V. Themist. c. VII. ἡ ὑπαλπεία Id. V. Marcell. III. 282. ὑπωρείη Hom. Epigr. VII. ὑπωρείησι προβλήσει Orph. Arg. 749. vulgoque frequentata ἡ ὑπώρεια, ἡ παρώρεια, πρυμνώρεια, κρημινώρεια, quae accentus ipse substantivis attribuit v. ad Phryn. 712. Eorum autem, quae in *ιος* terminantur, motio per tria genera legitima est.

A puris angusto freto separata sunt, quae unam semivocalium in extrema habent: ἡ ἀπελευθέρα Hipp. Epid. V. 575. T. III. Athen. III. 115. B. ἐπισμυγερόη Hesiod. Scut. 264. Apollon. IV. 1065. cujus accentus significat praepositionis

18) J. Lyd. de Mens. XIV. 6. ἡ δεκάς παντέλεια λέγεται. Philo de Sept. p. 1177. D. Μωῦσης αὐτὴν ἐκάλεσε συντέλειαν καὶ παντέλειαν, solus accentus indicat substantiva esse.

pleonasmum; *ταῖς καταξήραις* Theophr. Caus. VI. 18, 3. cui Schneiderus recte masculinam terminationem reddidisse videtur. Neque ferendum *ταῖς καθύγρας* Dioscor. Mat. I. 155, 146. *Τὰς διαδήλας* Aristot. H. Ann. IX. 7. p. 613, 1. a Bekkero servatum, etsi *τὰς διαδήλους* legitur de An. II. 9. p. 421, 14. sed huic persimile *επαλλήλη* multorum iudicio damnatum est, etsi non paucis circumseptum exemplis: *ταῖς ἐν κύκλῳ τεθείσαις επαλλήλαις* Diod. III. 35. *θυρίδας επαλλήλας ἔχοντες* Dio Cass. LXXIV. 10. p. 1251, 72. *επαλλήλαις ταῖς ναυσὶν ἐρέττειν* Aelian. H. Ann. XV. 5. *τὰς επαλλήλας πλευρὰς καὶ τὰς παραλλήλας* Anecd. p. 786. *αἱ κατάλληλαι φαντασίαι* M. Antonin. VII. 2. *ταῖς καταλλήλαις ἐμβρογαῖς* Galen. de Comp. p. Locc. II. 523. T. XII. *ἐγκλεισθήσονται παραλλήλαις* Xenoph. Hell. V. 2, 19. *παραλλήλαις λέξεσι* Schol. Arist. Vesp. 708. *εἶναι λίμνας παραλλήλας* Plut. de S. N. V. p. 274. (p. 104. Wyt.) *συνάψεις αὐτὰς προσαλλήλας* Ezech. XXXVII. 17. multisque aliis locis, quos Critici modo dirimenda a nomine praepositione quadrant, modo unius literae mutatione ad masculinum reducunt v. Jacobs. ad Aelian. p. 508. Coraes ad Isocr. p. 25. et p. 177. et Interpp. ad Plat. Legg. XII. 947. D. ad Dionys. Ant. V. 2. neque credibile est nomen tritissimum atque masculinae terminationi ita affixum, ut Latini quoque haud aliter quam lineas parallelos appellent, nonnunquam feminine declinatum esse. Sed *προσειέλη* Herodo. II. 12. per omnes libros disseminatum; *ἡ συνόλη* Plato Polit. 299. A. Nicom. Isag. II. 14, 53. p. 126. Themist. Or. XXVI. 327. B. ubi cod. Mediol. simplex subministrat, quod nemo spreverit, sed compositum quoque, si ita dicitur ut *σύμπασα*, comprobari potest similiterque alia sic copulata, ut praepositio adjectivi simplicis significationem non immutet sed tantummodo imminuat aut intendat ut *ὑπερῶδρη* Hipp. ap. Galen. Comm. Progn. II. 27, 150. T. XVIII. P. II. quod tamen apud Hippocratem ipsum T. I. 101. hodie non legitur; *ὑποφάλη* Hipp. de Fract. VII. 77. T. III. quod et se jungi potest *ὑπὸ τι φάλη* ut *ὑπὸ τι ἀσσεβής*, et contraria *ὑπερβάλη* Poll. III. 71. *ὑπερθέρη* Geopp.

VI. 8, 1. *τρισοιζύρη* Archiloch. Fr. LXXVIII. *τριτάλαινα*, *δυστάλαινα*, *παντάλαινα*, *Tragicis familiaria*, *παμποικίλη* Plat. Tim. p. 82. B. Galen. de Dogm. Hipp. IX. 2, 667. T. V. *παγκάλη* Plat. Hipp. M. 288. D. quod si perfecte compositum esset, *παγκαλλής* diceretur ut *ἀκαλλής*.

Eorum, quae mutam in exitu habent, certissima sunt *ἀμφιβρότη*, quod ab Homero accepit Nicander Al. 216. et *παναιθαῖς κορύθεοσι* Il. XIV. 372. quod plerique hoc modo scripserunt ut ab *αἰθός*, opinor, compositum, Euphranor vero, sicut nunc legitur, *παναίθαις*¹⁹⁾. Nec dubitatur, *ἀναμέστη* Eupol. ap. Schol. Ar. Pac. 790. Sed *παναρμέτη νόσος* Aesch. Choeph. 67. ob alias causas in controversiam venit; neque satis fidei habent *ἐπημοιβαῖς προβολῆσι* Orpian. Hal. V. 135. *ταῖς ἐπιλοίπησι* Hipp. Epid. II. 4, 456. T. III. quo in vocabulo saepius aberrarunt librarii v. Adn. ad Thucyd. VII. 7. et 22. etc. Pro *τὴν περιλοίπην*, quod Schneiderus in quodam Dionis scholio reponebat, Schaeferus ad Greg. 495. *περιλειπομένην* corrigi vult; vulgato propius est *περιλειπῆ* ut *ἐλλειπής* Alyp. Introd. Mus. p. 11. Arist. Quint. de Mus. III. 124. Diod. XVIII. 22. Dionys. Antt. VIII. 88, 1727. Aret. de Cur. Diut. I. 2, 297. Paul. Aeg. VI. 40, 189. aliosque aequalium v. Wytttenbach. ad Plut. de Discr. Adul. T. I. 421. saepius fortasse a librariis invectum. Nulla vero excusatione egent Musicorum et Grammaticorum vocabula technica *παρὰνήτη*, *παρὰμέση*, *παρὰπύτη*, *ὑπερμέση*, *παρὰσχάτη* Phryn. App. 54, 2. Suid. s. *Θερωῖ* etc. quae simplicium terminationem retinent, ut protinus appareat chordas et syllabas significari, non quasvis alias res quae primo, medio, extremo proximae sunt. Ab his omnibus sejunctum planeque singulare est *ἀμφιέλισσα*, cujus simplex non extat, non illud ab *ἀμφιέ-*

19) Oxytonesis ratio incomperta est; similiter composita proparoxytona sunt. Sed et pro altera tonosi mira afferuntur exempla: τὰ εἰς ἡ διούλλαβα ὀξυτόμενα (ut αἰθή) τότε μὲν φυλάσσει τόνον ὅτε μετὰ προθέσεως συντίθεται, τότε δὲ ἀναβιβάζει ὅτε οὐ μετὰ προθέσεως, ἐπιτομή, ἀνοχή, συνοχή· ἰστοδόκη δὲ καὶ καπνοδόκη, λατύπη, οἰνοχόη, quae vera sunt sed a proposito aliena.

λισσοσ declinatum v. Wernick. ad Tryph. 667. sed a verbo, ut veteres volunt, vel potius ab ἀμφιέλιξ, ut εὐρυνάσσα.

Hinc uno gressu ad eam speciem pervenimus, quae ex praepositione et substantivo conflata est: ἀντιθέη et ἀμφιλύκη, utrumque ab Homero ad posteriores transmissum, ἦβη ἔγγαία metro sancitum Aesch. Pers. 922. αὔραι ἀπόγειαι Theophr. de Vent. XXIV. 766. XXV. 767. et saepius in hoc libro, semel τὰς ἀπογείας LIII. 778. ἡ ἀπογεία absolute Aristot. Probl. XXVI. αἱ ἀπόγειαι ib. c. XL. quod ἀπογείαι scribi poterat accentu substantivi ut αἱ ἀσιογεῖται Schol. II. XXI. 321. αἱ τροπαῖαι v. Dissert. V. §. 5. Sed Ἐνύλαις ὕλικαις Hesych. ἐρήμεραι Stob. Serm. CIII. 562, 8. ὑποδιφθέρας Strab. IV. 196. ἀμφιπρῦμναις Suid. pro quo in Menandri Byz. loco, quem exerpit, ἀμφιπρῦμνοις legitur, nullius momenti sunt; neque ferendum συνεύνη, quod Lexicographi ex Meleagr. Ep. LXXXIX. Anth. Pal. V. n. 195. receperunt αἱ τρισσαὶ χάριτες τρισσὸν στεφάνωμα συνεύνη Ζηνοφίλα. Sed ibi verbum desideratur vel ἐπένευσαν, quod Jacobsius proposuit p. 96. vel vulgati similis συνήρουν, sicut αἰνεῖν τινί τι, καταινεῖν et ἐπαινεῖν significat addicere. Mutuum vero sibi invicem auxilium praebent πρόζροσσαι νῆες apud Homerum et Herodo. VII. 188. et συνδέσεις προζρόσσας Theophr. de Sens. 79, 680. quibus fortasse viam fecerunt adjectiva similiter cadentia ἔπισσαι, μέτασσαι, περισσή (Ἀμφισσα). Attamen idem ab eodem Herodoto masculine effertur πρόζροσσοι, cujus inaequalitatis causae aut fortuitae sunt aut rationis adhuc incomptae.

§. 7.

Quod reliquum est sermonis, consumetur in adjectivis verbalibus cum praepositione conjugatis, quae propter motionis et accentus diversitatem prae ceteris diligenti contemplatione digna sunt. Exordium hinc capessam. Arcadius p. 102. βαρύνεται τὰ παρώνυμα ἀμφίρυντος ἀμφιρύντη, δορύντητος δορυνκίτη, ἀμφιλύκος ἀμφιλύκη. Schol. II. IX. 343. δουρικίτη ὡς ἀριγνώτη, ἵνα τοῦ δουρικίτητος παρώνυμον ἦ οὕτως γὰρ φιλεῖ σχηματίζειν ὁ ποιητής, ἀμφιρύντη, περι-

ξέστη. Posterius hodie aliter scribitur Od. XII. 79. *πέτρον* — *περιξεστῆ εἰκνῖα*, sed contra Grammaticorum sententiam, a quibus pendet Eustathius: *κρεῖττον βαρυτόνως γράφειν ὡς ἀσβέστη· τὸ γὰρ περισπᾶν ἔχει τι ἀντιλογίας*, quod quale sit ex sequentibus intelligetur. *Ἀμφιρύτη* quater ab Homero in penthemimeri incisione positum posteriores poetae eodem loco retinuerunt *νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ* etc. Apollon. I. 1305. Simonid. Anth. Pal. VII. n. 510. ignotus poeta in Lucian. Contempl. §. 14, 51. T. III. Dionys. Perieg. 452. Epigr. Adesp. CCCLXXX. neque Matthiae Animadv. ad H. in Ap. 251. asferre debebat tanquam contrarium Apoll. IV. 425. *Δίη ἐν ἀμφιρύτῳ*, nam hoc Brunckius intulit pro *ἀγγιᾶλω*. Sed in alia versus parte Oppianus Hal. III. 209. *ἀμφιρύτην Ἐλεοῦσαν*, Arcestratus Athen. VII. 307. D. *Αἰγίνης ἐξ ἀμφιρύτης ἀγόραζε*, qui masculino uti poterat²⁰), quo Sophocles usus est in anapaestis *τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος* et Hesiodus *ἀμφιρύτῳ εἰν Ἐρυθρίῃ*, Pindarusque Isthm. I. 9. *ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ*, quo loco codd. complures *ἀμφιρύτα* suggerunt Boeckhio probatum ut suavius. *Ἀπόρρύτος* Hes. Opp. 593. metro concinnando necessarium erat sed Aleman. Fr. XXXIII. et Aeschylus Eum. 77. (in dialogo) sine ullo versus emolumento *περιρρύτη* dixerunt, quod etiam poetae lyrico ap. Dion. Chr. XXXIII. 29. restituendum videtur pro *περιρρύτά* (cf. Hermann. ad Hec. 1234.) Aeschylus modo *περικλύστα* Pers. 596. modo *περικλύστος* v. 879. quod cod. Mosq. in Hom. H. in Ap. 181. praebet pro *περικλύστη*. Pollux. II. 303. *κατάπτυστον, ἀπόπτυστον, Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἶρηκε*²¹). Poetis igitur optio data est eligendi quod velint nec solum metri gratia, sed etiam ob alias causas minus comprehensibiles adjectivis proparoxytonis, quae natura sunt generis communis, nunc masculinam assignant positionem, nunc

20) *Πολυστεφάνου Ἀφροδίτης* et similis senariorum exitus non ignoti sunt.

21) Huic quod Bergkii apponit p. 236. *πολυκρότη* minus aptum est neque huic recte comparatur *ἐδέθειρα* p. 209. ac ne illud quidem plane exploratum, *καταπτύστην* accusativum feminini esse.

femininam, eodemque intellectu oxytonis quoque utuntur, quorum propria est motio, ἐπιγναμπτὰς ἑλικας Hom. H. in Ven. 87. περικλειτὰ Βερενίκα Theocr. XVII. 34. περικλειτῆς τε Φιλίννης Anth. Pal. IX. n. 434. Atque horum adjectivorum mobilium usus scriptoribus quoque numero solutis concessus est, sed proparoxytona non movent nisi forte diastolae causa. Eustathius p. 1967, 24. Ἀφετή μὲν ἢ νῆσος, ἀφετή δὲ ὄξυτόνως ἀπόλυτος, eoque accentu plerumque nomen loci notatur Herodo. VII. 193. VIII. 12. Apollon. I. 591. Diod. XI. 12. Strab. IX. 436. Plut. V. Themist. c. VII. 22) Paus. III. 12, 1. Apollod. I. 9, 19. Suid. nisi quod in Herodoti loco secundo cod. Arch. et Diodori Edd. veteres oxytonon praebent, quo pacto apud Stephanum s. v. et in Argum. in Dem. c. Aristocr. 619, 11. scribitur aliudque nomen topicum non compositum Λυταί — διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα, contrario autem topicum simile τὰς Ἀποθέτας Plut. V. Lyc. XVI. Propria igitur locorum non minus quam feminarum nomina plerumque pro synthetis valent sed mobilibus eoque accentum accipiunt a parasynthetis diversum. Propriis autem proxima sunt substantiva ex adjectivis conversa parique accentus inconstantia; linea piscatoria et ea quam mathematici usurpant, κάθετος vocatur et latine *cathetus*, sed et καθέτη v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 379. soliumque balnei ἐμβάτη Hippocr. de Int. Off. p. 524. T. II. sed saepius tamen ἐμβατή Galen. Eup. II. 20, 456. Diosc. Eup. II. 56, 269. Phot. s. Πύελος Schol. Arist. Eqq. 1069. ἐπιστάτη θηλυκῶς ὁ τρίπους Schol. Arist. Avv. 435. pro quo poeta ipse ἐπιστάτης dixit; ἐνετή apud Homerum et plerosque Grammaticorum, sed ἐνέτη Callim. Fr. CXIX. et Hesych. ἢ περιθέτη Athen. X. 415. A. Polyaen. IV. 6, 13. Poll. X. 170. Addito vero, quod cum illo tacite comprehenditur, substantivo propria adjectivi forma redit: περιθέτος κόμη Aelian. V. H. I. 26. Dio Cass. LXI. 9. LXXIX. 13. Poll. II. 35. Etym. M. 790, 19. κεφαλή περιθέτος Arist. Thesm. 258. et κόμη πρόσθετος Xenoph.

22) Hic masculinus additus est articulus, ceteris locis aut femininus aut nullus.

Cyr. I. 3, 2. Lucian. Alex. §. 3. p. 65. T. V. sed idem decompositum est *προςθετή κόμη* Schol. Plut. 271. Suid. s. *Φενάκη* et *περιθετή κόμη*, Etym. 269, 32. Suid. s. *Διαπηνικίσαι*, genusque neutrum *προκόμων περιθετόν* Athen. XII. 523. A. quo clarissime apparet oxytona et proparoxytona poni promiscue, nulloque inter se discrimine nisi generis; nam illa trium sunt generum, haec duorum exceptis propriis eorumque affinis. Si vero moventur, id fit licentia quadam poeticae simili nec satis excusata, *συνθετή ούσία* Aristot. Metaph. IV. 24. p. 1023, 2. de Anim. II. 1. p. 412, 16. quo utroque loco in Vaticc. *σύνθετος*, ut mos est, scribitur; *συνθετή φύσις* Procl. in Tim. II. 104. *τάς περιθέτας κόμας* Polyb. III. 78, 2. *διαστάτη ούσία* J. Lyd. de Mens. IV. 52, 99. *ἀπόλυτος καὶ ἀφέτη δύναμις* Procl. in Theol. IV. 5, 187. *ἀμπεχόνη ἀνέτη*, quod duo codd. Maxim. Tyr. XX. 1. 379. pro *ἀνετος* offerunt, sed sententiae causa in *ἀφελής* mutandum est. Haec igitur omnia eodem loco haberi oportet, quo *ἐπιλοίπη*, *διαδήλη*, et quae jam veteres apposuerunt *ἀριγνώτη*, *δουρικτήτη*, quae nisi poetico jure defenduntur, enormia sunt nec procul a vitio. Etenim communis Graecorum consuetudo sequitur Etymologi M. 643, 9. praeceptum parasynthetis tria genera assignantis, duo synthetis: *ἡ σύνθετος* Diod. III. 27. *ἡ ἐπίθετος* Plut. V. Cleom. c. X. *ἡ ἀντίθετος* Helioid. V. 16, 195. *ἡ μετάθετος* Polyb. XV. 6, 8. ²³⁾ quorum omnium non unum illud exemplum in promptu habeo, quod speciminis loco apposui, sed plurima; similiterque *ἡ ἀνάστατος* plus centies legitur, *ἡ διάστατος* ²⁴⁾, *ἡ πρόδοτος*, *ἡ*

23) Hoc loco *μετάθετος ἡ τύχη* mutabilem significat ut Stob. Ecl. I. 43, 706. T. II. *πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς μετάθετον*, et *ἐνθετον quod inseri potest* Theogn. v. 435. Illie tamen *ἐμμετάθετος* corrigunt.

24) *Διάστατον* Sext. c. Geom. III. 28, 315. c. Phys. I. 623. *τριγῆ διάστατον* P. Hyp. II. 5, 74. sed *τριγῆ διαστατόν* III. 5, 138. c. Math. I. 3, 219. Porphyr. V. Pyth. 47, 80. Stob. Ecl. I. 15, 350. T. I. Aristid. de Mus. III. 132. Jambl. in Nicom. Arithm. p. 82. Anecd. Bekk. 845, 11. Simplic. in Eneh. 38, 364. *Οὐχ ὑπόστατον cui resisti nequit* Eur. Antig. XVIII. (XVII. 64. Matth.) et Dexipp. Excc. Legg. p. 9. C. sed *οὐχ ὑποστατόν* Eur. Suppl. 737. et *quod consistere nequit οὐχ ὑπόστατον*

ἐκδοτος, ἢ ἀντίδοτος, μὴ ἀνάδοτος γένοιτο ἢ Πλάταια Thucyd. III. 52. quod Scholiastes interpretatur ἀναδόσιμος significatione potentiali, quam indicat oxytonesis Plat. Men. 93. B. οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπων οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλω παρ' ἄλλον. Tum ἢ ἄφρετος, ἢ πάρετος Theophyl. Sim. V. 12, 135. A. etc. Neque inusitata sunt oxytona, quorum feminina legitime in ἦ terminantur, βουλαὶ ἀφρεταί Athen. IV. 171. E. συνθετὴ ἐγγυθήκη Lys. Fragn. XLII. 15. et φωνή Aristot. Poet. XX. 1456, 35. ubi cod. Marc. σύνθετος ut olim vulgabatur, et p. 1457, 14., προσθετὴ καὶ ἐπιτεχνυτή παχύτης Lucian. de Salt. §. 27, 140. πτέρυγες προσθεταί Xenoph. de re eq. XII. 6. διαστατή Nicomach. Isag. L. II. 29. §. 76. p. 153. Simplic. in Ausc. p. 50. b. συστατή Apollon. de Pron. p. 144. παραδοτὴ communicabilis Diog. La. IV. §. 12. Sed ut poetae haec feminina interdum masculine appellant ἢ ἀνεκτός etc. idem sibi juris sed multo parcius arrogant scriptores numerorum vinculis exempti hisque similes Comici; Theopompus Athen. XI. 485. F. περιστατὸν βοῶσα τὴν κόμην ποιεῖ, ubi Dindorfius proparoxytonon scripsit, quo Isocrates utitur, sed passivo intellectu θαυματοποιαὶ περιστατοι Antid. 406, 269. ἀφρετός φορὰ Agath. Hist. V. 7, 150. D. quod ad ὕβρις οὐ φορητός equiparandum est, aliaque simplicia, quibus posthac sum usus. Verum hinc novi ducitur sermonis exordium, quem ubi explicuero, clarum fore arbitror, quanta caligine haec sit circumfusa regio.

§. 8.

In utroque Homeri carmine viginti quinque reperiuntur verbalia praepositionibus connexa. Sed de hac summa primum detrahā πρόσφατος, quia a verbi significatione longius recessit, tum ἐνετή et πρόβατον, quia substantivorum locum

dicitur proparoxytonòs Sext. c. Gramm. I. 12, 273. vel σίστατον I. 3, 228. Procl. in Tim. III. 158. τὰ νοήματα μετέστατα γίνονται Hipp. de Morb. sacr. 590. T. I. id est μεθίσταται, ut μετάπεμπτον γενέσθαι Plut. de Def. Oracc. XVII. 327. Dionys. Antt. I. 47. μεταδίωντος γενόμενος Herodo. III. 63. περίστατοι γίνονται Isocr. Antid. 406, 269.

obtinent. Ceterorum pars amplior neutrius est generis et masculini: ἀμφήριστον, ἀμφίχυτον, ἀνοσχετόν, ἀνάπυστον, ἄντιον, ἀπόβλητον, ἐπιεικτόν, ἐπίμαστος, καταθνητός, παραρρήγτος, πρόκλυτον, περικλυτος, περίσκεπτος, sex generis communis ἀμβατός πόλις, ἀμφίδετος φιάλη, περιόρυντος Κρήτη, χρειώ οὐκ ἀνεκτός, ἐξήλατος ἀσπίς, Ἰθάκη ἐπήρατος, tria feminine terminata, ἀμφιοῦτή νῆσος, θύραι καταιβαταί, συμφορτή ἀρετή. De accentu si quaerimus, septem reperiuntur oxytona, ἀμβατός, ἀνεκτός, ἀνοσχετός, καταθνητός, παραρρήγτος, καταιβατή, συμφορτή, diversitatis autem hujus causae complures neque una de omnibus regula. Primum igitur constituimus, adjectiva, quorum significatio latinis in *illis* exeuntibus respondet, acuto sono finiri; quem canonem H. Stephanus aliquoties sequitur: Διάλυτος *dissolutus*; διαλυτός *dissolubilis*; μετᾰπειστος *in aliam sententiam adductus*; μεταπειστός *qui potest a sententia dimoveri*. Neque haec novitia est doctrina sed a veteribus ipsis tradita. Suidas Ἐξαιρετόν τὸ ἐπίλεικτον. (hoc ex Schol. Didymi ad II. II. 227.) ἐξαιρετόν δὲ ὄξυτόνως τὸ ἐκβαλλόμενον, id est τὸ ἐκβάλλεσθαι δυνάμενον, quod uno verbo ἐξαιρέσιμον, exemtile, dicitur ut λίθος ἐξαιρετός Herodo. II. 121, 1. διαιρετή *separabilis* crebrum in philosophorum libris v. Aristot. Polit. V. 10. p. 1312, 37. Phys. Ausc. V. 4. p. 228, 21. Jamblich. Myst. V. 4. p. 120, 11. Archyt. ap. Stob. Ecl. I. 51, 788. Simplic. in Ausc. L. I. p. 18. a. VI. 218. b. Aristid. Quint. de Mus. L. III. 155. etc. ναῦς διαιρετή solubilis Arist. de Anim. I. 411, 27. Diod. II. 17. πλοῖα διαιρετά ib. c. 16. quae Strabo XVI. 1076. διάλυτα (hoc accentu) vocat; τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς Thucyd. I. 84, 5. δημηγορία διαιρετή opposita τῇ μιᾷ Aeschin. Fals. p. 482. (p. 36, 34.) et, quod certissimum est hujus significationis documentum, Minervae Phidiaeae ornatus exemtilis κόσμιος περιαιρετός appellatur Thucyd. II. 13, 5. Paus. I. 25, 5. Plutarch. de Vit. aer. al. c. II. 208. idemque κατασκευὴ περιαιρετή Diod. XII. 50. tum per similitudinem κάλλος περιαιρετόν Lucian. pro Imagg. §. 3. p. 29. T. VI. ὄφθαλμούς περιαιρετούς Ver. Hist. I. §. 26. p. 244. T. IV. sed ἔχθρα ἐξαιρετός *singularis* Id. de Sect. §. 84. γῆ

sive πόλις ἐξαίρετος id est ἐξηρημένη Herodo. II. 98. Xen. de rep. Lac. XV. 3. etc. γῆ ἀφαιρετος id est ἀφρηρημένη Paus. IX. 7, 4. Verum minus recte bona, quae eripi possunt, dicuntur ἀφαιρέτα καὶ οὐκ ἴδια Epict. Diss. III. 24, 3. nam cum hac significatione conjuncta esse solet oxytonesis: πυρὶ μόνον ἀφαιρέτά Plat. Polit. p. 303. E. φλοιὸς οὐκ ἀφαιρετός Theophr. Hist. Pl. VII. 2, 6. οὐκ ἀφαιρετὸν οὐδὲ ἀπόβλητον οὐδὲ ἐλετὸν²⁵⁾ οὐδὲ ληϊστὸν Maxim. Tyr. XIII. 343. sq. ἀφαιρετὸν ἔσται τὸ ἐν τοῖς σωλῆσι *de mi poterit* Hero Spirit. p. 212. ἀφαιρετὸν ἢ βακτηρία Aristot. de Mot. Animm. c. VIII. ac pariter προαιρετὸν, quod veteres Aristotelis interpretes *eligibile* reddunt, τὸ πρὸ ἐτέρου αἰρετὸν. Hisque tot exemplis vix opponi potest Dionys. Antt. V. 53. ὁ τῆς πατρίδος πόθος ἀναγκαῖος ἅπασιν καὶ οὐκ ἐξαίρετος, inextinguibilis, et si quid simile obvenit. His autem perspectis facile conveniet quid pretii statuendum sit regulae ab Etym. M. p. 346, 25. Anecd. Cram. I. 135. propositae: Ἐξαίρετος προπαροξύνεται, ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ἔτος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεσθαι θέλουσιν, ἀριδείκτος, ἀμαιμάνετος, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ ῥημάτων συντεθείη διὰ τὸ ἐπαινετός· σεσημειώται τὸ ἀφύσγετος· in quibus duplex inest error. Primum scribi oportet ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς· nam super duas syllabas sunt multa oxytona, ἀρκετός, ἐλετός, μενετός etc. Deinde ἀπὸ ῥητῶν pro ἀπὸ ῥημάτων, nam ἀριδείκτος quoque a verbo compositum. Ergo sententia haec est, ἐξαίρετος sequi exemplum polysyllaborum similiter cadentium, ἀπεύχε-

25) Hoc a praesente ductum ut μενετός sed authypotacto. Alia protulit vergens Graeciae aetas, κεράννυτον Maxim. Tyr. V. 4, 71. παραδεικνυτόν Alex. Aphr. in Anal. Pr. p. 116. a. ἀποθανητέον Orig. c. Cels. VIII. 791. C. et ἀποθανετέον (fere ut μενετέον) quod Bekkerus edidit Aristot. Nicom. III. 1110, 23. ubi codd. ἀποθανατέον, Edd. veteres ἀποθνητέον praebent; ἀναδραμητέον Procl. in Tim. I. 32. quod propter enallagen vocalis aoristo propriam conferri potest cum τραπητέον Lucian. Rhet. Praec. §. 8. 227. T. VII. quamquam differt quod illius simile perfectum extat, hujus praesens τραπέω sed alia significatione, unde τραπητός, trapetum. Postremo huc pertinet ὑπελευστέον Strab. XIII. 622. pro quo ὑπελευστέον dici poterat.

τος, πολυεύχεται, ἀλάμπεται, ἀμάχεται, ἀτρούγεται, ἀχύνεται, πεδάγεται etc. quorum nullum ἀπὸ ῥητοῦ compositum est. Si quis vero interroget cur ἐξαιρετός his assimilatum sit, ἐπαινετός non sit, tametsi αἰρετός non minus frequentetur quam αἰνετός, respondendum erit, totum illud praeceptum rebus dissimillimis fundatum esse ut sunt multae Herodiani formulae, vocabulorum similitudines externas fortuitasque consecretantis; quod nobis quoque saepe faciendum est proprias et intestinas cujusque generis notas ignorantibus, sed hoc loco opus non erat, quia ἐπαινετός significat laudabilem, ut ἐξαιρετός exemtilem, ἐξαιρετός vero exemptum.

§. 9.

Huic regulae accommodata sunt homericorum vocabulorum sex; παραῤῥήτος exorabilis, de quo Schol. Il. IX. 522. παραῤῥήτοι ὡς παραμυθητοι καὶ νοητοι κατ' ὄξειαν τάσιν, quo accentu etiam synonyma notantur παραιτητοι et παρηγορητοι Eust. p. 769, 58. Tum ἀμβατός quo escendi potest, καταβατή id est βάσιμος, δι' ἧς κατάβασίς ἐστίν Schol. Od. XIII. 110. καταθνητός mortalis et duo ejusdem stirpis vocabula ἀνσχετός atque ἀνεκτός tolerabilis. Horum prius tamen ἀνσχετον scribitur in Schol. Mediol. ad Od. II. 63. sed oxytonum est in Edd. Basil. Ern. Wolf. ut apud Thuc. II. 21. Dionys. Antt. I. 65. Plut. An seni resp. XXI. 128. T. XII. etc. raro codicum dissidio, ut Aristoph. Pl. 899. editiones nonnullae Portum sequutae proparoxytonum exhibent, sed refelluntur quatuor aliis ejusdem poetae exemplis et plurimis Tragicorum, quorum unum discrepat Hipp. 354. sed et hoc loco in Florr. ἀνασχετόν scribitur; et saepe apud Herodotum, cui Schweighaeuserus grammaticum agens VII. 163. ἡ ἀνάσχετος substituit e Flor. et duobus Pariss., nam aut sic scribendum esse aut ἡ ἀνασχετή. Ac legitur hoc ap. Max. Tyr. XIII. 7, 245. itemque Eur. Andr. 599. cod. Havn. τὰς ἀνασχετάς praebet, sed et ἡ ἀνασχετός recte et eleganter dici infra apparebit. De altero haec relata habemus Schol. Il. XI. 610. ὀξύνεται τὸ ἀνεκτός, προείρηται δέ, et ad Il. VIII. 355. ἀνεκτῶς Ἀρίσταρχος περισπᾶ· λέλεκται δ' ἡμῖν περὶ τῆς προς-

ῥθίας ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ ἔργα οὐκέτ' ἀνεκτά
 I. 573. ubi adnotatio excidit, neque compensatur damnum ab
 Eustathio p. 157, 1. Ἄνεκτος κύριον, ἀνεκτός δὲ ὁ φορη-
 τός, nam haec est de diastole priorum praeceptio singularis.
 Sicut enim simplicia Ἄρατος, Κλειτός etc. distinguuntur ab
 epithetis ἀρατός, κλειτός, v. Lehrs. de Arist. p. 291. idem
 fieri videmus in compositis: Σύνετος et Συνέτη Probl. Arithm.
 XVII. 11. Ἐπαίνετος Diod. XIX. 79. Athen. VII. 294. D. Paul.
 Ep. ad Rom. XVI. 5. ut Ἐξαίνετος Aelian. V. H. II. 8. sed
 ἐπαινετός, pro quo Mangeius Phil. de Legg. Specc. p. 338.
 T. II. male ἐπαίνετος edidit. Aliud mutati accentus exemplum
 praebet Arcadius p. 81, 8. Ἄνετος — ἀνετός δὲ τὸ ἐπίθε-
 τον, sed hunc scripsisse puto Αἴνετος — αἰνετός. Nam ἀνε-
 τος et ἄφετος, quae conjungit Etym. M. 144, 43. vulgo pro-
 paroxytona esse et generis communis vel ex illis apparet ex-
 emplis, quae Wyttenbachius collegit ad Plut. de Educ. p. 135.
 T. I. similiterque πάρετος scribitur Aret. Sign. Acut. I. 5, 6.
 Sign. Diat. II. 3, 138. Sosip. Epigr. II. etc. rectiusque τῶν
 ἐνέτων Paul. Aeg. VII. 12, 274. quam ἐνετόν paullo ante et
 Appian. Civ. I. 22, 33. Hesych. Eustathii autem distinctionem
 propterea negavi causae nostrae prodesse, quod hinc tantum-
 modo cognoscimus, quomodo propria scribenda sint nomina, non
 item quomodo epitheta, quae si ipsa gravantur, ne illa quidem
 habent quo distingui possint; nam Ἀντίδοτος Athen. p. 240.
 B. Διάκριτος Thuc. II. 12, 1. Ἐγκριτος VII. 19. Ἐκφαντος
 Demosth. 475, 20. Ἐπίκτητος etc. homotona sunt adjectivis.
 Ἄνεκτός vero ut ad Homerum redeam, omnibus locis accen-
 tum habet eum, quem praescribunt ab Aristarcho Grammatici.
 Cujus rei causam illos, qui ἀνεκτός scribi jusserunt, a pro-
 prietate significationis repetivisse suspicor. Nam praeter ἀμ-
 φίδετος, quod pluribus verbis explicant ἢ ἔχουσα ἢ δυνα-
 μένη ἐπὶ τὸ στόμα τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πνυθμένα, nullum
 est apud Homerum adjectivum potentiale quin ultimam erigat.
 Neque tamen hoc reciprocum est; nam παραρρήγιά ἐπη signi-
 ficant τὰ πρὸς παρηγορίαν εἰρημένα et σθένος οὐκ ἐπιει-
 κτόν recte interpretari videntur τὸ μηδενὶ εἶκον vel ᾧ οὐκ
 ἄν τις εἴξοι. Aequè non est dubium, quin συμφερετὴ ἀρετή

significet τὴν συννεηγμένην. Verum hujus anomaliae causas postea conabor reddere. Nunc autem, quod de oxytonesi potentialium dixi, exemplis confirmabo pluribus, praecipue feminini generis, quo simul patescat oxytonesin et motionem communes habere radices.

§. 10.

Literarum ordinem sequenti primum occurrunt quae a verbis αἰνέω et αἰρέω derivata sunt; ἡ ἐπαινετή Aristot. Nicom. I. 13. p. 1144, 26. Plat. Definn. p. 412. D. Sext. c. Rhet. p. 308. Galen. de Sanit. tuend. VI. 2. 387. T. VI. Cui oppositum ἐπιμωμητή Hesiod. Opp. 13. Eustathius p. 564, 15. propter pleonasmum praepositionis accentum simplicis retinere putat ut ἐπιμῆνις, ἐπιβουκόλος, Proculus vero οὐχ ἀπλῶς, inquit, μωμητή ἀλλὰ μετ' ἐπιτάσεως ὡς ἐπιτεταμένη (scr. ἐπιτεταμένως) οὔσα ψεκτή, neque opus est illa excusatione, quoniam significat vituperabilis, ut καταθνητή H. in Ap. 181. mortalis, ἐπιφοικτή Nic. Ther. 157. horribilis. Alterum est ἡ διαιρετή, cujus auctores paullo ante produxi. Ἄνεκτὴ Dionys. Antt. V. 44. Herodian. VI. 5. Dial. Herm. de Astrol. II. 8, 40. ed. Bloch. Orig. c. Cels. V. 600. E. ut καθεκτὴ Plut. V. Sull. IX. Philostr. V. Soph. II. 4, 1. p. 568. Liban. Decl. T. II. 228. et μεθεκτὴ Procl. in Theol. III. 1. 124. etc. eamque feminini speciem legitimam esse declarat diple apposita ad II. X. 118. ὅτι ἀνεκτὸς ἡ χρειώ, οὐκ ἀνεκτὴ cf. Etym. M. 103, 20. Sed eodem modo non solum Simonides Amorg. de Mul. v. 32. sed et Thucydides VII. 87. ubi unus Mosq. ad vulgare ἀνεκτὴ relabitur; alterum modo atticum perhibetur ab Eustathio p. 865, 57. modo ionicum p. 793, 1. ubi huic equiparat κλυτὸς Ἴπποδάμεια, γυνὴ μεμπτὸς (Soph. Trach. 446.) νόσος ἐπακτὸς (ib. 491.) μοῖρα διαιρετὸς ib. 162.²⁶) quo loco in Harl. et Flor. legitur διαιρετή, sed utri-

26) Simplicium duo affert Matthiae p. 307. δακρυτὸς et πτερωτὸς, nec plura reperiri putat oblitus quae apud eosdem Tragicos leguntur, ἡ αἰτητὸς, ἀροτὸς, δωρητὸς, ἰαλτὸς, πλαγκτὸς. Pro διώριξ νηροὶ περιτὸς Herodo. I. 193. nunc e codd. editum νηροπέρητος ut ναυοφόρητος, sed, quod impendio mirum, a ptotico compositum, non ut ναυοκλυτὸς.

que praestat tralaticia scriptura *διαίρετος* *divisa*. Ceterum neque ionicae neque alius dialecti angustiis haec coercetur licentia; *ἡ ἀλωτός* Philostr. V. Ap. II. 10, 58. Galen. Comm. III. in Epid. I. 70, 725. T. XVII. P. I. Dial. Herm. I. 13. p. 18. *ἡ μικτός* Dionys. de vi Demosth. XLI. 1082. pro quo Sylburgius *μικτή* edidit, *ἡ ζωωτός* Athen. XII. 538. D. *ἡ θετός* Aristot. Anal. Post. I. 27, 539. *ἡ φορητός* Lucian. de Salt. §. 27. Philostr. V. Apoll. VIII. 7, 15. p. 350. Liban. Decl. p. 433. T. IV. atque id genus alia, licita quidem sed tamen a recta et communi ratione aliquantisper aversa. Nec simplicia solum huc egrediuntur sed copulata quoque: *πεπερὸς οὐκ ἐφικτός* Philostr. V. Ap. III. 4, 97. *γραμμὴ διαίρετός* Simplic. in Phys. VI. 218. b. *πᾶσα γῆ ἐσβατός τῆ ἡμετέρα τόλμη* Thuc. II. 41, 5. ²⁷⁾ quae repetens Libanius Decl. IV. 334. femininum *ἐμβατήν* supponit; *ἐμβατός ὡς Νεμέα τελέθει* Anth. Plan. 95, 652. *ἐμβατόν τὴν γῆν ἀπέφηναν πᾶσι* Aristid. VII. 43. *πόλις οὐκ ἐπιβατός γυναιξί* Philostr. Herr. XIX. 749. *νησος διαβατός* Herodo. IV. 195. ubi Schweighaeuserus parum considerate aut *διάβατος* scribi jubet aut *διαβατή*, quorum illud a significatione hujus formae propria abhorret, hoc regulae quidem consentaneum est Aristid. Or. XVI. 238, 15. ut *ἐπιβατή* Dio Cass. XLIV. 42. Plut. Comp. Arist. c. Cim. II. 431. Suid. s. *Περιπέζια*, et homericum *θύραι καταβαταί*, hoc est, ut Scholiastes ait, *βάσιμοι*, sed ideo non oportet praeferrī communi *ἢ διαβατός*. Significatio his omnibus locis ea est, quam oxytonesi proprie attribuimus; eandemque prae se ferunt masculina et neutra: *Ἄναβατόν scansile* Gloss. Graecolat. *ἔν' οὐρανός ἀμβατός εἶη* Od. XI. 316. *οὐκ ἀμβατός οὐρανός* Pind. P. X. 42. *πάντα Φιλίππῳ ἀμβατά* Anth. Pal. IX. 518. *ἀναβατόν ποιῆσαι τὸν οὐρανόν* Schol. Hermog. p. 160. T. IV. Paul. Sil. Amb. v. 118. *ποταμός διαβατός* Herodo. I. 75, 6. Thucyd. II. 5. Plat. Legg. X. 892. E. Arrian. Alex. VII. 7, 7. Appian. Mithr. XVII. 664. (*διάβατον* Ed. Pr.) Lucian. Ver.

27) Poppo in Comm. ad h. l. paucula affert ex diversis generibus mixta exempla rei, quae in transcurso tractari recusat.

hist. I. §. 8. p. 225. Zosimus II. 22, 111. *χωρίον ἐμβατόν* Dionys. Antt. I. 79, 202. Polyb. XXXIV. 5, 2. Dio Cass. LXXV. 6. *τείχος ἐπιβατόν* Plut. V. Mar. XVIII. 310. et cum aliis nominibus Herodo. IV. 62, 2. Plat. Tim. 24. E. Themist. XXII. 213. B. Plut. V. Dem. XV. 278. T. V. Aelian. H. Ann. V. 7. *στόμα οὐκ εἰσβατόν* IX. 17. *στόμιον ἐσβατόν* Philostr. V. Ap. VIII. 19, 362. *κράτος οὐ παραβατόν* Soph. Ant. 874. qui omnes significarunt τὸ βάσιμον sive προσβάσιμον quo utitur Priscus Rhet. Excc. Legg. p. 42. D. Haec autem tanta scripturae consensio quem non in eam sententiam adducat ut repugnantia damnet et rejiciat? Velut *Λιδός οὐ πάροβατός ἐστι φρήν* Aesch. Suppl. 1048. ubi codd. et edd. summopere variant *παράβατα, παραβάτας, παραβατά*. Item *χώρα ἐμβατός* Diod. I. 57. p. 171. *ἐπίβατόν ἐστιν ἐπὶ τὰς — transiri potest* Plat. Tim. 24. E. *ἐχώρει κατὰ τὸ ἐπίβατον* Dionys. Antt. VIII. 67, 1668. *λόφος ἐπίβατος* Appian. Mithr. c. XXVI. 678. ubi Stephanus *ἐπιβατός* scripsit, *ἐπίβατον ποιεῖν τὴν οἰκίαν* Lucian. Epist. Sat. §. 39. p. 44. T. IX. et *ποταμός διάβατος* scriptum in Ed. Pr. et cod. A. Appian. Civ. II. 58. Sed ad declarandam librariorum inconstantiam nihil magis appositum quam adjectivum *ὑπερβατόν*, tum illud quod proprie ita dicitur ut Thuc. III. 25, 5. *ἢ ὑπερβατόν ἦν τὸ τείχισμα*, tum magis alterum, quod verborum significat transgressionem vel etiam ab argumento digressionem Schol. Thuc. I. 21, 1. Id enim plerumque oxytonum est (quo accentu distinguitur a proprio *ὑπερβατος* Polyb. XXVI. 1.) primum ap. Plat. Protag. p. 343. E. deinde Apollon. de Pron. p. 51. Longin. XXII. 1. Phot. Cod. LXXI. 52. Theo Prog. IV. 188. T. I. Hermog. de Meth. XIV. 418. T. III. Gregor. de Meth. XIV. 1242. T. VII. Alexand. de Fig. XXIV. 481. T. VIII. Phoebamm. de Fig. IV. 501. Tryph. XI. 743. Schol. Apoll. I. 445. Schol. Pind. Ol. I. 68. Schol. Arist. Eccl. 105. Acharn. 1106. Schol. Thuc. IV. 9, 4. VII. 31, 5. Schol. II. I. 11. III. 440. XI. 421. etc. unde adverbium pendet *ὑπερβατῶς* Aristot. Rhet. ad Alex. XXXI. 1438. Strab. VIII. 342. a. et 370. fin. alioque intellectu *ὑπερβατῶς δημιουργεῖται* Hippocr. de Art. p. 20. T. I. id est leviter negligenterque; eodemque congruit mobilitas ge-

neris *σύνθεσις ὑπερβατή* Aristot. I. c. XXVI. 1435, 6. quam licito neglexit Dionysius de Thuc. LII. 943. T. VI. τὰς ὑπερβατοὺς νοήσεις. Verum in eodem libro editum est δι' ὑπερβάτου c. XXXI. 891. ut ap. Strab. X. 489. fin. ἐν ὑπερβάτω Schol. Soph. Oed. T. 334. καθ' ὑπέρβατον Orig. Dial. de ver. in deum fid. II. 832. D. Anon. Schol. in Herm. III. 1, 741. ὑπέρβατον Donat. III. 6, 34. T. I. Lindem. Schol. Lyc. 530. Schol. Pind. P. I. 84. Gregor. de dial. ion. 50, 449. ubi duo codd. oxytonum praeferunt, nec dubium mihi quin illis quoque locis, si aditus ad veteres pateret libros, verioris scripturae vestigia videremus. Apud Homerum duo hujus stirpis adjectiva leguntur, semel *καταιβατή* de quo diximus, alterum bis sed diversis accentibus; II. VI. 434. ἔνθα μάλιστα ἄμβρατός ἐστι πόλις, id est *ἐπιβάτος* sive *ἀνάβασις* ἔχουσα, et Od. X. 315. ἵνα οὐρανὸς ἄμβρατός εἴη, hoc ex regula, illud contra sed comprobatum, ut dicitur, Aristarcho; οὕτως Ἀρίσταρχος ἄμβρατος. Καλλίστρατος διὰ τοῦ ἡ ἄμβρατη. Quis vero his accentuunculis multum tribuet? Ille fortasse ἄμβρατός scripsit ut *χρειῶ ἀνετός*, hic ἄμβρατή ut *καταιβατή*. Ex eo, quod Grammaticus in Anecd. Cram. T. I. 57. πόλις ἄμβρατος cum ὀλοώτατος ὀδμή contendit, dilucidum est hunc certe ἄμβρατός legisse; nam syntheton ἡ ἄμβρατος, quod proprie adscensam significat, tam ordinarium est quam ἡ ἀνάστατος, ἡ ἀνετος, ἡ ἀφετος²⁸⁾, a quibus facile discernuntur potentialia *συνετός*, *intelligibilis*, significatione activa et passiva, cujus feminina est forma *συνετή* Max. Tyr. XLI. 5, 288. Julian. Or. III. 194. Niceph. Greg. VIII. 7, 198. et *ἐφετόν appetibile* Plut. de Fac. Lun. c. XXX. 96. Simplic. in Ench. VII. 79. XXXIV. 282. Joh. Philop. in Anal. Pr. p. 63. b. Procl. in Alcib. I. 153. Schol. Theocr. X. 11. aliisque locis ab Hasio appositis ad Leon. Diac. p. 447. Sed pergam ad alia verba. Thucyd. V. 27. 3. οὐκ ἔτι μετακινήτη εἴη ἡ ὁμολογία Schol. δυνατή κινήθῆναι Plat. Phaedon. p. 80. B.

28) Etym. M. 474, 18. τὰ ὀξύτονα διούλλαβα ἐν τῇ συνθέσει προ-
 παροξύνεται Ἄμβρατός ἐστι πόλις, χωρὶς εἰ μὴ παρασύνθετά εἴσι
 διὰ τὸ διαμετρητῶ χῶρος.

τῷ θνητῷ καὶ πολυειδεῖ καὶ διαλυτῷ id est *dissolubili*, quo loco tamen in uno Aug. *διαλύτω* scriptum, sed illud confirmant Stob. Ecl. I. 43, 702. πᾶν σῶμα μεταβλητόν, οὐ πᾶν σῶμα διαλυτόν et Jamblich. in Nicom. p. 33. A. *διαλυτὴ ὕλη* Stob. I. c. 206. *διαλυταὶ κλίμακες* Plut. V. Arat. c. VI. Similiter ὕλη ἀλλοιωτὴ καὶ μεταβλητὴ Plut. de Placc. I. 9, 374. φύσις παθητὴ καὶ μεταβλητὴ de Procr. An. I. 288. Orig. c. Cels. VI. 690. C. Procl. in Tim. III. 153. Συμβλητά τὰ δυνάμενα γνωσθῆναι Suid. οὐ συμβλητά quae conjectura reperiri nequeunt Aelian. H. Ann. VI. 60. *συμβλητά* comparabilia Theophr. Caus. Pl. VI. 3, 4. Aristot. Nicom. V. 8. p. 1133, 19. cum feminino *συμβλητὴ* Polit. III. 13. p. 1284, 6. Lucian. Halc. §. 4, 132. Simplic. in Phys. Ausc. VII. 251. b. quibus repugnat *σύμβλητα* Theocr. V. 92. Illi convenit synonymum *παραβλητός* Galen. de Facult. Nat. III. 7, 163. T. II. Plut. Gryll. VI. 218. Comp. Agid. c. Gracch. V. 255. V. Paul. Aem. c. VII. quod Schaeferus T. IV. p. 411. proparoxytonos scribi vult, Stephanum, ut ait, sequutus; sed id probari posset, si *objectum* significaret ut *πρόβλητος*, *ἐκβλητος*, *ἀμφίβλητος*, *περίβλητος*. Συγγνωστόν *venia dignum* omnibus fere locis oxytonum est Sophocl. Creus. Fr. II. Philo de Carit. 708. D. de Legg. Specc. II. 796. A. Paus. IV. 12, 4. Lucian. de Gymn. 34, 195. T. VII. Arrian. de Ven. 17, 209. Philostr. V. Soph. I. 8, 3. p. 491. Galen. de Plat. et Hipp. V. 7, 490. Arrian. Al. VI. 14, 2. Heliod. VI. 7, 235. Anth. Pal. VII. n. 213. ut et *διαγνωστός* Galen. de Us. Puls. VII. 459. T. VIII. de diagn. puls. IV. 2, 923. 3, 940, sed proparoxytonum Plut. Dion. XXXVI, 203. Lucian. de Salt. §. 5, 121. T. V. Aristoph. Thesm. 418. terque apud Euripidem Hec. 1107. El. 1033. et Med. 490. sed postremo loco codd. plerique *συγγνωστόν* praebent, quod sex alijs ejusdem poetae locis sine ulla librorum discrepantia legitur; femininum ἢ *σύγγνωστος* Maxim. Tyr. IV. 3, 51. pugnat cum *συγγνωστή* Schol. Soph. Trach. 729. Addam quartum; Empedocles v. 330. οὐδ' ἐπιδεοκτὰ τὰδ' ἀνδράσι οὐδ' ἐπακουστὰ οὐδὲ νόῳ περιληπτὰ, cujus hic admodum fixus est accentus; οὐδὲ λόγῳ περιληπτόν Anth. Pal. I. n. 102. δόξῃ περιληπτὰ Plat. Tim. 28. B. eodemque

intellectu Strab. IX. 516. Plut. V. Cam. XLIII. impetrabile *καταληπτόν* Thuc. III. 11, 2. Epict. Diss. IV. 4, 13. Procl. in Alcib. p. 247. Philostr. Her. X. 4, 711. sicut *ὑποληπτόν* opinabile Aristot. Anal. Pr. I. 39. p. 49, 7. Simplic. in Ench. I. 1. 31. cui significationi conveniens est motio: *λόγῳ καταληπτή* Aristid. de Mus. II. 79. Nicom. Ger. Harm. II. 79. Galen. de Opt. Sect. X. 131. T. I. Euseb. Praep. VI. 325. D. *ἀντιληπτή* Porphyr. in I. Harm. Ptol. c. III. 242. *παραληπτή* Plut. de Stoicis. Repugn. IX. 344. T. XIII. Haec igitur omnia si quis in unum contulerit summamque confecerit, haud dubitanter in hanc discedet sententiam, oxytonesin potentialium et Grammaticorum auctoritate et communi consuetudine prope modum sancitam esse. Attamen haud dissimulandum et hanc aliquando nutasse et cujusdam inter Grammaticae auctores dissensionis indicia gliscere.

§. 11.

Scholias ad Arist. Rann. 1235. ubi agitur de Euripidis versu *Διώνυσος ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθάπτῃς* — *χορεύει*, haec adnotavit: *Τιμαχίδας ὡς ταρακτός, καθειμένος* (scr. *καθημιμένος*)· *τὸ δὲ ἐτέρως λεγόμενον δηλοῖ τὸ οἶον καθάπτεσθαι*. Sed de priore discrepat Hesychius *Κάθαπτος τῷ τόνῳ ὡς μόναρχος· λέγει δὲ τὸν καθειμένον* (sic) *τὰς δοράς*. Haec non solum sibi invicem sed etiam superioribus vehementer repugnant, neque reconciliatio ulla nisi Timachidae sententiam in contrarium vertimus *Κάθαπτος ὡς ἀτάρακτος*. Consuetudinis vero inconstantiam ipsa arguunt Homeri carmina. *Ἀπόβλητον* quidem duplicem facit intellectum, *οὐ γὰρ ἀπόβλητον ἔπος ἔσσειται*, si significat *ἀποβληθήσεται*, accentum suum et proprium habet, ut *ἐκβλητον*, *πρόβλητον*, si pro *ἀποβολῆς ἄξιον* positum est ut altero loco *οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ξρικυδέα δῶρα*, alienum. Item *ἀμφήριστον* et huic affinia *ἀμφιδήριτον*, *περιδήριτον*, *περιμάχητον*, proprie rem concertatam et litigiosam significant, *περιμαχητή* Schol. Od. VI. 159. disputabilem, sed harum notionum termini tam indiscreti sunt, ut multis locis inter se misceri possint. Quis enim, si ita loquor, *προςχωροῦντος*

αὐτοῦ ἢ φωνὴ ἐξάκουστος²⁹⁾ ἐγένετο vel ἐπακουστός, divinare queat quid intelligi velim, *exaudita est an exaudiri potuit?* Nimirum ut simplicia utramque comprehendunt significationem, ἀγαπητόν, θαυμαστόν, διδακτόν, ζητητόν, ῥητόν, φευκτόν, eodem modo composita quae sunt, ἀμφίλεκτον, ἀντίλεκτον, ἐπέραστον, ἐπίεμπτον, ἐπίτρεπτον, καταγέλαστον, neque alia ratio latini sermonis, desideratus, optatus, excusatus, execratus, inculpatus, invictus, inexhaustus etc. quibus nonnunquam adjectivorum in *illis* exeuntium defectus suppletur. Itaque etiam homericum ἀμφίθετος φιάλη explicari potest, quod proportionem sequenti ἀμφιθετή dicendum erat. Verum multo saepius fit, ut quae potentialia non sunt, accentum potentialium accipiant, ut homericum ἐπιεικτόν, si eum intellectum habet quem ὀστέον οὐκ ἐπιεικτόν Orpian. Hal. I. 525. νόυσοις δέμας οὐκ ἐπιεικτόν Gregor. Naz. Carm. 50. p. 116. D.³⁰⁾ quam ad rationem illud quoque revocari potest θύραι καταιβαταί, *per quas descenditur*. Et certissime ἀρετὴ συμφερετή Π. XIII. 237. declarat eam, quae a diversis in unum quasi corpus confertur, ut συμφερετή ἡρώ Nonn. V. 387. θάλασσα XLI. 298. πορεία Par. IV. 143. συμφερεταί λιβάδες Dion. XLVII. 88. et masculinum συμφερετός Nili in Anth. Plan. n. 247. Quanquam fuit de illo vocabulo nonnulla Criticorum dubitatio; nam Zenodotus et Aristophanes συμφερετός scripserunt. Qui si hoc accentu de industria usi sunt, non video quid rationis habuerint, quum nullum alterum extet adjectivum hujus significationis oxytonum idemque femininum in *os* terminatum; σύμφερετος si scripsere, id convenit tribus illis, quae apud poetam leguntur femininis, περιόρουτος, ἐπήρατος, ἐξήλατος. In Etym. M. p. 176, 30.

29) Sic plerumque scribitur ἢ ἐξάκουστος Diod. XX. 67. Plut. V. Phoc. XIX. Sext. Πυρ. I. 14, 28. et cetera genera Xenoph. Eph. I. 10, 19. Aristid. de Mus. I. p. 43. Heliod. IX. 4, 352. Theophyl. Hist. III. 1, 62. C. Eust. 989, 3. ut synonymum ἐπάιστος, sed Arrian. Alex. II. 22, 4. οὐκ ἐξακουστόν ἦν, exaudiri non poterat.

30) In Lucian. de Astrol. §. 15, 222. T. V. οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος vix discerni potest ab ἐπεικίοντα.

ἀφερτή δ' ἀρετή· ἀπὸ τοῦ φέρω γίνεται φερτός, φερτή καὶ ἀφερτή, clarum est eandem rem agi sed accentus constitutio anceps. Si vero de Homero res parum explorata videntur, posteriorum scripta magnam oxytonorum copiam suppeditant, quae a potentiali significatione longe sejuncta sunt: ἀνελευκταῖς ὄφρῦσι Cratin. Anecd. p. 3. ἀπωστός Herodo. et Soph. διασπαρακτόν Eur. Bacch. 1220. Aelian. H. An. XII. 7. διαψηφιστή ἀρχή Aristot. Rhet. ad Alex. III. p. 1224, 2. ἐννεφαντόν Theocr. XV. 83. ἐμμακτόν Emped. 133. ἐπισκευαστή ἀθανασία Plat. Polit. 270. A. Themist. Or. XXXII. 355. D. Procl. in Tim. II. 79. III. 127. Euseb. Pr. Ev. XI. 560. E. sed παρασκευαστόν Plat. Prot. 319. B. καθαιμακτός Eur. Or. 1358. παρακελευστός Thuc. I. 13. Dio Cass. XXXIX. 8. et ἐγκελευστός Xenoph. προσπορπατός Aesch. Prom. 141. προσφθεγγτός Soph. Phil. 1067. quod Lexicographi nostri ipseque adeo Ellendtius proparoxytonôis scribunt; συναγυροτόν ὕδωρ Platon. Legg. VIII. 845. E. συγκαλυπτόν Aesch. Pr. 496. συγκοπτόν λάχανον Athen. IX. 373. A. nec tamen sine aliqua librorum discrepantia³¹⁾; τράπεζα ἀποκοπτή v. Reisk. ad Const. Porph. p. 168. et 687. vulgoque συγκομιστός ἀρτός et συγκομιστά ἄλευρα v. ad Hesych. quae opponuntur τοῖς καθαροῖς Galen. ad Thrasyb. XLIII. 889. T. V. de Facult. Alim. I. 2, 483. T. VII. quo tamen utroque loco proparoxytonon est, sed ῥητίνη συγκομιστή de Comp. p. Gen. III. 4, 626. T. XIII. Neque id unicum inconstantiae exemplum sed manat longe lateque. Jam si accentus cum intellectu mutatur ut ἐξαιρετός et ἐξαιρετός, id neminem mirari convenit sed potius illud, cur ἐπίληπτον scribatur non solum ubi prehensum significat sed etiam ubi comprehensibile, ut Aristot. H. Ann. IX. 2. p. 613, 19. ὡς ἐπίληπτος οὔσα, vel vituperabile ut Phil. Legg. Alleg. II. 73. C. Legg. Specc. II. 797. B. Hephaest. de Metr. IV. 3, 26. quem locum transscribens Eustathius ἐπιλήψιμον substituit. Similiterque ἀπόβλητον, de quo antea loquuti sumus, et alia. Sed magis est quod miremur accentus

31) Apud Eustathium non σύκοπτα, ut in Adnot. Schweighaeus. sed συγκοπτά scriptum.

saepe alternare cum praepositionibus, significatione nihilum mutata, ἐπιμωμητός, de quo modo loquebar, et ἐπίμεμπτον Appian. Civ. II. c. 141. Apollon. de Pron. p. 143. B. ut κατάμεμπτος Sophocl. ἀμφίθρεπτος Sophocl. ἢ ἐπίθρεπτος Hipp. Prorrh. T. I. 219. sed ἀναθρεπτός Appian. Civ. IV. 43. ἀνάγραπτος ib. III. 43. Procop. Arc. XII. 100. Heliod. IV. 7. Agath. IV. 22, 132. B. qui proprie loquuti sunt, minus proprie ἀνάγραπτος εὐεργεσία Thue. I. 129, 3. sed νόμοι ἐγγραπτοί Strab. VI. 259. ὄροι περιγραπτοί Aristid. Or. XLII. 532. Liban. Decl. I. 430. ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτοῦ Thuc. VII. 492. ἀποδεκτόν Sext. c. Eth. 83, 706. Phot. Cod. CLXXVII. 206. Chrysost. *Ad viduam jun.* p. 351. T. I. ἀποδεκτὴ Euseb. Pr. Ev. VI. 281. C. Eriphan. c. Haer. L. II. T. II. 798. B. παραδεκτόν Julian. Ep. LXII. 129. sed rursus ἐνδεκτον Apollon. de Adv. p. 544, 1. Verum illud nos ad desperationem redigit, quod eadem adjectiva nulla aut praepositionis aut significationis mutatione alibi alium habent accentum. Ἀπόδεκτον Sext. Hyp. III. 23. 127. Ἀνάβραστος Aristoph. Rann. 560. Athen. VI. 269. E. ubi more solito errat Schweighaeuserus ἀναβραστός scribi jubens, quod minus legitimum est sed invenitur L. IX. 384. E. Ἀνάσπαστον ποιεῖν τινα Herodoto familiare est eoque accentu persaepe legitur Arist. Vesp. 382. Polyb. II. 53, 5. Lucian. Jup. Conf. §. 4. Paus. IX. 27, 3. Aristid. Or. XIV. 209. Phot. Cod. LXXII. 55. XCIV. 137. sed idem nomen sine ulla significationis mutatione accentum mutat Hipp. de Flat. p. 571. T. I. τὰ δένδρα ἀνάσπαστὰ πρόόριζα γίνεται. Substantive χρυσοὶ ἀνάσπαστοὶ corrigiae Athen. XII. 543. E. pro quo in cod. Cas. et Aelian. V. H. IX. 11. ἀνάσπαστοι legitur; ἀνάσπαστοὶ δερᾶγγαι Anth. Pal. VI. n. 109. et ἀνάσπαστὸς πύλη Soph. Ant. 1171. idem significare videtur, quod nos dicimus *aufgespannter Sprengel*, *aufgezogene Thuer*, contrariumque ἐπισπαστοὶ βρόχοι Eur. Hipp. 793. *zugezogene Schlinge*; συσπαστὰ βάλαντια Galen. de Adm. Anat. IV. 2, 424. T. II. sed paulo post σύσπαστα 3, 432. ut aliis locis de mot. musc. I. 3, 381. T. IV. de Us. Part. VII. 11, 556. T. IV. Athen. XI. 783. F. (1041. Dind.) Poll. V. 31. quorum utrum rectius sit hoc minus

judicari potest, quia crumenās ūtrinque denominari par est, et ab hoc quod sunt et ab eo quod esse possunt. Sicuti Homerus ἐπίσπαστον κακόν dixit, sic Dio Cass. LXII. 3. ἐπίσπαστος δεσποτεία, Heliod. II. 6, 59. ἐπίσπαστος λύπη, sed Pausanias VIII. 12, 3. procos sponte accitos ἐπισπαστούς, quod Siebelius ad illorum similitudinem reformavit. Aristoteles Top. V, 9. p. 138, 9. τὸ οἶον ἀναπνεῖσθαι ἀναπνευστόν secundam regulam, eodemque modo V. 4. p. 135, 36. ubi Buhlius nescio quo auctore proparoxytonum invexit. Ab ἀνάσπαστος Dem. Phil. IV. 139. Herodian. VII. 3. Agath. IV. 20, 129. C. ἡ ἀνάσπαστος Plut. Cons. ad Apoll. p. 354. T. VII. Theo Prog. VI. 220. T. I. quod omnes analogiae numeros habet, discedit ἀνασπαστός, quod Jacobsius ad Achill. II. 37. p. 55, 7. per omnes Edd. vulgatum dicit, et ἀνασπαστή Eur. Hec. 197. Ἀποτακτὰ σιτία Herodo. II. 69. ubi complures codd. accentum in antepenultimam transferunt, idemque variatur ἀπότακτος ἡμέρα Athen. X. 433. B. Suidas Ἐπιτακτοὶ στρατιῶται affert ex Thuc. VI. 67, 1. ubi Critici codicibus nonnullis obtemperantes accentum retraxerunt ut σπεῖρα ἐπίτακτος Plut. V. Sull. XVII. sed ἐπιτακτὰ φάρμακα Eur. Beller. Fr. XXVIII. (n. 22. M.) μέτρον ἐπιτακτόν Pind. P. IV. 421. nullo utrobique diversae scripturae indicio; οἱ προτακτοὶ Plut. V. Cam. XLI. et πρότακτοι V. Crass. XXIII. — Ἀπόλεκτοι Thuc. VI. 68. multisque aliis locis; ἀπολεκτοὶ Theophyl. Hist. II. 11, 46. A. — Ἐγκλειστος Tzetz. Chil. IX. v. 330. ut σύγκλειστος, sed ἐγκλειστός Phot. Cod. CLXII. 178. Niceph. Br. de reb. post Maur. p. 28. C. ibidemque κατακλειστός p. 41. C. quod plerumque proparoxytonon est. — Ἐνδυτός adjectivum generis communis acuto sono finitum Aesch. Eum. 1014. Eur. Tro. 257. Ion. 224. Antiphan. ap. Poll. VII. 59. ἐνδυτον substantive positum Iph. A. 1413. Ion. 1413. sed et hoc intellectu ἐνδυτόν legitur Anth. VI. n. 237. et ter in Eur. Bacchis summo librorum consensu nisi quod Aldus v. 702. ἐνδυτον praetulit; ἐνδυτή v. Reisk. ad Const. 141. Huic simillimum σύνδετα Eur. Ion. 1389. sed συνδετά Plat. Pol. 219. A. Stob. Ecl. I. 43, 748. ac si quis dubitet an conditionem mutet, quod il-

Iud substantive dicitur, hoc adjective, ea ratio non convenit adjectivis ἀνάδετος, διάδετος, περιδετος, πρόσδετος, nec substantivo ἐπιδετόν Hippocr. Muliebr. I. 729. cui proximum artis nomen πρόσθετον apud eundem plus centies iteratur modo sic ut scripsi modo alio accentu non solum in Edd. sed etiam in codicibus, quos Dietzius contulit³²). Idem ἐκλεικτόν Muliebr. I. 637. II. 847. T. II. Vict. acut. p. 70. 82. 85. 99. de Steril. p. 37. T. III. sed ἐκλεικτον Vict. Acut. p. 67. ἐκλεικτον Paull. Aeg. III. 27, 85. quod apud Galenum saepius ἐκλεικτόν scribitur et feminine ἐκλεικτῆ βηχική Comp. p. Locc. VII. 3, 66. T. XIII. et huic simillimum κατέρικτον Poll. κατερικτόν et κατερικτόν v. Dindorf. ad Arist. Ran. 506. Ἐπίπλαστα, ἐπίπαστα et ἐπίχριστα conjuncte Plut. de Poes. Hom. CCXI. 581. T. XIV. quorum prius saepius ita scribitur, ἐπίπλαστος ἐπαινος Theophyl. Hist. II. 13, 49. A. ἐπίπλαστος σοφιστεία Euseb. Praep. XIV. 726. et proprio intellectu Hipp. de Hum. p. 124. T. I. Galen. Comp. p. Locc. I. 2, 415. T. XII. ut ἔμπλαστον Hipp. I. c. Galen. 8, 467. ἀνάπλαστος (οὐσία) Comm. in Hipp. de Articc. IV. 3, 670. T. XVIII. P. I. κατάπλαστος fictus Menandr. Fr. p. 119. Procop. Arc. XXVIII. 206. sed ἐμπλαστόν Galen. de Simpl. Fac. XI. 44, 363. de Comp. p. Locc. I. 4, 453. Theoceritus XI. 1. conjungit ἔγχριστον — ἐπίπαστον (medicamentum) quorum prius aliter scriptum non reperi, neque discrepant κατάχριστον Hipp. Muliebr. I. 746. διάχριστον Gal. Comp. Med. p. Locc. VI. 8, 979. ἐπίχριστον IV. 6, 742. Strab. XI. 513. περιχριστον Galen. I. c. V. 3, 834. Paul. Aeg. III. 22, 73. sed συγχριστόν ib. III. 18, 68. similiterque ἐπίπαστον saepius legitur ut περιπά-

32) Ad probandum satis est unum de mulierum morbis librum percurrere; πρόσθετον p. 602. 616. 631. 636. 637. 681. 748. προσθετόν p. 603. 677. 696. 708. 785. utrumque singulis fere paginis, posterius tamen saepius in L. de nat. mul. p. 546. 549. 552. 560. de Locc. in Hom. p. 151. 152. T. II. Eodem intellectu πρόσθετον scribitur Theophr. Hist. IX. 9, 3. πρόσθετος κόσμος Aelian. V. H. IV. 22. κλίμακας προσθέτους Aristid. Or. Saer. V. 361. πνθμῆν πρόσθετος Athen. XI. 488. F. sed προσθετόν 503. E. variantibus utroque loco libris.

στον Hipp. de Ext. Affect. p. 521. T. II. et κατάπαστον Aristoph. Helioid. III. 3, 110. Athen. VII. 321. C. ubi tamen cod. Cas. oxytonum praefert, ut παραπαστόν Hipp. Muliebr. I. 758. Praevertar alio. Προσποιητός καλοκαγαθία Dinarch. c. Philocl. 110, 34. κολακεία Herodian. I. 4, 30. sed προσποιητός επιπήδευσις Athen. XIII. 565. D. προσποιητή όμολογία Dio Cass. XLVI. 54. τραγωδία προσποιητή Dion. Antt. V. 70. ubi cod. Vat. προσποιητόν praebet; προσποιητή φηγή Stob. Flor. XXXIX. 32. p. 228, 27. προσποιητός Dio Cass. LXXI. 34. ut cod. Ciz. Jambl. Protr. XIV. 215. exhibet pro paroxytono. Σύρραπτος Galen. de Fasc. c. II. 773. T. XVIII. P. I. συρράπτος Arrian. Tact. p. 80. Blanc. Συμμικτός Galen. de Comate II. 655. T. VII. sed saepissime σύμμικτος. Χρησμοί συμφορητοί εκ πολλών τόπων Dion. Antt. IV. 62. sed συμφορητός όγλος de vi Demosth. XXXVI. 1067. λόγος εκ πολλών συμφορητός Lucian. Pseudol. §. 5, 63. T. VIII. δειπνα Arist. Pol. III. 10. p. 1281, 3. et c. 15. p. 1286, 29. οίκίσκοι Aelian. H. Ann. XVI. 15. πόλις εκ πολλών συμφορητός έθνών Dion. Antt. III. 10. cod. Vat. συμφορητή, qua feminini forma Simplicius utitur in Ausc. I. p. 22. a. οικήματα περιφορητά Herodo. IV. 190. περιφορητή σηνή Chrysost. contra eos qui subintrod. hab. p. 242. C. T. I. sed περιφόρητος Άρτέμων id est περιφερόμενος Plut. V. Pericl. XXVI. aliisque locis v. Fischer. ad Anacr. Fr. XXVII. accentu legitimo, ut διαφόρητον γίνεται pro διαφορεΐται Philop. in Meteor. I. 107. a. et ex altera ratione μεταφορητός qui transferri potest Arist. Ausc. IV. 2. et 64. Simplic. ad h. l. 128. b. Themist. Paraphr. p. 39. b. quod Lexicographi nescio quo auctore gravant. Sed nihil opus est omnia excutere vasaria. Patet enim adjectiva absolute posita, etsi natura ad barytonesin inclinent, tamen persaepe pro penultima acutam habere ultimam; quod si quis librariorum negligentia accidisse autumet, huic quidem obtentui esse potest depravationis et facilitas et crebritas. Sed nisi idem demonstraverit, cur ab hoc genere haec prosodia abhorreat, nihil egerit. Id vero demonstrari non posse, hisce mihi persuasi rationibus.

§. 12.

Si Aeoles praetermittimus δύνατος omniaque similia gravare solitos Eust. 75, 37. neque ea moramur, quae Trypho de discrimine adjectivi *μισητή* et *μισήτη* constituit, verbalium simplicium tonus apud omnes unus idemque est, *λεκτός*, *τακτός*. Quae quum a verbis profecta sint simplicibus, consequens est ut eodem accentu notentur primum omnia, quae a verbis sunt derivata simplicium similibus, hoc est a parasyntheticis, quorum simplicia neque extant neque fingi possunt, *λατομητός*, *συκοφαντητός*, *χειραλειπτητός*; ac si *λαιμοτόμητος*, *ἀστροβόλητος*, certos haberent testes v. ad Phryn. 588. haud aliter quam illa scribi oporteret ut a *λαιμοτομέω*, *ἀστροβόλω*, declinata; dubiumque mihi ἢ *ἀμφιβεβήτητος* Thuc. VI. 6. quod Critici Dion. Antt. XI. 52. reddiderunt pro *ἀμφιβεβήτος*, fortasse ex *ἀμφιβεβητήσιμος* corruptum Atticis usitatissimo. Verum *χειροποίητος*, *θεομίσητος* etc. composita sunt ut *χειρόβλητος*, *θεόπνευστος*. Deinde eidem regulae subjici debent quae a verbis cum praepositione copulatis daccenda sunt ob eam causam, quia verbalia simplicia, quibuscum composita dici possint, reperiuntur nulla, *ἐνθυμιστόν* Herodo. *ἐμπολητός* Sophocl. quorum illud apud Suidan, hoc in Ed. Brunck. prave proparoxytonon est; *ἐπιθυμητόν*, *προσδοκητόν*, *ὑπομονητόν* Schol. Purgold. ad Soph. Aj. 466. quod saepius legeretur nisi *ὑπομενητός* surrepsisset³³⁾ et feminina *ἐγγυητή* Isaeus p. 29, 8. *προσκυνητή* Phot. Cod. CCXXX. 445. Epiphani. c. Haer. L. III. T. I. 982. A. *ἐπιστητή* Themist. Paraphr. in Ausc. L. I. p. 20. b. *διεξιτητή* Simplic. in Ausc. III. 108. b. *ὑπαρκτή* Sext. Hyp. III. 8, 146. Plut. de Stoic. Repugn. XXV. 375. *ἐφικτή* Philo Legg. Alleg. I. 47. C. Lucian. de Sect. §. 76, 103. Themist. Or. VI. 79. A. Julian. Or. VI. 184. A. Stob. Flor. CX. 18. p. 581, 1. quae dum afferro, simul illud confirmo, quod superius dixi,

33) Cf. Adn. Phryn. 446. *ὑπομονητέον* Orig. c. Cels. VIII. 791. C. *ὑπομονητικός* Plat. Definn. 412. D. Galen. de Hipp. et Plat. IV. 6, 410. T. V. Jo. Lyd. de Mens. II. 6, 17. Chryst. *Ad eos qui scandalo sunt* p. 509. C. T. III. Suid. s. *Ἀντέχει*.

oxytonésin et mobilitatem naturae quodam vinculo inter se contineri. Haec igitur sive potentialem habent significationem sive eam, quam absolutam dicimus, accentum in ultimam recipiunt propterea quod parasyntheta sunt. Etym. M. p. 269, 3. Aneed. Cram. I. 113. Διαμετροητός σχήματος παρασύνθετου. Καὶ πόθεν διαχωρίζεται τὰ παρασύνθετα ἐκ τῶν συνθέτων; ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ τόνου· τὰ μὲν γὰρ σύνθετα προπαροξύνηται, τὰ δὲ παρασύνθετα ὀξύνηται, ἐπεὶ δὴ ἀπὸ σχήματος ἔσχον τὴν σύνθεσιν, οἷον ἐκλέγω ἐκλεκτός· ἐπίλεκτος δὲ ὅτι ἀπὸ ὀνόματος τοῦ λεκτός ἔσχε τὴν σύνθεσιν. Posterius, quod et Suidas s. Ἐκλεκτός Arcadiusque p. 86.³⁴⁾ proponunt praeceptum, magno exemplorum numero stabilitur; ἐκλεκτός enim oxytonum est ubicunque legitur. Thuc. VI. 100, 5. Plat. Legg. XI. 938. B. XII. 946. D. Strab. I. 59. Clem. Strom. IV. 7, 212. et c. 52. Epiphane. c. Haer. L. II. T. I. 472. D. et femininum ἐκλεκτή Arrian. Peripl. Erythr. p. 13. et 155. Orig. c. Cels. V. 610. A. atque adeo bicompositum συνεκλεκτή in I. Ep. Petri V. 1. a quo distinctum est proprium Ἐκλεκτός Dio Cass. LXXII. 4, 1206. Herodian. I. 17, 26. et contrario accentu ἐπίλεκτος Aeschin. Fals. 38, 3. (254.) 50, 40. (332.) Appian. Mithr. CVIII. 805. Aelian. V. H. V. 6. Polyae. IV. 6, 13. Heliod. IX. 22. Niceph. Greg. V. 7, 91. D. VII. 3, 111. D. cum feminino generis communis ἢ ἐπίλεκτος Athen. V. 196. E. ut ἢ ἀμφίλεκτος Eur. Phoen. 503. ἢ ἀπόλεκτος Xenoph. Anab. II. 3, 9. Haec igitur omniaque homotona, ἀντίλεκτος, ἀνάλεκτος, σύλλεκτος, Grammatici quia proparoxytona sunt, syntheta esse statuunt³⁵⁾. Ergo summa est in accentibus. Verum accentus ipsi undenam nosebantur? Dixerit aliquis ex consuetudine

34) Ἐκλεκτός ἐκ τοῦ ἐκλέγω, ἐπίλεκτος ἐκ τοῦ ἐκλεκτός scrib. ἐκ τῆς ἐπι καὶ τοῦ λεκτός.

35) Apollon. Synt. IV. 9. p. 330, 13. σύνθετόν φασιν τὸ ἐξ ὀξύτονου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετεληλυθός, παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον, quod tamen non in universum valere vel unum illud ἀγκλιετός manifestum fecit. Plura lege eximit Arcadius p. 86. τὰ παρασύνθετα καὶ φυλάττει τὸν τόνον καὶ ἀναβιβάζει, sed exempla non respondent.

pronunciandi populari. Concedam hoc (etsi est quod contra dici possit) de vocabulis quotidianis atque civilibus; sed obsoletorum quatenus erat existimatio? Ex scholae, inquit, usu per manus tradito. Mirum vero cur hujus gravissimae rationis nunquam nominatim meminerint neque in hac causa neque in aliis. Schol. II. III. 344. *διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ* — *Ἀρίσταρχος περισπᾶ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ οὕτως ἔχει ἢ παράδοσις. Καὶ ἔστι παρασύνθετον· τὸ γὰρ ῥῆμα συντεθεῖται ἐν τῷ χώρῳ μὲν πρῶτον διεμέτρεον*, pro quo si poeta aliud substituisset verbum, omnis illa argumentatio praecisa erat. Qua quum uteretur Aristarchus, manifestum fecit, certam notam, qua syntheta distinguantur a parasyntheticis, repletam sibi non esse. Ad nostram vero causam illa inutilissima est. Nam si ad hoc exemplum statuimus *ἐπακτὸς ὄρκος* scribi oportere quia dicitur *ἐπάγειν* et *προσάγειν ὄρκον τινί* γ. Rhoer. ad Porph. III. 16, 251. similiterque *ἐμποητός* et *εἰσποιητός*, quia *ἐμποιεῖν* et *εἰσποιεῖσθαι νόον*, tam rarum est, ut verbum et verbale cum eodem nomine constructum reperiat, ut de centenis aliis nihil constitui possit. Ac ne scriptura quidem constat; nam *εἰσποιητός* quidem legitur Dem. c. Leoch. 1088, 4. Epitaph. 1390, 8. Procop. Arc. I. 6. sed *εἰσποίητος* Isae. de Pyrrh. 43, 39. Lys. Fragm. LXXVII. (XXXIII. Bekk.) Dionys. de Isocr. XVIII. 576. T. V. *ἐμποίητος* Aesch. c. Ctes. 56, 39. etc.

§. 13.

Jam ad ultimum venio eorum, quae a Grammaticis tradita sunt. Schol. Od. XI. 274. *ἀνάπυστα* — *προσπαροξυντόως φησὶν ἐν τῇ καθόλου, περιττης οὔσης τῆς ἀνά ἀντὶ τοῦ πυστά, ἐξάκουστα*. Id autem contrarium est omnibus, quae de praepositionum pleonasmō accepta habemus, in quibus illud quoque numerandum Schol. II. V. 402. *καταθνητός περισῆ ἢ πρόθεσις* nam cum de verbo *καταθανεῖν* (demori) nihil unquam admonuerint, adjectivum propter accentum enotatum videtur. Neque tamen crediderim Herodianum *ἀναπυστός* scripsisse, primum quia verba *ἀναπνυσθάνομαι* et quo Homerus ipse utitur *ἀνείρομαι*, ostentui sunt, praepositionem

adjectivi non magis abundare quam in *διάπυστος*, *ἔκπυστος*, *περίπυστος*, *πρόπυστος*. Deinde quia multi Grammaticorum statuerunt, *ἀνάπυστος* cum particula negativa compositum esse, quae opinio vix potuisset existere, si contraria tonosis auctorem haberet Herodianum. Sed fortasse aliquis ignobilior *ἀναπυστά* scribi iussit, praepositionem supervacaneam esse existimans. Itaque quosunque appellamus testes, nos consilii incertos dimittunt dubiumque relinquunt, ne ipsi de discrimine synthetorum et parasynthetorum nihil certi habuerint, id quod jam illa de nomine *κάθαπτος* declarat dissensio. Sic enim Hesy chius scribi voluit ut *εὐγνωστος*, *δοριάλωτος* aliaque composita, de quibus nulla unquam fuit disceptatio³⁶). Philoxenus vero in Etym. M. p. 1, 37. de eodem Euripidis loco disserens *ἐκ τοῦ καθάπτω*, inquit, *γίγνεται καθάπτός*, decompositum esse arbitratus. Prioris sententiae comprobatores scripserunt *ἔφαπτον* id est *ἔφαρμα* Schol. Adv. 933. *λαμπρότης περίαπτος* Themist. Or. IV. D. et usitatissimum illud *περίαπτον* (*περίαρμα*), oxytonesis reservantes iis, quae quod jungi potest et solet significant, *ὄργανον καθάπτόν* Euclid. Introd. Harm. p. 2. et Athen. IV. 174. C. ubi conjuncte nominantur *ὄργανα καθάπτά*, *ἐντατά*, *ἐμπνευστά*, duo postrema Nicom. Harm. I. 5. Jambl. in Nic. Arithm. p. 172. *ἐντατά* Strab. VII. 316., *κῶλα ἐντατά*, quae extendi possunt Plat. Tim. 44. E. *τὰ δύσλυτα καὶ συναπτά* (plicatilia) *κλινίδια* Simplic. in Ausc. IV. 128. b. Nec tamen defuerunt, qui eandem tonosin ad alteram transferrent significationem: *τὸ χῶμα συναπτόν ἤδη ὀρῶντες* Arrian. Al. IV. 30, 3. ubi participio *συναπτόν* locus erat; *συναπτάς ποιήσομεν τὰς πράξεις* Aristot. Rhet. ad Alex. c. 32. *εὐχὴ συναπτή* collecta apud posteriores v. Reisk. ad Const. Porph. p. 201. et minus mo-

36) *Φιλαιακτός* Aesch. Suppl. 806. a Dindorfio toleratum esse miror, nec *ἐποίηῃσι* probem II. V. 466. ubi Aristarchus *ποιητοῖσι*, Zenodotus *ποιητήσι* scripsit. Schol. XVI. 636. *τὸ εἶδ' οὐ θέλονσι κατ' ἴδιαν προσφέρεισθαι ἀλλ' ἐν ποιῶν ἐποίητῶν*, *ἐπεὶ καὶ ἐποίηῃσι φησι παρωνύμως*, hoc est ut *δουρικτήτη*. *Δακτυλοδεικτῶν* Aesch. Agam. 1303. (1331.) quod Goettlingius de Acc. p. 313. vitiosis adnumerat, participium est, *manum intentans*, qui est gestus abnuentium.

bile Arist. Eccl. 508. *συναπτοὺς ἡγίας*, quod Scholiastes interpretatur *τὰς συναπτούσας καὶ δεσμύσας*. Quin etiam *περιαπτόν* (id est *περίαμμα*) scriptum est Poll. IV. 82. quod Jungermannus ferendum esse negat, et Psell. de Lap. p. 14. sed *περίαπτος* p. 38. Quod si merito praefertur propter crebriorem usum, ancipites haeremus in minus usitatis, quae intellectum duplicem, accentum eundem habent, ut *μεταλλακτός* quod in Aesch. Sept. 688. *mutatum* significat, in Pind. Fr. CCXLI. *mutabilem* sive *mutandum*³⁷⁾, similibusque per hunc sermonem sparsis, quaeque alia pro se quisque, si semel huc animum adverterit, haud magno labore expiscabitur. Jam possum vela subducere. Sed propter multiplices disputationis nostrae anfractus omnia, quae disserui, brevi in conspectu ponam. Quaestio erat de accentu verbalium. Quae quum aut syntheta sint aut parasyntheta, veterum sententiis consultisque haec acui statuimus, illa gravari. Sed quod caput est rei, qua ratione decomposita a compositis discerni queant, id neque illi perspexisse videntur, neque nobis scire contigit, neque omnino de omnibus sciri posse videtur. Si quis vero nos attendere jubeat ex duabus adjectivi partibus ultra quoque loco praevaleat, praepositio an adjectivum, et hinc definiri velit, utri sit imponendus accentus, is parum reputaverit hanc rationem longe a nostra intelligentia remotam et a Graecis ipsis neglectam esse, qui *ἀπενκτός* quidem dixere sed *ἀπενύχτος* omniaque polysyllaba sopito praepositionis accentu pronunciare coacti sunt. Has igitur in angustias compulsi duas illas constituimus regulas de oxytonesi potentialium et contrario absolutorum tenere, quarum neutra per omnia servatur, sed apparet tamen id ordinarium esse, quod secus est, extra ordinem. Idque vel hoc exemplo confirmare licet, quod in quadraginta novem, quae collegi, adjectivis cum praepositione *ἀπὸ* conjunctis sex nec plus reperiuntur oxytona, *ἀπενκτός*³⁸⁾, *ἀποδεικτός*, *ἀπαρρεστός* Simpl. in Ench. V. p. 74. *ἀποφαντός* Philo Legg. All. II. 70. B. *ἀποδεικτός* Aristot. Anal. Post. I. 10. p. 76, 33. et *ἀπωστός*, quod unum a potentiali significatione maxime sejunctum est.

37) Ἡ ἀντάλλακτος Porph. de Abst. I. §. 51.

38) Ἀπενκτὴ Heliod. VII. 25, 300. Lucian. Pseudol. §. 12, 69. T. VIII. Ἐπενκτὴ Suid. Hesych.

DISSERTATIO OCTAVA.

DE

F I G U R A E T Y M O L O G I C A .

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXII.)

DISSERTATIO OCTAVA.

DE FIGURA ETYMOLOGICA.

§. 1.

Vetus est praeceptio multumque celebrata: τὰ ῥήματα προσηγορικοῖς ὀνόμασι συντασσόμενα ἐξ αὐτῶν τῶν ῥημάτων παραγενομένοις αἰτιατικῇ προφερόμενον ἔχουσι τὸ τοιοῦτον ὄνομα, ἀδικῶ σε ἀδικίαν μεγάλην, ἔρω σου δριμὺν ἔρωτα, ἀπειθῶ σοι ἀπείθειαν ἀθεράπευτον etc. Philemo Techn. Verb. §. 9, 227. et Grammaticus Hermanni p. 416. Eamque constructionem atticam perhibent variisque signant nominibus; Josephus Synops. V. 532. T. III. τῶν ἀττικῶν ἐστὶν ἡ περιττολογία, ὡς τὸ λέγω λόγον, γράφω γραφήν καὶ τρέχω δρόμον. Eustathius p. 348, 30. τὸ ἀγοράς ἀγορεύειν ἀττικόν ἐστὶν ὡς τὸ βουλάς βουλεύειν καὶ λόγον λέγει — καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα παρονομασία, quod nomen quia perlate patet, distinctius a Schol. Dorvill. ad Plut. 517. ἀττικῇ παρήγησις appellatur, a Schol. II. XIV. 178. παρονομασία (sic) ἐτυμολογική, quae nomina si retinemus, id saltem meminisse oportet, persaepe nomen a verbo congeneri tanto disjunctum esse intervallo, ut similitudo soni penitus obliquescat. Quis enim in Cic. de Div. I. 35. ut flumina in contrarias partes fluxerint, vel Or. Vatin. c. 15. ut legati ex ejus ordinis auctoritate legarentur, parecchesin agnoscat? Eustathius saepius τρόπον ἐτυμολογικόν vocat p. 690, 50. 1141, 2. et 1298, 44. sive τρόπον ἐτυμολογίας p. 1173, 38. et 1278, 44. etc. de

quo veteres ita loquuntur, quasi studiose quaesitum putent. Schol. Ven. VI. 198. *τέμενος τάμον* — ἡ διπλή ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ *τέμενος* ἀπὸ τοῦ *τεμεῖν* et v. 201. τὸ *Ἀλήιον οἶος ἀλάτο* — ἡ διπλή ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ *Ἀλήιον*, eodemque modo ad L. IX. 137. et saepius. Atque huc non solum accusativos, ut nostrae aetatis Grammatici, referunt, *τείχος ἐτειχίσσαντο, δαίνυ δαῖτα, αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, οἶνον εἰνίζοντο, ἰδρωῖτα ὄν ἰδρωσα* etc. sed etiam ubi alii casus vel aliae orationis partes verbo ejusdem etymi adjunguntur, *πεπόλιστο πόλις, χυτὴν γαῖαν ἔχευεν, φαινήν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται, κλήθην κικλήσκων, πέρονασκε πέρον ἄλός* atque alia hujus modi exempla a Scholiographis sedulo animadversa. Neque incommode haec quamvis varie contexta uni subjiciuntur generi, quoniam omnia ab eadem licentia profecta sunt, qua Graeci ex concessio utuntur, nos autem ita abstinemus, ut perraro vocabula congenera et consona inter se committamus. Quousque autem haec constructio pertineat et quibus adstricta sit legibus, nemo illorum nos certiores reddit ac nescio an plerisque haec res parum provisiva fuerit. Certe quae Schol. ad Eur. Hec. 762. componit, *ἄττικῶς ὡς τὸ γράφω γραφήν καὶ λέγω λόγον, οὔτω καὶ πονοῦσα πόνον (ἄλλον)* et quae Schol. Pind. Ol. X. 86. *ὥσπερ φαμὲν ὑβρίζω σε ὑβριον, οὔτω καὶ ἔδικε μᾶκος ἀντὶ τοῦ μακρῶν ἐξόριψε ῥίψιν*, ex diversis generibus conflata sunt. Gregorius autem, qui de dial. att. §. 1. *λήρον ληρεῖν, μανίαν μαίνεσθαι, ὑβριον ὑβρίζειν, φυγὴν φεύγειν* profert, postremum exemplum non a veteribus sumsisse, sed prioribus parum subtiliter affinis videtur. Sed hunc subsequutus Astius ad Plat. de Rep. p. 316. *πομπὴν πέμπειν, ὑβριον ὑβρίζειν, φυγὴν φεύγειν*, in Atticorum *praecipue* libris creberrima esse statuit; eodemque auctore usus Boissonadius ad Eun. p. 331. cum Eunapii verbis *ἐγεγαμήκει γάμον τυραννίδι πρόποντα*, nihil haesitans confert *λήρον ληρεῖν* et *ἔρωτα ἐρῶν*, quorum prius dissimile, postremum, puto, commenticium est perinde ut *δουλείαν δουλεύειν* et *πόλεμον πολεμεῖν*, quae Weiskius de Pleon. p. 22. nescio cui adseribit simplicitati antiquae aetatis, *qua homines nec auribus nec mente satis acute sentiebant*. Et ab hoc

non multum discrepat Bernhardyi sententia Synt. p. 106. veteres Graecos nimis simpliciter βουλὴν βουλευεῖν, μάχην μάχεσθαι dixisse, postea autem id emendatum esse addito adjectivo. Verum βουλὰς βουλευεῖν (*consilia sunt consulta* Plaut. Truc. I. 2, 7.) et βουλὴν ἀρίστην βουλευεῖν eundem auctorem habent Homerum, nec dici potest ὕβρεις ὕβριζειν et similia antiquiora esse et impolitiora, quam quae appositum habent adjectivum. Sed universa causa melius cognoscetur, si hujus constructionis gradus et dissimilitudines et vim et varietatem exposuero.

§. 2.

Illa igitur nominum et verborum conjunctio, quam Technici arte quaesitam dicunt, plerumque tantum ab arte abest ut majoris sit operae eam evitare quam admittere. Nam ut nos dicimus *der Wind weht* sine ulla parechesis affectatione, similiter Graeci τὰ πνεύματα πνεῖ Theophr. Caus. V. 12, 4. non quia ornatus est, sed quia aliud non suppetit. Et item alia ὁδμὴ κέδρου ὁδάδει Hom. Od. V. 60. vel ὄξει ἀρωμάτων Hipp. π. Ἀφορ. p. 25. T. III. ὁ ὄναξ ἐδόρη Thuc. III. 116. φῦμα ἐφν Herodo. III. 133.¹⁾ αἰοιδὸς αἰείδει Odyss. I. 325. ἡ αὐλητρίς ἠύλησε Xen. Symp. II. 3. οἱ μάρτυρες μεμαρτυρήκασι Andoc. de Myst. p. 3, 19. ὁ κήρυξ κηρύσσει Dem. c. Mac. 1051, 21. quod non aliter comparatum est, quam ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνδρεῖός ἐστιν. Pariter vero praedicatum objecto definitur ὁ κήρυξ κηρύσσει τὸ πάτριον κήρυγμα Aesch. c. Ctes. 387, 23. addito adjectivo, quo nihil opus est si nomen ipsum significationem habet angustiolem verbo. Exempli causa πέμπειν, ut de pompa ducenda dici intelligatur, nisi ex universa sententia patet ut Arist. Rann. 1048. necessario πομπὴν adjiciendum est Thuc. VI. 56. Et ad hunc modum alia, ἀναθήματα ἀνατιθέναι Hipp. de Aer. et Locc.

1) Hippocrates modo ἐπὴν φῦμα φύη de Morb. II. 273. T. II. modo passive ἐμφυῖ de intern. affect. p. 469. (ἐμφυῖ ib. p. 455. et 552. ἐκφυῖναι de Off. Med. p. 51. T. III.) modo φύματα φύεται Aphor. p. 703. T. III. de intern. aff. p. 442. ἐφύη Prorrh. II. 202. T. I.

p. 563. T. I. γράμματα γράφειν Plat. Legg. IX. 858. C. διαθήκας διατίθεσθαι Dem. c. Steph. II. 1133, 14. γραφάς γράφεσθαι Lys. Apol. Erat. 95, 44. πρόκλησιν προκαλείσθαι Dem. 969, 3. μάζαν μάττειν Herodo. I. 200. πλάσματα πλάττειν Menand. Fr. Dem. p. 45. (ubi scribentis errore πέμματα editum) φόρον φέρειν Arist. Avv. 191. et εἰσφοράς εἰσφέρειν Lys. π. Σημ. 11, 37. χορηγίας χορηγεῖν Antiph. 138, 77.²⁾ χοῆν χεῖσθαι Odys. K. 518. quorum omnium non unum illud, quod exsignavi, extat exemplum sed plurima. In his igitur locis nomen eo valet ut quum multae res scribi, fundi, fingi, ferri possint, infinita verbi notio limitetur designatione rei actori subjectae. Itaque etiam ἀρχὴν ἀρξαι dicitur Herodo. VI. 67. Plat. Symp. 183. E. Andoc. p. 10, 73. Arist. Vesp. 557. ut ἰερωσύνην ἰερούσθαι Aeschin. c. Tim. p. 3, 30. βασιλείαν βασιλεύειν non item, quia illud verbum de multis rebus dicitur, hoc in una fixum et definitum est. Sed haud intempestivum videtur hoc quod affirmo, unius usitatissimi verbi λέγειν exemplo declarare; cui si adjungitur nomen λόγος, id diversam a verbo significationem habet; aut enim fabulam denotat vel narrationem, ἔλεξε λόγον Herodo. I. 141. λόγον εἶπε Appian. Civ. I. 101. λόγους λέγειν verba facere Paus. III. 13, 1. aut id quod latine dicitur *logi*, μὴ λόγους λέγε Eur. Med. 322. μὴ λέγε λόγον Arist. Ach. 288. μὴ ἔατε αὐτοὺς λόγους λέγειν Dem. c. Theocr. p. 1324, 4.³⁾ quod unde natum sit apparet ex plenius dictis ἵνα μὴ λόγον λέγω μόνον c. Lept. 485, 5. Polyb. XVII. 8, 4. cum tacita oppositione τῶν ἔργων, τῆς ἀληθείας, quae expressa est Dem. Ol. II. 21, 7. ὅμως μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργον δεικνύειν ἔξουσι. Neque dicere dictum idem valet quod simplex dicere. In hoc igitur genere ne levissima quidem abundantiae umbra residet. Ceterorum vero nullam arbitror reddi posse rationem, quae ad

2) Τριηραρχίας τριηραρχεῖν Dem. c. Steph. I. 1127, 15. his suspectius, nisi nomen numerale ex antecedentibus repetatur.

3) Thucyd. VIII. 14. λόγων λεγομένων ἰπὸ Ἀλικιβιάδου, cui quae Poppo apponit exempla, alieni sunt generis.

omnia conveniat, sed modo gravitati orationis consultum videtur, modo concinnitati, modo complures eodem loco concurrunt rationes, modo autem nihil quod causemur habemus nisi verba transitiva natura sua nominis adminiculum appetere, quod si aliunde sumi non potest, fingitur ex notione verbi lenocinante ipsa soni similitudine ut Anth. Pal. VII. n. 261. *τί πλέον εἰς ὠδῖνα πονεῖν, τί δὲ τέκνα τεκέσθαι*; Oppian. Hal. I. 599. *ὄρμαινονται Εὐξείνων μετὰ πόnton ἴν' αὐτόθι τέκνα τέκονται*. Hom. H. in Cer. 136. *ὑμῖν θεοὶ δοῖεν κουριδίουσ ἀνδρας καὶ τέκνα τεκέσθαι*. Odyss. XIX. 264. *ὀδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα κουριδίον, τῷ τέκνα τέκη*, et in ipso protueangelio *ἐν λύπαισ τέξη τέκνα*, non solum nullus nobis suboritur pleonasmī sensus sed potins pleraque illorum, si nomen deesset, manca viderentur. Neque dici potest eos, qui ita loquerentur, propriam verbi *τίκτειν* sequutos esse significationem, quae ex affini *τεύχειν* elucet quidem adhuc, sicut *παρere* nihil aliud esse videtur quam *parare*, sed jamdudum exolevit non minus quam latini et germanici verbi. His adnectimus vocabula rerum solemnium et sacrificialium *θυσίας θύειν* Plat. Civ. II. 362. C. Plut. V. Mar. XVII. Dio Chr. XII. 417. Xenoph. Eph. V. 11, 12. *μαντείας μαντεύεσθαι* Aesch. c. Ctes. 68, 39. *εὐχὰς εὐχεσθαι* Lys. c. And. p. 103, 4. *σπονδὰς σπένδειν* Eur. El. 514. *γάμους γαμεῖν* Herodo. IV. 145. *κόμους κομάζειν* Dio Cass. LXI. 4. p. 983, 1. omniumque notissimum *δίκην δικάζειν*. Hinc descendamus ad exempla a Grammaticis allata. Jam de homericis illis *βουλὰς βουλεύειν* et *μάχην μάχεσθαι*, non fortuitum esse videtur, quod prius tantummodo de consiliis publicis dicitur, alterum de illa pugna, quae vocatur Epinausimache sive *ἡ ἐπὶ ναυσί* Paus. V. 19, 1. ergo utrumque de certo quodam et noto genere rerum, id quod vulgo articulo significari solet *τὸν πόλεμον πολεμοῦντες* v. §. 3. quem jure suo omisit Euripides Or. 1174. *ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα*, id est *τοῦτον τὸν ἀγῶνα* ut Isaeus loquitur II. 26, 43. Quae vero cum homerico verbo conferri solent *pugnam pugnare* et *bellum bellare*, eorum prius non reperi nisi in Plauti Suppositis Amph. v. 17. alterum vereor ut reperiri possit. Graecis certe πό-

λεμον πολεμειν inauditum est; nec obstat quod apud Ap-
pianum legitur Civ. IV. 133, 14. πολέμους τε ἐπολέ-
μησαν ἐθνεσι καὶ πόλεσι καὶ κατώρθουν· accusativus
namque pendet ex verbo κατώρθουν, quod est totius sen-
tentiae primarium ceteris διὰ μέσου interjectis. Sed haud
praetermittendum Theocr. V. 23. ὕς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν
ἤρισε⁴), veteris proverbii segmentum anceps, cuius vestigia
mihi cernere videor in Ibyci verbis Fragm. XXXIX. 199.
ἔριδος μάργον ἔχων στόμα ἀντία δῆριν ἐνίοις κορύσσοι,
sic emendandis δῆριν ἂν ὕς κορύσσοι.

Ab his, quae exposui, plurimum differunt Gregorii exem-
pla, *μανίαν* sive *μανίας μαινῆ*⁵) et *λήρον ληρεῖς*, quae ab
Aristophane sumsit, tertiumque ὕβριν ὕβριζειν⁶), quod apud
Euripidem legitur Herc. 708. Bacch. 247. omnia autem pro-
feruntur ab indignantibus iratisve. Hisque adnumeranda *πλύ-
νον* (id est *πλύσιν*, puto) *πλύνεσθαι* Phryn. App. p. 58. et
κραγόν κευράζεται Arist. Eqq. 490. *κραγόν ὃ δὴ λέγεται
ἀνακράζοντες* Eustath. Epist. XIX. 164, 43. si vera est He-
sychii interpretatio *Κραγόν κραυγῆν*, quo intellectu *κράγον*
potius scribendum, sed Aristarchum et Herodianum *κραγόν*
scripsisse ἀντὶ τοῦ κραυγαστικῶς, Scholiastae testantur. Prae-

4) Ordinaria sunt ἡ ἔρις ἢ ἤρισε Strab. XII. 578. XIII. 675. δῆριν
ἀμεμφέα δηρίσαντο Apollon. IV. 1767.

5) *Μανίαν ἐμάνη καθ' ἡλικίας ἀπάσης* Himer. Ecl. III. 70. saepius
cum epitheto, *ἐρῶμένην* vel *ἀνήκεστον* Lucian. adv. Ind. §. 22. Achill.
Tat. VI. 13. 142. ut Seneca *insanire hilarem insaniam*.

6) In Aesch. Ostol. Fr. II. *Εὐρύμαχος οὐδὲν ἦσσανας ὕβριζ' ὕβρισμούς
οὐκ αἰνεσίους ἐμοί*, Porsonus et Jacobsius Leect. Stob. p. XXII. scribunt
ἐναισίους, quod dicitur quidem pro *πρέπων*, sed in bonam tantummodo par-
tem; praestat igitur *οὐκ ἀνασχετούς ἐμοί*, quae eadem verba conjunxit Eur.
Andr. 599. *ὕβριν οὐκ ἀνασχετόν* Herodo. III. 127. *Ὑβριν ὕβριζειν* addito
adjectivo legitur persaepe Demosth. p. 600, 20. et 614, 12. Dionys. Antt. I.
81. VI. 81. Aelian. V. H. VI. 1. et addito accusativo personae Dio Cass.
XLV. 28. Dionys. de Comp. XVIII. 126. ubi Reiskius praepositionem εἰς
inserit minime necessariam sed saepe appositam Eur. Iph. A. 970. Heracl.
18. His vicina *τὴν παροιμίαν ἢν ἡμᾶς πεπαρώνηκε* Julian. Fragm. III.
132. *τὰς ὕβρεις ἄς κατὰ τῶν φιλτάτων ἐπαρώνησε* Achill. Tat. VI. 19,
148. *τιμωρίαι ἄς ὕβριζον ἐς τοὺς Μεσσηρίους* Paus. IV. 14, 3.

ter haec unum est, ex paribus junctum *πόνους πονεῖν*, non illud, de quo Schol. Eur. loquitur, cum accusativo adjectivi copulatum, sed absolute positum, *πόνους πονεῖ καὶ νύκτωρ ἀγρουπνεῖ* Himer. Or. III. 17, 82. *ἄγνυται ἀνὴρ ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον τρομέων τ' ἐπὶ βουσί* Quint. Cal. XI. 212. *πείσεται πολλά καὶ δεινὰ καὶ πόνους πονήσει* Hippocr. de prisc. med. p. 37. T. I. (p. 25. Lind.) *τί μόχθους οὐδὲν οὔσα μοχθεῖς* Eur. Andr. 134. 7) Jam si haec cuncta ad genera sua revocamus, tria sunt; unum inevitabile omnibusque frequentatum, quo verbis transitivis apponitur nomen rei, in quam actio transit, hoc est accusativus objecti materialis; alterum concinnitatis cujusdam gratia ascitum, quo verbis absolutis associatur nomen vel actionis vel effecti generale, *εὐχας εὐχέσθαι, τέσσα τεκέσθαι* etc. Tertium ab affectu profectum, cujus pauca sunt exempla et definita, pleraque proprio quodam colore sermonis comici et proletarii tincta, *μανίας μαίνεσθαι* graviter insanire, *λήρον ληρεῖν* meras nugas loqui; quod emphaticum genus non publici esse saporis minimeque pro norma dicendi valere apertissimum est. Neque fas duco exemplis notis testatisque affingere nusquam lecta, qualia multa viri docti comminisci solent, *ἔρωτα ἐρᾶν, λύπην λυπεῖσθαι* etc. vix concessuri si quis ex Latinorum vocabulis forensibus, *censui censendo, servitutum servire, noxam nocere, cautionem cavere*, argumentum ducat eos *amorem amare* et ad hanc formulam alia dixisse.

§. 3.

Etenim ubi nomen per se ipsum verbi significationem neque circumscibit neque intendit, adminiculo opus est vel adjectivi vel pronominis vel articuli, quo rerum genus certum designatur; *αἰσχροὺς φόβους φοβοῦνται καὶ αἰσχρὰ θάρρηθαι θάρροῦσι* Plat. Prot. p. 360. B. *ἀσεβεῖν ἀνδρῶν ἀσεβήματα* Legg. X. 912. D. *ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν φιλίξετε πόλιν* Rep. V. 453. B. *ἐκ τῆς φυγῆς, ἣν ἐφυγεν ὑπὸ τοῦ*

7) Ambigua est constructio Andromed. Fragm. VII. *τοῖς ἐρωῶσι μόχθοι μοχθεῖς* *συννεπόνει*. Or. 1224. *συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους*.

Κλωδίου Plut. V. Cat. XL. fere ut ὑπ' αἰετοῦ δίωγμα φεύ-
 γων Eur. Hel. 21. τοὺς ἐπαίνους ἐπαινοῦμεν Plat. Gorg.
 483. B. τὰς βουλὰς ἐβούλευον Liban. Decl. T. I. 93. τὸν
 πόλεμον πολεμοῦντες Thuc. VIII. 57. μεθύοντες ἀεὶ τὰς
 μάχας ἐμάχοντο Ephipp. Athen. X. 422. D. ut ὁ σὺν γυ-
 ναιξὶ τὰς μάχας ποιοῦμενος Soph. El. 302. His respondent
 verba passiva cum eodem casu constructa, ὠφέλειται τὴν με-
 γίστην ὠφέλειαν Plat. Euthyd. 275. E. μακαρίαν ἀλοὺς ἄλω-
 σιν Plut. V. Caes. LV. αἰσχρὰν σωτηρίαν σώζονται V. Philop.
 XIX. vel subjecto uno τῆς τροπῆς εἴσω τραπέισης Stob. Ecl.
 I. 39, 1. p. 628. βλαστολογεῖσθαι βλαστολογία τὴν πρώ-
 τὴν ὑπὸ ἐνὸς ἐργάτου δεῖ Geopp. II. 46. 5. αἱ πεπάνσιες
 τῶν οὔρων ἐν ταῖς κρισίμοις ἐὰν πεπανθῶσιν, λύουσι τὴν
 νόσον Hipp. de Judic. VIII. 140. T. I. quo loco apparet scribi
 potuisse τῶν οὔρων πεπαινομένων, sed Graeci maluerunt
 saepe verbum cum nomine verbali construere potius quam cum
 eo, quo objectum actionis proximum significatur, τὴν τῶν
 χρημάτων εἰσπραξίν, ἣν εἰσέπραξεν ὑμᾶς Demosth. p. 750,
 5. τῆς ἐπανορθώσεως τῆς εἰρήνης, ἣν ἔδοσαν ἐπανορθώ-
 σασθαι p. 80, 29. quorum verborum constructio apparet ex
 p. 84, 6. τοῦ ἐπανορθώματος, ὃ ἐπηνωρθώσασθε. Idem-
 que declarat Plat. Legg. X. 855. A. ζημίαις ἐκτίσεις (οὕτω
 δεῖ) ἐκτίειν, quod nos brevius diceremus ζημίαν ἐκτίειν.
 Sed iidem etiam verbis auxiliaribus utuntur; neque in hoc usu
 apparet ullum aut aetatis aut dialecti discrimen. Pro δέησιν
 δικαίαν δέομαι Isaei de Her. Astyp. p. 78, 34. ἐμοῦ δέησίν
 τινα ἰσχυρὰν ἐδεήθη Aesch. Fals. Leg. 328, 43. δέημα ὁ
 μου δέεται Arist. Ach. 1028. Plutarchus in V. Tib. Graecch.
 c. VI. maluit πᾶσαν ἐποίησαντο δέησιν, Achilles vero Tatius
 IV. 7. synonymo usus est ἀξιῶ δικαίαν δέησιν. Thucydides
 modo σπονδὰς τρίτας τὰςδε σπένδεται VIII. 57. modo σπον-
 δὰς ποιήσασθαι I. 28. quod verbum plerumque pro verbis
 absolutis substitui potest, sicuti activa forma transitivis succe-
 dit πομπὰς πέμπειν et πομπὰς ποιεῖν Thuc. VI. 58. qui-
 buscum conferre juvat unius dictionis varietatem: τεῖχος ἐτει-
 χίσσαντο II. VII. 449. τειχίζειν τὰ τείχη Andoc. III. p. 28,
 38. ὅπῃ τείχεα ἐτείχεε Herodo. IV. 124. οἰκοδομοῦντες τὸ

τεῖχος Diod. XIII. 7. τεῖχος ἔδειμε et τεῖχος ἐποίηον Homerus, quibus insunt tria verborum genera, conjugata, auxiliaria, synonyma sive potius homocosema. Auxiliarium autem duas numeramus species, unam generalem, qua continentur verba faciendi et habendi, τεύχειν, ποιεῖν, τελεῖν, ἄγειν⁸⁾, ἔχειν, χρῆσθαι, alteram magis definitam neque omnium rerum actionibus aptam, de quo utroque genere in alio excursu exponetur, hoc autem loco tantummodo dicam, quantam ad causam pertinet. Etenim illud ὑβριν ὑβρίζειν multis modis variari potest, ὑβρι χρῆσθαι ut ἀτασθαλίη χρῆσθαι Herodo. II. 111. et ὑβριν ἀτάσθαλον ἔχειν Odys. XVI. 86. quod utrumque est verbum auxiliare indefinitae notionis; magis definita ὑβριν ὀφέλλειν Hesiod. Opp. 211. ὑβριν — φαίνειν Herodo. III. 127. quae etsi multo quam illa significantiora sunt, tamen auxiliariis adnumerari licet, quia alias aliis nominibus juncta de proprietate sua paullum aliquid remittunt et ipsa et synonyma eorum, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλειν Hes. Opp. 33. φιλόπλουτον ἄμιλλαν αὔξειν Iph. T. 413. 9) λατρείαν — τρέφειν Soph. Aj. 503. νηπιάκας ὀχέειν Od. I. 297. ἄφρονα μῆτιν ἀείρειν Anth. Pal. IX. n. 642. etc. Tertium locum obtinent verba homocosema, ὑβριν — τωθάζειν Himer. Or. VIII. 4, 592. ὑβριν — παροινεῖν v. Adn. 5. Atque hoc genus verborum Scholiastes Pindari Ol. X. 94. non inscite conjugatis equiparavit; ὡςπερ φαμὲν ὕμνῳ ὕμνον [Aesch. Ag. 1485.] οὕτω καὶ τὸ κελადήσομεν χάριν, id est, ὕμνον χαριστήριον, quanquam exemplum illud minus aptum est; nam

8) Ἄγειν νεῖκος Pind. P. IX. 54. κτύπον Eur. Or. 182. cui comparandum γόν ἡγηλάζειν.

9) Apollonius ap. Athen. VII. 283. F. πατρὸς ἐμεῖο σμφράδμουα θυμὸν ἀέξων. Nonnus XLVIII. 498. ὁμότροπον ἦθος ἀέξει etc. intransitive πένθος ἀέξει pro ὑπάρχει Quint. I. 117. Quibus conferri possunt verba consimilis significationis, ἐπενήνοθε, quod veteres interpretantur ἔπεσιν, ἐπίκειται, et τετροφέναι, non ut Homerus dixit, περιτέτροφεν ἄλμη, sed minus proprie τῶν ὤμων καθύπερθεν κύνειον κρὰς τέτραφε Simmias ap. Tzetz. Chil. VII. c. 144. κραδίην περιτέτροφεν ἄλγος Nic. Ther. 299. Ad idem genus pertinent πέρι κάλλος ἄητο, θάμβος ἄητο, δισοῦς μοι ἔρως περικίθναται Agath. Ep. XXV. νόος δὲ οἱ αἰσιμος ἀμμιθῆει Mosch. II. 107.

χάρις et *κελαδεῖν* nullam inter se habent significationis similitudinem. Sed utar alio: etymologice dicitur *οἱ στρατιῶται πολλὰς μεταβολὰς μεταβάλλουσιν ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων* Plat. Rep. III. 404. B. cum verbo auxiliari *λαμβάνουσι πλείους μεταβολὰς* Theophr. Caus. VI. 6, 6. et *ἀγρὸς καὶ ὕδωρ τὰς εἰς ἄλληλα ποιεῖται μεταβολὰς* de Ign. I. 705. Jam pro hoc est ubi synonymum substitui possit, aut nomen *μεταλλαγὰς* — *μεταβάλλει*, aut verbum *μεταβολὰς* — *ἀλλάττει*, postremo, ubi usus fert, homoeosemanton *μεταβολὰς* — *πλανᾶται* vel simile quiddam. Si quis vero dicit *πολλὰ σήματα μεταβάλλει*, id demum cum Pindarico *χάριν κελαδεῖν* conferri licebit, quia *χάρις* non proprie sed, si Scholiastam sequimur, per metonymiam significat *κελάδημα χαριστήριον*. Haec autem distinctio quorsum spectet, apparebit si dixero heterosema inter se conjungi posse, synonyma vero et homoeosema non magis quam conjugata, nisi apposito epitheto aliove temperamento. Itaque recte dicitur *βασκανίαν νοσεῖν* Heliod. III. 9, 121. sed ubi nomen meram verbi notionem iterat, additamento opus est, *νόσημα θερμὸν νοσεῖν* Galen. de Sanit. tuend. V. 11, 156. T. VI. de Diff. Morb. XIII. p. 15. T. VII. *νόσον ἰδίαν νοσεῖν* de Locc. Aff. II. 5, 423. T. VII. Plut. V. Nic. c. XVII. Simpl. in Epict. XIII. 140. neque aliter constare possunt synonyma et homoeosema *πάσας νόσους κάμνειν* Plat. Rep. III. 409. E. *ἐὰν κάμνη τινὰ νόσον* Aristot. Probl. V. 14. Sed *νόσον κάμνειν*, quod Buttmanñus Sophocli tribuit, merito rejicitur ab Hermanno ad Phil. 281. Neque labefactant hanc regulam, quae Matthiae affert Gramm. §. 408. p. 745. (910.) quippe ex alio genere vocabulorum sumta, quod §. 2. tractavimus, vel relativo copulata, quo epitheton compensatur. Praeterea quae enotavimus contra regulam juncta, parum certa sunt. In Plutarchi V. Aemil. c. IX. *μάχην ἐπολέμησε τὸ δεύτερον*, adeo mendosi sunt codices, ut hinc argumentum duci non possit. Euripides Herc. 436. *εἰ γὰρ σθένος ἤβων*, nomen non pro adverbio *σθεναρῶς* vel *ἠβητικῶς* posuisse videtur, sed ita ut praepositione explanari possit *κατὰ τὸ σθένος*. Herodoti verba VIII. 74. *περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον δέοντες*, Eustathius idemtidem affert, sed semper articulum

adjungit τὸν — δρόμον, quem qui hoc proverbio utuntur, non omittere solent, caetera variantes. Etenim brevissime dicitur *περὶ ψυχῆς θεῖν* Arrian. Ven. XVIII. 210. Dio Cass. LXXV. 6. p. 1261. cf. Siebelis. ad Paus. T. III. 67. plene τὸν *περὶ ψυχῆς δρόμον θεῖν* Arist. Vesp. 375. et omisso substantivo τὸν *περὶ ψυχῆς θεῖν* Anonym. Progymn. c. XI. 637. T. I. ed. Walz. Synes. Ep. IV. 162. C. Eunap. V. Julian. p. 121. (p. 69. Boiss.) *λαγῶς τὸν περὶ κρεῶν τρέχει* Zenobius IV. 85. pro quo femininum articulum substituunt Photius, Suidas et Arsenius Viol. p. 331. ut Polybius dixit *τὴν ἐσχάτην τρέχειν* XVIII. 35, 6. alii aut verbum aut nomen commutant τὸν *ὑπὲρ ψυχῆς ἀγῶνα τρέχειν* sive *δραμεῖν* Dionys. Antt. VII. 48. Philostr. V. Apoll. VIII. 2, 322. *πολλοὺς ἀγῶνας δραμεῖν* Herodo. VIII. 102. Eur. Alc. 489. *κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τρέχειν* Dionys. Antt. IV. 4, 642. τὸν *ἐσχατον κίνδυνον θεῖν* Plut. V. Fab. XXVI. ut Reiskius scripsit pro *παρὰ τὸν* —. Itaque non temere Eustathius articulum addit, quo non opus est nominibus iis, quae diversam a verbo significationem habent, *δόλιγον τρέχειν* Athen. XIII. 570. D. *λαμπάδα ζωῆς δραμεῖν* Epigr. Adesp. DCCXXXIV. οἱ *τὴν λαμπάδα διαθέοντες* Plut. V. Solon. c. I. atque haud scio an Herodotus *περὶ τοῦ παντός ἤδη θεόντες* scripserit omisso δρόμον, pro quo in codd. δρόμου scriptum est.

§. 4.

De genitivo autem, qui nomini verbali subjungitur, ut aliquid adjiciam, admoncor Matthiaci adnotatione ad Eur. Hipp. 810. (803.) *ἐκλύσαθ' ἄρμους, ὡς ἴδω πιεράν θεῖαν γυναικὸς ἢ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσε*, haec, inquit, *lectio suspicione non vacat; neque enim θεῖαν ἰδεῖν dixisse videntur veteres, quum θεῖα sit actio spectandi, sed θέαμα, et θεῖα ac θέαμα absolute dici solent non adjuncto adjectivo*. Verum nihil frequentius est quam *θέαμα δεινὸν ἰδεῖν* vel cum alio epitheto Plut. V. Rom. XIX. V. Aem. Paull. XIX. Themist. Or. X. 135. A. Achill. Tat. IV. 20. Xenoph. Eph. III. 2, 78. Galen. Ther. ad Pis. XI. 252. minus tritum *ὄραν δυσθέατον θέαμα* Aesch. Prom. 69. nec desunt constructionis etymolo-

gicæ exempla : *ὄραματα* — *ὄραθέντα* ¹⁰⁾ Artem. I. 11, 24. *θέαμα* — *θεώμενοι* Athen. XIII. 607. D. Galen. de Us. Part. VIII. 10, 664. Zosim. I. 7. ¹¹⁾ Nec *θέα* actionem videndi significat sed id quod sub visum cadit hisce locis : *τὰς θέας* — *θεᾶσθαι* Plut. V. Cat. XXXIX. *ἐν τῷ θεάτρῳ θεῶνται τὴν* — *θέαν* Dio Chr. XXXI. 631. *ἐπὶ θέαν ἦν θεάσονται* Zosim. II. 5. *κατεθεώμην τὰς ἀμυθῆτους θεωρίας τῶν ἐπὶ γῆς πάντων* Philo de Spec. Legg. p. 776. B. et substituto synonymo *ἰδεῖν τὴν ἡδίστην θέαν* Heliod. V. 11, 187. *εἴδομεν θέας θεαμάτων* Herodian. III. 8. p. 68, 31. quos si quis auctores asperratur, subvenit Plato Phaedr. p. 250. B. *μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν εἶδον*. Neque differunt *διαπορεῖν κοινὸν ἀπόρημα* Theophr. H. Pl. IX. 19, 4. et *κοινήν ἀπορίαν ἀπορεῖν* Caus. I. 16, 9. *ἡ ἀπορία ἦν ἀπορεῖς* Plat. Prot. 324. D. *πολὺ διάστημα διεστῶτες* Athen. XI. 488. E. et *τὴν ἴσην ἀφέστηκε διάστασιν* Galen. de Simpl. Fac. I. 2, 169. T. XII. Sed illud potius disceptandum, quid significetur addito genitivo *πιερὰν θεῶμαι γυναικὸς ὄψιν*, cui multi sunt qui conferri possint loci, sed plerique ambigui. In Eur. Bach. 1184. (1230.) *λεύσω γὰρ αὐτῆς ὄψιν οὐκ εὐδαίμονα* Hermannus amplectitur Scaligeri emendationem *αὐτὴν* scribentis, quo probato accusativi appositionis loco sunt, ut *εἰσορῶ Πυλάδην ἠδεῖαν ὄψιν* Or. 725. Et in Dionys. Antt. V. 25. *ποθῶν αὐτοῦ θεάσασθαι τὴν τελευταίαν πρόσοψιν* cod. Vat. praebet *αὐτόν*, ut legitur Eur. Helen. 564. *ἰδοῦσά σε παννυστάτην πρόσοψιν*. Sed extant tamen certa genitivi exempla : *οὐκ ἂν θεάσαιντο τὴν τοῦ καλοῦ ὄψιν* Hermes Stob. Ecl. I. 22, 480. *μόνον τὴν θέαν αὐτῆς πρόρῳθεν ἀφορῶντες* Plut. de Fac. Lun. XXV. 83. *ἰδεῖν τὴν Ἀπόλλωνος ὄψιν* Diog. III. 2. *τὴν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν* Thucyd. VII. 44. His igitur locis omnibus nomina *θέα* et *ὄψις* significant *θέαμα*, rem in conspectu positam ut omisso genitivo

10) Linea interposita significat omissum a me epitheton.

11) Polyb. I. 26, 9. *θεώμενος ἐπὶ τὴν ὄψιν*, quod cum *θεᾶσθαι ἐπ' αὐγὰς* conferri nequit, in *θέμενος* mutandum; *θεῖναι ἐπὶ τὴν ὄψιν* III. 3, 6. et 98, 9.

φοβεράν ὄψιν προσιδέσθαι Aesch. Pers. 48. ὀρώοντας ὄψεις
 ἄς ἤδιστα ὁ νέος ὀρᾷ καὶ ἀκούει πραττομένας Plat. Legg.
 X. 887. D. Itaque illud γυναικὸς θάαν ἰδεῖν sic accipiendum
 ut Aristot. H. Ann. IV. 8, 13. ὀφφραϊνόμενοι τῆς ὀσμῆς
 αὐτῶν. Sed quaeritur, num illis nominibus tum quoque uti
 liceat ubi ipsa, ut Matthiae vocat, actio videndi significatur.
 Id alienum quidem ab Euripidis, quo de agit, loco, quia ἡ
 πικρότης non inest in visu sive spectione sed in re, quae
 conspicitur; convenit vero in alterum ἰδοῦσά σε πανυστάτην
 πρόσοψιν, cujus ad exemplum non verear dicere ὀρθῆν σε
 πρόσοψιν προσβλέπω pro ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς. Testem
 hujus constructionis proferre non habeo, sed similitudinem prae-
 bent verba affectuum. Etenim his quoque qui adjungitur casus
 persaepe ambiguum est, motumne animi intestinum denotet
 an rem, qua is excitatus est motus. Exempli causa δέος ἀδέες
 δεδιέναι Plat. Symp. 198. A. κενὸν φόβον πτώσσειν, δεδοι-
 κέναι, φοβεῖσθαι Oppian. Hal. IV. 590. Eur. Suppl. 548.
 Troad. 1165. et de timore intelligi potest et de terriculamento,
 nam φόβος in utramque partem dicitur. Jam vero in quae-
 sitionem venit, num Graeci ita loquuti sint κενὸν φόβον αὐ-
 τὸν φοβοῦμαι frustra cum timeo, vel cum genitivo φόβον
 αὐτοῦ φοβοῦμαι. Prius dici posse adducimur vocabulis alio-
 rum affectuum, φιλῶ μιν παντοίην φιλότητα, τοσοῦτόν σε
 ἔχθος ἐχθαίρω v. Boisson. ad Aristaen. p. 528. ἔλεον αὐ-
 τοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ Synes. Ep. LVII. 197. A. ἐκπληξίς ἦν
 ἐκπλήττονται οἱ ἄνθρωποι τοὺς τὰ μεγάλα πράττοντας
 Philostr. V. Soph. II. 25, 612. τῆς φιλίας, ἦν ἐφίλουν αὐ-
 τὸν Aristid. Or. XII. 89. T. I. Genitivum autem rei nullo
 modo admitti posse arbitror, sive additur substantivo adjectivum
 sive deest, nisi ita mutata significatione, ut genitivi in locum
 supponi possit adjectivum, ut in proverbio quod Schol. Eur.
 Or. v. 6. affert, Ταντάλου φόβον φοβοῦμαι, minime signi-
 ficatur Tantalum timeo, sed timeo id quod Tantalus pertimescere
 dicitur sive Tantalico quodam timore angor. In Ep. Petri III.
 14. τὸν φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, terriculamenta eorum
 ne extimescatis; Soph. Phil. 1251. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον,
 id quod timendum esse dicis non pertimesco, cujus ad simi-

litudinem Terentianum illud *hunc scio mea gavisurum esse gaudia* reddi potest τὸ ἐμὸν γῆθος γηθήσει, ut τὰ ὅμοια ἐμοὶ χαίρων Achill. Tat. VII. 16, 167. commutari potest cum τὰς ἐμὰς χαρὰς χαίρει. Nec ab hac sententia dimoveor exemplo Lycurgi c. Leocr. p. 154, 49. οἱ ταῖς διανοίαις μὴ πνήξαντες τὸν τῶν ἐπιόντων φόβον, cujus loci insolentia jam dudum offendit Criticos, primum Reiskium qui διὰ τὸν φόβον correxit, tum Heinrichium, qui post πτήξαντες inseruit ἀλλ' ἀνδρείως ὑπομείναντας. Posteriores interpretes, quae pro tralaticia scriptura afferunt, ἀρὰς ἀνοσίους ἀρᾶσθαι, πράξεις βιάιους πράττειν et cetera hujus notae, nihil aliud comprobant, nisi eos ignorasse omnino quid disceptetur; neque Graserus, vir perspicax, satis errorem cavit Spec. Adv. p. 90. Verba per se ambigua sunt; nam et hoc significare possunt *nunquam eo timore percussi quo qui hostes aggredi jubentur*, et illud οὐ τὸν ἀπὸ τῶν ἐπιόντων φόβον, sed nemo hinc colligat pro φοβοῦμαι σε dici posse τὸν φόβον σου φοβοῦμαι, nisi objective. Procopius autem Arc. I. p. 6. Orell. οὐδὲ (τὸ) τοῦ συνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος, hoc significare videtur *ne mariti quidem (regis) majestatem reverita*, ut Maximus v. 325. Διὸς σέβοντες σέβας, Homerus Epigr. IX. αἰδεῖσθαι Διὸς σέβας, Aeschylus Eum. 700. τοιόνδε ταρβοῦντες σέβας, id est Areopagum; quanquam hoc ipsum nomen interdum animi affectum significat, ut et ὅπις in utramque partem dicitur et id in uno eodemque loco Od. XIV. 82. οὐκ ὅπιδα φρονέοντες οὐδ' ἐλεγκτύν, et paullo post καὶ τοῖς ὀπίδος δέος ἐν φρέσι πίπτει, illud de animi sensu, hoc de causa timoris ut Ἐρμεω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν Theocr. XXV. 4. θεῶν τρομέων ὄπιν Anth. P. Append. N. 129. id est ultionem. Item nego Σωκράτους vel τὸν τοῦ Σωκράτους ἔρωτα ἐρῶ valere pro simplici *amo Socratem*, sed id significabit aut id quod Socrates amat amo, aut Socratico aliquem amore amplector, ut ἡσθῆναι τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς Synes. de Regn. p. 14. D. τὴν τοῦ δικαίου ἡδονήν Aristot. Nicom. X. 2. p. 1173, 30. ὕπνον νενικημένος εὐδειν Plut. Alex. c. XXXII. λύκων ὠρυσθμὸν ὠρῦσθαι Longus II. 26. θρηγεῖν τὸν τῶν κυνῶν θρηῆνον Aelian. H. Ann.

X. 41. θαναματοποιῷ ἔπαινον ἐπαινείσθαι Lucian. Zeux. §. 1. βάδισμα παρθενικῆς βαδίξειν Bion. XV. 20. τὴν Σειρήνων ὑπόσχεσιν ὑπισχνείσθαι Sext. c. Gramm. I. 223. ἴρηκος ἔρετριώσασα πορείην Nonn. XX. 252. στρατηγοῦ θάνατον ἀποθνήσκειν Plut. Comp. Sull. IV. qui genitivi genus quoddam rerum significant et cum adjectivis commutari possunt, ὁξὺν θάνατον ἀποθνήσκειν Plut. V. Crass. XXV. διπλοῦν θάνατον τέθνηκε Achill. Tat. I. 13, 25. τὸν ῥᾶστον θάνατον τελευτᾶν Dionys. Antt. IV. 76.¹²⁾ et licentius etiam Nonn. VIII. 403. ὤλετο λόχιον μῦρον, et XL. 121. ἀποφθίμενοι διερὸν δρόμον, cum verbo activo ὁ με κτείνας κρυπτὸν φόνον Epigr. Adesp. CCCCLXXV. φόνος ὃν τις φονεύει ἕτερον καὶ ὃν αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φονεύεται Schol. Eur. Hec. 332. Sed pro *Dionem occidit* nullo pacto dici potest τὸν τοῦ Δίωνος φόνον ἐφόνευσε, nam hoc significat aut ὄνπερ ὁ Δίων ἐφόνευσε τρόπον aut ὃν ὁ Δίων ἐφονεύθη, quo intellectu apponi potest praepositio ut Philem. Fr. CXVIII. 429. ἀπόλλυμαι κατὰ μυδὸς ὀλεθρον, sed plerumque non necessaria et interdum plane importuna est ut Lucret. III. 570. *moventur sensiferos motus* et in Heracliti dicto ζῆ πῦρ τὸν γῆς θάνατον καὶ ἀῖρ τὸν πυρὸς θάνατον Max. Tyr. XLI. 4, 286.¹³⁾ quod et reciprocari potest ἡ γῆ ἀποθνήσκει τὴν πυρὸς ζωὴν vel φθείρεται τὴν πυρὸς γένεσιν, quam oppositorum et pugnantium conjunctionem minus mirabitur qui legerit Eur. Troad. 936. ἃ δ'εὐτύχησεν Ἑλλάς, ὠλόμην ἐγώ· et Liban. Decl. T. II. 415. ὁ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πενίαν πλούσιος. His ita explicatis inter omnes conventurum puto, παιδων στέργω πόθον Anth. Pal. XII. n. 145. etsi brevius dici potest παιδὰς στέργω, tamen non hoc significare sed παιδικὸν ἔρωτα ἐρῶ sive ᾧ παιῖδες στέργονται, *pueriles amores*

12) Hoc mire variavit Homerus ἀπωλόμεθ' αἰτὴν ὀλεθρον Od. IX. 303. ἀπόλωλε κακὸν μῦρον I. 166. κακὸν οἶτον ἐλίσθαι II. III. 417. φθίσεσθαι κακὸν οἶτον Od. XIII. 384. cf. Adn. ad Aj. 1058.

13) Alio modo dicitur τρεῖς ἐλάφους ζῶει λακέρζα κορώνη, *Nestora vivere*, quod Wyttenbachius ad Plut. Sept. Sap. 936. non, inepte confert cum graeco τὸν ἡμίονον τρέχεις.

consector, ut de contrario genere amoris *στέρω θήλων έρωτα* Meleagr. Anth. XII. n. 41. Aeliani verba H. Ann. XIV. 25. *θήραν ίχθύων εκείνην θηρώσι* sic accipienda sunt quasi scriptum esset *ίχθυοθηρίαν τοιαύτην*. Sed τὸ *Καλλιρόης θήραμα θηρώσας* Charit. VI. 4, 139. periphrasis est personae.

§. 5.

Quo frequentius est ipsum amoris nomen, tanto major copia talium dictionum, *έρῶν έρωτα θερμόν, γενναϊον, σφοδρόν*, addito genitivo rei quae amatur Plut. Symp. II. Quaest. II. 10, 69. Galen. de Adm. Anat. I. 1, 25. T. V. Aelian. H. A. VI. 15. Lucian. de M. Peregr. §. 20. Themist. XVIII. 224. B. Oppian. Hal. V. 454. Julian. Misop. p. 347. B. Xenoph. Eph. II. 3, 34. Procop. Arc. IX. 74. Sed de hoc ipso casu incertum est unde pendeat, ex nomine an e verbo; pro illo afferi potest, primum quod casus personae saepe deest *έρωσθηναί παραπλήσιον έρωτα* Aelian. H. Ann. VI. 15. *ούτος (έρῶς) έστιν ὃν οἱ φαῦλοι έρωσι* Plat. Symp. 181. B. et constructio verborum, quae genitivum non regunt ut *τήνου τὸν κλύμενον κατετάκετ' έρωτα* Theor. XIV. 26. Alterum vero ne excludatur obstant loci ii, in quibus verbum relativo subiectum est: *τοις μὲν μετεμέλησε τοῦ έρωτος, ὃν ήράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου* Lucian. Seyth. §. 11. *ὁ έρωσ, ὃν τῆς Λαοδαμείας έρω* Philostr. Her. II. 674. pro quo substitui potest *ὃν — έσχε* ut Eur. Hipp. 337. et quod in Plat. Phaedr. 240. D. *ἀκούων (ὁ έρωστής) ἀπτόμενος καὶ πᾶσαν αἰσθησιν αἰσθόμενος τοῦ έρωμένου*, genitivus aperte a verbo regitur, non a nomine. Alia est de accusativo dubitatio, actionemne significet an objectum, quod dicitur, actionis. Quam in rem producam aliquot eorum verborum, quae statum et motum significant; nam haec quoque cum nominibus ejusdem vel etymi vel significationis conjungi solent: *ἀνάγκη τὰς πόλις τὰς τάς θεῖσιν κέεσθαι νοσερωτάτην* Hipp. de Aer. et Locc. T. I. 531. (333. Lind.) *πόλις ἀντάρκη θεῖσιν κειμένη* Thucyd. I. 37. quod schema Scholiastes peritropen vocat; *στάσεις ἴστασθαι παραβόλους* Plut. de Soll. Ann. XII.

161. τὴν Ἴνουῦς στάσιν ἐστάναι Eur. Bacch. 883. ἀποστή-
σεσθαι διπλῆν ἀπόστασιν Thuc. III. 13. ἀναβῆναι τὴν ἀνά-
βασιν Plat. Rep. VI. 519. D. et cum 'duplici accusativo ἢ
ἀνάβασις, ἣν Ξενοφῶν αὐτοὺς κατήγαγε Arrian. Alex. I.
12, 5. ἀσφαλῆ βάσιν στήσας τὴν κύλικα Athen. XI. 272.
A. ἔχεις οὖν ὅ, τι χρῆσις ἢ ὅποι θήσεις (αὐτὰ) καλλίονα
θείσιν; Plat. Rep. V. 479. C. Eodemque modo dici videtur
προσκαθίζω θάκον οὐκ εὐδαίμονα Eur. Hel. 895. κλωπι-
κὰς ἔξει ἐδρας Rhes. 895. id est θάκῃσιν, ἐνεδρεῖαν, ut Pro-
cop. Arg. XV. 114. προσεδρεύειν ἀνδραπόδη προσεδρεῖαν,
unde non procul abest latinum *residere ferias denicales*, κα-
θῆσθαι θάκους πενθητηρίους. Sed Aesch. Prom. 397.
νέας θακεῖν ἐδρας, Eur. Troad. 108. ὃ μοι θάκους, οὓς
θάσσω, magis ad significationem loci, ubi sedetur, inclinant,
sicut σέλμα ἦσθαι etc. dicitur; τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει
Rhes. 740. alii de somno, alii de cubili accipiunt, adsumta
praepositione. In eadem causa versatur nomen τάξις, quod
modo actionem significat: ὑπὲρ αὐτοῦ στρατεῦσθω καὶ τὰς
πολεμικὰς ταπτέσθω τάξεις Plat. Legg. IX. 878. D. quod
uno verbo παραταπτέσθω absolvi poterat, sed similiter dicitur
ut M. Anton. VI. 41. οὔτε θεῶ ἔγκαλέσαι οὔτε πρὸς ἄν-
θρωπον στήναι στάσιν πολεμίου, modo locum λιπεῖν τὴν
τάξιν, ἣν ἂν ταχθῆ ἔν τῷ πολέμῳ Aesch. c. Ctes. 381, 7.
quod hic praepositione caret ut δεξιὸν τεταγμένοι κέρας Eur.
Suppl. 657. alibi sibi adjunctam habet, ἐκλελοιπότες τὴν τά-
ξιν, ἐφ' ἣν ἐτάχθησαν Epict. Diss. I. 9, 24. εἴ με ὁ στρα-
τηγὸς ἔταξεν εἰς τινα τάξιν Lysias p. 137, 33.¹⁴⁾ quomodo
Herodotus dixit IX. 20. ἔχοντες στάσιν ταύτην, ἐς τὴν (cod.
ἐπ' ἣν) ἔστημεν, nec raro libri variant v. Interpp. ad Lucian.
Dem. Enc. §. 44. p. 429. T. IX. adeo nullo sententiae dis-
crimine ut Plutarchus V. Phoc. XXVI. 27. utramque constru-
ctionem conjunxerit ἀπολελοιπὸς ἣν ἐτάχθης ὑπὸ τοῦ στρα-
τηγοῦ τάξιν καὶ πάλιν ἐφ' ἣν σαυτὸν (i. e. αὐτὸς σὲ) ἔτα-

14) Idem bis genitivo usus est, τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος, quod
Reiskius p. 524. non attentasset, si meminisset Athen. I. p. 5. E. τῆς
τελευταίας τετάχθαι τάξεως.

ξας¹⁵). Haec igitur et similia nomina multorum locorum sententiam ita ambiguum reddunt, ut vix duo idem sentiant. Ita ex omnibus, quae ad Thucyd. I. 3. τὴν στρατείαν ταύτην ξυνῆλθον apponuntur exemplis, nobis ne unum quidem ad rem convenire videtur, sed conferendum potius Plat. Symp. 197. D. τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων ξυνιέναι vel Dionys. Antt. IV. 27, 207. παρατάξεις ἄλλας ἐπ' ἄλλοις συνίστασθαι pro παρατάξεις — παρατάξασθαι Himer. Ecl. V. 25, 150. aliaque ad Aj. v. 290. allata. Item Aj. 979. τὴν ἀφ' ἡλίου κέλευθον φανείς sine dubio aliter intelligi debet, quam quod interpretes apponunt El. 1273. φιλιτάτην ὁδὸν φανείς. Nam illud viam significat, quae calcatur, hoc itionem, adventum, φιλιτάτην ἄφρξιν ἀφικόμενος, ut βάσιν — ἐφίστασθαι v. ad Aj. v. 42. προσόδια — προσιέναι Arist. Avv. 858. τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου — ἀπαλλάσσεται Plat. Rep. VI. 496. E. Ceterum verborum, quae percurrimus, standi, sistendi, sedendi, surgendi, cum nominibus congenitis consociatio creberrima Grammaticos permovit, ut quae toties copulata vidissent, ea naturae quodam vinculo contineri crederent. Priscianus L. XVIII. 5, 56. p. 129. *quum dico curritur, cursus intelligitur, et sedetur sessio et ambulatur ambulatio; quae res in omnibus verbis absolutis necesse est ut intelligatur, ut vivo vitam, ambulo ambulationem, curro cursum;* quae exempla omnia ab ipso conficta sunt praeter quod Comici iratos ita loquentes inducunt: *faciam mei memineras dum vitam vivas*¹⁶). Prisciano affinis est Galeni error, qui quod Hippocrates aliquoties dixit ἐβησσε ξηρὰ βηχία de Morb. III. 317. T. II. etc. hinc argumentum duxit, idem substantivum, ubi desit, extrinsecus addendum esse de Diffie. Resp. II. 8, 858. T. VII. quod si valeret, omnibus similiter dictis adhibendum foret, ἡμεσε ξανθά, πτύειν πέποινα, οὔρησε λευκόν etc. Profecto si Aelianus H. Ann. XIV. 20. scripsisset βήττουσι ξηρὰν omisso

15) Schol. Aesch. Pers. 267. τάξω αὐτοὺς τὸν μέγαν τρόπον — μὴ λάβης ἔξωθεν τὸ ἕατά, ἀλλ' ὡς φάμεν τάττω τάξιν.

16) Apud Graecos nihil simile legitur; nam Plat. Tim. 89. C. μέχρη χρόνου, οὗ βίον οὐκ ἄν τις εἰς τὸ πέραν βιώη, longius distat.

quod additum est βῆχα, id ipsum cogitatione comprehendi deberet, ut in similibus, τὸν λάκωνα ἐξελίττειν Arrian. Tact. p. 73. ed. Blanc. τὴν αὐτὴν ἐσκευασμένος etc. quibuscum nostri Grammatici perperam componunt neutra μείζονα πηδᾶν. Neque Homerus quum diceret νήγρετον εὔδειν, in animo habuit quod alibi additur ὕπνον, sed neutro indefinito usus est, ut σιγᾶς τὸ χάλκεον Paul. Sil. Ep. LXXVI.

§. 6.

Aliam disceptandi causam affert appositio. In Apollon. Epist. XIV. 395. πῶς ἂν μου κατεγινώσκετε; χαλεπὴν κατὰ γνῶσιν* manifestum est post interrogationem aliquantisper suspendi orationem, denuoque inferri χαλεπὴν (γε) κατὰ γν. pro χαλεπὴ γ' ἂν ἦν αὐτὴ ἢ κατὰ γν. Nec minus aperta appositio Plat. Hipp. Maj. 291. C. ἡμῶν καταγελάσεται — πονηρὸν γε γέλωτα, et Eur. Iph. A. 1374. αἰρεθεὶς ἐκῶν — πονηρὸν γ' αἴρεσιν* aliaque particula interjecta Xenoph. Eph. I. 14, 26. ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, quae non eo modo cohaerent quo proxima ἦρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα. Item in Themist. Or. XIII. 177. B. σὺ μὲν Ἀλκιβιάδου ἦρας, πενιχρὸν ἔρωτα καὶ ιδιώτην, recte arbitror comma interpositum esse¹⁷). Verum Plut. V. Pomp. XLI. ἐπεστράτευσαν ἐπὶ τὴν Πέτρον οὐ πάνυ τι ἄμεμπτον στρατείαν, verbum non absolute positum videtur sed ita ut nomen regat, quemadmodum dicitur πάσας στρατείας ἐστρατευμένος. Id apertum est, in Eur. Bach. 913. (953.) κρύψει σὺ κρύψιν ἦν σε κρυφθῆναι χρεῶν nomen et verbum non minus arcte cohaerere, quam in Aelian. H. Ann. V. 2. Κρήτη τὴν κρύψιν τὴν ὕμνουμένην κρύψασα αὐτόν. Et apud Pindarum quoque Pyth. I. 196. οὐδέ μιν φόρμιγγες κοινωνίαν μαλθακὴν παίδων ὀάροις δέχονται, accusativi

17) Achill. Tat. IV. 15, 14. Γοργίας ἀπολώλεκε σε; Τίνα τ' ἔτην ἀπόλειαν; et Eur. Ion. 536. τὸν συναντήσοιτά μοι — Τίνα συνάντησιν, ambigi potest utrum accusativi a verbo, quod praecedat, suspensi sint, an ab eo quod audiri potest, λέγεις, ut Iph. A. 1347. δεῖν' ἐν Ἀργείοις βοᾶται Τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.

non videntur appositionis locum obtinere dativo ὄροις ex verbo δέχονται pendente, sed potius ab hoc ipso regi δέχονται μιν κοινωνίαν μαλθακὴν ὄροις id est τοιαύτην κοινωνίαν sive δέξιν δι' ἧςπερ κοινωνὸς ἔσται ὄροις, ut Eur. Iph. A. 1181. δέχομαι σε δέξιν ἢν σε δεξασθαι χρέων Long. Past. IV. 5. ἐδεξιοῦντο αὐτὸν πᾶσαν δεξίωσιν. Et cum verbo neutrali Aristid. VIII. 54. θυσιῶν αὐτῷ κοινωνοῦσι τὴν ἀκριβῆ κοινωνίαν. Horum igitur constructio nihil ambigui habet. Sed nonnunquam tamen veteres ita loquuti sunt, ut, quo modo casus nominis cum verbo cohaereat, perdifficile sit divinare legentibus quidem; nam audientes facilius intelligerent. Sic Eur. Troad. 359. Ἐλένης γαμεῖ με δυστυχέστερον γάμον, in ambiguo est utrum hoc significetur γαμεῖ με δυστυχῆ γάμον ut νίκας καλλίστας νενικηκὸς αὐτοῦς Plut. V. Per. IX. et similiter dicta, an potius γαμεῖ με — δυστυχῆ γε γάμον, ut Plut. Lucull. XXXVIII. Σερουιλίαν ἔγημεν οὐδὲ τοῦτον εὐτυχῆ γάμον, et nomine proprio postposito V. Sull. VI. γαμεῖ γάμον ἐνδοξότατον Καικιλίαν, et V. Mar. c. VI. γάμον ἔγημε λαμπρόν οἰκίας ἐπιφανοῦς Ἰουλίαν, quam constructionem cur Schaeferus ad Vol. II. 94. nonnihil poetici coloris habere dicat, parum perspicitur. Sed de plerisque aliis verbis nulla esse potest dubitatio quin utrumque accusativum pariter regant, λοξὰς κινήσεις τὸν δάκτυλον κινοῦσι Galen. de Adm. Anat. II. 9, 61. μιμήσεις πονηρὰς μιμοῦνται τοὺς πολεμίους Plat. Legg. IV. 705. D. ἀσπιάσασθαι τὴν θυγατέρα τοὺς τελευταίους ἀσπασμούς Dionys. Antt. XI. 37. ζημιώσω σὲ παντοίαν ζημίαν Julian. Ep. LXIX. 120., τῆ τιμῆ, ἢν ἐτίμα τοὺς — Dio Cass. LXX. 3. ὅτε σὲ ἐτίμησε τοιαύτην τιμὴν Epict. Diss. I. 29, 49. ταύτην τὴν τιμὴν ἐκθειάσαντες τὸν πατέρα Herodian. IV. 3. πυρία αὐτὴν τρεῖς πυρίας Hipp. Mul. I. 712. T. II. τοῦτον ἔλουσε τὸ ἀγνὸν λουτρόν Procop. Arc. I. p. 6. ὁ πορφυρίων λούεται τὸ τῶν περισσερῶν λουτρόν Aelian. H. Ann. III. 42. ac frequentissime, παίειν et τύπτειν τινὰ πολλὰς πληγὰς et similia Antiph. Or. IV. 127, 1. Soph. Ant. 1308. Xenoph. Eph. III. 2, 35. τὸν Ἑλλήσποντον ἐπίκετο τριηκοσίας πληγὰς Herodo. III. 35. ῥαπίξει με πληγὴν θυμοῦ

γέμουσαν Achill. Tat. I. 25. κτύπησε κράτα μελέαν πλαγάν Eur. Or. 1466. ubi nescio cur Matthiae ex duabus constructionibus confusa dicat, quae legitime conjuncta sunt¹⁸⁾.

§. 7.

Hac disputatione id actum est, ut infinitam exemplorum varietatem generatim describerem regulamque constituerem, qua licita et illicita judicentur. Sed quoties veteribus hac constructione sine audientium offensione uti licuerit et quo in genere scribendi, nostrae conjecturae non est, nisi quod apud historiarum scriptores, Thucydidem et Xenophontem multo pauciora, quam apud poetas, oratores et philosophos reperimus exempla. Obversatur haec scribenti Gersdorffii adnotatio, (*Beitrag zur Sprachcharacteristik des N. T.* p. 15.) orationem de Halonneso inscriptam a Demosthenicis cum aliis rebus, tum etiam immodico etymologicae syntaxis usu discrepare; nam decies positum esse verbum cum nomine cognato; Demosthenem autem id rarissime fecisse nisi aut testium aut legum verba referret aut *μιμητικῶς* loqueretur aut cavillaretur aut ira effervesceret. Ex quo apparet Theologum doctissimum in ea fuisse sententia, ut hanc constructionem colorem quendam antiquitatis et significantiae habere crederet. Verum exemplis iis, quae attulimus, aliisque innumerabilibus perspicue intelligitur, eam ab omnibus in omni genere et ratione sermonis receptam planeque ordinariam et quotidianam fuisse. Atque illae tot tamque subtiles exceptiones et praescriptiones ne conveniunt quidem exemplis, quae verus et germanus Demosthenes in una, quam exempli causa nomino, oratione pro corona cumulavit: πόλεμον — πολεμῆν p. 231, 24. προῶγμα — διαπροάττεσθαι p. 233, 9. λόγους — λέγειν p. 240, 1. παθος — πεπονθότες p. 241, 3. συμπολεμῆν τὸν πόλεμον

18) Aristoph. Eqq. 995. τὴν δωριστὶ ἀρμόττεται τὴν λύραν, Bernhardt Eratosth. p. 55. inter certissima iterati articuli exempla refert conjungens τὴν δωριστὶ λύραν. Quae sit verborum constructio, clare docet Plat. Lach. 188. D. ἀρμονίαν καλλίστην ἤρμουσμένος οὐ λύραν ἀλλὰ —

p. 254. ἀρχὴν — ἀρχεῖν p. 264, 28. ἐπιδόσεις — ἐπιδοῦναι p. 285, 19. χάριτας — χαρίζεσθαι p. 306, 28. ἀγωνία — ἀγωνίζεσθαι p. 314, 14. λειτουργίας — λειτουργεῖν p. 315, 20. λόγον ἐκ λόγου λέγειν p. 329, 19. quae omnia sine ulla aut affectus aut cavillationis significatione, neque ex aliena persona dicta sunt. In una pagina Or. c. Laer. p. 939, 5. ter hoc schema recurrit; item ex una et continenti Platonis in Gorgia disputatione septendecim exempla proferri possunt, tria p. 520. duo p. 521. D. quatuor p. 522. B. totidem p. 523. unum p. 524. B. tria p. 525. Quid igitur fiet illi decreto, quod Schaeferus¹⁹⁾, Weiskio orationis de Halonn. defensori, tanquam clypeum objecit? Certum est, quod Plato probaverit, Demosthenem non dedecere; ac ne suspicionem quidem molestiae, quam nobis haec densa eorumdem verborum frequentatio offert, veteribus obortam esse, colligitur ex hoc, quod effugiis, quibus uti poterant multis variisque, usi non sunt. Subsistam in unius dictionis exemplo. Philostratus V. Ap. II. 29. p. 81. τὰς ἐρωτήσεις τῶν καταπλεόντων ἐπιποῦντο εἰ λησταὶ εἰσι, verbum auxiliare supposuit pro synonymo, quod legerat in Thueydidis loco sibi ad imitandum proposito I. 15. τὰς πύστεις — ἐρωτῶντες, alii conjugatum substituunt οἷας εἰκὸς τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι Lucian. Alex. §. 32. πεῦσιν τινὰ πυνθέσθαι Synes. Ep. LXVIII. 206. C. ἐρώτημά τι ἐρωτᾷ Aesch. c. Ctes. 64, 6. Plat. Gorg. 466. B. Hipp. de Fract. p. 79. T. III. Plut. de Soll. Ann. XXXV. 201. Philostr. V. Ap. VI. 10, 139. et ἐρώτησιν Galen. T. XVIII. P. I. 227. aut etiam nomine homoeonymo utuntur, τί κωλύει τοιοῦτους ἐρωτᾶσθαι λόγους Galen. de Sang. in Art. VII. 728. T. IV. Jam si quaeritur, quid horum omnium elegantissimum sit, difficile quidem est de Graecorum sensu iudicium facere, sed hoc tamen in aperto positum, verba auxiliaria ad perspicuitatem et evidentiam nihil conferre, gravius autem eandem notionem bis iterari, verbo et nomine, quanquam crebro usu attenuatum est; postremo vocabulorum synonymo-

19) App. ad Dem. Vol. I. 130. Additamenta Gersdorffii p. 526. nescio an Schaeferum fugerint.

rum consociatione (ἄλμα ὕστατον θορεῖν, ἤλυσιν πυκνήν βαίνειν, τρίποδας ὁδοὺς στείχειν) tantummodo formam orationis variari, homoeosema vero eam vim habere, ut actionis cuiusque momenta et quasi gradus nota quadam propria distinguant. Velut illud Philostr. V. Ap. IV. 13, 150. τῆς μήνιδος ἦν ἐμήνισας, quis non sentiat differre aliquid ab Heliod. V. 2, 205. τῆς μήνιδος, ἦν ἀγανακτεῖ? graviusque dici ab eodem II. 33, 101. λυπεῖ με λυπήν ἀνίατον, quam Aristot. Nicom. VII. 4. ἵνα μὴ πονήσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ ἔλκειν λυπήν? distinctiusque ξεῖν τὴν ἀισχροῦν ἐπιθυμίαν Xenoph. Eph. II. 1, 31. et ὀχθήσαι μέγα πένθος Quint. III. 451. quam cum verbis auxiliaribus et congeneribus? Sed his omis-
sis, quae magis sentiri quam explicari possunt, ad alias hujus epalleliae species transgrediar.

§. 8.

Accusativo objecti, de quo §. 1. dictum est, respondet dativus instrumentalis βέλεσι βάλλειν Odyss. XVI. 277. Zosim. III. 50. κληῖδι κλείσαι Od. XXI. 241. ἰσῶσι σταθμῶ Herod. II. 65. καλύπτρῃ καλύψασθαι Quint. XIV. 45. φέρεσθαι φορεῖω Zosim. V. 2. etc. quae quum legimus, vix sensum capimus communis verbi nominisque originis. Nec raro additur adjectivum: λυμαίνεται λύμαις ἀνηκέστοις Herodo. VI. 12. θυρῶσαι μεγάλαις θύραις Arist. Avv. 613. μεμύρωμαι μρωμασιν ἀγαθοῖς Eccl. 1152. omnia vos bonis auctibus auxitis Liv. XXIX. 27. omissum a Plauto Most. I. 3, 115. unguentis unguenda. Horum unum θυρῶσαι θύραις Bernhardy Synt. p. 193. diversa miscens pleonasmis adnumerat; quid vero redundat si dico pugione eum pupugit? Certe nec verbum, quod summam rei continet, nec nomen, quo demto illi necessarium subtrahitur complementum. Equidem ne illa quidem huc retulerim στέφειν στεφάνῳ Anth. Pal. VII. n. 657. πλοίοις ἐπιπλώσαντες Herodo. VIII. 129. quia naves longas intelligi noluit, sed magis in pleonasmis speciem incurrunt πλωῖξεν ἐν νηυσί Hesiod. Opp. 634. προῖσαι πυρί Homero placitum et Tragicis Antig. 201. Herc. 1151. καθαιδομένη πυρί Quint. I. 17. etc. illud complendis nu-

meris assumptum, hoc significantiae causa, ut opinor; et ex coëlementatis δεσμοῖς δῆσαι Eur. Heracl. 861. 20). Plus vero offensionis habet dativus ille Aelian. V. H. VIII. 15. *Χαιρωνεῖα τοὺς Ἀθηναίους νίκη ἐνίκησε Φίλιππος*, pro quo vel *μάχη ἐνίκησε* vel *νίκη μεγάλη ἐνίκησε* dici oportebat, longaque aliud substituit Stobaeus hunc locum referens Flor. XXI. 6. p. 176, 29. *ἤνικα ἐνίκησε*. Apud Dionem Cass. LVI. 3. p. 810, 78. *ναυτιλία ναυτίλασθαι, τέχνας τε ἀσκήσαι καὶ δημιουργίας ἐπιτηδεῦσαι*, ubi praeferam quod Reimarus proposuit *ναυτιλίας*, quem casum scriptor addidisse ex supervacaneo videtur, quia caetera verba suo quodque accusativo instructa sunt. Praeterea quae reperiuntur dativi ex abundantia adjecti exempla, ea vero propriis quibusdam reguntur rationibus. Etenim aut nomen magis definitum est verbo ut *τὸ τάξι τεταγμένον* Plat. Gorg. p. 506. D. *id quod ordine collocatum est, γάμω γεγαμηκῶς* Dem. p. 1002, 12. *qui rite confecit nuptias, υἱὸς γόνῳ γεγονῶς* p. 1095, 22. *εἴ τις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος* Hipp. de Aer. et Locc. p. 554. *φύσει πέφυκεν ὁ ὕπνος ψύχειν* de Flat. p. 583. v. ad Phryn. 754. aut haec cumlatio ad emphasin pertinet certis formulis adjunctam, *σπουδῇ σπουδάξειν* Phot. Cod. LXXX. 113. quod cum *πόνον πονεῖν* §. 1. conferri licet; et contrarium *παίδιᾳ παίζειν* Plat. Phaedr. 265. D. quibus interpositum est *σπουδῇ παίζειν* v. Jacobs. ad Achill. p. 790. Tertium *φυγῇ φεύγειν*, quod persaepe legitur sed nunquam sic ut simplex *φεύγειν* de victis militibus, sed per translationem, fugientium modo, hoc est, omni contentione aliquid defugere atque abhorere, *φυγῇ φεύγειν τὸ γῆρας* Plat. Conv. p. 195. B. ubi Rueckertus p. 122. pleraque aliena affert omissis necessariis *φυγῇ φεύγει τὰ πράγματα* Aristid. Or. Plat. II. 153. T. II.

20) *Δῆσαι ἐν πέδαις* Herodo. I. 86. Plat. Legg. IX. 882. A. Xenoph. Anab. IV. 3, 7. Aeschin. Fals. 340, 67. Plut. V. Artax. c. XVIII. quod Herodoto V. 77. recte restitutum videtur pro *ἐς πέδας*, eademque praepositio nuper addita est Arist. Eqq. 367. *δῆσαι ἐν τῷ ξύλῳ*, sed non desideratur Xen. Cyr. V. 1, 6. *σιδήρῳ ἐδέδεντο*. *Ἐν δεσμοῖς δῆσαι* Dio Cass. XL. 41. et *πεδῆσαι* Oppian. Cyn. II. 346.

τὰ ἐργαστήρια Liban. Decl. p. 136. T. IV. ἀπὸ τῶν βιβλίων
 Lucian. adv. Ind. §. 16. p. 17. T. VIII. Neque id unquam
 proprie dictum reperi sic ut Alexandrini usurparunt Jerem.
 XXVI. 5. οἱ ἰσχυροὶ ἐκόπησαν καὶ φυγῆ ἔφυγον, quod ge-
 nus multa apud illos reperiuntur, ἀπειλῆ ἀπειλεῖν, φθορᾶ
 φθορῆναι, ἀφῆ ἀνάπτεσθαι haud aliena illa ab emphasis ra-
 tione sed aliena tamen a Graecorum graeciensium consuetu-
 dine, cui nihil fas est praeter ordinem affingi; quis enim, quia
 Latini dicunt *occidione occidere*, hinc argumentetur dicta esse
 quae nunquam leguntur, *lectione legere*, *auditione audire*,
 quod si unquam usurpatum esset, sine controversia idem vale-
 ret, quod *fama et auditione accipere*, sive *fando audire* cum
 tacita oppositione eorum quae alia ratione accipiuntur. Atque
 hujus oppositionis sive verbis expressae sive cogitatione adum-
 bratae vis ea est, ut oratio et gravior fiat et distinctior ut in
 Esaiae verbis VI. 9. ἀκοῆ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε καὶ
 βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε· quanquam politioris ser-
 monis auctores hoc ἀκοῆ ἀκούειν usi non sunt sed synonymis
 vel homoeosemantis ἀκοῆ τε κλύειν λένσσειν τ' ὄψιν *coram*
audire et praesentem videre Philoct. 1412. αὐτοὶ ὀρέομεν —
 λόγοις ἐπυνθανόμεθα Herodo. II. 148. et cum verbis dicendi
 οὐκ ἂν εἴποιμι λόγῳ Achill. Tat. VIII. 14, 188. *verbis ex-*
primere non possum vel ut Photius Cod. CLXXIX. 209. οὐδ'
 ἔστι λόγῳ παραστήσαι, sed illo modo μείζω ἢ τῷ λόγῳ ἂν
 τις εἴποι Demosth. 68, 20. κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ Eur. Suppl.
 844. Item cum verbis agendi ἦν ἔργῳ ταῦτα πράξῃς Isoer.
 Phil. p. 166, 120. et ἔργῳ ἐξεργάσαντο Dio Chr. Or. XX. 498.

§. 9.

Neque solum perspicuitatis ratio habita est et significan-
 tiae sed etiam, si verbo praecedenti aut sequenti nomen addi-
 tum esset necessarium, aequabilitatis membrorum causa Graeci
 verbo, quod nullo additamento egeret, adjunxerunt nomen af-
 fine, λόγῳ εἰδέναι καὶ ὀμιλίῃ ὀμιλέειν Hipp. de Articc. p.
 149. T. III. λόγῳ μὲν λέγουσι, ἔργῳ δ' οὐκ ἀποδεικνῦσι He-
 rodo. IV. 8. λόγῳ μὲν λέγουσιν — ἔργῳ δὲ ἐστὶν οὐδείς Paus.
 VIII. 11, 4. ὧν ἔργῳ πεποίηκε, τούτων ἐν λόγοις κρείσις

γίνεται Dem. c. Lept. 483, 22. λόγῳ εἰρημμένα — ψήφῳ κεραιμένα c. Euerg. 1146. καὶ λόγῳ δημηγορεῖν καὶ ἔργῳ ποιεῖν Dio Cass. XLVI. 22. ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς πράξεσιν ἔργων Plat. Soph. 234. E. ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον — τὰ δὲ ἔργα τῶν πραχθέντων Thuc. I. 22. etc.²¹) Quae cavendum est ne cum dissimilibus componantur. Differt enim Soph. Phil. 55. ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων eo quod dativus non ex participio pendet sed utrumque ex verbo finito, ut Plat. Legg. X. 885. B. ὅσα λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει λέγων ἢ πράσσων. Gorg. 512. E. καταχόσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις λέγων καὶ παρακαλῶν. — Phaedon. p. 75. D. ἐπισφραγίζομεθα ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι. Galen. de Temper. II. 6, 627. T. I. οὐ γὰρ ἔστιν οὐδ' ἀψάμενον ἀφῆ ὀντ' ὀφθαλμοῖς θεασάμενον ἐξευρεῖν τῆν κρᾶσιν, quod quomodo accipiendum sit, manifestius faciunt imitatores, Alexander Trall. VIII. 1, 388. οὔτε τοῖς ὀφθαλμοῖς θεάσασθαι οὔτε τῆ ἀφῆ ἐπιστῆναι δυνατόν· et Stephanus in Hipp. T. I. 89. ἀπτομένοις τῆ ἀφῆ καυσώδης ὑποπίπτει ἢ θερμασία, ubi genitivus participii substitui potest.²²) Itaque neminem hoc errore implicari oportet, ut Graecos germanos ἀφῆ ἄψασθαι sic dixisse autemet, ut Alexandrini solent χαρᾷ χαίρειν, ἐπιθυμῖα ἐπιθυμεῖν, φόβῳ φοβεῖσθαι, a quo diversa sunt longeque differunt φόβῳ πεφοβημένος "Hρης Nonn. XXX. 251. ἐκφοβηθεῖς αἷμα-

21) Male λόγῳ interpretantur in orationibus publicis (ἐν τοῖς λόγοις) maleque τὰ ἔργα τῶν πρ. quasi per se consisteret, cum λέκτρον ἐνῆς conferunt. Plato Legg. V. 736. B. λόγῳ — οὐκ ἔργῳ πραττόμενα, Soph. Phil. 546. οὐ βουλευματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα, Demosth. 185, 11. τὰ διὰ λόγον φοβερά — ἔργῳ πραττόμενα. Paulo aliter Antiph. 125, 3. οἱ λέγοντες — ἢ πρᾶξις τῶν ἔργων, quod dici poterat τὰ ἔργα τὰ πραχθέντα Dem. 476, 15. τὰ ἔργα καὶ τὰ πεπραγμένα ib. 393, 21. et 540, 1. Αἰ ἀλήθειαι τῶν πραγμάτων Isoer. ad Nic. 24, 46. τὸ ἔργον τοῦ δικαιώματος Thuc. VI. 79.

22) Hipp. de Vuln. Cap. p. 357. T. III. ταῦτα καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι καταφανέα ἔστιν ὀρῶντα γινώσκειν, duo postrema epexegetis continent utique supervacaneam.

λωτίδος φόβῳ γυναικός Eur. Andr. 962. etsi in utroque genere dativus a verbo regitur. Eodem modo synonyma conjunguntur Plat. Legg. III. 413. C. μεταδοξάζουσιν ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες, quae composita sunt ἐκ παραλλήλου, ex timore — si quid pavent. Verum ambigua videtur constructio Soph. Trach. 175. ἐκπηδᾷ φόβῳ ταρβοῦσα, et Oed. C. 1625. ὀρθίας ἔστησαν τρίχας φόβῳ δείσαντες, neque satis apertum Plat. Legg. XI. 933. C. καθάπερ παῖδας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων δειμαίνοντες φοβοῦσι, utrum participium, ut interpretes statuunt, ad παῖδας referri oporteat, an absolute positum sit *terrícula objicientes*, conjunctis synonymis ut paullo post p. 934. ἐν φόβοις δειλιάς, Aesch. Sept. 225. φόβος ταρβόσυνος etc. Verum δείματι περιέκασι Apollon. IV. 1339. ὄργῃ χολωθεῖς Eur. Dan. Prol. 40. ita copulata sunt ut latina *timore perterritus, terrore pavens*, neque non poterat ille verbo finito uti, sicuti γόοισιν ἐξώμωξε Antig. 428. τεθρόνηται γόοις Phil. 1401. θεῖν δρόμῳ Thuc. IV. 31. VI. 100. Xen. Hell. V. 4, 51. Arist. Avv. 192. Plut. Comp. Philop. c. II. Appian. Annib. c. XXXIX. Synes. Ep. CIV. 245. C. aliisque locis v. Merrick. ad Tryph. v. 299. pro quo nusquam legi δρόμῳ δραμεῖν sive τρέχειν, quemadmodum Latini loquuntur *currículo currere*, sed accusativus ita invenitur epitheto adjunctus Liban. T. I. 689. ἔτρехε δρόμον ὑπὸ θεῶν ἐπαινούμενον.

§. 10.

Ad has rationes distinctionis oppositorum et concinnitatis incisorum accedit tertia, quam nescio quo modo appellem, nisi attractionem (ut recepto utar) notionum. Hujus generis sunt nomina membrorum, quibus agimus et sentimus apposita verbis agendi et sentiendi qua conjugis qua sejugis, ποσὶ πηδᾶν, στόματι ἄδειν, ὄμμασι θεᾶσθαι Eur. Ion. 232. ὄσσοισιν ὄρωμένῳ ἀπροτίοπος Maneth. II. 19. de quo breviter dixi ad Aj. p. 223. Hisque non absimilis parallelia substantivorum generalium et adjectivorum specialium τῷ χρώματι μέλας Theophr. Hist. Pl. III. 18, 12. κηρόσος τὴν χροῶν Paul. Aeg. I. 95. Lucian. Fug. §. 19, 321. τῇ χροῶ φαιόν Athen. IX.

371. A. φαιοὶ κατὰ τὴν χρ. Galen. de Simpl. Fac. XI. 49, 367. T. XII. λευκὴ κατὰ χροῖαν Diosc. Mat. I. 1, 10. quod nomen cum verbo infinito commutari potest λευκὸς ἰδεῖν Plat. Tim. 83. D. *niveus videri*, neque raro in quarto ponitur casu cum adjectivo ejusdem stirpis vel simplici πλήθος πολλά Hipp. de Carn. 425. T. I. πολλά πλήθει Plat. Phaedon. 111. A. πλήθει πολλά Pherecr. Athen. III. 96. B. Lucian. Zeux. §. 8. πλήθει πλείους Aristot. H. A. VI. 2, 5. Theophr. Caus. I. 17, 3. κόσοι πλήθος Herodo. I. 153. τοσοῦτοι τὸν ἀριθμὸν I. 180. ut latini *totidem numero*, et cum numeralibus ipsis *tria numero*, quod Graecis usitatissimum, licet damnet Bernhardy Synt. p. 119. τρία τὸν ἀριθμὸν etc. Arist. Avv. 1243. Demosth. p. 425, 17. Aristot. Pol. V. 2, 3. Paus. III. 5, 3. etc. ac majore etiam abundantia Diod. XVII. 77. τὸν ἀριθμὸν οὐκ ἔλαττον οὔσας πλήθει τῶν —. Tum nomina quantitatis: μεγέθει μέγιστος Aristot. H. Ann. V. 19. (22.) 1. μεγάλη τῷ μεγέθει Mirabb. c. CXIV. μικρὰ τὸ μέγεθος de Part. Ann. III. 14. p. 675, 28. μικρὸν τοῖς μεγέθεσι Meteor. I. 3. p. 339, 34. pro quo posteriores μικρομεγέθης susceperunt, Soran. de Muliebr. p. 85. Xenocr. de Aquat. c. 26. τὸ μέγεθος μέγας Achill. Tat. II. 15, 39. βαιοὶ τοῖς μεγέθεσι Athen. III. 118. C. μικρὸς μᾶκος Arist. Ach. 909. etc. cf. Wytttenbach. ad Plut. T. I. p. 56. Wesseling. ad Herod. I. 51. Ellendt. ad Arrian. T. II. 222. Siebelis ad Paus. T. I. 256. qui quod T. III. 272. scienter adnotat Pausanian in hac constructione adjectivum subjungere substantivo, non in universum valere vel ista exempla approbant, ex quibus simul illud intelligitur, quantopere casus, numerus, articulus varientur. Cetera per mantissam addam: σιάζων τὸ πόδε Clem. Protr. I. p. 2. (6.) τραυλὸς τὴν γλώσσαν Liban. V. Demosth. p. 4, 1. ὀφθαλμῶν τυφλός Hipp. Praedict. II. 185. T. I. tum composita τὸ χροῖμα λευκόχρως Id. π. Ἄφορ. p. 30. T. III. εὐώδες τῆ ὄσμῃ Aristot. Mirab. c. XII. εὐωπις τὸ ὄμμα Aelian. H. Ann. VIII. 12. χαροποὶ ἐξ ὄμματος Poll. V. 69. sive ταῖς ὄψεσι Georr. XIV. 16, 2. XVIII. 1, 3. ἀμβλυωπὸς τὰς ὄψεις Athen. X. 435. E. cui similis est verbi constructio κατηφῶ (κατωπιῶ) ὄμμα Eur. Med. 1012. Et ex alio genere Ἀργεῖος γένος v.

Dobr. ad Arist. Avv. 108. qui similiter πάχος, μῆκος, πλάτος, sine articulo poni scribit nescio utrum ab omnibus an ab illis quos nominat; si prius, errat. Hinc non procul distant παραρρήτοὶ ἐπέεσσι, in quo postremum redundare animadvertit Eustathius 769, 58. ἀδύνατον ῥηθῆναι λόγῳ Basil. de leg. script. XVI. 64. ed. Sturz. et cum infinitivo verbi vel syzygi vel synonymi πιθανὸν πιστεῦσθαι Maxim. Tyr. XVI. 1. 286. οὐ φατὸν λέγειν Arist. Avv. 1696. οὐ ῥητὸν αὐδαῖσθαι Aesch. Prom. 766. 23) Huic ad speciem quamvis simile Aristid. Or. XX. 261. T. I. οὔτε λόγῳ ῥητὸν οὔτε ὄψει βεβαίως καταληπτὸν, re differt plurimum quippe exaequandae periodo ascitum ut Hipp. de Art. p. 151. T. II. οὐκ ὄψει ἰδεῖν οὐδ' ἀκοῇ πυνθίσθαι, Leg. p. 7. T. I. ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ γνώμῃ νοῆσαι, De dieb. jud. 154. T. I. ὁκοῖα καὶ τῷ σώματι ἐποίεε καὶ τῇ γλώσση ἔλεγε, Thucyd. II. 34. γνώμῃ τε μὴ ἀξύνετος εἶναι καὶ ἀξιώσει προήκειν, Aelian. H. Ann. VI. 63. καὶ ἰδεῖν ὄξυωπέστατος καὶ ὠκιστος ἀκοῇ, Diod. XII. 43. νέος μὲν τὴν ἡλικίαν ἀλκῇ δὲ διαφέρων, Lucian. de Luct. §. 16. φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ὄψιν ἐρῶντιδωμένος, Herodo. III. 110. τὰ θηρία καὶ τέτριγε δεινὸν καὶ ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα, Plut. de Def. Graec. VIII. 311. πρεσβύτατον χρόνῳ καὶ δόξῃ κλεινότερον, Lucian. Hipp. §. 5. ὕψει ὑψηλότατος καὶ φωτὶ φαιδρότατος, Aret. Cur. Acut. I. 6, 220. εἰς μάλθαξιν κοιλίας μαλθακώτατα καὶ εἰς δύναμιν δυνατώτατα, sed omissa praepositione mixtisque casibus Aelian. H. Ann. IV. 19. καὶ ἀλκὴν ἄλκιμοι καὶ ψυχῇ θυμοειδέστατοι, Aret. Sign. Diut. I. 15, 117. χροῖῃ μελάγχλωροι καὶ βρομωδέες τὴν ὄσμήν. Et in periodo tricoloro Lucian. de Dom. §. 1. μεγέθει μέγιστον καὶ κάλλει κάλλιστον καὶ φωτὶ φαιδρότατον, Theophilus Ath. XII. 563. A. κάλλει καλῆς, μεγάλη μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς, ex quo Grammatici nostri vitiose colligunt κάλλει καλός seorsum dici posse ut μεγέθει μέγας, pro eo ac si ut magnitudinis, ita pulcritudinis quoque diversi sint quasi gradus et sua cuique

23) Similiter verba ostendendi et videndi componuntur: δεινὸς ἀθροῖσαι Maneth. IV. 465. δηλώσοιμ' ὄραν Oed. T. 792. τεμαίρει ἰδεῖν Pind. Nem. VI. 14.

mensura. Eadem verborum ratio: τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδὼν ἢ τοῖς ὠσὶν ἀκούσας ἢ μυκτῆρσιν ὁσφραϊνόμενος Philo de Merc. Meretr. 862. D. Tetracoli exemplum praebet Maximus Tyr. XVII: 9, 329. ἀόρατον ὀφθαλμοῖς, ἀρρήτον φωνῇ, ἀναφές σαρκί, ἀπευθές ἀκοῇ. In monocolis autem si qua reperiuntur adjectiva synonyma, quae neque quantitatem significant neque numerum, substantivi potestas circumscripta est proprio epitheto ἐναγῆς τοσοῦτοις ἄγεσι Phalar. Ep. VIII. 42. θηριώδη δειλίαν δειλός Aristot. Nicom. VIII. 6. p. 1149, 8. κακὸς πᾶσαν κακίαν Plat. Civ. VI. 420. D. ποικίλον πάσας ποικιλίας Tim. p. 50. D. τὴν μείζω σοφίαν σοφός Apol. p. 20. D. τὴν αὐτὴν δουλείαν δοῦλος ἦν Epict. IV. 1, 9. quod congruit cum verbi usu τὴν — δουλείαν δουλεύει, sicut ἀκίνητος τὰς πέντε κινήσεις Plat. Tim. p. 40. B. non aliter dicitur quam πᾶσαν κίνησιν κινεῖται Theaet. p. 181. E.

§. 11.

De quarta quadam constructionis etymologicae ratione quid putem, non quid contendam, ponam. Etenim Aristophaneum illud πόνῳ πόνηρος Arist. Lys. 466. Vesp. 466. quod Photius ad epitasin refert, σφόδρα πονηρός, parechesis gratia sese insinuasse videtur; idemque suspicor in causa fuisse, cur γονῇ γενναῖος Soph. Oed. T. 1469. γένει γενναῖος Plat. Soph. p. 251. B. γένος γενναῖος Himer. Or. VII. 15, 538. inter se consociarentur. Nec vero eam infitias et primum illud, quod cum πόνους πονεῖν contendī potest, et cetera in epitasin vergere saepeque ambiguum esse ex pluribus rationibus quaenam praevalcat. Homericā ista ὀφθαλμοῖσιν ἴδον et οὔασι πάντες ἀκουον Scholiastae II. IV. 434. abundanter dici narrant ut τάφρος ὀρυκτῆ, γάλα λευκόν etc. sed ad XII. 442. οὔασιν ἀκούειν pleonasmī specie eximunt, μὴ παρ' ἐτέρων, ἢ προθύμως. Neque otiosum est Thuc. II. 11, 10. ὀρᾶν τι ἀήθες ἐν ὄμμασι, Aristot. Mir. c. CLX. ἀνυπομόνητον τῇ ὄψει θεᾶσθαι, et alibi κατ' ὄψιν ἰδεῖν cf. Schaefer. ad Plut. T. V. 365. Brevis ad Aeschin. T. I. 154. additoque pronomine ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι Orpian. Cyn. III. 482. μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας II. III. 407. Idem de multis aliis quaeri

et disceptari potest. Namque similis conjunctorum sonus atque significatio et ad aures fortius accidit et animum diutius in eadem cogitatione defigit et persaepe intellectum adjuvat orationemque acriorem reddit et instantiorem.

§. 12.

His transactis reliquas tropi etymologici formas percurram breviter. Schaeferus in Plut. V. Fab. c. V. si verba *μετέωρος* — *ἐπηγορεύτο* consocientur, vix tolerabilem fore pleonasmum judicat ad Vol. I. 361. Verum enim vero nihil frequentius est: *μετέωρος αἴρεται* Aristoph. Pac. 80. Phot. Cod. CLXXXIV. 217. *μετέωρον αἴρειν τινά* Ar. Eqq. 1367. Aelian. H. Ann. VIII. 10. M. Anton. XII. 24. *μετήγορον ἀνάειρε* Hom. H. in Merc. 135. *μετέωρον αἰωρηθῆναι* Hipp. de Articc. p. 251. T. III. *μετάρσιον ἐπαίρειν* Eur. Hec. 1284. multisque aliis locis et simplex verbum *αἴρειν* et composita cum adjectivo suae stirpis copulata reperiuntur v. Aristot. Mirab. c. 92. Apollod. II. 5, 11. Philo de Creat. Princ. 735. C. de Fort. 738. C. Athen. VIII. 333. C. Julian. Or. I. 23. C. III. 122. D. Liban. Decl. T. I. 291. Procop. Arc. XIII. 104. Bell. Pers. I. 25. p. 76. etc. nec discrepat latinum *nolo plebem suspensam* — *pendere* Cic. Agr. II. 25. Juxta hoc frequentissimo usu celebratur *λοιπός* sive *λοιπὸν λείπεται* Appian. Civ. V. 135. Heraclid. Alleg. XIX. 65. Julian. Or. I. 48. A. IV. 164. A. Epict. III. 7, 9. et apud ipsum Isaeum de Ciron. p. 70, 32. *λοιποὶ καταλειμμένοι*. Neque minus certo foedere juncta *ἐκδοτον δοῦναι* Demosth. 692, 16. Galen. de Cogn. Anim. morb. IV. 523. T. VI. Xenoph. Eph. II. 6, 38. Hippocr. Ep. p. 774. T. III. *ἐκδοτον παραδοῦναι* Dionys. Antt. II. 72. VIII. 27. [*ἐκδοτούς ποεῖν* Herodo. III. 1. Aeschin. c. Ctes. p. 74, 42. Aristid. Or. XXXIII. 412.] tertiumque *ἐξώλης ἀπόλοιο* et *πανώλεθρος* sive *πανώλεθρία ἀπώλετο*, quorum exempla omnibus in promptu. Cetera uno fere exemplo, ad summum duobus cognita, *τέλεον ἀποτετέλεσται* Plat. Civ. IV. 443. B. et compositum *αἰχμάλωτος αλόυς* Appian. Civ. V. 142. Aelian. H. Ann. XIV. 10. pro quo Aeschines *δοριάλωτον εἶλε* p. 219, 1. Herodianus *αἰχμάλωτος ληφθεῖς* V. 4. praetereaue *τοὺς λό-*

γοὺς μακροτέρους οὐ μηνυόμεν Thuc. IV. 17. quod ut κόμην ταναὸν ἐπτενω Eur. Bacch. 786. exemplis prolepsis adnumerari potest, quae ad Aj. v. 517. attuli; aliaque poetica θηρῶν ζυγίας ζεύξασα σατίνας Eur. Hel. 1330. κάμπυλον ἴγρος ἔκαμψε Nonn. XII. 364. φοβερόν βέλος ἀμφεφόβηθεν Quint. XI. 117. πορφυρέοις ῥοθίοισιν ἐπορφύροντο χαράδραι Nonn. XLVIII. 53. φλογέω συνέφλεξε κεράνη Theocr. XXII. 121. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Soph. Oed. T. 878. λαμπρόν ἐκλάμπει σέλας Eur. Dan. I. 3. φῶς ἐπιλάμπων λαμπρόν Jamblich. de Myst. III. 2. p. 60, 31. λαμπρὰ διαλάμπει ἢ εὐσέβεια Phot. Cod. 229, 427. λαμπρὸς ἐξέλαμψεν ἥλιος Eumath. XI, 508. cum participio Nonn. XIV. 345. μεθέηκε καθευμένα βόστρυχα χαιτήs. Participii vero cum verbo copulatio peregrinitatem redolet ut εὐλογῶν εὐλογῆσω σὲ καὶ πληθύνων πληθυνῶ, δοθεῖσα παραδοθήσεται, ἐρχόμενος ἦξει,²⁴) quaeque christiani scriptores hinc expresserunt ὁ θεὸς διαδόρησων διέδόρηξε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ Anna Alex. L. III. 80. C. σώζων σῶξε τὴν σαντοῦ ψυχὴν Euseb. Hist. Eccl. VI. 45, 319. quod Suidas affert s. Ὀσίον. Apud graecae linguae auctores quae leguntur specie similia, haec sunt. Primum homericum II. XX. 316. ὅπότε ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν, quae congeries ad amplificationem pertinet quasi saepius erumpente affectu. In ceteris participii alia est ac verbi significatio; quod clarissime apparet Herodo. III. 72. οἶδας εἰ μὴ ἰδὼν ἀλλ' ἀκούσας, vel si οἶδα ἰδὼν significat *memini me videre, scio me vidisse* Athen. VI. 226. E. v. Siebelis ad Paus. T. I. p. 81. minus clare ἰδὼν εἶδον Lucian. Dial. Mar. IV. 3. p. 101. T. II. quod pro αὐτὸς εἶδον vel ὄψει εἶδον Dionys. Antt. II. 60. ὀφθαλμοῖς εἶδον Heliod. IV. 19, 167. positum videtur. Rursus apertum est verbi et participii discrimen si dicitur φεύγων ἐκφεύγει fuga evadit Herodo. V. 95. Plut. V. Anton. LXIV. ἐκφυγῶν — ἐφυγε Diod. XVII. c. 83. φυγῶν — διέφυγε c. 102. addito praesertim accusativo rei, qui quid momenti afferat, ex aliis quoque cognoscitur exemplis, ut

24) Longe diversum est Herodo. VI. 30. εἰ ἄχθη ἀγόμενος παρὰ Λαρεῖον.

Nonn. XL. 286. ἀθαλπεί νόσσατο γαίη—ναίων ὑπὸ σφύρα Ταύρου. Pro περιθρέξει τὴν λίμνην τρέχων Arist. Rann. 198. nuper codicum potiorum scriptura κύκλω ascita est, nec culpabilis tamen vulgata, si pro περιέει τρέχων accipiatur, quomodo saepe synonyma componuntur μὴ καταπλαγείς δείσης Philo de Fort. 743. C. et verso ordine μὴ δείσαντες ἐκπλαγῆτε Soph. Phil. 226. Eur. Or. 911. θεᾶσθαι δ' ὧδε χρῆ τὸν προστάτην ἰδόντα. Cum participiis et adjectivis proximam cognationem habent adverbia, quae Latini frequentissime verbis ejusdem etymi adjungunt, *madide madere, nitide nitere, cursim currere, celeri celerari* etc. sed hi magis annominationis causa, Graeci autem ad definiendam vim verbi: κλήδην κικλήσκειν, quod cum ὄνομα ὀνομάζετο Ἑλενος Soph. Phil. 605. aliquatenus cohaeret, Eustathii vero sententia at-tice et etymologice dictum est p. 732, 55. ἀπλήστως ἐμπλησθεῖσα Diod. Fragm. XXVI. 368. T. IX. ἐρόμένως ῥωσθεῖσα Plat. Phaedr. 238. C. δίκαι δικάως δικαζόμεναι Xenoph. Cyr. VIII. 8, 13. ἐξεπίτηδες ἐπιτετηδευμένον Galen. in Prorrh. L. I. Comm. II. 93, 693. T. XVI. στάδην ἐστῶτες Plato comicus Athen. XIV. 628. E. ἀποδάμνειν ὁδᾶξ IV. 138. E. φοράδην φέρειν Herodian. III. 14. Niceph. Greg. Hist. VIII. 1, 175. et hoc frequentius εὐφόρως φέρειν Hipp. de Articc. p. 144. T. III. Epid. IV. 533. Aphor. p. 711. Aret. Sign. Diut. I. 9, 99. Galen. de opt. sect. c. XLI. 333. T. II. Simplic. in Epict. IX. 99. quod Sophocli restituit Brunckius Phil. 872. omniumque frequentissimum ἄρδην ἀναιρεῖν Polyb. XXI. 9. Diod. XIII. 30. Plut. V. Cat. Min. XXII. Galen. adv. eos qui de typ. II. 481. T. VII. Sext. Hyp. II. 1, 67. M. Anton. III. 3. Julian. Or. I. 43. D. etc. postremo, quod philosophorum scholas personat, τὰ ὄντως ὄντα. Horum autem adverbiorum pleraque a verbi significatione adeo discreta sunt, ut legentes facilius praeterlabantur, quam ipsa synonyma ὅψει ἐνωπαδίως ἐξίδεσκε Odys. XXIII. 94. κρυφῆ κεύθειν et καλύπτειν Soph. Adverbii loco dativum posuit Hippocrates de Flat. p. 578. T. I. βία γὰρ τὸ αἷμα βιάζομενον διὰ στενῆς ὁδοῦ οὐ δύναται περαιοῦσθαι ταχέως, ubi βία βιάζεται non coordinata sunt ut quae §. 7. attuli, sed subordinata *vi impellitur*, ut μετὰ βίας

βιασθεῖς Theages Stob. Flor. I. 68. p. 35. Ad ultimum memoriae occurrunt adverbium cum adjectivis conjuncta *φανερὸς ἐμφανῶς σταθεῖς* Soph. Trach. 610. et cum substantivis ἢ *σήμερον ἡμέρα* Demosth. 193, 7. Dinarch. c. Dem. 93, 22. Lycurg. c. Leocr. 148, 2. Plut. V. Phoc. XXIV. Ages. XXX. Liban. Decl. 381. T. II. Epict. Diss. I. 11, 38. Poll. II. 117. cui simile ὁ *τῆτες ἐνιαυτός* affertur ad Hesych. s. *Σατεῖς. Τῆς ὥρας ἀωρί* Heliod. VI. 13, 247.

§. 13.

Disserendi finis erit, si de nominibus dixero. Duo substantiva manifestum est conjungi non posse nisi unum ab altero regatur significatione diversa, sive ea diversitas in forma vocabuli posita est, *βολαὶ βελέων* Oppian. Cyn. III. 138. *ἀλόγ ἄλλη* Quint. Cal. IX. 379. sive in additamento, *τὴν τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται* Dem. de Symm. p. 178, 6. ἢ *ζήτησις τοῦ καινῆ ζῆτεῖν μουσικῆ χρῆσθαι* Plat. Legg. II. 657. B. qua epexegesi adjectiva quoque et verba accuratius definiuntur: *χρήσιμος πρὸς τὸ καλῶς χρῆσθαι τοῖς* — Galen. de Comp. p. Locc. V. 3, 823. T. XII. *τὰ πρὸς τίνα χρεῖαν χρήσιμα χρῆσθαι χρήματα* Plat. Eryx. p. 401. B. *εὐχρηστεῖ πρὸς τὴν ἐν ἰατρικῆ χρῆσιν* Dioscor. Mat. I. 115. p. 112. sed offendit subtracto articulo Jambl. V. P. XXI. 98, 214. *οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι*. Idque aptius est pleonasmī specimen, quam quod Matthiae affert Gramm. §. 636. p. 1310. (1541.) *προτροπήν ἔχει πρὸς τὸ προτρέπειν καινοὺς γενέσθαι*, quorum verborum nullum nisi mutata constructione omitti potest. Neque perissologiae speciem affert synonymorum et homoeosemorum conjunctio, si aut natura inter se aliquid differunt aut additamento quodam distinguuntur ἢ *ἀπορία τοῦ μὴ γινώσκειν* vel *τοῦ μὴ ἠσυχάζειν* v. Interpp. ad Thuc. II. 49, 6. qui perperam negativam abundare statuunt; *τέλος ἔχει τοῦ καλῶς ἐξεργάσθαι* Plat. Legg. VI. 772. C. *εἰ πέρας μηδὲν ἔσται τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου* Thuc. VII. 42. *τὸ τέλος τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ὧδε ἐγένετο* Herodo. II. 139. ἢ *ἀμοιβῆ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας χάριτος* Diod. I. 90. sed pleonasmō propius est Onosand. I. p. 12. ἢ *τοῦ δύνασθαι ποιεῖν ἔξου-*

σία, quanquam in his quoque aliquid discriminis inest sicut in omnibus, quae synonyma vocare consuevimus, ἀνογή ἀναπαύ-
λης Herodian. III. 6. διατριβή μελλήσεως Plat. Legg. IV. 712. A. ²⁵) δυσμαὶ φθινασμάτων etc. neque ea species abest a conjunctione nominum et verborum aut etymo aut significatione congruentium τὴν ἀναφορὰν τῆς προαιρέσεως ἔξεστιν εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν Jambl. V. P. 47, 96. ζημίας ἐκτίσεις ἐκτίνειν v. §. 3. ἐλπίδα τῶν μεγίστων δωρεῶν προσδοκᾶν Demosth. Ep. II. 1468, 14. quibus accedit οὐκ ἀνθρωπίνης δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει Thuc. VI. 76.

Adjectivorum cum substantivis compositorum exempla in quocunque genere dicendi prompta sunt et obvia αἰσχύνῃ αἰσχρά Thuc. V. 11. Dio Cass. XLIII. 9. ἀνδρείος ἀνὴρ Plat. Crit. p. 45. D. δίκη δικαία Soph. Ant. 24. ²⁶) *justo jure* Liv. XXI. 3. δύναμις δυναμικότερα Diod. XV. 33. διάφορος διαφορά Galen. de Comp. p. Gen. VII. 5. 962. T. XIII. εὐκταῖαι εὐχαί Arist. Avv. 1056. quo utantur licet qui in Aesch. Sept. 787. ἀραίας ἀράς scribunt; θέρος θερμόν Appian. Civ. II. 45. λιπαρῶ λίπαι (sic) Aret. Cur. Diut. I. 5, 323. μακρὸν μῆκος Aesch. Prom. 1025. Eur. Or. 72. οἶνος οἰνώδης Hipp. de Locc. in Hom. p. 134. φλογεραὶ φλόγες Maneth. V. 51. χειμὼν χειμερινός Hipp. Epid. VII. 698. T. II. *in mediis medullis* Quintil. II. 1, 11. fere ut Eur. Heracl. 803. ἐν μέσοις μεταχιμίοις, aliaque ad Aj. p. 157. et 193. proposita, et latina: anxius angor, nitidus nitor, sonitus sonans, Venus venusta, cavae cavernae, vis violenta, exitialis exitus Cic. Verr. V. 6, 12. acre acetum, quorum postrema solum etymon commune habent, significatione notabiliter differunt, ut graecorum

25) *Principio fundamenti* Lucr. I. 574. comparari potest cum ἀρχὴ προοιμίον Eur. El. 1060.

26) Χρησθεὶς δίκη καὶ νόμῳ quum scriberet poeta, usum loquendi vulgo receptum sequutus videtur; χρῆσθαι τῇ δίκη καὶ τῷ νόμῳ Antiph. Or. V. 139, 87. νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ χρῆσθαι Plutarch. V. Cat. Maj. c. V. 391. τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων Aeschin. c. Ctes. 53, 6. δίκη καὶ νόμῳ Phot. cod. CCLI. 751. et νόμῳ καὶ δίκη p. 756. *jure et lege* Cic. Tim. c. XI. sed ita ut structurae implicatione artificiosa et enallage formarum novitatis gratiam adderet.

pars maxima, omnium autem nullum est tam difficile ad excusandum, quam quod legitur in Achill. Tat. V. 25. p. 128, 11. ὃ ἀνδρόγυνε καὶ καλλοῦς καλοῦ βάσκανε, neque intentatum transmiserunt Critici; quibus qui Plautinum *pulchra pulchritudo* opponet, nihil proficiet. Magna mihi memorandi copia quoties adjectiva iisdem apponantur substantivis, quibuscum composita sunt, ποῦς τυφλόπους, πλάνη πολύπλανος, φρονήματα ὑπέρφρονα, quae leguntur apud Tragicos, ὑπεραῆς ἄελλα apud Homerum, ne commemorem ficticium εἰνάνυχες νύκτες Il. IX. 470. quod nonnulli cum ποδάνιπτρα ποδῶν et οἶνον ἐνοινοχοοῦντες conferunt. Ὡ πάτερ αἰνόπατερ appositio est hypodiasolae nota signanda, ut λύκος αἰνόλυκος in oraculo Zosim. II. 37. Μήνη διχόμηνης Pindarus dixit ut vulgo σελήνη πανσέληνος, quod unum satis est ad refellendum Boissonadium, qui Aristaenetum, quum καιρὸς εὔκαιρος scriberet, lusum captasse existimat ad Eunap. 209. Sed est haec tam pervulgata et paene quotidiana ratio, ut pateat neque joco neque serio quaesitam sed sponte obortam esse, μήκος εὔμηκες Theophr. H. Pl. IX. 10, 1. πλόος εὔπλοος Erinna Athen. VII. 283. D. φωνή εὔφωνος Aretae. Cur. Acut. II. 3, 266. εὔσκεπος σκέψις Plat. Philob. p. 65. D. εὔπορος εὔπορία Galen. Eup. Prooem. p. 313. ἡθος εὔηθες Aristot. H. Ann. IX. 4. (3.) 1. συνήθεια συνήθης Sopat. Diaer. p. 134. T. VIII. et aliunde composita ἀνθη διανθη Theophr. Hist. I. 13, 2. διδάσκαλος τυραννοδιδάσκαλος Plat. Theag. 125. A. quod ad superius illud λύκος αἰνόλυκος prope accedit, sed et pro adjectivo haberi potest ut ψόγος εἰκαιόψογος Demetr. de Eloc. CX. 154. ὄσμη δύσοσμος Aristot. Probl. XIII. 10. τέχνη καιώτεχνος Sext. c. Rhet. p. 296. δρόμος ἰσόδρομος Themist. XIII. 168. C. ἀφθονος ἀφθονία Strab. III. 144. etc. quorum in locum nonnunquam synonyma substituuntur, λόγος περισσόμυθος Stob. Flor. LXXXVI. 2. p. 492, 30. πικνόφθαλμοι κόραι Menand. 185, 16. σελήνη πάμμηνος, εὔορνιθες οἰωνοί, χαιτη εὔθριξ, ὀφθαλμοὶ εὔωποί, aliaque v. Dissert. V. sed quaedam vix habent qui commutari possint. Eadem est de substantivorum conjunctu praescriptio, ἡ καινότης τῆς καινοτομίας Diod. XVII. 110. νόμων νομοφύλακες Plat. Legg. II.

671. D. ὁ δεσμοφύλαξ τῶν δεσμοτῶν Charit. VIII. 8, 190. στρατηγὸν τῆς στρατιῆς ἀποδέξας Herod. V. 64. νηγεμία ἀνέμων poeta ap. Plat. Symp. p. 129. ἀκρατοποσία ἀκράτου Dioscor. de Venen. Prooem. p. 56. οἱ τῶν παιδῶν παιδαγωγοί Athen. IV. 169. A. quibus quae adjuncta est pleonasmī species, ea evanescit si quid aliud additur, quo substantivum secundarium accuratius determinetur, ὁ παιδαγωγὸς τῶν τοῦ Θεμιστοκλέους παιδῶν Herodo. VIII. 75. τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός VII. 236. λατομίαι λίθου πολυτελοῦς Strab. VIII. 367. ὁ κυνόδους τοῦ δάκνοντος κύνος Diosc. Eup. CXIII. 313. neque ἡμιόνου ὄνιδα Hipp. Mul. II. 857. argumento est dici posse ὄνου ὄνιδα, multumque erret qui Apoll. IV. 1341. βόες μέγα πεφρίκασι βουπελάται τε βοῶν comparet istis numerorum complementis, αἰπολι' αἰγῶν, συῶν συβόσια, βοῶν βουκόλια Theocr. XXV. 95. His subjungam adjectiva quibus nomen, quocum composita sunt, connexum est casu diverso φύσεις διάτροποι τρόποι Iph. A. 559. ὡὰ ἐκ πυρὸς ἄπυρα Aret. Cur. Ac. I. 10, 235. quod multo durius est quam παιδῶν ἐς πᾶμπαν ἄπαιδες Maneth. III. 149. et ἄπαις ἀρρένων παιδῶν Dio Cass. LXIX. 21. γέροντα δασέων βοῶν ὠμοβόϊνα Xen. Anab. IV. 7. 16.(22.)

Adhuc dicendum de verbis, quorum multiplex constructio. Nam aut compositis adjunguntur nomina simplicia utriusque generis; vel substantiva per omnes casus δυσπνοεῖ ἢ πνοῆ Aret. Sign. Diut. I. 11, 10. τὰς ναῦς νεωλκεῖν Diod. XI. 34. τὸν δίφρον διαφοφορεῖν Arist. Anv. 1539. φλεβοτομεῖν τὰς φλέβας Hipp. de intern. affect. p. 522. T. II. ἱπποτροφεῖν δύο ἵππους Philostr. Her. XIX. 10, 737. ὄδοποιεῖν τὴν ὁδὸν Xenoph. Anab. IV. 8, 6. ὁδὸν ὄδοιπορεῖν Hipp. de intern. aff. 450. T. II. θυραυλεῖν ἐπὶ θύραις Themist. XIII. 162. D. etc. v. Adn. Aj. p. 193. vel adjectiva μέγιστον ἐμεγαλοφρόνει Dio Cass. LXXVII. 12. νέον τι καινοτομεῖν Plat. Legg. VII. 797. C. aut simplicibus composita, primum adjectiva nunc in recto casu τηλεφανῆς ἐφαίνετο Nonn. III. 125. ἔλθετ' ἐπήλυδες Philoct. 1196. νέηλυς ἀφιγμένος Plat. Legg. IX. 879. D. παρέρρωγεν αἱματορράγης φλέψ Philoct. 824. nunc in obliquis δερκόμενος νεκροδερκῆ Maneth. IV. 556. ἀκρο-

τόμοισι τεμοῦσα ἐν κορυφαῖς II. 107. παιδοτόμῳ τέως κόρη Nonn. XLVI. 46. πολυσκάρθμῳ ἐπεσιρτήσε χορείῃ Musaeus v. 277.²⁷⁾ δολόπλοκον ἐπλεκε φωνήν Nonn. XX. 265. ἠγεῖν εὐηγήτους ὕμνους Eur. Ion. 883. δὺςλεκτα λέξας Aesch. Pers. 688. iisdemque substantiva στήσειε χοροστασίην Nonn. XLVI. 165. ἀλκυτοπέδησι πέδησε ib. XLVIII. 523. et adjectiva ἀμπελῶνα φυτεῦσαντες νεόφυτον Philo de Fort. p. 740. B. Quibus ante oculos positis facilis est conclusio, nullam esse verborum et nominum relationem hujus structurae alienam. Neque non convenit synonymis: λαφυροπωλήσας τήν λείαν Diod. XVI. 83. τοὺς θυρεοὺς ὀπλοφοροῦντες Athen. IV. 152. A. κρεοκοπεῖν μέλη Aesch. Pers. 455. κρηφαγίη πολλή βρωθεῖσα Hipp. diact. Acut. p. 44. T. II. quibus similem nominum synonymorum usum supra exposui. Praepositionum earundem congeriem ἔσω ἐς τὸ ἱερόν ἐσελκύναι v. Adn. Aj. v. 741. *transversis tramitibus transgressus* Liv. II. 39. verbo tetigisse satis erit.

27) Nonnus XLVIII. 639. πολυσκάρθμῳ δὲ πορείῃ — ἐπεσιρτήσε κολώνῃ, ubi χορείῃ substituendum videtur.

ADDENDA ET CORRIGENDA*)

IN P. I. PARALIPP.

- P. 5. in fin. adde *Ἀντιγενείδας* Anthol. Pal. V. 206. *Παρμενείδης* Phot. CLXVII. 194. prioribus *Βακχίδης* Anth. T. III. 184.
- P. 6. lin. 23. pro *Φιλομεδιάδῃ* ser. *Φιλομηδιάδης*.
- P. 10. lin. 26. pro 370. ser. 36. et p. 11. lin. 5. pro *velut* vel ut.
- P. 12. lin. 23. adde *ἀνενήνεκτο* J. Lyd. de Mens. III. 23, 120. (45.)
- P. 13. lin. 18. post *προσκεχλευακός* adde: pro *προσκεχλευακός*, quod notaveram propter transmissionem syllabae *εκ* ante *κε*.
- P. 15. lin. 16. pro *δαδάπιδω* ser. *δαδάπτω*.
- P. 18. lin. 4. pro *Σέξτος* ser. *Σέξστος*. — Lin. 18. adde *ἐκξύλοῦν*.
- P. 19. lin. 3. pro *λυπρόρρεως* ser. *μικρόρρεως*. — Lin. 29. adde: et Bergkii *ἀκράστιτος* Theocr. I. 51.
- P. 23. lin. 25. adde *ἀλινήκτειρα* Anthol. secunda syllaba producta.
- P. 28. in Adn. adde *γοργίειοι λόγοι* Aristid. XLV. 38. T. II. et XLVII. 326. ubi libri variant:
- P. 30. lin. 2. Eustathius p. 925, 2. *ὀλοοίτροχος* dici ait pro *ὀλοοίτροχος πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαλλήλων ο*, quae Quintus admisit in disjunctis *ὀλοὸν χόλον* I. 305. poeta ipse in conjuncto *ὀλοόφρονος*.
- P. 31. in Adn. adde *κλίμακα τυκτὴν* Tryphiod. v. 90. cod. Pal. *πυκτὴν* id est *πτυκτὴν* plicatilem, quod sententiae con-

*) Vitia typhothetarum leviora praetermisi; in interpunctione saepius erratum est.

- venientissimum. In Ionis versibus Athen. X. 447. C. ἰπτόρ-
 φον ἀνασχομένη θαλερῶ ἐπτύξατο πήχει αἵθερος srib.
 ἐπορέξατο.
- P. 32. in Adn. 29. adde Μάσνης, Δάσληρα ex Etym. M. 249, 15.
- P. 35. lin. 25. pro aoristum scr. Aoristum, deleto commate.
- P. 41. Adn. 42. lin. 2. in Luciani loco vulgatum est βόην, quod
 Scholiastes tuetur: οὐ βόην ἐνταῦθα ἀλλὰ βόην, ὃ ἐστι
 κρακτικὸν καὶ θορυβώδη. Si Lexiphanes ita loqueretur, non
 mirarer, sed Lucianum tam insolito verbo usum esse admo-
 dum incredibile est. Sicut hic βοή καὶ κρακτικός ὦν dixit,
 sic Plato substantivum cum adjectivo junxit Charm. 176. A.
 ἐμὲ μὲν λῆρον ἡγεῖσθε εἶναι καὶ ἀδύνατον ὀτιοῦν ζη-
 τεῖν, si quidem λῆρος hic substantivum est. Phil. de Leg. ad
 Caj. p. 1007. (T. II. 561. Mang.) ὁ μισόπολις, ὁ δημοβό-
 ρος, ἢ λύμη. Et quis dubitet, quin Aeschines c. Ctes. 88,
 18. ἀνθρωπος αἰσχύνῃ τῆς πόλεως γεγωνός, addere po-
 tuerit καὶ ἀλιτήριος. Sed ad Hesiodum, ut dixi, nihil horum
 convenit, nec prorsus similia dixerim, quae Hermannus con-
 fert Opusce. T. VI. P. I. 227. verbalia φόνος et φθόρος.
 Superiori Adnot. adde καλός τ' ἀκύντατός τε Quint. I. 167.
 ταχεῖα καὶ ῥάστη Philo de Abrah. p. 358. p. 10. T. II.
 Mang. χαλεπή καὶ βαρντάτη de Joseph. 559. (p. 74.) adv.
 Flacc. 975. (527.) βεβαίως καὶ ἀρίστως Phot. CCXLIX. 714.
- P. 42. lin. 15. Hesychius φαλικρόν ἀκρατον, quo res absolvitur.
- P. 43. lin. 5. pro δίπλοος scr. διπλόος.
- P. 45. lin. ult. textus adde: et quae primam (sc. aspiratarum
 syllabarum) τέθναθι. Tres aspiratas continet ἀμφιθλασθεῖς
 Aret. Cur. Diut. II. 6, 336.
- P. 49. lin. 25. del. κορκορόύα.
- P. 53. lin. 17. adde νῦν μιν II. XV. 61. et in seqq. nullis satis
 certis mandatis Tacit. Ann. I. 21. Eustathius tamen p. 16,
 18. Homerum πολλάς ἰφθίμους ψυχὰς scripsisse censet ad
 evitandum πάνριον.
- P. 57. add. πάντως πάντα Aristid. XLVI. 81. T. II. sed πάν-
 τη πάντως Parmenid. v. 91. Clem. Strom. III. 10, 195.
 Phot. CCXXII. 338. πάντη τε καὶ πάντως Hesych. post
 Πανύστατον.

- P. 62. lin. 5. add. *αισχρόν και υπερφυνές* Aristid. Or. Plat. I. 221. T. II. et Or. XLVI. 221. *αίτοπον και υπερφυνές* XLVIII. 346. LXII. 432. et Demosth. 363, 19. *σχέτλια και υπερφυνή* Plat. Gorg. 467. B. *δεινόν και υπερφυνές* Demosth. 543, 2. nunquam contrario ordine. Synonymis conjugatis adde *άσας και άδημονίας* Phil. de Mos. I. 621. (99. T. II.) *επαίρει και μετεωρίζει* III. 674. (156.) de Monarch. I. 816. (218.) *ερόηγμένα και ζακώδη* Proverb. XXIII. 21. sed de Philostr. Imagg. II. 17. *ή απορόρώξ και ή απορόραγείσα πέτρα* cod. Paris. confirmavit conjecturam nostram ad Phryn. 754. postrema omittens. Non conjugatis *εσθλός και αγαθός* Eur. Heracl. 299. *όσσην και ήλικην* Jambl. Myst. VI. 6. p. 148, 10. Phil. de Justit. 735. (374.) *έλεων και οικτειρών* de Human. 703. (390.) *έλεον και οϊκτον* de Legg. Specc. 777. (300.) *καινα και νέα* Clem. Paed. I. 7, 49.
- P. 75. lin. 3. a fin. Meinekius ad Theocr. XXI. 10. Alcmanem significari putat.
- P. 76. lin. 15. pro *Ultrō* ser. *Ultra*.
- P. 78. §. 3. lin. 4. *Βās* Bithyniae rex Phot. CCXXIV. 375.
- P. 80. in Adn. 17. pro *καστέλη* leg. *κασπέλλη* ut Seidlerus in Mus. Rhen. A. III. Fasc. II. 298.
- P. 82. lin. 19. Spitznerus ad h. I. Nioben in lapidem conversam *βλήτα λίθον* dici putat *ενι* scribens. Quomodo autem illa *βλής* dici potest? Ac nomen requiritur quod non sit verbale ut *θητί, κρητί*.
- P. 90. lin. 11. pro *δαίς* ser. *δαίς. Δείς*, quod p. 91. attuli, Eustathius p. 710, 30. recte *αρόητον* esse dicit.
- P. 93. lin. ult. pro *in ellectu* l. intellectu.
- P. 95. lin. 5. adde *βάβρηκες* et *βάρβαξ* ap. Hesych. verbaque *πίπτω, μίμνω (μέμνων), γίγνομαι*.
- P. 96. lin. 24. Hesychius *Καταπτακόν καταπλήξας, διαμαρτών* pro secundo scribendum videtur *καταπτήξας*, quod ad *καταπτακόν* pertinet ut *διαμαρτών* ad *καταπλακόν*.
- P. 99. lin. 18. *Θραξ* Clem. Paed. VII. 48. Strom. I. 15, 130. convenienter eorum rationi, qui *Θραίξ* ex *θόρω* et *άίσω* compositum putant v. Eust. 437, 12. *Θραίξ* Aristot. Oecon. II. 1351, 24. Philostr. Imagg. I. 17, 789.

- P. 100. lin. 4. a fin. adde *ποντίφιξ* Dio Cass. XL. 62. pro quo *ποντίφεξ* scribitur apud J. Lyd. de Mens. III. 21. p. 45.
- P. 101. lin. 18. Du Cangius in Gloss. Append. p. 114. *vulgus apud nos etiam vocat creque galli gallinacei cristam.*
- P. 106. lin. 28. Eustathius p. 711, 14. *τὰς πρόνας παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφου τεθεῖσθαι, παρ' ᾧ καὶ τις διὰ δειλίαν προσωνομάσθη πρόξ,* sicut *ἐλάφειος ἀνήρ* ἐπὶ τοῦ δειλοῦ Etym. M. 326, 10. latine *cervus* v. Aglaoph. p. 895.
- P. 110. lin. ult. pro *offensione* ser. *offensionī.*
- P. 114. lin. 2. Schol. Apoll. IV. 1454. *λίβα τὴν σταγόνα ἢ ἐνθεία λίψ ἀρσενικῶς,* quod Wellauerus perperam in *θηλυκῶς* demutat; nominativus *λίψ* non dicitur nisi masculine. In seqq. l. 20. scrib. Choerobosc. et l. 23. *κνιπολόγος.*
- P. 117. lin. 27. pro *εἰ ᾧπες* ser. *οἱ* — add. *τοὺς ᾧπας* Eust. p. 120, 4. 206, 22. et 768, 8.
- P. 118. lin. 23. add. *ἄνθρωπος παρὰ τὸ δρῶ τὸ βλέπω* Soran. de Mul. p. 90.
- P. 121. lin. 3. pro *illibatas* ser. *illibatas.*
- P. 123. lin. 4. *Funs* certe a suo (*χέω*) unde *fundo* et *refuto*; *fruns* et *frux* fortasse a fero ducta proprie significant arborum *φέρματα*, quae sunt frondes et fruges; *ὄφρός* fieri potest ut antiquitus frontem significaverit vocali auctum ut *ὄδους*.
- P. 125. lin. 2. a fin. pro *ψήφος* l. *ψῆφος* et pro *φηφίς* l. *ψηφίς.*
- P. 127. Adn. ult. *γύναι* et *ἄνα* confert Eustathius p. 345, 15.
- P. 128. lin. 2. pro *fervitribax* ser. *ferritribax*, et p. 129. l. 20. pro *coctes* *coeles.*
- P. 130. lin. 14. ante §. 11. adde *Cap. I.*
- P. 131. lin. 17. pro *ὄδαξ* ser. *ὄδάξ.*
- P. 132. lin. 6. adde *στραγγίς.*
- P. 133. lin. 23. pro *aquilejus* ser. *aquilegus*, et p. 134. Adn. 28. l. 4. pro *chamae repes* ser. *chamaerepes.*
- P. 135. lin. 3. pro *Ἐννοσίδας* ser. *Ἐννοσ.* Substantivis in *ης* verbalibus addi poterat, quod Hesychius praebet, *Πίπαν τὸν ἀκριβῆ τοξότην, Ὀπίπας ἀπατεῶν*, quae fortasse aliquis finxit ex *παρθενοπίπης, παιδοπίπης* etc. Arcadius tamen p. 130. affert perispomena *πιπῶ* et *ὄπιπῶ τὸ περιβλέπομαι*, quae repetenda videntur a primitivo *πάω*, quod vulgo

- φάω dicitur, cum epenthesi πτάω et reduplicatiōne παπταιί-
νω, παμφαλάω, πιπτάω. Eodem pertinere videtur imperati-
vus doricus ἰνατάπαον Hesych., id est ἔμβλεψον. Quod
si verum est, ὄπιπῶ vocalem asciticam habet.
- P. 138. lin. 8. Βραχμᾶναι Clem. Strom. I. 15, 131. III. 7, 193.
sed Βραχμᾶνες I. 15, 130. — Ibid. lin. 12. adde: Hesychius ex
ordine Ἀναβῶδες βαθμοῦ εἶδος, mendose fortasse pro
ἀνάβωνες ut ἀνάπωτις Arrian. Ind. XXII. 123. Phot. CCL.
746. v. ad Phryn. p. 340. ubi omissa sunt ἀνδίκτης et ἄγκλιμα.
- P. 139. lin. 3. Eustathius p. 1185, 55. ἀπὸ τοῦ λιλαίομαι Δί-
λας, ἀφ' οὗ τὸ Διλάντιον πεδίον, per iotacismum.
- P. 139. lin. 12. pro μελανός scr. μέλανος.
- P. 142. lin. 28. Χόαν pro χοᾶ praebent complures codd. Aristot.
Oecon. II. p. 1346, 35. ibidemque p. 1349, 15. nonnulli Δή-
μητρα pro Δήμητραν. Ἡ Δήμητρα Phot. CLXXXVII.
238. paullo post p. 239. Δαματράμην scr. Δάματρα μῆν, et
pro ἀγγιόπεζαν ἀργυρόπεζαν. Comparativus sonantior, quo
p. 143. l. 10. usus sum, vereor ne probari non possit.
- P. 144. Adn. 39. lin. 5. dele non post iota.
- P. 151. Adn. 1. add. ἀψευδῶς γίνονται τὰ μαντεῖα Jambl. de
Myst. III. 7. p. 66, 32. pro quo paullo post ψευδῆ γίνονται.
- P. 155. lin. 6. a fin. Adverbium ἄδην, quod cum πέραν, ἄγαν
composui tanquam accusativum adverbialem nominis ἀδή (non
ἄδη) dubito an potius delta ascitum habeat ut βάδην, στάδην.
- P. 157. lin. 17. et 25. tolle commata post bisyllaborum et singulare.
- P. 158. lin. 10. pro ψεύδεσι scrib. ψευδέσι.
- P. 160. lin. 18. Ad Schol. Od. M. 313. Porsonus ex Harl. adno-
tat: ζαῖην text. et Schol. Sed in his ζαῖην memoratur. Cita-
tur etiam αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόνομαι παρ' Ἀνακρέοντι,
quod ad alteram lectionem ζαῖ referendum; idque recepit
Bergkii Fragm. XXXIII. 138. Verum vulgarem accusativi
formam Grammaticus ille vix aliquo confirmasset testimonio,
sed cum ζαῖην contulisse videtur αἰνοπάθην.
- P. 161. lin. 25. Τὸ ἀληθές καὶ ψεῦδος Jamblich. de Myst. VI.
5. p. 147, 30. ut ἀγεννή καὶ κολακείαν Aristid. Or. XLVI.
116. T. II. cf. Heindorf. ad Plat. Crat. p. 385. C. In home-
rico loco οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας Eustathius

- p. 739, 22. *ψεύδος* pro adverbio esse adnotat, quo defendi potest Callim. Fr. CLXXXIV. *Σκύλλα γονή κατακᾶσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα*. Idem p. 518, 17. refert nonnullos Ἄρες ἀρές scripsisse ἀπὸ τοῦ ἀρής ἤγουν βλαπτικός.
- P. 162. lin. 10. de *antis* quod dixi pertinet ad primae declinationis vocabula p. 134. allata.
- P. 163. lin. 2. a fin. adde τὸ σπερχές οὐ ῥητόν ἀλλὰ τὸ σπερχρόν Eust. p. 442, 10. Neque constat scriptura adjectivi αἰθής v. Runkel. ad Cratin. p. 27. In Oribas. L. XLIV. 28. ed. Bussem. κατ' ἀρχάς μὲν ἐγγλύζειν κρατέστερον τὸ μελίκρατον scr. ἀκρατέστερον.
- P. 166. lin. 6. a fin. Barbarum est ζεξεσμένον Geopp. X. 54, 3. pro ἐξεσμ.
- P. 166. lin. 19. adde μερμίθαις Phot. CCL. 733.
- P. 168. lin. 8. pro *recte* scrib. recto.
- P. 170. lin. 12. post *accusativum* adde ἰκτίνα.
- P. 171. lin. 6. dele τῶν ἰκτίνων et lin. 9. pro ἰκτίνες scr. ἰκτίνες. Adde ἰκτίνος Phot. XCIV. 137. ἰκτίσι LXXII. 68. ἰκτίνον Levit. XI. 14. ubi codd. Holmesii ἰκτίνα praebent; Clemens Paed. III. 11, 109. hunc locum afferens ἰκτίνα.
- P. 173. lin. 9. post *fingeret* adde a nominativo λάος.
- P. 176. lin. 28. Anecd. Bachm. p. 373, 21. δόρασιν ἢ εὐθειᾶ δόρας ὡς Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές (Anthol.) καὶ τὸ γόνασι δοκεῖ ἔχειν εὐθειαν τὸ γόνας.
- P. 177. lin. 6. et 9. dele commata importunissima post *quippe* et *pellis*.
- P. 178. lin. 1. post *immunis* add. τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποιήται Herodian. π. Μον. p. 40, 4.
- P. 181. lin. 18. Hesychius Ἀζῶτες οἱ μὴ ἐς τὰ συνεστῶτα παρόντες, quod incorruptum videtur, etsi ap. Hesiod. Opp. 343. ἄζωστοι veniunt qui quam celerrime adesse cupiunt. Sed barbarum est οἱ ἐργήγορες Cedren. p. 8. D. Ὀρφέες ap. Marcellum Sid. Schneiderus pro ὄρφοί accipit.
- P. 185. lin. 2. pro *homophones* scr. homophonos.
- P. 194. Naekius in Diss. de Hecal. VI. 25. Callimachi versum sic corrigit ἀλλ' ἀντὶ βρεφῶν πολλῶν νέον εἶρενα μέσσω id est μείζονα.

- P. 200. lin. 20. post ἄμμι excidit ἄχι et γίξι. In Adn. lin. 2. pro *gnota* scr. *ignota*.
- P. 201. lin. 19. pro μισαλάζων scrib. μισολάκων. — Lin. 33. add. Theognost. in Anecd. Gram. II. p. 31, 17. τὸ προάγωγος (scr. προάγων ὡς) σύνθετον τὴν τοῦ ἀπλοῦ κλίσειν φυλάττει. Contra προαγών Phil. de Mos. I. 623. (T II. 102.) Clem. Strom. I. 1. 119. quod Dindorfius Arist. Or. XLVI. 213. T. II. reposuit Reiskium sequens.
- P. 206. lin. 21. ante *substantiva* excidit *sed*.
- P. 209. lin. 4. a fin. post ἡπιόχειρος adde ὀλβιόχειρος.
- P. 213. lin. 5. a fin. add. ὦ μῆτερ, ὦ δύςμητερ Lycophr. 1174. ὁ Πάρις ἢ Δύσπαρις Aristid. Or. XLVI. 254. *substantiva* esse apparet. Sed pro Διομάτερα Phot. CLXXXVII. 237. διομάτορα scribendum.
- P. 216. lin. 12. Ταλαώρεα τοξεύματα Hesych.
- P. 219. lin. 16. add. Hesych. ἀποφώρας κλέπτας. Κάτωρ omisi ut suspectum. Τὸν ἰχῶρ apotroctis adnumerat Eustathius p. 984, 23. — Lin. 6. a fin. pro XIV. l. XLIV.
- P. 223. lin. 3. add. τὴν ἀκρατον ἀμιγῆ λύπης χαράν Philo de Abrah. p. 378. A. (T. II. 29.) ubi καὶ excidit.
- P. 228. lin. 20. Eodem vitio Eust. p. 840, 30. Κισσηῖς Κισσηῖς λέγουτ' ἂν κατὰ συναίρεσιν ὁμοίως τῷ Νηρηῖς.
- P. 231. lin. 8. cf. Jacobs. ad Philostr. p. 231. — Lin. ult. κατακλίδες pro — κλειδες Soran. de Mul. p. 114.
- P. 232. l. 26. φυλοβασιλεύς scr. pro φυλυβ.
- P. 234. l. 15. ἐπλασεν ἀνθρώπους ἐκ χροός Clem. Paed. I. 12, 58. Phot. CCLXXVI. 838. qui casus cum dat. χροῖ et accus. heteroclitico χροῦν saepius legitur apud LXX. interpretes.
- Ad sequentes paginas quae adnotaveram, nunc a longo itinere reversus incassum quaero, nec tempus patitur amissa restituere.
- P. 245. lin. 6. pro τεῦχος scr. τεῖχος.
- P. 256. lin. 2. pro p. 17. scr. p. 14. — Schol. II. N. 191. nonnullos χροός scribere ait ὡς λόγος, sed apud Homerum nominativum esse χροός, τὰς δὲ πλαγίας ἀπὸ τοῦ χροῦς κλίνει, καὶ συντίθησι δὲ τὴν λέξιν ταμεσίχροας, καὶ μελανόχροος ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεϊαν.

- P. 268. lin. ult. pro ἄρκιος l. ἄρκτιος.
 P. 274. lin. 14. pro 492. l. 429.
 P. 282. lin. 7. a fin. pro ἀναβιβάζει l. ἀναβιβάζει.
 P. 292. lin. 14. pro σκευοτροίψ leg. σκευότροιψ.
 P. 300. lin. 4. pro ἰδρυσ. l. ἰδρύσασθαι.
 P. 307. lin. 20. pro et Paris. l. ed. Paris.
 P. 313. lin. 3. pro ἀγελείης l. ἀγελείας.
 P. 318. lin. 6. pro αἰμύλιος l. αἰμύλιος.

IN P. II.

- P. 333. lin. 4. add. Schol. II. N. 497. ξυστοῖσι, λείπει δόρασιν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐν τῇ διπλῇ, λείποντος τοῦ στοῦ. — Adn. 12. l. 6. pro II. 2. ser. II. 1. post *requiritur* adde: paullo ante positum; εὔροος apud illum saepius legitur idemque h. l. convenit.
 P. 334. lin. 1. pro *Alala* ser. *Stlata*.
 P. 335. pro *metusiaslicorum* ser. *metusiasticorum*.
 P. 341. Adn. 33. Hesychius Στροιβός δίνος, quod vulgo στροβός dicitur.
 P. 343. lin. 14. Eustathius p. 1093, 59. cum Ἄρατος confert scriptoris nomen Μάλακος.
 P. 345. Adn. 38. add. τὸ στροῆνος, ὁ στροηνός, sed pro Σμέρδος λῆμα, ῥώμη Hesych. rectius σμέρδος scribi ostendit appositum εὐσμερδής.
 P. 346. lin. 17. add. αἰδοῖον. Eust. p. 526, 41. γυάλον μὲν θώρηκος προπαροξύνεσθαι φασί, γυάλον δὲ λίθον δξύνεσθαι.
 P. 347. lin. 1. post πάλλω adde: ut καταπέλιγς. — Lin. 14. στίλβοντα Mercurium vocat Philo de decem Oracc. p. 752. (II. 189.)
 P. 351. lin. 20. pro τρυπιτή ser. τριπιτή.
 P. 356. lin. ult. pro κτηνικόν ser. κτηνικόν.
 P. 362. lin. 23. adde κυρία i. e. δεσποτεία.
 P. 367. lin. 14. adde Γεγητοθεόδωρος Aristophanis.
 P. 372. lin. 8. a fin. pro μεγαλομήτωρ ser. παλαιομήτωρ Eur. Suppl. 630.

- P. 375. lin. 18. his contrarium nomen *zotheca* neque etymò respondet neque Graecis usitatum est.
- P. 377. fin. adde ἵππος ποτάμιος Aristid. XLVIII. 357. et minus elegans ἵπποπόταμος Phot. CXXL. 557.
- P. 381. Adn. 97. τὸ πρόναον Phil. de Praem. Sacerd. p. 834. (T. II. 236.)
- P. 382. Adn. 99. lin. ult. pro ἀκρότοισι scr. ἀλλοκότοισι.
- P. 383. lin. 2. post *spectentur* adde comma, post *est* dele, l. 7. post *subcustos* adde rursus.
- P. 386. lin. 18. Substantive Eumathius de Hysm. XI. 520. τῶν πολλῶν ἐκείνων δρόμων καὶ περιδρόμων.
- P. 392. lin. 8. pro ἴθνα scr. ἴθμα.
- P. 403. lin. 7. δρᾶγμα Phil. de Septem. p. 1174. (T. II. 278.) sed non multo post δράγμα p. 1191. (294.) ut vulgo solet.
- P. 405. lin. 3. Hom. II. XXI. 269. κῦμα πλάζ' ὄμους alii veterum ἐπλησσε interpretantur vel, quod eodem spectat, ἐπλάνησεν, alii ἐπέλαζε ut Schol. h. l. et M. 285. — Schol. Od. V. 389. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ πλάζετο αἰολικῶς ἐκτείνων τὸ ᾗ ἐπὶ τοῦ ἐπλήσσετο λαμβάνει, ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐπλανάτο, quod ipsum a πλάζω ductum videtur v. ad Aj. p. 290. Hinc sequitur illum πλάζε, quod saepius apud Homerum legitur et προσπλάζον, si hoc eodem modo accepit, apice notasse; neque aliter esse existimandum de iis qui hoc ex πελάζω contractum putarunt, apparet ex verbi πλάθω (πελάθω) mensura. De verbis in ἰζω primitivis quod praecipiant Grammatici, quaeritur num ad derivata transferri possit omnia, rectiusne scribatur σφραγίσαι Himer. Or. V. 14. 496. ac proinde ἐπεσφρήγισσε et σφρηγίσσατο, ut saepissime apud Nonnum, an σφραγίσαι Clem. Strom. I. 21. 143. Jacobsius, qui in Callistr. Statt. III. 895. p. 148, 29. φοινίξαι edidit, tamen in Phil. Jun. Imm. I. 113, 8. φοίνιξ toleravit etsi cod. Flor. φοῖνιξ praebet.
- P. 406. lin. 1. post βραχεία comma deest.
- P. 407. lin. 25. pro σῖξε l. σῖζε. — Lin. penult. scr. ἀπὸ τοῦ.
- P. 408. lin. 12. pro σαίζω l. σπίζω.
- P. 411. lin. 12 pro quae l. quas.
- P. 413. lin. 14. Herodianus tamen π. Μον. p. 41, 15. στρουφονός

- vocalem longam habere quum demonstrare vellet, id non etymi ratione approbavit, quod est *σύφω*, sed Aristophanis auctoritate.
- P. 415. Adn. 27. Codices Philonis de Mos. p. 633. (T. II. 112.) *νείφει* *ningit* pro *νίφει*, et saepius in seqq.
- P. 416. lin. 2. In Herodo. IV. 64. codd. *ἀποδάσματα*, contraque nonnulli II. XXIII. 169. *δρετά* scripserunt pro *δρατά*.
- P. 419. lin. 18. *Πεπλύνθαι* legitur Poll. VII. 38. et Theocr. I. 150. ubi Meinekius *πεπλύνθαι* scripsit.
- P. 426. lin. ult. pro altero *σφέλιμα* quid scripserim, nunc non recordor.
- P. 428. lin. 7. Hesychius *Τίται* *εὐποροι*, qui jocose *τιτᾶνες* vocantur.
- P. 429. lin. 5. post *novitium* adde: et *βλήτης* Gloss. Graecol. *jaculus*, qui graece *ἀκοντίας* dicitur ut scorpium *βλήστης*, utrumque ex genere reptilium quae *βλητά* vocantur. Perinde *novitium* est *τμήτης*, nec sincerum *βητής*, cujus accentus *βοητής* indicare videtur.
- P. 430. lin. 23. ante *μετανάστης* insere *δημοσιομάστης*. *Δυστός* et *δαστέω*, unde Etym. M. 249, 30—48. *ἄδαστος* et *δατητής* repetit, non extant nec magis nomina quibus *δατέομαι*, *πατέομαι*, *βωτέω* adstructa sunt.
- P. 431. lin. 10. *μυριοβλότης* barbarum dicitur Anecd. Bachm. II. 377.
- P. 432. Adn. 49. In cod. Pal. recte *διαλύτης* scriptum ut *διασύρης*.
- P. 434. lin. 16. pro *ἴτης* l. *ἴκτης*.
- P. 439. Adn. 63. *Ἐσμός*, *ἀφροσμός* et *σμηῆνος* inter se confert Eustathius p. 178, 18. quibus fortasse apponi possunt *ῥέω*, *ἔρω* (*ἐξερω*), *ῶρω*, *ρω*. Verbi *ἔρω* (*ἐρέσω*) vestigium servant navium epitheta *εἰκόσορος*, *τριακόντορος*, *πεντηκόντορος* Anecd. Bekk. p. 246. quae in Herodoti libris per *ε* scribuntur *τριηκόντερος* etc. hoc praesentis similis, illud a perfecto ductum, nisi potius *ἔρω* (*ἐρέθω*) et *ῶρω* (*ῶρυνμι*) idem est verbum ciendi significatione praeditum, unde *ἐρέσω* [remum] ago, *ἐρέτης* proprie agitator; a *shipman*, ut Du Cangius interpretatur. Nomen *εἰκτύς* in extrema pagina scri-

ptum mihi in memoriam redigit *ἱλαστήρια Γοργούς* Nonn. XIII. 517. pro quo *εἰκαστήρια* scribendum. Loquitur enim de Iconio Phrygiae, quod Etym. M. s. *Ἰκόνιον* hinc nominatum esse tradit.

P. 440. Adn. 64. In Theocriti versibus XVI. 24.

*ἀλλὰ τὰ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν,
πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἄνθρωπων*

docti consentiunt *ἀοιδῶν* corruptum esse. Scribendum videtur *ἐτάων*, quod accurate quadrat; primum *ἔται* qui nobis sunt proximi, tum *πηοί* affines, postremo *ἄλλοι ἄνθρωποι*. Pro *ἐφ' ἡμετέροισιν ἀδάπταις* Anth. P. VII. n. 485. malim *ἀλαλητοῖς*, de quo in contextu loquutus sum, ut vulgato paullo propius quam *ἀλαλαγμοῖς*, quod Jacobsius posuit.

P. 441. lin. 17. Ex epitheto *βωτιάνειρα* apparet *βῶτις* quoque pro *βόσις* dici potuisse; nam quod Eusthatus p. 71, 12. illud a *βῶτις* feminino *τοῦ βώτης* sive *βούτης* repetit, non animadvertit nec *λυτιέθειρα* dici nec *προδοθέταιρα*, neque omnino ullum vocabulum a nominibus in *της* et *τις* componi. Praeterea *βούτης*, *ἀβούτης*, *πολυβούτης*, non verbale est, sed paronymon. Insuper huc referendum *Σύρ-
τις φθορά*, *λυμή* Hesych. ac fortasse luci Olympiaci nomen *Ἄλτις* proprie *τὴν ἄλσιν* significans, sive hoc et vulgare *ἄλσος* ab *ἄλδω* ductum est sive ab *ἄλλομαι*, sicut arbusta salire, frutices prosilire dicuntur; *ἄλματα οἱ Αἰολεῖς τοὺς κλάδους* Schol. Odys. Σ. 70. Salix aut ex *ἐλίκη* (sic enim Arcades dixerunt) conversum aut a *salio* derivatum est ob proventum facillimum.

P. 443. *θέλκτρον* probat Meinekius. De nominibus in *της* Naekius in Hecal. VI. 36. Mus. Rhen. A. VI. Fasc. I. singularitatem exposuit.

P. 444. lin. 3. add. *Ἀδρησταί* v. Ellendt. ad Arrian. V. 22, 6. et de *δορπηστός* cf. Krüger. ad Anab. I. 10, 17.

P. 445. lin. 22. dele comma post *ποτήριον* et lin. 33. post *videtur*. — Lin. 27. l. existimem.

P. 449. lin. 24. post *λιμνηστis* adde: et *κριμνηστis* *πλα-*
Lobeck. Paralip.

- κοῦντος εἶδος Hes. cui simillimum *κυλλῆστις ἄρτος*, nisi quod τὸν *κύλλαστιν* affertur ex Aristophane.
- P. 450. lin. 7. dele comma post *distat*, lin. 8. post *albo*, et lin. 22. post *βωστρεῖν*. — Lin. 19. pro *ἀργῶσται* scr. *ἀργ*.
- P. 452. lin. 3. pro *muluerit* l. maluerit.
- P. 457. Adn. 3. In Pindari Fr. CCVI. 662. pro *πολύκλειτον Θήβαν* codd. *πολὺ κλειτάν* praebent et quod idem valet *πολυκλειτάν*, Dindorfius autem Aristid. T. II. 510. *πολυκλείταν* scripsit.
- P. 459. lin. penult. *εὐγνάμπτησι* codex Nic. Ther. 480. sed *πολυγνάμπτη πορείη* Nonn. XIV. 373.
- P. 462. lin. penult. text. excidit *ὠκυπέτεια*.
- P. 466. lin. 18. Pro *ἀγραύλῃσι βόεσσι* Hom. H. in Merc. 410. Hermannus scripsit *ἀγραύλοισι*. Nec longius distat *ἀγραυλέσσι*.
- P. 468. lin. 12. scrib. *ἀνεπιτηδεία*. — Lin. 14. add. *ἀνοικία* Clem. Strom. II. 23, 182. — Lin. 32. *ζωοποιᾶς δυνάμεις* Jamblich. Myst. II. 1. p. 39, 23. eodem vitio affectum.
- P. 472. lin. 22. *ἐλλειπής* Clem. Paed. I. 6, 41. *ἀνελλειπής* Protr. IX. 24. *ἐπιλειπής* Soran. de Mul. 48, 99. *ἀλειπής* Etym. M.
- P. 476. lin. 3. pro *περιδέτη κόμη* scr. *περιθετή* — appposito commate.
- P. 477. lin. 3. post *oxytonesis* pone comma, lin. 20. post *utitur* dele.
- P. 478. lin. 26. *δαιρετή* Phil. de Legg. Specc. p. 805. (II. 329.) Jamblich. de Myst. IV. 4. p. 120, 10.
- P. 479. Adn. 25. adde *Στορνυτία καταστροφία* Hesych.
- P. 483. lin. 9. add. *ἡ αἰσθητός* Plat. Men. p. 76. D. *ἡ φολιδωτός* Philostr. Sen. Imagg. I. 19. ubi Flor. Par. *φολιδωτή*, fortasse aptius Jacobsius ait; sed *ἡ οἰκητός* II. 28, 853. *ἡ ἀλωτός* Phil. Jun. I. 865. Participiorum non motorum exempla protuli in Aglaoph. T. I. 216. quibus adijcienda sunt primum haec praesentis temporis: *παρθένων καὶ γυναικῶν ὑμνούντων* Diod. XVII. 50. *ζώντων μὲν τῶν ψυχῶν* Phot. CCXXXIV. 493. *τῶν τεινόντων καὶ διογκούντων λέξεων* CLXXXI. 213. *ἐτέρων μὲν ὄντων*

AUCTARIUM ADNOTATIONUM AD SOPH. AJACEM. 551

- (adde τῶν) τὰγαθοῦ ὁδῶν Clem. Strom. I. 19, 136. cujus generis plura collegit Reiskius ad Const. p. 721. Perfecti: τῶν ἐπιβεβηκότων δυνάμεων Theophyl. Hist. I. 2. p. 12. τῶν μεμυκότων ἀρτηριῶν Clem. Paed. II. 10, 81. Aoristi passivi καταρτισθέντων τῶν τριηρῶν Diod. XI. 75. σπονδῶν τεθέντων Phot. CCL. 731. ἐντολῶν ἀνέξηθέντων I. p. 1.
- P. 486. lin. 8. ἀποβλητή Jambl. Myst. Sect. I. 19. p. 34, 2. — Lin. 21. συγγνώστ' Arist. Thesm. 418.
- P. 492. lin. 21. Schol. Arist. Plut. 717. καταπλαστόν φάρμακον — τινὲς δὲ προπαροξύνουσι.
- P. 493. lin. 11. ἢ προσποιήτος *simulata* Phil. de Abrah. p. 364. D. (T. II. 16.) τῆς προσποιητοῦ Clem. Strom. II. 20, 177. — Lin. 6. a fin. pro *penultima* scr. *antep*.
- P. 505. lin. 26. Phot. CCLVIII. 789. βουλὴν βουλευέται Ἀθανάσιον ἐκποδῶν ποιῆσαι.

AUCTARIUM ADNOTATIONUM

AD SOPH. AJACEM.

- V. 5. κνηγετοῦντα v. Paralipp. p. 438.
- P. 74. lin. 21. Plutarch. de Sollert. Anim. I. 135. ἐμποιεῖ τοῖς νέοις ὄρμηγν ἀφειδοῦσαν αὐτῶν pro ἀφειδοῦσιν.
- P. 76. Adn. adde Hermann. ad Hel. v. 1621.
- P. 80. lin. 6. a fin. Memorabile est Φράδμων nomen proprium in Inscr. Att. N. 172. v. 21. p. 306.
- P. 81. lin. 22. dele verba *coniti* — *aconiti*.
- P. 83. lin. 10. Mehlhornius, vir amicissimus, qui rogatu meo de quibusdam hujus commentarii locis suam perscripsit sententiam, χθόνα terram patriam significare, accusativum autem neque ab ἀλγτεύων regi, neque a φυγᾶς sed utrinque ut κολοιός μ' οἴχεται ὑπὸ τοῦ δέους et τεθναῖσιν αὐτούς statuit. Haec dubito an similia non sint.
- P. 89. lin. 13. add. Appian. Civ. I. 99. πρόφασις ἦν ἀναπνεῦσαι καὶ ψυχαγωγῆσαι τὸ πλήθος.

- P. 90. Adn. 8. de φύω adde Meinek. ad Theocr. VII. 75.
- P. 91. in Adn. pro χωρίσαι scr. χωρήσαι.
- P. 95. lin. 19. add. *Tu solus manas mella poetica* Horat. I. Ep. 19. 43.
- P. 97. Adn. 15. pro ποιφύσσω scr. ποιφύζω et CXXIV. pro CCXXIV.
- P. 101. lin. 11. Hermannus in Zimmermanni Ephem. Ant. N. 93. anni 1835. negat Tragicorum consuetudini consentaneum esse ut jungantur σύμμικτα λείας, quod argumento est virum praestantissimum ἄσκημα βοῆς et similia aliter interpretari. Quid haec differant fortasse data occasione explicabit. Mehlhornius mihi opponit Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων, τέρας ἀρνός Θυέστου. Equidem neque haec impugnavi, neque dubitavi quin ita dici possit Αἴας ἐπαυσε φρουρὰν sive φρουρήματα βουκόλων λείας die Huth (oder die Aufsicht) der Hirten über die Heerde, sed nusquam legi Ἐρμῆς ἀπέκτεινε Ἄργου φρουρὰν Ἰοῦς, neque fero Αἴας ἐπελθὼν ἀπέκτεινε φρουρήματα βουκόλων λείας, quod si diceretur, ne hoc quidem intelligi posset utrum Ajax greges occidisset an pastores. Neque magis οἱ ἀλιεῖς θηρῶσι πόντου παιδευήματα ἰχθύων, etsi poeta ap. Plut. de Fort. p. 305. T. VII. pisces vocavit παιδευήματα πόντου, Sophocles Ant. 346. eosdem πόντου φύσιν, contraque pisces ipsi dici possunt per metaphrasin παιδευήματα vel φύσις ἰχθύων, ut Lucretius *natura animantium* pro animantes, quod Sophoclis interpretes l. c. perperam illi aequiparant. Pro Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων substitui licet unum vocabulum Ἀμφίονος τείχη omisso nomine periphrastico ὄργανα, sed quaenam ista sententia erit Αἴας ἀπέκτεινε τὴν λείαν τῶν βουκόλων?
- P. 112. lin. 10. add. Ἀπόλλωνα Διδυμῆ Scymn. v. 59.
- P. 113. Adn. 2. Ζεὺς Στρατίας Plut. Amator. c. XIV. 26. T. XII. sed Στρατιάς Ἀθηνᾶς Praecc. Reip. ger. V. 146. T. XII. Cum Ζεὺς Φύτιος comparari potest Σθένιος Jovis epitheton Paus. II. 32, 7. et andronymicum Σθένιος v. Lehrs. de Arist. p. 281.
- P. 120. lin. 5. adde Σπατείων δερματίνων Hesych. Pro ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος Aesch. Suppl. 860. fortasse γέγειος scribendum.

- P. 124. lin. 12. *τοῦνεκα* Goettlingius ad Hes. Theog. 88. et O. et D. 559. confert cum *τῶμισυ, τοῦρομοκράτους*.
- P. 125. lin. 5. pro *εἰληφεν ἄν* scr. *εἰλήφει ἄν*, de quo me admonuerat Hermannus Opusc. T. IV. 50.
- P. 127. lin. 27. *λαοὶ ὀλίγονες ἐπὶ πλήθους, ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσ. ὀλίγος καὶ οὐτίδανος, τουτέστι τὴν ἡλικίαν μικρός* Eust. p. 1160, 14. De verbo *μετρεῖν* pro *ἀριθμεῖν* cf. Meinek. ad Theocr. XVI. 60.
- P. 135. lin. 24. In Eur. loco *δύσκειαν ἐκτῆσαντο καὶ ῥαθυμίαν*, postremum fortasse significat *neglectum, καταρῥαθυμοῦνται*.
- P. 137. lin. 17. Josephus Synops. IV. 527, 19. *χαίρω καὶ γέγηθα* ad luxuriam orationis refert; *γῆθός καὶ χαρά* Plut. An seni resp. V. 108. T. XII.
- P. 139. lin. 15. *εὐπίστα* credibilia, *εὐπειστα* persuasibilia dici possunt.
- P. 144. lin. 23. Si Schneideri legissem adnotationem, qui *βουγόνη* affert e Geopp., dubitare desivissem; *προγόνη* privigna Phil. de Legg. Specc. II. 780. (T. II. 303.) Mangeius restituit e codd.; *γηγυγόνη* Theocr. Syr. v. 6. sed mendosum est *ἀμφίβολαι* in Porph. Ep. Aneb. p. 5, 5.
- P. 145. v. 177. Pro *ἀδώροις* scribendum esse *ἀδώρως* Doederlein suspicatur in Censura hujus libri Ephemeridi Acad. Monac. h. a. inserta, eodemque loco alias hujus fabulae emendationes proposuit, quas, quum in itinere copia facta esset libri, dedita opera excerpti sed in longinqua peregrinatione rursus amisi neque nunc, quantumvis vellem, recuperare possum.
- P. 146. Adn. *ἢ δόξαν ἤτοι διαβολήν* e Menandro affert Polybius de Soloece. in Boiss. Anecd. T. III. 287.
- P. 155. fin. *ἐκκαγχάζουσι* Arist. Nicom. VII. 8. p. 1150, 12. multi codd. *ἐκκαχλάζουσι*.
- P. 157. v. 208. Seidlerus *τῆς ἀμμορίας* proposuit. — *Ἄδωνις* pro *ἀηδονίς* Moschus usurpavit illectus fortasse etymo verbi *ἄδω*.
- P. 162. v. 222. Vir eruditus, qui in Ephemer. Litt. Halens. A. 1837. N. 67. 68. de commentario meo judicavit, *αἴθοπος* potius quam *αἴθοπος* scribendum esse putat. Equidem

non possum demonstrare poetarum antiquorum aliquem αἶθοψ a corpore ad animum transtulisse, neque ille demonstravit αἰθῶν aut simile adjectivum vocalem in declinatu corripere; nam de Hesiodo mera conjectura est. Mihi autem multo credibilior videtur vocabuli rari et poetici translatio minime inverecunda quam regulae, quam adjectiva in ὠν exeuntia sequuntur ad unum omnia, inaudita transgressio^{*)}, quum praesertim αἶθοψ certe apud posteriores Graecos hunc intellectum habeat, κελαινώπης apud antiquos. Πρίων fabrum tignarium significare nunquam probabit vir doctus; in Arist. Vesp. 694. ὡς πρίων' ὁ μὲν ἔλκει ὁ δ' ἀντενέδωκε, ut Dindorfius scripsit pro πρίων, *serram denotari nullo verbo indicavi minimeque emendationem istam probavi, sed ὡς πρίων retinui nominativum participii quasi serram ducens.* Perinde falsa arbitror quae de Photii loco disputat meam interpretationem impugnans his rationibus: *Eine solche Erklärung ist durchaus nicht zulässig; denn verlangten die Grammatiker einmal für das Substantivum πρίων, die Säge, eine andre Accentuation als für das Part. v. πρίω, so musste diese Accentuation auch durchgeführt werden, liess sich aber nicht auf den Nom. Sing. beschränken.* At non opus erat hac distinctione in ceteris casibus, quia participium per τ declinatur solusque nominativus sing. ambiguus est. *Das allerseltsamste aber wäre dass Photius als Beweis dafür, dass diese Accent. sich nicht auch auf die andern Casus erstrecke, eine Stelle des Cratinus anziehe, da doch diese weder für noch wider beweisen kann.* Imo probat hic locus vetusta et limata Cratini exemplaria proparoxytonum praebuisse, id quod Photius afferre poterat tanquam antiqui Grammatici praedictum sicut Etym. M. p. 470. 35. ἴτινα Πλάτων προπαροξύτωνως λέγει etc. Ac fieri potest ut Photius Cratini testimonio ali-

^{*)} Die Abweichung (αἶθοψ) inquit, wird durch die Eigennamen Αἴων und Νέων gerechtfertigt. Num vero pro μειζωνος dici potest μειζωνος quia Ἀζωνος, Πιζωνος? vel πίωνος quia Αἰωνος? num o egregi quia o Antoni?

quid aliud comprobare voluerit, id autem a librariis, ut centies in glossographorum libris, praetermissum sit. Haec si nequeo demonstrare γεωμετρικῶς, certe non minus probabilia sunt quam quae vir doctus sumit, Photium scripsisse *Πριών τὸ ἄρμενον· πριών δὲ ὄξυτόνως ὁ τέμνων*, Aristophanem vero *πριώνα*, eoque fabrum significasse tignarium: *πριών* (sive potius *πριών*) *bedeutet in beiden Stellen sowohl bei Kratinus als bei Aristophanes einen Zimmermann*, quod nescio quomodo ab eo dici potuerit qui Dindorfium Aristophanis verba felici conjectura restituisse dixerat *πριώνα ὁ μὲν ἔλκει κτλ.* Distinctionem illam accentus, quam Photius proponit, improbavi subjectis exemplis, quibus nomen illud proparoxytonum fuisse apparet et per *o* declinatum; addere poteram Plut. de Es. Carn. II. 1. 244. Philostr. Imagg. I. 16, 788. Philipp. Epigr. XV. Oribas. L. XLIV. p. 48. ed. Bussem. *πριονίτις* Aret. Cur. Diut. II. 4, 333. *πριονοειδής* Galen. de Oss. ad Tir. p. 737. T. II. aliaque. Concedam fieri posse ut de Photio aliqui a me dissentiant, remque non prorsus exploratam esse ipse significavi verbis illis *id ego sic interpretor*, sed ut aperte me errasse (*offenbar missverstanden*) confitear, haudquamquam me permovet docti censoris disputatio, cujus nomen ignoro, benevolentiam gratus agnosco.

P. 167. Adn. 7. *Πλάγγων* Phot. CCLXXIX. 870.

P. 170. lin. 19. Theognostus Anecd. II. 33, 11. *Ῥίζων Ῥίζωνος, Ὀζων Ὀζωνος ὄνομα ποταμοῦ, Ἀζων Ἀζωνος ὄνομα κύριον*, scrib. *Ἀζων* et *Ἀζών* ut Nicetas Anecd. Boiss. T. III. 328. *Ἀζωνος ποταμοῦ καὶ Ἀζώνος κυρίου. Τοῦ Ῥιζοῦντος* Scylac. p. 251. T. I. Comparativum *αἰ ὀλιζωνες* invexit Nicander Th. 123. Proximis adde *Δέλκων* et *Δρίλων* fluviorum nomina per *ω* declinata, *Ῥίγμων* — *ωνος* viri Schol. II. XX. 485. *Μέρμωνων* — *ωνος* Theocr. *Νάρων* — *ωνος* Scylac. p. 249. sed *Νάρονος* poeta ap. Etym. M. s. *Βουθοίη*, aliaque quae docta Theognosti disputatio suppeditat l. c. p. 27—36.

P. 171. lin. 15. post *omnes* add. praeter duo Lachmanni.

P. 177. lin. 25. *πᾶν ῥήμα εἰς πτω λήγον βαρύνεται*,

σκάπτω, ῥίπτω· τὸ γὰρ ῥίπτῳ ἀπτικὸν ἢ ποιητικὸν
Anecd. Cram. T. I. 211, 15.

- P. 178. lin. 8. adde: sed πολλὰ καὶ βλάβσημα εἰς αὐτὸν ἀπερῶριπτουν Aelian. V. H. XII. 57. — Ibid. lin. ult. add. συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διερῶριπτουν Aeschin. c. Tim. 82.
- P. 183. lin. 9. sq. Κύουσα bis ap. Plat. legitur sine codd. discrepantia, quater circumflexa verbi forma; apud Xenoph. ter κύει et κύουσα, pro quo Poppo Cyr. V. 4, 16. tacite κνοῦσα edidit. Κυέει Nic. Th. 239. κνέουσα ib. 853. τῶν κνούτων Phil. de Human. p. 710. (398. M.) τῶν κνουμένων Clem. Strom. III. 2, 185. τοῖς ἀποκνουμένοις natis Philo de Carit. p. 397. Mang. Sed κύει Liban. T. I. 227. Plut. de Is. 65, 192. ἔκνε Phot. LVII. 24. κνόντα CXXXVIII. 167. κύουσα Appian. Civ. I. 83. II. 19. (unde ἔγκνυσις pro ἔγκνήσις Phil. l. c. p. 709. (397.) etsi κύσω non extat) sine ulla significationis diversitate. Prioribus adde πιεζοῦμεν Plut. de Sanit. 382. T. VII. ἐκπιεζοῦνται Paul. Aeg. III. 22. p. 77. χαριζέομενοι Lucian. dea Syr. §. 27. ἀρχήσαντος ἀρξάντος Suid.
- P. 188. lin. 8. a fin. add. παραδόντες ἑαυτοὺς τῷ φέροντι Plut. de Malign. Her. XXVII. 309. T. XII.
- P. 191. lin. 17. Nomen *omissio*, quod saepius auditoribus meis cavendum esse dixi, hic mihi excidit imprudenti; scr. *transmissio*.
- P. 202. lin. 22. add. εἰς ἄρεα δεύτερος Ἄρης Nonn. XIII. 417. δείσασα περὶ τῷ παιδὶ ἔτι παιδὶ ὄντι Liban. Decl. T. IV. 75. ὡς χάριέν ἐστ' ἀνθρώπος, ὅταν ἀνθρώπος ἢ Comicus ap. Phoebamm. de Fig. p. 517. T. VIII. καὶν δοῦλος ἢ τις, οὐδὲν ἦττον ἀνθρώπος ἐστὶν ἀνθρώπος ἢ Philemon. Fragm. p. 364.
- P. 206. lin. 26. pro *sit* scr. *fit*, et lin. 34. ἄκη pro ἄρη.
- P. 225. lin. 1. Add. ἦν αἴρηται ἀπὸ τῶν ἐνδοθεν ἢ πάθη καὶ ἐπὶ τοῖσι ἄκροισι φανῆται Aret. Sign. Diut. II. 13. p. 181. scr. φαίνηται. Aeneas Tact. XXII. 70. ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ ἐκφάνη τὸ μέλλον scriptori novitio relinqui potest; sed pro κράνοι Aesch. Sept. 411. recte Dindorfius κράνοι, pro Βδάληται ἀμέληται Hesych. scr. βδάλληται. Si sumi

- potest Graecos activo κέλω usos esse, in Hom. H. in Pan. XIX. 33. pro θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν νύμφη — μιγῆναι, substitui licebit κέλε. Hesychius certe Κέκλει (non κεκλεῖ) κελεύει.
- P. 229. Adn. adde σίδηρον ναυμάχον Appian. Civ. V. 36, 72. sed ναύμαχον ἐσμόν Nonn. XIII. 385.
- P. 231. lin. 2. adde σπερμολόγα ῥήματα Plut. de Ira coh. VI. 432. T. IX. τειχομάχοι κλίμακες Schol. II. Ξ. 35. — L. 14. apud Nonnum modo χοροῖτυπος saltator XLIV. 54. XLVI. 120. et 143. modo χοροϊτύπος XLIV. 22. XLV. 24 et 42.
- P. 241. lin. 14. Theocriti scripturam vulgatam Mehlhornius defendi posse existimat si ad μάστακα ex sequentibus πέτεται ἀγείρειν repetatur ἀπὸ κοινοῦ. Censor Halensis μάστακα δοῖσα τέκνοισι scribendum putat pro δ' οἶα omissa particula comparativa quae mihi h. l. necessaria videtur.
- P. 245. lin. 4. pro *sublimem* scr. *subtilem*.
- P. 246. lin. 24. *molle subridens* Pers. III. 110. *molliā ridens* Ovid. Art. III. 513.
- P. 250. lin. 22. conjecturam meam confirmat νάματα μαντικά Clem. Protr. II. 4. ed. Sylb. ὕδωρ μαντικόν Jambl. de Myst. III. 11. p. 72, 35. — Ἡπεροπηίδι τέχνη apud Strabonem legitur v. Friedemann. ad L. I. 255.
- P. 258. lin. 2. a fin. pro τοιοῖδε scr. τοιοῖδε.
- P. 259. lin. 3. φασὶ χωρὶς τοῦ ν τὸ κάτωθεν ἐπιρῶρημα λέγεσθαι ἵνα ἢ Δωριέων μᾶλλον οἰκειὸν Schol. Ven. in Arist. Pac. 650. in Suppl. Comm. Vol. VII. P. II. 237. Cf. Anecd. Bachm. T. II. 57.
- P. 261. lin. 14. pro ξενοραιστήν scr. ξενοραίστην.
- P. 263. Adn. adde Σοί, Ἀσκληπιέ τήνδ' ἀνέθηκε στήλην ὁ Βάλης, νόσου ἐπεί μ' ἀκέσω Inscr. Del. N. 2292. Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε Eur. Med. 1066.
- P. 266. ad v. 469. adde οὐκ ἂν τις καλέσοι Lyd. de Mens. II. 3. p. 14. ἀρκέσοι ἄν Schol. in Hipp. T. I. 32. οὐκ ἂν ἀνέξοιτο Phot. CLXXXVII. 239. CCXXIII. 352. αἰτιάσοιτο ἄν τις CXXVI. 163.
- P. 266. ad v. 475. Verba τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα affert Schol. Ven. II. M. 322. ad illustrandam homericam sententiam εἰ μὲν

γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες etc. De interruptione constructionis quæ dixi confirmat Foertschiüs ad Lys. p. 2. et 53. Zenodoti verba p. 269. allata ἄρσενά γὰρ λόγον Mehlhornius ita interpretatur: virilis ratio est dogma quod tu invenisti et provide elaborasti, atque hoc dogma est mater intrepida libertatis.

- P. 274. lin. 4. Himerius non sic scripsit ut dixi ἂ δημοσίᾳ παιδεύει sed ὧν — πλάττεται. Aptius exemplum præbet Dio Cass. LXXVI. 2, 1278. ἐκ τῆς διαίτης ἦν διητάτο καὶ ἐκ τῶν ἐλπίδων ὧν ἠλπίζε καὶ ἐκ τῶν φόβων οὓς ἐφοβεῖτο. In seqq. adde Liban. T. II. 156. τῆς τιμῆς ἧς με τετίμηκας.
- P. 276. v. 516. Ellendtius in hujus libri censura Annal. Berol. 1836. N. 54. καὶ μητέρ' ἄλλη etc. sic interpretatur *aliud factum matrem abstulit aliud patrem*. Equidem simplicissimum duco, quod posui *alia calamitas parentes mihi eripuit*.
- P. 283. lin. 23. add. ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεται τ' ἀνθροπος Arist. Avv. 1453. Verbum τὸ μὴ φρονεῖν quum esset ambiguum, poeta addidit ἕως τὸ χαίρειν κ. τ. ε. ut intelligatur inscitiam bonorum malorumque significari v. Ellendt. Lex. Soph. T. II. 736.
- P. 286. lin. 10. pro *esse ser. commiseri*. — Lin. 27. λέγω δὲ τῷ καλῷ Arist. Nicom. IV. c. 6, 8. λέγω τῷ Πλάτωνι Hermog. de Id. II. 12, 391. T. III. νεωτέρῳ λέγω Aristid. Or. XLV. p. 96. T. II. cujus dativi alia exempla afferunt Friedemann. ad Strab. L. III. 669. Boisson. ad Tiber. de Fig. c. XXVII. 557. ed. Walz. T. VIII.
- P. 291. lin. 15. πλακτός pro πλαγκτός Anth. IX. 84.
- P. 294. lin. 3. Grammaticus in Anecd. Cram. T. I. p. 50, 19. ex hoc genere affert *διαυλοδρόμης* et *ἀστέρηγης*, nisi hoc a *στοργή* repetitum est.
- P. 295. lin. 12. pro *εὐθυπλοκέος* scrib. βαθυπλ.
- P. 302. l. 13. contrario ordine et magis mirabili ἀμύθητος καὶ πολλή Hermog. de Invent. III. 6. 120. T. III. ὁ πλείστος καὶ πολὺς ἀγών Phot. CCXIV. 284. ἀπίστα καὶ μεγάλα Phil. de Mos. I. 643. (T. II. 122.)
- P. 303. ad v. 631. Si quis ἀφῆ σίδηρος ὧς praeferat, praesto

est Plutarchi locus de Educ. IV. p. 7. σιδηρός καὶ χάλκος ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται.

- P. 306. lin. 27. τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων μὴ τὸν Ἐκτορα ἐμπροῆσαι λεγόντων ἀλλὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὅτι κωλύσαι δυνάμενος οὐ κενώλυκε Clem. Strom. I 17, 134. Aristotelis exemplo tacito auctore utitur Eustathius p. 792, 38. ad explicanda Homeri verba ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀδδηζότες, hoc modo: τῷ ὕπνω ἀντὶ τοῦ ἀργουπνία, πλὴν οὐχ ἀπλῶς οὕτως ὕπνον τὴν ἀργουπνίαν νοητέον, ἀνόητον γὰρ τοῦτο γε, ἀλλὰ τῷ ἀπόντι· οὕτω καὶ ναῦς ποτὲ λέγεται διὰ κωβερνήτην ὄλλυσθαι, ἀπόντα δηλαδὴ, quod ipsum nisi ex attestis intelligi potest, omitti non debet. Ἀλκίην μοι ὠνείδισας II. IX. 34. commutari potest cum ἀνάλκειαν sic ut Latini dicunt *fidem alicujus accusare*. Neque Sophoclis loco similia dixerim quae Ellendtius in Lex. Soph. s. Δεινός et in Censura l. c. affert ex Horatio *Notus arbiter Hadriae tollere seu ponere vult freta*, et ex Cicerone N. D. II. 40. *Sol tristitia quadam contrahit terram*, illud, quia poeta de noto tanquam de deo loquitur, quem penes arbitrium maris excitandi et tranquillandi, hoc, quia praecedit proxime ante modo *accedens tum autem recedens* et sequitur *tum vicissim laetificat*.
- P. 313. lin. 16. ἄψις φρενῶν pro φρενοβλάβεια v. Foes. Oecon. p. 117. b.
- P. 314. lin. 8. adde ἰμάσθλη et μάσθλη v. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v.
- P. 315. lin. 11. add. Θεόγνωτος v. Ritschl. de Oro p. 49. et lin. ult. ἀσώτως ἢ σωτηρίως ἔχειν Plut. Quaest. Nat. XXVI. 21. pro ἀσώστως. Discriminis quid sit significat Clemens Paedag. II. 1, 62. ἀσώτους αὐτοὺς καλοῦντες αἰνίττονται τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώστους αὐτοὺς νενοηκότες.
- P. 317. lin. 25. κνήσμα Aelian. V. H. XIII. 35.
- P. 318. lin. 2. ὑπομνητικὴ Philo de Septen. p. 1190. (T. II. 292.) ἀμνητί Anecd. Bekk. Ind. s. h. v. — Lin. 5. προνενησιμένη Appian. Civ. IV. 80. σῖτος νενεμημένος Arrian. Ind. XXIII. 129. pro quo Dobraeus ad Nubb. 1205. νενημένος emendavit.
- P. 319. lin. 4. σηθεῖς Galen. de Comp. Med. p. Gen. III. 82

638. T. XIII. *διασησθεῖς* Alex. Trall. III. 10, 217. *σεσημέ- νος* cod. Aug. Aret. p. 255. — Lin. 11. *κακοχράσμων* rejicit Meinekius ad Theocr. V. 22.
- P. 320. lin. 22. add. Heinrich. ad Mus. p. 236. Naeke in Diss. de Hecal. P. VI. p. 6.
- P. 321. lin. 28. α *πανστήρ* discrepat *καππώτας* perfecto *πέ- πανται* adjunctum.
- P. 322. lin. 12. add. *κοκοθραύστης* Hesych. *διάφανμα* et *διά- φανσμα*. Sequentibus adde *δενθέντα* Aret. Acut. Cur. I. 2, 206. *ἄλευστα ἀόρατα* Hesych. *πεπλευμένον* Liban. T. I. 232. *ἐπεσπευσμένον* Philo de Anim. Sacr. p. 845. (II. 248.) *ἐσπευσμένως* Schol. II. K. 536. *ἐπεσπευμένον* Philo de Leg. ad Caj. p. 1006. (560.) *ψεῦμα* Clem. Strom. I. 20, 138. ex Proverb. XXI. 11. cf. Coraes Prodrum. Bibl. p. 48. *κολου- στέον* Clem. Paed. III. 11, 108. *λουστέον* Eust. 1192, 47.
- P. 332. lin. 26. Aeschylī versum *ὀρώμεν* — *νεκροῖς* affert Gregor. de Meth. III. 1133. T. VII. P. II. ubi *Ἀργείων* scriptum pro *Αἰγαῖον*. *Florere puerum* Lucret. I. 249. nunc editum est pro *pueris*.
- P. 336. lin. 2. *πετρῶν προβλήματα* Aesch. Suppl. 661. *ὁ δ' ἄρ' εἶλετο χεῖρεσι πέτρην* Quint. II. 401. pro masculino utrumque.
- P. 343. lin. 13. Nunc accessit veteris poetae testimonium *βλα- στεί δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα βρῶντα* Anecd. Cram. T. I. 96.
- P. 350. De elisione literae iota disserens non debebam silentio praetermittere Passovii disputationem in Opusc. p. 60.
- P. 351. lin. 9. injuriam feci Schweighaeusero qui non *quater deinceps* dativos posuit sed unum *ὄντι* pro *ὄντα*.
- P. 358. lin. 30. Plut. de Vit. aer. al. IV. 210. *δουλεύουσιν ἅπαντες τοῖς ἀφανισταῖς*, quod non opus erat in *δανεισταῖς* permutari.
- P. 359. v. 812. Hermannus in Cens. I. c. emendat *ἄνδρ' ὃς ἂν σπεύδῃ θανεῖν*. — Ibid. lin. 4. add. Eumath. de Hysm. X. 474. ed. Teuch. *πρὸς τόπον ἡμῖν ὑπηρέτησε* vitiose pro *πότον*.
- P. 370. lin. 4. add. *πανώλεις παρακαῶς τ' ὀλοίατο* Aesch. Sept. 537.
- P. 383. lin. 7. de homerico *μελάνει* copiosius disserit Spitznerus

- Exc. XIV. ad II. Add. *διαμελαίνω* transitiva et neutrali significatione praeditum; *λευκαίνει* et *ὀμιχλαίνει* intransitiva Lyd. de Mens. p. 102. *πολλούς ἢ δυσωδία ἐσίανε* Schol. Hippocr. T. II. 113. scribendum videtur *ἐσίκαγε*. *Βαρυνέω* defendit Meinekius ad Theocr. II. 3. adjectis aliis correptionis exemplis.
- P. 397. lin. 1. add. *ἄρτι νεότομος* Soph. Ant. 1269. *ἄρτι νεοπαγής* Euseb. II. Eccl. X. 3, 464. — V. 900. Ellendtius Lex. Soph. II. 169. *νόστοι* interpretatur de erroribus, quos chorus Ajacem quaerens obiit.
- P. 403. Adn. 3. *πενκέδανος βοτάνη βαρύνεται ἵνα μὴ ἦ ἐπίθετον* Schol. Nic. Th. 78. Adde *βροκεδανός*.
- P. 407. Adn. 1. add. *Λυκώπης* Herodo. III. 55.
- P. 417. Ad Sophoclis verba *ὡς θεοῦ τινος* proxime accedit Liban. Decl. T. II. 297. *ὡς θεῶν του κηρύξαντος*. Sed idem T. I. 543. *ὥσπερ θεός τις*, ut et p. 606. et 610. Aristid. Or. XLVI. 190. T. II. *κατά τινα δαίμονα* Aelian. V. H. II. 34. — Lin. 5. a fin. excidit *φήμης*.
- P. 433. v. 1049. de augmento verbi *ἀναλῶσαι* multo accuratius exposuit Benseler ad Isocr. p. 133.
- P. 438. ad v. 1090. *ἀνελὼν τὰς δημοσίας ταφάς* Aesch. c. Ctes. 629. v. Schol. ad Rann. 423.
- P. 439. v. 1099. oblitus sum apponere Doederleinii emendationem ad Oed. C. p. 600. *ἢ οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσε pro οὐκ* —
- P. 440. lin. 11. pro *Stochasm.* scr. Bibl. Hell.
- P. 445. v. 1124. *τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει* sic accepi *quanta est violentia — linguae tuae! quod est παρὰ τὸ προσδοκώμενον*. Ellendtius vero Lex. II. 853. *quantopere loquendo exacerbaris!*
- P. 447. v. 1141. lin. 6. pro *Heroicc.* scr. Imagg. I. 28, 804.
- P. 448. v. 1144. Adde *ἐπὶ μέγα φόβου — ἐχώρουν* Appian. Civ. I. 22, 16. Edd. et unus cod. *μέγαν φόβου* ut *ἐς μέγα δέος ἀνέβη* Phot. CCXLII. 573. *ἐς πᾶν δέος ἰέναι* Plat. Legg. I. 648. A. (*ἐς πᾶσαν ἀρρώδιην ἀπίκατο* Herodo. I. 140.) *ἐφ' ὅσον φρόνημα καὶ θάρσος ἐχώρει* Liban. T. I. 591. *ἐν παντὶ κακῷ γενόμενος* Aesch. c. Tim. p. 85. (9.)

- P. 455. v. 1188. *δορυσσοήτων* fortasse defendi potest ut compositum a verbo *σοέω*, de quo dixi in Comment. III. de causis anomal. verb. p. 1.
- P. 462. v. 1238. *σώματα ἀγμητά* (sic) Onosand. X. 47.
- P. 463. v. 1281. Seidlerus haec sic interpungit: *ὄν οὐδαμοῦ φῆς, οὐδὲ συμβῆναι ποδί*, quem nihili dicis ac ne adstittisse quidem unquam.
- P. 466. lin. 4. scrib. *σύμβλητο ἀπήντησε* pro *συμβλήτω ἀπαντήτω*. Cetera jam Fischerus adnotaverat ad Well. Gramm.
- P. 478. v. 1358. *οἱ τινες ἀνέρες εἰσι βρότων* ex Homero adnotavi loco omissio; cf. Passov. Opusc. p. 62.
- P. 479. v. 1368. *σὸν κοῦκ ἐμόν* v. Maetzner ad Lycurg. 276.
- P. 484. lin. 10. v. Jacobs ad Achill. p. 643.

His perscriptis affertur Ed. Wunderi Censura commentarii mei singulatim edita; qui quae adversus me disputavit, ea maxima ex parte aut falsa sunt aut parum probabilia aut ita comparata ut in infinitum certari possint. Singulis quominus respondeam prohibent temporis angustiae; nam librum Parilipomenôn jam superiore anno perfectum et bibliopolae traditum tandem aliquando edi et hujus interest et mea. Sed pauca proponam speciminis loco idque germanice.

H. Wunder behauptet zu V. 2. *πείραυ ἐχθρῶν* könne nicht heissen Vorhaben oder Versuch der Feinde, weil Odysseus nicht darauf ausgehe ein Vorhaben des Aias zu erspähen. *Odysseus*, sagt er, *hat die Fusstapfen des Aias verfolgt, um seinen Stand auszumitteln und den Fang desselben, das heisst, die Ueberführung, dass er der Urheber der gemordeten Heerden sey* (das waren wohl die Schafböcke) *herbeizuführen*. Daran ist nicht zu denken; Odysseus war ausgesendet worden um den oder die zuerst ganz unbekanntes Thäter zu erforschen. Die Anzeige des Spähers und die zum Zelte des A. leitenden Spuren bringen ihn auf die Vermuthung, dass A. es sey; Gewissheit erhält er erst durch die

Göttin. Von Fang und Bestrafung natürlich kein Wort! „*An eine Nachstellung oder an ein Vorhaben dessen, auf welchen Jagd gemacht wird, kann also in keiner Art gedacht werden; nur das will und kann Odysseus untersuchen ob A. die That verübt habe, nimmermehr ob er eine Nachstellung beabsichtige.*“ Ganz gewiss will er das; die Griechen konnten den in ihrer nächsten Umgebung ausgeführten Angriff auf ihre Heerden unmöglich für etwas Anderes halten als eine *πειρα ἐχθρῶν*, sie mussten Wiederholung des Angriffs, ja Gefahr für sich selbst von einem so nahe andringenden Feinde besorgen und also vernünftigerweise den Urheber des Gemetzels zu ermitteln und seinen ferneren Anschlägen zu begegnen suchen. Dies ist die Absicht des Odysseus, *πειραὺν ἐχθρῶν ἐρπύσαι*.

In der zweiten Anm. behauptet H. W. *ἄποπτος* heisse hier *unsichtbar* S. 11. „*Odysseus steht jetzt an dem Zelt des A. natürlich, wie die Sache mit sich bringt, zu den Zuschauern gewendet. Unmittelbar über ihm auf dem Θεολογεῖον erscheint Athene; mithin ist's unmöglich, dass Od. mit dem Angesicht zu den Zuschauern gewendet die Göttin erblicke; denn er kehrt ihr den Rücken zu.*“ Wie? während des ganzen langen Gesprächs von 134 Versen kehrt Odysseus der mit ihm redenden Göttin seinen Hinterkopf zu? Unmöglich! Meint aber H. W. Odysseus drehe sich beim ersten Anruf nach ihr um, nun so sieht er sie ja doch! Aber auch die vorige Behauptung, dass er in dem Augenblicke, wo ihn Athene anredet, das Gesicht den Zuschauern zuwende, ist aus der Luft gegriffen; nachdem er hinter dem Zelte des A. hervorgekommen ist und es vielleicht schon mehrmals umkreisst hat, steht er jetzt ohnstreitig seitwärts, so dass er weder der Athene noch den Zuschauern unschicklich den Rücken zuwendet. — H. Wunder lebt des Glaubens, dass ein halb Dutzend schlechter Beweise so viel gilt als Ein guter; darum folgt S. 10. ein neues Argument: „*Es ist absurd zu sagen: wenn ich dich auch sehe, so höre ich doch deine Stimme (Das versteht sich!) und nicht minder absurd: wenn ich dich auch nur in der Ferne sehe, so höre ich doch etc. Denn so lange in dem Aus-*

druck ich sehe der Begriff ich erkenne dich liegt, so bleibt der Nachsatz: ich höre doch deine Stimme sinnlos.“ H. Wunder will uns wohl zum Besten haben! Wenn jemand einen Menschen in der Ferne und undeutlich erblickt und zugleich seine ihm wohlbekannte Stimme vernimmt, so soll er nicht sagen können: obgleich du mir fern bist und ich dein Gesicht nicht deutlich erkennen kann, so erkenne ich doch deutlich deine mir längst bekannte Stimme und weiss also, dass du der und der bist? Ich denke, so reden alle Menschen. „*Auch das Auskunftsmittel den Vordersatz καὶ ἄποπτος ἦς so zu erklären, wenn ich dich auch undeutlich sehe, ist nicht anwendbar. Denn sah Od. einmal den Punkt, wo Athene erschien, so musste er auch, wie aus dem Folgenden erhellen wird, sie vollständig erkennen.*“ Aus dem Folgenden, eben angeführten S. 11. erhellt nichts, als dass der Recens. sich eine wahrscheinlich unrichtige, jedenfalls unerweisbare Vorstellung von der Stellung des Od. zu den Zuschauern gebildet hat; aber er wird uns vielleicht aus den Dimensionen des athenischen Theaters beweisen können, dass ein auf der Bühne stehender von einer auf dem Theologeion erscheinenden Person nicht sagen könne dass sie ihm fern und undeutlich erscheine, insbesondere nicht vor athenischen Zuschauern, welche ihren Dichtern erlaubten von Nacht und Mond und Sternen zu sprechen, während sie selbst im hellen Sonnenlichte sassen. *Vollständig* wurde die Göttin wohl von den höher sitzenden Zuschauern gesehen, aber nicht so von dem tief unten in der Mitte der Bühne stehenden, wofern nicht der Schauspieler bis hart an den obersten Rand des Söllers hervortreten und vielleicht den Hals brechen wollte. Doch weiter! „*Auch das ist ein offener Irrthum Lobeck's, wenn er sagt: Ajax primo aspectu agnoscit Minervam. Es ist klar, dass auch Aias aus der blossen Stimme die Göttin erkennt, ohne sie vorher oder nachher gesehen zu haben.*“ Wenn die Scene in einem Blindeninstitute wäre, so liesse sich das hören. Nach des Dichters Anordnung sieht Aias den nahe stehenden Odysseus nicht; Hr. Wunder will dass er auch die Göttin nicht sehe und diese auch nicht von Odysseus gese-

hen werde, und dazu kommt noch ein dritter, der das vor Augen liegende nicht sieht — Hr. Wunder selbst. — „Dazu kommt, dass diese Erklärung der Ansicht der alten Griechen schnurstracks entgegenlaufen würde. Denn entweder waren die Götter den Menschen sichtbar oder nicht sichtbar; von dem Mittelding, dass sie sich undeutlich gezeigt, findet sich wohl im ganzen Alterthum keine Spur.“ Herr Wunder nemlich hat, wie man aus seinen Ausgaben sieht, das ganze Alterthum durchforscht, namentlich in dieser speciellen Rücksicht! Mir fällt es nicht ein nach einem dictum probans herumzusehen. Denn welchen vernünftigen Grund konnten die Griechen haben es für unmöglich zu halten, dass ein Gott einmal auf eine Bergspitze oder eine Mauerzinne trete und dann den unten stehenden fern und weniger deutlich erscheine als wenn er zehn Schritte vor ihm stände? — Das am Schlusse prunkhaft nachgetragene Citat des Hesych. ward von mir absichtlich übergangen, weil es schon bei Erfurdt steht und nach der Anführung weit älterer Schriftsteller völlig unnütz war. — Von allen Irrthümern dieser Anmerk. habe ich nur einen veranlasst durch ungehörige Fassung des Ausdrucks. Ich wollte sagen (P. 78.) in Soph. Electr. wird ἀποπτος allerdings von einem ganz unsichtbaren gebraucht und kann also *invisus* übersetzt werden, wenn man blos den Sinn dieser Stelle berücksichtigen will, genauer würde es durch das weniger bestimmte *procul ab oculis nostris* übertragen werden. Die erste und bei den Alten allein gewöhnliche Bedeutung ist *procul visus*, und kein vernünftiger braucht ein Wort in einer aussergewöhnlichen Bedeutung ohne diese Abweichung durch den ganzen Zusammenhang kenntlich zu machen; also auch Sophocles nicht in der Stelle des Aias, wo nicht das geringste uns nöthigt an eine ungewöhnliche Bedeutung zu denken wie in der Elektra.

Dritte Anmerkung S. 15. „Wir wundern uns, wie H. L. bei βαίνω ποδί oder πόδα anführen konnte Eur. Hipp. ἀναστρέψει πόδα, wo ἀναστρέψει die dritte Person des aktiven Futurs ist, mithin der Akkusativ πόδα, als vom transitiven Worte ἀναστρέφειν regiert durchaus nothwendig war.

Hr. Wunder weiss also nicht dass ἀναστρέφειν hier, wie oft in der neutralen Bedeutung, für ἀναστρέφεσθαι versari steht und πόδα also überflüssig war. „Auch die Ausdrücke ἀπαλλάττομαι πόδα, πεζεύω πόδα etc. tragen zu dem, was L. beweisen will, dass βάλειν und πόδα in der engsten Verbindung stehe, gar nichts bei, sondern scheinen vielmehr zu beweisen, dass man überhaupt πόδα fast zu jedem Verbum des Gehens gesetzt habe; eine Annahme, gegen die sich L. eben erst erklärt hat.“ Hr. Wunder muss meine Worte halb im Schlafe gelesen und abgeschrieben haben; nicht gegen sondern für jene Annahme habe ich mich erklärt und zuerst Beispiele von βάλειν angeführt, dann von andern Zeitwörtern, die in gewissen Verbindungen mit jenem dem Begriffe nach zusammenhängen und also zur vollständigen Beweisführung gehören. „Ferner finden wir uns zu folgenden Ausstellungen veranlasst; erstlich dass auf die Zeit, zu welcher, und auf die Schriftsteller, von welchen ein Ausdruck gebraucht worden, fast gar keine Rücksicht genommen, und das häufig als eine Gewohnheit aller Griechen ausgegeben worden ist, was nur eine Eigenthümlichkeit einzelner, oft erst späterer Schriftsteller gewesen ist.“ S. 15. Das ist eine kecke Unwahrheit, die Hr. W. nur in der Hoffnung aussprechen konnte unkundige Leser vor sich zu haben, die seine Behauptungen mit meinem Commentar nicht vergleichen würden. Zur Erläuterung eines seltnern Sprachgebrauchs habe ich oft Schriftsteller aller Jahrhunderte und, wo es thunlich war, nach der Zeitfolge angeführt; aus den Namen der Schriftsteller, aus der Zahl der Stellen sieht ja jeder ob ich alte oder neue Zeugen, viele oder wenige gefunden habe, und nirgends, geschweige häufig, habe ich eine erweisslich späte oder seltnere Redeform ausdrücklich für alt und allgemein gebraucht ausgegeben. Hr. Wunder aber, ganz unbekannt mit der Form

philologischer Untersuchungen, scheint zu verlangen dass Zeitalter und Zahl der Gewährsmänner ausdrücklich angegeben werde, das erstere etwa mit Berufung auf ein Compendium der Litteraturgeschichte. Das mag für die Wunderschen Commentare passen, die bekanntlich sehr am Hydrops leiden, für die meinigen sicherlich nicht. — Es fehlt mir jetzt an Zeit, Raum und Lust das ganze endlose Gewebe seiner Missverständnisse und Paralogismen aufzulösen; Hr. W. kann selbst es am besten thun — *ἐπήν δαΐδας παραθῆται*, wie Penelope mit dem ihrigen that. Nur noch ein Wort von der letzten Anmerkung S. 182. „*Beim ersten Durchlesen verstanden wir diese Anm. gar nicht, bis wir endlich den auffallenden Irrthum wahrnahmen, dass H. L. sich die Negation οὐ zu dem Adjektiv ὁμοῖα hinzugedacht hat. Da diese im Texte nicht stehet, auch nicht supplirt werden kann, so ist eigentlich schon hierdurch H. L. hinlänglich widerlegt.*“ Hätte sich doch Hr. W. mit dem ersten Durchlesen begnügt und die Sache lieber unverstanden gelassen als verkehrt verstanden. Ohnstreitig hat er doch selbst, wenn er sehr begreifliches von einem seiner Schüler nicht begriffen sah, verwundert ausgerufen: Nun das begreift doch jeder Mensch! mit der Andeutung: Du begreifst es aber nicht. Ebenso ist das Verhältniss zwischen Agamemnons Worten *ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνήρ ἀντῷ πονεῖ* und meiner Erklärung *οὐ οὐχ ὁμοῖα σαντῷ πονεῖς*, du handelst bei deinem Betreiben dieser Sache (der Bestattung deines Feindes) nicht konsequent. Also nicht zum Texte habe ich die Negation hinzugedacht — sie würde hier ganz sinnlos seyn — sondern in meiner Erklärung hinzugefügt. Doch genug! Ich bin überzeugt dass, wer die Resultate meiner Untersuchungen einer neuen, sorgfältigen Prüfung unterwirft, gar manches als unrichtig erkennen wird. Aber sehr bezweifle ich, ob Hr. W. ohne tiefere Studien, als wir

sie bis jetzt an ihm kennen, mir die Irrthümer so schockweise und auf der Oberfläche liegend werde nachweisen können. — Seine Ausgabe des A. habe ich in Folge einer langen] Abwesenheit noch nicht erhalten; vielleicht giebt sie mir Veranlassung die Sichtung der Recension fortzusetzen.

I N D I C E S.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

11

I. INDEX GRAECUS.

A.

\bar{A} iteratum 20. 21. — \bar{a} breve fem.
min. in $\epsilon\alpha$ 462. pro η apud Io-
nes 402 sq. ante $\lambda\lambda$ 399. in pen-
ult. nomin. in $\alpha\mu\alpha$ 423. — \bar{a} in
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\upsilon\mu\iota$ 400. — \bar{a} om. ante $\epsilon\iota$ 29.
— \bar{a} in η mutat. in nomin. in $\tau\eta\varsigma$
sim. 430. — \bar{a} pro \omicron 33. — \bar{a} et
 υ conf. 399.

$\acute{\alpha}\beta\acute{\alpha}\tau\eta$ 458.
 $\acute{\alpha}\beta\lambda\acute{\eta}\varsigma$ 236.
 $\acute{\alpha}\beta\lambda\eta\chi\rho\acute{\eta}$ 466.
 $\acute{\alpha}\beta\rho\omicron\pi\omicron\upsilon\varsigma$ 371.
 $\acute{\alpha}\beta\rho\omicron\tau\eta$ 466.
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\omicron\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu$ 371.
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\kappa\lambda\epsilon\iota\tau\eta$ 459. 476.
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\gamma\epsilon\iota\omicron\nu$ 324.
 $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\iota\nu$ καὶ $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$ 62. $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\iota\nu$ νεῖκος,
κτύπον 509.
 $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\lambda\alpha\iota\alpha$ 313.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta\mu\alpha$ 447.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta\varsigma$ 161. 164.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\lambda\iota\mu\alpha$ 543.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\lambda\eta$ 33.
 $\acute{\alpha}\gamma\lambda\alpha\iota\alpha$ 362.
 $\acute{\alpha}\gamma\lambda\epsilon\upsilon\kappa\eta$ 466.
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\upsilon\mu\iota$ vid. $\acute{\alpha}$.
 $\acute{\alpha}\gamma\gamma\omicron\varsigma$ 274.
 $\acute{\alpha}\gamma\omicron\nu\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\omicron\nu\omicron\varsigma$ 346.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\epsilon\upsilon\tau\eta\rho$ c. neutr. 273.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota\lambda\alpha\iota\omicron\varsigma$ 370. 376.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\omicron\sigma\tau\eta\varsigma$ 450.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\omega\sigma\tau\iota\varsigma$ 443.
 $\acute{\alpha}\gamma\upsilon\iota\acute{\alpha}$ 377.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota$ 119.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\acute{\alpha}\lambda\eta$ 465.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\beta\acute{\alpha}\delta\eta\varsigma$ 155.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\beta\lambda\omega\varsigma$ 274.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\lambda\omega\psi$ 291.

$\acute{\alpha}\gamma\omicron\nu\omicron\varsigma$ p. $\acute{\alpha}\gamma\omicron\iota\omicron\nu$ 138.
 $\acute{\alpha}\delta\eta\lambda\eta$ 469.
 $\acute{\alpha}\delta\eta\nu$, $\acute{\omicron}$ 195. $\acute{\alpha}\delta\eta\nu$ 543.
 $\acute{\alpha}\delta\iota\alpha\rho\theta\rho\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\alpha$ 39.
 $\acute{\alpha}\delta\iota\kappa\alpha\iota\acute{\alpha}\rho\chi\omicron\varsigma$ 213.
 $\acute{\alpha}\delta\mu\eta\tau\eta$ 458.
 $\acute{\alpha}\delta\omicron\nu\iota\varsigma$ i. e. $\acute{\alpha}\eta\delta\omicron\nu\iota\varsigma$ 553.
 $\acute{\alpha}\delta\rho\alpha\sigma\tau\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ 5.
 $\acute{\alpha}\delta\rho\omicron\sigma\tau\alpha\iota$ 549.
 $\acute{\alpha}\epsilon$, $\acute{\alpha}\iota$ 119.
 $\acute{\alpha}\epsilon\upsilon\gamma\eta\eta\tau\eta$ 459.
 $\acute{\alpha}\epsilon\iota\zeta\omicron\nu$ 261.
 $\acute{\alpha}\epsilon\iota\sigma\omicron\omega\psi$, $\acute{\alpha}\epsilon\iota\sigma\omicron\omega\psi$ 293.
 $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\acute{\eta}\varsigma$ 160.
 $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\epsilon\iota\nu$ verb. auxil. 509.
 $\acute{\alpha}\epsilon\rho\kappa\tau\omicron\varsigma$, non $\acute{\alpha}\epsilon\iota\rho\kappa\tau\omicron\varsigma$ 36.
 $\acute{\alpha}\epsilon\sigma\chi\rho\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\delta\alpha\varsigma$ 143.
 $\acute{\alpha}\epsilon\tau\mu\alpha$ 394. $\acute{\alpha}\epsilon\tau\mu\alpha$, $\acute{\alpha}\epsilon\tau\mu\omicron\varsigma$ 433.
 $\acute{\alpha}\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\iota\eta\tau\omicron\varsigma$ 433.
 $\acute{\alpha}\zeta\omicron\varsigma$ c. neutr. 287.
 $\acute{\alpha}\zeta\omicron\nu$, $\acute{\alpha}\zeta\omicron\nu$ 555.
 $\acute{\alpha}\zeta\omicron\nu$ neutr. 261.
 $\acute{\alpha}\zeta\omicron\tau\epsilon\varsigma$ 544.
 $\acute{\alpha}\eta\theta\acute{\epsilon}\sigma\sigma\epsilon\iota\nu$ 14. $\acute{\alpha}\eta\theta\acute{\epsilon}\sigma\sigma\omicron\nu$ 22.
 $\acute{\alpha}\eta\tau\eta\varsigma$ acc. 433.
 $\acute{\alpha}\theta\alpha\nu\acute{\alpha}\tau\eta$ 461.
 $\acute{\alpha}\theta\epsilon\rho\epsilon\iota\gamma\epsilon\nu\acute{\eta}\varsigma$ 23.
 $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}\alpha$, $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}$, $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}\iota\alpha$ 299 sq.
 $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}$ 313.
 $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\theta\eta\nu\acute{\alpha}$ fem. 273.
 $\acute{\alpha}\theta\lambda\iota\beta\omicron\varsigma$ 10.
 $\acute{\alpha}\theta\upsilon\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\theta\upsilon\tau\omicron\varsigma$ 432.
 $\acute{\alpha}\theta\upsilon\acute{\alpha}$ 468.
 $\acute{\alpha}\iota$ iteratum 21. ante τ 37.
 $\acute{\alpha}\iota\alpha$ pro η 297 sq.
 $\acute{\alpha}\iota\alpha\varsigma$, $\acute{\alpha}\iota\omicron\nu$ 172. $\acute{\alpha}\iota\alpha\varsigma$, non $\acute{\alpha}\iota\alpha\iota\varsigma$ 21.
 $\acute{\alpha}\iota\gamma\alpha$, $\acute{\eta}$ 145. $\acute{\alpha}\iota\gamma\epsilon\varsigma$, $\acute{\alpha}\iota\gamma\iota\varsigma$ 132.
 $\acute{\alpha}\iota\gamma\iota\upsilon\epsilon\upsilon\varsigma$, $\acute{\alpha}\iota\gamma\iota\upsilon\epsilon\upsilon\varsigma$ 27.
 $\acute{\alpha}\iota\gamma\iota\lambda\iota\psi$ 290.
 $\acute{\alpha}\iota\gamma\iota\lambda\omega\psi$ 291. 292.
 $\acute{\alpha}\iota\gamma\omicron\delta\iota\omega\varsigma$ 283.

Signum * paginarum numeris adjectum rem in adnotatione tractari indicat.

- αἰγοκρέυς 225*.
 Αἰγοςάγης. 148.
 αἰδής 162.
 αἰθής 544.
 Αἰθλιον fem. 294.
 αἰθος, αἰθός 135*. 340*.
 αἰθου 554. c. neutr. 294.
 αἰθρία 365.
 αἰθρον decl. 554.
 αἰμάλωπος 294.
 αἱμαποσία 49.
 αἱματίς, αἱματίτις 52.
 Αἰνιάν, non Αἰνειάν 190*.
 Αἰνεύς, non Αἰνείς 26.
 αἰνοπατήρ, sim. 213.
 αἶξ 99.
 αἰολος, αἰόλος 344.
 αἰον 319.
 Αἰρ 74.
 αἰρεσθαι μετέωρον, sim. 531.
 Αἶρος 213.
 αἰς doricæ pr. ας 21.
 Αἶς 178.
 αἰσθητός, ἡ 550.
 αἰσθμα 75.
 αἰσσω 36.
 αἰσχρότερος 14.
 αἴτης 134.
 ἀκαιρίμη 469.
 ἀνάκητα 185.
 ἀναμαντοχάρμαν 172.
 ἀναμάτη 461.
 ἀκανθόπληξ 279.
 ἀκίετης 448.
 ἀκηδέω 437*.
 ἀκημα, ἀκесμα 394.
 ἀκρος, ἀκηρότατον 39.
 ἀκνήτη 458. 459.
 ἀκμπήσιος, acipenser 32*.
 ἀκλήστη 458.
 Ἀκμήνες Νύμφαι 193.
 ἀκμής c. neutr. 264.
 ἀκολάσταμα 416*.
 ἀκοστή 351.
 ἀκουῆ ἀκούειν 525.
 ἀκουά 8.
 ἀκρατός, ἀκρος 319.
 ἀκράστιτος 539.
 ἀκράτωρ fem. et c. neutr. 273.]
 ἀκριδοθήκη 375.
 ἀκριδοθήρα 375.
 ἀκρόθινα, τὰ 197.
 ἀκρόνυκτος 281.
 ἀκρόνυξ, ἀκρόνυχος 281.
 ἀκτέα, ἀκτή, ἄκτη 337. 338*.
 ἀκτή 351.
 ἄκτινος, ἀκτέινος 337.
 ἄκχος, ἀκχαλίβαρ 33.
 Ἀλάξιρ 209.
 ἀλαητός 440. 549.
 ἀλάστορ 450*. fem. 273. ἀλάστορ,
 ἀλάστορος 274.
 ἀλγεινὸς ὀφθαλμούς, ἀλγηδόνες ὀφθαλ-
 μῶν 19 sq.
 ἄλδημος 398*.
 ἄλεια 28.
 ἄλειμμα, ἄλιμμα 37.
 ἄλειον, τὰ ἄλια 28.
 ἄλειπής 550.
 ἀλεκτωρ fem. 273.
 Ἀλεξάνδρα, non Ἀλέξανδρα 212.
 ἀλεξιάρη 464.
 ἄλεσι pr. ἄλασι 33.
 ἄλεψ, ἄλιψ 289.
 ἀληθές και (ῆ) ψεῦδος 161.
 ἄλητον, ἀλητόν 353*. ἄλητον και
 ἄλητον ib.
 ἀλθεστήρια 450*.
 ἀλίβαπτον (τ) 23.
 ἀλίβας 80*.
 ἀλίνηταιρα 539.
 ἀλίπεδον, (τ) ἄλιπαι, ἀλήπ. 23.
 ἄλιτον 353*.
 ἀλιτροίτη 457.
 ἀλιτροχα accus. 180.
 ἄλιψ, ἀλεψ 132. v. ἄλεψ.
 ἀλκαία, ἀλκή 307.
 ἀλκι 168.
 ἀλκωνίς, ἀλκωνίτις 51.
 ἀλλὰ ἄλλος, ἀλλ' ἄλλος 10.
 ἀλλῆξ 127.
 ἄλλοι πολλοὶ et πολλοὶ ἄλλοι 65.
 ἀλλοκώτερος 39.
 ἄλλοτ' ἄλλος, sim. 59.
 ἄλμη, ἄλματα 308 sq.
 ἄλμη 396.
 ἄλξ 110. 168.
 ἄλοξ 281.
 ἄλοτριψ 292.
 ἄλς, ὁ et ἡ 93. sq.
 ἄλς χόνδρος 94*.
 ἀλοηίς, ἀλοηίτις 51.
 ἄλσος 549.
 ἄλτις 549.
 ἀλίκη, ἐλιucus, ἀλάλυξ 123.
 ἀλίπη 469.
 ἀλφειβοία, non ἀλφειβοία 465.
 ἄλφι, ἄλφιτον 115 sq. 121*.
 ἀλωτός, ἡ 483. 550.

- αμακίς (ἀμάκίς) 131*. 464*.
 ἀμαλα 275.
 ἀμαλοτόκεια 214.
 ἀμαζαία 309.
 ἀμβατός, ἀμβατος 480. 483. 485.
 ἀμβρότη 466.
 ἀμβροτόπωλος 371.
 ἀμβων ab ἀναβαίνειν 138.
 ἀμέθυσος 431*.
 ἀμετρήτη 458. 469.
 ἀμήτωρ c. neutr. 261.
 ἀμίαντος 350.
 ἀμνείος, ἀμνείος 323.
 ἀμοιβαίη 314.
 ἀμπέχειν, ἀμπίχειν 45*.
 Ἀμύκλα, Ἀμύκλαντος 173.
 ἀμφοδα 150.
 ἀμφοδίη, ἀμφοδίην 364*.
 Ἀμφειον 28.
 Ἀμφηρίδης 7.
 ἀμμι i. q. ἄγγι 119*.
 Ἀμφιάρειος 29*.
 ἀμφιβρότη 472.
 ἀμφιδέα 464. ἀμφιδεύς 236.
 ἀμφιέλισσα 472 sq.
 ἀμφίθετος 481. ἀ. φιάλη 488.
 ἀμφίθερπος 490.
 ἀμφικανστις, ἀμφικαντίς 442.
 ἀμφικτίονες 203.
 ἀμφιλεκτος, ον 495.
 ἀμφιλύκη 473.
 ἀμφιπλήξ c. neutr. 285.
 ἀμφίπολις 382.
 ἀμφιρῶξ 283.
 ἀμφιρότη, ἀμφίροντος, ἡ 474.
 ἀμφισβήτητος, ἡ 494.
 ἀμφιτροῆς 332*. c. neutr. 264.
 ἀμφιτροῖς, ἀμφιτροίβης 293.
 ἀμφορείς 44.
 ἀμφορνίς 198.
 ἀμφοδον, ἀμφοδον, ἀμφοδον 248.
 Ἄν 71.
 ἀνάβαλλα 464.
 ἀναβατός 483.
 ἀναβλός 86.
 ἀνάβραστος, ἀναβραστός 490.
 ἀναγκαία, ἀναγκή 309.
 ἀνάβων 543.
 ἀνάγραπτος 490.
 ἀναδαιμονίζειν 385*.
 ἀνάδετος 348*.
 ἀνάδοτος i. q. ἀναδοσίμος 477.
 ἀναδραμητέον 479*.
 ἀναες νᾶες 229.
 ἀναθεματιαῖος 424*.
 ἀνάθημα, ἀνάθεμα 391. 417. 424.
 ἀναθρεπτός 490.
 ἀναιτία 468.
 ἀνάκτωρ, ἀνάκτορος 274.
 ἀναλώω, ἀναλλοκω 448*.
 ἀναλτος 275.
 ἀναμίστη 472.
 ἀναξ, ὁ, ἡ 99. 294. ab ἄνω 125.
 ἀναξία 362. 468.
 ἀνάπαλος 385.
 ἀνάπλαστος 492.
 ἀναπνευστός 491.
 ἀνάπυστος, ἀναπυστός 496 sq.
 ἀνάπτωις 543.
 ἀναρπάξανδρα 22. 464.
 ἀναρπαστος, ἀναρπαστός 491.
 ἀναροία 468.
 ἀνάσαρκα 284.
 ἀνάσπαστος, ἀνασπαστός, ὁ, ἡ 490.
 ἀναστρέφειν πόδα 565 sq.
 ἀνασχετός, ἀνάσχετος 480.
 ἄναυς 228.
 ἀνάφανδα, ἀνάφανδος 150.
 ἀναφαντός, ἀναφῶτις 257.
 ἀνδίκτης 543.
 ἀνδρακάς, ἀνδράξ 154*. 221.
 ἀνδραπόδεσσι 179.
 ἀνδρεία, ἀνδρία 360.
 ἀνδρείφοντης 23.
 ἀνδρῖαντος 222*.
 ἀνδροδάμας, ὁ, ἡ 222. 262. ἀνδρο-
 δάμη, sim. 463.
 ἀνδρολήμη 466.
 ἀνεμάσθαι 157.
 ἀνεκτός, ἀνεκτος 480 sq. ἀνεκτῆ et
 ἀνεκτός, ἡ 482.
 ἀνεκτός 489.
 ἀνελευθέρα 468.
 ἀνελλειπής 550.
 ἀνεήνεγκται 12. 539.
 ἀνεξικόμη 464.
 ἀνεπιτηδεία 468.
 ἀνέτη 476. ἀνετος 481.
 ἄνω 150.
 ἀνήγκακα 8.
 ἀνθεοτήρια 450*.
 Ἄνθης, Ἄνθεύς, Ἄνθος 164.
 ἀνθρωπότης, ἀνθρωπῆ, ἀνθρωπῆ 336*.
 ἀνθρωπος adi. 118 et not. unde, ib.
 et 542.
 ἀνίπτῃ 458.
 Ἄνις 199.
 ἀνίσση 469.
 ἀνόδοντος, ὁ 249.
 ἀνόδονν, τήν 173.

- ἀνοικία 468. 550.
 ἀνομοία 468.
 ἀνοσία 467.
 ἀνοσχετός, ἀνοσχετος 480.
 ἀνταῖοι, ἀνταῖαι 314.
 ἀντάλλατος 498.
 Ἀντηρείδης 7.
 ἀντηρίς 232.
 ἀντης, ὁ 314.
 ἀντιθέη 473. ἀντίθεος 383.
 ἀντίθυρ 137.
 ἀντιληπτή 487.
 ἀντιμαχηστὺς 449.
 ἀντίποδες 383*.
 ἀντίπολις 382.
 ἀντίπροικα 280.
 ἀντιτα i. q. ἀντίτιτα 50.
 ἀντίτυπος 385.
 ἀντίχειρ 383.
 ἀντίχθων 382.
 ἀντολή 358.
 ἀνυτικός, ἀνυστικός 431*.
 ἀνυτός 431*.
 ἀξιοχρεώτερος 225.
 ἄορ masc. 204.
 ἄορ 293.
 ἄπαις παίδων 537.
 ἄπαξ unde 131*.
 ἀπαρεστός 498.
 ἀπαρχτίας 34.
 ἀπάρχτιος 268.
 ἀπάτωρ c. neutr. 261.
 ἀπαφίνω 45*.
 ἀπειρήτη 458.
 ἀπελευθέρα 470.
 ἀπέρωτος 258.
 ἀπευθύς, ἡ 254.
 ἀπενκαταία 470.
 ἀπενκτός 498.
 ἀπέφθιθεν 46 et not.
 ἀπιστή 460.
 ἀπιλητή 460.
 ἀποβλητή 551.
 ἀπόβλητος 487.
 ἀπογεία, ἡ 314. ἀπ., ἀπόγειαι 473.
 ἀπόγραφος, ἡ 386.
 ἀποδασμός acc. 385*.
 ἀποδεικτός 498.
 ἀποδεκτός, ἡ, ὄν et ἀπόδεκτος 490.
 ἀποθανητίον, ἀποθανετίον 479*.
 Ἀποθῆται 475.
 ἀποκοπτός 489.
 ἀπόλεκτος, ὄν 495. ἀπόλ. et ἀπο-
 λεκτός 491.
 ἀπολέσθαι ἐξώλης, sim. 531.
 Ἀπολλογενής 48*.
 ἀπόλογος 384.
 ἄπολυ 254.
 ἄποπτος 563 sq.
 ἀποροθήτη 458.
 ἀπορώξ, ἀπόρρωξ 283.
 ἀποσφάξ, ἀπόσφαξ 97 sq.
 ἀποσχίδες, ἀπόσχιδες 98.
 ἀποτακτός, ἀπότακτος 491.
 ἀποφαντός 498.
 ἀποφάξ acc. 277.
 ἀπόφορος φόρος 230.
 ἀποφρός c. neutr. 262.
 ἀποφῶρας 545.
 ἀπριάτη 458.
 ἀπτήν neutr. 204.
 ἀπτῶξ 283.
 ἀπωστός 489. 498.
 ἀραρός, non ἀραρόν 48*.
 ἀραλέος p. ἀγαλέος 10.
 ἀραεστής c. neutr. 273.
 ἀραγής c. neutr. 265.
 ἀραγηστής 450.
 ἀργίλιον 290.
 ἀργυρωνήτη 460.
 ἄρδην ἀναίρειν 533.
 ἄρδις, ἄρδα 399*.
 ἀρεόπαγος, ἀρειόπαγος 372 sq.
 ἀρετή 350.
 ἀρήγειν καὶ βοηθεῖν 61*.
 ἀρήν 194.
 ἀρής 544.
 ἀρίγνωτες 181. ἡ ἀρίγνωτος et ἀρι-
 γνώτη 459.
 ἀριδάκρον, ἀριδάκρυνες, ἀριδάκρυνσι 253.
 ἀριζήλη 466.
 ἄρινες et ἄρινοι 197.
 Ἀριστείδης, Ἀριστιδής 7.
 ἀριστολόχεια 462.
 Ἀρκάς c. fem. 263.
 Ἀρκασιδής 4.
 ἀρκής 162. 166.
 ἄρκτος, ἄρκος 34. ἄρκτιος 268.
 ἀρκοφύλακος 284.
 ἀρκυστάτη 455.
 ἀρματοπιῆς 279.
 ἄρμη, ἄρμη 396.
 ἄρνασι, ἀρνάσι, ἄρνεσι 175*.
 ἀρνέα 338.
 ἀρνειός, ἀρνεῖος 323 et not.
 ἄρνες, ὄρνες 302.
 ἀρνός 74. deriv. 74*.
 ἄρομα 426.
 ἀρπαγεύς 19*.
 ἀρπαγος, Harpagus 135.

ἄρπαικῆ c. neutr. 273.
 ἄρπαξ 131. 141*. 145. 166. c. neutr.
 284. ἄρπ., *harpago* acc. 131*.
 ἄρπη, unde 131*.
 ἄρπια 377*.
 ἄρρέναν 142.
 ἄρρήγης 288.
 ἄρρήτη 458. 459.
 ἄρρήφορος 50.
 Ἄρρων, *Aruns* 168.
 ἄρρωξ c. neutr. 287.
 ἄρσην neutr. 194.
 Ἄρσηνός pro Ἄρσηνός 44.
 ἄρτι νεοπαγής, sim. 561.
 ἄρτος 351.
 ἀρύβαλλος 10*.
 ἄρυστις, ἄρυστις 442.
 Ἄρων 291.
 ἀρχαία καὶ παλαιά 60.
 ἀρχαία, ἀρχή 298 sq.
 ἀρχεῖν ἀρχήν 504.
 ἀρχέστατος 81*.
 ἀρχιποιμήν 196.
 ἀσβεστος, ἀσβέστη 458.
 ἄσθμα 75*.
 Ἀσπλήπεια 28.
 Ἄσπρα 17.
 ἄσπυρ 76.
 ἄσπληνιος, ἄσπληνος 197.
 ἄσσω 401.
 ἄστακτες 181.
 Ἀστέριος 216*.
 ἄστην, ἄστηνος 138.
 ἀστήρι, ἀστρασι, ἀστράσι 175 et not.
 ἀστόργης 558.
 ἀστροβόλιτος 494.
 ἀστροπληγος 285.
 ἀσύμβαμα 157. 423.
 ἀσυμφωνία 37.
 ἀσυνταξία 30.
 Ἄσπραξ 277.
 ἀσφοδελός 341.
 ἀσχαδής 156.
 ἄσωτος, ἄσωστος 559.
 ἄσωτες 181.
 ἀταυρώτη 461.
 ἀτίτης sensu passiv. 428.
 Ἀτλαγενής, non Ἀτλαγγενής 173*.
 Ἄτλας, Ἄτλα 172.
 ἀτμήν, ἀτμενος 138.
 Ἄτρεός, Ἄτρός 235 26.
 ἀτρογγέτη 350. 459.
 ἀναντή 333*.
 ἀλλαία 309.
 ἀλλήστρια 451.

ἀλλήκουρος 181.
 ἀξομειώσις 373.
 ἀνς Lacon. pro οὐς 91.
 ἀντίτης 50.
 ἀντόκερας 223.
 ἀντομήτηρ 214.
 ἀντονχι, ἀντονχει 281.
 ἀντοποδία 365.
 ἀντοσχεδής 156.
 ἀντοχειρ neutr. 210.
 ἀντόχθονος, ὄ 202.
 ἀντόχθων neutr. 202.
 ἀνχέες 162.
 ἀφαιρέτος, ἀφαιρετός 479.
 ἀφερτος, non ἀφειριπ. 36.
 ἀφέτη 476. Ἀφέτη, ἀφετή 475.
 ἀφετός 481. ἢ ἀφετός 477.
 ἀφῆ ἄψασθαι 526.
 ἀφῆλιξ, ἀφῆλικότερος 288 sq.
 ἀφθίτη 459.
 ἀφνειός 323.
 ἀφρωα 464.
 Ἀχαιικός 25. Ἀχ., Ἀχαιικός 27.
 Ἀχαιός, Ἀχαιός 25.
 ἀχειρής pro ἄχειρ 209.
 ἄχι 545.
 Ἀχιλλεΐδης 5.
 ἄχνος pro ἄχνουι 174.
 ἄχρεια 468.
 ἄχροιη 468.
 ἄχροιός, ἄχρός 256.
 ἀχώρσι 35.

B.

B̄ Aeolic. 119 sq. pro δ̄ ap. Aeolic
 les 75. insertum 95. in μ mutat. 32.
 βάβαξ 96.
 βαθμός 394.
 Βαθυμήδαι 4.
 βάις 90.
 Βάκαλος 70.
 βακτριανή 331*.
 βάκτρον, βακτηρία 430.
 Βάλ 70.
 βαλήν, βλήνος 191*.
 βανῆξ 127*.
 βαρκαίλαυ 292.
 Βάρ 74.
 βαρβαρόλεξις 227*. 373.
 Βās 78. 541.
 βās 79.
 βασιλεία 333*.
 Βασιλειδής 7.
 βαστάζω, βαστακίς, βασταγή 19. 430.
 βάσταξ 277.

- βάτας 427.
 Βάτεια, Βατεια, Βατία 29.
 βατή, βάτη 350.
 βατήρ, βατηρία 430.
 βαῦ 91.
 βαῦς 91.
 ββ̄ 33.
 Βέβοεξ 101.
 βειλῶν 291.
 βελίτης (βέλλω, βλώ) 447.
 Βερέκνυς, Βερέκνυτος, Βερεκύντης
 166 sq.
 Βέρεξ 101.
 Βιρόρης 134.
 βίστον 430.
 Βήλ 70.
 βήξ, ὁ et ἡ 101.
 Βήρ 75.
 βήσσα, Βήσα 37.
 βητής 548.
 βημος 395.
 Βίσεξτον, Βίσεξτον 18.
 Βίκας 104.
 βίω, eo 80.
 βλαβής 162.
 βλαδαρός 162.
 βλάξ 95. 125.
 βλαστώ 560.
 βλάσημος 397.
 βλαυδες 91.
 βλεφαρίτις 52.
 βλεφαροστάξ 277.
 βλεφαροστάξ 277.
 βληνός, βαλήν 148.
 βλήρ 75 et not.
 βλής 82 sq.
 βλήτης 548.
 βλίδες 83 sq.
 βλίξ 105.
 βλίδιος 156.
 βλύς 86.
 βλωσή 191.
 βλωτόνω 432.
 βλώψ 113.
 βόαξ, βόηξ 109.
 βοεία, βοία 353.
 βοη και κρανηή 61.
 βόης 540.
 Βοιβηής, Βοιβιάς 24. Βοιβηής, Βοι-
 βητίς 51 sq.
 βορβορόπη 466.
 βορείας, βόρεος et compos. 220.
 Βορηής, Βορειάς 24.
 βορρυμός 397.
 βογόνη, sim. 553.
 βουδάκη 463.
 βούκερας 226.
 βουλῆν βουλευέν 503. 505.
 βούλωσις 373.
 βουπλήξ 279.
 Βούρινα 466.
 βούς, τοῦ βοῦ 173.
 βούτης et comp. 549.
 βρά 119.
 βράκες 96.
 βράναι 120.
 βράσσα, βρήσσω 402.
 Βραχυμάτες, Βραχυμήτες 193.
 βρεκεκίξ 101.
 Βρέων i. e. Βερέκνυτον 167.
 βροί 119.
 Βρύγες, Βρύγοι 104. 136.
 βρήπυς 254.
 βροίξ 105. 107.
 Βρωσις 25.
 βρότειο i. q. βρότοι 306.
 Βρύγες, Βρύγοι 147.
 βρούξ, Βρούξ 107. 108.
 βρωώνη, βρωωνία 321.
 βρώμος 392.
 βύξ 107.
 βύσταξ 141.
 βώμαξ 276.
 βώξ, βόαξ 109.
 βωστρεύν 450.
 βωτιάνειρα 549.
 βώτις i. e. βόσις 549.

Γ.

- Γ̄ omiss. in voc. lat. 144.^a. — γ̄ et κ̄
 commut. 124.^a. — γ̄ et χ̄ alternant in
 nom. in μος, μη, μα et in par-
 tic. perf. pass. 395.^a.
 γαιηιάς 25.
 γάλα 95. γ. et composita 278.
 γαλαιναιή 310.
 γαλήνεια 322.
 γαλήν δρω 198.^a.
 γάλι 119.
 γαλιαγκώνες, γαλιάνκωνες 201.
 γάμοι μεθήμερινοί 63. γάμον — γα-
 μείν τινα 520. γάμος άγαμος,
 δύσγαμος 229.
 γαμψόνυξ, γαμψόνυχος 286.
 γάμψ γαμψίν 524.
 γάνα 81.
 γάς 81.
 γαστήρσι, γάστρασι 175.^a.
 γβ 33.

γγ 33.
 γεγονοκώμη 464.
 Γείρ, γίρ 76.
 γέισσον, γέισον 36.
 γείτων, neutr. 203.
 γένει, γένος, γονῆ γενναῖος 530.
 Γενεταῖος, Γενεταία 315.
 γενῆς, γενειάς 24.
 γενοῦσθης 450*.
 γεντιανῆ, γεντιάς 331 et not.
 γένυ 254.
 Γέργις, Γέργιθος, Γέργιθα 146.
 γέρδης 135.
 Γερωτοθεόδωρος 546.
 γερόντοις 138.
 γεστία 430*. 442.
 γεῶρες 180.
 γηγυγόνη 553.
 Γηρονῶν, Γηρονῶνης, Γηρονονεύς 148.
 γίγας a γίς 83. c. neutr. 264.
 γίγνεσθαι περίστατον, μετάστατον,
 sim. 477*.
 γίξι 545.
 γίς 83.
 γλακκός 95.
 γλᾶνες 71.
 γλάξ et affinia. 94. 95.
 γλαῦνα, ἡ 145.
 γλανκη 350.
 γλαῦκος i. q. γλαῦξ 136.
 γλαῦξ 100 et not.
 γλάφυ 132.
 γλήν 71 sq.
 Γλής 82.
 γλίξαι 124.
 γλοῦς 93.
 γλνκεῖα, γλνκνῶδιζα, ἡ γλνκεῖα εἰζα,
 γλνκνῶδιζον 331*.
 Γλῶς 87.
 γλωσσοσαργος 10.
 γλωσσοκόμον, γλωσσοκομεῖον 324.
 γλώχες et affinia 108.
 Γνῆς 81. 82. Γνῆς 71.
 γνίς 83.
 γνῖπετος 112.
 γνῖψ 112.
 γοητότερος 264.
 γομφίος 355*.
 γόνας 544.
 γονεύς, ὁ et ἡ 272.
 γονυπλίξ 280.
 γόνυ γεγονέναι 524.
 γόοις ἐξοιμῶζειν, θρηνεῖν 527.
 Γόργεια, γοργιαῖον, γοργίσιος 28 et
 not. 539.

Γοργών, Γοργόνη 146.
 Γορδιεύς 29.
 Γόρτυν, Γόρτυνα 146.
 γοῦν 72.
 γραβή 108.
 γραία 347.
 Γραῖξ, ὁ, ἡ 99.
 γραμματεὺς de femin. 271.
 γραμματοτροῦξ 283.
 γραπίς 112.
 Γραῖς 78*. Γραῖς et γραῖς conf. 70*.
 γραῖψ 112.
 γραῖς ion. 92.
 γραβός, vid. γρούψ.
 Γρούλλος, Γρούλλος 414*.
 γρούλλος 345*.
 γρούξ 108.
 γρούψ 116. γρούψ, γραβός, γραπός
 136. 137.
 γυάλον, γυαλόν 546.
 γυμνάς i. q. γυμνάσιον 333. γυ-
 μνάς c. masc. 263.
 γυναιῖκες καὶ παῖδες 64*.
 γυναιξ 278.
 γύναιον non demin. 305*.
 γυνῆ pro γονῆ 127*. γυνῆ καὶ ἀνῆρ 64.
 Γύρτυν, Γυρτωνῶν 147.
 γυψ 116.
 γχ et μπ comm. 119*.
 γώπας 118.

Δ.

Δ iteratum 3. interpositum 32. ad-
 verb. insert. 135. in format.
 nomm. 155. insert. in form. nomm.
 in μος, μη, μα 393. — δ̄ et λ̄
 permut. 112. — δ̄ ortum ex τ̄ 149.
 δάγμα pro δῆγμα 402.
 δαῖδα, non δᾶδα 143.
 δαιμονία 361.
 δαῖς, δαῖς 89.
 δαῖς, δαιτός 4. δαῖς et δαῖς 88 sq.
 Δάκες, Δάκοι 136.
 δάμαρς 94.
 Δάν 71.
 Δαναῖς 25.
 δάνος, δάνειον 324.
 Δάξ, Δάκες 96.
 δαρδάπτω 15.
 Δαρειάν 190.
 Δαρειεύς, Δαρειεύς 29*.
 Δᾶς 78.
 δασύθριξ 287.
 δανχυμόν 395*.
 δαφονῆ 466.

- δδ̄ 33.
 δέδεκε 9*.
 δέδοικα a δείδω 3.
 δέσπον δεῖσθαι et ποιῆσθαι 508.
 δεῖδια 359.
 δειλαῖος, δειλός 319.
 δειλακρός, δειλάκρα 42.
 δειλιναῖος 319*.
 δεῖμα καὶ φόβος 60.
 δεῖν, ὄ 71.
 δεῖν δεσμοῖς. πέδαις et ἐν δεσμοῖς,
 ἐν πέδαις 524*.
 δεῖπνηστός 449.
 δεῖπνηστὺς 444.
 δεῖς 541.
 δεκάπληγος 285.
 Δεκελεύς, Δεκελειεύς, Δεκελεεύς 26.
 27.
 δέλτατος, gen. 30*.
 δέμος 393*.
 δέν 79. 86*. 157.
 δεραία 313.
 δερβιστήρ 450.
 δερμηστής, δερμηστής, δερμιαστής
 450.
 δερῖοστής 450*.
 δέση acc. 396.
 δέσμος pro δέμας 116.
 δεσπότης 447*. δ. et δεσπότης conf.
 271.
 δετή 352.
 δένκος pro γλεῦκος 112. 135*.
 Δεύς 92.
 δέχσθαι δέξιν τινα 520.
 δής, δήδος 90.
 δηλιάς c. neutr. 263*.
 δῆμα 393*. δῆμα, δέμα, δέσμα in
 compos. 394.
 Δῆμητρα acc. et nom. 142. 543.
 δῆμος 393*.
 Δῆν 72.
 δῆξ 101. 104.
 δῆς i. q. δαῖς 82.
 διαβατός, διάβατος, δ, ἡ 483. 484.
 διαγνωστός, διάγνωστος 486.
 διαδήλη 471. 476.
 διάδρομος 381.
 διάζομαι 441.
 διαιρετός, διαιρετή 478. 482. 550.
 διαιρετός, ἡ 483.
 διάκτορος, διάκτωρ 273.
 διαλυτός, ἡ, ὄν 486.
 διαμπερής 226.
 διανταία 470.
 δῖανωμα 420 sq.
 διάπηξ, διαπήξ 279.
 διαρῦνδάν 156.
 διασπαρακτός 489.
 διάστατος, διαστατός, διαστάτη 476
 et not.
 διάσφαξ, διασφάξ 97. declin. 441*.
 διασφάξις 97.
 διασφίς 98.
 διασλοδρόμης 558.
 διασθορεύς, ἡ 272.
 διαφόρητος 493.
 διαψηφιστός 489.
 δίγονος, διπαλτός, διδυμόζωγος pro
 διπλούς 42*.
 διδυμάνωρ c. neutr. 261.
 Διευρέφης 23.
 διεξιτητός 494.
 διεργατίνης femin. 268.
 δίξνξ c. neutr. 287.
 διθύραμβα 179.
 Δί, Δί in comp. 23.
 δίος 23.
 διυπετέτερος 23.
 Διυπόλια 23.
 Διυρέφης 23.
 δίκαο 134.
 δίκελλα 463 sq.
 δίκη καὶ νόμος 535*.
 Δικηρίδης 5.
 δικλῆς 231.
 δίκρα p. διπλή 42*.
 δίκρος, δικρός 42. 43.
 δίνος, δινός 340*.
 διουμάτηρ 545.
 διουμήδεια 463.
 δίποπος 293.
 διπλή 546.
 διπλόη 362.
 Δίς, Δίς 84.
 δίσκος 17.
 διαστάζω, διαστακτικός, διασταγμός 19.
 Δίφιλος 23.
 διχόμην 195. δ., διχόμηνις, διχό-
 μηνος 171.
 διαμκερός 42.
 δμώς 82. 87.
 Δνεύς 92.
 δνόψ 114.
 δοιή 362.
 δολιγός, cursus 341.
 Δολοφονία 48.
 δόμος 381.
 δογάκοχλοα, τόν 174.
 Δόντας, ὄ 142.

δόρ et δούρ 76.
 δόρας 544.
 Δοριεύς 29.
 δόρυκος 136.
 δόρυξ 111.
 δορυπητός 549.
 δορυσσοίητος 562.
 δόρυψ 119.
 δοτήρ 429*.
 δουλείαν δουλείειν 502.
 δοῦναι ἐκδοτον 531.
 δουρικτήτη 456.
 δούροις 174.
 δοχαίη 314.
 δόχη acc. 395.
 δράγμα, δράγμα 403. 547.
 δραγμαί, δραγμαί, δραγμός 395*.
 δράκηνος 48.
 δρανής 162.
 δράξ 95.
 δραγμαία 310.
 δραγμαί 403.
 δράψ 112.
 δρατά pro δαρτά 447*.
 δρηξ 102.
 Δρης 81.
 δροίς 83.
 δροίφαντος 140.
 δρομάς c. neutr. 262 sq.
 δρόμον δραμεῖν 527.
 δρόμος 381.
 δρόμω θεῖν, non τρέχειν s. δραμεῖν 527.
 δρόψ 118.
 δροκόλαψ. 292.
 δρούπεψ 292.
 δρούφαντος 15 et not. 140.
 δρουφαιτώ 15*.
 δρουφάσσω 15*.
 Δρωπίδης 119.
 δρώψ 118.
 δωθμή acc. 395.
 δῶμα 418.
 δῶναι ἐν ἐντεσι, τεύχεα 287.
 δυνάστης 448.
 δυναίων, δυναίων 201.
 δυναθλία 468.
 δυναλώτερον, — τaton 39.
 δυναμερία 468.
 δυναριστοτοκία 233.
 δυναθμή 393.
 δυνακινότατος 39 sq.
 δυνακίς 235.
 δυναμήτηρ 213. 545.
 δυναοίστη 459.

Δύσπαρις 213. 545.
 δυναπίστη 469.
 δύστηνος 17.
 δυναστομεῖν 17.
 δύσφημα ὀνόματα 37.
 δυναφωρότατος 38.
 δυναχέρασμα 416*.
 δῶ 115.
 Δωδοί 115. 116.
 Δωδών 169. 171.
 δῶμα a δέμα 116.
 Δωριάν i. q. Δοριεύς 190.
 δώς 87. 88. 166.
 Δωτάδης 6*.
 δωτήρ 429*.
 δώτης 429.
 δῶτις 441.

E.

E iterat. 22. mutat. in \bar{o} et $\bar{\omega}$ in form. nomm. 416. ante $\bar{\epsilon\nu}$ 25.

ἐβδομάδα, ἡ 145.
 ἐβδομηκοντίς 44*.
 ἐγγαία 473.
 ἐγγραπτός 490.
 ἐγγητός 494.
 ἐγκαρ, ἐγκαρος 73. 207.
 ἐγκασι, ἐγκατοίς 176 sq.
 ἐγκατα, lac. ἐγκυτα 80.
 ἐγκλειστός, ἐγκλειστός 491.
 ἐγκρικάδια 154.
 ἐγκυσις pro ἐγκύησις 556.
 ἐρηγόρους, οἱ 544.
 ἐγγία 353 sq.
 ἐγγλοα, τόν 174.
 ἐγγιστος 492.
 ἐγγυτον 420.
 ἐδροστρόφος 20.
 ἔθη καὶ ἦθη et ord. inv. 58.
 ἔθημος 398.
 ἔθμός 393.
 εἰ et εἰ in thematis verbor. 36. —
 εἰ pro \bar{i} 85. in dativ. compos. 23.
 — εἰ ante dupl. cons. $\bar{\lambda\lambda}$, $\bar{\mu\mu}$ 37.
 ante $\bar{a\iota}$, $\bar{\epsilon\iota}$, $\bar{o\iota}$ 28.
 εἰαμενή 349.
 εἰδέναι ἰδόντα 532.
 εἰκότερος 48.
 εἰλιγγος, εἰλιξ 145.
 εἰλλω, ἰλλω 37.
 εἰλξα, εἰψα 35 sq.
 Εἰλως, Εἰλώτης 147.
 εἰμάρσην 191.
 εἰματαυπερίβαλλος 10*.

- εἰναλίδιναί 467.
 εἰνάνυξ, εἰνανυχῆς 281.
 εἰνανυχῆς 287.
 εἰνάτειρ, εἰνάτηρ 208 sq.
 εἰνατέραι 151.
 εἶρ 75.
 εἶρην, μείραξ 128. εἶρην, εἰρήν 192.
 194.
 εἶρκτη, εἶργμός 36.
 εἶργμός 36.
 εἶργθη, sim. 36.
 εἶς 121.
 εἰσίσθη 393. cf. 395*.
 εἶσχω 37*.
 εἰσποιητός, εἰσποίητος 496.
 εἰ syll. omissa (ante κε) 12. 539.
 Ἐκαταία 313.
 ἐδέκτωρ c. neutr. 274.
 ἐδότους ποιεῖν 531.
 ἐχειρία 45.
 ἐκεβόλη 461.
 ἐκλεικτόν, ἐκλεικτον 492.
 ἐκλεκτός, ἢ, ὄν, Ἐκλεκτος 495.
 ἐκλικτόν, ἐκλικτον 492.
 ἔκλογος 384.
 ἐκμακτός 489.
 ἐκξέουα 18.
 ἐκνοσία 309.
 ἐκπαγλος, ἐκπλαγος, ἐκπλαγλος 9 sq.
 ἐκποίητος 496.
 ἐκπομα 425.
 ἐκστάδιος 18.
 Ἐκτην, Ἐκτήν 129.
 ἐκόν cum particip. 53*.
 ἔλαφος, ἐλάφιος, timidus 316. 542.
 ἐλαφρόπους 371.
 ἔλαψ 140.
 ἐλδύρ fem. 219 sq.
 ἐλεγχείς 159 sq.
 ἐλεγχειή 322.
 ἐλέδεμα 226.
 Ἐλεια 322.
 ἐλένας 228.
 ἐλίκη 549.
 Ἐλίκη, Ἐλίκεια 321.
 ἐλικιώτατος 289.
 ἐλιξ, ἐλίκη 145.
 ἔλω, ἐλώω 35 sq.
 Ἐλλάς, ὅ, ἢ 263.
 Ἐλλάνικος 49.
 ἐλλειπής 472. 550.
 Ἐλλην, ὅ, ἢ 263 sq. c. neutr. 204.
 ἔλιμνς, ἔλιμνς, ὅ, ἢ, declin. 167.
 Ἐλος, Ἐλέα (Βελέα) 311.
 ἔλωμος 422.
 ἐμάρανε, ἐμαρήνατο 22.
 ἐμβαδόν 149.
 ἐμβατή 352. ἔ., ἐμβατή 475.
 ἐμβατός, ὅ, ἢ et ἐμβατος 483. 484.
 ἐμιογέσκοντο 20.
 ἐμνημόνευκα et μεμν. 10.
 ἐμπιφράναι 11*.
 ἐμπλαστος, ἐμπλαστρος 352. ἐμπλα-
 στος, ἐμπλαστός 492.
 ἐμπλή, ἐμπλήη 469.
 ἐμπνευστός 497.
 ἐμπολητός 494.
 ἐμπροσθότονος 387.
 ἐναυλεῖον, ἐναυλον 324.
 ἐνδασ 221.
 ἐνδεκτος 490.
 ἐνδία 358.
 ἐνδυτον 418. ἔ., ἐνδυτόν, ἐνδυτός,
 ὄν et ἐνδυτή 491.
 ἐνεδρεία 322.
 ἐνειρμένος 36.
 ἐνεροις 36.
 ἐνέτη 352. ἔ., ἐνετή 475.
 ἐνετος 481.
 ἐνήλιξ 288.
 ἐνθεσις 420*.
 ἐνθετος 476*.
 ἐνθυμιστός 494.
 ἐννεάκλινος 381.
 ἐννεάνειρα 214.
 Ἐννοσιδας 135.
 ἐνοσίχθων c. neutr. 202.
 ἐντατός 497.
 ἐντυπάδια, ἐντυπάδεια 154.
 ἐντυπάς adv. 154*.
 ἐνυφαντός 489.
 ἐνώψ 169.
 ἐξαίρετος, ἐξαιρετός 478 sq.
 ἐξάνουστος, ὅ, ἢ et ἐξανουστός 488*.
 ἐξαστις 441.
 ἐξείρξετε 36.
 ἔξοστις 441.
 ἐξ ἔτι βρέφους, παιδός 369. cf. 360*.
 ἐξοκέπτωρ, exceptor 18.
 Ἐξοτος 18.
 ἐξυπαφθῆναι 45*.
 εο in ει contract. 456*.
 ἐπάγειν ὄρον τινί 496.
 ἐπαινετός, ἐπαινετή 480. 482. cf. 481.
 ἐπάιστος 488*.
 ἐπακταίη 470.
 ἐπαλλήλη 471.
 ἐπαλώστης 450.

- ἐπαντοραδῆς 156.
 ἐπαφή 45*.
 Ἐπειός, Ἐπειός 24.
 ἐπεμβάς subst. 221.
 ἐπενήνοθε 509*.
 ἐπετεία 469 sq.
 ἐπηλυ, ἐπήλυδα 254.
 ἐπημοιβή 472.
 ἐπήτης, ἐπητής 440.
 ἐπίβαλος 10*.
 ἐπιβατός, ὁ, ἡ et ἐπίβατος 483.
 484.
 ἐπίβδα 221*.
 ἐπιβλύξ 105*.
 ἐπιδαύραξ 276*.
 ἐπεικτόν 488.
 ἐπίηρα 76.
 ἐπίθρεπτος, ἡ 490.
 Ἐπικνιδίης, Ἐπικνιδίης 5.
 ἐπιλειπής 550.
 ἐπίλεκτος, ὄν 495.
 ἐπίληπτος 489.
 ἐπίλογος 384.
 ἐπιλοίπη 472.
 ἐπιμείλια 386.
 ἐπίμυμπος 490.
 Ἐπιμενίδης, Ἐπιμενίδης 5.
 ἐπίμηρις 385.
 ἐπιμωμητός 482. 490.
 ἐπίπατος 492.
 ἐπίπηξ, ἐπιπήξ 279.
 ἐπίπλατος 492.
 ἐπιπλήη 469.
 ἐπιποιμήν 196.
 ἐπισκευαστός 489.
 ἐπισμυγερή 470.
 ἐπισοπατός, ἐπίσοπατος 490 sq.
 ἐπιστάτης 475.
 ἐπιστάτης, non ἐπιστάτης 19.
 ἐπίστημος 398.
 ἐπιστητός 494.
 ἐπιτακτός, ἐπίτακτος 491.
 ἐπίτεξ 278.
 ἐπίτονος 387.
 ἐπιτροπαίη 470.
 Ἐπίτρηχος 5*.
 ἐπιφρικότος 482.
 ἐπίχρις 210.
 ἐπίχριστος 492.
 ἔπος καὶ ἔργον 65.
 ἔποντις 441.
 ἔπτυσχος, ἔπτυσχος, ἔπτυσχος 34.
 ἔραν ἔρωτα θερμόν sim. τινός 516.
 ἐραστός 272.
 ἐρατός 444.
 ἔργα δρώμενα, πραχθέντα et τῶν
 πραχθέντων 526*.
 ἐργάστης, ἐργάτης 437*.
 ἔργω πράττειν, ἐξεργάζεσθαι 525.
 ἔργω καὶ λόγῳ 64.
 ἐρέσσω 438.
 ἐρετμός 439.
 ἐρευθής 162.
 ἐρημεία 322.
 ἐρήρες 180.
 ἐρικτή, ἐρεικτή 352.
 ἔριν ἐρίζειν 506.
 ἐρισφάραγος 51*.
 ἔρωγ 290.
 Ἐρμιών, Ἐρμιόνη 146.
 ἐρηπητής et ἐρπηστής conf. 449.
 ἐρπηστήροι 35.
 ἔρρημα 426.
 ἔρρημος, ὄρημος 422.
 Ἐρῆξ 123. Ἐ., Ἐρρηκα, Ἐρῆκη 147.
 Ἐρῆξιδάιδας 229*.
 ἐρυσάσματες 179.
 ἐρυστός 431.
 ἔρω, ἐρέσσω, ὄρω 548 cf. 439*.
 ἔρωτα ἔραν 502.
 ἐρωτήσεις, ἐρώτημα ἐρωτῶν 522.
 ἐσβατός, εἰσβατός, ὁ, ἡ 483. 484.
 ἐσθής, vestis 430*. 442.
 ἐσμός, ἐφρυσμός, σμῆνος 439*. 548.
 ἐσπερία 358.
 ἔσσυο, non ἔσσυο 17.
 ἐστία 430*.
 ἐστώ et composita 439.
 ἔστωρ 430*.
 ἔσχατιά 355.
 ἐταιρότερος 13.
 ἐτεόκρης 236.
 ἐτεροκρανία 365.
 ἐτεροζόοπής 333*.
 ἔτης et composita 428. 440*.
 ἐτησῖαι, ἐτήσιοι, ἐτησίων 269*.
 ἔτος (ὄνκ ἔτος, *haud gratuito*)
 440*.
 εὖ num omittatur 165. εὖ καὶ καλῶς
 65.
 εὐαδής 156.
 εὐαλής 39.
 εὐαλούτερος 39.
 εὐαλώτατος 39.
 Εὐάν 190.
 εὐάς c. masc. 263*.
 εὐβοεία 465.
 Εὐβοίς 24 sq.
 εὐγνάμπτη 459. 550.
 εὐγράμματον ὄνομα 37.

εὐδία 356 et not.
 εὐδοκική 460.
 εὐερέια 468.
 εὐεπότερος 40.
 εὐήλιξ 289.
 εὐήνωρ c. neutr. 261.
 Εὐηρείδης 7.
 εὐήροτατον 39.
 εὐθής 279.
 εὐθάρηξ c. neutr. 285.
 εὐκλαδή 465.
 εὐκράειρ 465.
 εὐκρας 264. ἢ 222.
 εὐκρηπίς c. neutr. 274.
 εὐκρήδονος 203.
 εὐλειωτάτη 40.
 εὐμεγα 221.
 εὐμορφον κράτος 269.
 εὐναία 310. εὐν. δάμαρ 216. εὐναῖαι,
 εὐναῖαι 357.
 εὐναῖον, ancorale 310.
 εὐνάν, ἢ 190.
 εὐνοος, οἱ 174.
 εὐξέστος, εὐξέστη 459.
 εὐπατρία 214.
 εὐπατριδης subst. 214*. fem. 269.
 εὐπατρις 215.
 εὐπλείη 465.
 εὐπλέκτη 460.
 εὐπνοος, οἱ 174.
 εὐποίητος, εὐποίητη 459. εὐποίητη
 497*.
 εὐρεμα 417.
 εὐριν, non εἶρην 196. εὐριν, εἶριος ib.
 εὐροής 333*.
 εὐρόρειτος 459*.
 εὐρόρεūs, εὐρόρός 235.
 εὐροόδεια 214.
 εὐρύοψ 293. τὸν εὐρύοπα 184.
 εὐρυγαδής 156.
 εὐστειρή 465.
 εὐστομία 37.
 εὐτειχεα 180.
 εὐτειχος 161.
 εὐτριβί 117.
 εὐτροφής 333*.
 εὐτροχα, τὸν 180.
 Εὐτύχης, Εὐτυχος 5*.
 Εὐτυχίδης 5*.
 εὐφραμία 37.
 εὐφιλήτη 458.
 εὐφώρος φέρειν 533.
 εὐφράνωρ 218.
 εὐφωρότατος 38.
 εὐχαυδής 150.

εὐχειρότερος, εὐχειρότατος 38 sqq.
 εὐχροίς 257.
 εὐχρων, εὐχρω neutr. 256.
 εὐώπης c. fem. 269. εὐώπις ἀλήη ib.
 ἔφαπτον 497.
 ἔφετός 485.
 ἔφευροκίεψ 292.
 ἔφηβαίη 470.
 ἔφηφθαι 46.
 ἔφικτός 494. ἢ 483.
 ἔφορμος 386.
 ἔφύδωρ, ὁ 219.
 ἔφρη 45*.
 Ἐχέμμων, Ἐχήμεων 452*.
 Ἐχεναῖς 228.
 Ἐχεφυλλίδης 5.
 ἔχης 134.
 ἔχθροότερος 14.
 ἔχμα, ἔγμα 395*.
 ἔψάνδρα 212. 464.

Z.

Z̄ praeced. vel seq. ζ̄, ξ̄, σ̄ 32. 166.
 ζάειν 158.
 ζαῖς declin. et acc. 158 sqq. 543.
 ζαθέα 466.
 Ζάν 71.
 Ζάς 78.
 Ζάψ 111.
 ζεξεσμένος 544.
 Ζεῖς 92.
 ζέμα, ζέμμα, ζέσμα 424 et not.
 Ζεὺν, τὸν 85*.
 ζευξίλειος 374.
 Ζην 72.
 Ζηροποσειδῶν 367.
 Ζῆς 81 sq.
 ζήτης 159.
 ζήτωρ et ζητήτωρ 13.
 Ζόρ 76.
 ζόρεξ 111.
 ζύγρα p. διώγρα 350*.
 ζυμήτες 180.
 ζωοποία 550.
 ζώς 88.
 ζωωτός, ἢ 483.

H.

H̄ iterat. 21 sq. pro ā praec. q̄ ib.
 pro aī 82. 136. i ap. Lat. 144*.
 ἡ—ἦτοι 553.
 ἡβη, affluentia 263*.
 ἡγαθήη 466.
 ἡγεμονίς et ἡγεμονίτις 51.

ἡγεμών c. neutr. 203.
 ἡγέτης, ἡγέτις et comp. 437.
 ἡγος p. αἰξ̄ 136.
 ἡδυβόης c. neutr. 265.
 ἡδυκρεώτερος 225.
 ἡθάς c. neutr. 263.
 ἡθη καὶ ἔθη 58.
 ἡθμός 427*.
 ἡῖς et εἰς in terminat. 24.
 ἡμέστη 458.
 ἡκίς, ἡνεκίς 162.
 ἡλ 70. 116.
 ἡλέκτωρος, τοῦ 216.
 ἡλία, τὰ 28.
 ἡλίαια, ἀλίαια 320.
 ἡλικία om. ad nomm. aetatum huma-
 narum 359.
 ἡλικος 289.
 ἡλιω 290.
 ἡμέδιμνον 44.
 ἡμέρα 359. ἡ σήμερον ἡμ. 534. ἡμέ-
 ρας καὶ νυκτός 63.
 ἡμέρα, ἡμερος 467*.
 ἡμετερεῖος et ἡμέτερος 323.
 ἡμιβλαύτια 332*.
 ἡμιγύναιξ 278.
 ἡμιεκτεῦς 233.
 ἡμίθηρ acc. 211.
 ἡμιθιής, ἡμιθνητος 237*.
 ἡμικεῖς 231.
 ἡμίκραρα 346.
 ἡμικρανία 365.
 ἡμίονες 181.
 ἡμισύ in composit. 44.
 ἡμιτμήξ 280.
 ἡμιχοίνιξ et ἡμιχοίνικος 286.
 ἡνάγκαια 89.
 ἡνεκίς 166.
 ἡνορέη ex εἴηρορ. 156 sq.
 ἡνωρ 157.
 ἡπατίς, ἡπατίτις 51.
 ἡρ 75.
 ἡρ 75.
 ἡρ 76.
 Ἡρακλειοξανθίας 367.
 ἡρεμής 162.
 ἡς et ἰς in termin. conf. 271.
 ἡς i. e. εἰς 82.
 ἡσθόμην, non ἡσθέσθην 19.
 ἡτορ in cas. obliq. 217.
 ἡν in una syllaba 102.
 ἡῖς 93.
 ἡῖτα, τόν 185.

Θ.

Θ̄ iterat. 44. — Θ̄ ante Θ̄, φ̄, χ̄ 45 sq.
 mut. in τ̄ 45. insert. ante term.
 μα, μος, μη 393 sq. 397. 417.
 427*.
 θακεῖν ἔδρας, θάκουος θάσσειν 517.
 θαλής 163.
 θαλής, θάλης 159.
 θαμειός 323.
 θάνατον-θνήσκειν, τελευτᾶν, sim. 515.
 θανής 163.
 θάπα 47.
 θάπω, θήπω, θάρω 47.
 θαρρόσειδης, θαρρόσειδης
 Θαῖς 78.
 θασία 331.
 θάσω 400 sq.
 θαῦμα 393.
 θαυσίκιον 426*.
 θάω et deriv. 47.
 Θεαγνίδης, — εἰδης 5.
 θέαμα (δεινόν) ἰδεῖν, ὄρεῖν, θεᾶσθαι
 511 sq.
 θέαν θεᾶσθαι 512.
 θεῖν περὶ ψυχῆς, variae huius pro-
 verbii formae 511.
 θεοδάμη 173*.
 θεῖς p. θίς 85.
 Θεηγίνες, Τεληγίνες 47*.
 θέλκταρ 440.
 θέλκτις 440 sqq. 549.
 θέλκτός 440.
 Θελοπούσα et Τελοπούσα 47*.
 θέμος 393*.
 θέναρ, θέναρος 14. 207.
 θεοδητή 457.
 θεοκτίστη 457.
 Θεομηλίδας. Θεομηλίδας 6.
 θεομητῶρ 213*.
 θεοφιλητή 460.
 θέραψ 127*.
 θέρεια 164. θερεία 312.
 θερμός, λυρίπυς 341. 360.
 θεσμός, τεθμός 47.
 θεσπεσία 361.
 θέστωρ, θέστης, testis 430.
 θέτης 166.
 θευμέρα 466 sq.
 θεῦθ acc. 71.
 θευμορία 361.
 θεύν i. e. θεόν 85.
 θέω et deriv. 47.
 θήβος 47.
 θήημος, θήημων 398.

- θήπιω, θηπαλέος 47.
 θήρ, ἡ 75. θήρ, leo 76. θήρ λέων, nomm. in τῆς et τῶς 432 sq. —
ι et υ̅ corrept. ante ξ̅ et ψ̅ 409
seq. — τ̅ anceps in verb. et nomm.
399 sq. — ι̅ add. in nomm. in ιενς 29.
 ὄσς sim. 266*.
 Θηρείτας, Θηρώ 433*.
 Θηροδίωξ 283.
 θῆς 81 sq. θ̅. et θώψ 47. 127*. ι̅ et ι̅ 79.
 an adjunct. 164*.
 θήτατος, τοῦ 30*.
 θιναι 141.
 θιπόβρωτος 15.
 θίς 83.
 θιχθῆναι 4*.
 θλάστης, non θλάτης 427 sq.
 θλιγθῆναι 45*.
 Θουκιδίδης 5.
 θουραῖος, θούρος 319.
 Θουριοπέσσα 78*.
 Θράξ, ὁ, ἡ 99. Θράξ, Θράτξ, Θράξ,
 Θραῖξ 99. 541.
 Θρακίς, Τρακίς 47.
 θράσσω 403 sq.
 Θρασυμηδίδης 5.
 Θρασυρίδαι 4.
 θρίγκος 47*.
 Θρινακία 15.
 θρίναξ, θρινάκη 145.
 θρίψ, ὁ, ἡ 114.
 θρυφθῆναι 46.
 Θρώ 120.
 θρώσκω, τρέχω 47.
 θύεια 322.
 θυητής 434.
 θυθῆναι 46.
 θυλακοτρώξ 283.
 θύμα 419.
 θύμβρα, θυμβραία, θυμβραία 315.
 θυμελαία 376.
 θυμελαξ 276*.
 Θύν 86.
 θύρα, θυραία 309.
 θύραις θυροῦν 523.
 θύτης, θύστης 432.
 θύω, τύφω 47.
 θῶ 116.
 θυμός 392.
 Θών 73.
 θωτάζω 47.
 θώψ 118.
- I.
- ī iteratum 23. 29. in diphthongis
(αιαι, αιει etc.) 28. — ι̅ subser.
143*. 215*. 229. — ι̅ in penult.
- nomm. in τῆς et τῶς 432 sq. —
 ι̅ et υ̅ corrept. ante ξ̅ et ψ̅ 409
 seq. — τ̅ anceps in verb. et nomm.
 399 sq. — ι̅ add. in nomm. in ιενς 29.
 Ἰαπύγιοι 303.
 Ἰβηρίς c. neutr. 263.
 Ἰβηραι 35.
 Ἰγκρος 308*.
 Ἰγνης 237. 308*. Ἰγνης 81.
 ἰδεῖν ὄψεις, κατ' ὄψιν, sim. 530.
 Ἰδον et Ἰδαντος 173.
 ἰδριδα, ἰδριδι 4.
 ἰέραξ ex ἰερός 140.
 ἰερόδρομος 388.
 ἰξεν 406. ἰ., καθίξεν ἰδρας, θάκον
 517.
 ἰημός, ἰημός, ἰημος 398.
 ἰθμη acc. 395.
 ἰκταρ, ἰκταρ 206.
 ἰκτίν, ἰκτινος, ἰκτίνος 170 sq. 541.
 Ἰλάειρα 210.
 Ἰλαξ 276*.
 Ἰλεξ 101.
 ἰλίγη, ἰλιγγος, ἰλιξ 145. 147.
 Ἰλία, Ἰλία 22 sq.
 Ἰλλος 341.
 ἰλλω et εἰλλω 37.
 ἰμάντος accent. 222*.
 ἰν, ἰν 71. 72.
 ἰναι 141.
 ἰνκατάπαον 543.
 ἰξ, ὁ 104.
 ἰοδνεφές εἶρος 50*.
 ἰοδόκη 374.
 ἰππιάναξ 278*.
 ἰππόδρομος 388.
 Ἰπποκρατείδης 5.
 ἰππολειγῆν 195. 379.
 ἰππολύτη 457.
 ἰππος ποτάμιος, ἰπποποταμός, ἰπ-
 ποπόταμος 377. 547.
 ἰππότα gen. et dat. 283 sq.
 ἰρ 76. ἰρες, ἰραι ib.
 ἰς et ἰξ̅ in termin. 126.
 ἰς et derivata 83.
 ἰς, ἰνός 119*.
 ἰσθμή 395*.
 Ἰσίδωρος et Ἰσόδ. 48. 49.
 ἰσμη 395*.
 ἰσος καὶ ὅμοιος 61.
 ἰσος καὶ παραπλήσιος 62*.
 ἰσπληνος 396*.
 ἰστασο, ἰσταο 17*.

ἴστωρ fem. 273.
 ἰσχαλέος pro ἰσχν. 12.
 ἰσχναῖνω, ἰσχνάινω diff. 11 sq.
 ἰσχνός, ἰσχνών, ἰσχνάινω 12.
 ἰτέα 337.
 ἰτών, ἰτώνη 146.
 ἰθύνια 337.
 ἰχματα 395*.
 ἰχώρ, τόν 545.
 ἰχώρσι 35.
 ἰφι 119*.
 ἰψ, ὄ 114.
 ἰώκα 168.
 ἰωψ 291.

K.

Κ̄ iterat. 7 sqq. mutat. in lat. p 95.
 Κάβαλες 70.
 καγγάζειν, καχλάζειν conf. 553.
 καθμεσία, καθμία 331*.
 κάδος, κάδδος 33.
 καθαιμακτός 489.
 καθαιπτός, κάθαιπτος 487. 497.
 καθαρός, solidus 222 sq.
 καθεκτός 482.
 κάθετος, καθέτη 475.
 καθ' ἡμέραν, interdiu 63. καθ' ἡμέ-
 ραν καὶ νύκτωρ ib.
 καθύρη 471.
 καὶ et ὡς conf. 89.
 κακός κακώς, sim. 58.
 κακοχράσμων 560.
 Κάλαϊς 159.
 Καλάκη 373.
 καλαμαία, καλαμή 311.
 καλαμίνθης 373.
 καλαύρωψ 291.
 κάλλει καλός 529.
 Καλλεΐδης 5.
 καλλιλαία 376.
 Καλλίθρια 377*.
 καλλιοίκτη 467.
 καλλικρεας 226.
 καλλικρηνος 372.
 καλλιπαις 372.
 καλλιπάττειρα 214.
 καλλιτεξ 278.
 καλλιτριχος 285.
 καλλιώνμος 335.
 κάλυγες 124*.
 Κάλυγας, Χάλυγας 47.
 καλώς καὶ εὖ, εὖ καὶ καλ. 65.
 κάμελωτή 332*.
 κάμων, σκαμμωνία 321.
 κάπετος 350.
 Καππάδος 280. Καππαδύνης 148.
 κάρ 73. 74*.
 καρβάν 190. κάρβαν, κάρβανος 137.
 138*.
 κάρκινος 124.
 Καρνεῖος, Κάρνειος 323*.
 κάρνος 74.
 ἐν καρὸς αἴση 308*.
 καρρόθεν 48.
 κάρφουρα 311.
 καρχαρόδου, καρχαρόδον 248.
 κας aeol. pro κατα 80*.
 κας, κασσός, καττώ 80 sq. 177*.
 κάσα et deriv. 80.
 Κασάνδρα, non Κόσανδρα 212.
 κασιγνήτη 459.
 καστανία, καστανία 337 et not.
 Κασσιόπεια, Κασσιόπεια 321*.
 Κάστανια, Κασταναιῶνα, Καστανία etc.
 319.
 κάσχεθε 17.
 κασωρίς, κασωρίτις 51.
 καταδρομος 385.
 καταθνητός 480. καταθνητή 482.
 καταβατή 480. 488.
 καταίτωξ 282.
 κατακλίδες 545.
 κατάκλωθεις acc. 87.
 καταληπτός, ἡ 487.
 καταλοφάδια 154.
 κατάμεμπτος 490.
 καταξήρη 471.
 κατάπαστος 493.
 κατάπηξ, καταπήξ 279.
 κατάπλαστος 492. 551.
 καταπτακόν 541.
 καταπτύστην 474*.
 κατάσσω 400 sq.
 κατάφλεξ 278.
 κατάχρημα, κατάχρησμα 420.
 κατένωπα, κατ' ἐνώπα 169.
 κατερικτον, κατερικτόν, κατερικτόν
 492.
 κατήλιψ 290.
 κήτηρος 254.
 κατήφορος 181.
 κάττημα 421.
 κατωβλεψ, κατωβλέπον, catoblepas
 294.
 κατωθε 557.
 κάτωρ 545.
 κατόρουξ, κατωρηχός 286.
 καύηξ, καήξ 101.
 καύης 101.

- παῖνα i. q. παῖκος 100.
 παῦξ 100.
 παυρηστής 449.
 πεβρήν 197.
 πέδμα 393.
 πέισθαι θεῖον 516.
 πεκλαμένος 17.
 πέκλωμαι 95.
 πέκραξ 96.
 πελαινεφής 50.
 πέλας, πέλαις 50.
 πέλεβη, πέλεβιον 324.
 πέλω 557.
 πέλωρ, ἡ 220.
 πενοδοντής 249.
Κεντόριψ 292.
 πεπ Graeci non iungunt 33*.
 πέπφος, πέφος 33*.
 περαία i. q. πέρας 318. περαῖαι 356
 et not.
 πέραιος 318.
 περαῖπες 370.
 περαμῖς, περαμίτις 51.
 περαμοτήξ 279.
 περανντέον 479*.
 περάς a περάννυμι 223.
 περάς 101.
 πέρκωψ 291. κ., περκώπη 145.
 περοίαξ 277.
 ηῖθιον, ηῖτιον 47.
 Κηκίδης 5.
 ηῖκας 102.
 ηῖκίβαλος 10*.
 ηῖξ, ὄ, ἡ 101.
 ηῖρας, τῆς 145.
 ηῖρουξ a ηῖρούω 123. κ. et sim. 411 sq.
 ηῖρξ, ηῖρξ 102.
 ηῖγλίδες 124*.
 ηῖες, non ηῖες 85*.
 ηῖλλίβας 80*.
 Κίμβρος, Κιμμέριος, sim. 32.
 κίνδυνος, κίνδυνη 169 sq.
 Κίνυψ 291.
 κίνωπηστής 449.
 κίνωψ 291.
 κίρκινος, κίρκη 124*.
 κῖς, κῖν 84 sq.
 Κισσῆς 545.
 κίτροβάσταξ 277.
 κῖ 33. 409*.
 Κλά 120.
 κλαγγί 169.
 κλάγος Cret. 95.
 κλάδος 149.
 κλάις Aeol. 92.
 κλάξ 94.
 Κλάρες 74.
 κλάς 70. 79. 149.
 κλανθμονή 397.
 κλανοιγέλως 259.
 Κλέης 164*.
 κλειδοφύλαξ c. neutr. 284.
 κλείς, κλείς 71. 92.
 Κλεόδας, non Κλεάδας 229*.
 Κλεύης, Κλεύας 164*.
 κλέψ 112.
 Κλής 82.
 κλής, non κλής 92.
 κλίμα, κλίμα et compos. 418.
 κλινοπήξ 279.
 κλιτός 440.
 κλίς 86.
 κλώθρες 149.
 κλωρομάστιξ 280.
 κλώς 87.
 κλώψ 118.
 κνάξ 96.
 κνάψ 112.
 κνωροεῖν 81*.
 κνή 116.
 κνηκίς 102.
 κνήσμο 559.
 κνήξη acc. 207.
 κνήζω et deriv. 406 sq.
 κνίς 84.
 κνίσα 400.
 κνίσω et aff. 206 sq.
 κνίψ, κνιπολόγος 114.
 κνούς 93.
 κνύζα, κνύθα 406.
 κνώψ 112. 118.
 κξ 18. 539.
 κόγξ 109.
 κόλος, κόλοκος 43.
 κολόφρουξ, κολοίφρουξ 281.
 κομιστή 351.
 κόμμι 4. 200.
 κομμιδώδης 4.
 κομπός, κόμπος 345*.
 κομψευριπικώς 50.
 κοπτή, κόπτη 351*.
 κόραι και κόροι 64.
 κοραξός 404*.
 κόριψ, κόρουξ 290.
 κόρυθοι, κόρυθες 181.
 κόσμος 17.
 κόγλαξ 125.
 κρά 116.
 κραγόν κράζειν 506.

- κραγός, κράγος 506.
 κράζω 403. et deriv. 408.
 κρανά, κρανία, κράνεια, κρανεία
 339. 357.
 κράνειος 339*.
 κρίνινος 338.
 κράξ 96.
 Κραριῶται i. q. Κλαριῶται 15.
 κράς 78. ἢ et τὸ κράς 79*.
 κράστις, γράστις 442.
 Κραταίς, Κραταῖν 197 sq.
 κρατοπλαγῆς 288.
 κραῦξ 100.
 κρανρά 347.
 κρείον i. q. κρέας 324.
 κρεισοτέκνιος 48*.
 κρένα, ἦ 145.
 κρένω de avium voce 101.
 κρέξ et affinia 101.
 κρήθμος 427*.
 κρηγαία 313.
 Κρής 81. cum neutr. 265.
 κρής 82.
 Κρηστών, Κρηστώνη 146.
 Κρηταίς, Κρητηῖς 25.
 κρή, κρήνον 115.
 κρεία 105. 169.
 κρηάδια, κρηάδεια 154.
 κρήνω 408*.
 κρήνω 418.
 κρημνήστις 549.
 κρήνει 177.
 κρήνον, κρήνος 177. 544.
 κρόκα 168 sq.
 κροκάλη 340.
 κροκοδείλεια, non κροκοδείλεια 336*.
 κρόξ 106.
 κροξός 404*.
 Κροτωνιάς, Κροτωνιάτις 52.
 κρώμαξ 276.
 Κρώπες 118.
 Κρώς 87.
 κροτ 18. 27.
 κρέαρ, κρέατα declin. 176.
 κρείς 121*.
 κρέναν, τήν 145.
 Κρέτες 74.
 κρήματα καὶ κρήματα 58.
 κρίς 84.
 κρίτης 428.
 κρημοτροῖξ 283.
 κρημάντιξ 281.
 Κρανεία, Κρανείαι 357 et not.
 κρηνοροῖρα, —εῖρα 214. 463*.
 κρηνός, κρηνός 316* sq.
 κρηνοχαίτα dat. 184.
 κρηνορήτης acc. 115*. 433*.
 κρηνοστήρ 13.
 κρηνοστήτηρ c. neutr. 273.
 κρηνός 163.
 κρηνοπέα, κρηνοπέα 339.
 Κρηθέρη, Κρηθέρεια, Κρηθραίαεῖε.
 299 sq. 321.
 Κρηθέρη, Κρηθέρη insula 300*.
 Κρηθνείδης 5.
 κρηλοῖστις, κρηλοῖστις 550.
 κρηματοπληξ 279.
 κρηματοῶνη 380.
 κρημβη i. q. κρημβέων 324.
 κρημίνιδος p. κρημίνιδος 4.
 κρηνάγη 376.
 κρηνεῖρα 463.
 κρηνογέτης 437.
 κρηνογέττειν, κρηνογέττειν, κρηνογε-
 σείν 438.
 κρηνοθήρες 180.
 κρηνοσουρα 379.
 κρηνοτάτος, κρηνοτότατος, κρηνοτίστατος 41.
 κρηνοπλαγμός 370.
 κρη i. e. κρηίς 77.
 κρηνω, non κρηνω 398. 414. 417.
 κρηνω 339.
 Κρηνοῖστις, Κρηνοῖστις 443 sq.
 Κρητωνί, Κρητωνίς 147.
 Κρηταίς, Κρητηῖς, Κρηταῖς 25.
 Κρηνοπολίτης 367*.
 κρηνω, κρηνω 556.
 κρηνω iunctum 33.
 κρηνοῖρα 322.
 κρηνω 88.
 κρηνω 95. 289.
 κρηνωκῆ 333*.
 κρηνωκῆ 397.
 κρηνω α κρηνω 116.
 Κρηνω 87. κρηνω, κρηνω, κρηνω 87*. κρηνω,
 carcer, pro vincio 88.

A.

- A iterat. 9 sq. — λ et δ comm. 112. —
 λ non in term. 70.
 Aά 120.
 Aαγίδης, Aάγος, Aάγος 7.
 λάγγω 109.
 Aαγίδης, Aαγιάδης 7 et not. Aά-
 γος, Aάγος ib.
 Aαδωγενής 49.
 λάιβρα 334.
 λάιμοτόμητος 494.
 λάινος 97.

- Δακρυτίδης* 5 sq.
Δάκων neutr. 265.
δαλαγή, λάλαξ 141 et not.
λαμπάδα, ἡ 145.
λάμπειν λαμπρόν 532.
Λαμπετίδης 6.
λάμπη 340*.
λάξ 96 sq. λ., *career* 97.
Λαπέρσης 78*.
Λᾶς 78*.
λᾶς, λάον 173.
λασιανήν neutr. 204.
λατάγη, λάταξ 141.
λάταξ, λάταγος 141*.
λατομητή 460.
λαχμός, λαγμός 395*.
λάψ 112.
Λεβήν, Λεβήν, Λεβήνη 146.
λέγω extra construct. 558.
λειμακέστερος 288.
λειμωνίς, λειμωνίτις 51.
λείπεσθαι λουπόν 531.
λεῖς, λῖς 85.
λέλεγε, λέλεγε, λέλογς 9*.
Λέλεξ 101.
λελημένος 10.
λέξ 100 sq.
λεξιθῆρες 180.
λεοντοδάμη 173*.
λεοντοδέρης 226.
λεοντοχόρη 466.
λεπαστή, λεπαστή 349.
λεσηνόριος 218.
λέσσης 134.
λεσομάγη 311.
λευκερώδιος acc. 378.
λευκή, vitiligo 333*.
λευκινος 338.
λεύς 92.
Λευτιχίδης 5*.
λεωπερία, λεωπέτρα 370.
λήδα, λήδα 90.
λήϊς et *λήϊς* 91.
ληϊστis, ληϊτις 443.
Λήλαντος et *Ληλάντων* 139.
Ληραιεύς, Ληραιεύς 27.
Λήρναϊος, Ληρναῖος 342.
ληρός 429*.
λήρον ληρεῖν 506.
ληστής, ἡ 267.
λί 119.
λιαν ἄγαν, λ. κομιδῆ, λ. πάνν 62*.
λιβός 114.
λίξ 105. 109.
Λίγξ 109.
λιγοπληγίστατος 288.
λιγυροκωτίλη 467.
λικριφίς 198.
Λικύμνεια 28.
Λίλας, Λιλάντιον 543.
λιμηρά 50.
λιμναία, λιμνή 311.
λιμνήστις, λιμνηστis (λιμνίστις), λιμνηστοίς, λιμνήστρον 449*.
λίται 357.
λίτος 350*.
λίξ 105.
λίπα 132.
λιπάνηρ 215.
λιπερής, λιπερῆτις 238.
λιπόπαις c. neutr. 264.
λιποσαρκής 284.
λίς, λῖν, λῖνα, λῖς, λῖς 84 sq.
λίς, λίθος 86. *λίς* adiect. ib.
λίση 346.
λισόπυξ 107 sq.
λιτροβάσταξ 277.
λίχανος, λιχανός 355.
λίχνος 124.
λιχοπαῖδα, τά 264.
λίψ 113. 132. 542.
λίξ in una syllaba 110 sq.
λόγον λέγειν 504.
λόγος et *ἔργον, λέγειν* et *πράττειν* oppos. 526*.
λόγῳ λέγειν 525. *λόγῳ καὶ ἔργῳ* (ἔπει) 64 sq.
λουτροχόος 386.
λόφες 71.
λῶ in mediis voc. 32.
λύγες, λύγες 110. *λύγος* i. q. *λύξ* 136.
λυγούριον 110.
λυγαίνειν 110.
λύξ, ὁ, ἡ 110.
λυκάβαν 172.
λυκάβας 80*.
λυκάφος 333*.
Λυκομηδείδης 6.
λύξ 107. 110*.
λυόγνια 333.
Λυσιθείδης, Λυσιθείδης 5.
Λυταί 475.
λωγάνιον, λώγασος 81*.
Λώς 88.
λώταξ, λώταγος 141*.
λώψ 118. 140.

M.

M in reduplicat. 10 sq. in format.

- vocabb. insertum 95*. adverbis ins. 153. insert. in verbis in ἡμι 11.
- μαγάδες, μαγάδιδες 4.
μάδρα 47.
μάζα, μάζα 405.
Μαϊδοβιθνοί acc. 378.
μαῖμαξ 136.
μαίνας c. neutr. 262.
μαινόλης 267.
μαιῶραι, maiores 180.
μάκαρ neutr. 208.
μάκαρ et μάκαρος 208. μάκαρς 94.
Μακεδονίς, — νίτις 52.
μακροίρανος 19.
μακροτήρ, μακροτήρ 450*.
μακροῦχνα, τὰ 196.
μακρότερος 14.
μακωνίς c. masc. 263.
Μάλακος, Μαλακός, Μαλθάκη 343.
546.
Μάλλιος, Manlius 32*.
μανίαν μαίνεσθαι 506*.
Μαντινέη, Μαντινεία 321.
μάρ 74.
μάραγνα, μάραйна 81*.
μαργαρίς, μαργαρίτις 52.
Μάρες 74.
μαρῆναι, μαρῆναι 22. 74.
μάρασθαι unde 74.
μάρπτειν unde 74.
μάρτυρ c. neutr. 261. μάρτυροι,
μάρτυροι 35.
μάσθλη, μάσθλης 81*. μάσθλη, ἰμά-
σθλη 558.
μάσμα 393.
μάσσω 401. 403. 405.
μάσταξ 131. μ., ἡ 141*.
μαστεύω, ματεύω 17.
μαστιγεύς 19*.
μαστιγιότης 19.
μάστος 349.
μαστροπός 17.
ματεύω, μαστεύω 17.
μάχην μάχεσθαι, πολεμῆν 505. 510.
μάψ 112.
μαφυλάκας c. neutr. 273.
μεγαβασιλεύς 373.
μεγακήτης 372.
μεγάλος 139.
Μεγαμηδείδης 4 sq.
μεγέθει μέγας, μικρός, βαιός, sim.
528.
μεθεκτός 482.
μεθ' ἡμέραν, interdium 62. μεθ' ἡμέ-
ραν καὶ νύκτωρ, sim. 63.
μεθήμερινοὶ γάμοι 63*.
μεθυσσοχάρυβδις 373.
μειδίασμα, sim. 433.
μειζότερος 48.
μείς i. q. μὴν 82. μείς, μενός et
μεινός 91 sq.
μειράνιον c. masc. 265.
μελαγχροίης, μελαγχρής, μελαγχρές
256.
μελαναῖος 319*.
μειανός 139.
μελανάθηρ 212.
μελανδρα, ἡ 252.
μέλανος i. q. μέλας 139.
μελανόγλειψ 292.
μελεδώνες, μελεδῶναι 146.
Μελεδώνη 146.
μέλη καὶ μέρη et ord. invers. 58.
μελίκηρα, non μελικήρα 346.
μελίκηρατι 224.
μελισσαία 311.
μελιτοῦττα c. masc. 263.
μελλίσην 195.
μίμβλεται 95.
μέμεμμα inusit. 11.
μεμνημόνευκα, μεμνήσθευμαι, sim.
10.
μενίχημη 267 sq. 464.
Μενδῖς, Μενδῖδος 4.
μενθῆρες 180.
μερμίθη 544.
μεσαῖος 319*.
μεσόδη 290. 466.
μεσοῦλιξ 289.
μεσοχθων 382.
Μέσση, Μεσσῆνη 115. 116.
μεσογῶ 120.
μεταβλητός 486.
μετάθετος, mutabilis 476*.
μετάκρας 223.
μετακινήτη 485.
μετάλλακτος 498.
μεταλλεῖον, μέταλλα 324.
μεταπλασμός et πλεονασμός conf.
175*.
μεταφορητός 493.
μεταφράστης, non μεταφραστής 448*.
μετώρον αἰεῖν τινά, sim. 531.
Μήδη, Μηδεία 321.
μῆλα, μηλάτων 174.
μηλόνηθ 44.
Μῆλος 95.
μήνισμα 433.
μηννῆς de fem. 271.
μήρινθος, μέριμς 167.

μήρυγμα 433*.
 μήροσμα 433.
 μής i. q. μήν 82.
 Μής 82.
 Μήτειρα 214.
 μήτιστα 184.
 μητροφόνη 461.
 μιάστωρ 450*.
 μιγής 163.
 μίγνυμι et deriv. 410. 414.
 Μίδαεός 29.
 μικρά καὶ φαῖλα 60.
 μικρόκρεως 539.
 μικτός 483.
 μιλαξ, μέλλαξ 128.
 μιμητής φωνῆ non dic. 271.
 μιμοροβία 80*.
 μνέες 180.
 μνημεῖον, μνήμα 324.
 μνηστήροι 35.
 μνήστις 166. μν., μνήσις 442.
 μνίον, μνιός 340*.
 μολοβρός unde 259*.
 μολυβδοτήξ 279.
 μονόρρηξ 279.
 μονοχροία 468.
 μονοχρῶν, μονόχρω neutr. 256.
 μόροξος 405*.
 μορτή 349*.
 μορτοβάτη 457 sq.
 μόρφνος, μορφνός 341. 344.
 μόσσυν, μόσσυνος 138.
 μονηρόβαξ acc. 277.
 μόχθους μοχθεῖν 507.
 Μόψωφ, Μόψωπος 166.
 μωδιήτης 434*.
 μωισόβη 375.
 μωκῆται, μωκῆτες 180.
 μωξωτήροι 35.
 μωγάλη, μωγάλη acc. 378.
 μωριοβλύτης 548.
 μωριοχαύνη 463.
 μωρμηκάνθρωπος 368.
 μωσάδιος 77*.
 μωσταξ, ὁ, βωσταξ 141*.
 μωωτός 332.
 μω et γω commut. 119*.
 μωκος 345.
 μωλῖς, mollis 125. 126.
 μωμαρ de homine 206.
 μωωνξ 44. c. neutr. 287.
 μωροσόφος 368.
 Μωός 88.
 μωψ 118.

N.

N̄ ἔφελκ. in acc. III. decl. 143. — N̄
 paragog. in verbis in ανω. 11.
 in adject. 12. — N̄ om. ante σ
 33. adulterin. 11. repetit. 11.
 ναποκλέω 292.
 Ναξία ἀκρόνη 238.
 ναξία 331*.
 Νάξος 401*.
 ναός 433*.
 Νάρνος, Νάρ 74.
 νάρξ 111.
 Νάρωξ, Ναρύκη 148.
 νās 124*.
 ναυκρατος 15.
 Ναυπλίειος, Ναύπλιος 28.
 ναύπους 124*.
 ναῦς unde 124*.
 ναυσιλείτη, ναυσιλυτά 456 sq.
 ναυσίπους 124*.
 νεά, νέα 355.
 νεανίας c. fem. 268.
 νεανεία, νεανεία 28.
 νεάτη, νεάται 357 sq.
 νεΐαιρα, νεΐαιρη 307*.
 νεΐσσομαι 36.
 νεΐρω 415*. 548.
 νεκροβαστάξ acc. 277.
 νέκταρος, non νέκτατος 14.
 νεμητής, non νεμετής 69. 447.
 νένησμαι, νένημαι 559.
 νεογονής 333*.
 νεοκράς, ἡ 222.
 νεοκτίστη 457.
 νεόμνη 172.
 νεόρρυτος 431.
 νέπους 124*.
 N̄s in termin. nominum 32. — N̄s in
 mediis vocab. ib.
 νευρεΐ 354.
 νευρία 365*.
 νεῦς 92. νεΐς, νεῦς ib.
 νεφεληγερέτα 185.
 νήϊος, νεῖον 228.
 νήϊς 199.
 νησιώτης c. neutr. 265.
 νήσος, νήσσα 124*.
 νίδες 83 sq.
 νικαίη 313.
 νικαστρον, νικεστρον 451.
 Νίκη, Νικάια mulierum nomen 313.
 νίν νῦν sim. 53. 540.
 νίρω, νεΐρω 415*.

νίψ, νίφα, *ninguis* 114.
 Νίφα, *urbs* 114.
 νομαδίτης c. neutr. 265.
 νόμω καὶ δίκη 535*.
 νοσακερός 42.
 νόσον κάμνειν 510.
 νόστος 349.
 νοτία 358*.
 νοῦς III. declin. 173.
 νύκτωρ (νυκτός) καὶ μεθ' ἡμέραν
 sim. 62.
 νυμφίος 355.
 νυστάζω, νυστακτής 19.
 νύχα, νύχος 107.
 νύγμα 395*.
 νωδός 249.
 νώκαρ 206.
 Νώρ 77.
 νωτόπληξ 279.
 νώψ et deriv. 118.

Ξ.

Ξ̄ ante ζ̄ 32. ξ̄ et ψ̄ 124. — Ξ̄i ite-
 ratum 12. non purum in termin.
 109 sq.

ξεστής, *sextarius* 18.
 Ξέστος, *Sextus* 18.
 ξέστριξ, ξέστιξ, *Cnid.* nom. 18.
 ξεράναι, sim. 21 sq.
 Ξηράνη, Ξηρήνη 20.
 Ξοίς 90.
 Ξοτ 18.
 Ξοτ 18.
 Ξυγγονής 333*.
 Ξύζυγος, Ξύζυγίς 32.
 Ξυμπήξ 279.

Ο.

Ō iteratum 30. 539.
 ὄα, ὄα 337.
 ὀβδή 155.
 ὀγκαιον, ὀγκαῖος 340*.
 ὀγκηστής 449. 452.
 οἰ ante ῑ 24. ante οἰ 28.
 Οἶδιψ 250.
 οἰκητός, ἡ 550.
 οἰκτιρμός 416 et not.
 οἰκτος 349.
 οἰκνότερος 14.
 οἶμα, οἶμη, οἶμος 393.
 οἰνομάχλη 466.

οἰνόπεδον, οἰνοπέδη 376.
 οἰνοπλήξ c. neutr. 285.
 οἰνόφλυξ 282.
 οἰοβουκόλος 373.
 οἶς 93.
 οἰστρόπληξ 279.
 οἶτος 349.
 ὄκνος, ὄκνός 345.
 ὀκρίβας 80*.
 ὀλίγος p. μικρός 553.
 ὀλέσκω 435*.
 ὀλίζων 555.
 ὀλκαδοπιπτιώτης 448*.
 ὀλκάς c. neutr. 263.
 ὀλμειός, ὀλμειός 323.
 ὀλολυγών unde 132*.
 ὀλόνηκτος 281.
 ὀλοοίτροχος 539.
 ὀλος καὶ πᾶς 61.
 Ὀλυμπίσιον 28.
 ὀμαδόν 153*.
 ὀμήλιος 289.
 ὀμηρομάστιξ 280.
 ὀμιλέτης 437.
 ὀμμασι θεᾶσθαι, sim. 527.
 ὀμογνήτη 459.
 ὀμοιοκατάλεξις 373.
 ὀμοιος καὶ ἴσος 62.
 ὀμοιος καὶ παραπλήσιος 62*.
 ὀμόχρους, αἶ 174.
 ὀμόχρων, τό 256.
 ὀμφακίς, ὀμφακίτις 51.
 ὀμφαξ, ὀμφακή 148*.
 ὀμώμομαι 11.
 ὄναγρα 375*.
 ὄναγρος 370.
 ὄνειδείη 322.
 ὄνινάειν 12.
 ὄνισκω, ὄνινημι 205.
 ὄνοθήρα 375*.
 ὄνομα 426.
 ὄνομα καὶ πράγμα 65.
 ὄνόματα καὶ ῥήματα et ord. inv. 58.
 ὄξεϊα 354.
 ὄξυδόου neutr. 248.
 ὄξυπλήξ 279.
 ὄξυπνίδαξ, ὄξυπνίδακτος 284.
 ὄπη, ὄπαία 309.
 ὄπη καὶ ὄπως et vice versa 57.
 ὄπιπας 542.
 ὄπιπῶ 542.
 ὄπις 541.
 ὄπισθέναρ 44. 207.
 ὄπισθότονος 387.
 ὄπλοφόρη 462.

ὄρες p. ωρες 78*.
 ὄρειπέλαγος acc. 378.
 ὀρθοδίκαιος 247*.
 ὀρθοπάλη 370.
 ὀρθοκραίρη 465 sq.
 ὀρθος notio supprim. 165.
 ὀρθριοκόκκηξ 282.
 ὄρκων, ὄρκυνος 138.
 ὄρνιθοθήρα 375.
 ὄρνιθοθήρες 180.
 ὄρνις, ὄρνιξ 126 et not.
 Ὀρτήσιος, Ὀρτήνσιος 32*.
 ὄρτυκες 124*.
 ὄρουξ 131.
 ὄρουξ et compos. 282.
 ὄρφεες 544.
 Ὀρφήν i. e. Ὀρφεΐς 191.
 ὄρφναία 312.
 ὄρφνη, ὄρφναία 358*.
 ὄσια 362.
 ὄστοκόπος 333.
 ὄσφρηξ 279.
 ὄτρεις 235 sq.
 ὄτρυντός 440.
 οὔασιν αἰούειν 530.
 οὔδαμῆ οὔδαμῶς 57.
 οὔλη 355.
 οὔλοχνται, non οὔλοχῦται 456.
 οὔρ terminat. 76.
 οὔραξ 141*.
 οὔριθρέπη 455.
 οὔς 93.
 ὀφθαλμαλγία 19.
 ὄφρος 542.
 ὄψ 115. p. ὄψις 169.
 ὄψέ, ὄψι 119.
 ὄψις i. q. θέαμα 512.

Π.

Π̄ repetitum 13.
 παγάλη 472.
 πάγν, πάμρι 119*.
 παιάν neutr. 190.
 παιδεία i. q. παιδική ηλικία 359.
 παῖδες καὶ γυναῖκες, γυναῖκες καὶ παῖ-
 δες 64*.
 παιδεύματα πόντου, ἰχθύων, pis-
 ces 552.
 παιδιᾶ παῖζειν 524.
 παιδοκίμας c. femin. 268.
 παιδοτρέβης, παιδοτρέφ 293.
 παιδοφάγος 282.
 παίειν τινὰ πολλὰς πληγὰς 520.
 παλιγκώτατον 39.
 παλιμπνοίη 465.
 παλιμποίγη 465.
 παλιμπους 383*.
 παλιόρτος 431.
 Παλλὰς Νικαίη 313.
 παμβότωρ c. fem. 273.
 παμποικίλη 472.
 πόμπολυ λῖαν 62*.
 παμφαλάω 542.
 Πάν, urbs 71.
 πάν 79.
 παναγρεΐς, παναγρηΐς 264*.
 παναίθη 472.
 Πανάσκια 462.
 πάναξ 139.
 παναοκέτη 472.
 πάνδοκος, πανδόκος 139.
 πανθήρ, πάνθηρ 211.
 πανθοίγη 465.
 πανοικία 365.
 πάντα ταῦτα, ταῦτα πάντα 65.
 πάντα πάντη, πάντη πάντα, sim.
 56. 540.
 παντάρβη 463.
 πάνν σφόδρα et σφοδρῶς 62.
 πάξ 97.
 παπταῖνω 542.
 Πάρ 74.
 παραβλητός 486.
 παραδειννύτειον 479*.
 παραδεικτός 490.
 παραιβάδης 155.
 παρακελευστός 489.
 παραληπτή 487.
 παραλλήλη 471.
 παράλογος 384.
 παρανήται 356.
 παραπαστός 493.
 παραρόητός 480. 481.
 παρασκευαστός 489.
 παρασπός 79.
 παρασπας et παρασπάτις 268*.
 παρασύμβαμα 423.
 παρατελενταία 470.
 παραφρόστης, non παραφροστής 448*.
 παράφρονοι 181.
 πάρετος 481.
 παρηΐς, παριάς 24.
 παρήλιος 289.
 παρηλιος 383.
 παρηγορία 365.
 πάρθενος ἀπάρθενος 229.

- πάριππος 383.
 παρομοία 470.
 παροπάται 356.
 παρώναι 181.
 πᾶς, pater 78.
 πασπαλέτης 44.
 πάσσαλος 125.
 Πάσσας, Πάσσας 32*.
 πασουδίη, πασουδίην 364*. 365.
 παστά, πάστη 351*.
 παστάς 79 sq.
 πατήρ 428*.
 πατραλοίας, ἡ 268.
 πατροφίλη 466.
 πατροφόντης c. femin. 268.
 πεδοτριψ, πεδοτριψ 292.
 Πειραεύς, Πειραιεύς 27.
 πείρωνς, πείρωνθα, πείρωνθος 167.
 πέκος 87*.
 πελεθοβάψ, πελεθοβάψ 292.
 πελεία acc. 547.
 πελέκας, πελεκανός 139.
 πέλιξ, πελίκη 145.
 πέλλος, πελλός 343. 344*.
 πέλυξ 140.
 πέμπειν (πομπήν) 503.
 πεμφίς et πέμφιξ perm. 126.
 πενέστατος 264.
 πένης 82. 164*. c. neutr. 264.
 πένθεια 322.
 πέπεμπται 13.
 πέπεπται 13.
 πεπλόσθαι 548.
 πέπομπα 13.
 πέπων 352.
 περάτη 140.
 περιαιρετός 478.
 περιάπτος, περιάπτον, περιάπτόν
 497. 498.
 περιβόλαων i. q. περιβολή 311.
 περιγραπτός 490.
 περιδρομος 380. 386. 547.
 περιεστικός 441.
 περίρης 94.
 περιθέτη 475. 550.
 περιθετος, ἡ, περιθετή, περιθέτη 476.
 περίκηπος 383.
 περικλύστα, περίκλυστος, ἡ 474.
 περικτιόνες 203.
 περιλειπής 472.
 περιληπτός 486.
 περιλοιπή 472.
 περιξέστη, περιξεστή 473 sq.
 περίπαστος 493.
 περιπνευμονία 365.
 περιπνεύμων, περιπνεύμονος 333*.
 περιρόδης 156.
 περιρόνη 474.
 περιρόνωξ 283.
 περιστατός, ἡ 477.
 περίστιξ 280.
 περίτροπος 386*.
 περιφόρητος, περιφορητός 493.
 περιχθων 382.
 περιχριστος 492.
 πέρκνος, περκνός 341. 344.
 πέρκος, περκός 344.
 Περσής c. neutr. 265.
 πέσκος 17.
 πέταλαιον 175. 177.
 Πέταος p. Πέτεως 159*.
 πέταυρον 291.
 Πέτης 159.
 πέτρη p. πέτρος 560.
 πεφιλιππώσθαι 50.
 πῆ καὶ πῶς, πῶς καὶ πῆ 57.
 πηκτῆ, πάγη, παγίς, ηκτίς 352.
 353.
 πηρόν 72.
 πῆς i. q. παῖς 82.
 Πίμπλα, Πίμπλεια 321*.
 πινυτή 360.
 πίπας 542.
 πιπάω, πιπῶ 542.
 Πιθεύς, Πιθεύς 33*.
 πίσσον, πιστινῆ a. πτίσσω 31.
 πίττω et πτίττω conf. 31.
 πιφάσκω, πιφαίσκω 37.
 πλαγοφύλακος 284.
 Πλάγξ 109.
 πλάκαι 141.
 πλακοῦς 251.
 πλακτός p. πλαγκτός 558.
 πλάξ, ἡ 94.
 πλάτη 350.
 πλάτυμα 421. 422.
 πλέες ex πλέονες 48.
 πλειονότης, πλεότης 48.
 Πλειοθενίδης, Πληστοθενίδης 5*.
 Πλειστός, Πλειστός 350.
 πλεῖστος καὶ πολὺς 558.
 πλεκτή, πλέκτη 352.
 πλεονασμός et μεταπλασμός conf.
 175*.
 πλεότης 48.
 πλήθος πολλοί, πλήθει πολλοί 528.
 πληρης p. πλήλης 9.
 Πληστοθενίδης 5.
 Πληστονεῖκα 5*.

- πλινθοβάψ 292.
 πλίξ, *pliv.* 103.
 πλιγαί et πλιγαί 103.
 πλόμενος 166.
 πλοῦς, III. declin. 173.
 πλύμα, πλύμα, πλύσμα, πλωσμός 419.
 πλύνον πλύνειν 506.
 Πλωθείς, Πλωθείς 26.
 πλώς 82. 87.
 πλώς, πλώτα 87.
 πλωτή 124*.
 πνιγή 104.
 πνίξ, πνιγή 103.
 ποδάργη 466.
 ποδαργία p. ποδαργία 10.
 ποδοκτύπη 463.
 ποιεῖν et ποιεῖσθαι 508.
 ποιμάνωρ 218 sq.
 πόκες, πόκα 106.
 πόλεμον πολεμῆν 502. 506.
 πόλιον, πολίον 340*.
 πολλοὶ πολλά et sim. 56 sq.
 πολύαιξ, πολίαιγος 278.
 πολυάκανθος 376.
 πολυάστρον 212.
 πολυαῦλαξ c. neutr. 284.
 πολύγελος 259.
 πολυγνάμπος, ἡ, πολυγνάμπτη 459. 550.
 πολυδένδρεσσι 179.
 Πολυδένυης, Πολυλένυης 155*.
 πολυήλατι, τῷ 180.
 Πολυθεροειδης 6.
 πολυκλαύτη 459.
 πολυκλειτος, ἡ, πολυκλείτη, πολυκλειτή 550.
 πολυκρότη 466.
 πολυλαΐα 228.
 πολυλέξις 226.
 πολυμήλη 465.
 πολυμήστη 457.
 πολυξένη 467.
 πολυόδους neutr. 248 sq.
 πολυπάταγι, τῷ 180.
 πολυπίδαξ, πολυπίδακος 284.
 πολυπτῶξ 282. 283.
 πολυρῥαθάμιγξ 280.
 πολυρῥήν 195.
 Πολυρῥήνα, Πολυρῥήν 168.
 πολὺς cum adjectiv. 60. 558.
 πολυτιμήτη 460.
 πολύτλας 172.
 πολυτλήτη 459.
 πολυφερβος, πολυφέρβη 461*.
 πόμα, πῶμα 425.
 πόνους πονεῖν 507.
 πογτίφιξ, πογτίφιξ 542.
 πόρ i. e. πούς Iac. 76. 79.
 πός i. q. πούς 79. 86.
 πότης et πότης 444 sq.
 πούς 93. πούς i. e. πορεία 124*. 383*.
 πράγμα καὶ ὄνομα 65.
 πραιτέξτον, πραιτέξτατος 18.
 πράμιος 331.
 Πράξ 96.
 Πράς, Πράς 78 et not.
 πράσσω 401*.
 πρεῖς 93.
 πρήθμα 427*.
 Πρήν 72.
 πρίγκυψ 100.
 πρίν 72.
 πρίων acc. et declin. 554 sq.
 προάγων, προαγών 201 sq. 545.
 προαιρετός 479.
 προβόλαιος i. q. πρόβολος 311.
 πρόβαλος, πρόβαλλος, προβαλλός 10 et not.
 προβλής 236.
 προγόνη 553.
 πρόδρομος 381.
 πρόδρομος 381.
 προθεσμία 365*.
 Προμιννήσος pro Προμ. 106.
 προίξ, προίξ 100. 105 sq. 280.
 πρόκνις, προκνίς 98.
 προκρόση 473.
 πρόκνις 383.
 προμάλαγγες 81*.
 Προμηθεΐδης, Προμηθεΐδας, Προμηθεΐδας 6.
 πρόναος 381. τὸ πρόναον 547.
 προνομαία 311.
 προνομῆ et προνομαία conf. 311.
 πρόξ 106. 542.
 προόδους, ἡ 248.
 προπάτωρος, τοῦ 216.
 πρόποδες 383.
 πρόπομα 425.
 προσεικέλη 471.
 προσεῶα 470.
 πρόσθετος, προσθετός 492*.
 πρόσθετος, ἡ, προσθετή 476.
 προσενηγτός 494.
 προσομοία 470.
 προσποιήτος, προσποιητός, ἡ, προσποιητῶς 493. 551.
 προσπορεπατός 489.

- πρόσχημα et πρόσχημα 17.
 προσσχών et προσχών 17.
 πρόσταμα 423.
 προστάς 79. 268*.
 προστάτην et προστάτιν conf. 271.
 προστάτης cum feminin. 270.
 προσφθεγκτός 489.
 πρόσφριξ 282.
 προσώπατα, προσώπασι et προσωπά-
 τοις 176.
 προσωπέϊον et πρόσωπον 323.
 προσωπίς, προσωπίτις 51.
 πρότακτος, προτακτός 491.
 προτένθης de fem. 272.
 προτετελέει 9*.
 πρότοτος 387.
 προσφήτης, ή 268.
 προχόη 379*.
 πρόχους, ή 386.
 πρόχυμα 420.
 Προχρητη, Προχρητή 456 et not.
 προώδων 248.
 πρωθήβη 466.
 πρών, πρών 71. 73.
 Πρών acc. 73.
 Πρώνα 147.
 πρώξ, ή 108.
 πρώρα, πρώρα 215*.
 Πρωτεσίλεια 29*.
 πρωτόθρονες 180.
 πρώτος και μόνος, μόνος και πρώ-
 τος 65.
 πτ̄ in principio 31 sq. Latine quo-
 modo expr. 31.
 πτακάδις 96.
 πτάξ 96.
 πτελέα 337.
 πτεροφύτωρ 13. c. fem. 273.
 πτήν 72.
 πτήσσειν, πλήσσειν, πτίσσειν conf.
 31*.
 πτίσσειν et compos. 31.
 πτίττειν, πντίττειν, πτώίττειν 31.
 πτύξ 110.
 πτύξ 107.
 πτύξ et πύξ 32.
 πτύξ, πτυχη 107.
 πτύσσω, πτήσσω, πλήσσω 31*.
 πτώίττειν, πνώίσειν 31.
 πτωχαλαζών 379.
 πῦγα, τήν 107.
 πνελος, non πλύελος 9.
 πνίρ 76.
 πυνναϊος, πυννός 319.
 πυννός de pennis 319*.
 πυνκτίον, πυνκτίς, πυνκτός 31.
 πνλαία, πονκίο, non porta 311.
 πύλαιος, πνλαϊός, πνλαία, πύλαια
 342 et not.
 πύλος p. πύλη 178.
 πύξ, πνγμή, sim. 32.
 πνποια 468.
 πνρά, πνροίς 175 sq.
 πνρογοιζήρατα 179.
 πνρέσσω 438.
 πνρι πρήσαι 523.
 πνριάτη 352.
 πνρφόρος 348*.
 πύοτις — έρωτᾶν, πνθάνεσθαι
 521.
 πρ 33.
 Πόγων, Ρογονος 148.
 πώλης 134.
 πώλων 140.
 πῶμα a πῶω 392. πῶμα, πόμα 425
 sq. 444.
 πῶς αν οἶν οἶκ αν et πῶς οἶν οἶκ
 αν 130 et not.
- P.
- P̄ omiss. et adject. 14 sq. — P̄ pro λ
 10.
 P̄ά 120.
 P̄άβδος 72*.
 P̄αδές 156.
 P̄άμα, P̄άμμα 422.
 P̄άξ 95. P̄άξ 96.
 P̄άρ, P̄άρων 74.
 P̄άσσω, P̄ήσσω, P̄άράσσω 402.
 P̄αφιδεύς 19*.
 P̄είς p. P̄ίς 85.
 P̄εῖτοι, P̄ειτοί, P̄ιτοί 350 sq.
 P̄έεασμαι, sim. 13.
 P̄ήμος 439*.
 P̄ηεία, non P̄ηναία 302.
 P̄ήνες, P̄ρνες 439*.
 P̄ήνη i. e. P̄ρηνη 302.
 P̄ήξ 102.
 P̄ήτρα, P̄ίρη 439*.
 P̄ήψ 113.
 P̄ίν 196.
 P̄ιπτῶ 555 sq.
 P̄ίν, P̄, ή 114.
 P̄η 33.
 P̄οδέεσσι 178.
 P̄οδωνία, non P̄οδωνιά 317.
 P̄οιτηίς, P̄οιτειάς 24.
 P̄οός III. declin. 173.

$\overline{\rho\theta}$, $\overline{\rho\theta\acute{\epsilon}}$, $\overline{\rho\theta\epsilon\rho}$ 13. 14*. — ante $\overline{\rho\theta}$ non
prae. diphthong. 36.

$\overline{\rho\sigma}$ in mediis voc. 32 sq. in termin.
nominum 32. — $\overline{\rho\sigma}$, $\overline{\rho\psi}$ prae. longa
syll. 35.

$\overline{\rho\nu\acute{\alpha}\varsigma}$ c. neutr. 262.

$\overline{\rho\nu\acute{\mu}\alpha}$, $\overline{\rho\nu\acute{\mu}\alpha}$ 419.

$\overline{\rho\nu\sigma\acute{\alpha}}$, $\overline{\rho\nu\sigma\acute{\eta}}$ 333*.

$\overline{\rho\nu\tau\acute{\eta}\rho}$, $\overline{\rho\nu\sigma\tau\acute{\eta}\rho}$ 431 sq.

$\overline{\rho\nu\tau\acute{o}\varsigma}$ 349.

$\overline{\rho\nu\psi}$ 117.

$\overline{\rho\omega}$ et deriv. 72*.

$\overline{\rho\omega\nu}$ 73.

$\overline{\rho\omega\acute{\xi}}$ 108.

Σ.

$\overline{\Sigma}$ epentheticum in penultim. nomm. in
 $\overline{\tau\eta\varsigma}$, $\overline{\tau\omicron\varsigma}$, sim. 430 sqq. 435 sqq. —
 $\overline{\sigma}$ assumt. in term. nomm. 121. prae-
miss. in format. nomm. 402. cf. 321.
— $\overline{\sigma}$ mobile in format. nominum
in $\overline{\mu\alpha}$ 393 sq. 397. 422. nomm. in
 $\overline{\tau\eta\varsigma}$, $\overline{\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\tau\eta\rho}$, $\overline{\tau\iota\varsigma}$, $\overline{\tau\upsilon\varsigma}$ 430 sqq.
439 sqq. 448 sqq. in $\overline{\tau\rho\alpha}$, $\overline{\tau\rho\iota\varsigma}$,
 $\overline{\tau\rho\omicron\nu}$ 451. in $\overline{\mu\omega\nu}$ 452. in adverb.
termin. 120. — $\overline{\sigma}$ paragogicum 17. —
 $\overline{\sigma}$ omiss. (aeol.) 17. in nomin. in
 $\overline{\tau\eta\varsigma}$, $\overline{\tau\omicron\varsigma}$ 431*. — $\overline{\sigma}$ non purum in
termin. 93. — $\overline{\sigma}$ et $\overline{\vartheta}$ alternant in
form. nom. in $\overline{\mu\alpha}$ cet. 394. 397.

$\overline{\Sigma\acute{\alpha}\iota\varsigma}$ 90.

$\overline{\Sigma\acute{\alpha}\iota\kappa\epsilon\varsigma}$ 96. $\overline{\Sigma\acute{\alpha}\iota\kappa\epsilon\varsigma}$, $\overline{\Sigma\acute{\alpha}\iota\kappa\alpha\iota}$ 147.

$\overline{\sigma\alpha\lambda\alpha\beta\iota\nu\acute{\iota}\varsigma}$ c. neutr. 263.

$\overline{\sigma\alpha\lambda\alpha\mu\acute{\alpha}\nu\delta\rho\alpha}$, $\overline{\sigma\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\alpha\nu\delta\rho\alpha}$ 212*.

$\overline{\sigma\alpha\lambda\alpha\mu\iota\nu\alpha\phi\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma}$ 428*.

$\overline{\Sigma\acute{\alpha}\lambda\alpha\rho\varsigma}$ 94.

$\overline{\sigma\acute{\alpha}\lambda\pi\iota\gamma\acute{\xi}}$, *tubicina* 131*.

$\overline{\sigma\acute{\alpha}\mu\beta\upsilon\nu\acute{\xi}}$, $\overline{\sigma\alpha\mu\beta\acute{\upsilon}\nu\eta}$ 145.

$\overline{\sigma\alpha\mu\acute{\iota}\alpha}$ 331 et not.

$\overline{\Sigma\alpha\mu\acute{o}\theta\rho\acute{\alpha}\xi}$, $\overline{\Sigma\alpha\mu\theta\rho\acute{\alpha}\xi}$ 277.

$\overline{\sigma\acute{\alpha}\nu}$ 71. 79.

$\overline{\sigma\alpha\rho\acute{\alpha}\nu\omicron\tau\alpha}$ (Neogr.) 43.

$\overline{\Sigma\acute{\alpha}\rho\delta\iota\omicron\varsigma}$ p. $\overline{\Sigma\acute{\alpha}\rho\delta\iota\delta\omicron\varsigma}$ 3.

$\overline{\sigma\acute{\alpha}\rho\acute{\xi}}$, $\overline{\sigma\acute{\upsilon}\rho\acute{\xi}}$ 111.

$\overline{\sigma\acute{\alpha}\upsilon\sigma\alpha\acute{\xi}}$ 276*.

$\overline{\sigma\epsilon\acute{\iota}\rho}$, *serenus* 75.

$\overline{\sigma\epsilon\iota\sigma\tau\acute{o}\varsigma}$ 348.

$\overline{\sigma\epsilon\lambda\eta\nu\alpha\acute{\iota}\alpha}$ 311 sq.

$\overline{\sigma\epsilon\mu\nu\alpha\iota}$ $\overline{\theta\epsilon\alpha\iota}$ 63.

$\overline{\Sigma\acute{\epsilon}\xi\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\Sigma\acute{\epsilon}\xi\sigma\tau\omicron\varsigma}$ 18. .

$\overline{\sigma\epsilon\sigma\omicron\sigma\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma}$ 15. 17.

$\overline{\sigma\epsilon\acute{\iota}\varsigma}$ 92.

$\overline{\sigma\eta\mu\alpha}$ 426.

$\overline{\sigma\eta\mu\alpha}$ et $\overline{\sigma\eta\mu\epsilon\acute{\iota}\omicron\nu}$ 324.

$\overline{\Sigma\eta\acute{\xi}\tau\omicron\varsigma}$ 18*.

$\overline{\sigma\eta\rho}$, $\overline{\Sigma\eta\rho\epsilon\varsigma}$ 75.

$\overline{\Sigma\eta\rho\acute{\sigma}\iota}$ 35.

$\overline{\sigma\eta\varsigma}$, $\overline{\sigma\eta\varsigma}$ 71. $\overline{\tau\omicron\upsilon\acute{\iota}\varsigma}$ $\overline{\sigma\eta\varsigma}$, $\overline{\sigma\epsilon\acute{\iota}\varsigma}$, $\overline{\sigma\eta\tau\alpha\varsigma}$ 81*.

$\overline{\sigma\eta\psi}$, $\overline{\acute{o}}$, $\overline{\eta}$ 113.

$\overline{\sigma\theta}$ insertum nom. in $\overline{\mu\alpha}$ 393.

$\overline{\sigma\theta\epsilon\nu\eta\varsigma}$ 163. 164.

$\overline{\Sigma\theta\acute{\epsilon}\nu\iota\omicron\varsigma}$ 552.

$\overline{\Sigma\iota\beta\alpha\acute{\iota}\alpha}$ 315.

$\overline{\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha}$, $\overline{\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha}$ 407.

$\overline{\sigma\iota\delta\eta\rho\omicron\beta\rho\acute{o}\tau\iota\varsigma}$ 238.

$\overline{\sigma\iota\delta\eta\rho\omicron\kappa\upsilon\mu\acute{\eta}\varsigma}$ c. neutr. 264.

$\overline{\sigma\acute{\iota}\xi\omega}$ 407.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\upsilon}\nu\epsilon}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\acute{o}\nu\acute{o}\varsigma}$ 148.

$\overline{\Sigma\iota\mu\eta\lambda\acute{\iota}\delta\alpha\varsigma}$, $\overline{\Sigma\iota\mu\eta\lambda\acute{\iota}\delta\alpha\varsigma}$ 6.

$\overline{\sigma\acute{\iota}\mu\omicron\varsigma}$, $\overline{\sigma\iota\mu\acute{o}\varsigma}$ 344.

$\overline{\Sigma\iota\mu\pi\lambda\acute{\iota}\xi}$ 100.

$\overline{\sigma\iota\nu\tau\eta\varsigma}$ c. fem. 267.

$\overline{\Sigma\iota\upsilon\epsilon\varsigma}$ 76.

$\overline{\sigma\iota\delta\lambda\omicron\psi}$, $\overline{\sigma\iota\delta\alpha\lambda\acute{\alpha}\xi}$ 124.

$\overline{\Sigma\iota\delta\alpha\rho\phi\eta}$, $\overline{\Sigma\iota\delta\alpha\rho\phi\epsilon\iota\alpha}$ 321*.

$\overline{\sigma\iota\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\kappa\acute{\alpha}\sigma\alpha}$, $\overline{\kappa\iota\tau\omicron\varsigma}$ 80 sq.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\alpha}\omega}$ et affinia 80.

$\overline{\sigma\iota\kappa\epsilon\theta\rho\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\epsilon\theta\rho\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\epsilon\delta\rho\acute{o}\varsigma}$ 47*.

$\overline{\sigma\iota\kappa\epsilon\lambda\acute{\iota}\alpha}$ 356.

$\overline{\sigma\iota\kappa\epsilon\lambda\epsilon\tau\acute{o}\varsigma}$ 350.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\epsilon}\pi\alpha}$ 132. $\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\epsilon}\psi}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\epsilon}\pi\alpha}$ 112.

$\overline{\sigma\iota\kappa\epsilon\rho\lambda\acute{\iota}\gamma\gamma\epsilon\varsigma}$ 280.

$\overline{\sigma\iota\kappa\eta\nu}$ 72.

$\overline{\sigma\iota\kappa\eta\pi\tau\acute{o}\nu\chi\omicron\varsigma}$ 15.

$\overline{\sigma\iota\lambda}$ 34*.

$\overline{\sigma\iota\lambda\eta\rho\acute{o}\varsigma}$ pro $\overline{\sigma\iota\lambda\eta\lambda\acute{o}\varsigma}$ 9.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\iota}\psi}$ 114.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{o}\iota\psi}$ 113.

$\overline{\sigma\iota\kappa\omicron\lambda\omicron\pi\acute{\epsilon}\nu\delta\rho\alpha}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\omicron\lambda\omicron\pi\epsilon\nu\delta\rho\alpha}$ 212*.

$\overline{\sigma\iota\acute{o}\nu\nu\zeta\alpha}$ 406.

$\overline{\Sigma\iota\kappa\acute{\nu}\theta\epsilon\iota\varsigma}$ 147.

$\overline{\sigma\iota\kappa\lambda\alpha\kappa\acute{\upsilon}\delta\rho\omicron\mu\omicron\varsigma}$ 387.

$\overline{\sigma\iota\kappa\tilde{\iota}\lambda\omicron\nu}$, *spolium* 80.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\omega}}$ 120.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\omega}\rho}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\omega}\rho}$ 77.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\omega}\rho}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\alpha\tau\acute{o}\varsigma}$ 80.

$\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\omega}\psi}$, $\overline{\sigma\iota\kappa\acute{\omega}\pi\omicron\varsigma}$ 136 et not.

$\overline{\sigma\iota\lambda}$, $\overline{\sigma\eta}$ 32.

$\overline{\Sigma\iota\mu\gamma\acute{o}\lambda\alpha\varsigma}$ i. q. $\overline{\text{Μιτογ\acute{o}\lambda\alpha\varsigma}}$ 414.

$\overline{\sigma\iota\mu\gamma\acute{o}}$ 414*.

$\overline{\sigma\iota\mu\iota\kappa\rho\acute{\alpha}}$ $\overline{\kappa\alpha\iota}$ $\overline{\varphi\alpha\tilde{\nu}\eta\lambda\alpha}$ 60.

$\overline{\Sigma\iota\mu\acute{\upsilon}}$ 120.

$\overline{\sigma\iota\mu\upsilon\rho\acute{\iota}\omicron\nu}$, $\overline{\sigma\iota\mu\upsilon\rho\epsilon\acute{\iota}\omicron\nu}$ 324.

$\overline{\sigma\iota\mu\acute{\omega}\varsigma}$ 88.

$\overline{\Sigma\omicron\upsilon\beta\omicron\upsilon\rho}$ 76.

- σπανία 362.
 σπάξ 94.
 σπάρτον an pro σάρτος 263.
 σπᾶς 79.
 σπάω et affin. 80.
 σπερχής 163. 544.
 σπῆι, non σπεῖ 24.
 σπιδής 161.
 σπινός, σπίνος 341.
 σποδηοιλαιρα 464 et not.
 σποραδῆ 155.
 σποῦ 120.
 σπουδῆ σπουδάζειν et παιζειν 524.
 σσ ante cons. 17. praecedente diphthongo 36.
 στ syllabam non ordiuntur sequentibus in proxima *σμ, στ, τμ, δμ*, 19. 394 fin.
 σταδα, στάς 149. 156.
 σταθερά 350.
 σταῖς 88 sq.
 στάξ 94.
 στάς 70. 79. 149.
 στάς, στατίης, στατίνη 89.
 στάσιν ἐστάναι, ἴστασθαι 516 sq.
 στάτος, στατός, στατή 348*.
 στεγάνη 340.
 στεριά acc. 547.
 στενή subst. 361*.
 στήρ, στέαρ 75.
 στήτη 429.
 στίγμα 406.
 στίλβων decl. 347. 546.
 στίξ 103.
 στλεγοποιός 48.
 στλίξ 104.
 στοιβή, στυπη 324*.
 στόλοχος 43.
 στόμα 426.
 στόμαργος 10.
 στομαλίμνη 370.
 στόραξ, τό 275.
 στορνυτία 550.
 στράγξ 97. 109.
 στραπταίγλη 464.
 Στρατίος, Στρατιά 552.
 στρίξ 105.
 στροιβός 546.
 στρούς 93.
 στρόξ 108.
 στρυφνός 547 sq.
 στρωματόδεσμος 377.
 στύξ 107.
 στυπη, stupa, stipa 324*.
 στυπεῖον, στυπη 324.
 στυράξ, τό 275.
 στυψ 117.
 συάξ 276*.
 συβότης, συβότης 429*.
 συγγνωστός, ὁ, ἡ, συγγνωστή 486. 551.
 συγκαλυπτός 489.
 σύγκλως neutr. 254.
 συγκομιστός, συγκόμιστος 489.
 συγκοπτός, σύγκοπτος 489.
 συγγριστός 492.
 συζυγίος 286.
 συλωπία 44.
 σύμβαμα 423.
 συμβαματικός 423.
 συμβλητός, ἡ, ὄν 486.
 σύμμικτος, συμμικτός 493.
 σύμμυξ 280.
 συμφερός, ῥ, ὄν, σύμφερος, ὄν 481 sq. 488 sq.
 συμφορήτος, συμφορητός 493.
 συναγρός 489.
 συναπτός, ἡ, ὄν, συναπτός, ὄν 497 sq.
 συνάωρ 216.
 σύνεργεις, non σύνεωξεις 36.
 σύνδετον, συνδετόν 491.
 συνερχθεῖς, non συνειρχθεῖς 36.
 συνετός, συνετή 485.
 συνείνη 473.
 συνήλικος 289.
 συνθέτη 476.
 συνόλη 471.
 σύντριψ 292.
 Σύρ, σύρ, σύρη 77.
 Συρακώ 115 sq.
 σύριγξ i. q. συριγμός 131.
 σύρξ 111.
 συρδάδιος 77*.
 σύρραπτος, συρραπτός 493.
 σύρτις 549.
 συσπαστός, σύσπαστος 490.
 συστάδες 79.
 σῦφαρ 206.
 σῦ latine f. 84*.
 σφαῖρος, σφαιρός 341.
 σφάξ 97.
 σφήξ 102. σφηρός 136.
 σφίδες 83 sq.
 σφίζω, σφίζω, findo, scindo 83*.
 σφραγίζω, σφραγίσσατο, ἐπεσφρήγισσε 547.
 σφραγιος 51*.
 σφραγίς 402. σ., terra Lemnia 51.

Σφραγιτίδες, Σφραγιδίτιδες 50.
 σφύξ 108.
 σχέδιος 156*.
 σχέθω 46*.
 σκίδα 83 sq.
 σκινότροϋξ, σκινότρούιτης 283.
 σκλ 33.
 σκν 12.
 Σωδάμας 173*.
 σῶδες 88.
 σῶες 173.
 Σῶρ, Σόρ, Σούρ 77.
 σῶς 88.
 Σώτας, Σωτίας, Σωτάδης 6*.

T.

\bar{T} interpos. 31. 32. auxiliare 121*
 sq. 140. insert. adjunct. in *ιαίος*
 29. insertum in format. nomm. in
 μα, μοσ, μη 393 sq. — τ repe-
 titum 9*. 31. omiss. 31. 34 sq.
 τάργα, ταργά 341.
 ταυέιον 28.
 τάξει τετάχθαι 524.
 τάξιν τάπτειν, τάπτεισθαι et eis τά-
 ξιν τάπτεισθαι 517.
 ταράσσω 403.
 ταρβής 164.
 τάρροθος 166.
 ταρτημόριον 43.
 ταρφέες 161.
 τάρων βόλων i. e. τετάρων ὀβό-
 λων 43.
 Ταῦξ 100.
 ταυρεία 353*.
 Ταῦς, ταῦς, ταῦςτος 91.
 Ταφίς, Ταφίτις 52.
 τάρφος a θάρω 47.
 ταχύς a θέω 47.
 τεθάφεται 46.
 τεθμός 394.
 τέκνα τίκειν 505.
 Τεκτόσαξ, Τεκτοσάγης 148.
 Τελέσας 348*.
 τελέσκω 435*.
 τελεστής 125.
 τελευταία, ἡ 315.
 Τελλήν, Τέλλην 192.
 τέλος καὶ ἀρχή 64.
 Τελοφοῦσα 47*.
 Τελχίνες, Θελγίνες 47*.
 τεμένιος 22 sq.
 τίνθης 134.

τερεινός, τερεινότερος 139.
 τέρην neutr. 194.
 τέρωμα 426.
 τετάχθαι τῆς πρώτης τάξεως 517*.
 τετέλεκε 9*.
 τετραέλιξ 280.
 τέτραξ 141*.
 τέτραχμον 43.
 τετροφέειν 509*.
 τευρηότης 449.
 τηλεκλειτή 456.
 τηλεκλειτός, non τηλεκλήτός 457*.
 τῆλυ, τῆλε 119.
 τηλυγέτη 459.
 τθ 33.
 τί τις ἂν εἶποι, τί ἂν τις εἶποι 60.
 τιβήν, τίβηρος, τριβήν 138.
 Τιθορεία, Τιθοροαία, Τιθορεύς, Τι-
 θοραϊεύς 27.
 τίλτον, τίλτόν 353.
 τιμάωρ 216.
 τινακτοπήληξ 278.
 Τίρυνθα, ἡ 144*.
 Τίρυνς 94. 167.
 Τίται, τιτᾶνες 548.
 Τιτανόπαν, Τιτανοπάν 190. 361.
 τίτης 428. 433. 548.
 Τίλης 82.
 Τίλως 87.
 τμήγας 134 sq.
 τμητής 135. 548.
 τόνωξ 127.
 τοναία 314 sq.
 Τράλλες 70.
 τράπεζα 44.
 Τραπεζοῦντα, ἡ 144*.
 Τρέύς 235.
 Τρήρες, Τρᾶρες 75.
 τρήρων a τρέω 111.
 Τρής 81.
 Τρητός, mons 332*.
 τριάξ 140.
 τριγλώχιν neutr. 204.
 τρίγχος, θριγκός, θριγγός 47*.
 τρίγξ 104.
 τριεραρχίας τριεραρχεῖν 504*.
 τρίκιλιος 381.
 τρίοϋ 290 sq.
 τρειοῖζήρη 472.
 Τριτογένεια 30*.
 Τροίξην, Τροίξηνος, Τροίξηνα 146.
 148.
 Τροίξην, Τροῖξην 193*.
 τροπα, τροπά adv. 155.
 τροπάδια 154.

τροπαῖαι 357.
 τροπαία (ἀύρα) 314.
 τροπαίος, τροπαῖος 340*.
 τροπική, curvula 333.
 τροφή 115. τροφή et εὔτροφι 165.
 τροψ 115.
 τρούβλη a τροψ 117.
 τρογί 117.
 τροξ 107. 117.
 τροφάλεια 322.
 τροψ, trua, trulla 117.
 τρώξ, ὄ, τρώγες, τρώγεται 104. 108.
 τρώγες, αἰ, τρώγλαι 108. 117.
 Τροίς adj. 88.
 τύλη et τύλειον 324.
 τύπης 135.
 τύπτειν τινά πολλὰς πληγὰς 520.
 τυραννοδιδάσκαλος 536.
 τυρός i. q. τυρός 306.
 τυρόνη 116*.
 τυχεῖν p. εὐτυχεῖν 165.
 τωθάζω 47.

T.

T̄ iteratum 30. anceps in verbb. et
 nomm. 400 sq. correptum ante ξ
 et ψ 409 sqq. in penult. nomm. in
 νης, ντηρ sim. 431. nomm. in νμα
 417sqq.—ν et α conf. 282.—ν Aeol.
 pro ο 34*. —ν transit in β, φ
 123. latine ο, oe 123.

τάλωψ 291.
 τῆβος adj. 341.
 τῆβρίζοντες ὄνοι 41*.
 τῆβριν τῆβρίζειν 506*.
 τῆβρις s. τῆβρίς, nomen avis et canis
 41*. τῆβρις, ὄ ibid.
 τῆβριστις 443.
 τῆβριστος, τῆβριστός, 40 sq.
 τῆβριστότατος, τῆβριστικώτατος 40.
 τῆγία 28.
 τῆγνης, τῆγνης 81.
 τῆγιά 350.
 τῆδεροῦς 333*.
 τῆδροδόκη 375.
 τῆδρορόη 379 et not.
 τῆδροφόβας 333*.
 τῆελίς, τῆελίτις 52.
 τῆ non ante cons. 143*. in fine vo-
 cabulorum ibid.
 τῆλαι i. q. ὄλαι, soleae 34*. 338*.
 τῆπαλπεία 470.
 τῆπαντρος 382.

τῆπαρκτός 494.
 τῆπάτη, τῆπατος 356.
 τῆπειο 34*.
 τῆπελθετέιον 479*.
 τῆπερα, τῆπερον 355*.
 τῆπεραρχαία 470.
 τῆπέροβατος, τῆπερβατός, τῆπερβατή
 484 sq.
 τῆπερβατός 484.
 τῆπερβολαία 470.
 τῆπερβόρεος, τῆπερβόροιος 220.
 τῆπερθεμιστοκλής sim. 236.
 τῆπερθέρημη 471.
 τῆπερμάλη 471.
 τῆπερμόθηρη 471.
 τῆπερφηής c. alio adjunct. 541.
 τῆπηοῖη 470.
 τῆπόγγυθα 154*.
 τῆπόδεμα 417.
 τῆπόδεσις 420*.
 τῆπόδρομος 381.
 τῆποθηβαί 383.
 τῆποληπτός 487.
 τῆπόλογος 384*.
 τῆπομαζοί 384.
 τῆπομονητός, (τῆπομενητός) τῆπομονη-
 τέος, τῆπομονητικός 494 et not.
 τῆπόνομος 387.
 τῆπόπλατνε, ἦ 254.
 τῆποπύθημενες, τῆποπυθμίμενες 195.
 384.
 τῆπόστατος, τῆποστατός 476*.
 τῆποτελεία 470.
 τῆπότραγος, ἦ 254.
 τῆπονδαίη 470.
 τῆποράτιες 441.
 τῆποφαύλη 471.
 τῆποχαλκίς 383.
 τῆπωρεῖη 470.
 τῆρῶάδιος 77*.
 τῆρῶαξ, τῆραξ 77*.
 τῆρχα, ἡν τῆρχα, orca, urceus 34.
 τῆρχη, τῆρχη, furca 34*.
 τῆσθλός 436.
 τῆσκλης i. q. ὄχος 34.
 τῆσμα, τῆμα 420*.
 τῆσγλος, τῆσγλος 33 sq.
 τῆσφηνίοχος 383.
 τῆσφορμος 386.
 τῆσψ, seps 132*.
 τῆσψικόμη 465.

Φ.

Φ̄ et φ̄, φ̄, χ̄ sese excipiunt 45. cf. 257.—

- $\bar{\varphi}$ mutatur in $\bar{\pi}$ 45* — $\bar{\varphi}$ et $\bar{\chi}$ com-
 mut. 83. 119*.
 φάγος acc. 135*.
 Φαίδρανδρος 19.
 φαίδρουμα 422.
 Φαίνων decl. 347.
 φάλαγξ, φαλάγγη 145.
 Φαλάκρα, Φαλάκραι 343*.
 φαλακρός, φαλακρά 42.
 Φᾶνος, Φανός 342.
 Φᾶρ 74.
 φάρμακας 111.
 φαρμακίτις 52.
 φατέος, φατειός 323.
 φάτης 427.
 φάψ 111.
 φάω 543.
 φέρειν καὶ ἄγειν 62.
 φέρσω 33.
 φεύγων ἐκφεύγω et sim. 532.
 Φεύς 92. i
 Φηρήν, Φηράς, Φαράς 20.
 φήρος, far 74.
 φθάνω, φθασθῆναι 46*.
 Φθάς 78.
 Φθειρό (mons) Φθίρες 74. Φθειρό,
 Φθίρ nom. propr. 76.
 φθειρό 74 sq.
 φθειροί 35.
 Φθίτες, Φθίτοι 83.
 φθίθω 46*.
 φθίνασμα 436.
 Φθίρ, Φθίρες 76.
 φθοίς 93.
 φθόρος, φθορός 345.
 φιλαναλωτής 448*.
 φιλεκκλησίος 233.
 Φιλισιτίδης p. Φιλισιτίδης 7.
 φιλοβασιλεύς 232.
 φιλογέλοιος, φιλόγελος 259.
 φιλομεϊραξ, φιλομεϊράκιος 284.
 φιλομεμφοτάτος 10*.
 Φιλομηδίδας 6.
 Φιλομηλείδης 6 sq.
 Φιλομηλεῖς 7.
 φιλοξένη 467.
 Φιλοποίμενος i. q. Φιλοποιμήν 196.
 φιλοπότης, φιλοπότης 445.
 φιλοτήξ 279.
 φιλότιμος i. q. πολέτιμος 372.
 φιλότρως 283.
 φιλοφρόμιγξ 280.
 φίλνδρα 465.
 φίξ 103. 104.
- Φίρ 76.
 φτροβάσταξ 277.
 φιντοποιήν acc. 195.
 φλέβαν, φλέβαι 145.
 Φλεγύες, Φλεγύαι 147.
 Φλεύς 92.
 φλέψ, ὄ 113. a φλέω 123.
 φλοῖός 341*.
 φλόξ 106.
 φλους III. decl. 174.
 φλόαξ 131.
 φλύαρος, φλυαρός 345*.
 Φνά 120.
 Φνά 78*.
 φόβος de timore et terrore 512.
 φόβον — φοβεῖσθαι τινα 513. φόβω
 φοβεῖσθαι 526 sq.
 οἶδες, φῶδες 93.
 φοινικοβάλλανος 370.
 φοινικῶς 286*.
 φοινίξ c. neutr. 285. c. fem. 294.
 φοινός 341.
 φοιτάς c. neutr. 262.
 φοῖτος 349.
 φολιδατός 550.
 φονεύς, ἦ 272.
 φόνον — φονεύειν τινα 515.
 φόνος metonym. dict. 345 et not.
 Φόρβαν, Φόρβαντα 173.
 φορητός, ἦ 483.
 φόρμας 111.
 Φόρμος 342*.
 φόρμιγξ et affm. 144*.
 φόρτος 348.
 φορτός, φορφετός synon. 77.
 φοῦ 120.
 φοῦρκος 105.
 φράγμα 402.
 φραδής 166.
 Φράδμων 551.
 Φρασιρηίδης 7.
 φράσω 401 sq.
 φρατρία 15.
 φρέατος, non φρέαρος 14.
 φρενολύπη 371.
 φρενόπληξ 279.
 φρήγμα 402.
 φρήν a φρῶ 72*.
 Φρής 82.
 φρίκας 105.
 φρίν 84.
 φρίζ, φρίκη 103.
 Φρίζος, Φρίζα 404.
 φρίσσω 404.

φρονεῖν pro εὖ φρονεῖν 157. 165.
 φρονίκες, φρόνες 105.
 Φρούξ 108. c. neutr. 265.
 Φρούξος, Φρούξα 404.
 φρούσσω 404.
 φυγῆ φεύγειν 524.
 φυγὴν φεύγειν 502.
 φυλάκεια 322.
 φυλλοστρώς c. neutr. 274.
 φυλλοτρώξ 283.
 φύμα, φύμα 419.
 φύματα φύειν 503*.
 φύξ 108.
 φύκος 105.
 φύσσω 33.
 φύσει πεφυκέναι 524.
 φύσιγξ, φύσιγγη 145.
 φύσις πόντου, ἰχθύων de piscibus 552.
 φύστη, φύστη 351*.
 φύστος 135*.
 φύω, non φύω 77.
 φύωσι 35.
 φύωσ, φύωσ et compos. 257.

X.

\bar{X} ante $\bar{\theta}$, $\bar{\varphi}$ et $\bar{\chi}$ 45. — $\bar{\chi}$ et $\bar{\gamma}$
 commut. in nomm. in $\mu\omicron\varsigma$ et par-
 tic. perf. 395* — $\bar{\chi}$ et $\bar{\theta}$ sese exci-
 piunt 45. — $\bar{\chi}$ et $\bar{\varphi}$ commut. 83.
 119*.

χαλικραῖη 42.
 χαλικρός 42.
 χαλικρότερος 40.
 χαλικομίτωρ 15.
 Χαλκηδών et Καλχηδών 47.
 χαλκοδάμας, ἡ 262.
 χαλκοόρατι metapl. 224.
 χαλκότης 44.
 χαλυβδίκος i. q. γάλυψ 316.
 χαμαιζήλη 466.
 χαμαινισσος 378.
 χαμαιτύπη 463.
 χαμελαία 376.
 χαμεύνη 465.
 χανδός 149.
 χαραδραία 313.
 χαριδότης, χαριτοδότης, χαροδότης
 48. 429*.
 χάριν κελαιεῖν 510.
 χάρις ἄχαρις 229.
 Χαρόπη, Χαρόπεια 321*.
 χάροπος 137.
 Χαρύβδιος p. Χαρύβδιδος 3 sq.

Χᾶς 78*.
 χάσμη acc. 395*.
 χαυλιόδου, χαυλιόδου 248.
 χέδροψ 291.
 χειμερία 358.
 χεῖρ 75.
 χειράπους p. χειροπόδης 49.
 χειροτονητή 460.
 χειροσί, χειροσί 35.
 χειρωνάκται 181.
 χελιδοναίαι, χελιδόνια, χελιδονίας
 357 et not.
 χελώνα, χελώνην 146.
 χεραψός 333*.
 χέρηα, χέρεα, χέρηι, χέρευι 24. 48.
 χερονής 260.
 χέρυμβος, χέρυμβον 293.
 χέρυνη 114. 293.
 χέρος 94.
 χεῦμα 420.
 χῆν a χαινεν 138.
 Χῆν, Χῆναι 145.
 χῆρ 75.
 χῆραψ 289.
 χῆτις 166.
 Χθονία, dea 318*.
 χηλιοδύναμις 197.
 χηλιοναντής c. femin. 268.
 χλωρός 341. acc. 343.
 Χνά 120.
 Χνά 78*.
 Χνάς 78.
 χόαν p. χόα 142. 543.
 χοεύς decl. 233. ὁ, ἡ 234.
 χοίνικες, χοινίαι 141.
 χολέρα, χολερά 355.
 χορδαψός, χόρδαπος 333*.
 χρεῖσσι i. c. χρεῖσαι 85.
 χοροίτυπος acc. 557.
 χρέμψ 119.
 χορήματα καὶ κτήματα 58.
 χρης 82.
 χρεῖσθαι δίκη καὶ νόμω 535*.
 χρεῖω, χρεῖσαι, χρεῖσαι 415.
 χροῦς et compos. 256. 545.
 χροσάωρ, χροσάωρος 217.
 χροσοδέτη 457.
 χροσοκόμη 466.
 χροσομίτρη 466.
 χροσώπις c. masc. 269.
 χροῦμα 392.
 χροῦς et comp. 255.
 χύμα, χύμα et compos. 419 sq.
 χύσις 420 et not.
 χών 73.

χώνεια 322.
 χώνες 72.
 χώρα και ὄρα 55*.
 Χῶς, Χῶς 87.
 χῶς pro χούς 87.

ψυκτήρ 420.
 ψυχμός, ψυγμός 395*.
 ψύχρα 350*.
 ψωμός 392.

Ω.

Ψ.

Ψ seq. ψ 166. — Ψ et ξ permu-
 tantur 124. — ψ non purum in
 term. 119.

ψάγδαν et ψαγδάν 190.
 ψάκτα 351.
 ψάμμη acc. 396.
 ψάμμος 394*.
 ψάρ et ψήρ 20.
 ψάρροι, ψάρεις 137.
 ψαφαρά 350.
 ψευδής 161. 164 sq. 166.
 ψευδοπυρα 262.
 ψεύδος non adjunct. 161. 543, adver-
 bialiter 544.
 ψῆρες, ψᾶρες 20.
 ψῆσσα a ψάω 124*.
 ψίδες 83 sq.
 ψίδυρ 137. 217.
 ψίξ, ὄ, ἦ 104.
 ψό i. q. ψόθος 116.
 ψύκτα 351.

Ω pro ā 282 sq. Aeol. pro ου 87.

ὦ τάν 440*.
 ὄα, ὄα 337.
 ὠκυθόη 462. ὠκύθοος acc. ib.
 ὠκυλόχεια 214.
 ὠκυπέτεια 550.
 ὠλήν, ὠλένη 146. 192.
 ὠλξ, ὠλξ 111.
 ὠμήστοις, ὠμηστοίς 450.
 ὠν 73.
 ὠπα, τὰ 117.
 ὠρ 78.
 ὄρα suppl. 359.
 ὄρα και χώρα 54 sq.
 ὄραία 312.
 Ὠρείθνια 377*.
 ὠρες 78.
 ὡς εἰπεῖν ἔπος, λόγῳ sim. 59.
 ὡστ' ἐστί, ὡστε ἔστω 20.
 ὄτοις 174.
 ὄχρος, ὄχρός, ὄχρα 341.
 ὠψ, ὄ, ἦ, ὠπός et ὠπος 117. 542.
 ὠψ 169. neutr. 117.

II. INDEX LATINUS.

A.

Ablativus nominum localium pro no-
 minat. 144*.
 accentus adjectiv. et substant. va-
 riat. 340 sqq. cf. 475.
 acc. adj. verbalium cum praep. com-
 pos. 473 sqq.
 acc. adj. verbal. in τος ap. Aeoles 494.
 — — — synthet. et parasyn-
 thet. 494 sq. 498.

acc. adj. compos. in ἦν et ἦνος 195.
 — — — in vs 199.
 — — in ανος 551.
 — agnominum et proprior. 324 sqq.
 — genitiv. III. decl. 73. 109. 117 sq.
 — — monosyllaborum 71. 73. 86.
 — nominum in αειτος 378.
 — — in αιος 342.
 — — in αῖς et ἦς 90 sq.

acc. nom. in <u>av</u> 189 sq.	92. 93. 99. 100. 106. 109. 111.
— — in <u>aξ</u> 275.	acc. nom. propriorum in <u>δαιος</u> 229*.
— — in <u>εια</u> 354. 463 et not. 470 et not.	— — — in <u>κος</u> 49.
— — in <u>ετος</u> 479 sqq.	— — — verbalium 481.
— — in <u>ην</u> 191 sq.	— — — topicorum 343.
— — in <u>ηξ</u> 279.	— — — in <u>αιων</u> , <u>αιος</u> , <u>ειον</u> , <u>ειος</u> 340*.
— — in <u>ης</u> 83.	— — ventorum in <u>ιας</u> 269*.
— — in <u>θμος</u> 427*.	— — verbal. compos. in <u>η</u> 379 sq.
— — in <u>ις</u> 241 et not.	— — — in <u>ιξ</u> 280.
— — in <u>μη</u> et <u>μος</u> 395 sq.	— — — compos. in <u>μος</u> 377sq.
— — in <u>νος</u> 344.	— — nominativ. pluralis adjectiv. et substantiv. div. 355 sqq. 473.
— — in <u>ξος</u> 404*.	— — nominat. et vocat. divers. 185.
— — in <u>ουσα</u> , <u>ουσαα</u> , <u>ουττα</u> 335*.	— — vocativi nomm. in <u>ετης</u> 185.
— — in <u>πος</u> 249.	— — retractus in compos. 83. 199.
— — in <u>στις</u> 443. et <u>στης</u> 449.	— — mutatus cum genere 345*.
— — in <u>της</u> et <u>στης</u> 432*. 444. 447 sqq.	— — ex elisione 198.
— — in <u>τις</u> 447.	accusativus nominis verbo eiusd. etym. addit. 516 sq.
— — in <u>τος</u> 351*.	— — in appositione 519 sq.
— — in <u>τρα</u> , <u>τρεις</u> , <u>τρον</u> 451.	— — pro vocativ. 455* sq.
— — in <u>ψ</u> 289. 291 sq.	— — III. declin. in <u>av</u> pro <u>α</u> 142. 543.
— — in <u>ψος</u> 333*.	acephala cf. nomina aceph.
— — in <u>ωξ</u> 282 sq.	adjectiva in <u>ayos</u> pro <u>aξ</u> 284.
— — animantium ex epithet. 343 sq.	— — in <u>αδιος</u> 77*. 156*. <u>αδιος</u> , <u>εδιος</u> , <u>ιδιος</u> , <u>υδιος</u> 156.
— — compos. in <u>αα</u> 464*.	— — in <u>αιξ</u> , <u>εξ</u> , <u>ιξ</u> , <u>ιγξ</u> , <u>οξ</u> 278 sqq.
— — — in <u>βλης</u> 83. 337.	— — in <u>αιος</u> 319.
— — — in <u>δρομος</u> 387.	— — in <u>ακος</u> pro <u>aξ</u> 284.
— — — in <u>ης</u> 236.	— — in <u>ακρος</u> , <u>ικρος</u> , <u>οικρος</u> , <u>υκρος</u> 42.
— — — in <u>ις</u> 240.	— — in <u>aξ</u> 276 sqq.
— — — in <u>κλεις</u> 231.	— — in <u>αρ</u> et <u>αρος</u> 208.
— — — in <u>κρας</u> 224.	— — in <u>ας</u> 220 sq. (<u>ας</u>) et <u>αδης</u> 155 sq.
— — — in <u>μητις</u> 240.	— — in <u>αχρος</u> , <u>ιχρος</u> etc. 42.
— — — in <u>πους</u> 249.	— — in <u>αψ</u> , <u>εψ</u> , <u>ιψ</u> , <u>οψ</u> , <u>υψ</u> , <u>ωψ</u> 292 sqq.
— — — in <u>σαξ</u> , <u>σχις</u> , <u>κνις</u> 97 sq.	— — in <u>δος</u> 149 sq.
— — — in <u>ςς</u> 251.	— — in <u>εια</u> compos. 233. in <u>εια</u> et <u>εια</u> 214.
— — — in <u>φακη</u> 379.	— — in <u>ειος</u> 322 et not.
— — — e praep. et nom. 381.	— — in <u>ειρ</u> et <u>ειρος</u> 209.
— — contract. in <u>η</u> , <u>α</u> etc. ap. posterior. 336*. cf. 337.	— — in <u>ην</u> , <u>ενος</u> , <u>ηνος</u> 295. 296.
— — monosyllaborum variat. 71. 77. 82. 85. 87. 88 sq.	— — in <u>ηξ</u> et <u>ηγης</u> 288.
	— — in <u>ηρ</u> et <u>ηρος</u> 211.

- adject. in $\overline{\eta\varsigma}$ simplic. 158 sqq. compos. 82.
 — in $\overline{\eta\varsigma}$ 164.
 — in $\overline{\eta\varsigma}$, $\overline{\eta\tau\iota\varsigma}$ 238.
 — in $\overline{\iota\nu}$ et $\overline{\iota\nu\omicron\varsigma}$ 196 sq. 199. 200.
 — in $\overline{\iota\xi}$ compos. 285.
 — in $\overline{\iota\omicron\varsigma}$ pro subst. 305. in $\overline{\iota\omicron\varsigma}$ et $\overline{\omicron\varsigma}$ non diff. 318.
 — in $\overline{\iota\varsigma}$ compos. 165. 240.
 — in $\overline{\kappa\omicron\varsigma}$ pro subst. 304 sq.
 — in $\overline{\kappa\rho\omicron\varsigma}$ et $\overline{\chi\rho\omicron\varsigma}$ 42.
 — in $\overline{\omicron\rho\iota\omicron\varsigma}$ 219.
 — in $\overline{\omicron\varsigma}$ verbal. 10.
 — in $\overline{\omicron\iota\varsigma}$ 227.
 — in $\overline{\omicron\upsilon\iota\omicron\varsigma}$ 394.
 — in $\overline{\omicron\tau\omicron\varsigma}$ 41.
 — in $\overline{\tau\omicron\varsigma}$ et $\overline{\tau\epsilon\omicron\varsigma}$ verbal. a praes. 479*.
 — in $\overline{\nu\xi}$, $\overline{\nu\rho\omicron\varsigma}$, $\overline{\nu\gamma\eta\varsigma}$, $\overline{\nu\kappa\omicron\varsigma}$ etc. 281. 286.
 — in $\overline{\nu\rho}$ et $\overline{\nu\rho\omicron\varsigma}$ 218.
 — in $\overline{\nu\varsigma}$ compos. 254.
 — in $\overline{\omega\nu}$ et $\overline{\omega\nu\omicron\varsigma}$ 202.
 — in $\overline{\omega\xi}$ 282 sqq.
 — in $\overline{\omega\rho}$ 212 sq. $\overline{\omega\rho\omicron\varsigma}$, $\overline{\omicron\rho\iota\omicron\varsigma}$ 219.
 — in $\overline{\omega\varsigma}$ 82.
 — in \overline{a} et \overline{us} verbal. 133.
 — composita cum $\overline{\alpha\nu\eta\rho}$ 219 etc. v. compos.
 — — e duobus adject. 368.
 — — e praep. et nom. 382.
 — — a II. pers. perf. pass. 42.
 — — a praes. 10*.
 — — pro simplic. 42*. 50.
 — — c. notion. et termin. substantiv. 375.
 — c. subst. quocum compos. 536. cf. 229 sq. 266. 366.
 — c. subst. ejusdem etymi 535.
 — cum synon. subst. quocum compos. 371. 372. 536.
 — juxta subst. ejusd. etymi et synon. 529. 530. cf. 266.
 — cum infin. verbi syzygi et synon. 529.
 — cum adverbio suo 58.
 — c. accentu substantiv. 341. 492.
- adject. pro subst. 304 sqq. 308. 329 sqq. 336. 338. 475.
 — pro subst. uni generi adstrict. 354 sq.
 — a substant. formae mutatione discreta 346 sq.
 — et substant. juncta 161. 543.
 — et adverb. juncta 152*. 223. 560.
 — in adverb. versa 120.
 — a persona ad rem, a re ad personam translata 330*.
 — solemnia nominibus agglutinata 372.
 — neutrum mutuantur ab al. forma 264 sq.
 — verbalia simpl. 158.
 adjectivorum verbal. motio 482 sqq.
 — — accentus et signif. 477 sqq.
 — — gradus compar. 40.
 adspiratae sese excipiunt 44. commutantur 45. cumulantur 46*.
 adspiratio neglecta 34. 46.
 adverbia in \overline{a} 163.
 — in $\overline{\alpha}$, $\overline{\delta\alpha}$, $\overline{\delta\eta\nu}$; $\overline{\delta\iota\varsigma}$ 131.
 — in $\overline{\alpha\varsigma}$ 154*.
 — in $\overline{\alpha\delta\epsilon\iota\alpha}$, $\overline{\alpha\delta\iota\epsilon}$, $\overline{\alpha\nu\delta\iota\varsigma}$ 154.
 — in $\overline{\delta\alpha}$, $\overline{\delta\omicron\nu}$, $\overline{\delta\eta\nu}$ 152 sqq.
 — in $\overline{\epsilon}$ 119.
 — in $\overline{\iota\nu\delta\alpha}$, $\overline{\iota\nu\delta\eta\nu}$, $\overline{\nu\theta\alpha}$ 155.
 — in $\overline{\iota\varsigma}$ 197.
 — in $\overline{\xi}$ 131. et $\overline{\psi}$ 152.
 — in $\overline{\nu\delta\omicron\nu}$, $\overline{\nu\delta\alpha}$ 155*.
 — cum nomm. verbal. 151*.
 — et adject. juncta 152 et not. 223. 560.
 — pro adjectiv. 150 sq. 543.
 — cum verbis, substant. et adject. ejusd. etym. 533 sq.
 — cum artic. 152*.
 — per particip. a Scholl. explic. 156.
 — ex adjectiv. 119 sq. 152.
 adverbiorum et nominum similitudo 120. 123.
adorea 365.
Aeoles 78.
Aeoles aspero non utuntur 34. 77*.
 metaplas. frequentant 78. 168 sq. 182. accentum retrahunt 92. adject. verbalia gravant 494. $\overline{\delta}$ in $\overline{\beta}$ mü-

tant 75. $\bar{\sigma}$ omittunt 17. \bar{v} pro \bar{a} ponunt 111.

agnomina ex epithetis facta 342.

Alcmaeon 75. 541.

alienigena c. neutr. 266.

alliterationes v. paronom.

alternitas 3. 19.

amphibalus 10.

anadrome nominum (cf. parag.) 135 sq.

166. nomm. in $\bar{\alpha}\xi$ 284. in $\bar{\alpha\rho}$ 208. in

$\bar{\alpha\psi}$, $\bar{\epsilon\psi}$, $\bar{\iota\psi}$, $\bar{\omicron\psi}$, $\bar{\omega\psi}$ 293 sq. in

$\bar{\epsilon\rho}$ 209. in $\bar{\eta\nu}$ 195 sq. in $\bar{\eta\xi}$ 285.

in $\bar{\eta\rho}$ 211. in $\bar{\iota\nu}$ 196 sq. 199. 200.

in $\bar{\iota\xi}$ 285. in $\bar{\upsilon\xi}$ 281. 286 sq. in $\bar{\upsilon\rho}$

218. in $\bar{\omega\nu}$ 202. in $\bar{\omega\rho}$ 219.

— nomm. composit. in $\bar{\omicron\varsigma}$ 249.

— genitivi 136.

anas a nando 124*.

ancipitum quantitas v. quantitas.

andronyma in $\bar{\iota\varsigma}$ 41*. Aegyptia 367*.

andronymicorum formatio 5 sqq.

animalium nomina 331. cf. 41*. 343.

antae 162. 314.

Anaxur Graece 76.

aphaeresis commenticia 156. 164. no-

minum aph. 115.

apocope ficticia 119.

apotrocta 70. 74. 77. 112. 115. 119.

cf. 44.

appositio $\theta\eta\rho$ $\lambda\acute{\iota}\omega\nu$, sim. 266.

arbiter 15.

arferiae 15.

Aruns Graece 168.

Assir 76.

asyplocorum evitatio 166.

asyntaxia consonar. 30.

attenuo et attineo 12.

tractio notionum 527. a. in fig. ety-

mol. 558.

auctumnus 358*.

B.

Barbarolexis 227*.

baxae 97.

Belides 7.

bellum bellare 505.

Blemyes, Blemyae 147.

bucea, buccina, βυκάνη 338*.

C.

Cacophoniae Pollucis 14. 17. 38.

Thomae, aliorum 37. 54. recentiorum 53. quomodo a Graecis dictae 37.

caesar, caeso, i. q. caesus 32*.

calcia, calx, cancer 97.

cancer, cancelli 124*.

casnar 32*.

cervus de timido 542.

cesna 32*.

Cerasunta i. q. Cerasus 144*.

chamaerepes 134*.

chiasmus 65.

chironomonta 174*.

Cilia c. neutr. 294.

cillibantum, κλλιβας 144*.

clucis i. e. dulcis 135*.

eneoron, cnestron 406*.

coeruleus pro coeluleus 9.

collocatio verborum sollennis 56. 64.

columnatum os 154*.

comparatio adjectivorum in $\bar{\xi}$ 287

sqq. adjct. verbal. 40. a γάλα

compos. 278.

comparativi in $\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ 14. c. et su-

perlativi syncope 38 sqq. formae

longae 38. comparat. et superl.

juncti 41*.

composita cum $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\epsilon}\omega$ 375. $\acute{\alpha}\gamma\acute{\omicron}\nu$ 201

sq. $\acute{\alpha}\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$ 373. $\acute{\alpha}\iota\rho\epsilon\mu\alpha$ 424 sq. $\acute{\alpha}\lambda$

$\gamma\acute{\iota}\alpha$ 20. $\acute{\alpha}\lambda\varsigma$ 274 sq. $\acute{\alpha}\nu\alpha\xi$ 278.

$\acute{\alpha}\nu\eta\rho$ 212 sq. 219. $\acute{\alpha}\pi\acute{\alpha}\tau\eta$ 371.

$\beta\alpha\upsilon\iota\lambda\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ 232. $\beta\omicron\rho\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ 220. $\beta\omicron\upsilon\varsigma$

373. $\beta\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma$ et $\beta\omicron\tau\acute{\eta}\varsigma$ 429*. $\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha$

278. $\gamma\alpha\omicron\tau\acute{\eta}\rho$ 212. $\gamma\eta$ 134 sq. et

not. $\delta\alpha\iota\mu\omega\nu$ 371. $\acute{\epsilon}\gamma\chi\omicron\varsigma$ 455*.

$\acute{\epsilon}\theta\epsilon\iota\rho$ 210. $\acute{\epsilon}\mu\alpha$ 424. $\acute{\epsilon}\rho\omicron\pi\omega$ 134*.

$\zeta\omicron\tau\omicron\tau\iota\varsigma$ 450*. $\eta\lambda\acute{\iota}\xi$ 280. 288 sq.

$\eta\tau\omicron\rho$ 217. $\theta\acute{\eta}\mu\eta$ 374 sq. $\theta\eta\rho$ 211.

$\theta\epsilon\rho\acute{\iota}\xi$ 285 sq. $\iota\nu$ 197. $\kappa\alpha\iota\acute{\omicron}\varsigma$ 373. $\kappa\acute{\alpha}$

$\rho\alpha$ 224. $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$ 179. 225. $\kappa\lambda\acute{\omicron}\nu$ 202.

$\kappa\acute{\omicron}\lambda\lambda\alpha$ 369*. $\kappa\rho\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ 226. $\lambda\epsilon\iota\mu\acute{\omicron}\nu$

202. $\mu\acute{\alpha}\nu\tau\iota\varsigma$ 239. $\mu\acute{\alpha}\rho\tau\eta\rho$ 217.

261 sq. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$ 370. $\mu\acute{\eta}\tau\eta\rho$ 213 sq.

$\mu\eta\tau\iota\varsigma$ 239 sq. $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron\varsigma$ 373. $\nu\alpha\upsilon\varsigma$,

$\nu\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$ 227. $\nu\acute{\iota}\xi$ 281. $\omicron\rho\omicron\varsigma$ 455*.

$\omicron\upsilon\varsigma$ 224 sq. et not. 248 sq. $\pi\alpha\rho$

$\theta\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ 372. $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\varsigma$ 215*. $\pi\alpha\tau\acute{\eta}\rho$

213 sq. $\pi\acute{\eta}\gamma\gamma\upsilon\mu\iota$ 288. $\pi\acute{\eta}\mu\alpha$ 452*.

$\pi\acute{\omicron}\lambda\iota\varsigma$ 382. $\pi\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma$ et $\pi\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma$ 445.

$\pi\rho\acute{\omicron}\iota\varsigma$ 280. $\pi\acute{\upsilon}\rho$ 262. $\rho\alpha\iota\omicron\tau\acute{\eta}\varsigma$ 448*.

$\rho\acute{\eta}\gamma\gamma\upsilon\mu\iota$ 288. $\rho\acute{\iota}\nu$ 196. $\sigma\acute{\alpha}\rho\acute{\xi}$ 284.

$\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota\upsilon\alpha$ 472. $\tau\lambda\acute{\alpha}\omega$ 172. $\tau\rho\acute{\iota}\beta\omega$

292 sq. $\tau\rho\acute{\iota}\xi$ 287. $\phi\rho\acute{\eta}\nu$ 196. $\phi\acute{\omicron}\iota\varsigma$

et $\phi\acute{\omicron}\varsigma$ 257. $\chi\epsilon\rho$ 209. $\chi\omicron\iota\nu\acute{\iota}\xi$ 286.

χοῦς 234. *χοοῦς* 256. *χοῶς* 255.
χῶμα 419 sq.
 composita in *αις* et *ανς* 227. in *αρ*
 207. in *ανδρος*, *ανδρα* 212. in
ανωρ, *ηνωρ* 218 sq. in *αξ* a *γάλα*
 278. in *βαλος* et *βαλλος* 10*. in
βας 80 et not. in *βλης* 83. in
βολος 387. in *γενεια* 321*. in *δοκη*,
δοχη, *δοκος* 374. in *δρομη*, *δρομος*
 380sq. in *θηκος*, *θηκη* 374. in *θηρια*
 375. in *κλητος* 457*. in *κρας* 221.
 in *ουρα* 379. in *πεδον* 376. in
πτωξ 107. in *στας* 79. in *σφαξ* 97.
 — ab adjectiv. III. declin. in *ας* 220.
 — a neutris in *ας* 225.
 — a nomm. in *εις* 231. in *εως* 232.
 in *ης* 236. in *ις* 227. 238. III.
 declin. in *ος* 243. in *υς* et *υ* 251
 sq. in *ωρ* 255.
 — c. verbal. in *ης* 134.
 — c. nominibus immutatis 213 sq.
 — grammaticis improbata 370 sq.
 — rursus dissoluta 367 sq.
 compositio substantivorum 366 sqq.
 non legitima 370 sqq.
coniti vox nihili 157.
 consona initialis in sec. syll. repe-
 tit. 95.
 consonae duae eadem continuis syl-
 labis non iteratae 18 sq. 40. 539.
 c. tres ab initio 34*.
 consona duplex non orditur et finit
 syllab. eandem 166.
 constructio *εις μέγα φόβον*, *εις μέ-*
γαν φόβον, *εις πάν δέος*, sim. 561.
 contractio syll. *εας* in *ης* I. declin.
 159.
copia 132*.
cornu, *κέρνα* 339.
crebresco, *crebesco* 15.
crocodilēa, non *crocodilēa* 336*.
cinila 406*.

D.

Dativus in *α* 184. nomm. III. declin.
 in *οις* et *ις* 174.
 — plur. III. declin. praeced. cons.
 32. 35.

dativ. instrumentalis verbis conjuga-
 tis, homoeosemantis et syno-
 nymis adjunctus 523 sqq.
 — adjectivis adjunctus 528.
 declinatio Aeolica 183. cf. 179.
 declinationes commiscuntur 174 sqq.
 180.
 declinatio nominum in *ψ* 292.
 — — — proprior. in *ων* 347
 et not.
 deltacismus 3 sqq. 9*. —
Demades 6.
 Demosthenes frequentat syntax. ety-
 mol. 521 sq.
 dicatalecta in *ις* et *ιν* 72. 85. 196.
 in *υς* et *υρ* 217.
dicere dictum 504.
 diphthongus ante duas consonas 34 sqq.
 diphthongi plures junctae 28.
Dores 78.
dulcis a *γλυκίς* 135*.

E.

Ellipsis voc. *ἀρα* et *ἀνεμος* 314. v.
ἡμέρα 315. v. *ώρα* 359.
 — substant. e verbo 314.
 — — naturalis et positiva
 329. 334.
 enallage vocal. in verb. 3. literarum
α et *ω* 282 sq. *ι* et *ει* 76. 85.
 350 sq. *ο* et *οι* 106.
 enallage generis 95*. 176. 178.
enhydrus 382.
 epallelia conson. 19. cf. conson.
 epenthesis syllabica 433 sqq.
 epiphthegmatica appellativa 120.

F.

Far graece 74.
Faunus, *Πανός*, a *πάω* 138*.
fauz 97.
febris 15.
felix a feo 127*.
 feminina in *εια* 214. 462. in *ειρα*
 211. in *ητις* 237 sq. in *ισσα* 294.
 nomin. in *ξ* ib.
 — positio adject. in *ας* III. declin. 222.
 — — — compositorum in *ος*
 455—473.
 — — — ethnicorum in *ευς* 24 sq.

M.

Maces, Macae 147.*Majugena* 29.*Manlius, Μάλλιος* 32*.*Mavortius* i. q. Mars 306.

masculina appositionis loco neutris addita 261.

— in \overline{as} c. fem. 215.— in \overline{avs} c. fem. 272.— I. declin. in \overline{qs} cum femin.

I. et III. decl. 267 sqq. c. neutr. 265 sq.

membrorum nomina dativo cas. verbis addita 527.

meridies pro *medidies* 4.

metabasis declinationis 172 sqq.

metaplasmī (metaplasī) 76. 78. 84.

97. 105. 106. 110. 112. 149 sqq.

179. 181. 182. ap. Roman. 174.

metaplasma verborum, adverb., generis 178.

metastasis nomin. II. et III. declin. 136.

metathesis consonarum 9. aspiratio- nis 47 sq.

— in verbor. them. 94 sq.

metonymia 88. 133. 345.

monoptota 183.

monosyllaba omnia longa 70. 79. 84.

86. monos. brevis syllab. 79.

— primitiv. non habent diph- thong. 73.

— e Sanscrito explic. 126* sq.

— continua improb. 130.

monosyllaborum formatio evitat. 129 sq.

monosyllaba in \overline{av} , \overline{ev} , \overline{qv} 71 sq. 79. \overline{iv} , \overline{ov} 72. \overline{ov} 73.— in \overline{aq} 73 sq. \overline{eq} 74 sq. 76. \overline{iq} 75. \overline{iq} , \overline{oq} , \overline{oq} 76. 77. \overline{vq} 76 sq. \overline{oq} 77 sq.— in \overline{as} 78 sqq. \overline{qs} 81 sqq. \overline{is} 83 sqq. \overline{os} , \overline{vs} , \overline{ws} 86

sqq.

— in \overline{ais} 88 sq. \overline{avs} , \overline{eis} 91. \overline{evs} 92. \overline{ois} , \overline{ovs} 93.— in \overline{ax} 94 sqq. \overline{ax} 99. \overline{avx} 100. \overline{ex} , \overline{qx} 100 sq. \overline{qv} 102. \overline{ix} 102 sqq. \overline{ox} 105. \overline{ox} , \overline{wx} 106. 108 sq. \overline{vx} 107.monos. in \overline{y} 109. \overline{z} 110. \overline{ez} 111.— in \overline{ay} 111 sq. \overline{ey} 112. \overline{qy} , \overline{ay} 113. \overline{oy} 114 sq. 118. \overline{vy} 116. \overline{wy} 117 sq.— in \overline{my} , \overline{oy} 119.*mons, moene* 123.

motio et oxytonesis adjunct. verb. 482. 495.

municeps 188*.

mutae tres junctae 32.

— geminantur 409.

mutatoria 127.

mytacismus 10 sq.

N.

 \overline{N} lat. vocabb. insert. 32*.*Naxia* 238.neutra adjunct. in \overline{av} 190. \overline{qv} , \overline{iv} , \overline{vv} 204.— — in \overline{aq} 208.— — in \overline{ais} 264.— — in \overline{as} 262.— — in \overline{eiq} 210.— — in \overline{qv} et \overline{ov} 203 sq.— — in \overline{qv} et \overline{oq} 273 sq.— — in \overline{qs} 264.— — compos. in \overline{is} 241 sq.— — — in \overline{ovs} 248 sq.— — — in \overline{vs} 253.— — — in \overline{ovs} 273 sq.— primitiv. in \overline{a} , \overline{v} , \overline{v} 121. 132.— in \overline{as} non comp. 177. 179.— aeolica in $\overline{\theta\mu\alpha}$ 394*.— in $\overline{\xi}$ 275.

— substantiva cum mascul. 265.

— adjunct. cum verbis 518 sq.

nix, nix 114.*noctes et dies* 64.nomina in \overline{ada} et $\overline{ad\eta}$ pro \overline{as} 145.— in \overline{adios} 77*.— in \overline{aios} , \overline{aivs} 27.— in \overline{aivs} , \overline{eivs} , \overline{oivs} , \overline{qivs} , \overline{eivs} 24 sq.— in \overline{ais} 227.— in \overline{aivs} 90.— in $\overline{\alpha\mu\alpha}$ 423. $\overline{\epsilon\mu\alpha}$ 424 sq. $\overline{o\mu\alpha}$ 425.

nomina in αν 71. 189 sq.
 — in αξ 126*. 141*. 275 sqq.
 — in αρ 14. 73. 204. 207.
 — in ας 221. et αξ 126.
 — in αυρος 81. αυρον, ευρον 291.
 — in αυς 227.
 — in αψ, εψ, ηψ, ιψ, οψ, υψ,
ωψ 289 sqq.
 — in βας 80*.
 — in δαιος 229*.
 — in εα et ια, εας et ιας 339*.
 — in εια 164. 321*. 322. 462.
 — in εια et ειον pro ιεια, ιειον
 28.
 — in ειαν 190*.
 — in ειας pro εας 159*.
 — in επεια et οπεια 321*.
 — in ειρ 208 sq.
 — in ειρα 211.
 — in εις 231.
 — in εμνος, εμνιος 198*.
 — in ερ 208.
 — in ετης 437 sq.
 — in ευσ, ιευς, ειευς 19*. 25 sqq.
 232. pro ος 234.
 — in ζα 405.
 — in ημος 397 sq.
 — in ην 71. 191. ην et ηνη
 145.
 — in ηνη 116.
 — in ηρ 211. 273.
 — in ης 159. 236. verbalia in
ης non comp. 134 sq. 542.
 — in θμα, θμος 397 sq.
 — in ι 200. 545.
 — in ια 228. pro α s. η 318.
 — in ιαν 190*.
 — in ιδης femin. 269.
 — in ιειος et ιεια 28. |
 — in ικος (ι) 49.
 — in ιν 72. 170. 196 sq.
 — in ιως et ιως 167.
 — in ιξ 147. 411 sq. ιξ et υξ 126*.

nomina in ις 83 sq. 90. 200. 238 sqq.
 in ις et ιτις 50 sqq.
 — in ιτης et ιτις 52.
 — in κος propria ex gentili. 49 sq.
 — in κτης, κτινος a verb. in
σταξω 19.
 — in λ 70.
 — in μα 391 sq. 398. 416 sq.
 426. in μα, μη, μος 392
 sqq. 427.
 — in μων et ημων 452.
 — in ον et ος 177.
 — in ορ, ορ, ωρ 216 sq.
 — in ος 25. a verb. primit.
 actionem significantia 385.
 in ος et εως 233. in ος,
εως, ης 164.
 — in ων (monos.) 72 sq.
 — in ους III. declin. 173.
 — in οψ 291.
 — in ς non purum 93 sq.
 — in σις locor. et instrum. 442.
 — in σμα, σμος 397 sq. 433.
 — in στος, στης, στυς 19.
 — in σνη 452.
 — in σις et ξως 238.
 — in της, τωρ, τος 428 sqq.
 — in της 427 sqq.
 — in τις 441 sqq.
 — in τρα, τρεις, τρον et στρια,
στρις, στρον 451.
 — in τις verbal. 439 sq. 444.
 549.
 — in υμα et ιμα 417 sqq. υμα
 et υσμα, υμος et υμος
 421 sqq.
 — in υν et υνος 16. 138. 200.
 — in υξ et υνη 148.
 — in υσια, υσιος, υσιος 163.
 — in υτος, υτηρ, sim. et υτοτος,
υστηρ 431 sq.
 — in ων 73. 201. 555. in ων,
ωνη 146. in ων, αξ 128.
 in ων, ονευς 148.

- nomina in $\overline{\omega\phi\alpha}$, $\overline{\omega\phi\iota\varsigma}$, $\overline{\omega\phi\omicron\varsigma}$ 81.
 — in \overline{ago} , \overline{igo} , \overline{ugo} 29. 133.
 — in \overline{as} 122*.
 — in \overline{ceps} 128.
 — in \overline{ensis} et \overline{iensis} 29.
 — in \overline{er} , graece $\overline{\rho\omicron\varsigma}$ 355*.
 — in \overline{mastix} 280.
 — in \overline{na} 114.
 — in \overline{io} locum sign. 442.
 — in \overline{ugena} 29.
 — in \overline{us} , \overline{a} , \overline{x} a verbis 133.
 — in \overline{x} et \overline{ps} 128 sq.
 — composita (v. $\overline{compos.}$) a
 nomm. in \overline{as} , \overline{is} , \overline{ov} , \overline{os} , $\overline{\mu\alpha}$,
 $\overline{\xi}$, $\overline{\sigma}$ 48 sqq.
 — composita verbalia in $\overline{\mu\omicron\varsigma}$ 377.
 — — verbalia in \overline{os} 10
 et nott.
 — — ejusdem formae
 cum simplic. aut
 diversae 376.
 — — e duobus subst.
 367 sq.
 — — ab adject. vel ad-
 verb. inducta 369
 sq.
 — — e praep. et nom.
 380 sq.
 — avium in $\overline{i\xi}$ 126.
 — arborum et fruticum in $\overline{\epsilon\alpha}$
 et $\overline{\eta}$ 337 sq. 339*.
 — chordar. et syllab. technica
 472.
 — edulium in $\overline{ov\varsigma}$, $\overline{ov\tau\tau\alpha}$, $\overline{\eta}$ 335.
 — herbarum in $\overline{ov\eta}$ et $\overline{ov\iota\alpha}$
 318.
 — locorum et instrument. in
 $\overline{ov\varsigma}$ 442.
 — pellium in $\overline{\eta}$ et $\overline{\epsilon\iota\alpha}$ 335 sq.
 339*.
 — populorum in $\overline{\epsilon v\varsigma}$ 27 sq.
 — temenic. in $\overline{\epsilon\iota\omicron v}$ 23.
 — urbium in $\overline{\epsilon\alpha}$, non $\overline{\eta}$ 316*.
 — animantium et morborum ea-
 dem 317*.
 — artium adject. 365.
 — partium corporis adject. 307.
 333.
 — fluviorum form. dupl. 303.
 — gentium et rerum eadem 316*.
 — gentium a conditore 303.
- nomina instrument. adject. 365.
 — inventor. et rer. eadem 316*.
 — locorum et plantarum eadem
 316.
 — — et terrae proventuum
 eadem 316.
 — materiae. et materiolorum ea-
 dem 317*.
 — metallorum ap. Graec. et
 Rom. 95*.
 — morborum adject. 333. subst.
 et adj. gen. ambig. 355.
 — navigiorum adject. 334.
 — officinarum adject. 365.
 — piscium masculina 281.
 — plantarum et urbium eadem
 315. v. plant.
 — populorum eadem, quae ur-
 bium et regionum 303.
 — regionum urbiumque hetero-
 clita 174 sq.
 — rerum a gentibus 75.
 — scelerum de homin. 206.
 cf. 345.
 — scortorum a nomine corii 81*.
 — terrae et maris adject. 350.
 — urbium ab heroibus 87. a
 fonte ducta 114. a fluviis
 116. ab instrument. 228. a
 sacra arbore 316*. urbium
 et incolarum eadem 304.
 urbium et hominum eadem
 306. urbium et deorum ea-
 dem 299 sq. urbium adject.
 302 sq. urbium dupl. form.
 300 sq. urbium femin. mas-
 cul. termin. 269.
 — vermium 101 mascul. gen.
 104. 114. 281.
 — viarum et aedium adject.
 332 sq. viarum femin. 377.
 — actionis pro persona 133*.
 pro loco 242. actionis et in-
 strum. eadem 311. 442.
 — a III. pers. perf. pass. 135.
 a II. pers. 236 sq. a perf.
 liquid. 416.
 — licenter formata in antithesi
 79. 157.
 — graeca in vocalem exeuntia
 123. ex meris vocalibus 21.
 — tripliciter formata 140.
 — participialia simpl. activo
 sensu 40.

- nōmina propria ab adject. barytonesi distincta 342.
- propria in ης I. et III. decl. 182. diverse declin. 164.
- gentilicia div. decl. 137. 138.
- I. et III. decl. 140. 182. II. et III. decl. 136 sq. in α I. et III. decl. 174. in ας I. et III. decl. 172.
- substant. nominativo suo carentia 130.
- substant. et adject. generis ambigua in εια, ειη 353. in ια 361 sq. in ος et α (η) 354 sq.
- verbalia substantivis similia 348 sq. per δ formata 155. a quibus verbi formis deriventur 446 sq.
- a verbis cum praep. compositis derivata pleraque adject. 380 sq.
- acephala 78. 99. 130. 166. 179.
- aclita 87. 91. 183. adject. 88.
- barbara in al, graece inflexa 71.
- communia propria facta 105. temenic. et possessiv. a nomm. in ιος 23.
- truncata pro adverb. 119.
- cum verbis ejusdem etymi 505. 507. 529. cf. verba.
- cum verbis homoeosemis et synonymis 509 sq.
- synonyma conjugata et non conjugata juncta 60 sq. 541.
- duo ejusdem etymi juncta 534.
- duo synonyma vel homoeosema juncta 534.
- cum adjectivis ejusdem stirpis 528. cf. adjectiva.
- nominativi Aeolici in α 183.
- ex accusat. 141 sq.
- ex genitiv. 135 sq. cf. anadrome.
- latini e graeco accusat. 143 sq.
- Nores (gens) 77.
- nubeculae 50*.
- numeralia cum accusat. ἀριθμόν 528. nutricula de viro 270.
- O.
- Obliquus, sim. 105.
- Ochra 317.
- ops, ὄφελος 132*.
- optativus futur. cum ἄν 557.
- Opus, Opoenta 144*.
- ordo certus vocabulor. quorundam 56 sqq.
- origa 133.
- oscinis nominat. 129.
- Ostia, τὰ Ὠστια 144*.
- oxytona trisyllaba in εια 354.
- oxytonesis et motio adjectivorum verball. 482 sqq. 495.
- P.
- P ex π ortum 95.
- palam esse 150.
- Palilia, Parilia 9.
- pandus pro pandidus 4.
- panthera 375.
- paragoga (cf. anadrome) in αια 297 sq.
- in αξ et αηη 147.
- in εια 320 sq.
- in εμνος, εμνιος 198*.
- in ην et ενος 196.
- in ηνη 116. 145.
- in ιξ et ικηη 148.
- in νος 74.
- in υξ et υκηη 148.
- in υξ et υγος, υγης 286.
- in ων, ωνηη 146*. 321.
- parallelia substantiv. general. et adjectiv. speciall. 527 sq.
- parallelismus particular. negant. 57*. synonymorum 60.
- paraschematista 147.
- parathesis 213.
- paronomasia (parechesis) 8. 54. in proverb. 55 sq. 530.
- paronyma in ις et εα (η) 338.
- in στρον et θρον 436*.
- participialia 352.
- pars pro toto 87*.
- participium eum verbo suo 532.
- participia non mota 550 sq.
- patronymica in γενιδης, μενιδης, χαριδης, τελιδης 5.

- patronymica in ειδης 5. 6. 539.
 — in ιδης 4 sq.
 — in κρατιδης 6.
 — in μηλιδης 16.
 — et quasi patronymica
 5 sqq.
pecus a πέκος 87*.
perda 133.
 perfecta verbor. in νω. et αινω
 421 sq.
 perispasis ex gravi et acuto 106.
 personarum confusio 557.
Pertusa 332*.
pisō, πίσω 31.
 plantarum nomina unde 331 sq.
plantae scabiosae 406*.
planus venter 94.
plattessae 335 et not.
 pleonasmus 534. praepositionum (cf.
 praepos.) in compositis 196. 386*.
 496.
plia et affin. 103.
plumbum, μόλυβος 95*.
poesna pro *poena* 32*.
Pollio casnar apud Quinctilian. 32*.
Polluces, Πολυλείκης 135.
 Pollucis iudicia de sono vocabulorum
 14. 17. 38. cf. cacophon.
 positivus c. superlat. junctus 41.
 540.
 praepositio eadem repetita 538.
praestigiāe 15.
 praetermissio (detractio) casus casualis
 in compositis 47 sqq.
 syllab. in perf. 13. syll.
 in numeral. 43 sq.
 — consonae μ 11. cons. ν
 12. cons. ρ et τ 14 sq.
 cons. σ 17. cons. τ 31
 sq. 34 sq. — voc. ι 27.
 ante αιος, εως, εια, ειος
 21. 28.
 — syllabarum similiter sonantium
 13. vid. etiam syncope.
 praetermissiones a grammatic. fictae
 50.
prex 106.
princeps, πρίγκυψ 100.
procus, *procax* a *prex* 106.
 productio penult. vid. quantitas.
 — literae ι in compos. 23.
 prolepsis 531. 532. in format. 157.
prosa 15.
 prosodia (v. quantitas) mutata in
 vocab. latinis e Graeco translata.
 144.
Protesilaodamia 50.
 pseudosubstantiva verbalia in ος 386.
pt non incipiunt voc. lat. 31.
pugnam *pugnare* 505.
puls, πόλτος 139.
putesco 15.
- Q.
- Quantitas ancipitum sequente duplici
 consona 400 sq. 404 sq.
 — ancipitum in formis verbi et
 nomm. e verb. factis.
 398 sqq. 413 sqq. 417.
 — literae α in verb. in αζω
 et ασσω 405 sq.
 — literae ι in nomm. monos.
 in ιξ 104. in verbis in ιζω
 406 sq. 547.
 — literae υ in verbis in υζω
 et deriv. 407 sq.
 — penultimae in patronym. lat.
 6 sqq.
 — — nominn. in ζα 405.
 — — nomm. in μα, μη, μος,
 392. 394 sq. 397. 427.
 cf. 441.
 — — in της, τις, της, τω,
τος 427 sqq. 441 sqq.
 — syllabae αρ initio vocabb.
 399*.
 — terminat. της 440.
quisquam cuiquam, sim. 58*.
- R.
- R* omiss. 15.
ratis pro *remus* 439.
 reduplicatio 15. 19. omiss. 13. verborum
 a ρ incip. 13.
reges Lacedaemones 303.
remus 439*.
 repetitio consonae initialis (*μέριμς*
 sim.) 167. earundem syllabar. 11
 et not. ejusdem substant. 556.
 rhotacismus 13 sq.

ridere molle, mollia 557.
rupes, ῥῶξ 124.

S.

S latin. vocabb. insertum 32*. prae-
miss. 402. — *s* et *x* in termin.
127*.
salix 549.
samaeanae 331.
Sanskrita 126*.
sardonyches 267.
Sars 94.
satraps, satrapes 148.
schema Euboicum 266.
serus, ξηρός, serenus 75.
sextarius graece 18.
scirpus, serofa, strido cct. 402 et not.
scortum 80.
scriba 133.
serobs 108.
sculpo 402*.
selibra 44.
semiphotia, ἡμιβλάττια 332.
semodius 44.
sepeleo a sepes 132*.
seps, (ῥψ) sepem texere 132*.
Sextius et *Sestius* 18*. — *Sextius*
graece 18.
sigmatismus 15 sqq. 53. 540.
simplicia e compositis 157.
simplex e composito repetendum 382*.
simplex graece 100.
simpludarius 44.
soleae 338*.
Sotades 6*.
spiritus in *ē-ē* 13. 14*.
spiritus asper negl. ab Aeol. 34.
spotium 80. 95.
stipendium 44.
strata 349.
suber 206*.
substantiva duo conjuncta 344. cf.
229. divers. gen. 265 sqq.
— et adjectiva juncta 161.
543.
— — — permixta 316.
— adjectiv. accent. notat. 341.
cf. 491 sq.
— compos. c. *γάλα* 278. cf.
composita.
— — — cum subst. a quo compos.
sunt 536 sq. cf. nomina.
successor de fem. 270. cf. 267.
Lobeck. Paralip.

superlativus substantivv. 41. a su-
perlat. ib. in *ιστος* ib.
syllabae initiales a librariis corrupt.
43*. initiales et mediae transmiss.
13. 43.
symploce consonarum 32.
synaeresis in terminat. 139 sq.
syncope genit. III. declin. in com-
pos. 48. patronymic. 4. superlativi
38 sq. in declinatione 71. 89.
synecdrome in antithesi 79. 157. 162.
synesis v. femininum, genus adject.,
masculin., neutra, substantiva.
synonyma juncta 60 sqq. et nott.

T.

T auxiliare 122*.
tabes a *τήνω* 124.
terminationes *αι, οι, ες* conf. 180.
term. *αια* 318. *αις* 131*.
αι. lat. *ans, ens* 32*. *εαι,*
οαι, *βαι* non contract.
21. *ησης, ηοιος* lat. *ensis*
32*. *ιος, ια* pro *ειος, εια*
22 sq. *vos* adjectivv. 12.
υρα 311.
— nominum in *ς, ξ* et *ψ* vete-
res e futuro repetunt 121 sq.
— Aeol. *αις* pro *ας* 21. *υν* 16.
— Boet. *ης* 82*.
— Dor. *ως* pro *ους* 87.
tenuis pro aspirata 45*.
Tibur graece 76.
trabes, trabs ex *τράρηξ* 135*.
transtillum 15.
trica, θριξ 144.
trigonus, τριγων 138.
Troezen et *Troezene* 148.
Trojgena 29.

V.

Vellus pro pecore 87*. *vellera* pro
nubibus 50*.
venter, έντερος, γέντερ 355*.
verba a nomm. integris 439.
verba et nomina conjugata junct.
503 sqq. 507 sq.
cf. 59. 522.
— — — homoeosema et syn-

- onyma junct. 509 sqq. cf. 522.
- verba simplicia cum adject. et substant. compos. ejusd. etymi 537 sq.
- composita cum adject. et subst. a quibus compos. sunt 537.
- cum accus. nominis conjug. et objecti 520.
- affectuum c. dupl. accusativ. 512.
- auxiliaria ποιεῖσθαι, τεύχειν, τελεῖν etc. 508 sqq. cf. 522. apud poetas 509 et not.
- standi, sistendi, sedendi, surgendi cum nominn. congenit. 516 sqq.
- ostendendi et videndi cum infin. verbor. videndi 519*.
- et nomina sonorum natural. 407 sq.
- primitiv. ad declinandum inhabilia 435.
- verborum liquidorum aor. I. 21. perf. pass. in μαι et μαι 422 sq.
- in σάζω verbalia in πῆς etc. 19.
- verba in ανω et αω 11 sq. — in ασω 403. et εσω (εττω) 438.
- in εω et ω 556.
- in θω, αθω 46*.
- in ιζω, υζω v. quant.
- in ποτεῖν, πωτεῖν 444 sq.
- Verbalia in ης 134. in ης et ως 82. cf. 87. in πῆς a verbis in σταζω 19. in ος, ξ, ψ 135 sq. in τος 40. in υξ, υγος, υγης a ζεύγνυμι ducta 282. 286.
- vestibulum* 430*.
- vestigium* 430*.
- vea* (veha) pro via 393.
- victoria* 365.
- vitam vivere* 518.
- vocales nomm. primitiv. finales 121. vocalis longa s. diphthongus ante cons. dupl. 36 sq. 37*. cf. quantitas.
- vocativi metaplasmsus 182.

Z.

Zotheca 547.

III. INDEX SCRIPTORUM.

- Achilles Tat. III. 2, 95 p. 387*. — IV. 15, 14 p. 519*. — V. 25, 128 p. 536.
- Aelianus histor. animal. I. 23, 10 p. 97. — III. 14 p. 180. — IV. 36 p. 59. — VI. 63 p. 220 et not. — VII. 19 p. 31. — IX. 19 p. 35. — IX. 36 p. 263. — X. 44 p. 145*. — XI. 10 p. 220. — XII. 7 p. 266*. — XIV. 25 p. 516. — XV. 20 p. 52. — XVI. 3 p. 20.
- var. histor. locis plurimis p. 62. — VIII. 15 p. 524.
- Aeschines or. contra Ctesiph. 88 p. 540. — 390 p. 320. de fals. legat. 34 p. 54*.
- Aeschion 85*.
- Aeschylus Agamemnone 536 (519) p. 202. — 1093 (1148) p. 196. 1303 (1331) p. 497.
- Choephoris 49 p. 251. — 67 p. 156. — 507 p. 350*. — 600 p. 258. — 817 p. 63.
- Eumenidibus 436 (458) p. 46*. — 543 p. 155. — 751 p. 165. — 911 p. 195. — 994 p. 247*. — 1032 p. 372. — 1044 p. 143.
- Persis 711 p. 60.

- Septem ad Thebas 83 p. 226. —
 — 411 (426) p. 556. — 529
 p. 220. — 787 p. 535. — 926
 p. 89.
 Supplicibus 287 p. 260. — 806
 p. 497*. — 860 p. 552. —
 1048 p. 484.
 fragment. 165 (Ostol. fr. II.)
 p. 506*. — 173 p. 81. — 355
 p. 253. — 384 p. 222.
 ejus vocabula *ávav* p. 228.
δίωρα p. 42*. *έλένας* p. 228.
μακροίνανος p. 19.
 Alcaeus fr. II. 11 (Matth.) p. 460.
 ap. Choerob. Anecd. 1389 p. 170.
 Alciphron epp. II. 1. 45 p. 39. —
 III. 27 p. 249. — III. 43 p. 242.
 Alcmaeon (Alcman) p. 75 et 541.
 Ammonius p. 309.
 Anacreon fr. 33 (Bergk.) p. 543. —
 43 (87. Bgk.) p. 207.
 Anaxilaus ap. Athenaeum IX. 374
 p. 80*.
 Andromachus ap. Galenum de antid.
 VI. 34 p. 318*.
 Anecdota Barocc. (Mus. Cantabr.)
 414 p. 89. — 418 p. 72. 89.
 98. 99. 100 sq.
 Anecdota Bekkeri (cf. Choerobosc.
 Theodos.) 299 p. 317. — 354 p.
 236. — 368 p. 41. — 445 p. 34.
 35*. — 1169 p. 285. — 1181
 sq. p. 78. — 1187 p. 184. —
 1196 p. 88. — 1189 p. 193 sq.
 — 1232 p. 282. — 1267 p. 287.
 — 1365 p. 92. — 1418 p. 112.
 Anecdota Cramerii (cf. Choerobosc.
 Theognost.) I. 115 p. 89*. —
 I. 156 p. 9. — I. 158 p. 246.
 — I. 172 p. 163*. — I. 173 p.
 7. — I. 264 p. 7. — II. 24 p.
 33. — II. 97 p. 292*. — II.
 296 p. 26 et not.
 Anthologia Palatina V. 159 p. 272. —
 V. 195 p. 473. — VI. 207 p. 267.
 — VI. 295 p. 313. — VII. 30
 p. 43*. — VII. 60 p. 263. —
 VII. 337 p. 444. — VII. 443 p.
 199. — VII. 506 p. 221. — VII.
 693 p. 437. — IX. 208 p. 216*.
 — IX. 409 p. 268. — IX. 600
 p. 268. — IX. 778 p. 382. —
 XII. 145 p. 515. — XV. 35 p.
 318*.
 append. epigr. 51 p. 267. — 73 p.
 361*. — 80 p. 267. — 214 (epigr.
 adesp. 497) p. 245. — 287 p.
 212. — 361 p. 149 sq.
 Anthologia Plan. 44 (ep. adesp. 360)
 p. 457.
 Antipater in Anth. Pal. VII. 26 p.
 263.
 Antiphanes ap. Athenaeum IX. 402.
 p. 80*.
 Antipho p. 48. — de venef. 112 (606)
 p. 309*.
 Antoninus Liberalis 21 p. 105.
 Apollonius Rhod. p. 25. — I. 515
 p. 440. — I. 742 p. 300*. —
 I. 1208 p. 313. — IV. 279 p.
 442*.
 Apollonius lex Hom. s. *ήνορέη* p. 157.
 158*.
 Apollodorus I. 1, 4 p. 142. — III.
 1, 2 p. 321*.
 Apostolius lex. ap. Alb. ad Hes. p.
 179.
 Appianus bell. civ. I. 1 p. 271. —
 I. 22 p. 561. — II. 65 p. 51.
 — II. 48. 106. 122. III. 77 p.
 18.
 Aratus Phaen. 664 p. 183. — 690
 p. 432*.
 Diosem. 1090 p. 444. — 1103
 p. 175*.
 Arcadius 8 p. 190*. 191 et not. 192.
 — 9 p. 191*. 192. — 17 p. 201. —
 18 p. 276 sq. — 19 p. 219. —
 20 p. 208. 211 et not. 215. 222.
 — 23 p. 158. — 35 p. 443. —
 45 p. 322*. — 59 p. 422 sq.
 — 66 p. 404*. — 78 p. 351*.
 — 79 p. 351*. — 81 p. 481.
 — 83 p. 15*. — 86 p. 495*. —
 93 p. 227. — 96 p. 405. — 102
 p. 379*. — 104 p. 350*. — 109 p.
 395. — 124 p. 71. — 126 p. 92.
 — 126 p. 112. — 193 p. 222.
 Archilochus fr. 138 p. 290.
 Aretaeus de cur. ac. morb. I. 5, 217
 p. 117.
 de sign. II. 2, 131 p. 333*. —
 II. 13, 181 p. 556.
 Aristaeetus epist. I. 18 p. 257. cf.
 Schneider ad Plat. Civ. T. II. p.
 115.
 Aristarchus 17*. 85. 175. 219*.
 Aristides orat. VIII. 52 (Jebb.) p. 161.
 XV. 235 p. 32. — XXVII. 354
 p. 201 sq.

- or. Plat. T. II. 187 p. 53*.
- Aristonici libri *ἀσωντιάπτ. ὄνομ.* p. 30.
- Aristophanes Acharnens. 220 p. 5 sq.
- Avibus 1395 p. 387.
- Equitibus 365 p. 12. — 995 p. 521*.
- Lysistrata 536 p. 32.
- Pluto 64 p. 142. — 305 p. 77.
- Ranis 146 p. 77. — 186 p. 106. — 198 p. 533. — 926 p. 274.
- Vespis 676 p. 34. — 694 p. 554.
- fragm. 267 (Dind.) p. 31. — 367 (Hol. XIV.) p. 554.
- Aristoteles de coel. IV. 4, 95 p. 21.
- meteor. IV. 9 p. 89.
- de anim. II. 8 p. 101*.
- histor. animal. II. 1, 2 p. 39. — II. 10, 2 p. 212*. — II. 29 p. 248. — IV. 4, 3 p. 244. — IV. 8, 10 p. 119. — V. 1 p. 110. — V. 6 p. 11*. — V. 9 p. 138. — VI. 6 p. 294*. — VI. 35 p. 211. — VIII. 9, 4 p. 215. — VIII. 20, 12 p. 167. — IX. 13, 3 p. 110.
- de part. animal. III. 1 et 2 p. 248. — III. 5 p. 262.
- de plant. I. 7 p. 202.
- de mirabb. ausc. c. 75 p. 110. — c. 107 p. 52.
- ethic. ad Nicom. V. 2 p. 92.
- physiogn. VI. 810 p. 107.
- problem. 29, 14 p. 92.
- Arrianus Alex. anab. III. 25, 6 p. 54*. — V. 26, 8 p. 168.
- Artemidorus I. 38 p. 43*. — II. 12 p. 136.
- Athenaeus III. 89 p. 21. — III. 110 p. 89. — III. 111 p. 192*. — III. 126 p. 98 et 163. — V. 199 p. 336. — V. 201 p. 136. — VI. 259 p. 203. — VII. 286 p. 109. — VII. 297 p. 353. — VII. 306 p. 192. — VIII. 356 p. 109. — IX. 370 p. 323*. — IX. 374 p. 80*. — IX. 402 p. 80*. — X. 447 p. 540. — X. 449 p. 19. — XI. 471 p. 209. — XI. 481 p. 215. — XII. 530 p. 434. — XIII. 601 p. 271. — XIV. 622 p. 80. XIV. 644 p. 245. — XIV. 651 p. 194.
- Auctor ad Herenn. IV. 34 p. 63*.
- Bion I. 26 p. 384.
- Callimachus hymn. in Del. 31 p. 204. — in Dian. 216 p. 4. — fragm. 146 (Bentl. Blomf.) p. 216*. — 243 et 470 p. 89, 91. — fr. 200. 324. 497. p. 194 et 544.
- Chaeris de monos. 121.
- Choeroboscus in anecd. Bekk. 1188 p. 81. — 1361 (Etym. M. 635) p. 86. — 1389 p. 170. — in anecd. Cram. II. 264 p. 167.
- Columella X. 125 p. 133*.
- Crates ap. Pollucem IX. 115 p. 155.
- Clemens Alex. p. 118*. — Strom. IV. 8, 589 p. 50.
- Cocondrius de trop. III. 784 p. 321*.
- Damascius de princ. IV. 9 p. 425.
- Demetrius de eloc. 175 p. 37.
- Democriti onomasticon et liber *περὶ εὐφώνων καὶ δυσφώνων γραμμ.* p. 30 et not.
- Demosthenes Olynth. II. 37 p. 142.
- de pac. 60 p. 8.
- Philipp. III. 126. p. 7.
- de coron. 270 p. 63*.
- de fals. leg. 425 p. 142.
- in Mid. 525 p. 60.
- in Androt. 611 p. 201.
- in Aristocrat. 671 p. 192. — 688 p. 7.
- in Phaen. 1046 p. 54*.
- in Steph. I. 1127 p. 504*.
- in Timoth. 1197 p. 7.
- in Dionys. 1290 p. 7.
- in Naeer. 1345 p. 64.
- Dio Cassius XXXVIII. 7 p. 39. — XXXVIII. 30 p. 151. — XLVII. 39 p. 271. — LXV. 3 p. 336. — LXXIV. 11. p. 131*.
- Dio Chrysostom. IV. 164. XII. 380. XXXI. 643. XXXIII. 2. XXXV. 73 p. 43*.
- Diodorus p. 193. — I. 28 p. 159. — III. 20. 21. p. 167.
- Diogenes Laert. I. 3 p. 312.
- Dionysius Halic. antiqu. Rom. IV. 28. 30. V. 15. 36. VII. 5 p. 168. de Thucyd. 42 p. 13.
- Dionysius Perieget. 1039 p. 267.
- Dioscorides III. 9 p. 148*.
- Dosiadas Ara p. 213.
- Draco 12 p. 222. — 18 p. 276*. — 19 p. 94. — 21 p. 400 sq. — 22 p. 399*. — 27 p. 103. — 51 p. 96. — 80 p. 94. — 103 et 136 p. 149.
- Empedocles p. 161 et 260. — 135 p. 451*.
- Erotianus gloss. s. *ἡμιεπέτα* p. 233. — s. *σῆψ*, 324 p. 113.

- Etymologicum Gud. 308 p. 156*. — 315 p. 80*. — 383 p. 322*. — 512 p. 100. — 554 p. 106. — 558 p. 107.
- Etymologicum M. p. 135. — 53 p. 398*. — 87 p. 140. — 96 p. 274. — 101 p. 162. — 165 p. 4 sqq. — 173 p. 202. — 189 p. 92. — 214 p. 396. — 219 p. 333*. — 249 p. 548. — 251 p. 88. — 253 p. 3 sqq. — 266 p. 91. — 349 p. 95. — 358 p. 82 sq. — 407 p. 159. — 435 p. 237. — 491 p. 206. — 513 p. 86. — 576 p. 21. — 639 p. 224. — 657 p. 4. 714 p. 351*. — 770 p. 87*.
- Euenus epigr. 13 p. 204.
- Eunapius v. Aedes. 68 p. 151.
- Euphorion p. 237. 324.
- Eupolis p. 89.
- Euripides Andromach. 298 p. 212. — 1010 p. 245.
- Bacchis 235 p. 7 sq. — 913 (953) p. 519. — 1184 (1230) p. 512.
- Cyclope 504 p. 263. — 707 p. 332*.
- Electra 136 p. 429. — 1077 p. 198*.
- Hecuba 191 p. 271. — 274 p. 24.
- Helena 1 p. 372. — 1110 p. 324.
- Hereule f. 179 p. 264. — 436 p. 510.
- Hippolyt. 793 p. 490. — 810 p. 511.
- Ione 79 p. 381*. — 172 p. 310 sq. — 536 p. 519*.
- Iphigen. Aul. 615 p. 268. — 700 p. 12. — 1077 p. 215.
- Iphigen. Taur. 250 p. 32. — 312 p. 31*. — 400 p. 174. — 423 p. 214.
- Medea 220 p. 553. — 830 p. 330*.
- Orest. 1466 p. 521.
- Rheso 740 p. 517. — 794 p. 307*.
- Troadibus 436 p. 259. — 536 p. 371.
- fragm. Antiop. 46 (Dind.) p. 222. — Scyr. 2 p. 306.
- Eustathius ad Dionys. 437 p. 301.
- ad Homerum 321 p. 106. — 790 p. 13. — 841 p. 85. — 880 p. 17. — 1041 p. 37. — 1106, p. 35*. — 1507 p. 297. — 1681 p. 26. — 1821 p. 7*.
- 1922 p. 99.
- Opusc. XXIV. 216 p. 213.
- Excerpta Koesii 192 p. 91.
- Galenus de adm. anat. II. 40 et VIII. 8 p. 38.
- de antid. IV. 34 p. 318*.
- comment. III. in l. de art. 66 p. 40.
- comment. progn. II. 39 p. 317*.
- in Hipp. artic. I. 39 p. 146*.
- utr. med. an gymn. 31 p. 118.
- med. simpl. fac. IX. 1 p. 40, X. 30 p. 134*.
- de temper. II. 6 p. 526*.
- ther. ad Pis. I. 8 p. 270. — V. 232. T. XIV. p. 218.
- gloss. p. 50. 146. 342*.
- Gellius noct. Att. XIII. 21 p. 20. \
- Geoponica II. 25 p. 40. — XII. 30 p. 101*. — XVIII. 17. p. 162.
- Grammaticus Herm. 147, 341 p. 62.
- Gregorius Corinth. 62 p. 175*. — 419 p. 109. — 582 p. 90. — 599 p. 21.
- Gregorius Naz. carm. 49 p. 384.
- Heliodorus VII. 8 p. 315.
- Helladius Photii 279 p. 131.
- Herodianus *περὶ μων. λέξ.* 6 p. 92. — 7 p. 81. — 12 p. 76. — 14 p. 224*. — 15 p. 71*. — 16 p. 195 et 215. — 17 p. 71. — 18 p. 77* — 32 p. 193 et 219. — 33 p. 397.
- epimerism. 192 et 240 p. 216.
- fragm. 457 p. 34*.
- in Cram. An. I. 344 et II. 83 p. 44.
- ap. Eustath. 1922 p. 108.
- περὶ συντάξεως στοιχ.* p. 30.
- Herodotus p. 47*. — I. 92 p. 269. — I. 193 p. 482*. — II. 174 p. 161. — IV. 148 p. 105. — IV. 164 p. 209. — V. 16 p. 138. — V. 77 p. 524*. — VIII. 74 p. 510 sq.
- Hesiodus opp. et d. 193 p. 41* et 493. — 493 p. 320. — 495 p. 161 sq. 649 p. 17.
- scut. 172 p. 85. — 398 p. 108.
- theogon. 165 p. 8.
- fragm. p. 159*. — 91 (Dind.) p. 71*.
- Hesychius *ἀγγιβάδης* p. 155. — *ἀζῶτες* p. 544. — *ἀνχος* p. 33. — *ἀλιδογράφης* p. 225. — *ἀλικανες* p. 222. — *ἀμαλα* p. 275. —

- ἀμφίκελος* p. 198*. — *ἀμφιτοίβαν* p. 292. — *ἀναβῶδες* p. 543. — *ἀναντα* p. 31. — *ἀνταξ* p. 123. — *ἀόριστος* p. 78*. — *ἀπταντίτας* p. 190. — *ἀρκῶς* p. 162. — *αὐχέες* p. 162. — *βδάληται* p. 557. — *βελτιώτας* p. 43*. — *βέροης* p. 134. — *βίκας* p. 104. — *βλήρ* p. 75. — *βριξ* p. 105. — *βύξ* p. 107. — *γάλι* p. 119. — *γείτονες* p. 260*. — *δαόν* et *διανδής* p. 162*. — *δρωπτης* p. 112. — *ἐπίδεχα* p. 278. — *ἐπιβληξ* p. 105*. — *ἐόρτας* p. 216*. — *ἐρινάς* p. 194. — *ἐριόδον* p. 248. — *εὐαλῶς* p. 39. — *εὐγένιος* p. 246. — *εὐηρότατον* p. 39. — *εὐμάξεως* p. 245. — *ἔφερσιν* p. 33. — *ζητόρων* p. 13. — *ζόρ* p. 76. — *ἴγκρος* p. 308. — *ἰκτός* p. 171. — *ἰνκατάπαον* p. 543. — *ἴρες* p. 76. — *καθαῖθυξ* p. 278. — *κάλυγες* p. 124*. — *κασπέλη* p. 80* et 541. — *καρφυλαί* p. 311. — *καταπτακόν* p. 541. — *κάλυμι* p. 551. — *κέλλικας* p. 128*. — *κέρραξ* p. 275. — *κέρρα* p. 145. — *κέρραξ* p. 126*. — *κωροεῖν* p. 81*. — *κωσαρνεῖς* p. 80*. — *κράταις* p. 199 et not. — *κρυνγή* p. 100. — *κάρτην* p. 74*. — *κάρρα* p. 206. — *λαίβα* p. 334. — *λάξ* et *λάνας* p. 97. — *λόγξ* p. 110. — *μακροκράνος* p. 19. — *μεθητοαί* p. 430 sq. — *μελιόοικε* p. 48*. — *μῆλος* p. 95. — *μιμοροτοβία* p. 80*. — *μονόκερα* p. 225*. — *μούψ* p. 118. — *νέκες* p. 101. — *νηπότια* p. 183. — *νίδες* p. 84. — *οκτήσεις* p. 33*. — *όλόφους* p. 132*. — *όρας* p. 78*. — *παραιθέματα* p. 207. — *πάσσαλερ* p. 181. — *πλάγγας* p. 109. — *πλατή* p. 350. — *πράκες* p. 96. — *πρήν* p. 72. — *πυκνά* p. 319. — *προαλγατεδέν* p. 81. — *ζαδές* p. 150. — *σανδαία* p. 314. — *σκανα* . . . p. 334*. — *σκανόντες* p. 126*. — *σμέρδους* p. 546. — *σμός* p. 88. — *στατήν* p. 89. — *στάτος* p. 348*. — *σμπλήτο* p. 562. — *σφηκοί* p. 136. — *σχίδα* p. 83. — *ταύς* p. 91. — *τετροάδων* p. 132*. — *τιμήγας* p. 134 sq. — *τύπης* p. 135. — *φίγα* p. 104. — *Φιλομηδιάδ.* p. 6. — *φρίκες* p. 105. — *φριν* p. 84. — *φωός* p. 163 sq. — *ύλίαι* p. 34*. — 338*. — *ύσταίς* p. 79. — *χάρουβδεις* p. 259. — *χρυσάωρ* p. 217. — *ώρες* p. 78.
- Hieracosophion 86 p. 285.
 Himerius XII. 6 p. 181.
 Hippocrates progn. T. I. 103 et 109 (Kuehn.) p. 441.
 prorrh. T. I. 197 p. 333*.
 de aer. et loc. T. I. 528 p. 270.
 — I. 550 p. 288.
 part. sept. T. I. 454 p. 318*.
 de morb. T. II. 181 p. 220.
 de artic. T. III. 166 p. 39.
 vuln. cap. T. III. 357 p. 526*.
 epidem. T. III. 560 p. 220*.
- Hipponax p. 161.
 Homerus Iliad. III. 13 p. 159. — V. 461 p. 88. — V. 466 p. 497*.
 — V. 543 p. 20. — VI. 169 p. 32. — VII. 63 p. 103. — IX. 153 p. 357. — IX. 378 p. 207. — IX. 470 p. 536. — X. 291 p. 17*. — XI. 92 p. 219*. — XI. 105 p. 310. — XI. 480 p. 84. — XI. 597 p. 197 sq. — XI. 635 p. 384. — XV. 526 p. 6. — XVI. 59 p. 433*. — XVIII. 375 p. 384. — XX. 316 p. 532. — XXI. 269 p. 547. — XXIV. 304 p. 163. — XXIV. 316 p. 341 et 344. — XXIV. 482 p. 52*.
 Odys. IV. 123 p. 267. — IV. 228 p. 73. — VII. 119 p. 314. — VII. 197 p. 87. — IX. 290 p. 54. — IX. 336 p. 285. — XI. 19 p. 17. — XII. 134 p. 64. — XII. 313 p. 159. — XII. 355 p. 19. — XV. 479 p. 102. — XXI. 349 p. 13. — XXI. 395 p. 293.
 Batrachom. 300 p. 209.
 hymn. Merc. 100 p. 4 et 5. — 140 p. 22.
 hymn. Pan. 33 p. 557.
 Jamblichus XXVIII. 284 p. 220.
 de math. 102 (Villois.) p. 48*.
 Ibycus fragm. 39 (Schneidew.) p. 506. — 44 p. 219.
 Inscriptiones N. 387 (Corp. Inscript. Boeckh.) p. 271. — 765 p. 303.

- 837 p. 44. — 897 p. 18^{*}.
 — 1291 p. 6. — 1506 p. 5^{*}.
 — Tegeat. 1513 p. 15. — Phana-
 nag. 2727 p. 93.
 Inscript. Orell. T. I. N. 1348
 p. 306.
 Joannes Alex. 38, 20 p. 198.
 Joannes Gazaenus ecphras. II. 63 p. 313.
 Joannes Philoponus creat. mund. V.
 1 p. 109.
 Ion ap. Athen. X. 447 p. 540.
 Josephus synops. I. 503 p. 18^{*}. — IV.
 525 p. 350^{*}.
 Isidorus origg. I. 31 p. 29^{*}.
 Juvenalis sat. XII. 4 p. 87^{*}.
 Lascaris Gramm. p. 88.
 Leonidas Tarent. epigr. 39 p. 313. —
 95 p. 221.
 Libanius T. III. 233 p. 237. — T. IV.
 274 p. 469.
 Longus III. 22 p. 271.
 Lucianus Alexand. 5 p. 73.
 de astrol. 15 p. 488^{*}.
 bis accus. 29 p. 270.
 conviv. 12 p. 41^{*}.
 encom. Dem. 4 p. 53.
 Hermot. 79 p. 31.
 Lexiph. 5 p. 308.
 Lycophron 27 p. 268. — 238 p. 15^{*}. —
 317 p. 98. — 443 p. 259. — 677
 p. 80^{*}. — 681 p. 23. — 686 p.
 126. — 785 p. 15^{*}. — 1062 p. 98.
 — 1106 p. 126. — 1313 p. 301.
 — 1318 p. 272.
 Lyeurgus c. Leoer. 154 p. 514 — 166
 p. 306.
 Lysias p. 130. — or. IV. 101 p. 209.
 Maccab. IV. 4, 11 p. 19.
 Mamert. Pan. in Max. 9 p. 303.
 Manetho I. 127 p. 174. — IV. 6 p.
 237. — IV. 7 p. 213^{*}. — IV. 284
 p. 288. — VII. 560 p. 236.
 Marcellus in Dedie. Reg. 5 p. 267.
 Marcellus Sitedes Fr. I. 11 et 12 p. 71.
 Maximus Catarch. 327 p. 329^{*}. —
 557 p. 172^{*}.
 Maximus Planudes carm. Boeth. IX.
 15 p. 318^{*}. — X. 3 p. 117.
 Grammat. 660, 34 p. 297.
 Mela I. 19, 11 p. 144^{*}.
 Menander Fr. Dem. p. 504. — fr.
 308 p. 131.
 Moeris s. *μελαγχροος* p. 256.
 Moschus V. 78 p. 86.
 Musaeus ap. Paus. X. 5 p. 318^{*}.
 Naupactorum versus ap. Herod. *π.*
μoy. p. 71^{*}.
 Nicander p. 324. — Alexiph. 44. p.
 117. — 59 p. 42. — 63 p. 150.
 Theriaca 105 p. 265. — 123 p.
 555. — 195 p. 266. — 205 p.
 270. — 480 p. 550. — 570 p.
 347^{*}. — 592 p. 273. — 887
 p. 164.
 fragm. 1 (ex Athen. III. 126) vs.
 1 p. 98. — vs. 3 p. 163.
 Nicephorus Blemm. Geogr. 6 p. 250.
 Nicolaus Progymn. 13 T. I. 376 p.
 303.
 Nonnus p. 241^{*}. — II. 170 p. 280. —
 XI. 486 p. 249. — XIII. 517
 p. 549. — XXII. 371 p. 273. —
 XXIV. 114 p. 388^{*}. — XXVI.
 159 p. 286. — XXXIV. 260
 p. 249. — XXXIV. 268 p. 152.
 — XXXVII. 592 p. 153^{*}. —
 XXXIX. 82 p. 273. — XLVIII.
 639 p. 538^{*}.
 Paraphrasis VI. 185 p. 260. —
 XI. 97 p. 249.
 Onosander Strat. VI. 35 (Schweb.)
 p. 63.
 Oppianus Cyneg. I. 24 p. 455^{*}. — II.
 140 p. 265. — III. 399 p. 265 sq.
 — IV. 222 p. 262.
 Oraculum Pythiae p. 55 et not.
 Oribasius XLIV. 28 p. 544.
 Orion 28 p. 30. — 136 p. 72 et not.
 — 161 p. 72^{*}.
 Orpheus Hymn. XXIII. p. 51^{*}.
 Lith. 613 p. 226.
π. σεισμ. 57 p. 382.
 Orus ap. Zonar. 948 p. 159. — ethnic.
 lib. p. 24^{*}.
 Pamphus ap. Pausan. VII. 21 p. 429^{*}.
 Paullus II. epist. Thessalonic. 2, 17
 p. 64.
 Pausanias II. 21 p. 131^{*}. — II. 34 p.
 73. — II. 35 p. 73. — V. 15 p.
 193. — VI. 4. p. 173^{*}. — VII. 21
 p. 429^{*}. — VIII. 44 p. 105. —
 IX. 3 p. 50 sq. — IX. 29 p. 261.
 — X. 5 p. 318^{*}.
 Petrus I. epist. 5, 4 p. 196.
 Phalaris epist. 86 p. 151.
 Phanius epigr. 3 p. 313.
 Pherecydes fragm. 44 p. 318^{*}.
 Pherecrates ap. Athen. III. 111 p. 192^{*}.
 Philemon Techn. 4 p. 37. — 100 p.
 7^{*}. — 198 p. 427^{*}.

- Philetas fragm. 7 p. 467*.
 Philo Jud. de Abr. 378. A. (T. II. 29)
 p. 545.
 ejus ἐθωθίων i. e. ζωδίων ὑπο-
 μνήματα p. 261*.
 Philostratus imagg. II. 17 p. 541.
 Philoxenus de monosyll. p. 69.
 Phlego Trallian. de mir. 10 p. 225*.
 Phoenix ap. Athen. XII. 530 p. 434.
 Photius biblioth. 587 p. 543 et 545.
 lexicon πλάξ p. 94. — πτόσχοι
 p. 34. — πίννη p. 320. — ἔο-
 δονία p. 317. — Σπαρτοπώ-
 λιον p. 227. — στάς p. 89. —
 τριπαία p. 314. — τροπάδια
 p. 154. — ψίχες p. 104.
 Phrynichus appar. p. 322. — 16 p.
 34 et 46. — 22 p. 299. — 24 p.
 181. — 48 p. 438.
 Pindarus Isthm. VI. 108 p. 262.
 Nem. I. 24 p. 245.
 Olymp. II. 80 p. 5. — X. 68 p. 197.
 Pyth. I. 196 p. 519 sq. — IV.
 197 p. 298. — IV: 497 p. 299.
 fragm. 143 p. 282. — 206 p.
 550. — 211 p. 372*.
 Plato Charm. 156 p. 99.
 Crat. 392 p. 4. — 409 p. 117.
 — 414 p. 104.
 Hipp. 225 p. 54 sq. — 232 p. 8.
 legg. III. 678 p. 324. — VIII.
 844 p. 51. — IX. 858 p. 31.
 — XI. 933 p. 527.
 Phaed. 90 p. 53.
 Phaedr. 252 p. 13. — 267 p. 28.
 Phileb. 18 p. 71. — 41 p. 57.
 de republ. I. 341 p. 59. — VIII.
 545 p. 32.
 Tim. 36 p. 201. — 51 p. 39.
 Plautus Capt. 4, 2. 71 p. 138.
 Cistell. I. 1. 45 p. 63*.
 Plinius h. n. XIII. 9 p. 134*.
 Plutarchus Aemil. P. 9. p. 510.
 Anton. 71 p. 463*.
 Aristid. 11 p. 50 sq.
 Cic. 26 p. 18*.
 Crass. 21 p. 39.
 Fab. 26 p. 511.
 Pericl. 31 p. 165.
 Phoc. 25 p. 517.
 Pomp. 41 p. 519.
 Rom. 20 p. 339.
 Thes. 17 p. 72.
 Tim. 36 p. 201.
 de curios. 4, 134 (Hutt.) p. 139.
 de vit. aere alieno 4, 210 p. 560.
 quaestt. Graec. 12, 383 p. 237*.
 Poeta anon. in Schol. II. XXIII. 254
 p. 82. 541. — in Etym. M. p. 86.
 Polemon. physiogn. I. 5 p. 287.
 Pollux II. 142 p. 253. — II. 148 p.
 210. — III. 141 p. 374. — V.
 138 p. 14. — V. 145 p. 14. —
 VII. 32. p. 250. — VII. 203 p.
 — 241. — IX. 115 p. 155.
 Polybius I. 26. 9 p. 512. — III. 96.
 7 p. 463. — IV. 27. 9 p. 404.
 Porphyrius Anecd. 693 p. 34*.
 in Ptolem. Harm. VIII. 293 p. 21.
 ap. Stob. ecl. phys. I. 52 p. 49.
 Priscianus II. 7 p. 6.
 Proclus ad Hesiod. Opp. 412 p. 274.
 Psellus Synops. p. 190.
 Quintilianus I. 5. 8 p. 32*. — VIII.
 6. 11 p. 151*.
 Quintus Smyrnaeus p. 20. — VI.
 176 p. 314.
 Regulae prosodiacae (Gramm. Herm.)
 57, 433 p. 70. — 63, 434 p. 94.
 — 67, 436 p. 111. — 112, 446
 p. 399*. — 126. 449 p. 78*.
 Rhianus (ap. Steph. Byzant.) 25 (ed.
 Saal.) p. 24*.
 Sappho fragm. 93 (Neue) p. 461. —
 114 p. 179*. — 115 p. 170.
 Scholiastes ad Apollon. IV. 1677 p. 396.
 Arat. 78 p. 171.
 Aristoph. Acharn. 218 p. 103. —
 238 p. 323. — (Vict.) Nub. 616
 p. 312. — (Vict.) 657 p. 175*.
 Eurip. (Gureff.) Hecub. 1038 p. 74.
 — Phoeniss. 1488 p. 285.
 Hermog. T. III. 169 p. 55.
 Hippocrat. T. II. 113 p. 561.
 Hom. Iliad. II. 269 p. 235*. — II.
 755 p. 283. — V. 887 p. 88.
 — IX. 239 p. 85*. — IX. 327
 p. 78*. — XI. 677 p. 90. —
 XIII. 103 p. 121. — XIII. 269
 p. 235. — XIV. 387 p. 89.
 90*. 91. — XVI. 44 p. 237.
 — XVI. 57 p. 180. — XIX.
 117 p. 91. — XXI. 12 p. 194.
 — XXIII. 254 p. 82. 541. —
 XXIV. 163 p. 154.
 Lipsiensis IV. 243 p. 47. —
 VII. 212 p. 176.
 Victorianus XIV. 433 p. 235.
 — XVI. 428 p. 244. — XVI.
 583 p. 20. — XVII. 755 p.

20. — XIX. 234 p. 440. — XXII. 28 p. 175*. — XXIII. 34 p. 154. — XXIV. 480 p. 52*.
- Odyss. IV. 343 p. 6. — VI. 264 p. 175*. — (Palat.) VI. 318 p. 103. — XI. 408 p. 96. — XVI. 175 p. 256.
- Juvenal. V. 165 p. 272*.
- Lucian. T. VIII. 111 p. 137.
- Nicandr. Ther. 213 p. 290. — 601 p. 23. — 887 p. 118.
- Pindar. Isthm. I. 11 p. 29*.
- Pyth. IV. 10 p. 55 et not. — VIII. 10 p. 102.
- Theodos. in Anecd. B. 1198 p. 194.
- Thucyd. VII. 18 p. 40.
- Tzetz. 152 p. 142.
- Seylax peripl. 48 p. 71. — 49 p. 301. — 50 p. 167 sq.
- Seymnus 59 p. 552. — 105 p. 302.
- Septuaginta interprett. Judd. XVI. 7 p. 365*. — Psalm. CIV. 30 p. 35.
- Simmias in Bekk. Anecd. 1181 p. 78 et not. — ap. Clem. Alex. V. 674 p. 111*.
- Simonides epigr. 36 (194. Schneid.) p. 361. — 57 p. 272. — 59 (185) p. 267.
- fragm. 50 (Schneid. 7. Br.) p. 458. — 146 p. 214.
- Simonides iambograph. ap. Herod. π. μον. 12 p. 76.
- Simplicius p. 21.
- Sophocles Ajace 2 p. 562. — 53 p. 552. — 177 p. 553. — 222 p. 553 sq. — 384 p. 53. — 516 p. 558. — 554 ib. — 979 p. 518. — 1099 et 1124 p. 561. — 1188 p. 562. — 1281 p. 562.
- Antigon. 24 p. 535. et not. — 140 p. 209. — 1135 p. 300. — 1171 p. 490.
- Electra 1273 p. 518. — 1465 p. 16.
- Oedipo Col. 459 p. 268. — 1238 p. 8. — 1494 p. 306. — 1547 p. 54. — 1625 p. 527.
- Oedipo Tyr. 189 p. 269.
- Philocteta 55 p. 526. — 65 p. 8. — 817 p. 136.
- Trachin. 175 p. 527.
- fragm. Ach. am. 6 (168. Dind.) p. 287. — Chrys. 3 (651) p. 313. — Rhizot. 1 (479) p. 50*.
- Sophon. fr. 122 p. 334*.
- Stephanus Byzantinus p. 319. — *Ἀμειρόπη* p. 27. — *Ἄτραξ* 141*. — *Γάζος* p. 245. — *Γενέτης* p. 315. — *Δαρεῖον* p. 29*. — *Δέρσα* p. 27. — *Δοκίμειον* p. 29*. — *Ἐλέγεια* p. 27. — *Καρβανίς* p. 190*. — *Πολίσειον* p. 26. — *Πρακίαι* p. 96. — *Ποίτειον* p. 24. — *Συναί* p. 315 sq. et not. — *Τάρας* p. 223. — *Τράλλες* p. 70.
- Stobaeus eclog. I. 27 p. 92. — I. 29 p. 254. — I. 52 p. 49.
- florileg. LXXIV. 61 p. 169.
- Strabo III. 152 et 155 p. 303. — VIII. 369 p. 146. — VIII. 387 p. 117. — IX. 421 p. 131. — X. 479 p. 191*. — XI. 521 (539. Tzsch.) p. 98. — XV. 692 et 720 p. 31. — XV. 695 p. 458 sq. — XVII. 826 p. 109.
- Suidas *ἄλιθαρος* p. 222. — *ἄχην* p. 191. — *θαλίεσσι* p. 163. — *νίσαρ* p. 206. — *νίδες* p. 83 sq. — *σταῖς* p. 88. — *τριχλώχιν* p. 199. — *υῤῥόμαδον* p. 153*. — *χειράπους* p. 49. — *ψίχες* p. 104.
- Synesius catast. 303 p. 265.
- epist. 82. 229 p. 29*.
- de provid. I. 90 p. 272*.
- Themistius orat. XXI. 247 p. 19*. — XXII. 270 p. 48*. — XXVI. 316 p. 56. — XXVI. 326 p. 39. — XXVII. 332 p. 204.
- Theocritus idyll. I. 58 p. 306. — II. 145 p. 228*. — VII. 12 p. 304. — VII. 73 p. 228. — XIV. 39 p. 557. — XIV. 53 p. 334*. — XVI. 64 p. 549. — XVII. 14 p. 7. — XXV. 200 p. 303.
- Theodectes ap. Strabon. XV. 695 p. 458 sq.
- Theodosius grammat. 103 (Göttl.) p. 206. — 118 p. 193*. — 134 p. 14. — 135 p. 216. — 198 p. 75.
- in anecd. Bekk. 1046 p. 21.
- Theognostus in Cramerii Anecd. T. II. 15 p. 36*. — 23 p. 218* et 320. — 30 p. 545. — 333 p. 555. — 40 p. 108. — 43 p. 209. — 69 p. 404*. — 79 p. 200. 204 sq. — 86 p. 48*. — 120 p. 200. — 132

- p. 108. — 133 p. 77. — 134 p.
 117. — 135 (1418 Bekk.) p. 112.
 Theophrastus histor. plant. VI. 6, 2
 (Schn.) p. 202. — VII. 1, 4
 p. 264. — IX. 11, 3 p. 42*.
 — IX. 11, 11 p. 81*. — IX.
 13, 2 et 18, 1 p. 101*.
 de caus. plant. VI. 17, 3 p. 63.
 — VI. 19 (18), 3 p. 247.
 de lapid. 49 p. 52.
 de odor. 40 p. 52.
 de sens. 76 p. 221.
 char. 16 p. 145 et not.
 Thucydides I. 3 p. 518. — I. 22. p.
 526. — II. 80 p. 316*. — IV.
 19 p. 54*. — IV. 119 p. 229*.
 V. 49 p. 105. — VIII. 79 p. 13.
 Timocrates ap. Hephaestion. I. 2 p.
 94.
 Tryphiodorus 90 p. 539. — 275 p.
 288.
 Trypho de monos. anal. p. 69. 121.
 Tyrannio p. 34.
 Varro de ling. lat. VIII. 36 p. 304.
 Xenophon Anab. VII. 8, 7 p. 301.
 hist. graec. VII. 1, 41 p. 55.
 Zonaras 948 p. 159*. — 1390 p. 28.
 — 1610 p. 113.

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 036 176 3

